

ÎN PRAGUL INVAZIEI EXTRATERESTRE

DAN D. FARCAȘ

EDITURA BOGDANA

COLECȚIA

ALIENS

EDITURA BOGDANA

COLECȚIA **ALIENS**

O sinteză privind aspectele militare și politice ale fenomenului OZN, utilizând documente de ultimă oră, multe desecretizate recent.

OZN-urile prăbușite în industria de armament? • US Air Force, CIA și alte agenții implicate în culegerea de date și în dezinformare. • Rușii nu se lasă nici ei mai prejos. • Mii de persoane văd, la nord de New York, OZN-uri imense plutind la câteva zeci de metri deasupra autostrăzilor. • OZN-urile par interesate de reactoarele și rachetele nucleare. • Întâlniri stranii în spațiul cosmic. • Tratatate ultrasecrete între conducerea SUA și extraterestrii în 1954 și 1964? • Baze subterane construite pentru extraterestri, în schimbul unor tehnologii avansate? • În anii '90, pentru prima dată, oficialități guvernamentale și ofițeri de rang înalt din țări importante declară că OZN-urile reprezintă o realitate căreia nu i se cunoaște originea, că ipoteza extraterestră nu trebuie exclusă și că se impune luarea unor măsuri în cazul în care această ipoteză s-ar adevăra. • Atât oamenii de știință cât și Vaticanul se pronunță pentru studierea fenomenului. • Industria militară este gata să profite de conjunctură.

DAN D. FARCAȘ – doctor în matematici, informatician, cu o bogată publicistică privind fenomenul OZN, dar și în alte domenii. A scris numeroase cărți, între care: *De ce tac civilizațiile extraterestre* (1983), *Extraterestrii printre noi* (1991), *Sinergetica gândirii* (1994), *Sfidarea extraterestră* (1995), *Întâlniri de gradul IV* (1996, ed. a II-a 1997), *OZN-uri de pe celălalt tărâm* (1999).

0410209401280

EDITURA BOGDANA

ISBN 973-9127-91-7

LEI 35.000

*

DAN D. FARCAȘ

ÎN PRAGUL INVAZIEI EXTRATERESTRE

EDITURA BOGDANA 2002

Coperta: EDITURA BOGDAN^A

Interesul Forțelor Aeriene în obiectele zburătoare neidentificate este dublu: în primul rând, ca posibila amenințare la adresa securității Statelor Unite și, în al doilea rând, pentru determinarea aspectelor tehnice implicate [...] Ca răspuns la întrebări punctuale, este permisă informarea reprezentanților mass-media, atunci când obiectul a fost identificat ca fiind convențional[...] Pentru acele obiecte care nu sunt explicabile, datorită numeroaselor necunoscute implicate, se va comunica doar că datele vor fi analizate de ATIC [Centrul de Informații Tehnice Air Force]. (1954)

Din Regulamentul Air Force AFR 200 - 2, semnat de generalul Nathan Twining.

Națiunile lumii vor trebui să se unească, pentru că următorul război va fi unul interplanetar. Națiunile Pământului vor trebui într-o bună zi să facă front comun împotriva atacurilor ființelor de pe alte planete. (1955)

Suntem, martorii conflictului final dintre rasa umană și forțele sinistre venite dintr-o altă galaxie. (1962)

Generalul Douglas Macarthur, comandantul Forțelor Aliate din Pacific în al doilea război mondial, învingătorul Japoniei, comandantul Forțelor ONU în războiul din Coreea.

Părțile se angajează să se informeze una pe alta, imediat ce vor repera un OZN (...) dacă astfel de fenomene pot provoca un pericol de dezlănțuire a războiului nuclear între cete două țări. (1971)

Articolul 3 din „Acordul privind măsurile în vederea reducerii riscurilor unui război nuclear între URSS și SUA”, semnat de William Rogers și Andrei Gromîko.

În obsesia noastră legată de antagonismele momentului, uităm adesea cât de multe unesc membrii

omenirii. Poate că avem nevoie de o amenințare externă, universală, ca să recunoaștem aceste legături comune. Uneori mă gândesc ce repede ar dispărea diferențele noastre în cazul în care am fi confrunțați cu o amenințare străină, venită din afara lumii noastre. Și încă, vă întreb, nu este deja o forță străină printre noi? (1987)

Ronald Reagan, cuvântare la cea de a 42-a Adunare Generală a Națiunilor Unite.

Manevrele OZN-urilor dovedeau o anumită logică (...) Va veni în mod sigur ziua în care fenomenul va fi observat cu mijloace tehnologice de detecție și colectare de date care nu vor lăsa nici cel mai mic dubiu privind originea sa. Aceasta va ridica o parte din vălul care acoperă misterul de mult timp; un mister care continua și în prezent. Dar el există, este real și acest fapt în sine constituie deja o concluzie importantă. (1990)

Generalul Wilfried de Brouwer, șeful operativ al Forțelor Aeriene belgiene.

Tot ce poate spune Ministerul Apărării despre aceste observații este ca rămâne deschis fața de ele. Presupun că aceasta este o modalitate elegantă de a spune că nu avem nicio idee ce ar putea fi obiectele raportate. Poziția ministerului a fost, întotdeauna, că nu s-au găsit încă indicii ale vreunei amenințări din partea acestora la adresa Regatului Unit. Ar fi fost meri corect să se spună că nu avem dovezi că pe cerul nostru ar fi avut loc un act ostil pe față – deocamdată [...], dar nu avem nici dovezi că un fenomen foarte real, precum OZN-urile, este inofensiv (...) Dacă subestimarea inamicului este considerat un păcat în lumea militarilor, incapacitatea de a-i recunoaște existența este un păcat cardinal. (1996)

Nick Pope, fost șef al secretariatului 2 (a) din Ministerul Apărării al Marii Britanii.

Realitatea fizică a OZN-urilor, cu performanțe de zbor neatinse pe Pământ, controlate de ființe inteligente

este „cvasi-certă” (...) Faptele acumulate de-a lungul anilor ne obligă să luăm în considerare ipoteza extraterestră cu diversele sale variante. Ipoteza extraterestră, chiar dacă nu poate fi încă dovedită, este singura care poate explica toate datele disponibile la ora actuală și extrem de serioasa prin posibilele consecințe. (1999)

Din „Raportul COMETA”, întocmit de o comisie din generali și experți francezi și înaintat președintelui Jacques Chirac și primului ministru Lionel Jospin.

1. ROSWELL:

EPAVE ȘI OMULEȚI NEPĂMÂNTENI

La 4 iulie 1947, la Roswell, s-a prăbușit o alcătuire misterioasă, în care s-a afirmat că erau și ființe nepământene. Presei i s-a spus că a fost un balon, dar strictețea măsurilor militare și secretul impus au fost fiară precedent. Ofițeri superiori și alți martori oculari se hotărăsc, după treizeci de ani, să vorbească. Se descoperă că toate documentele privind incidentul au dispărut din arhive în mod inexplicabil.

O epavă cu omuleți cenuși

La 24 iunie 1947 Kenneth Arnold făcuse din avionul său cu care zbura în zona Cascade Mountains, din statul Washington, faimoasa observație asupra unei formații de nouă OZN-uri, observație care a dat naștere la o adevărată isterie a „farfuriilor zburătoare” (termenul „a prins”, între altele, și deoarece permitea să ridiculizeze pe cei ce s-ar mai fi încumetat să mai spună că au văzut așa ceva).

La o săptămână după observația lui Kenneth Arnold, activitatea OZN-urilor părea că s-a concentrat în statul New Mexico, într-un triunghi cu laturile de circa două sute de kilometri, având ca vârfuri: localitatea Roswell, poligonul White Sands (alături de baza militară Holloman) și Albuquerque (cu baza militară Kirtland și centrul de cercetare militară Sandia). Începând de marți 1 iulie 1947, radarele de la bazele militare din această zonă au început

să semnaleze, coordonat, zborurile unor obiecte neidentificate, care săreau aproape instantaneu dintr-un loc în altul, într-un mod pe care niciun aparat de zbor cunoscut nu-l putea realiza. OZN-urile au fost observate și vizual, sub forma unor lumini nocturne. Cum nimeni nu știa care este originea misterioaselor apariții mulți suspectau o armă secretă sovietică. Or, în iulie 1947, la Roswell se găsea baza Flotei mixte 509 de bombardiere atomice, cea care distrusese Hiroșima și Nagasaki și care participase în 1946 la testele nucleare din atolul Bikini. Flota 509 era singura din lume care dispunea la ora aceea de bombe atomice operaționale. Militarii de la Roswell erau aleși unul și unul. În această zonă se găseau și numeroase alte instalații militare nucleare. Ajunge să amintim pe cele din localitățile intrate în istoria creării primelor arme nucleare: Los Alamos (sediul proiectului „Manhattan”) sau Alamogordo (lângă care se află poligonul White Sands, unde fusese testată prima bombă atomică în 1945).

Un aparat străin care zbura netulburat deasupra tuturor acestor instalații neliniștea în mod evident armata și oficialitățile. Frank Kaufmann¹, tehnician radar, a declarat, peste mulți ani, sub jurământ? că generalul Martin F. Scanlon, de la Comandamentul Apărării Aeriene din Washington, a ordonat atunci, la început de iulie 1947, ca toate mișcările misteriosului obiect să fie monitorizate douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru și să i se raporteze lui personal cele ce se întâmplă.

Miercuri 2 iulie, obiectul misterios a fost zărit deasupra bazei Roswell. Alertați, joi au sosit câțiva ofițeri de la Washington, pentru a evalua la fața locului evenimentele. Subofițerul Robert Thomas, care era în această echipă, a acceptat ulterior să depună mărturie în

1 La început, ceruse ca numele său să nu fie dat publicității, motiv pentru care, în unele scrieri, este numit Steve MacKenzie.

acest sens. În seara de 4 iulie, locuitori din Roswell au zărit un obiect zburător alb, cu o coamă roșie, trecând spre nord și aparent prăbușindu-se într-o zonă în care se declanșase o furtună puternică. În aceeași seară, pe la ora 23.20, și radarele militare din Roswell au semnalat un obiect pulsator, care la un moment dat a explodat ca un foc de artificii, dispărând apoi de pe ecran. Operatorii radar au mai urmărit prăbușiri de avioane, dar nu mai văzuseră niciodată așa ceva.

Am încercat să reconstituim mai jos succesiunea evenimentelor care au urmat, în conformitate cu mărturiile de care dispunem la ora actuală.

Cu ajutorul triangulației, utilizând datele primite de la celelalte radare, s-a determinat cu o oarecare aproximație locul prăbușirii sau aterizării. Suspectând la început că era vorba de un avion inamic de spionaj, un echipaj selecționat al bazei, inclusiv observatori de la Washington și White Sands aflați la Roswell, au plecat în aceeași noapte la fața locului. Conform martorilor, acolo au găsit un obiect triunghiular, deteriorat, înfipt în malul unui pârau sec, iar alături zăceau câteva trupuri. Armata a încărcat în două-trei ore totul în camioane, iar terenul a rămas curat, ștergându-se orice urmă.

Se pare că au fost și martori civili care au văzut de aproape evenimentul. Unul ar fi fost Jim Ragsdale și prietena sa, care campaseră într-o zonă în care credeau că se vor bucura de singurătate pentru cele trei zile de weekend 4 - 6 iulie. Așa cum a declarat Ragsdale într-un interviu, ca și într-un document oficial, depus sub jurământ la un notar public, în 1993, amândoi au văzut prăbușindu-se ceva. Când au ajuns la fața locului, au zărit un obiect triunghiular înfipt în sol la circa treizeci de grade. Au mai văzut și niște corpuri de un metru treizeci-un metru patruzeci de centimetri. La început, și-au zis că sunt manechine. La puțin timp după aceasta, au sosit mașinile

armatei, iar cei doi au plecat în grabă, pentru a nu fi văzuți.

În zonă era și o echipă de arheologi, în majoritate studenți de la o universitate din Pennsylvania, care făceau săpături în vechi așezări amerindiene și care au fost și ei martori la eveniment, deoarece înnoptaseră în corturi, nu departe de locul respectiv. Ulterior, puțin înainte de moarte, conducătorul grupului, antropologul *dr. W. Curry Holden* va depune mărturie că în zorii zilei de 5 iulie au găsit „un avion prăbușit, fără aripi, cu fuzelajul gros” de vreo opt-zece metri lungime și trei trupuri. El povestise la vremea respectivă cele văzute unei cunoștințe, paleontologul *dr. C. Bertrand Schultz*, care se afla pentru o conferință la Roswell. Acesta apucase să observe și desfășurarea neobișnuită de militari din zonă și va menționa ciudata istorie în jurnalul său personal, jurnal care se păstrează și azi și a cărui autenticitate nu a fost pusă niciodată la îndoială. Unul din echipa de arheologi a mers până la primul telefon și l-a alertat pe șeriful de la Roswell – *George A. Wilcox*. Locul accidentului a fost indicat cu destulă exactitate, la circa cincizeci și cinci de kilometri nord de Roswell. *Wilcox* va anunța imediat pompierii, pentru a participa la operațiunile de salvare.

S-a mai discutat despre o ipoteză privind prezența la locul accidentului a inginerului *Grady L. „Barney” Barnett*, care în epoca respectivă efectua lucrări în zonă pentru serviciul de conservare a solului. Din păcate, acesta decedase în anii '60, dar în 1950 apucase să povestească unor apropiați că a văzut în Câmpiile „*San Augustin*” (situate mult spre vest de Roswell, în apropierea localității *Magdalena*), „unde pe la sfârșitul anilor '40”, epava unui obiect prăbușit, care nu părea pământean, cu omuleți în jur. Tot el vorbea și despre prezența la fața locului a echipei de arheologi, împreună cu care au anunțat pe șeriful din Roswell.

Pompierii din Roswell au sosit destul de repede. Printre aceștia, era și Dan Dwyer. El va da ulterior o descriere a omuleților văzuți în jurul obiectului prăbușit. Spunea că aceștia aveau dimensiunile unor copii de zece ani și nu aveau păr. Conform declarației mai multor martori, unul dintre ei mai era în viață. Atunci când a sosit armata, s-a instituit un baraj, iar civilii găsiți au fost cu toții ridicați și duși la baza militară din Roswell, unde li s-a explicat că îndatorirea lor patriotică este să nu mai discute cele văzute cu nimeni. Dwyer va vorbi, totuși, despre cele întâmplate în familie. Fiica lui, Frankie Rowe, pe atunci adolescentă, își amintea că a fost amenințată, ulterior, de un oficial al armatei, că, dacă va spune ceva despre incident, o să dispară în deșert și n-o va mai găsi nimeni.

Dintre militarii care au fost la fața locului unii s-au decis, după decenii, să vorbească. Ei au dat descrieri concordante. Unul dintre aceștia a fost colonelul (pe atunci maiorul) Edwin Easley, comandantul poliției militare de la baza Roswell. La 5 iulie, el a fost cel care a răspuns de cordonul militar instituit în jurul obiectului prăbușit. Easley răspundea, între altele, de recuperarea avioanelor militare care cădeau în zona Roswell (relativ multe). Știa bine cum arată o epavă sau un cadavru carbonizat. Easley a declarat că obiectul găsit la 5 iulie nu semăna cu nimic construit pe Pământ. El a admis că putea fi vorba de un obiect extraterestru. În privința omuleților, Easley a fost la început rezervat, menționând în repetate rânduri că jurământul de a păstra secretul militar îl obligă să nu spună tot *ce știa*; dar cu câțva timp înainte de a muri, el a declarat investigatorilor că a văzut trupurile și că a fost destul de aproape să-și dea seama că acele „creaturi” nu erau oameni. Investigatorii au obținut și alte mărturii concordante ale militarilor care au participat la acțiune.

Radaristul Frank Kaufmann, de care aminteam mai sus, a fost și el prezent la recuperarea obiectului. El a spus

că acesta avea niște aripi înguste, ca de liliac, și botul era zdrobit, demonstrând forța impactului. Kaufmann a avut ocazia să vadă, de aproape, și ocupanții acestuia. Spunea că, deși evident nu erau oameni, înfățișarea lor era mai apropiată de cea a oamenilor decât de ilustrațiile convenționale cu extraterestri cenușii. După declarația sa, un maior venit de la Washington a preluat corpurile și a plecat cu ele. Locotenent-colonelul Albert L. Duran, care la vremea respectivă era un membru al echipei coordonate de Kaufmann, a confirmat și el că a văzut cadavrele omuleților.

Atât epava, cât și omuleții au fost aduși la baza 509, Sergentul Melvin E. Brown a fost unul dintre cei care au însoțit transportul. El a povestit mai târziu aceasta familiei sale. Antreprenorul Roy Musser, care efectua reparații în incinta bazei, a declarat că a văzut unul dintre omuleți intrând în spitalul bazei pe propriile picioare. Instalatorul Roy Danzer afirmă că a fost și el de față la sosirea omuleților. El lucrase în incinta bazei toată noaptea, iar dimineața trecuse, pentru a-și trata o rană, la infirmeria unde tocmai erau aduse victimele decedate ale prăbușirii. Despre creatura care a rămas în viață nu au mai fost obținute informații. Unii presupun că a mai supraviețuit câteva zile, alții că mai mult. Nu se știe unde a fost dus și de către cine. Cea mai plauzibilă ipoteză este că acesta decedase la scurt timp după ultima sa semnalare. Surse greu de verificat au afirmat că au fost în total cinci umanoizi, trei morți și doi vii, dintre care unul grav rănit, care a decedat la scurt timp după aceea, pe când celălalt a supraviețuit circa treizeci de zile după impact, tară a se reuși însă o comunicare cu el.

Colonelul *William Blanchard*, comandantul bazei militare de la Roswell, a ordonat, se pare, ca omuleții să fie autopsiați și îmbălsămați la spitalul bazei. La aceste operații au participat, după unele declarații,

anatomopatologul bazei și doi medici veniți din altă parte. Din surse neverificabile, s-a afirmat că anatomia omuleților era extrem de simplă, ușoară și rezistentă. Nu aveau organe digestive, excretoare sau sexuale, ei [fiind mai degrabă niște „bioroboți”, dar în niciun caz nu păreau a fi acelei ființe superinteligente care au proiectat și construit nava căzută. De altfel – spun aceleași surse, în OZN-ul prăbușit (ca și în altele, văzute ulterior) nu s-au găsit niciun fel de alimente, apă de băut, paturi, toalete, nici alte lucruri trebuincioase traiului, așa cum îl cunoaștem noi, ceea ce întărește cele spuse mai sus. S-a speculat că alimentarea și eliminarea toxinelor din ț organism se realiza cu aparate speciale, lipsa acestora fiind cauza i decesului omulețului supraviețuitor.

După cum a declarat Frank Kaufmann, corpurile recuperate au fost introduse, după autopsie, într-o ladă lungă, sigilată, care a fost depozitată într-un hangar. Lada a rămas aici până pe la ora două sau trei în zori, luminată de reflectoare, păzită de membrii poliției militare, care însă nu aveau voie să se apropie de ea. Apoi un avion pilotat de Oliver W. „Pappy” Henderson o va transporta, împreună cu resturile recuperate, la baza Andrews de lângă Washington. Aici corpurile au rămas o zi sau o zi și jumătate, timp în care puteau fi văzute eventual de câteva oficialități de prim rang. Apoi omuleții au fost duși la Wright Field lângă Dayton. Helen Wachter, care lucra în vremea aceea la baza Wright, își aducea aminte de rumoarea pe care a stârnit-o sosirea transportului, despre care mai multă lume știa ce conține. Se cunosc și persoane care ar fi fost trimise de la baza Wright la Roswell pentru a însoți transportul. După declarațiile lui Kaufmann, transportul s-a efectuat prin două zboruri, decalate la o jumătate de oră, pentru eventualitatea că unul dintre avioane ar fi suferit un accident.

Glenn Dennis, reprezentantul unei firme de pompe

funebre din oraș, va declara în noiembrie 1990 că a primit în 5 iulie, puțin după prânz, două telefoane de la ofițerul de la moiga bazei. În primul telefon acesta s-a interesat de niște sicrie de mici dimensiuni care puteau fi închise ermetic, în cel de al doilea a cerut informații privind procedurile de îmbălsămare, astfel încât corpurile să se păstreze cât mai bine pentru investigații viitoare. Dennis a tras concluzia că a avut loc un accident. Pe la ora 3.30, întrucât firma de pompe funebre avea și o ambulanță, omul nostru a fost sunat de un aviator, rănit la cap într-un accident de motocicletă, care i-a cerut să-l ducă până la spitalul din incinta bazei. Parcând în spatele spitalului cu rănitul, Glenn Dennis a văzut trei ambulante militare și alături câteva obiecte stranii, în formă de gondolă și alte resturi ciudate, ceea ce i-a întărit ipoteza că a avut loc o prăbușire. În timp ce aviatorul era îngrijit la camera de urgență, Dennis, un obișnuit al locului, s-a gândit să bea o Coca-cola 1 bufetul spitalului. Pe drum s-a întâlnit cu o soră de la spital, o mai veche cunoștință. Aceasta era bulversată și i-a spus „cum de-ai intrat aici? Pleacă repede dacă nu vrei să ai necazuri”, după care a dispărut. Dennis comite imprudența ca la bufet să se intereseze de accident. Va fi luat imediat în primire de poliția militară. I se spune că n-a fost niciun accident și să uite tot ce a văzut; dacă nu, oasele îi vor fi culese din nisipul deșertului ori va deveni o mâncare bună pentru câini.

Dennis nu s-a mulțumit însă doar cu atât După ce a plecat, a luat legătura telefonic cu sora respectivă. Aceasta îi va da întâlnire la clubul ofițerilor, unde-i va povesti că a fost solicitată de doi medici veniți din afara bazei, să dea o mână de ajutor la autopsierea a trei ființe care sigur nu erau oameni, ci „străini”. Două erau mutilate rău, a treia era relativ întreagă. Nu purtau nicio îmbrăcăminte. Nu-și aducea aminte dacă aveau caracteristici sexuale. Anatomia lor, ieșită la iveală în timpul autopsiei, era mult diferită de

cea a oamenilor. De pildă, aveau mâini foarte înguste, cu patru degete lungi (lipsea degetul mare), terminate cu un soi de ventuze. Oasele erau flexibile, ca la un nou-născut. Capul era mare, ochii înfundați, nasul mic și cărn, urechile doar două orificii, gura o simplă tăietură etc. Mirosul era îngrozitor; ei i s-a făcut rău și a trebuit să iasă din sala de autopsie.

Sora i-a făcut chiar o schiță lui Glenn, după bare l-a rugat să jure că nu va spune toate acestea la nimeni și, în orice caz, că nu-i va pomeni numele, pentru a nu avea neplăceri. În timp ce povestea, era extrem de palidă, nu s-a atins de mâncarea, nici de Coca-Cola pe care Glenn le comandase; după aceasta, a afirmat că-i este rău și trebuie să plece. Dennis a sunat-o, în repetate rânduri, zilele următoare, dar n-a mai reușit s-o vadă sau s-o audă. După trei zile, i s-a spus că sora s-a mutat din Roswell. Peste circa două săptămâni Glenn a primit de la ea o scrisoare, indicându-i-se pentru răspuns o căsuță poștală militară. I-a scris imediat la acea adresă, dar scrisoarea s-a întors cu mențiunea „destinatarul decedat”. Ulterior, a auzit că ea ar fi murit în Marea Britanie, într-un accident de avion... Investigațiile făcute mulți ani mai târziu nu au reușit să identifice însă un astfel de accident. Glenn Dennis este și azi o persoană cu o bună reputație în Roswell; interogat, în anii din urmă, de diverși anchetatori și contraanchetatori, el a fost caracterizat drept convingător de toți aceștia.

Toți cei implicați în această stranie recuperare OZN, militari sau civili, au fost chemați, pe rând, să jure că nu vor divulga nimănui absolut nimic din ceea ce au văzut. Familiile lui Dan Dwyer și Roy Ddnzer au fost amenințate cu moartea dacă cei în cauză n-ar păstra tăcerea. Șeriful Wilcox l-a rugat pe tatăl lui Glenn Dennis să-i spună fiului său să uite ceea ce a văzut. În urma acestor măsuri, armata era convinsă că incidentul era sub control și totul va rămâne secret.

Rămășițele găsite de „Mac” Brazel!

Se pare însă că la Roswell s-a mai întâmplat și altceva, dat fiind că o parte din resturile accidentului au fost găsite, împrăștiate, la o mare distanță, pe teritoriul fermei Foster, administrată de un crescător de oi pe nume William W. „Mac” Brazel. Ferma se afla la vreo o sută treizeci de kilometri la nord-vest de Roswell, nu departe de localitatea Corona.

S-a presupus în acest sens că, înainte de prăbușire, ciudata navă fusese lovită de un fulger, ori s-a ciocnit de ceva. S-au produs mari stricăciuni, poate și o explozie; bucăți mari s-au desprins și au căzut la sol. După aceasta, nava a mai zburat totuși, cumva, până la locul de unde a fost recuperată. Unii analiști, între care Stanton Friedman sau Jean Sider, au avansat însă și ipoteza că s-ar fi produs simultan două prăbușiri, eventual cel de lângă Corona chiar cu câteva zile mai devreme.

Brazel, care era singur la fermă, găsisese resturile răspândite pe o lungime de peste un kilometru (alții vorbesc de doi kilometri și jumătate pătrați), ca și cum ar fi fost aruncate de o explozie. El auzise, de altfel, în seara precedentă, o puternică bubuitură, care se deosebea de tunetele furtunii. Printre resturile împrăștiate, erau plăci subțiri ca hârtia, dintr-un material extraordinar de ușor, dar care putea fi îndoit doar cu multă greutate și care revenea la forma inițială fără nicio cută, ori băgată în foc nu se înroșea și se răcea apoi în câteva clipe. Erau și niște grinzi subțiri, cu profil în I, având aceleași calități și pe care se vedeau semne care semănau cu scrierea. Oile pe care Brazel le scosese la păscut, pentru a profita de vegetația crescută după ploaie, au refuzat să treacă printre resturi, ceea ce a obligat fermierul la un mare ocol.

Brazel, mirat de faptul că obiectele nu semănau cu nimic cunoscut, a luat câteva dintre ele și i-a vizitat vecinii săi Floyd și Loreta Proctor. Aceștia, după ce au constatat și

ei calitățile neobișnuite ale resturilor, l-au sfătuit pe Brazel să ia legătura cu șeriful din Roswell. Fiul lor, William D. Proctor, va povesti după mulți ani că l-a însoțit pe „Mac” Brazel, făcând amândoi o inspecție, călare, a câmpului de resturi, adunând amândoi un număr de obiecte. Loreta Proctor fi spusese lui Brazel că în ziare s-a anunțat că s-a instituit un premiu de o mie de dolari pentru cel ce va aduce dovezi palpabile provenind dintr-o farfurie zburătoare. O rudă din Corona îi va confirma lui Brazel această știre. Familia Proctor a și păstrat, o vreme, un număr din piesele recuperate, dar, la o percheziție a armatei, a fost obligată să le predea.

Brazel se deplasează în dimineața de 6 iulie la Roswell, la șeriful comitatului Chavas – George A. Wilcox, căruia îi arată câteva dintre mostrele recuperate. Șeriful alertează imediat pe maiorul Jesse Marcel, ofițer de contrainformații la Baza militară 509. Ofițerul, decorat de cinci ori pentru înisiuni de luptă aeriană în al. doilea război mondial, vine la biroul șerifului, examinează obiectele și-l anunță pe colonelul William Blanchard, comandantul Bazei 509. Incidentul este raportat și la Washington, la Comandamentul Aviației Strategice, conform procedurii obișnuite pentru orice obiect suspectat de a fi o armă secretă străină. De la Washington vine ordinul ca fragmentele să le fie expediate urgent. Se organizează transportul acestora, care va trece prin baza militară de la Fort Worth (Texas), la cartierul general al Armatei a 8-a a aerului, de care ținea Baza 509.

Concomitent, colonelul Blanchard îl însărcinează pe Jesse Marcel să se deplaseze la locul indicat de Brazel, împreună cu căpitanul Sheridan Cavitt, ofițer de contrainformații, fiecare cu câte o mașină. Cei doi ajung seara târziu la fermă. Jesse Marcel va povesti în 1978 investigatorului Leonard Stringfield că Brazel târâse până la cabana lui o bucată cu diametrul de circa trei metri. A

doua zi, 7 iulie, după ce Brazel i-a condus la fața locului, cei doi adună toată ziua resturile, le încarcă în cele două mașini și seara se întorc, separat, la baza de la Roswell. Marcel a fost atât de impresionat de cele găsite, încât, în drum spre destinație, a oprit acasă, deși era după miezul nopții, pentru a arăta soției și fiului său, atunci de unsprezece ani, câteva mostre. Peste timp, atât el, cât și fiul său își vor aminti de straniețea acestora și de faptul că pe unele obiecte se vedea un soi de scriere hieroglifică în relief. A <țoua zi dimineață, Marcel și Cavitt arată resturile colonelului Blanchard. Acesta trimite poliția militară să înconjoare zona și să adune, în următoarele două zile, de pe ferma lui Brazel chiar și cele mai mărunte rămășițe care mai puteau fi găsite. Se pare că unele au mai rămas, totuși, pe câmp și au fost văzute ulterior, dar martorii nu s-au mai oboșit să se încurce cu ele.

Mass media și cenzura în acest timp, purtătorul de cuvânt al bazei, locotenentul Walter Haut, va da un comunicat de presă care va face apoi înconjurul lumii. În comunicat se spunea, între altele: „Numeroasele zvonuri privind discurile zburătoare au devenit realitate ieri: ofițerul de informații al Bazei 509 de bombardiere [...] de la Roswell a avut șansa să intre în posesia unui disc. [...] Obiectul zburător a aterizat pe teritoriul unui ranch în apropiere de Roswell [...] S-a întreprins imediat o acțiune și discul a fost recuperat. Inspectat la baza aeriană de la Roswell, el a fost remis autorităților ierarhice

Ulterior, Haut va fi admonestat pentru pripeala sa. El se va apăra, declarând că făcuse comunicatul la ordinul telefonic al colonelului Blanchard, care a fost foarte categoric atunci când i-a indicat conținutul comunicatului. Este, de altfel, puțin probabil ca Haut să fi luat inițiativa într-o problemă atât de delicată. Nu este deci exclus ca, la un moment dat, Blanchard să fi estimat că de acum existau prea multe persoane care știau de incident, deci nu mai

era cazul ca el să fie mușamalizat...

În consecință, în 8 iulie, ziarul local *The Roswell Daily Record* titra pe prima pagină „RAAF a capturat o farfurie zburătoare la o fermă din regiunea Roswell” (RAAF fiind prescurtarea pentru *Roswell Army Air Field*}, în articol se vorbește de „discul recuperat” ori de „instrumentul” care după-examinare fusese trimis la „forurile superioare”, Mai mult, la 8 iulie, ora 14.26, agenția *Associated Press* difuzează „bomba” că forțele aeriene americane se află în posesia unei farfurii zburătoare de proveniență necunoscută. Toate ziarele importante din lume publică știrea, așteptând noi detalii. Apelurile telefonice din toată lumea încep să asalteze centrala bazei militare Roswell.

Șeriful George Wilcox, după ce în 6 iulie îl alertase pe generalul Blanchard, se gândise și el să anunțe știrea, deci l-a contactat pe Frank Joyce, redactor la postul de radio KGFL din Roswell. Acesta-i va lua lui. Brazel un prim interviu prin telefon. Patronul postului, Walt Whitmore, anunțat de Joyce, l-a căutat și el pe Brazel și, în seara de 7 iulie, a înregistrat cu el un interviu mai amplu pe care urma să-l difuzeze a doua zi. Înregistrarea n-a mai fost însă difuzată niciodată. În dimineața de 8 iulie, la postul de radio KGFL s-a primit un telefon de la Washington, de la biroul unuia dintre kongresmani, în care se spunea: „Avem cunoștință că dețineți niște informații pe care doriți să le difuzați în cursul zilei [...] vă sugerăm să nu faceți aceasta [...] în trei zile ați putea pierde licența de emisie”.

Un alt martor, de la o stație de radio din Albuquerque (New Mexico), povestea că primiseră prin telefon de la un coleg din Roswell știrea, pe care doreau s-o difuzeze îndată. Înainte de a trece la fapte, telexul lor s-a pus în mișcare, imprimând un mesaj de la FBI prin care li se interzicea transmisia. Aproape concomitent, informatorul său din Roswell i-a sunat din nou, spunându-le că trebuie

să uite totul.

Fermierul „Mac” Brazel a petrecut toată ziua de 8 iulie în incinta bazei militare, sub pază. Se pare că a fost convins cu această ocazie să declare că nu a descoperit nimic deosebit. El nu va apărea în public decât seara, sub escortă militară, pentru a răspunde ziaristilor la o conferință de presă, în ciuda faptului că susținea, vizibil, o partitură care-i fusese încredințată, la Sfârșitul conferinței de presă, i-a scăpat, totuși, afirmația că în mod sigur nu era vorba de un balon. Brazel a mai fost reținut, câteva zile, în incinta bazei. Ulterior, a refuzat cu încăpățănare să mai discute acest subiect cu prietenii sau vecinii care l-au solicitat. Frank Joyce, crainicul de la postul local de radio, a confirmat că între versiunea povestită de Brazel inițial și cea pe care a spus-o la conferința de presă erau diferențe fundamentale. Gurile rele spun și că nivelul de trai al lui Brazel a crescut simțitor după această întâmplare, probabil în urma unei recompense pentru spiritul său cooperant.

Colonelul Blanchard va refuza orice interviu; mai mult, în mod inexplicabil, va pleca în concediu timp de trei săptămâni, imediat după ce obiectele găsite vor fi expediate din incinta bazei, fără să mai aștepte reacția șefilor săi la senzaționala descoperire. Blanchard era un militar exemplar. Comentatorii au tras concluzia că singura explicație a comportamentului său bizar din 8 iulie putea fi doar un ordin venit de sus. Poate colonelul trebuia pus la adăpost de indiscreția jurnaliștilor, până lucrurile se linișteau. Poate concediul masca o altă misiune, posibil legată de accidentul petrecut.

Cât despre faptul (greu de crezut la prima vedere) că niciun ofițer de la baza Roswell n-a mai comentat cele întâmplate, mult timp de acum încolo, nici măcar cu colegii, nu trebuie să uităm că ei erau militari extrem de disciplinați, selecționați unul și unul, ca pentru singura

escadrilă din lume destinată să arunce bombe atomice...

Resturile părăsesc baza Roswell în dimineața de 8 iulie, colonelul Blanchard a ordonat ca resturile adunate de pe ferma lui Brazel a fie ambalate pentru a fi expediate la baza Wright (azi, baza Wright-Patterson) de lângă Dayton (Ohio), cu o escală la baza militară de la Fort Worth. Transportul, efectuat cu un avion *B-29*, urma să fie însoțit de Jesse Marcel. Robert Slusher, care făcea parte din echipajul de zbor, va declara că o ladă mare a fost încărcată în compartimentul pentru bombe. În afara unei singure persoane, nimănui din echipaj nu i s-a permis să se apropie de acest compartiment, ceea ce nu se mai întâmplase niciodată. După unele mărturii, între care cea a lui Frank Kaufmann, corpurile recuperate au părăsit baza Roșwell, probabil la ora 2.00 în zorii zilei de 7 iulie, cu două avioane. Destinația era Wright Field, cu o escală la baza Andrews (lângă Washington).

Jesse Marcel a însoțit transportul obiectelor ambalate la Fort Worth. După anumite mărturii, împreună cu el ar mai fi fost și alți ofițeri, de rang mai înalt, din cadrul bazei. La Fort Worth, s-a spus că o parte din resturi vor fi expuse în biroul comandantului, generalul Roger B. Ramey, în vederea unei conferințe de presă. Jesse Marcel a afirmat mai târziu că, în acest timp, a fost invitat alături, în camera hărților, pentru a explica exact unde au fost găsite resturile. Când cei doi s-au întors, puțin înainte de sosirea fotoreporterilor, Marcel a constatat că în locul obiectelor pe care le adunase, pe podeaua camerei erau răspândite... resturile unui balon meteorologic din neopren, un cauciuc sintetic binecunoscut, care se descompunea rapid sub acțiunea razelor solare. Toată camera mirosea a cauciuc ars. Nimeni dintre cei ce lucraseră cu resturile nu sesizase până atunci această duhoare. Lui Marcel i s-a ordonat să declare că a fost o confuzie și că obiectul recuperat fusese, de fapt, acest balon... S-au făcut numeroase fotografii,

reproduse ulterior în mai toate lucrările dedicate subiectului. Fotografii îi înfățișau pe Ramey, pe adjunctul său Dubose ori pe Jesse Marcel, ținând în mâini resturi dintr-o folie reflectorizantă atașată baloanelor meteorologice. Apoi Jesse Marcel a fost trimis înapoi la Roswell... Astăzi există convingerea aproape unanimă că resturile adevărate n-au intrat niciodată în biroul lui Ramey, ci au fost expediate imediat mai departe. Marcel va declara ulterior că însuși generalul Ramey i-ar fi spus că povestea cu balonul era destinată să-i scape de gura presei, până când persoanele competente vor putea examina în liniște epava.

Era umilitor ca o persoană cu experiența lui Jesse Marcel, fără a mai vorbi de Blanchard și de ceilalți care au văzut obiectele, să nu poată identifica resturile unui balon meteorologic sau militar și să le ia drept o navă nepământeană. Baloanele meteorologice și variantele lor militare erau utilizate în mod curent. Ele erau umplute cu heliu, deci nu puteau exploda; oricum, rămășițele nu li se puteau împrăștia pe o rază de un kilometru. Baloanele cu pricina purtau niște ținte radar, confecționate din hârtie acoperită pe o parte cu o folie reflectorizantă de aluminiu; hârtia era întinsă pe baghete din lemn de balsa lipite cu bandă adezivă, având figurine colorate pe ea, deoarece banda era furnizată de un fabricant de jucării. Ulterior, s-a spus că aceste figurine ar fi fost luate de Marcel drept hieroglife... în sfârșit, nici Brazel, nici Marcel, nici alții n-au menționat nimic despre eventuale aparate recuperate; or, baloanele meteorologice sau militare purtau tot soiul de astfel de aparate.

În 10 august 1990, generalul de brigadă Thomas J. Dubose (în 1947 era colonel, adjunctul lui Ramey și șeful Statului-Major al acestuia), a recunoscut într-un interviu înregistrat pe video, ca și printr-o declarație scrisă, oficializată, întărită prin jurământ, că toată acțiunea de

recuperare și de dezinformare a fost coordonată de la Pentagon, de adjunctul comandantului Comandamentului Strategic al Aerului, generalul *Clements McMullen*. Acesta îi spusese lui Dubose, încă din 6 iulie, că urmează să sosească un transport extrem de important de resturi ale unei prăbușiri recuperate de la Roswell. Resturile trebuia să-i fie expediate imediat la Washington. Dubose fusese cel care a luat în primire transportul; fragmentele sosiseră într-un sac și nu în cutii, precum rămășițele ambalate la Roswell, și sosiseră cu un alt avion, nu cu cel în care venise Jesse Marcel. În două-trei ore ele au fost expediate la Washington, la baza Andrews, iar de aici cu mare probabilitate la Wright Field, lângă Dayton (Ohio), tinde existau instalațiile pentru examinarea lor. Același drum l-au făcut și obiectele aduse de Jesse Marcel în 8 iulie. Dubose a mai spus, în 1990, că el însuși nu a văzut adevăratele resturi recuperate și că povestea cu balonul meteorologic a fost doar un aranjament menit să-i ia pe reporterii din cârca lui Ramey. Tot el a confirmat că McMullen mai dăduse un ordin strict, ca nimeni de la Fort Worth să nu discute împlinirea, nici cu alții, nici în familie, nici măcar ofițerii între ei...

— Mai mulți martori, au confirmat sosirea obiectelor recuperate de la Roswell la Wright Field. Unul dintre aceștia este generalul de brigadă

Arthur E. Exon (pe atunci ofițer la Wright Field), un militar cu o carieră excepțională în armata americană (un timp el va lucra, cu gradul de colonel, la Pentagon, apoi va fi comandantul bazei Wright-Patterson). El a depus mărturie în acest sens în 1990, confirmând, între altele, și faptul că la Roswell au fost două locuri distincte din care s-au recuperat resturi ale prăbușirii.

Norma Gardner, fostă angajată a ATIC (Centrul de informații tehnice al Air Force) la baza Wright, cu câteva luni înaintea morții ei (era bolnavă de cancer), a declarat

ufologului Len Stringfield că a văzut un dosar consistent privind epava OZN-ului și corpurile regăsite și a asistat la transportul a două dintre cadavrele umanoizilor. Corpurile acestora s-ar fi aflat, și după mai mulți ani, la baza Wright. Această declarație este cu atât mai valoroasă cu cât s-a obținut în anii șaptezeci, înaintea repunerii pe tapet a investigațiilor privind accidentul de la Roșwell.

Ar mai fi și alte bizarerii de semnalat. Așa cum subliază Jean-Gabriel Greslé, în cartea sa, tradusă și în românește, *Roswell, Secret de stat* (1997), atât Jesse Marcel cât și șeful său William Blanchard, văzând fragmentele de pe locul impactului semnalat de MacBrazel, ar fi fost firesc să triritită obiectele la o expertiză, pentru a le verifica proveniența. Ei n-au făcut decât să le împacheteze pe toate în mare grabă și să le expedieze, având grija să nu lase niciun rest în urma lor. Ipoteza, emisă imediat, că ele ar proveni dintr-o „farfurie zburătoare”, era foarte exotică. De ce a fost prima care le-a venit în minte? Lucrurile devin mai clare dacă admitem, așa cum spun mărturiile, că ei participaseră, direct sau indirect, și la prima recuperare, cea din zorii zilei de 5 iulie, a epavei și a omuleților. În acest caz puteau să-și dea seama imediat că fragmentele de pe ranch-ul lui Brazel erau de aceeași proveniență.

Prestația protagoniștilor, uneori bizară după cum am văzut, a fost apreciată pozitiv de autoritățile superioare. Colonelul William Blanchard a fost avansat nu peste mult timp la gradul de general, ulterior devenind general cu patru stele și șef al Statului-Major al Air Force. Și maiorul Jesse Marcel a devenit, șase luni mai târziu, locotenent colonel, fiind numit apoi, la Pentagon, într-un post de mare responsabilitate.

Investigații

Versiunea oficială asupra incidentului, ca fiind prăbușirea unui balon, dar și tăcerea impusă cu extremă

strictețe, au făcut ca istoria să fie îngropată în uitare circa treizeci de ani, până când un număr de cercetători de mare tenacitate a reluat investigațiile. Abia la 20 februarie 1978, Jesse Marcel, personajul central al întâmplărilor, va avea curajul să dezvăluie lui Stanton Friedman cele întâmplate. Marcel își va susține punctul de vedere cu fermitate, până la moartea sa în 1986.

Stanton T. Friedman, născut în 1934, este unul dintre personajele de marcă ale ufologiei actuale. Are un masterat în fizică atomică, obținut în 1956, la Universitatea din Chicago. A lucrat la firme faimoase, ca: General Electric, General Motors, Westinghouse, McDonnell Douglas, participând la construirea unor motoare cu propulsie nucleară și la alte proiecte de cercetare, în bună parte militare și secrete. A devenit interesat de fenomenul OZN întâmplător, fiind atras apoi din ce în ce mai mult de acest subiect. La începutul anilor șaizeci activa în cadrul organizațiilor neguvernamentale NICAP și APRO, destinate studierii rapoartelor OZN, iar din 1967 a ținut numeroase Conferințe și făcând unele investigații. La ora actuală are cetățenie dublă: americană și canadiană, locuind în Canada.

În 1973 Friedman a întâlnit un martor al evenimentului petrecut în 1947 la Roswell și s-a hotărât să verifice știrea. A stat de vorbă cu câțiva martori de primă mână, între care cu Jesse Marcel. Așa cum istorisește în cartea sa *Top Secret / Mojic* (1996, trad. rom. 1998), el a împărtășit rezultatele sale lui *William Moore*, ufolog² și autor al mai multor cărți despre OZN-uri și fenomene conexe. Până în 1980 cei doi găsiseră 60 de persoane care aveau legătură cu evenimentul, între care șeriful din Roswell – George Wilcox și numeroși ofițeri de la baza Roswell, militari care au participat la adunarea resturilor

² Am preferat acest termen, mai încetățenit, în locul celui de „ozenolog”.

și puteau să le descrie, alte persoane care au examinat astfel de obiecte, au participat la transportul lor sau știau de alte momente cheie ale istoriei din surse de primă mână. Șeriful Wilcox a declarat că dacă i s-ar mai întâmpla încă o dată așa ceva, ar anunța mai întâi presa și ar aștepta ca reporterii să ajungă la fața locului înainte de a spune ceva celor de la armată. Tot el spunea că inițial păstrase într-o cutie niște resturi recuperate de Brazel, dar acestea i-au fost confiscate de cei din poliția militară. Aceștia i-au mai spus, lui și soției Inez, că dacă vor scoate vreun cuvânt despre această întâmplare, întreaga sa familie va fi lichidată.

„Pappy” Henderson, cel care se zice că a transportat, cu avionul, corpurile și resturile la Wright Field, a păstrat se pare și el, pentru sine, o bucată din resturile recuperate. El o va arăta în 1978 prietenului său apropiat *John Krotnschvoeder*, povestindu-i, confidențial despre împrejurările în care a găsit-o. Kromschroeder, interesat de metalurgie, a declarat ulterior că nu mai văzuse niciodată așa ceva. Metalul semăna cu aluminiul, avea culoare cenușie și probabil servise la captușirea interiorului navei. În anumite condiții materialul emitea o lumină uniformă. Și maiorul Ellis Boldra a studiat; se pare aceeași piesă, despre care a declarat că avea proprietăți cu totul neobișnuite. Henderson nu va avea curajul să spună, soției și fiicei sale, despre implicarea sa în accidentul de la Roswell, decât în 1982, după citirea unui articol de ziar despre cercetările privind acest caz. Din păcate, el a murit înainte de a fi abordat nemijlocit de către investigatori.

Printre martorii care mai sunt în viață și azi și care au avut în mână obiectele culese în urma accidentului, pot fi citați medicul Jesse Marcel jr. sau Bill Brazel jr., fiii protagoniștilor întâmplărilor de mai sus. MacBrazel a murit înainte ca investigatorii să poată discuta cu el. Între timp și alți investigatori și-au propus să caute martori și

să-i solicite să vorbească. Unii, cum ar fi Bob Pratt sau Kevin Randle, erau inițial sceptici, dorind să demonstreze că toată istoria cu OZN-ul prăbușit e o contrafacere; pe parcurs ei și-au schimbat părerea, convinși de către cei cinci sute de martori pe care i-au găsit, dintre care peste cincizeci de prima mână. În sinteza făcută mai spus nu am amintit, dintre aceștia, decât pe câțiva mai importanți. Cei interesați în toate meandrele și detaliile accidentului de la Roswell pot citi mai multe cărți dedicate subiectului, traduse în limba română.

Au exis **& t** și martori care n-au dorit să vorbească ori au încercat să devieze cercetările. Un exemplu este căpitanul de contrainformații (mai târziu locotenent colonel) Sheridan Cavitt. La început el a afirmat că în perioada respectivă nici nu se afla la Roswell, apoi, într-un alt interviu, că de fapt era la bază dar n-a participat la acțiune, apoi, în sfârșit, că e adevărat că l-a însoțit pe Marcel, dar cu această ocazie n-au recuperat decât resturile unui balon... Dacă a fost prins de două ori cu minciuna, ar fi oare cazul ca a treia oară să-l credem?

După apariția celei de a doua cărți a lui Kevin D Randle și Donald R. Schmitt: *The Truth About th UFO Crash at Roswell* (1994), care, cu limitele sale inerente, rămâne totuși cea mai serioasă tentativă de investigare a evenimentului, au mai apărut și alți martori. Între aceștia *Thomas C. Gonzales*, care a fost sergent la baza 509 în perioada respectivă (ca în toate cazurile de mai sus, acest fapt examinarea documentelor contemporane). El afirma că nu știuse nimic până de curând, despre investigațiile efectuate în privința accidentului. El făcuse parte dintre cei care au participat la recuperarea epavei și a cadavrelor. A descris obiectul ca semănând cu un deltaplan, iar despre micile ființele recuperate a spus că semănau mai mult cu oamenii decât cu „cenuși îi” din istorisirile cu răpirile efectuate de OZN-uri. S-a stabilit că

niciun prototip de avion de tipul acesta nu zburase în epoca respectivă în această parte a Statelor Unite.

Evident, au existat și denigratori care au afirmat că toate aceste declarații veneau de la persoane dornice să iasă în evidență prin declarații senzaționale ori să obțină profituri. Alții au spus că, deși martorii ar putea fi de bună credință, timpul a alterat amintirile lor. Unele mărturii (cum ar fi cele ale lui Grady „Barney” Barnett sau Gerald Anderson) nu pot fi acceptate, oricum, fără serioase rezerve. Este posibil ca și dintre celelalte mărturii unele să nu fie conforme cu realitatea. Există însă de acum prea multe elemente concordante pentru a expedia pur și simplu accidentul de la Roswell în lumea iluziilor sau a contrafacerilor.

E clar, de asemenea, că versiunea oficială, cea cu balonul, este de nesusținut. Era practic imposibil ca dintre atâtea persoane implicate, toate să fi luat resturile unui balon banal drept obiecte extraterestre. Cum de colonelul Blanchard a fost atât de impresionat încât s-a grăbit să autorizeze comunicatul de presă? Cum de a fost iscată apoi toată tevatura și mai ales ce rost ar fi avut extraordinarele măsuri privind secretul? De pildă, Brazel junior avea în păstrare trei mici obiecte, recuperate ulterior de pe câmp; el a comis însă în 1949 imprudența să se laude cu ele într-un bar din Corona; a fost prompt vizitat de câțiva militari, care i-au confiscat colecția. De ce a fost nevoie de atâtea precauții dacă era vorba de un biet balon meteorologic deteriorat? De ce s-a impus un secret atât de strict? De ce a fost nevoie ca niște gunoaie să fie transportate cu atâta grijă, sub escortă militară, de la Roswell la Fort Worth și de aici mai departe? Ajunge să menționăm că până și rămășițele avioanelor prăbușite erau aruncate la fier vechi și nu trimise într-un loc anume, De ce, în sfârșit, a fost nevoie să se cheltuie atâția bani publici (așa cum vom vedea și mai jos) pentru a demonstra că... de fapt nu s-a

întâmplat nimic deosebit.

Între altele, unii analiști, aflați în slujba armatei, vor spune, la un moment dat, că de fapt a fost Un balon de tip „Fugo”. În ultimele zile ale războiului, în 1945, japonezii trimiseră circa 9.000 de astfel de baloane, încărcate cu bombe incendiare, asupra Statelor Unite. Folosind curenții de vânt favorabili aceste l-alpane puteau traversa Oceanul Pacific în circa trei zile. Dar în 1947 războiul se terminase în urmă cu doi ani...

În privința omuleților, s-a afirmat că ar fi fost cimpanzei, trimiși experimental, cu rachete V-2 și care s-au zdrobit de pământ, într-adevăr, avuseseră loc astfel de teste, dar nu înainte de iunie 1948, și ele nu au folosit cimpanzei ci o specie de maimuțe rhesus, având dimensiunile unei pisici, câte una pentru o rachetă. Nici în alte privințe descrierea ființelor găsite nu concordă cu cea a unor maimuțe.

În februarie 1994, la cererea congressmanului Steven Schiff, Biroul General de Conturi (*General Accounting Office - GAO*) subordonat Congresului SUA, a declanșat o anchetă a asupra cazului Roswell. Obiectivul anchetei nu era să afle adevărul privind cele întâmplate (de pildă prin interogarea unor martori), ci doar să stabilească dacă existau documente legate de acest incident, care au fost ascunse publicului.

Air Force a decis să reacționeze prompt și, într-un raport de 24 de pagini, publicat în septembrie 1994, a declarat solemn că cercetările sale n-au permis descoperirea nici a celui mai mic indiciu că „incidentul de la Roswell a fost un eveniment OZN”. Raportul Air Force insinuează în schimb că unele detalii, cum ar fi cel cu „cadavrele neumane”, au drept autori persoane care „trăiesc din incidentul Roswell” deci au „un interes comercial” în menținerea problemei pe tapet.

Raportul Air Force arată însă, corect, că nu poate fi

vorba de un accident de avion, eventual un model secret, având în vedere că între 24 iunie și 28 iulie 1947 în New Mexico s-au prăbușit cinci avioane; dosarele acestor accidente erau în bună regulă iar datele nu corespundeau cu cele de la Roswell. Mai preciza și că ipoteza cu un aparat spion sovietic era de nesusținut. Și nu a fost nicio rachetă, de tipul rachetelor V₂ capturate de la germani. Experiențele cu astfel de rachete nu au depășit poligonul White Sands, iar lansarea cea mai apropiată, cea din 3 iulie, eșuase, racheta explodând la sol. Nu a fost nicio bombă (de pildă atomică) scăpată din greșală.

Dar Air Force insistă asupra variantei cu balonul, Venind acum cu o nouă explicație. Nu mai vorbește de baloane meteorologice ci de un balon în cadrul așa-numitului „proiect Mogul”, proiect „strict secret”. Balonul, lansat de la poligonul White Sands, avea ca obiectiv detectarea acustică a eventualelor explozii nucleare sovietice. Nu s-a adus însă nicio dovadă în sprijinul acestei afirmații. Se știe, în schimb, că acest tip de baloane nu se deosebea prin materialele folosite (de pildă neoprenul) de baloanele meteorologice obișnuite. Menționăm totuși că prima explozie a unei bombe atomice sovietice va fi efectuată abia peste doi ani, în august 1949, iar detectarea ei s-a făcut cu aparate instalate pe avioane, nu pe baloane, și prin măsurarea radioactivității atmosferei superioare, nu pe baza unor unde sonore. Coincidența face că cel care l-a informat pe președintele

Truman despre observarea acestei prime explozii să fie același Jesse Marcel, devenit, între timp, locotenent colonel la Pentagon.

Cât despre caracterul „ultrasecret” al proiectului Mogul, există dovezi că acest proiect era relativ bine cunoscut de către militarii din epocă. S-a găsit de altfel și un document „secret”, din perioada respectivă, în care era pomenit numele proiectului Mogul. Era contrar tuturor

regulamentelor (și al logicii) ca într-un document clasificat doar ca „secret” să se facă referiri la un proiect; strict secret”.

La 28 iulie 1995 GAO își prezintă rezultatele anchetei, sub semnătura lui Richard Davis, director al *National Security Analysis*. Principalele constatări: „După aproape cincizeci de ani, continuă și acum presupunerile despre ce anume a fost accidentat la Roswell. Unii observatori cred că obiectul era de origine extraterestră. În Raportul de cercetare al Air Force cu privire la incidentul Roswell, Air Force nu neagă că ceva s-a petrecut la Roswell dar afirmă că originea cea mai probabilă a epavei provenea de la lansarea unui balon...”. Dincolo însă de aceste generalități, ancheta GAO a constatat că la Roswell au fost distruse, în mod nemotivat, arhivele administrative ale bazei 509 și cel cu mesajele trimise de la bază, dintre anii 1946 și 1949, iar „borderourile de distrugere nu indică nici organizația nici persoana care a distrus aceste arhive, nici data nici identitatea autorității care a dat ordin să se procedeze la această distrugere”, ceea ce constituie o gravă încălcare a legii. Celelalte arhive guvernamentale accesibile „nu menționează niciun accident aerian sau recuperarea vreunui obiect lângă Roswell în iulie 1947”. Au rămas însă, se pare, și arhive inaccesibile. A dispărut și arhiva din perioada respectivă a companiei 1395 de poliție militară, aflată sub comanda maiorului Easley, cea care asigurase cordonul în cazul recuperării obiectului principal și a omuleților. Nu s-au găsit documente referitoare la accidentul Roswell nici la baza Wright Field, unde se presupune că au ajuns epavele și omuleții. Cercetări ulterioare au demonstrat și dispariția altor documente; de pildă, s-a descoperit că din Arhivele Truman, au fost sustrase înregistrările convorbirilor telefonice pentru zilele de 4, 5 și 6 iulie 1947.

Ancheta GAO admite, implicit, că explicația militară

conform căreia ar fi fost vorba de un balon era inacceptabilă, menționând în concluzie că „dezbateră privind ce anume s-a prăbușit la Roswell continuă”...

Răspunsul armatei a fost publicarea încă unui dosar, de opt sute de pagini, din nou în bună parte despre baloane... Dosarul n-a mai convins însă decât pe cei foarte naivi.

Între timp, la începutul anului 1995, producătorul englez de filme *Ray Santilli*, directorul companiei *Merlin Group* din Londra, afirmă că a cumpărat de la un fost cameraman al armatei americane un film de 16 mm asupra autopsiei cadavrului unui extraterestru dintre cei recuperați la Roșwell. Filmul, difuzat și de televiziunea română, a fost îndelung comentat. Din păcate, numeroase dubii au pus sub semnul întrebării autenticitatea sa. Specialiștii cei mai autorizați au afirmat că filmul este *probabil* o contrafacere, dar una extrem de bine realizată. S-a spus chiar că filmul ar fi o piesă de dezinformare, anume pusă la cale de anumite oficialități, pentru a torpila ancheta GAO aflată atunci în plină desfășurare. Se pare că originalul nu a apărut niciodată, pentru a permite testarea peliculei. Pentru multe persoane, afacerea Roswell urma, în felul acesta, să se reducă la un film îndoielnic.

La 27 iunie 1997, Pentagonul a mai difuzat un raport de 231 de pagini, în care încearcă să explice rapoartele despre umanoizi prin mai multe ipoteze. De pildă, că ar fi fost vorba de un accident de avion petrecut lângă Roswell, că se cunoștea un caz de accidentat (din 1959) căruia capul i se umflase atât de mult încât semăna cu un extraterestru, ori că a fost totuși un balon din care s-au aruncat niște manechine pentru testarea unor parașute ori a căderii de la mare înălțime. Privitor la această ultimă ipoteză, cu o minimă investigație s-a putut demonstra că s-au făcut într-adevăr niște experiențe de acest tip, cu manechine, dar de 1, 80 metri și numai în perioada 1954 -

1959...

De ce era nevoie de atâtea subterfugii? Ce era de ascuns? Așa cum spune Jenny Randles, niciun proiect militar secret din 1947 nu mai putea prezenta vreo valoare peste cincizeci de ani. Ce secret era atât de năprasnic încât, și după o jumătate de secol, să justifice explicațiile ridicole, de tipul baloanelor, dar mai ales schimbările penibile ale explicațiilor, reiterate în anii nouăzeci?

Concomitent, în 1997, a venit ca o surpriză cartea *The Day After Roswell* (publicată prompt și în românește cu titlul *După Roswell*), a colonelului *Philip Corso*, ofițer cu o carieră remarcabilă în armata americană. În această carte, publicată la vârsta de 82 de ani, doar cu un an înainte de a muri, cu ajutorul coautorului William J. Bimes, colonelul Corso afirmă că în perioada 1961 - 63, când a condus divizia de Tehnologii Străine a departamentului C-D a armatei terestre, la Pentagon, a avut în grijă un fișet plin cu obiecte de origine extraterestră, recuperate la Roswell în 1947, ca și dosare complete asupra obiectelor și ființelor recuperate.

Între altele, el spune că în nava prăbușită nu exista niciun motor, niciun sistem de propulsie, și niciun sistem de navigație ori tablou de bord. Misterul funcționării OZN-ului nu a fost încă deslușit. Se presupune că cei care l-au fabricat stăpâneau legi privind gravitația și electromagnetismul, pe care noi încă nu le cunoaștem. Umanoizii erau probabil creaturi artificiale, fără sistem digestiv, cu posibilitatea de a absorbi hrana ori energia și de a elimina deșeurile prin piele. Cartea mai spune că diverse obiecte găsite la bordul epavei au fost puse, de-a lungul tuturor acestor ani, la dispoziția industriei militare americane, fiind prezentate drept roade ale spionajului. O serie de oameni de știință de primă mână, precum Wernher von Braun, Hermann Oberth, Hans Kohler, Robert Sarbacher, ar fi avut cunoștință despre acest secret.

Cercetările au început la Wright Field (rebotezat Wright-Patterson AFB), sub conducerea lui Vannevar Bush, și au continuat la Norton AFB în California, apoi la Nellis AFB, în Nevada, mai precis la faimosul Groom Lake, unde s-ar afla și controversata Arie 51... Dar asupra acestei cărți vom mai reveni.

Câtă încredere putem avea în toate aceste mărturii? Din păcate, nu uităm că majoritatea lor provin (totuși) de la foști ofițeri de contrainformații, specializați în acțiuni de „intoxicare”. Ca un exemplu, după toate aparențele, Jesse Marcel participase, direct sau indirect, și la prima recuperare, cea din zorii zilei de 5 iulie, a epavei și a omuleților. Acest fapt poate explica de ce a fost atât de prompt și de categoric în afirmația că fragmentele de pe ranch-ul lui Brazel proveneau dintr-o „farfurie zburătoare”. Dar aceasta mai înseamnă și că el nu a spus întregul adevăr lui Stanton Friedman și celorlalți investigatori, dat fiind că el a vorbit doar de recuperările de pe ferma lui Brazel. Prin urmare, adevărul parțial al lui Marcel putea fi o manevră de diversiune, efectuată la ordin, menită să abată atenția asupra celeilalte prăbușiri, atunci când investigatorii erau foarte aproape de teribilul secret. Sau cartea lui Philip Corso (și el fost ofițer de informații), militând pentru nevoia de pregătire a armatei americane în fața unei posibile invazii extraterestre, nu reflecta oare interesele unor cercuri din industria de armament? Câte dintre celelalte declarații ale martorilor ar putea fi și ele diversiuni? Câtă încredere putem acorda în acest caz detaliilor întregii istorii, așa cum ne-au fost ele revelate? Lăsăm pe seama cititorului să răspundă singur la această întrebare, după ce va fi parcurs capitolele care urmează.

2. SEMNELE DE ÎNTREBARE SE ÎNMULȚESC

La 4 iulie 1947, la Roswell, s-a prăbușit o navă cu omuleți nepământeni. Presei i s-a spus că a fost un balon, dar strictețea măsurilor militare și secretul impus au fost

fără precedent. Ofițeri superiori și alți martori oculari se hotăresc, după treizeci de ani, să vorbească. Se descoperă că toate documentele privind incidentul au dispărut din arhive în mod inexplicabil.

Luminile necunoscutului în al doilea război mondial

Azi știm că întâlnirea din 24 iunie 1947 a lui Kenneth Arnold cu „farfuriile zburătoare” n-a fost nicidecum prima în istorie, ci doar prima care a căpătat notorietate. Numai la baza aeriană Hamilton din California și numai în perioada 19 ruși – 20 iulie 1947 fuseseră făcute 16 observații similare, de către piloți și alt personal bine antrenat să identifice exact ceea ce vedea. O altă cercetare a găsit 36 de observații făcute în 1947, înainte de 24 iunie. Dar observații au fost făcute, în cursul aceleiași perioade, și în alte țări, de pildă în Anglia. Și mai știm că astfel de obiecte fuseseră văzute. și în timpul celui de al doilea război mondial, ca și cu mult timp înainte, se pare că dintotdeauna... *

Generalul maior rus *Boris Surikov*, specialist de vârf în rachete și arme nucleare, a fost una dintre personalitățile proeminente ale Statului Major al armatei sovietice, apoi mult timp expert la conferințele de dezarmare de la Geneva. Surikov a declarat, în 1994, unor producători britanici TV că în 1944, la o dată nespecificată, zbura spre România, împreună cu comandantul navei, maiorul Bajenov, la bordul unui avion sovietic de 14, 5 tone, în misiune de bombardament. Erau la o altitudine de cinci mii de metri, deasupra Ucraine! de sud-vest, când au zărit, venind spre ei, din față, un obiect solid, de formă eliptică. Cei doi citiseră în ziare despre noile arme germane dar ceea ce vedeau nu semăna cu nimic cunoscut. Avionul a început să se scuture din ce în ce mai tare, presiunea uleiului a crescut alarmant, iar în preajma geamului se simțea o încărcătură electrostatică puternică. Deși la un moment dat obiectul păruse că a trecut de ei,

aripile continuau să scânteieze de o mulțime de descărcări electrice. Maiorul Bajenov a apreciat că aparatul era pe punctul de a lua foc, după care bombele vor exploda în mod iminent, drept pentru care a luat decizia să arunce la întâmplare încărcătura de două tone de bombe deasupra unui câmp din Ucraina. La întoarcere, de frica curții marțiale, au raportat bombardarea cu succes a unei rafinării de țiței din România.

Surikov a descris misteriosul aparat de zbor ca fiind asemănător șa formă dar cam de două ori mai mare decât o naveta spațială actuală. Aerul parcă devenise luminos în jurul său, „ca un răsărit de Soare localizat”. În niciun caz nu putea fi confundat cu explozia unui obuz antiaerian. Surikov mai spunea că a discutat întâmplarea cu mai mulți oameni de știință-cajungând la concluzia că nu este exclus ca ceea ce a văzut să fi fost creația unei civilizații mult superioare celei pământene, civilizație* interesată de noi și care stăpânește legi și tehnologii care îi permit să atingă viteze inimaginabil de mari și să zboare foarte departe.

Întâmplări asemănătoare cu cea de mai sus au fost raportate de pe toate fronturile celui de al doilea război mondial. Redăm mai jos, spre ilustrare, alte câteva cazuri.:

- r

La trei luni de la atacul japonezilor la Pearl Harbor, urmată de intrarea SUA în război, în zorii zilei de 25 februarie 1942, puțin după ora 2.00, radarele au semnalat apropierea unor obiecte zburătoare, aflate la circa 200 de kilometri în largul oceanului, în dreptul orașului Los Angeles. La ora 2.25 s-au declanșat semnalele de alarmă, dar majoritatea populației a considerat că e un simplu exercițiu. Apoi au apărut mai multe obiecte zburătoare roșii sau argintii care se agitau rapid, încoace și încolo, pe cerul orașul. În mijlocul lor un obiect mare, întunecat, stătea aproape nemișcat. Convinși că asistă la un atac japonez, artileria antiaeriană a tras, timp de o oră, 1430 de

obuze. Orașul a fost acoperit de schijele proiectilelor. Cel puțin șase civili au murit în panica stârnită, din cauza unor accidente de circulație sau prin atac de cord. Mai multe clădiri au fost serios avariate. Niciunul dintre obiectele invadatoare n-a fost doborât; mai mult, ele au continuat să se miște nestingherite printre obuzele care explodau în jur. Avioanele americane n-au fost ridicate de la sol. După spusele martorilor, obiectele nu urcau sau coborau ci păreau să plutească la un nivel constant, cam la 3.000 de metri altitudine, apărând și dispărând pur și simplu. De altfel, mult mai târziu, s-a descoperit că, în aceeași perioadă, discuri asemănătoare au fost semnalate și deasupra orașului Tokio.

Oprirea alarmei s-a dat abia dimineața la ora 7.21, ceea ce a cauzat mari perturbări în trafic. Explicațiile date de oficialități presei au fost confuze; s-a spus că n-a fost nicio invazie, că a fost o alarmă falsă, datorată tensiunii nervoase. Abia după 1974, prin Actul de Libertate a Informației, a devenit cunoscut raportul înaintat, în ziua următoare incidentului de generalul George C. Marshall, șeful Statului Major, către președintele Roosevelt. În raport se spune, între altele „Aeronave neidentificate, altele decât cele ale Armatei sau Marinei militare americane, au evoluat probabil asupra Los Angelès-ului [...] în jur de cincisprezece aeronave au fost implicate, zburând cu diferite viteze, de la ceea ce rapoartele oficiale numesc „foarte încet” până la 200 mile pe oră, la altitudini cuprinse între 9.000 și 18.000 picioare. Nu au fost aruncate bombe. Nu s-au înregistrat pierderi în rândul trupelor. Nu au fost doborâte avioane. Nu existau aeronave ale Armatei sau Marinei Militare în acțiune. Investigațiile continuă [...]”. Generalul Marshall își exprima convingerea, în continuarea raportului său, că a fost vorba de avioane comerciale inamice, menite să creeze panică și să deconspire poziția bateriilor antiaeriene. Ulterior s-a

dovedit că nu a existat nicio acțiune inamică de acest tip. Timothy Good își pune însă întrebarea cum de generalului nu i-a fost suspect din primul moment faptul că, în ciuda marii cantități de obuze, niciun avion inamic nu a fost doborât.

Aurel Cărășel și Dan Mihăilescu, în volumul *OZN, trecut, prezent, viitor* (1994), presupun că anul 1942 a fost anul în care au început zborurile acestor străni obiecte aeriene, deoarece acesta a fost momentul trecerii de la vechile aeroplane, la avioanele moderne, dotate cu instrumentar electronic și radioelectronic, acest instrumentar fiind cel care a atras curiozitatea intrușilor.

La 14 martie 1942 căpitanul englez *Joel Fischer*, având peste 770 de ore de zbor și 46 ținte doborâte la activ, efectua un zbor de recunoaștere, pe un avion cu un singur loc. El s-a întâlnit cu un obiect pe care l-a descris în raportul scris făcut după aterizare în felul următor: „nava străină părea metalică și avea forma unui fuselaj de avion, lung de aproape 100 de metri și cu diametrul de circa 15 metri; la extremitatea din față se observau un fel de antene. Nu avea aripi sau motoare exterioare vizibile și zbură perfect orizontal. Am urmărit-o câteva minute, după care a luat o poziție verticală și a dispărut brusc în înălțimi”.», în noaptea de 25 martie 1942, maiorul *Sobiński*, polonez înrolat în aviația engleză, comanda un bombardier strategic care se întorcea din misiune după ce își împrăștiase încărcătura ucigașă deasupra orașului

Essen. Zburau la o altitudine de 5.000 de metri, încă deasupra Germaniei, când s-a apropiat de ei o aeronavă. Mitraliorul din turelă a raportat speriat că aparatul „nu pare să fie avion, are o formă greu de identificat și este luminos”. Primul gând a fost că se află confrunțați cu o armă secretă germană, în consecință comandantul a dat ordin mitraliorului să deschidă focul. Când au ajuns la distanța de 150 de metri, cel puțin zece mitraliere au

împroșcat inamicul cu proiectile de 12, 7 mm, acestuia părea însă că nici nu-i pasă, zburând paralel cu bombardierul timp de un sfert de oră, vreme în care țevicele mitralierelor au ajuns la incandescență și s-au decalibrat. După aceasta obiectul s-a înălțat brusc și a dispărut din câmpul vizual.

În dimineața de 5 aprilie 1943, *Gerry Casey*, instructor Air Force, efectua un zbor de antrenament, în zona Long Beach (California), împreună cu un elev, care era însă închis într-o cabină unde nu putea vedea decât instrumentele de zbor. Ridicându-se deasupra plafonului de nori, pe o vizibilitate excelentă, instructorul a zărit dintr-odată, venind spre ei, un aparat de zbor, într-un unghi perfect de interceptie. Casey s-a pregătit imediat de eventualele manevre de eschivare. Aparatul a trecut însă pe lângă ei. Avea o culoare portocalie, nu avea aripi și, în general, nu semăna cu nimic cunoscut. Dintr-odată a făcut o întoarcere incredibilă, aliniindu-se în dreptul aripii stângi a avionului școală. Casey a ordonat elevului să iasă din cabina sa și să observe și el ciudatul obiect. Pentru moment s-a gândit să facă o fotografie cu aparatul aflat la îndemână, dar în clipa următoare a renunțat, convins că are de-a face cu prototipul unui nou tip de avion militar, ori fotografiind un astfel de prototip, putea avea serioase neplăceri. Aviatorul a declarat ulterior: „sincronizarea cu altitudinea și cu traiectoria noastră a fost perfectă și instantanee. Poziția lui față de noi se menținea de parcă am fi fost sudați împreună printr-o bară de fier”. La un moment dat, obiectul s-a smucit ușor, apoi a țâșnit în sus, dispărând în direcția oceanului, în circa două secunde. Viteza sa a fost evaluată la peste 11.000 kilometri pe oră (de neimaginat, pentru avioane, chiar și la ora actuală). După aterizare Casey și elevul său au încercat să-și concerteze observațiile. Casey aprecia că obiectul era eliptic, în timp ce elevul său îl văzuse circular. Nu se

vedeau niciun fel de deschideri, nici carlingă, doar o umflătură mai mare deasupra și una mai plată dedesubt. Dimensiunile obiectului erau dificil de determinat. Ele au fost estimate între 3 și 20 de metri, după cum distanța de la capătul aypii era de 10 metri sau de peste 30 de metri. De teama ridicolului Casey n-a discutat incidentul cu altcineva. După război el a devenit inspector pentru Administrația Aeronautică Civilă, la compania Boeing din Seattle. În 1948, urmând o circulară a proiectului Sign, el va face o depozitie scrisă. El nu a primit nicio confirmare și nici nu a fost contactat pentru detalii. Casey comenta „Ce neagă toate observațiile făcute de aviatori profesioniști, de oameni de știință, radariști, personal de dirijare a traficului aerian, dau dovadă de o îngustime a gândirii... Pentru un aviator cu experiența mea, conștiința unui astfel de eveniment nu poate fi ștearsă. Nici nu poate fi explicată prin comparații cu vreun obiect cunoscut de pe Pământ”.

În 14 octombrie 1943, conform declarației unui martor ocular, pe nume *Hilary Evans*, avioane americane, efectuau un bombardament asupra zonei industriale a orașului Schweinfurt din Germania. În timpul ultimului raid, mai mulți membri ai echipajului au observat un mare număr de discuri argintii luminoase în fața lor. Păreau groase de 2, 5 centimetri și cu diametrul de 7, 5 centimetri. Un bombardier B-17 n-a mai fost în măsură să evite obstacolul, a intrat în el. Spre marea sa mirare, nu s-a produs nicio ciocnire și nicio deteriorare a avionului. Inițial s-a presupus că ar fi fost folii de aluminiu împrăștiate de altcineva, pentru derularea radarelor, dar explicația a fost dezmințită.

În noaptea de 10 august 1944 un bombardier american B-29, având baza la Kharagapur, India și comandat de căpitanul *Alvah M. Reida*, se întorcea dintr-o misiune asupra ipsqlei Sumatra. La un moment dat, la circa 500 de metri, au văzut o sferă luminoasă, cu

diametrul de circa doi metri. Sfera s-a apropiat de ei din spate. Avionul a încercat mai multe manevre ca să scape de obiectul pe care-l credea o rachetă teleghidată. Obiectul s-a ținut scai de avion la fiecare schimbare de direcție sau de altitudine, timp de opt minute, după care s-a depărtat.

În seara de 22 decembrie 1944* locotenentul britanic *David Mcfalls*, zburând pe un avion *Hurricane*, la circa 2000 de metri altitudine deasupra graniței franco-germane, a văzut urcând dinspre sol două lumini puternice portocalii. La început a crezut că erau niște balize luminoase, apoi a observat însă că luminile s-au luat după el. Deoarece îi imitau toate manevrele prin care încerca să scape de ele, a înțeles că luminile se află sub un control inteligent. Erau două lumini uriașe, portocalii, care după ce l-au urmărit cale de mai multe mile, păstrând între ele o distanță constantă, s-au îndepărtat și apoi au dispărut.

Numeroase alte rapoarte relatau, de asemenea, că avionul aflat în misiune a fost urmărit de globuri de foc și că piloții se așteptau ca dintr-un moment în altul misterioasele arme să explodeze. Deși la început au fost înconjurate de o aură de mister și senzațional, aceste apariții, au intrat treptat în folclorul aviatorilor, care s-au obișnuit cu ele, fiind poreclite „avioane de vânătoare *foo*” sau în engleză *foo-fighters*. Termenul este intraductibil. În vremea aceea era la mare modă un erou de benzi desenate, azi complet uitat, pe nume *Smokey Stover*. El utiliza adesea o frază fără sens: „unde-i *foo* acolo-i foc”. Cuvântul „*foo*”, inexistent în engleză, provenea, s-a spus, din coruperea franțuzescului „*feu*”, însemnând, după cum se știe, tot foc.

Locotenentul *Donald Meiers* din Chicago, s-a întâlnit și el cu aceste obiecte stranii în timp ce pilota, la sfârșitul anului 1944, un bimotor deasupra Germaniei. El va declara mai târziu presei: „Sunt trei feluri de astfel de lumini pe

care noi le numim *foo-fighters*. O dată sunt luminile roșii, care apar în dreptul vârfurilor aripilor; apoi cele care zboară înaintea noastră, în sfârșit un grup de 15 lumini, care apar la mare distanță, stingându-se și aprinzându-se, ca un pom de Crăciun plutind prin aer.

Am reprodus mai sus doar câteva cazuri, probabil cele mai mediatizate, de *foo-fighters*. În ultimele luni ale celui de al doilea război mondial piloții bombardierelor americane și engleze au raportat însă multe astfel de întâlniri cu discuri zburătoare care păreau făcute din aluminiu mat, sau cu sfere luminoase, ori mingi de foc având diametrul de trei-patru metri, eventual mai mici. Obiectele apăreau brusc, din nicăieri, te pomeneai cu ele în coasta avionului, planând uneori câte șase sau opt, într-o formație perfectă. Mișcările pe care le făceau dădeau impresia că obiectele sunt conduse de o inteligență, dar n-au manifestat, aparent, niciodată intenții dușmănoase. Se mulțumeau să se joace de-a șoarecele și pisica, iar când se plictiseau, dispăreau spre înaltul cerului cu o viteză incredibilă, de peste zece ori mai mare decât a oricărui avion cunoscut. Uneori s-a deschis focul asupra lor, dar misterioasele obiecte nici nu păreau deranjate, nici n-au reacționat.

La început, unii credeau că obiectele ar fi un fenomen natural de tipul „focului Sfântului Elmo”, care apare pe vârful catargelor navelor sau al aripilor avioanelor, sau al fulgerelor globulare. Apoi, explicația nefiind satisfăcătoare, a apărut încet-încet ipoteza unei arme secrete a inamicului. S-a vorbit de aparatură germană de supraveghere, de bruiaj radar, de perturbare a sistemului de aprindere a motoarelor, de dispozitive pentru un război psihologic etc. Cele mai multe au fost văzute în Europa. Unele au fost și fotografiate. Oricum, observațiile au fost considerate secret militar și difuzarea lor în presă a fost cenzurată.

Abia la sfârșitul războiului, când multe documente au devenit publice, s-a aflat că aceste stranii apariții au fost văzute și de piloți germani sau japonezi, care, la rândul lor, au fost convinși că erau arme secrete de origine americană sau britanică. Nemții încredințaseră, de pildă, studierea fenomenului așa numitului „*Sonder Büro no. 13*”. Explicațiile oficiale au vorbit de „halucinații colective” sau de fenomene naturale necunoscute ori neidentificate, explicație care, evident, n-a convins. Aceleași „*foo fighters*” au reapărut, peste mai mulți ani, și în războaiele din Coreea și Vietnam, redeschizând discuțiile asupra naturii lor. Ulterior ele nu au mai fost semnalate în forma „clasică”, ceea ce s-a interpretat ca un semn că fie erau legate de principiile de construcție ale avioanelor vremii, fie că inteligența aflată îndărătul lor s-a decis să le schimbe înfățișarea și modul de manifestare...

Nave fantomă pe cerul Suediei

O altă istorie bizară îi aparține suedezului *Costa Carisson*. El a relatat unei reviste suedeze în 1971, când devenise un binecunoscut industriaș, într-o seară din luna mai a anului 1946, Carisson se întorcea acasă de-a lungul plajei în «dreptul strâmătorii Kattegat. Văzând o lumină neobișnuită în pădurea pe lângă care trecea, s-a apropiat să vadă despre ce este vorba, într-o răritură a zărit un obiect în formă de disc, așezat pe trei picioare. Discul avea diametrul de 16 metri și înălțimea de 4 metri. Pe muchia discului Carisson a văzut găuri ca ale unei turbine, iar sub disc o lumină roșie puternică. În jur erau oameni, aparent normali, în combinezoane mulate dintr-o singură bucată, cizme scurte, cu jambiere, o centură lată și căști transparente pe cap. Unul dintre ei i-a făcut un semn lui Carisson să se oprească. Atunci când acesta a încercat să se apropie totuși, necunoscutul a îndreptat spre el o cutie neagră pe care o ținea atârnată de gât. singurul efect a fost stingerea lanternei pe care o avea asupra sa. Bateria

fusese nouă. Ulterior, ajuns acasă, Carisson va constata că era complet descărcată.

Carisson a numărat unsprezece persoane trebăluind în jurul discului, între care trei femei. Aveau pielea arămie și părul cenușiu. Aparent reparau geamul unui hublou. La un moment dat una dintre femei a aruncat un obiect, pe care Carisson l-a recuperat mai târziu. Analizele efectuate în 1971 n-au arătat nimic deosebit decât că respectivul obiect, semănând cu un băț gros, conținea mult siliciu.

Carisson precizează că nu obișnuia să bea și sigur nu era vorba de o halucinație. Pentru a-și limpezi mintea s-a îndepărtat totuși, până la malul mării. Peste o jumătate de oră a revenit, pe un alt drum, să vadă dacă obiectul mai este acolo. În timp ce se întorcea, a văzut o lumină roșie strălucitoare înălțându-se deasupra copacilor, înconjurată de o coroană scânteietoare. La circa 500 de metri altitudine obiectul a devenit mai strălucitor, apoi s-a îndepărtat, accelerând, cu o viteză extraordinară.

În 1971 ufologii suedezi au găsit încă urme circulare arse și găuri în sol în locul respectiv. Deși parțial urmele păreau recente, un plus de credibilitate a provenit din examinarea unor fotografii aeriene mai vechi, luate în zonă, în anii 1947 și 1963, pe care urmele erau vizibile. S-au găsit și fotografii din 1939 pe care aceste urme nu apar.

Straniile întâlniri descrise mai sus au fost însoțite, între altele, și de șirul de observații de OZN-uri din anul 1946 deasupra Suediei. Ele au început în jurul datei întâlnirii lui Costa Carisson. Până la 30 iulie se primiseră șase sute de rapoarte, iar numărul acestora a ajuns la sfârșitul anului la circa o mie. Dacă se pun la socoteală și observațiile similare, făcute tot în 1946, în alte țări din Europa, se ajunge la circa 2000 de cazuri.

Majoritatea rapoartelor vorbeau de obiecte zburătoare luminoase, ori de avioane cu aripa foarte scurtă, semănând cu rachetele, în special peste zonele din

spațiul aerian al Suediei și Finlandei. Uneori obiectele efectuau manevre de picaj, redresare, întoarce-te bruscă etc. pe care o rachetă nu le putea realiza, zburând cu o viteză variabilă, când redusă, când mai mare decât a oricărui avion din epocă. Aparițiile au fost văzute adesea și pe ecranele radarelor. Atât cei din est cât și cei din vest au dat asigurări că nu este vorba de rachetele Ion La 11 iulie 1946 ambasada americană de la Stockholm trimitea un mesaj secret Departamentului de Stat, heexcluzând ipoteza ca rachetele să fie sovietice. La 27 iulie, ziarul *Chicago Tribune* socotea că „în 26 de zile, fuseseră văzute peste 500 de nave zburătoare fantomă. Multe rapoarte au venit de la martori serioși și credibili. La 11 august, după investigații efectuate de o comisie militară, autoritățile suedeze au recunoscut oficial ca „rachete fantomă - obiecte misterioase având forma de mosor și cu o coadă de foc - au devenit o imagine obișnuită în Suedia”.

Câteva dintre nave au fost văzute căzând într-un lac, dar ele n-au putut fi găsite, în ciuda investigațiilor ulterioare. Alte obiecte au explodat, producând și pagube, cum a fost cazul în 16 august la Malrno. Circa treizeci de fragmente, provenite aparent din aceste obiecte zburătoare au fost supuse studiului. Ele s-au dovedit a fi materiale obișnuite sau zgură, fără nimic deosebit. La 13 august 1946 *New York Times* scria că Statul-Major. general suedez considera situația ca extrem de periculoasă, adăugând că nu va putea tolera mult timp violarea teritoriului său. În august „Șuedia a fost vizitată discret, în scopul informării oficialităților americane asupra acestui subiect, de generalul locotenent James H. Doolittle, cel care a organizat, între altele, bombardarea orașului Tokio în cursul celui de al doilea război mondial. La 23 august 1946, experți englezi, reveniți din Suedia, au înaintat guvernului britanic un raport în care excludeau ca rachetele să fie de origine sovietică, între altele deoarece

ele manifestau caracteristici imposibile, conform legilor cunoscute ale aerodinamicii. La 23 decembrie 1946 oficialitățile suedeze declarau că „În pofida eforturilor susținute [...] nu am obținut nicio dovadă concludentă că în vecinătatea Suediei au fost efectuate experimente cu proiectile având forma de rachete [...] dar nu putem respinge anumite fapte, socotindu-le rezultatul purei imaginații a oamenilor”. Interesant că „proiectilele” zburătoare asemănătoare au apărut în august și deasupra Franței și Norvegiei, în septembrie deasupra Greciei și a Marocului, apoi a Portugaliei, Germaniei, Belgiei și Olandei.

Autoritățile suedeze au încercat să calmeze spiritele și să reducă la minimum agitația mediatică în jurul fenomenului. În octombrie numărul semnalărilor de rachete fantomă s-a mai redus. Până în zilele noastre, nimeni n-a putut explica, în mod satisfăcător, cele întâmplate.

Între timp s-a descoperit însă că obiecte zburătoare și lumini stranii fuseseră văzute deasupra peninsulei scandinave încă din anii treizeci. În noiembrie și decembrie 1933 în apropierea graniței dintre Suedia, Norvegia și Finlanda au fost semnalate misterioase lumini care zburau de-a lungul văilor sau a țărmului mării. Cele trei țări au întreprins investigații comune pentru depistarea misteriosului avion care putea fi responsabil pentru aceste zboruri. Până la sfârșitul anului 1934 au existat 487 de cazuri raportate, unele având probabil cauze obișnuite, altele venind de la persoane care nu prezentau încredere, dar și o bună parte cât se poate de serioase și care au rămas până azi inexplicabile.

Menționăm, în treacăt, că în Scandinavia există un loc, anume în valea Hessdalen, aflată în zona centrală a Norvegiei, la sud-est de Trondheim și la circa 30 de kilometri nord-vest de orașelul Roeros, în care, și azi, sunt

văzute *sistematic* lumini inexplicabile, uneori chiar obiecte de mari dimensiuni, grupe de lumini multicolore sau pulsatorii etc. staționare, legănate sau zburând cu viteze de până la 30.000 km/oră. Obiectele au fost observate și vizual și pe radar, deși nu totdeauna simultan. Începând din 1983 s-au derulat mai multe proiecte universitare și ale Ministerului Apărării, incluzând instruirea localnicilor, instalarea unor aparate automate (între care magnetometre, radiometre, senzori în infraroșu etc.), transmiterea de imagini prin *internet*, la intervale regulate de timp, etc.

Proiectele au fost reluate cu mai mare intensitate în anii nouăzeci și continuă și acum. S-a strâns un volum apreciabil de date, acestea au fost analizate, avansându-se diverse ipoteze (corelarea cu activitatea solară, cu cea seismică, cu cea din ionosferă etc) fără succes. Într-un articol din anul 2000, cercetătorii Massimo Teodorani și Erling Strand, făcând o sinteză a rezultatelor de până acum, trag concluzia că, în cazul Hessdalen, ipoteza „manifestării unei civilizații extraterestre... nu poate fi respinsă într-un mod arbitrar”.

Primele victime

Căpitanul Thomas Mantell Jr. a fost, aparent, prima victimă umană a unei întâlniri cu un OZN. În 7 ianuarie 1948, în jurul orei 13.30, poliția din Kentucky a primit telefoane de la mai mulți cetățeni care urmăreau un obiect circular, alb, de mari dimensiuni, cu o lumină roșie în partea de jos. El a fost văzut din câteva localități, ca și de la turnul de control al bazei Air Force din Godman. Aparent avea diametrul între 75 și 90 de metri. Operatorii de la baza Goodman au tras concluzia că nu era vorba de un avion sau de un balon, drept pentru care au anunțat ofițerul de serviciu al bazei, pe cel de contrainformații, ca și alte persoane din conducere. Prima ipoteză a fost că e un aparat experimental de zbor. S-a luat legătura în acest

sens cu toate aeroporturile din zonă; dar nimeni nu știa despre ce putea fi vorba.

În acest timp Mantell, pilot cu experiență, decorat în al doilea război mondial, era la manșa unui F-51, o versiune îmbunătățită a faimosului „Mustang”, în drum spre baza Air Force Standiford (Kentucky), însoțit de alte trei avioane de vânătoare de același tip. În jurul orei 14.20, au primit solicitarea să intercepteze intrusul. Unul dintre avioanele însoțitoare a obținut permisiunea să-și continue zborul, în timp ce Mantell, cu celelalte două avioane, au început să urce. La un moment dat, Mantell a transmis prin radio „Obiectul este drept în fața mea, puțin mai sus, mișcându-se cu jumătate din viteza mea... Aparent este un obiect metalic sau reflectarea soarelui de pe un obiect metalic și are dimensiuni înspăimântătoare... încă urc... Caut să mă apropiu să-l văd mai bine”.

La înălțimea de 6700 metri, cei doi însoțitori ai lui Mantell s-au întors, deoarece avioanele nu erau echipate cu măști de oxigen. Mânjell s-a încăpățânat să urce, dar după ce a trecut de nouă mii de metri, probabil a leșinat, întrucât avionul său a descris trei cercuri largi, ca și când ar fi fost dezorientat, coborând astfel până la circa 6.000 de metri, de unde a intrat în picaj, în spirală, până s-a zdrobit de sol. Ceasul său arăta ora 15.18. OZN-ul a fost observat de la baza Godman până la 15.30, dar și după această oră au continuat să sosească semnalări din zonele sudice, chiar până în Tennessee. Și în zilele următoare au sosit rapoarte despre acest OZN, sau altul care-i semăna foarte mult, din Carolina de Nord și Ohio.

Împrejurările accidentului erau ele însele bizare, întrucât avionul a ajuns la sol aproape întreg, moartea lui Mantei fiind cauzată nemijlocit de faptul că, la contactul cu solul, centurile de siguranță s-au rupt, iar manșa i-a străpuns coșul pieptului. Un martor ocular spunea că, foarte aproape de sol, avionul a fost învăluit într-o lumină

strălucitoare, care aparent i-a încetinit căderea. Un alt martor, care însă nu a putut fi confirmat, spunea că ultimele cuvinte transmise de Mantell ar fi fost „Dumnezeule, văd oameni în chestia aceea...”

În dimineața de după accident, investigatorii Air Force au tras concluzia că Mantell a murit „urmărind un obiect zburător neidentificat, controlat de o inteligență”. În seara aceleiași zile au sosit ofițeri ATIC de la baza Wright, care au luat investigațiile pe cont propriu. Versiunea oficială a devenit că avioanele au urmărit... planeta Venus. Mai târziu s-a arătat că, în ziua respectivă, planeta avea doar jumătate din strălucirea, să maximă și era, la ora aceea, prea jos față de orizont pentru direcția în care a fost văzut OZN-ul. Dar, înainte de toate, în acea după-amiază, pe lumina zilei, ea pur și simplu era invizibilă. Dându-și seama de inconsistența explicației, oficialitățile au spus apoi că a fost un balon militar secret „Skyhook”, destinat testării atmosferei superioare. Deși această versiune pare mai plauzibilă, din păcate nimeni nu a putut demonstra că în perioada și în zona aceea s-ar fi lansat vreun astfel de balon.

Un incident asemănător a avut loc în 23 noiembrie 1953. Un avion de vânătoare F-98 c, de la baza A.F. Kinross (Michigan), condus de locotenentul Felix Monda, însoțit de radaristul locotenent R.R. Wilson, a fost ridicat de la sol pentru a intercepta un aparat necunoscut, care zbura la circa 2500 de metri deasupra Lacului Superior. Pe radarele care urmăreau operația, cele două aparate s-au văzut, clar, apropiindu-se unul de celălalt. La un moment dat, cele două obiecte au părut că se contopesc, după care doar obiectul necunoscut și-a continuat zborul. S-a declanșat imediat o operație de căutare și salvare, atât în aer cât și pe lac. Căutarea avionului dispărut s-a făcut atât de aviația militară americană cât și de cea canadiană, fără a găsi nici cea mai mică urmă a avionului, nici măcar o

pată de ulei.

Cei doi ofițeri aveau multe sute de ore de zbor pe acest tip de aparat. La început s-au lansat speculații că probabil pilotul a suferit un atac cerebral și a căzut în lac (Monda se plânse, în câteva rânduri, de amețeli). Apoi, oficial, americanii au declarat că probabil avionul explodase în aer, în ciuda faptului că în acest caz trebuia să se fi găsit dovezi ale accidentului pe suprafața lacului. Cât despre obiect, s-a spus că el trebuia să fi fost un cargo militar canadian, deși partea canadiană a negat că ar fi avut, la momentul respectiv, vreun avion în zonă.

Cazurile de mai sus nu sunt singulare. Kevin Randle, în dorința de a afla detalii despre cazul Roswell, s-a adresat fostului general de brigadă Air Force Arthur Exon. Cu acest prilej, Exon a afirmat că, la începutul anilor cincizeci, în Tennessee sau Kentucky, patru avioane de vânătoare, care s-au apropiat de un OZN, s-au pierdut fără urmă, deși s-au aflat deasupra uscatului. Se mai cunoaște și o declarație făcută în 1953 de generalul Benjamin Chidlaw, fost comandant al apărării antiaeriene a Statelor Unite: „Avem stive de rapoarte despre farfuriile zburătoare. Le luăm foarte în serios, dacă ne gândim că am pierdut mulți oameni și avioane, încercând să le interceptăm”.

La cele de mai sus se adaugă incidente anterioare (de pildă în Triunghiul Bermudelor), pe care nu le mai detaliem aici, în care OZN-uri au „înghițit” aparent niște avioane de mici dimensiuni, din care nu s-a mai găsit niciodată nicio urmă. Dar fenomenul va continua și în deceniile următoare. Este binecunoscut astfel cazul lui Frederick Valentich care pilota singur, în ziua de 21 octombrie 1978, un mic avion deasupra Mării Tasmaniei. La un moment dat Frederick a anunțat aeroportul de destinație că este urmărit de un obiect în formă de țigară de foi, fără aripi, cu patru lumini verzi foarte puternice.

Acesta avea o viteză mult superioară, angajându-se într-un soi de Joacă” cu micuțul avion, după care s-a postat deasupra lui. Motorul avionului a început să dea rateuri. Valentich și-a semnalat poziția, a confirmat prezența în continuare a obiectului, după care în microfon s-a auzit, timp de 17 secunde, un sunet metalic ascuțit, urmat de tăcere. Nu s-a găsit niciodată nici cea mai mică urmă a avionului, a pilotului sau vreun semn al catastrofei.

Un alt caz, ceva mai recent, în care printre investigatori s-a aflat și Timothy Good, s-a petrecut la 28 decembrie 1988 în Puerto Rico, în zona de coastă Cabo Rojo. Un număr mare de martori au urmărit, inclusiv cu ajutorul binoclorilor, un OZN triumfiular uriaș, ușor curbat în partea din spate. Două avioane de vânătoare, după unele relatări F-16, după altele F14 Tomcat, au încercat să-l intercepteze. Obiectul neidentificat, mult mai mare decât atacatorii săi, la început s-a oprit nemișcat, apoi, prin două scurte manevre, aparent a „înghițit”, pur și simplu, cele două avioane.

Totul n-a durat decât câteva secunde, după care și OZN-ul a dispărut. Administrația Federală a Aviației SUA a negat incidentul, dar persoane din U.S. Navy au admis că incidentul a fost urmărit pe radare și înregistrat, dar înregistrările sunt secrete, deci nu pot fi puse la dispoziție pentru consultare. Dacă e să dăm crezare surselor, un incident similar se petrecuse, tot în Puerto Rico, și în 16 noiembrie 1988.

Fotografii și filme în primii anicincizeci s-au realizat numeroase fotografii și chiar filme, înfățișând obiecte zburătoare neidentificate. Fotografiile și filmele au fost examinate cu instrumentele vremii, iar cele mai stranii au fost reexamineate repetate ori, fără a putea găsi o explicație. Menționăm doar unul dintre cazurile mai cunoscute.

La 15 iulie 1952, la ora unsprezece dimineața, lângă

TYemonton (Utah), la nord de Salt Lake City, subofiterul de marină Delbert C. Newhouse se deplasa cu mașina spre noul său loc de muncă unde fusese transferat. În mașină era și soția sa, care a observat pe cer un grup de 12 - 14 obiecte strălucitoare. Nefiind în stare să le identifice, i-a atras atenția soțului. Acesta, fotograf profesionist în marină, avea la el un aparat de filmat de 16 milimetri cu un film color încărcat. A oprit deci mașina, a luat aparatul, i-a pus teleobiectivul de 7, 5 centimetri și a tras circa douăsprezece metri de film. Cu câteva momente înainte ca obiectele să dispară, unul dintre acestea s-a desprins din grup. Obiectul poate fi văzut pe film traversând de câteva ori câmpul aparatului de filmat. Ulterior cei doi au declarat că apucaseră să vadă obiectele și la mică distanță, acestea fiind niște discuri strălucitoare. Sosit la destinația sa, Newhouse a dezvoltat imediat filmul, făcând și o copie, pe care a expediat-o la Air Force. Cei de aici au încercat să găsească o explicație dar fără rezultat. Seriozitatea și pregătirea pe care o avea Newhouse au exclus varianta unei iluzii, a unui defect sau a unei farse.

Filmul a fost expediat apoi la laboratoarele de interpretare a fotografiilor aparținând marinei militare, laboratoare situate lângă Washington. Specialiștii de aici au analizat filmul cadru cu cadru, consumând, în acest scop, peste *o mie de ore*. Ei au studiat mișcarea obiectelor, relațiile dintre ele, luminozitatea lor, ca și toate celelalte repere care se mai zăreau pe film. Rând pe rând au fost „eliminate explicațiile banale: baloane, avioane, păsări. Rezultatul final a fost - „obiect neidentificat, aflat sub un control inteligent”. Între altele ei au precizat că obiectele erau sfere luminate pe dinăuntru, care nu reflectau razele Soarelui.

OZN-urile - o armă secretă a naziștilor?

Există și azi voci care pretind că multe discuri zburătoare observate în timpul războiului au fost de fapt

„arme secrete” hitleriste. Ar fi fost oare în stare savanții celui de al Treilea Reich să construiască farfurii zburătoare? În 1936, după declarațiile unor cercetători care pot fi însă suspectați că au fost folosiți în scopuri de dezinformare, un OZN de proveniență extraterestră s-ar fi prăbușit pe teritoriul Germaniei. Întrucât nava era mai mult sau mai puțin intactă, savanții germani ar fi depus eforturi serioase pentru a afla secretul principiilor sale de funcționare. Din fericire pentru restul lumii, ei n-au reușit aceasta până la sfârșitul războiului.

Există chiar și analiști, între care Vladimir Terziski, care afirmă că germanii ar fi mers mult mai departe. După afirmațiile acestuia, spre sfârșitul anilor '20 o rasă superioară extraterestră a intrat în legătură cu mai mulți savanți germani. În urma înțelegerii încheiate, ar fi fost amenajate baze subterane secrete, în care a început construirea unor nave antigravitaționale și s-ar fi efectuat și experiențe de călătorie în timp. Concomitent, prin societăți secrete cum ar fi *Thule Vrill*, *Tempelhof* etc., s-a început difuzarea unor concepții aparte privii d progresul filosofic, cultural sau politic al omenirii, inclusiv de îmbunătățirea raselor omenești, temă atât de dragă naziștilor. Se știe că în 1933, când Hitler a preluat puterea, toate societățile constructoare de avioane și rachete au fost naționalizate. Un rezultat al activității lor ar fi fost proiectarea și poate chiar construirea unor exemplare din nava hibridă circulară antigravitațională *RFZ-1*, iar în apii 1942 - 43 a stației spațiale *Andromeda*, lungă de peste 100 de metri și având forma de țigară de foi. Aceasta din urmă a fost proiectată de grupul E4, departamentul pentru cercetaredezvoltare al SS și a fost realizată în niște hangare de lângă Berlin, destinate inițial zeppelinelor.

Dacă informațiile de mai sus sunt mai mult decât discutabile, există în schimb documente din care știm, relativ sigur, că, la ordinul lui Martin Bormann, mâna

dreaptă a lui Hitler, începând din 1938 s-au construit în Austria, Bavaria și Italia de Nord, gigantice uzine subterane destinate boilerelor arme secrete. La un moment dat în aceste uzine lucrau circa 250.000 de muncitori în condiții nu cu mult deosebite de cele ale sclavilor.

Între altele, s-au realizat: primul avion de vânătoare cu reacție operațional *Messerschmitt 262*, aripa zburătoare cu reacție *Horten No-IX*, avioanele cu reacție cu decolare verticală *Natter*, etc.

Se știe că, spre sfârșitul războiului, naziștii au încercat, cu febrilitate, punerea la punct a unor noi aparate de zbor. Exemplele cele mai faimoase sunt faimoasele rachete V-1 și V-2, fabricate la *Peenemünde*, în nordul Germaniei. Lângă *Oberammergau*, în Bavaria, a existat un centru experimental al *Luftwaffe* în care s-au desfășurat proiecte cum ar fi *Feuerball* (mingea de foc), un vehicul aerian menit să perturbe radarele și să întrerupă comunicațiile electromagnetice, sau proiectul *Kugpiblitz* (fulger globular), un avion rotund, „simetric, unic în istoria aviației. După Renato Vesco, singurul autor care știe de aceste arme, într-o carte publicată prima dată în 1968, aparatul *Feuerball* semăna cu carapașoara unei țestoase, funcționa pe baza unui motor turbojet plat și circular, care în timpul funcționării genera un halo de flăcări și lumina, urmărind automat aparatele inamice. Aceleași principii s-au aplicat și la aparatul *Kugelblitz*, un aparat de asemenea automat; el ar fi fost distrus de către trupele SS în retragere, după ce apucase să participe la o singură misiune reușită. Din păcate, nimeni n-a reușit să găsească sursele din care Vesco s-a inspirat, pentru a realiza o confirmare independentă. În plus, în biografia oficială a lui Vesco apar contradicții bizare.

Între legendele acestei perioade mai trebuie evocate două nume. Primul este al inginerului și căpitanului din *Luftwaffe* *Rudolph Schriever*. În conformitate cu articole

din *Der Spiegel*, *Bild am Sonntag* etc. el ar fi construit în 1941 prototipul unui „capac zburător”. Prototipul a fost testat cu succes în iunie 1942. În 1944 s-a construit, într-un laborator din apropierea Pragăi, o versiune mai mare. În jurul carlingii centrale era așezat un inel din mai multe discuri mobile, cu reacție, permițând atât deplasarea verticală cât și orizontală. Întregul aparat era înalt de 30 de metri. După unele informații aparatul ar fi fost testat cu succes în februarie 1945 (s-a spus chiar că discul a atins altitudinea de 12400 metri în trei minute, că a zburat cu o viteză de 2000 km-oră etc., fără să existe însă nicăieri o dovadă în acest sens), dar atât discul cât și planurile au fost distruse în ultima perioadă a războiului. Schriever ar fi murit la sfârșitul anilor cincizeci și, în conformitate cu cele publicate, într-un număr din 1975 al revistei *Luftfahrt International*, printre hârtiile sale s-ar fi găsit schițe privind un disc zburător de mari dimensiuni. Dincolo însă de legendă, există și persoane care se îndoiesc chiar că Schriever ar fi existat cu adevărat, iar primele referiri la numele lui, din niște articole din 1950, nu vorbesc decât de proiecte, nicidecum de vreun prototip. Remarcabil, așa cum au remarcat unii analiști, este că cei ce vorbesc de Schriever nu știu nimic despre „kugelblitz” sau „feuerball”, în timp ce Vesco nu pomenise nimic de cercetările lui Schriever. Ceea ce este însă mai rău, nici numele autorilor nici constatările lor nu mai apar nicăieri în impresionanta bibliografie privind istoria celui de al doilea război mondial. Toate acestea stârnesc puternice suspiciuni că materialele difuzate despre OZN-urile naziste (cele menționate aici, dar și altele, care au proliferat în ultimul timp, pe o bază documentară tot atât de neclară) sunt, în bună măsură, fabricate mult mai târziu, în scopuri de propagandă, în folosul unor Cercuri oculte.

Un al doilea mume important este cel al lui *Victor Schaubberger*, creatorul faimosului „elicopter” V-7 cu formă

lenticulară. El a lucrat după război în slujba Statelor Unite. Aparatul construit de el funcționa, după unele surse, pe bază de „diamagnetism” și putea fi eventual confundat cu un OZN. Se pare că ar fi zburat doar un prototip de mici dimensiuni, fără echipaj. Poate că au fost realizate și alte versiuni, mai mari, dar nu există nicio dovadă că acestea ar fi zburat. Wernher von Braun, părintele rachetelor V-1 și V-2, afirma că elicopterele V-7 aveau, în loc de palete, tuburi rotitoare, care evacuaau flăcări, astfel încât elicopterul părea să fie înconjurat de un cerc de foc. Când obiectul stătea nemișcat în aer, flăcările erau de culoare roșie, când accelera, flacăra devenea galbenă, apoi albă. Dar tot el afirma că obiectul era extrem de zgomotos și lăsa în urma sa o trenă groasă de fum, deci, implicit, recunoștea faptul că nu putea fi confundat cu o farfurie zburătoare.

În 1945, cu puțin timp înainte de prăbușirea celui de al Treilea Reich, savanții implicați în aceste cercetări, în total aproape optzeci de personalități de prim rang, au fost capturați și transferați cu maximă precauție în Statele Unite. Printre ei au fost *Wernher von Braun* (1912 - 1977), părintele rachetelor americane și cel pe care acesta îl considera drept profesorul său în tehnica propulsiei rachetelor: *Hermann Oberth* (1894 - 1989), cel născut la Sibiu și ulterior profesor la Mediaș. Von Braun spunea „Profesorul Oberth era mereu cu 20 la 40 de ani înaintea noastră, a celorlalți”. Oberth era ferm convins că OZN-urile au origine extraterestră sau eventual sunt mașini de călătorit în timp. În 1954 el a declarat „OZN-urile sunt concepute și dirijate de ființe inteligente de un nivel foarte înalt; aceste aparate sunt puse în mișcare de distorsiuni ale câmpului gravitațional, convertind gravitația într-o energie utilizabilă. Nu am niciun dubiu în mintea mea că aceste obiecte sunt niște tipuri de mașinării interplanetare. Eu și colegii mei suntem încredințați că ele

nu-și au originea în sistemul nostru solar, dar avem impresia că ele ar putea utiliza planeta Marte sau vreun alt corp ceresc ca o stație în drumul lor. Ele nu-și au originea în sistemul nostru solar și poate nici măcar în galaxia noastră”.

Martin Bormann, numărul doi în ierarhia nazistă, convocase în 10 august 1944, la Strasbourg, mai mulți reprezentanți de frunte ai industriei germane și oficiali ai partidului național socialist. Cu acest prilej Bormann a expus planurile operațiunii „Adlerflug” (zborul vulturului). Întrucât războiul nu mai putea fi câștigat, nazismul trebuia perpetuat prin transferul, pe calea aerului, a unor cantități masive de bani, aur, acțiuni, patente, specialiști etc., în țări sigure. În acest scop au fost create 750 de corporații tampon în Portugalia, Spania, Suedia, Elveția, Turcia și Argentina. Relațiile ale lui Bormann cu lumea bancară, relații excelente încă dinainte de război, au înlesnit aceste acțiuni.

Americanii care au ocupat Germania au capturat numeroase documente, fișiere, planuri, fotografii. Dar, după anumite surse, un anumit dosar al naziștilor, cel referitor la nave discoidale, n-a fost niciodată găsit de aliați. El a dispărut fără urmă... în același timp, așa cum afirmă cercetătorul *Jammie Romee*, au dispărut fără urmă și 130 de proiectanți naziști de specialitate. Au mai dispărut câteva submarine, fiecare fiind capabil să transporte o încărcătură de până la 850 de tone, iar de la baza aeriană Tempelhof au dispărut mai multe avioane pregătite să zboare în Spania și America de Sud. În sfârșit, din Reichsbank s-au pierdut fără urmă: valută în valoare de câteva zeci de milioane de mărci, lingouri de aur și numeroase bijuterii. Documente, devenite publice în 1996, denotă că, în ultima perioadă a războiului, prin bănci elvețiene, s-a realizat, dinspre Germania spre alte destinații, transferul a circa 15 miliarde de *reichsmark*,

echivalentul a 3% din produsul național brut al Statelor Unite (și egal cu cel al Elveției).

Se știe că America de Sud, mai ales Argentina și Paraguay, a fost locul în care s-au ascuns cu predilecție după război numeroși naziști, posibil chiar în frunte cu Martin Bormann. Oficial se spune că acesta ar fi murit la Berlin în ultimele zile ale războiului. Identificarea scheletului a fost făcută însă, în 1973, doar de o singură persoană, technicianul său dentar, un nazist fanatic. Mulți se întreabă dacă nu cumva acesta a mințit cu bună știință pentru a-și face șeful scăpat de urmărire. De pildă, Simon Wiesenthal, faimosul vânător de naziști, nu s-a declarat niciodată convins că Bormann a murit la Berlin. După unele zvonuri, naziștii ar fi cumpărat un teritoriu imens în Argentina, mai sus de orașul San Carlos de Bariloche. Să existe vreo legătură cu faptul că America de Sud este una dintre zonele de pe glob cu cele mai multe semnalări de OZN-uri? După unele informații, greu de crezut, naziștii ar fi realizat o escală și în Antarctica, unde s-au construit, departe de ochii curioșilor, baze subterane secrete destinate realizării unor OZN-uri, de pildă colonia „*Neu Schwabenland*”.

OZN-uri construite în Canada?

Brad Steiger și *Sherry Steiger* afirmă în cartea lor „*The Rainbow Conspiracy*” că un prieten al lor, inginer proiectant, a lucrat un timp la uzinele aviatice de *Havilland* din Canada. El le-a povestit că spionajul canadian a pus mâna în ultimele zile ale războiului, la baza de rachete din Peenemünde, pe planurile unei nave aeriene circulare. Acestea ar fi fost remise în secret uzinelor de Havilland, unde s-a reușit construirea unei farfurii zburătoare, care s-a și înălțat de la sol, dar nu putea să se mențină mai mult timp în aer. Alte fire conduc la firma A.V. Roe Ltd. (AVRO) din Malton (Ontario). În 25 octombrie 1953 secretarul SUA pentru Air Force, Donald

Quarles anunța „intrăm într-o nouă perioadă a aviației... avem un contract cu AVRO Ltd. din Canada, care s-ar putea materializa într-un aparat de zbor având formă de disc, întrucâtva asemănător imaginii populare asupra farfuriilor zburătoare... descendent al aparatelor convenționale, care nu trebuie privite ca supranatural sau misterios”.

Într-un memorandum din 1955 către CIA se preciza că proiectul se numea „Y”, șeful de proiect era John Frost, care ar fi obținut ideea aparatului de zbor de la germani, imediat după cel de al doilea război mondial. Obiectul vizat de acest proiect avea diametrul de circa 10 metri, grosimea de 35 centimetri, estimându-se că viteza aparatului va fi de trei ori viteza sunetului, iar înălțimea maximă de zbor de circa 30 de kilometri. Proiectul a eșuat din păcate și a fost abandonat în 1960, deoarece performanțele obținute au fost mult sub așteptări.

O variantă stranie a acestei istorii provine de la George Edwards, fost locotenent colonel în Air Force, care afirma că a lucrat un timp la proiectul AVRO, și că acest proiect a fost doar „o perdea de fum” pentru a acoperi testarea unei „nave spațiale extraterestre reale”. Edwards, mai spunea că „VZ-9 trebuia să fie o «acoperire» astfel ca Pentagonul să aibă o explicație ori de câte ori oamenii raportau că au văzut o farfurie zburătoare”. Scriitorul Robert Dorr, veteran al aviației militare, era de aceeași părere și spunea că astfel se explică de ce nava cu pricina nu a fost niciodată plănuită să poarte armament se mai explică, de ce nu s-a făcut publicitate privitor la testele de zbor din 1959 și de ce o problemă atât de importantă - a fost încredințată unei puteri industriale secundare. Ceea ce mărește straniețatea întâmplării este că, așa cum se știe, primele semnalări de OZN-uri au avut loc în apropierea graniței dintre Statele Unite și Canada, iar multe din misterioasele nave au fost văzute dispărând în

direcția Canadei.

Au făcut și rușii OZN-uri?

După război, secretele cercetării militare naziste n-au plecat doar spre vest ci și spre răsărit. Ani la rând americanii s-au întrebat dacă nu cumva anumite apariții stranie sunt arme sovietice fabricate pe această bază.

Timothy Good, comentând raportările de OZN-uri de pe malul Mării Baltice, de care aminteam mai sus, se întreabă, așa cum au făcut și alții, dacă nu cumva era vorba de o variantă rusească a faimosului „elicopter” lenticular V-7, capturat de la nemți și dezvoltat. Se știe că o parte din echipamentele, documentația și specialiștii aeronavelor secrete germane a ajuns pe mâna rușilor. Interesul acestora în realizarea unor apărări neconvenționale este ilustrat de faptul că Dr. *Günther Bock*, realizatorul aripii zburătoare Horton, a fost foarte bine tratat în URSS, unde afirmativ ar fi contribuit la realizarea unei flote de aeronave, de tipul Horton XII, aflate la o bază militară la câțiva kilometri sud-vest de Irkutsk, în Siberia. Aeronavele urma să fie folosite pentru zboruri de recunoaștere, testarea apărării antiaeriene a SUA etc.

Într-un memorandum FBI din 25 martie 1949, distribuit birourilor teritoriale, se spunea „Pentru informarea dumneavoastră [...], o sursă confidențială și demnă de încredere anunță că se crede că discurile zburătoare sunt mai degrabă rachete artificiale decât fenomene naturale. S-a stabilit de asemenea că în ultimii circa patru ani URSS s-a angajat în experimentarea unui tip necunoscut de disc zburător”.

În 13 octombrie 1955 cartierul general al Air Force primea, de la Ambasada SUA din Praga, o telegramă, inițial ultrasecretă, apoi mult timp secretă și data publicității treizeci de ani mai târziu, doar sub efectul legii de libertate a informației. În telegramă se relata că trei

oficialități americane, între care senatorul republican de Georgia, Richard Russell, efectuând o călătorie în URSS, au văzut în Transcucazia, în 4 octombrie 1955, la ora 19.10, de la fereastra trenului, „două aeronave neconvenționale rotunde, semănând cu niște farfurii zburătoare [...] decolând aproape vertical”. Pe suprafața lor exterioară se roteau luminițe, iar înspre vârf aveau două luminițe staționare. Distanța era de 2 - 3 kilometri, iar de la locul decolării reflectoare au urmărit urcarea, relativ înceată, a celor două nave, până la circa două mii de metri, după care viteza lor a crescut. Imediat *după* această observație, însoțitorii de tren au lăsat jos perdelele și au interzis pasagerilor să privească pe geam.

Într-un memorandum înaintat la 19 octombrie 1955 către CIA, referitor probabil la această observație (numele martorilor au fost cenzurate) se menționează că obiectul văzut semăna cu discul zburător, de inspirație germană, pe care John Frost îl construia la compania AVRO în Canada. Memorandul presupune că rușii obținuseră, de asemenea, ideea de la germani capturați în război.

Hermann Oberth scria, într-un articol din 1955, „în mod cert, *N-I* nu explică rapoartele despre OZN-uri dinaintea sfârșitului războiului”. Cu toate acestea, el nu excludea faptul că „Rusia a pus mâna pe planurile și pe un model de V-7 și a construit, pe cont propriu, unele modele care explică anumite rapoarte OZN”. Totuși, ceea ce făcuseră germanii erau prototipuri mărunte. Era neverosimil ca rușii să fi realizat exemplare mai mari, capabile să zboare cu un echipaj de mai multe persoane. Ulterior, din surse rusești competente și credibile, s-a confirmat că în Uniunea Sovietică nu fusese testat nimic asemănător cu acel V-7. De altfel Oberth conchidea și el, spunând: „nu cred că Rusia fabrică OZN-uri; dimpotrivă, cred că acestea își au originea exclusiv în afara Pământului”. Oberth va mai declara în 1968: „astăzi nu

putem produce vehicule care să zboare ca OZN-urile. Ele folosesc câmpuri de gravitație artificială”.

3. OFICIALITĂȚILE ÎNCEP SĂ SE ÎNGRIJOREZE

După incidentul de la Roswell, la ordinul președintelui SUA, armata și FBI decid să dezlege misterul OZN. Sunt declanșate proiectele Sign, Grudge, Blue Book, Rușii și englezii se întreabă și ei ce. se întâmplă. Nu există nicio explicație, dar toți dau răspunsuri liniștitoare.

Armata se întreabă ce sunt OZN-urile

Unul dintre personajele cheie în istoria epavei de la Roswell a fost Nathan Twining, pe atunci șeful serviciilor tehnice ale Forțelor Aeriene, cu sediul la Wright Field (azi Wright-Patterson) lângă Dayton (Ohio). În 1953 Twining va deveni șef al Statului-Major Air Force, iar în 1957 șeful statelor majore reunite.

Stanton Friedman, consultând documentele bazei Wright Field a descoperit că generalul Nathan Twining a zburat pe 7 iulie la Alamogordo (New Mexico), nu departe de Roswell, rămânând în zonă până la data de 11 iulie. Faptul este confirmat și într-un articol de pe prima pagină a ziarului „Daily Record” din Roswell, din 8 iulie, în care generalul este citat declarând, în aceeași zi, la baza Kirtland din Albuquerque (în aceeași zonă din New Mexico), că „farfuriile zburătoare nu sunt experimente ale forțelor armate” și că „unii dintre martori au văzut fără îndoială ceva dar noi nu știm încă ce anume investigăm”. Reamintim că 8 iulie a fost și ziua în care resturile prăbușirii misterioase au fost transferate de la Roswell la Fort Worth, unde vor fi prezentate drept „balon meteorologic” etc., iar de aici au plecat cu destinația finală Wright Field.

Deși în 1994 s-a spus oficial că vizita lui Twining la Roswell a fost o inspecție de rutină, plănuită mai de mult, într-o scrisoare din 17 iulie 1947 Twining își exprima regretele față de uzinele Boeing că „din cauza unei

probleme foarte importante și neprevăzute” a fost plecat în ultimele două săptămâni din Dayton și că a trebuit să contramandeze, din acest motiv, vizita convenita anterior. Un ufolog californian, Timothy Cooper, a primit în 1992 trei documente dintr-o sursă necunoscută³. Unul dintre aceste documente era o directivă către generalul Twining, în care se spune între altele: „Vă veți deplasa fără întârziere la Centrul de comandă al poligonului White Sands (n.n. lângă Alamogordo, New Mexico), cu scopul de a efectua o apreciere asupra obiectelor neidentificate despre care s-a raportat că sunt deținute acolo [...] Veți lua cu dumneavoastră experții, tehnicienii, oamenii de știință și asistenții pe care-i considerați necesari...” Documentul a fost aprobat în 9 iulie de președintele Harry Truman. Supus unor repetate expertize, directiva a fost declarată ca „probabil autentică”, redactată la Pentagon, posibil din ordinul generalului Hoyt S. Vandenberg. Faptul că Președintele a aprobat documentul la două zile după ce Twining plecase, nu este ceva neobișnuit. O explicație poate fi faptul că abia după ce Twining a examinat rămășițele s-a conturat necesitatea de a raporta cele întâmplate lui Truman.

Ufologul Leonard Stringfield a primit în 1993, de la un agent, un document secret, datat 16 iulie 1947, semnat de Twining și adresat Comandantului Forțelor Aeriene. Documentul nu a putut fi autentificat, deci îl menționăm cu rezerva cuvenită. În el se vorbește despre îndeplinirea misiunii primite „prin directiva prezidențială” constând din cercetarea unui „disc zburător” recuperat și, posibil, a rămășițelor unui al doilea disc. Raportul apreciază că nava nu a fost construită în Statele Unite sau în Germania.

La 26 iulie 1947 președintele Harry Truman înființează *Consiliul Național de Securitate* (*National*

³ Care se încadrează în grupul așa-numitelor „documente MJ-12”, toate suspecte și asupra cărora se va reveni într-un capitol ulterior.

Security Council - NSC), format din președintele S.U.A. „vicepreședintele, ministrul apărării, ministrul de externe și directorul biroului planului de urgență. Consiliul a permis în scurt timp crearea unui foarte complex sistem de servicii de securitate. Ufologul francez Jean Sider se întreba de ce a fost ales tocmai acel moment. Un astfel de organism nu fusese creat nici măcar după atacul de la Pearl Harbor care a dus la intrarea SUA în al doilea război mondial. În 1947 SUA era singura posesoare a bombei atomice (rușii o vor avea abia în 1949), deci, aparent, nu erau sub amenințarea iminentă a unui atac străin. Doar dacă nu cumva era vorba de o putere nepământeană...

În cadrul complexului de servicii de securitate care a fost organizat cu acest prilej, era și faimosul CIA, înființat în mai 1947, care, conform declarației unor foști colaboratori și în ciuda dezmințirilor oficiale, a început, la puțin timp după aceea, colectarea, cercetarea și ascunderea datelor referitoare la OZN-uri.

La 30 iulie 1947 experții serviciilor tehnice ale armatei de la baza aviatică Wright, realizează un alt raport, aparent pe baza analizei a 28 de observații. Ei afirmă, foarte aproape de ceea ce declarase Twining: „farfuriile zburătoare nu sunt câtuși de puțin imaginare; ele nu se explică prin fenomene naturale rău interpretate. Ceva zboară cu adevărat...”. Documentul continua cu descrierea tehnică a observațiilor.

Deși se consideră că preocupările armatei americane privind ozn-urile datează din momentul incidentului Roswell, investigatorii Wendy Connors și Mike Hall, cercetând în 1999 documente aflate la Dayton (Ohio) și beneficiind de informații primite de la foști ofițeri, au descoperit cu surprindere că în toamna anului 1946, marina și aviația militară examinau nu doar valul rapoarte privind „rachetele fantomă” din Suedia, ci și o serie de observații ale piloților privind discuri zburătoare deasupra

Pacificului și a Statelor Unite, unele rămase neatinse până în zilele noastre. La sfârșitul anului 1946, Colonelul *Howard McCoy*, colonelul *Miles Goli* și alți doi ofițeri, au organizat, în mod neoficial, în cadrul grupului T-2 de contrainformații, cu sediul, la baza Wnght (ulterior Wright-Patterson), un birou ultrasecret, pentru discurile zburătoare. După observațiile de OZN-uri ale lui Kenneth Arnold din 24 iunie 1947 și alte câteva, similare, din aceeași perioadă, contrainformațiile Air Force, prin generalul *Carl T Spaatz*, au decis începerea unor investigații. Aflând de activitatea neaprobă (și imputabilă, prin consumul de resurse) deja în curs, s-au făcut demersurile necesare pentru a le legitima „din urmă”. * Operația a implicat generalii Twining, McDonald și Schulgen, care au cerut, cu această ocazie, o opinie scrisă din partea investigatorilor, asupra tuturor manifestărilor cunoscute ale fenomenului. Azi a devenit clar, că raportul Twining din 30 iulie a fost bazat tocmai pe aceste opinii.

Evident, una dintre primele ipoteze avansate a fost cea că OZN-urile reprezintă proiecte militare secrete americane. Încă la 10 iulie, un raport al FBI, devenit între timp accesibil, spunea că generalul George Shulgen, adjunctul șefului serviciilor de informații ale Forțelor Aeriene de la Washington, „l-a asigurat pe dl... (numele a fost cenzurat) că nu există niciun proiect de cercetare al Ministerului de război sau al marinei legat de discurile zburătoare”. La o nouă solicitare a FBI, generalul Schulgen scrie, la 5 septembrie -, directorului FBI că „Forțele Aeriene nu au niciun proiect cu caracteristici asemănătoare cu cele care sunt atribuite discurilor zburătoare”. Interesant este că, în același timp, pentru restul lumii, Forțele Aeriene lăsa să se înțeleagă totuși că OZN-urile reprezintă proiecte militare secrete americane. Motivul acestei duplicități era limpede: pe de o parte

trebuia găsit repede un răspuns plauzibil la întrebările venite din partea marelui public, pe de altă câştigat concursul organismelor de investigații pentru a obține date suplimentare asupra îngrijorătorului fenomen.

Problema nu era atât de simplă. Pe memoriul din 10 iulie al lui Schulgen, în care se cerea cooperarea FBI, Edgar Hoover, atotputernicul director al acestei instituții, va nota: „Înainte de a cădea de acord, insistăm să avem acces deplin la discurile care au fost recuperate. De pildă în cazul „Lea\ armata a luat totul, iar nouă nici măcar nu ni s-a permis o scurtă examinare”. Azi se știe, din documente desecretizate între timp că acel „La „însemna statul Louisiana, unde, pe data de 7 iulie, în localitatea Shreveport, militarii, anunțați de prăbușirea unui OZN, au găsit, în mijlocul unui fum intens, un disc de aluminiu cu diametrul de 30 de centimetri, acoperit cu o țesătură de fire. Pe disc scria „Made in USA”. Era evident o farsă menită să ironizeze căutătorii de farfurii zburătoare, după două săptămâni de nebunie națională pe această temă. Indiferent însă cum a fost, Hoover a dispus în 30 iulie ca toți agenții FBI să coopereze cu armata și Air Force în investigațiile OZN. Colaborarea a fost valabilă până în 3 septembrie, când o notă-nefericit formulată a fost difuzată prin bazele Air Force, insinuând că în această colaborare, cazurile cu adevărat serioase trebuie cercetate numai de armată, în timp ce FBI să se ocupe cu precădere de farsele de tipul capacelor de pubele sau de WC-uri, ori altele asemenea, date drept OZN-uri. Documentele schimbate în continuare m-au reușit să împrăști suspiciunile și să apropie punctele de vedere ale părților, astfel că la sfârșitul lunii septembrie, Hoover a anunțat că FBI nu mai colaborează în continuare cu Forțele Armate în cercetarea OZN. în ciuda acestui fapt, istoria a dovedit că totuși FBI a fost ulterior implicat, pe cont propriu, în investigarea câtorva cazuri mai interesante.

La solicitarea generalului Shulgen, în 23 septembrie 1947, generalul Nathan Twining i-a trimis acestuia o scrisoare, conținând concluziile sale și ale colaboratorilor săi privind deplasarea efectuată în New Mexico. În text sunt incluse descrieri deosebit de clare ale „farfuriilor zburătoare” observate, inclusiv de piloți militari (fără a vorbi însă de epave recuperate). Twining afirma, că „fenomenul raportat este ceva real și nu o vedenie sau o ficțiune”, încercând să estimeze posibilitatea ca industria americană să poată construi ceva similar ori șansele ca să fie vorba de un proiect secret, american sau străin. La sfârșitul scrisorii Twining scrie „trebuie acordată atenția cuvenită [...] absenței de dovezi fizice sub forma unor exponate recuperate dintr-o prăbușire, care să probeze, fără niciun dubiu, existența acestor obiecte”.

Scepticii au văzut în această frază dovada că la Roswell nu s-a prăbușit niciun OZN, întrucât. Twining nu avea cum să nu fie la curent cu acest incident. Dar, admitând că el văzuse epava recuperată, ar fi putut oare să recunoască deținerea OZN-ului de la Roswell, într-un document care urma să circule prin zeci de mâini, în afara cartierului general? Acest document era doar la nivel de „secret” în timp ce detaliile cazului Roswell erau, așa cum. vom mai vedea, „deasupra de strict secret”, chiar cu două niveluri mai sus decât bomba cu hidrogen. Alți analiști subliniază că materialul fusese elaborat de fapt de consilierii lui Twining, pe baza scrisorii lui Schulgen. Acești, consilieri puteau să nu fie la curent cu detaliile mai sensibile ale cazului Roswell, iar Twining n-a făcut decât să semneze documentul, fără să mai schimbe conținutul său. În sfârșit, întorcând fraza pe toate fețele, ea mai poate fi interpretată și în sensul că Twining și echipa sa nu aveau în acel moment acces la resturile OZN-ului prăbușit și mai poate fi înțeleasă și în sensul unei recomandări, ca cei nechemăți să nu aibă acces la astfel de dovezi fizice.

Proiectele „Sign”, „Grudge” și „Blue Book”.

Ca urmare a scrisorii lui Twining, la 30 decembrie 1947, Statul Major a dispus înființarea, în subordinea lui Twining, a unei comisii de anchetă numită „Sign” cu sediul la baza Wright. Proiectul a fost lansat oficial la 22 ianuarie 1948. Au fost chemați să participe consultanți din cele mai diferite domenii, de la ofițeri de contrainformații la oameni de știință. Printra aceștia din urmă s-a aflat și Dr. J. Allen Hynek, profesor de astronomie la Universitatea statului Ohio din Columbus. El a fost invitat pentru două motive: declarase în public că toate OZN-urile pot fi explicate prin cauze naturale și, întâmplător, era astronomul aflat la cea mai mică distanță de baza Wright. Așa cum probabil cititorul știe, ulterior el va deveni unul dintre cei mai prestigioși investigatori ai fenomenului OZN. Asupra cazului său vom mai reveni în cele ce urmează.

Într-o ședință a comisiei de consultanți științifici al Air Force, ținută în 17 și 18 martie 1948, colonelul Howard McCoy spunea: „Avem un nou proiect – proiectul *Sign* – [...] despre obiecte sau discuri zburătoare neidentificate. Nu este de râs. Dispunem de peste 300 de rapoarte, care n-au fost publicate în presă, provenind de la persoane foarte competente [...]

Nu vă spun cât de mult am dori să avem una dintre acele prăbușiri în zonă, ca să ne dăm seama ce anume sunt”. Evident, adversarii scenariului prăbușirii unui OZN la Roswell au profitat, din nou, să sublinieze că această declarație era o dovadă că Air Force nu dispuneade niciun fel de resturi de OZN-uri. Dar, ca și în cazul afirmației (trase ca la copiator) din scrisoarea generalului Twining, trebuie subliniat că ședința de mai sus n-a avut decât nivelul de securitate „secret”, în timp ce recuperarea OZN-ului era clasificată mai sus de „top secret”. Mai importantă este însă mențiunea a „peste 300” de rapoarte. Din toate documentele la care avem acces la ora actuală, se pot

identifica doar 135 de rapoarte de OZN-uri până la data respectivă. Unde sunt celelalte cel puțin 165? Nu cumva ele sunt și astăzi secrete? Nu cumva ele au fost, încă de atunci, dirijate către alte structuri militare, structuri care n-au fost cunoscute niciodată de marele public?

Între membrii comisiei „Sign” s-au conturat în scurt timp trei curențe de opinie, susținute, toate, cu multă patimă. Primul grup era convins că era vorba de aeronave de recunoaștere ale unei puteri străine, cel mai probabil Uniunea Sovietică. Al doilea grup era înclinat să respingă întreaga afacere, punând totul în seama unor păsări, nori, baloane meteorologice sau farse. Al treilea grup credea că OZN-urile au origine extraterestră. Aceștia din urmă au și redactat, la sfârșitul lunii septembrie 1948 un raport ultrasecret, în care nu se excludea ipoteza ca vehiculele observate să fie nave extraterestre. Raportul a ajuns la generalul *Hoyt S. Vandenberg*, pe atunci șef al Statului Major. Acesta a ordonat imediat ca materialul să fie distrus. El și-a motivat acțiunea spunând că, pentru a susține o ipoteză atât de extraordinară ca cea extraterestră, dovezile erau insuficiente. Acest punct de vedere a fost întărit de Dr. *Donald Menzel*, profesor la Universitatea Harvard. Autoritatea sa a cântărit decisiv în deciziile ulterioare, în acest domeniu, ale oficialităților. Mult mai târziu, a devenit cunoscut și faptul că Menzel avusese relații îndelungate cu CIA și cu mai puțin cunoscuta dar nu mai puțin redutabila NSA (National Security Agency) și că putea fi deci influențat de punctele de vedere ale acestora.

Generalul Vandenberg a fost atât de supărat pe susținătorii ipotezei extraterestre încât autorii acestui raport au fost transferați la alte unități, iar la 11 februarie 1949 toată comisia „Sign” a fost dizolvată, pe motiv că disensiunile din sânul ei îi blocau activitatea, dar și datorită părerii că nu a realizat niciun progres în

elucidarea cauzelor fenomenului.

Interesant că în ultimul său raport, din februarie 1949, comisia „Sign” aprecia că circa 20% din observații nu pot fi explicate prin fenomene naturale ori obiecte artificiale cunoscute. Se mai aprecia că, în conformitate cu toate informațiile, probabilitatea ca să fie vorba de nave aeriene sovietice este extrem de redusă. Pe de altă parte, credeau autorii, deși nu se pot exclude vizitele venite din spațiul cosmic, astfel de vizite erau extrem de improbabile?

— Un motiv: „obiectele zburătoare” observate în anii 1947 și 1948 nu păreau compatibile cu zborul interplanetar... Cunoșteau oare specialiștii militari mai multe despre aceste nave și erau derutați în fața simplității lor?

Interesul armatei față de subiect a rămas în continuare neschimbat, totuși, atât timp cât nu se putea difuza un comunicat oficial privind originea OZN-urilor, era bine ca marele public să afle cât mai puțin despre amploarea fenomenului și, mai ales, trebuia combătută ipoteza extraterestră. Practic în același timp cu terminarea proiectului „Sign”, în 15 februarie 1949, Direcția de Informare a Forțelor Aeriene a difuzat un memorandum în care cerea ca de acum înainte rapoartele privind „aeronavele neconvenționale” să fie transmise cât mai rapid cu putință la cartierul general de la Pentagon, „imediat după efectuarea observației”. Era anexat un formular de cinci pagini, cu rubrici extrem de detaliate privind forma, mișcările, dovezile fizice etc. ale obiectelor observate... De aceste rapoarte urma să se ocupe o altă comisie, numită, nu fără un anumit tâlc, „Grudge” (ranchiună, pică). În personalul proiectului au rămas doar cei mai sceptici dintre participant la proiectul Sign. De data aceasta nu s-au mai constatat niciun fel de disensiuni printre membrii echipei, dar aceasta deoarece îi unea pe

toți atât lipsa de entuziasm cât și negativismul profund față de fenomenul OZN. Deși proiectul a primit cu 23% mai multe rapoarte OZN decât Sign, recomandarea sa finală a fost că studiile privind OZN-urile ar trebui reduse atât ca timp, ca personal, cât și ca fonduri. Iar cazurilor inexplicabile li s-a aplicat, invariabil, sigla de „cazuri psihologice”.

La prima vedere, istoricii fenomenului au găsit inexplicabilă această schimbare brutală de atitudine. Unii au avansat ipoteza că „Grudge” a fost doar o organizație paravan, care trebuia să abată atenția nechematiilor de la cercetarea OZN-urilor, pentru ca oficialitățile să se poată ocupa de cazurile cu adevărat interesante, la un nivel foarte secret.

În septembrie 1951, au avut loc observații spectaculoase OZN, în special în preajma instalațiilor militare. Mai ales ziarele locale, greu de controlat, publicau știri despre obiecte văzute cu ochiul liber, de zeci de martori sau despre obiecte neidentificate care apăreau pe ecranele radarelor, dispărând după câteva manevre imposibile pentru orice aparat de proveniență pământeană, spre ușurarea militarilor care se temeau mai mult decât de orice de apariția unor bombardiere sovietice. În acest context, Statul-Major al aviației militare și-a adus aminte de comisia „Grudge”. Constatând indolența și incompetența de care dăduse dovadă în examinarea cazurilor care i-au fost remise, armata mimește în fruntea comisiei un responsabil nou, tânăr și plin de energie, pe locotenentul inginer Edward J. Ruppelt.

Pentru a marca mai bine cotitura dorită, proiectul „Grudge” este rebotezat „Blue Book” (cartea albastră), cu sediul tot la baza Wright-Patterson. Până în 1953, responsabilul proiectului va rămâne Edward J. Ruppelt. El va folosi, din 1951, pentru prima dată oficial, termenul de „obiecte zburătoare neidentificate” (utilizat și în

decembrie 1949, dar numai într-un document GRUDGE cu circulație restrânsă) și mai ales va oficializa prescurtarea „UFO” (OZN). Ruppelt a remarcat faptul că în privința dovezilor privind realitatea OZN-urilor mai sunt multe de făcut. El a elaborat un plan de studiere a fenomenului extrem de riguros, prin care dorea să instituie standarde care să-i convingă chiar și pe cei mai sceptici și mai exigenți dintre ofițerii superiori. În acest scop, el va institui tehnici științifice de investigare și îl va reactiva în cadrul proiectului pe J. Allen Hynek. Din păcate Ruppelt n-a fost în stare să-și ducă bunele intenții la îndeplinire, deoarece numărul de rapoarte devenise atât de mare, mai ales în vara anului 1952, comparativ cu mijloacele reduse pe care el le avea la dispoziție, încât cazurile n-au putut fi examinate cu rigoarea dorită.

Ruppelt va fi avansat, peste scurt timp, căpitan. Așa cum au remarcat însă analiștii, structura organizatorică a proiectului ar fi cerut pentru acest post un locotenent colonel, ceea ce putea fi interpretat fie că Air Force nu a luat studiul OZN-urilor în serios, fie că, din cauza războiului din Coreea, nu mai existau ofițeri disponibili, fie chiar că mai exista undeva un organism paralel, mai important, iar Blue Book nu era decât o instituție paravan.

Căpitanul Ruppelt va părăsi Air Force la sfârșitul anului 1953 și își va publica opiniile privind câteva cazuri extraordinare de OZN-uri, în cartea *Report on Unidentified Flying Objects* (1956), insistând asupra caracterului inexplicabil al multor observații. El va muri din păcate în 1960, din cauza unui atac de cord. Puțin timp înainte, va retracta anumite afirmații din cartea amintită. S-a speculat mult dacă această retractare nu a fost cumva determinată de presiuni care s-au făcut asupra sa de cercuri ale armatei sau ale guvernului.

După plecarea lui Ruppelt, conducerea proiectului Blue Book a fost preluată de locotenentul Bob Olsson.

Mulți analiști sunt convinși că, în

anii care au urmat, acest proiect a jucat doar un rol de paratrăsnet, distrăgând atenția de la cazurile cu adevărat grave, care au rămas în grija unor organisme oculte, despre care s-a vorbit foarte puțin sau de loc. Marele public trebuia să fie convins că fenomenul se află sub control și că Air Force, prin niște specialiști de primă mână, examinează toate rapoartele OZN, negăsind în ele nimic îngrijorător. Azi mai știm că dintru început Blue Book nu dispunea nici de instrumentele necesare pentru a face anchete cu adevărat științifice nici de suficienți specialiști pentru a încerca să enunțe concluzii. Mai târziu nu a mai existat nici voința pentru a face acestea.

Stalin s-a interesat de fenomenul OZN

În tot acest timp, nici celelalte mari puteri n-au rămas indiferente față de fenomenul OZN. Această observație este valabilă mai ales pentru Uniunea Sovietică.

Serghei P. Koroliov a fost numit în 1946 de către Stalin ca șef al programului sovietic de rachete teleghidate cu rază lungă de acțiune. Poligonul de la *Kapustin - Yar*, din regiunea Astrahan, la nord de Marea Caspică, a devenit principalul loc unde, începând cu 1948 au fost testate astfel de rachete, punând bazele, între altele, ale viitoarelor succese sovietice în explorarea spațiului cosmic dar și în realizarea unor arme capabile să transporte focoașe nucleare la mari distanțe. Mai multe dezvăluiri făcute în anii optzeci și nouăzeci, între care un articol din 13 august 1991, din ziarul *Rabociaia Tribuna*, semnat de academicianul Vaierii Burdakov, afirmau că în iulie 1947 (după alte versiuni, în 1948 sau la începutul anilor '50), Koroliov a fost chemat de Stalin, să se prezinte la Sediul central al KGB, unde i s-au pus la dispoziție o echipă de traducători și un mare număr de documente, în special americane, privind fenomenul OZN. Între acestea se aflau și documente despre obiectul prăbușit la Roswell. Stalin

dorea ca omul de știință să-i facă în trei zile unraport asupra acestui subiect. La termenul stabilit, Koroliov a prezentat în fața lui Stalin raportul cerut, în care menționa că fenomenul OZN este real, dar că, după părerea sa, „farfuriile zburătoare” nu par să fie o armă fabricată de o altă putere și deci nu prezintă o amenințare la adresa Uniunii Sovietice. Stalin i-ar fi mulțumit, spunând că părerea aceasta coincide cu a altor oameni de știință.

După aceleași surse, au fost consultați, în aceeași perioadă, și alți savanți eminente, precum Igor V. Kurceatov, Mstislav V. Keldiș etc., care au ajuns la concluzii similare. Este de menționat concordanța poziției lor cu cea reieșită din documentele, din aceeași perioadă, ale Air Force și CIA, pe care nu este exclus că rușii le cunoșteau.

În același articol, Burdakov afirma că Serghei Koroliov a văzut el însuși, în 1962, un OZN deasupra rampei de lansare a navelor cosmice de la Baikonur. N-a fost de altfel singurul caz de „inspecție” OZN la o lansare de pe acest cosmodrom, cum de altfel nici Cape Cannaveral n-a fost scutit de astfel de evenimente.

Valerii Burdakov mai afirma că a văzut personal un raport, întocmit de academicieni sovietici, la mijlocul anilor cincizeci, asupra eximinării unui artefact conic, dintr-un material cu structură cristalină, despre care s-a tras concluzia că nu putea avea origine pământeană.

În articol sunt menționate mai multe cazuri de OZN-uri văzute de piloți sovietici, începând din 1948. Câteva provin de la observatori credibili, dar, din păcate, o parte din acestea sunt povești la a doua sau a treia mână.

Churchill a întrebat și el

După mai multe observații spectaculoase de OZN-uri pe cerul capitalei americane (în 19 și 26 iulie 1952), observații intens mediatizate, primul ministru britanic, bătrânul Winston Churchill, a cerut informații privind

acest subiect, secretarului de stat al aerului, lordul Cherwell. Într-o minută din 28 iulie 1952 Churchill întreba scurt „Despre ce este vorba în toată tevatura asta cu farfuriile zburătoare? Ce ar putea să însemne? Care este adevărul? Aș dori un raport, la o dată care vă convine”. Cererea a provocat o oarecare agitație; între altele, o echipă de specialiști în contrainformații a fost trimisă în Statele Unite. Totuși, răspunsul pe care l-a primit Churchill, în 9 august, era liniștitor: toate observațiile OZN sunt explicabile prin fenomene naturale, aeronave, păsări, baloane, iluzii optice; halucinații sau farse și aceasta este și părerea americanilor.

Azi se știe că autoritățile americane dispuneau, la momentul respectiv, de circa 1500 de rapoarte privind observații OZN (mai exact de 843 pentru anii 1947 - 1951 și 1501 în tot anul 1952), dintre care *U.S. Air Force* considera că 20% nu puteau fi explicate. Era imposibil ca britanicii să nu fi cunoscut aceste concluzii. În plus, Marea Britanie nu a fost nici ea scutită de incidente OZN. Documentul trimis lui Winston Churchill era deci, voit sau nu, o dezinformare. Așa cum au observat diferiți analiști, a fost de altfel singurul document oficial, provenind de la armata britanică, în care se insinua că există explicații pentru *toate* observațiilor OZN. Documentele ulterioare recunoșteau, fără excepție, că există un procent de observații credibile, care desfid orice interpretare obișnuită.

De pildă, în 19, 20 și 21 septembrie 1952, în timpul desfășurării unor exerciții NATO, numite *Mainbrace*, deasupra Angliei de est și a Mării Nordului, pe lângă avioanele și navele participante, și-au făcut apariția niște parteneri neașteptați. Mai mulți aviatori au descris discuri argintii, cu mișcări de „frunză căzătoare”, urmărind avioanele de vânătoare. S-au primit și rapoarte, concordante, de la civilii din zonă. În 20 septembrie, pe un

portavion american, fotograful oficial, care lua imagini ale avioanelor aflate în desfășurarea exercițiului, a observat că toți ofițerii urmăresc un obiect discoidal, argintiu, strălucitor. El a făcut un număr de fotografii ale obiectului, fotografii care nu au fost însă niciodată regăsite. În ziua de 21, șase avioane britanice de vânătoare, zburând deasupra Mării Nordului, au văzut, în plină zi, un obiect similar. De câte ori avioanele încercau să se apropie de el, obiectul se îndepărta cu o viteză fantastică. Jocul a continuat până la un moment dat când, de parcă s-ar fi plictisit, obiectul a țâșnit în sus, făcându-se nevăzut. Așa cum a recunoscut un ofițer de aviație britanic, într-o discuție particulară cu Edward Ruppelt, exercițiile *Mainbrace* au constituit momentul în care guvernul britanic a devenit conștient și oficial interesat de fenomenul OZN.

În 16 decembrie 1953 ofițerii superiori din aviația britanică au primit un memorandum, detaliind modul în care observațiile de OZN-uri trebuie raportate imediat, ierarhic, direct la Ministerul Aerului, care le va examina „pentru a avea un control oficial asupra modului de a face publice aceste rapoarte”. Se mai prevedea că „Toate rapoartele au o circulație restrânsă, iar personalul este avertizat să nu transmită nicio informație despre fenomenul observat decât persoanelor oficiale”.

Așa cum recunoștea colonelul de aviație Harold B. Collins (care a fost director-delegat pentru informații în cadrul Ministerului Aerului al Marii Britanii, între anii 1950 - 1953), englezii dispuneau, în 1954, de un număr foarte mare de rapoarte OZN, dintre care 35% au putut %fi eliminate imediat, prin explicații obișnuite, alte 25% aveau *probabil* o explicație similară, 30%, deși nu aveau explicație, proveneau dintr-o singură sursă sau din mai multe dar puțin credibile. În sfârșit, „10% din rapoarte au avut un observator de specialitate, bine calificat, de exemplu piloți de încercare [...] s-au confirmat și din alte

surse, erau convingătoare prin ele însele, dar nu am putut găsi nicio explicație". Multe dintre observațiile OZN raportate de armată, au ieșit la iveală abia în anii nouăzeci. Printre acestea se găsesc unele de o mare spectaculozitate.

Numeroase personalități britanice au fost de asemenea interesate de subiect. Scriitorul Desmond Leslie era văr de al doilea cu Winston Churchill și foarte bine văzut în cercurile regale britanice. El a fost coautor, împreună cu Adamski, la cartea *Farfuriile zburătoare au aterizat* (1953), din care a oferit un exemplar ministrului britanic al aerului George Ward, care l-a primit cu interes, cerând și informații suplimentare. Dar în 1954, interpellat fiind în Camera Comunelor în legătură cu un OZN văzut de mai mulți militari, Ward declarase cu fermitate că OZN-urile erau baloane. Când Desmond Leslie i-a telefonat, exprimându-și mirarea pentru inconsecvența sa, Ward i-a răspuns râzând: „Ce puteam să spun? Știu că nu a fost un balon. Și tu știi că nu a fost un balon. Dar până când voi avea o farfurie la sol, în Hyde Park, care să poată fi vizitată de public cu 6 penny intrarea, trebuie să fie baloane, altfel guvernul ar cădea, iar eu mi-aș pierde slujba”.

Printul Philip, duce de Edinburgh, soțul reginei Elizabeta, a urmărit, în mod constant, literatura consacrată subiectului, făcând ocazional comentarii în sensul existenței fenomenului, atestat de „dovezi provenind de la martori de încredere”. Un alt membru al familiei regale britanice care a arătat un timp îndelungat interes față de fenomenul OZN a fost Lordul Louis Mountbatten, comandantul suprem al forțelor aliate din Asia de sud-est în timpul celui de al doilea război mondial și șef al Statului Major al Apărării din 1958 în 1965. În februarie 1955 se pare că un OZN a aterizat pe domeniul său din Broadlands, în Hampshire. Mountbatten a interogat personal martorii, dând și o declarație scrisă, în

acest sens, asupra cazului. Nu mult timp după aceasta, într-o scrisoare adresată ziarului *Sunday Dispatch* scria că, după părerea sa; n-ar fi exclus ca ozn-urile să aparțină mai degrabă locuitorilor veniți din alte planete decât să fie mașini create în zilele noastre. Ulterior, ca urmare a comentariilor defăimătoare cu care au fost înconjurate observațiile OZN, el și-a rugat biograful să nu menționeze acest episod, deoarece „ar suna ridicol”. Cititorul interesat poate găsi detalii asupra celor de mai sus, ca și numeroase alte exemple, în cartea lui Timothy Good tradusă în românește cu titlul *OZN Top Secret*.

4. MAI PRESUS DE STRICT SECRET

OZN-urile se joacă de-a șoarecele și pisica, deasupra Casei Albe și a Capitolului, cu avioanele de vânătoare. CIA elaborează un plan: ozn-urile vor rămâne un secret mai presus de oricare nitul, raportarea observațiilor va fi strict reglementată, nu se vor face publice decât cazurile banale. Se implică și alte agenții. SUA pretinde exclusivitate în relațiile cu extratereștii.

Vânătoare de OZN-uri pe cerul capitalei americane

Sfârșitul lunii iulie 1952 a fost plin de evenimente pentru americani: războiul din Coreea era în toi, jocurile olimpice de la Helsinki erau în plină desfășurare, se convocase și convenția Partidului Democrat pentru a desemna candidatul la alegerile prezidențiale ale Statelor Unite. Ziariștii nu se puteau deci plânde de lipsă de subiecte. Cu toate acestea în 29 iulie toate ziarele din SUA aveau pe prima pagină titluri cum ar fi „*Un roi de OZN-uri deasupra Capitalei*” Ce a determinat această alertă?

În seara de sâmbătă 19 iulie, pe o vreme călduroasă și senină, într-o perioadă cu trafic redus, controlorul Edward Nugent, a observat pe radarul principal, cu bătaie de o sută de mile, destinat controlului zonei aeriene din jurul Aeroportului National Washington, un grup, de 7 obiecte, deplasându-se, cu o viteză cuprinsă între 160 și

210 kilometri pe oră, la circa 25 de kilometri sud-sud-est de Washington. Și-a chemat imediat șeful, pe Harry G. Barnes. Acesta a remarcat că mișcările obiectelor nu Semănau cu cele ale unui avion, nu urmau un traseu prestabilit și evoluau individual. După cinci minute a anunțat controlorii de trafic din tumul aeroportului. Unul dintre aceștia, Howard Cocklin, nu numai că i-a confirmat observația, pe un alt radar, dar a spus că vede cu ochiul liber, în aceeași direcție, o lumină mare, portocalie. Un telefon de la baza Andrews, cu care Barnes era în legătură, anunța că se vedea, și de acolo, o minge de foc, portocalie, cu o coadă luminoasă, deasupra orașului. Un ofițer, de la aceeași bază, va raporta și el, ulterior, că a văzut ceva „ce n-a mai văzut niciodată înainte”. Când și-a chemat colegii să vadă și ei, obiectul a accelerat brusc și a dispărut.

Niciun fel de avioane care să justifice aceste observații nu erau în zonă. Barnes a chemat tehnicienii care au verificat aparatura radar, constatând că sunt în bună regulă. După aceasta, Barnes a anunțat Air Force că aeronave străine au violat spațiul aerian în zona capitalei. Între timp câțiva piloți, aflați în zbor, au comunicat că observă vizual obiectele, sau niște lumini. Unele OZN-uri zburau în formații, altele zigzagau pe cer singure. Uneori zburau cu douăsprezece mii de kilometri pe oră (avioanele vremii nu atingeau nici a zecea parte a acestei viteze), alteori urcau sau coborau în zigzag, apoi rămâneau pur și simplu pe loc, atârâte minute în șir deasupra unui punct, ca după un timp să dispară instantaneu.

Operatorii de la baza *Andrews* a Air Force, dispuneau de un radar cu bătaie mai redusă. Aceștia la început nu văzuseră nimic, apoi au început și ei să prindă niște semnale inexplicabile pe ecranele radar. Și piloții civili au început să raporteze că văd obiecte luminoase în jur. Între aceștia, căpitanul Casey S. Pierman, care pilota un zbor spre Pittsburgh, a observat timp de cincisprezece minute

șase obiecte luminoase. Bill Goodman, aviator, a raportat și el, după miezul nopții, turnului de control din Andrews, că vede un glob portocaliu care urca, cobora și zigzaga pe cer. Interlocutorul din turnul de control vedea în acest timp și el apariția. Unele dintre obiectele observate de piloți au fost concomitent confirmate pe radar.

Au trecut aproape trei ore de la anunțul lui Barnes până când și-au făcut apariția. două avioane de vânătoare din escadrila 142 de interceptie, de la New Castle, lângă Wilmington (Delaware), aflată al circa 150 kilometri spre nord-est. Traficul aerian civil a fost deviat pentru un timp. Cele două avioane au explorat zona în care s-au semnalat misterioșii intruși, fără să găsească însă nimic suspect, după care s-au întors la bazele lor. Abia s-au îndepărtat, că semnalele radar și observațiile vizuale au reapărut, durând până dimineața. Cu puțin înainte de răsăritul Soarelui, Barnes a putut să vadă, la un moment dat, zece obiecte radar de origine necunoscută simultan. Odată cu intensificarea traficului aerian, acestea au dispărut.

După ora două în zori, operatorul din turnul bazei Air Force din *Bolling*, raportase și el că vede un obiect rotund, luminos, plutind, la joasă înălțime, spre sud-est. Observația vizuală nu a fost confirmată prin radar. Căzul, era important, deoarece în niciun caz nu putea fi vorba de o „contaminare prin isterie de masă” cum s-a insinuat pentru celelalte două aeroporturi.

Primele informații asupra incidentului au ajuns în presă la începutul săptămânii următoare. Spre deosebire de alte relatări similare, a șocat faptul că rapoartele proveneau nu de la indivizi izolați ci de la mari grupuri de persoane și, tot pentru prima dată, *Air Force* recunoștea că obiectele neidentificate au fost văzute concomitent și pe radarele de la *Washington National Airport* și de la bazele militare *Andrews* și *Bolling*.

Interesant (dar semnificativ) este faptul că nimănui

nu-i trecuse prin cap să anunțe pe cei de la proiectul Blue Book. Edward Ruppelt a aflat de cele întâmplate dintr-un ziar, luni, fiind, întâmplător, în delegație cu alte treburi, tocmai la Washington. Pentagonul a fost de acord că Blue Book ar putea cerceta cele întâmplate, iar Ruppelt să-și amâne întoarcerea la Dayton. Acesta și-a propus să stea de vorbă imediat cu personalul de la cele trei stații radar, cu meteorologii și cu piloții. A cerut o mașină pentru 1 a putea ajunge repede în aceste locuri, dar i s-a spus că nu există niciuna. disponibilă. Când a propus să închirieze o mașină și să i se deconteze cheltuielile, a fost refuzat, sugerându-i-se să ia autobuzul, ceea ce nu i-ar fi permis să ajungă la timp în locurile propuse. În cele din urmă, cineva i-a spus că în fond delegația sa în Washington era pentru o singură zi, și dacă nu se va întoarce de îndată la Dayton va fi considerat „absent la datorie”. Drept urmare, frustrat, Ruppelt și-a anunțat șeful de la Pentagon că va lua primul avion spre baza Wright-Patterson, ceea ce a și făcut.

Peste exact o săptămână de la prima lor apariție, în seara de sâmbătă i 26 iulie, OZN-urile s-au abătut din nou asupra capitalei americane. La ora.22.30 Barnes a fost din nou chemat să vadă pe ecranul radarului cinci sau șase obiecte deplasându-se spre sud cu mare viteză. Turnul de control de la National Airport și baza Andrews au confirmat observațiile. După puțin timp au început semnalările vizuale – din partea piloților avioanelor comerciale. Câțiva militari de la baza Andrews au văzut, de la sol, trei lumini străbătând în tăcere bolta. Tensiunea a continuat, fără ca cineva să reacționeze. La un moment dat, obiectele misterioase au apărut chiar și deasupra Capitoliului și a Casei Albe, zone absolut interzise zborurilor, din rațiuni evidente de securitate. Atunci Barnes a făcut apel la Pentagon. Ca răspuns, la ora 23.25, două avioane de vânătoare F-94 au fost ridicate Tân

văzduh de la baza din New Castle. Deși obiectele continuau să fie văzute de radarele de la sol, ele păreau să se joace de-a șoarecele și pisica cu aviația militară. Unul dintre piloții avioanelor de vânătoare a reușit să vadă patru puncte luminoase care apoi s-au depărtat cu o viteză extraordinară. Locotenentul William Patterson a raportat mai târziu: - „M-am îndleptat spre o lumină strălucitoare pe care am apreciat-o la distanța de 10 mile. După ce am străbătut două mile, am pierdut contactul vizual cu ea”. După o altă versiune, luminile s-au îndreptat cu o viteză fantastică spre avionul său, pe care l-au înconjurat. Locotenentul, îngrozit, a întrebat baza *Andrews* dacă e cazul să deschidă focul. După cum a declarat Albert M. Chop, atașat de presă civil al *Air Force*, răspunsul bazei a fost „o tăcere năucă... După câteva secunde de tensiune, OZN-urile s-au retras și au părăsit scena”. Oricum, avionul nu le-ar fi putut urmări, deoarece radarele au estimat că uneori viteza acestor obiecte (estimată până la 13.000 kilometri pe oră) era mult mai mare decât cea a unui F-94. După un timp, când avioanele de vânătoare, nemaivăzând niciun OZN, sau îndreptat spre bază, obiectele au apărut din nou deasupra capitalei.

În 26 iulie, imediat după primele semnalări, Ruppelt a fost întrebat de reporteri, ce anume face *Air Force* confruntat cu această nouă „invazie”, Ruppelt, frustrat și furios, în loc să răspundă, diplomatic, „no comment”, a spus: „N-am idee ce face *Air Force*. Cel mai probabil nu face nimic”. Totuși a trimis imediat trei ofițeri, care lucrau în cadrul proiectului *Blue Book*, la aeroport. Astfel ei au putut fi de față la majoritatea observațiilor. De această dată s-au prezentat la aeroport și reporterii, care au fost însă îndepărtați rapid, sub pretextul că noaptea se lucrează pe niște frecvențe secrete, pe care civilii n-au voie să le cunoască. În următoarele patru ore semnalările s-au succedat cu scurte întreruperi. Uneori OZN-urile apăreau

literalmente în roiuri. Au fost momente când s-au numărat simultan până la douăsprezece pe ecranul unui radar. Controlorii de trafic, persoane cu experiență, au apreciat că majoritatea obiectelor erau „solide” ori chiar „metalice”, iar personalul de la baza Andrews spunea că pe radar se recepționau „ecouri compacte”, asemănătoare celor de la o aeronavă care vine la aterizare, diferită fiind doar viteza și mișcările: obiectele când pluteau nemișcate, când țâșneau tu o viteză extraordinară, când făceau întoarceri în unghi, imposibile pentru un aparat construit de mâna omului. Ulterior s-a declarat că, deși astfel de obiecte fuseseră detectate adesea în ultimul timp, „niciodată nu apăruseră atât de numeroase, o perioadă atât de lungă și atât de clare”. Apoi, din nou, înainte de apariția zorilor, ele au dispărut. Evident, știrile despre aceste observații au făcut în scurt timp înconjurul lumii prin agențiile de presă.

Obiectele au reapărut și pentru a treia oară, în noaptea de 29 iulie, într-un număr tot atât de mare, între orele 1.30 și 5.30. Întrucât observațiile radar n-au mai fost, de data aceasta, confirmate vizual, Henry Barnes, care le observa de la postul său de la National Airport, a luat decizia că nu este cazul să mai alarmeze pe nimeni... în zilele care au urmat, misterioasele obiecte au fost semnalate pe tot cuprinsul Statelor Unite.

În 28 iulie toate avioanele militare cu reacție ale Air Force fuseseră, timp de 24 de ore, în stare de alarmă, gata oricând să se ridice în aer pentru interceptie. O astfel de „alertă roșie” a fost instituită pentru prima dată de la terminarea celui de al doilea război mondial. Cu toate acestea reprezentanții armatei vor afirma, peste puțin timp, în public, că nu existau motive de neliniște.

În 29 iulie *Air Force*, a convocat cea mai mare conferință de presă de la terminarea războiului. În mod suspect nu a fost însă invitat niciun martor ocular al celor

întâmplătoare. Purtătorul de cuvânt, generalul John A. Samford, a admis că, în general, circa 20% dintre observațiile de OZN-uri nu puteau fi explicate. 60% din observații proveneau de la civili, 25% de la piloți militari, 8% de la piloți civili. Samford a declarat că armata nu are intenția să ascundă nimic opiniei publice și că nu a fost vorba de un experiment al armatei, marinei sau al comisiei pentru energie atomică, deoarece în acest caz el ar fi avut cunoștință despre aceasta. Samford a adăugat „Noi nu cunoaștem cauzele fenomenelor semnalate, dar suntem convingeți că ele nu constituie o amenințare pentru țara noastră. Nu putem „evident, să excludem cu absolută certitudine ipoteza unor vizitatori veniți de pe alte planete sau dintr-o țară străină, dar credem mai degrabă că ar fi vorba de fenomene fizice pe care, în stadiul actual al științei, nu suntem în măsură să le explicăm”.

Căpitanul *Roy James*, specialist în radare, adus în acea dimineață din altă parte și care nu a apucat să stea de vorbă cu operatorii care au urmărit misterioasele apariții, și-a exprimat convingerea că, cel mai probabil, semnalele radar se datorau faptului că deasupra Washingtonului se instalase o inversiune „de temperatură în straturile superioare ale atmosferei. Această ipoteză, îmbrățișată cu entuziasm de *Air Force*, s-a demonstrat repede că era inconsistentă. Pe de o parte, operatorii radar erau obișnuiți cu semnalele provenind de la o inversiune termică și suficient de experimentați să le poată deosebi de cele venind de la un obiect, solid. Pe de altă parte, s-a confirmat, oficial, de către meteorologii de la *US Weather Bureau*, că inversiunea termică prezentă în acele zile deasupra Washingtonului era prea slabă pentru a cauza ecouri radar. Cât despre cei care au văzut luminile cu ochiul liber, *Air Force* sugera că aceștia sau Jnșelat și au luat drept OZN-uri niște stele ori. planete strălucitoare... Această explicație, omniprezentă, n-ar mai necesita

comentarii. Piloții nedeau, noapte de noapte, planete strălucitoare; deci nu exista niciun - motiv ca, dintr-odată, să le dea o interpretare atât de exotică.

Căpitanului Ruppelt, a venit și el, cât a putut de repede, la Washington, fiind tratat cu aceeași indiferență. Totuși, grație lui, acest caz va figura în

Blue Book ca „neexplicat”. El va mai afla că radarele înregistraseră și cu alte ocazii astfel de ținte deasupra Washingtonului, ajungând până la cincizeci în noaptea de 23 mai 1952. De asemenea a aflat că în lunile iunie, iulie și august practic în fiecare noapte au fost inversiuni de temperatură, dar numai în acele câteva nopți au fost văzute ținte radar „solide”.

În cartea *Rainbow Conspiracy*, Brad și Sherry Steiger afirmă că la 26 iulie s-ar fi ordonat doborârea intrușilor, dar, dând dovadă de bun simț, Casa Albă a anulat acest ordin la scurt timp după emitere. S-a mai spus chiar că savanți renumiți, între care Albert Einstein, apucaseră să protesteze împotriva ordinului de doborâre a OZN-urilor, nu numai în numele unei viitoare „păci galactice” ci și ca o măsură de autoocrotire. Dacă OZN-urile care se apropiau de Washington erau în posesia secretului călătoriilor prin spațiul interplanetar, atunci și armamentul lor trebuia să fie mult mai eficient decât cel pământesc, deci nu era cazul ca aceste OZN-uri să fie provocate.

După anumite surse ar fi existat totuși și unele confruntări. Numărul din martie 1986 al revistei *Just Cause* a publicat o scrisoare a amiralului în retragere Herbert Knowles, în «are acesta afirmă că, în perioada la care ne referim, a avut prilejul să examineze resturi dintr-un disc de mici dimensiuni, doborât în 1952 de un avion de vânătoare deasupra capitalei americane. Amiralul precizează că discul, avariat, s-a prăbușit în curtea unui fermier din statul Virginia, la sud de râul Potomac, în imediata apropiere a Washingtonului. Au fost recuperate

mai multe bucăți, Knowles descrie una dintre ele ca având o structură metalică amorfă, o formă ușor curbată, netedă dar nu lucioasă, de culoare maronie în zona rupturilor. Nu era foarte ușoară. O analiză chimică a piesei a pus în evidență fier, celelalte componente rămânând însă necunoscute. Părerea amiralului Knowles era că discul era doar un dispozitiv de observație telecomandat, așa cum au fost semnalate multe în vecinătatea instalațiilor militare.

Grupul Robertson scoate castana din foc

Dacă, după conferința de presă care a urmat observațiilor de la Washington, mass-media a înghițit, cu o oarecare voioșie, găluzile cu „inversiunile de temperatură” și cu „nu constituie o amenințare pentru țara noastră”, nu același lucru s-a întâmplat cu oficialitățile.

În luna iulie 1952 americanii au trimis peste 300 de rapoarte privind OZN-urile. Acesta a fost se pare momentul în care și *Central Intelligence*

Agency (CIA) a devenit cu adevărat interesat în subiect. Directorul CIA, generalul Walter Bedell Smith a cerut și a primit, în 24 septembrie 1952, o notă de la *H. Marshall Chadwell*, directorul adjunct al biroului de informații științifice CIA. În notă se arată că Centrul de informații tehnice al Forțelor Aeriene (*Air Technical Intelligence Center* – ATIC) a pus la punct un sistem de colectare a informațiilor despre OZN-uri și că din 1500 de rapoarte OZN. examinate 20% au rămas neexplicate (28% dintre cele din 1952). Dar dacă un obiect metalic poate fi confundat cu un ecou venit de la o inversiune termică, „ne găsim în situația că, în cazul unui atac [din partea Uniunii Sovietice], să nu fim în stare să deosebim rapid un echipament real de o fantomă. Pe măsură ce tensiunea va crește noi ne vom găsi confrunțați cu riscul din ce în ce mai mare al unor alarme false și cu pericolul, încă mai mare, de a lua ceva real drept o fantomă”.

Chadwell mai era îngrijorat și de posibilitatea ca

sovieticii să răspândească istorii cu OZN-uri, ca o potențială armă psihologică, pentru a semăna „isterie de masă și panică”. El propune ca „pentru a reduce la minim riscul de panică, ar trebui instituită o politică națională referitor la ce ar trebui spus publicului despre fenomen...”. Problema ar trebui să fie adusă la cunoștința Consiliului Securității Naționale (*National Security Council - NSC*).

Într-adevăr, așa cum scria *The New York Times* din 1 august 1952, observațiile din Washington, ca și celelalte din luna iulie, au fost atât de numeroase încât au afectat „activitățile obișnuite de spionajcontraspionaj” blocând canalele de transmitere a informațiilor. În cazul unei invazii terestre, din partea unei puteri străine, o paralizare de felul acesta a comunicațiilor putea deveni o armă redutabilă.

La scurt timp după aceasta, documentele arată că NSC a însărcinat CIA cu examinarea situației. Totuși, într-un memorandum din august 1952, Edward Tauss, șeful departamentului pentru arme și echipamente al Biroului de Informații Științifice, menționa între altele că în problema OZN-urilor „este imperios necesar ca nici cel mai mic semn al vreunui interes al CIA în acest sens să nu ajungă la presă ori la marele public, deoarece, cu tendințele lor alarmiste, aceștia ar interpreta un astfel de interes drept o confirmare a faptului că în mâinile Guvernului Statelor Unite se află și fapte nedate publicității”.

La 2 decembrie 1952 directorul CIA, Walter B. Smith primește o nouă scrisoare de la directorul adjunct pentru informații, în care se afirmă textual „se petrece ceva care reclamă atenția noastră imediată [...] Observațiile asupra unor obiecte neidentificate, deplasându-se, la mare altitudine, cu o viteză foarte mare, în zona unor importante instalații militare americane, sunt de o asemenea natură încât nu pot fi atribuite unor fenomene naturale sau unor

tipuri cunoscute de vehicule aeriene”.

Avem deci dovada (întărită și de multe alte documente desecretizate între timp) că șefii CIA (contrar a ceea ce s-a afirmat, repetate ori, în mod oficial) nu numai că acceptau realitatea OZN-urilor dar considerau necesar să le cerceteze cu maximă atenție și discreție. Motivul era multiplu; între altele: interesul față de posibile utilizări militare ale principiilor de funcționare ale acestor vehicule, îngrijorarea pentru faptul că acestea survolau, nestingherite și urmărind un țel obscur, instalații militare secrete, întreprinderi de importanță strategică ori sedii ale conducerii statului dar, mai ales, teama că rușii ar putea profita de isteria colectivă pe care un val de OZN-uri ar putea-o stârni, ori că identificarea greșită a unor OZN-uri drept rachete sau avioane sovietice ar putea declanșa al treilea război mondial.

Castana trebuia scoasă din foc cu mâna altcuiva; cel mai bine cu a unor oameni de știință. Astfel a fost Selecționat și convocat la Pentagon în perioada 14 - 17 ianuarie 1953 așa numitul „grup Robertson” (*Robertson Panel*). Obiectivul ocult era cel de a „dezumfla” zvonurile privind ozn-urile care circulau în rândurile marelui public. Nucleul grupului era-format din dr. H.P. Robertson (specialitatea astrofizică, președinte), dr; Luis Álvarez (fizică, radare, ulterior laureat al premiului Nobel), dr Lloyd V. Berkner (geofizică), dr Samuel Goudsmit (fizică atomică, statistică) și dr. Thornton Page (astrofizică). La unele lucrări au mai participat dr. J. Allen Hynek (astronomie) și Frederik C. Durând (proiectile și rachete). Timp de trei zile, în totaldouăsp rezecè ore, au fost prezentate două filme, rapoarte asupra interesului rușilor privind cazurile americane OZN, hărți cu localizările observațiilor etc.

S-a vădit desigur în scurt timp discrepanța dintre prejudecățile și obiectivele fiecăreia dintre instituțiile

implicate. Forțele Aeriene au selecționat 100 de observații inexplicabile, dintre cele mai amănunțit verificate. Oamenii de știință au examinat doar 15 dintre acestea, sărind peste cele mai incitante, declarând că ele „reprezintă rapoarte noi, neevaluate”. În final, experții au fost de părere că „pot fi găsite explicații rezonabile *peitru cele mai multe observații*” și că „alte cazuri pot fi explicate *într-o manieră similară*” (subi, noastre). Howard Blum, în volumul „Out There” (1990) observă, pe bună dreptate, că douăsprezece ore demasă rotundă n-aveau cum să găsească o soluție definitivă problemei OZN-urilor.

Unul dintre cazurile prezentate a fost cel din Tremonton (Utah). Grupul Robertson a examinat acest caz în fugă și a tras imediat concluzia că este vorba doar de niște păsări (pescăruși?) foarte prost filmați. „Explicația” a rămas consemnată în toate documentele ulterioare. Nimeni nu s-a mai întrebat cum de atâția Specialiști, care examinaseră pelicula timp de 1.000 de ore, nu au putut recunoaște niște păsări (automat ei erau calificați astfel drept incompetenți) și nimeni n-a luat în seamă depoziția lui Newhouse, martor la evoluția unor discuri vizibile clar, depoziție pe care el și-a menținut-o în numeroase interviuri, și la un sfert de veac de la eveniment.

Un colonel de contrainformații Air Force, care a asistat la întrunirea grupului Robertson, afirma mai târziu că de fapt dezbaterile au fost conduse de agenții CIA, astfel încât oamenii de știință „păreau drogați”. La rândul lor, era clar că acești agenți „executau doar niște ordine”. Evident, nu era o sarcină foarte grea deoarece, în majoritatea lor, savanții au o repulsie față de situațiile pe care știința lor nu le poate explica, iar prima reacție este să le catalogheze drept iluzii. Mai mult, cei ce nu procedează astfel vor fi marginalizați de comunitatea științifică din care fac parte, cu efecte importante pentru carieră.

Raportul care a fost elaborat afirma că „existența unor ființe inteligente [...] altundeva decât pe Pământ este extrem de improbabilă” și că „nu există nicio dovadă a vreunui act ostil sau pericol” din partea OZN-urilor *în sine*. Problema reală o reprezintă *rapoartele asupra OZN-urilor*. Acestea puteau genera situații periculoase din următoarele motive: „a. Identificarea greșită a obiectelor inamice reale de către personalul de apărare, b. supraîncărcarea canalelor de raportare a urgențelor c. subiectivismul publicului care ar putea detenpina o isterie în masă și marea vulnerabilitate la un posibil război psihologic inamic”. Toate acestea ar putea fi utilizate de dușmani ca o armă indirectă.

Raportul grupului Robertson, larg mediatizat, recomanda, în logica de mai sus, demitizarea sistematică a rapoartelor OZN, pentru „reducerea interesului public față de «farfuriile zburătoare», care astăzi trezește o reacție psihologică puternică”. Operația trebuia executată prin mass media: televiziune, filme, articole publice. Pentru conducerea acestei operații, se recomanda „prezența unui psiholog familiarizat cu psihologia maselor, care să avizeze natura și extinderea programului”.

Căpitanul Edward J. Ruppelt, șeful proiectului Blue Book, a declarat mai târziu maiorului Donald Keyhoe că, în urma acestei recomandări, CIA „a ordonat să ascundem observațiile când era posibil, iar când un raport ieșea la iveală, trebuia să publicăm rapid o explicație, să facem ceva care să anihileze raportul și să ridiculizăm martorul, mai ales dacă nu putem găsi un răspuns plauzibil. Trebuia să ne discredităm chiar și propriii piloți”. Cu alte cuvinte, s-a decis ca rapoartele OZN să fie împărțite de acum înainte în două categorii: cele ușor de explicat (prin cauze naturale, avioane, farse etc.) să fie lăsate la îndemâna unei comisii semitransparente, în timp ce observațiile îngrijorătoare (deci suspecte de a avea o cauză

nepământeală) să capete un caracter ultrasecret. Merită să mai amintim că Joseph I. Bryan, fondatorul și primul șef al Departamentului pentru Războiul Psihologic al CIA, recunoștea, în 1960, că „informațiile despre OZN-uri, inclusiv rapoartele unor observații, au fost și sunt încă oficial ascunse”...

Motivele secretomaniei

Pe vremea primelor observații OZN, surescitarea și entuziasmul au produs grămezi de rapoarte pe mesele șefilor structurilor militare. Apoi s-a observat că șefii mai mult se enervau decât se bucurau de aceste rapoarte, întrucât ceva necunoscut continua să bântuie nestingherit cerul național, ceva căruia nu i se puteau găsi nici explicații nici antidot. Rezultatul a fost că subalternii au început să ezite să mai raporteze superiorilor proporțiile fenomenului, ceea ce a liniștit superiorii, care astfel nu mai aveau motive să creadă în OZN-uri, iar dacă superiorii nu credeau, obligația subalternilor era să nu creadă nici ei, aplicând politica struțului.

Atitudinea aceasta avea totuși logica ei. Existau numeroase motive pentru care eventualele informații despre civilizațiile extraterestre trebuia să fie ținute secrete. Dacă se accepta că OZN-urile erau nave aparținând unor civilizații mult mai avansate decât noi, învățații ar fi trebuit să recunoască faptul că foarte multe afirmații de tipul „nu poate exista o viteză mai mare ca cea a luminii” nu vor mai putea fi susținute, de unde pierderea încrederii în toată știința care se predă la școală. Și armata ar fi obligată să-și recunoască neputința de a contracara aceste nave, în fața contribuabililor care o finanțau. Religia, pilonul cel mai puternic al moralității, ar fi trebuit să accepte că civilizații superioare nouă ar putea oieri alte mijloace decât cele pe care noi le considerăm singurele care duc la mântuire. Dar și puterea politicianilor ori a banilor, ca și toate valori le și toată cultura noastră, ar fi

fost puse sub un mare semn de întrebare.

Studii sociologice, unele finanțate chiar de NASA, menite să estimeze impactul întâlnirii cu reprezentanții altor civilizații, vorbeau de groaza în fața invaziei unui inamic implacabil, de erodarea structurilor tradiționale de putere pe glob, de prăbușirea autorității, jafuri, panică generalizată. Din acest motiv instituțiile tradiționale de putere au făcut totul pentru păstrarea secretului, în interesul „securității naționale”. Există autori (de pildă Donald Ware) care par a ști chiar că guvernul SUA a făcut, repetate ori, la sfârșitul anilor '40, sondaje de opinie pentru a estima dacă președintele ar trebui sau nu să facă o declarație oficială privind existența extraterestri lor. Rezultatele au fost descurajatoare. Dacă ar fi aflat de venirea unor extraterestrii, oamenii fie erau pregătiți să-i extermine pe invadatori cu arma, fie considerau că OZN-urile reprezentau diavolul. Astronomul Donald Menzel explica necesitatea acestei politici a struțului spunând „publicului îi este frică de «farfuriile zburătoare»; lipsește doar o scânteie pentru a da naștere unei vâlvătăi de panică de dimensiuni naționale...”

Secretomania militarilor avea și alte motive, cât se poate de pragmatice. Astfel, numeroși analiști au subliniat importanța potențială a utilizărilor militare a informațiilor provenind din studierea fenomenului OZN. De pildă Stanton Friedman, cel „implicat în multe probleme foarte secrete din industria nucleară” după cum observa Timothy Good, scria în 1979 că „în mod sigur, primul guvern capabil de a copia viteza și hipermanevrabilitatea farfuriilor zburătoare va folosi această posibilitate pentru lansarea de armament nuclear și de alte tipuri... în scopuri de apărare și de atac”, adăugând că acesta este un motiv important pentru „a nu dezvălui nicio informație științifică pe care o dețin despre farfuriile zburătoare”. Și tot el spune, în concluzie, că „acela care va fi. capabil să

construiască farfurii zburătoare în număr mare va conduce planeta". Această opinie este împărtășită de numeroși-alți analiști.

Reluând acest subiect într-un interviu din 1990, Friedman sistematiza motivele secretomaniei după cum urmează:

1. Dacă posezi fragmente de tehnologie extraterestră, vei studia aceste tehnologii, iar proiectul respectiv va fi ultrasecret.

2. S-ar putea. O vreme să nu prea știi ce să faci cu informația obținută; teama va fi mare ca nu cumva inamicul să se dumirească mai repede și să utilizeze cele aflate pentru noi arme ofensive sau defensive.

3. Dacă s-ar da o declarație oficială privind contactele cu extraterestrii, bursa se va prăbuși, va crește clientela bisericilor și a spitalelor de nebuni. Dar cel mai important - tineretul va uita de tot ce se cheamă apartenență națională, considerându-se „cetățeni ai Pământului”. Ar fi o lovitură pentru naționalism, state naționale, politicieni.

4. Un număr de fundamentalisti religioși consideră că tot ce e legat de extraterestrii este „lucrătura Diavolului”; influența, inclusiv politică, a acestor fundamentalisti este foarte mare”.

5. Economia s-ar prăbuși dacă s-ar ști că în apropierea noastră există tehnologii infinit mai performante decât cele pe care le avem noi.

Friedman precizează în același sens, într-un articol ulterior: „În loc să ne mai concepem ca fiind americani, canadieni, peruvieni, francezi sau chinezi, poate vom începe să ne gândim la noi ca la pământeni. Sună idilic, dar niciun guvern nu va permite vreodată cetățenilor să pună mai presus apartenența planetară de cea națională [...] Cea mai mare teamă a cuiva aflat la putere [...] este că va pierde această putere”. El arată că o astfel de veste ar

bulversa biserica, economia, etc. „Nu trebuie să ne uităm decât la Europa de Est, aflată într-o degradingoladă generalizată [...] Noi, pământeni nu ne prea pricepem la schimbări globale, decât dacă ele implică vărsare de sânge”. Tot el adaugă: „S-ar putea ca guvernul să cunoască despre extraterestrii adevăruri cutremurătoare. Aceștia ar putea să mănânce oameni. I-ar putea răpi pentru a-i duce pe planete îndepărtate. Sau i-ar putea folosi pentru activități sexuale. Sau Pământul urmează să fie distrus. Sau că suntem premiul cel mare în cine știe ce loterie stelară”. Totuși el crede că dacă s-ar anunța oficial existența extraterestrilor, „nu va fi panică”. Adaugă însă: „Nu cred că ar trebui pusă pe tapet toată informația”, fiind de părere că adevărul ar trebui revelat treptat.

Și alte personalități deschise ideii întâlnirii cu alte civilizații avertizau împotriva pericolelor unui „contact prematur”. Unii afirmau că extraterestrii înșiși se feresc să ne impună un contact oficial care ar duce la „nimicirea culturii noastre”. Carl Gustav Jung, unul dintre întemeietorii psihanalizei, vorbind de confruntarea noastră cu o civilizație mai evoluată scria: „Frâiele ne-ar scăpa din mâini [...] ne-am regăsi fără vise, am descoperi că aspirațiile noastre intelectuale și spirituale sunt atât de depășite încât ne-ar lăsa complet paralizați”.

Scott Mandelker, citând diverse puncte de vedere în același sens, crede că extraterestrii ar aduce pe Pământ o pace generalizată; or, „pacea este o amenințare îngrozitoare la adresa *status* gwo-ului: pacea va face ca armatele să lase armele, poliția să se restrângă; întregul sistem economic va trebui să găsească alte baze decât războiul [...] Pentru cei aflați la putere, pacea este de-a dreptul periculoasă”.

Marele public nu iubește nici el răsturnările sistemelor de referință. *Charles Fort* scria, pe la începutul secolului douăzeci, că dacă niște extraterestri veritabili, cu

înfățișare omenească, ar coborî în plin New York și ar defila pe străzi câteva ore, după care ar pleca acasă, peste un timp s-ar găsi cineva care nu doar să spună că totul a fost o farsă ci chiar că *el* însuși a fost cel care a organizat această farsă, după care locuitorii metropolei ar râsufla ușurați, zicând că de la început au suspectat ei e că ceva nu este în regulă cu extraterestrii ăștia. Orice pasionat al fenomenului OZN va putea verifica personal această paradigmă și va rămâne uimit să constate cât de puțin *dorește* omul obișnuit să afle detalii despre acest subiect și cât de mult îi displace când este silit să admită realitatea unor observații OZN. Este un fapt binecunoscut că și până și acele persoane care, aparent, au suferit răpiri OZN, refuză să admită realitatea celor petrecute, inclusiv pentru protecția propriului echilibru sufletesc.

Militarii încercau, în perioada la care ne referim, să liniștească opinia publică și, într-un fel, să se autoliniștească. De pildă, în 15 mai 1954, generalul Nathan Twining, în acel moment șef al Statului-Major al Air Force, în timpul unei conferințe ținute la Amarillo (Texas), răspunzând unei întrebări a declarat că „cele mai strălucite minți din Air Force” se străduiesc să rezolve problema farfuriilor zburătoare. Dacă OZN-urile vin de pe Marte, a continuat Twining, „ele sunt atât de mult înaintea noastră încât nu avem pentru ce să ne temem din partea lor”. Ce l-a făcut oare să fie atât de sigur de caracterul, benign al unei Culturi venind e de pe o altă planetă?

Animalul acesta nu există în mod bizar, deși obiectivele lor erau diferite, armata și oamenii de știință au avut finalmente aceeași atitudine față de rapoartele OZN. Oamenii de știință au convingerea tacită că lumea, poate, îl cunoscută în întregime prin experiențe de laborator și prin formule matematice, extinzând, prudent, teoriile existente. Tot ce nu intră în această schemă e considerat de învățați un nonsens. Whitley Strieber

notează undeva că savanții, aproape instinctiv, se apără, mergând până la deformarea ori suprimarea evidenței. Ei simt, subconștient, că o înțelegere corectă a fenomenului OZN ar putea distruge o bună parte din sistemul nostru de credințe asupra realității. În cel mai bun caz, savanții declară că știința nu este încă pregătită să se confrunte cu această provocare, drept pentru care e o pierdere de timp să ne ocupăm de ea.

Astrofizicianul Jacques Vallée, unul dintre cei mai distinși ufologi ai momentului actual, scria în cartea sa *Dimensions*. „În două rânduri am urmărit niște obiecte neidentificate, utilizând telescoape de mici dimensiuni. Câțiva colegi ai mei, astronomi, au făcut observații similare și, după ce ne-am interesat, am constatat că pretutindeni în lume există astfel de observații, făcute de astronomi profesioniști și, ținute secret. [...]

Ei se gândeau doar la suprimarea înregistrărilor, negând observațiile. Atunci când documentația era inatacabilă, o puneau pe seama avioanelor sau planetelor; iar atunci când se demonstra că niciun avion nu se putea comporta astfel, distrugeau datele”. Într-adevăr, în 1961 Jacques Vallée lucra în cadrul programului francez de urmărire a sateliților, parte a unui program internațional coordonat de observatorul astronomic Smithsonian din Statele Unite. Într-o noapte Vallée și colegii săi au observat un obiect care făcea mișcări prea ciudate pentru a fi satelit, totuși în mod sigur nu era nici avion nici balon. Înainte ca înregistrarea magnetică a observației să poată fi introdusă pe calculator, șeful lor a confiscat banda și a șters conținutul ei. Jacques Vallée n-a reușit să înțeleagă reacția șefului său, care văzuse și el, cu propriii săi ochi fenomenul, întrebându-se de ce oare numai gândul unui presupus contact cu o altă formă de inteligență provoacă reacții atât de violente. Așa a început să-l preocupe de fapt problema OZN-urilor, devenind la ora actuală unul dintre

cei mai prestigioși investigatori „hard” ai fenomenului, ca și autorul unor ipoteze dintre cele mai interesante, privind originea acestuia.

În cazul OZN-urilor unii dintre oamenii de știință au considerat că și cele mai absurde explicații raționale sunt de preferat recunoașterii existenței fenomenului. Un OZN alungit, văzut și pe radar, a dat târcoale în 8.03.1950 unei baze militare din statul Ohio. În urmărirea lui s-au ridicat avioane de vânătoare. Explicația a fost... planeta Venus, iar pentru radar un nor de cristale de gheață. În 12.01.1966 ui obiect neidentificat, a plutit la câțiva metri deasupra lacului Wanaque (la 80 kilometri nord de New York), reușind să topească gheața în câteva locuri. La început s-a spus că a fost un elicopter. Când s-a demonstrat că în zonă nu fusese niciun elicopter, s-a recurs la explicațiile cu planetele Jupiter și Venus. În noaptea de 16.04.1966 două mașini ale poliției au urmărit, uneori cu 170 kilometri pe oră, un obiect luminos mare cât o casă, plutind la 30 - 300 de metri deasupra șoselei. După un timp la cursa lor s-au mai adăugat alte două persoane. Explicația oficială: planeta Venus; ș.a.m.d. Uneori planeta Venus ori alte astre au fost folosite ca justificare și pentru OZN-uri văzute în timpul zilei, ori în momente ale nopții când respectivele astre nu puteau fi văzute. Desigur, planeta Venus nu a fost singura explicație naturală. S-a vorbit, cu aceeași detașare, ignorând declarațiile martorilor și chiar logica, de: fulgere globulare, vârtejuri de praf, stoluri, de păsări, fenomene naturale încă necunoscute, dar și despre avioane secrete, baloane meteorologice, farse etc.

Realitatea este infinită în diversitatea sa. Știința a fost creată într-un timp limitat, deci a putut lumina doar o parte din această realitate, elaborând în acest scop un sistem finit de instrumente. Totuși savanții „serioși” se încapățânează să explice *toate* fenomenele întâlnite doar prin acest set finit (și neterminat) de instrumente, cel pe

care ei îl cunosc, refuzând să recunoască evidența, atunci când nu se lasă explicată prin aceste instrumente. Desigur, omenеște putem înțelege acest comportament, dar el nu este corect. Situația poate fi ilustrată printr-o celebră anecdotă. În miez de noapte un bețiv tot înconjoară în patru labe un felinar. Polițistul care trece pe acolo îl întreabă ce face.

- Mi-am pierdut cheile și le caut - răspunde chefliul.
- Unde le-ai pierdut?
- Nu știu.
- Atunci de ce le cauți tocmai aici?
- Pentru că aici se vede mult mai bine...

Savanții, ca și autoritățile, au astfel convingerea că știu foarte bine care este adevărul, deci orice observație care vine în contrazicere cu acest adevăr este o simplă iluzie. Din acest motiv, „savantul serios” nu-și va risca reputația aventurându-se în cercetări care ies din cadrele academismului.

Edward Ruppelt, exasperat de atitudinea negativistă a celor din jurul său privitor la fenomenul OZN, a numit-o Teorema Air Force: „*Asta nu poate exista deci asta nu exista*” Situația seamănă cu o altă veche și celebră anecdotă, cea cu țăranul care, convins că știe totul despre zootehnie, vizitează, pentru prima dată în viața lui o grădină zoologică. Dând cu ochii de girafa, o privește din ce în ce mai uluit, după care se întoarce cu spatele spunând „nu, animalul acesta nu există”...

Așa cum a arătat de pildă epistemologul Thomas Kuhn, în celebra sa carte *Structura revoluțiilor științifice*, știința „crește” dintr-un mănunchi de teorii existente în fiecare moment. Oamenii de știință sunt gata să accepte ca reale cele mai bizare fapte, dacă ele confirmă aceste teorii. Dimpotrivă, o constatare, semnalată de oricât de mulți martori, va fi respinsă ca iluzie, eroare, farsă etc. dacă contrazice teoria, mai ales dacă nu este reproductibilă în

laborator, ori de câte ori dorim. Respingerea va fi atât mai puternică cu cât distanța dintre teoriile existente și cele care ar putea explica noile fapte este mai mare. Pe aceleași motive s-a susținut, de pildă, până în 1803, că meteoriții nu există, deoarece nu există pietre în cer. Sau, cu două secole mai înainte, Galileo Galilei zadarnic a invitat cardinalii, care se pregăteau să-l condamne, să privească prin lunetă, să se convingă, de pildă, că Jupiter are sateliți. Cardinalii „știau ei foarte bine care este realitatea” și nu erau dispuși să se lase înbrobodiți de un șarlatan.

Și să nurie închipuim cumva că la ora actuală ne-am debarasat de această meteahnă. Atâta doar că s-a schimbat lista metodelor și convingerilor noastre dragi, la care ținem însă într-un mod tot atât de irațional ca și cardinalii de odinioară.

Allen Hynek spunea că sunt două motive principale pentru atitudinea negativistă a oamenilor de știință, ca și a omului de pe stradă. Primul l-a numit motivul „scării”. Dacă am compara cunoașterea cu urcatul unei scări, oamenii de știință acceptă adevăruri aflate cu o treaptă sau două deasupra celei pe care se află ei înșiși, dar nu cu mai multe. Dacă cineva i-ar fi explicat lui Galileo Galilei principiile energiei nucleare, acesta nu le-ar fi înțeles și nu le-ar fi acceptat, deoarece erau „prea sus” față de treapta sa de cunoaștere. Al doilea motiv este că mințile noastre se simt mai în siguranță pe treptele inferioare ale cunoașterii. Așa cum spunea în 1993 R.W. Silithoe, doctor în psihologie clinică, oamenii au tendința să creadă în ceea ce îi face să se simtă confortabil. Necunoscutul ne sperie, în timp ce imaginea unei lumi simple, complet explicabile, ne face să ne simțim mai în siguranță și mai relaxați.

Un secret mai presus de oricare altul

Wilbert B. Smith era un inginer, doctor în electronică, având mai multe brevete la activ. El lucra în 1950 în Ministerul Transporturilor din Canada și era foarte

interesat de principii de deplasare folosind sustentația magnetică. Citind o carte a lui Frank Scully în care acesta emitea ipoteza că OZN-urile zboară utilizând magnetismul pământean, Smith s-a hotărât să cerceteze mai îndeaproape problema. Aflat într-o călătorie de informare la Washington, el a luat legătura cu diverse personalități și apoi a redactat o notă superiorilor săi. Nota, datată 21 noiembrie 1950, a fost de la început clasificată „strict secretă”, fiind redusă în 1969 la „confidențială” și devenită apoi accesibilă. Autenticitatea documentului nu a fost niciodată contestată. Cităm mai jos un pasaj:

„Am desfășurat, prin intermediul personalului ambasadei canadiene la Washington, o anchetă discretă [privind OZN-urile], care a fost în măsură să ofere următoarele informații:

a) Această problemă este subiectul clasificat la cel mai înalt grad de secret al guvernului Statelor Unite, la un nivel încă mai înalt decât bomba cu hidrogen.

b) farfuriile zburătoare există;

c) modul lor de operare este necunoscut, dar s-a depus în acest sens un efort important, printr-un mic grup de cercetători, puși sub conducerea doctorului Vannevar Bush;

d) problema este considerată de autorități ca având o extraordinară importanță”.

Smith mai precizează că „Noi credem că suntem pe urmele a ceva care s-ar putea dovedi începutul unei noi tehnologii. Existența acestei tehnologii diferite s-a relevat în urma investigațiilor care se efectuează la ora actuală în relație cu farfuriile zburătoare”.

În vremea respectivă Vannevar Bush era directorul Comitetului de coordonare pentru cercetare-dezvoltare militară, persoana numărul 1 a cercetării americane în domeniul armamentelor. El a supravegheat toate cercetările în acest domeniu pe durata celui de al doilea

război mondial. Cât despre implicarea sa în problematica OZN, îl vom mai regăsi și în capitolele care urmează.

Ministerul Transporturilor din Canada, a declanșat în decembrie 1950, în urma recomandării lui Wilbert Smith, proiectul „Magnet”, dar ulterior, la insistențele investigatorilor, a susținut că acesta n-a fost decât „un mic program de cercetare în geomagnetism”. Cu toate acestea un alt raport al lui Smith, datând din 1953, conține fraza; Se pare că suntem confrunțați, cu o foarte mare probabilitate, cu existența reală a vehiculelor extraterestre...”

Așa cum putem afla din cartea lui Timothy Good: *OZN - Top Secret*, Wilbert Smith a fost intervievat în noiembrie 1961 de investigatorii C.W. Fitch și George Popovitch. În acest interviu, Smith admitea că echipa pe care a condus-o a examinat un fragment desprins dintr-un OZN, recuperat în iulie 1952, cu ocazia faimosului val de observații deasupra capitalei Washington. Fragmentul, obținut în cadrul unei cooperări interguvernamentale, era „o matrice de magneziu ortosilicat. Matricea avea în ea mii de sfere de 15 microni diametru”. Întrebat dacă a înapoiat piesa către Air Force, sau poate către CIA, Smith a răspuns: „mult mai sus [...] a ajuns în mâinile unui grup foarte secret. Dacă vreți să îi aflați identitatea, va trebui să vă descurcați singuri...”

În hârtiile lui Smith au fost găsite, după moartea sa, niște manuscrise din care rezultă că sursa de la care Smith a obținut informațiile pentru nota din noiembrie 1950 a fost doctorul Robert I. Sarbacher, profesor de fizică la universitatea Harvard, consultant științific al Comitetului de coordonare pentru cercetare-dezvoltare militară, specialist în rachete teleghidate. Ulterior el va deveni președintele Institutului Tehnologic din Washington. Discuția cu el a avut loc la 15 septembrie 1950, în prezența membrilor ambasadei Canadei la Washington. În

manuscrisele sale, Smith a încercat să redea cât mai fidel convorbirea avută, în esență conținând aceleași concluzii ca în nota de mai sus. Sarbacher a afirmat că subiectul era clasificat „cu două puncte mai sus” decât bomba cu hidrogen, având, la data aceea, cel mai înalt grad de secret din Statele Unite. Întrebat asupra originii OZN-urilor, Sarbacher a răspuns că „tot ceea ce știm este că nu le-am fabricat noi; originea lor este foarte probabil nepământeană”. În privința principiului de funcționare a OZN-urilor, profesorul a recunoscut că „n-am fost în stare să reproducem performanțele lor”.

Ufologul american William Steinman l-a găsit pe profesorul Robert Sarbacher în 1983 și a încercat să verifice autenticitatea celor din nota lui Smith. Ca răspuns, profesorul Sarbacher i-a scris o scrisoare în care afirmă, între altele: „Eu personal nu am avut relații cu cei implicați în operațiile de recuperare a farfuriilor zburătoare și nu cunosc datele acestor recuperări [...] John von Neumann a fost fără îndoială implicat. Vannevar Bush de asemenea și cred că Robert Oppenheimer æ fost și el. [...] Doctorul von Braun trebuia să fi fost și el invitat, ca și alte personalități [...]. Eu am primit unele rapoarte în perioada cât am lucrat la Pentagon, dar [...] nu eram autorizat să le scot din birou. Tot ce-mi amintesc este că anumite materiale, presupuse ca provenind din discuri prăbușite, erau extraordinar de ușoare și - în același timp, extraordinar de solide. [...] am avut impresia că extraterestrii erau alcătuiți aidoma unor insecte. Grație masei lor reduse, forțele de inerție implicate erau foarte mici în timpul manevrelor [...] Nu înțeleg nici azi de ce a fost acordat un grad atât de înalt de secret și de ce s-a negat permanent existența acestor dispozitive”.

În 1987, după decesul lui Sarbacher, William Steinman l-a găsit și l-a intervievat telefonic pe Eric E. Walker, profesor de inginerie electrică, șef de catedră la o

universitate din Pennsylvania, care fusese în perioada 1949 - 59 secretarul aceluia *Research and Development Board* (Consiliul pentru Cercetare-Dezvoltare), din care făcea parte și Sarbacher, consiliu despre care se bănuia că a ținut, la baza Air Force Wright-Patterson, reuniuni privind recuperările de farfuriile zburătoare și de omuleți. Ulterior, într-o scrisoare, Walked afirma că aparatul recuperat era „doar un vehicul de aterizare” care se păstrează probabil și acum la baza Wright-Patterson. El nu recunoștea că ar fi existat „cadavre”, în schimb și-a completat declarația cu halucinantă afirmație că din OZN-uri au coborât patru indivizi cu înfățișare omenească obișnuită, care s-au încadrat apoi în societatea noastră ș.a.m.d., ceea ce a dat o notă de neseriozitate întregii declarații. El a menținut aceeași atitudine de zeflemea și față de ziariștii care l-au contactat ulterior pe această temă, încercând să-i descurajeze să cerceteze acest subiect în care nu vor avea șanse să afle ceea ce doresc⁴.

Reglementări oficiale

Seriozitatea cu care armata, în special *U.S. Air Force*, a tratat problema. OZN rezultă și din locul pe care acest subiect îl ocupa în regulamentele militare. Încă din 15 februarie 1949, Direcția dezinformare a Forțelor Aeriene, cu cartierul general la Pentagon, a cerut ca rapoartele privind „aeronavele neconvenționale” să fie transmise cât mai rapid cu putință la cartierul general, pe baza unui formular cu rubrici extrem de detaliate. De aceste rapoarte urma să se ocupe comisia „Grudge” și apoi „Blue Book”.

Azi se cutioaște că la 12 august 1954 a fost emis regulamentul AFR 200 - 2, semnat de generalul Nathan

4 Cititorul interesat în transcrierea detaliată a tuturor acestor interviuri, le poate găsi în cartea lui Ion Hobana *Misterul Roswell* după cincizeci de ani.

5 Textul complet al regulamentului poate fi găsit, de pildă, în cartea

Twining, referitor la procedurile de raportare a informațiilor și dovezilor legate de obiectele zburătoare neidentificate (OZN). În acest regulament, după ce se dau definiții (între altele se spune ce anume se consideră a fi un OZN), se arată că „Interesul Forțelor Aeriene în obiectele zburătoare ne identificate este dublu: în primul rând, ca posibilă amenințare la adresa securității Statelor Unite, și în al doilea rând, pentru determinarea aspectelor tehnice implicate”. Importanța acestui paragraf este atât de importantă încât merită să îl mai citim încă o dată. Așadar se recunoștea că pe cerul Americii zburau obiecte care nu erau aeronave cunoscute, baloane, corpuri cerești, păsări etc., se recunoștea interesul Air Force în observațiile OZN, se recunoștea chiar că OZN-urile pot reprezenta o amenințare la adresa securității Statelor Unite (fapt negat într-o serie de alte documente, după cum am văzut și vom mai vedea) și, în sfârșit, se menționa că informațiile care se pot obține din rapoartele OZN sunt interesante pentru „aspectele tehnice implicate”, așa cum se spune mai încolo în cadrul regulamentului, în vederea „realizării unui vehicul aerian cu o configurație revoluționară”.

În regulament se detaliază, în continuare, responsabilitățile privind raportările, investigațiile, analizele, cooperarea între unitățile implicate etc. Observațiile OZN trebuiau raportate prompt. Aceste rapoarte erau triate și repartizate funcție de importanța lor, comandantului Air Defense Command, comandantului Centrului de informații tehnice ale aerului, comandantului ATIC (Centrul de informații tehnice al Air Force, la baza Wright-Patterson) și directorului Biroului de Informații de la Statul Major al Air Force etc. Sunt indicii că alte reglementări impuneau ca anumite rapoarte să ajungă la CIA sau NSA. Erau reglementate și modul de prezentare a

rapoartelor, conținutul, formatul, dovezile etc.

În ultimul articol din regulament, sunt statuate modalitățile de informare a marelui public. Se preciza astfel: „Ca răspuns la întrebări punctuale, este permisă informarea reprezentanților mass-media, atunci când obiectul a fost identificat ca fiind convențional [...] Pentru acele obiecte care nu sunt explicabile, datorită numeroaselor necunoscute implicate, se va comunica doar că datele vor fi analizate de ATIC”. Dfeci marele public avea voie să ia cunoștință de observațiile OZN, dar *numai* de acelea care puteau fi explicate prin cauze obișnuite... Celelalte erau strict secrete, după cum am văzut de un grad de secret mai presus de oricare altul...

În 19 septembrie 1966 a fost emis un nou regulament al Forțelor Aeriene: AFR 81 - 17 privind observațiile asupra OZN-urilor. Regulamentul relua prevederile celui din 1954, completându-le, între altele, cu proceduri privind modul în care informațiile urma să fie puse la dispoziția Universității din Colorado, pentru realizarea proiectului Condon.

Mulțimea de documente desecretizate ca urmare a legii pentru libertatea informațiilor, dovedește că oficialitățile au investigat rapoartele OZN *cu adwarat sensibile* și înainte și după 1969 (când a fost închis proiectul „Blue Book”), dar într-un cadru *strict confidențial*. În ciuda faptului că, oficial s-a afirmat că „odată cu desființarea Proiectului Blue Book, regulamentele US Air Force care stabileau și controlau programul de investigație și analiză a OZN-urilor au fost anulate”. Astfel, în memorandumul din 20 octombrie 1969, elaborat de generalul de brigadă C.H. Bolender, director adjunct pentru dezvoltare al *Air Force*, scria că „rapoartele asupra OZN-urilor care ar putea afecta securitatea națională ar trebui să fie operate în continuare prin procedurile standard Air Force prevăzute în acest scop”

între care *manualul Air Force 55 - 11*. Iată deci că se recunoștea, oficial, că, încă mai de mult, au fost distinse două categorii de observații OZN, una dintre acestea fiind cele care „pot afecta securitatea națională”. Pentru acestea existau anumite „proceduri standard Air Force”, existau încă mai de mult, întrucât ele urma să fie aplicate și „în continuare”. În memorandumul la care ne referim nu se explica ce se înțelege prin respectivele „proceduri standard” (se poate presupune că se făcea referire la regulamentele AFR 200 - 2 și AFR 81 - 17, dar posibil și la altele); iar cele 16 pagini de anexe, care ar fi putut arunca o lumină asupra acestui subiect, erau absente din materialul desecretizat...

Reglementările privind observațiile OZN au fost extinse și asupra anumitor categorii civile, ca și dincolo de granițele Statelor Unite. Astfel, reglementarea internațională JANAP-146, se adresează piloților de linie și comandanților marinei comerciale din SUA și Canada, conținând, între altele, reglementări pentru raportarea unor „aeronaive de concepție neconvențională”. Dacă obiectul este „neidentificabil” se cer o mulțime de detalii. Se indică și destinația rapoartelor, a fotografiilor etc. (organisme militare, de pildă *Defense Intelligence Agency* în Statele Unite și *National Defense Headquarters* în Canada). Se prevăd și pedepsele de rigoare, de pildă o amendă de 10.000 de dolari și închisoare până la 10 ani pentru orice persoană aflată în serviciu guvernamental care face o declarație neautorizată privind OZN-urile. Reglementarea a fost emisă în 1966 și revizuită în 1977. Ea a rămas în vigoare chiar și în anii nouăzeci. Acesta este, de altfel, un motiv pentru care mulți martori ai unor observații interesante insistă să-și păstreze anonimatul. Ceea ce surprinde, din nou, este că reglementarea nu a suferit modificări esențiale odată cu încetarea, în 1969, a proiectului Blue Book.

În Marea Britanie au existat reglementări asemănătoare. La început ele fuseseră clasificate „cu circulație restrânsă”, apoi „secrete”. În 1956 aceste reglementări au fost completate, astfel încât circuitul rapoartelor să fie și mai strict.

În Statele Unite, mai există, începând din 16 iulie 1969, o lege (codul de reglementări federale, titlul 14 secțiunea 1211), care deși nu se referă explicit la OZN-uri, le implică indirect. Este vorba de „expunerea extraterestră”. Orice persoană care a fost atinsă în mod direct sau prin intermediari de un extraterestru, sau a respirat în atmosfera unui alt corp ceresc, trebuie să se supună unei perioade de carantină. Carantina poate fi impusă fără ca persoana în cauză să fie audiată și poate dura indefinit, sub pază armată. Violarea acestui act poate fi pedepsită cu o amendă până la 5.000 USD și cu închisoare până la 5 ani. Motivul afișat al adoptării acestei legi, nicidecum supusă dezbaterii publice, a fost posibilitatea ca o ființă extraterestră să fie purtătoarea unui virus capabil să ucidă întreaga omenire. Unii se întreabă însă dacă nu cumva au fost și alte motive.

Ce ne facem în acest caz cu cei ce raportează întâlniri de gradul III sau IV? Se autodenunță ei oare și trebuie supuși carantinei ori să suporte rigorile legii?

Alte agenții interesate; NSA, NORAD, NASA, NRO

Pentru ca cititorul să aibă o imagine cât de cât completă asupra organismelor care s-au preocupat, în Statele Unite, într-un mod mai mult sau mai puțin specific, de studiul fenomenului OZN și de dezinformarea care trebuia să înconjoare acest subiect, menționăm, în treacăt, și alte agenții importante implicate. Între acestea, multă vreme a fost subestimat rolul NSA (*National Security Agency*). Înființat în 1952, de președintele Truman, agenția a avut drept rol în primul rând spionajul, prin mijloace vizuale și prin „ascultare”. Avea o secție de radar, una de

ascultarea, respectiv securitatea telefoanelor etc. NSA s-a dezvoltat treptat, devenind un adevărat stat în stat. La ora actuală sediul său este în Fort Meade (Maryland). În 1990, ziarul *Washington Post* aprecia că NSA ar avea 160.000 de angajați și un buget („negru”) anual de 10 - 15 miliarde dolari. O cifră asemănătoare avansa și publicistul Tim Weiner, laureat al premiului Pulitzer, după o anchetă personală. Timothy Good arăta că NSA dispune de stații proprii de televiziune, de generatoare de energie electrică, de un colegiu pentru pregătirea cadrelor, cu peste 20.000 de studenți, etc. Se crede că este instituția care are angajat cel mai mare număr de matematicieni din lume. Se mai știe că NSA dispune de sateliți de spionaj, utilizează cabluri submarine, internetul și alte sisteme. La cartierul general NSA calculatoare de putere maximă prelucresc două miliarde de mesaje pe oră, fiind în stare să recunoască nume, cuvinte, numere de telefon, tirubul vocii etc., selectând, din acest noian, informațiile relevante. Cliptul principal al NSA este CIA, care interpretează datele culese și de regulă nu mai anunță NSA asupra concluziilor.

Agenția NEA poate asculta practic orice convorbire radio sau telefonică, din orice colț al lumii, de pildă orice relatare făcută de un pilot care raportează că vede un OZN, și poate selecta din mii de convorbiri pe cele care conțin cuvinte relevante. NSA colaborează în acest sens și cu agenții similare din alte câteva țări. În ciuda acestor performanțe, până la începutul anilor '80 marele public nu știa mare lucru despre ea, într-atâta încât unii spuneau chiar că prescurtarea NSA înseamnă de fapt *No Such Agency* (în traducere: „nu există o astfel de agenție”). La repetate solicitări, referitoare la implicarea NSA în studiul OZN-urilor, agenția a răspuns, pe un ton iritat, „vă rog să luați la cunoștință că NSA nu are niciun interes în problema OZN în niciun mod”.

Organizația *CAUS - Citizens Against UFO Secrecy* (cetățenii împotriva secretului privind OZN-urile) a descoperit totuși, în 1976, un număr de documente ale NSA tratând despre OZN-un cerând desecretizarea lor, în virtutea legii libertății de informare. După lungi tergiversări, în 1980, NSA a recunoscut că a identificat 239 de astfel de documente, dar ele nu pot fi puse la dispoziția marelui public, secretele conținute în ele fiind extrem de sensibile. CAUS a deschis, în consecință, o acțiune în justiție contra NSA, pentru obținerea acestor documente. Curtea Districtuală din Washington DC, a cerut și a primit, în consecință, din partea NSA, 6 depoziție scrisă de 21 de pagini, cu mențiunea, *"/or eyes only"* (doar cu permisiunea de a fi citite). Depoziția conținea motivele pentru care NSA nu voia să facă publice respectivele documente. Curtea, după ce a examinat argumentele aduse, a decis, fără alte comentarii, că „Interesul publicului privind dezvăluirea nu cântărește nici pe departe atât de greu cât natura foarte sensibilă a materialului și efectele evidente pe care publicarea lui le-ar avea asupra securității naționale... Cazul este închis”. Între altele, nimeni nu a mai avut voie să citească depoziția scrisă a NSA.

CAUS a revenit cu cererea sa la Curtea de Apel. Rezultatul a fost același, cu observația că de data aceasta respectiva depoziție (aceeași) a putut fi citită doar de anuțiți magistrați selecționați, pe confidențialitatea cărora NSA putea conta. În 18 martie 1982 Curtea Supremă de Justiție, cea mai înaltă instanță juridică a Statelor Unite, a declarat că NSA nu este obligată să publice informațiile secrete pe care le are despre OZN-uri, invocând legea securității naționale a Statelor Unite. Așa cum observa, de pildă, Jimmy Guieu, pe de o parte se spunea că OZN-urile sunt „halucinații, gaz de mlaștină, deliruri” etc., pe de altă parte, iată, informațiile legate de

aceste observații (declaratate îndoielnice...) rămâneau sub oborocul celui mai strict secret. Ceva scârțâie în acest raționament... Atunci când, într-un târziu, sub presiunea publică, faimoasa depozitie NSA, cea care a stat la baza acestei decizii, a fost totuși făcută publică, 11 pagini din cele 21 erau complet înnegrite, iar celelalte parțial. Din totalul de 502 rânduri ale documentului, erau șterse 417.

În 1984 Timothy Good a reușit să obțină de la NSA un document desecretizat referitor la OZN-uri (cu ștersăturile de rigoare, dar ceva mai puține) datând din 1968. În documentul oficial, pe care cititorul curios în poate găsi în întregime în cartea sa *OZN - Top Secret*, apărută și în limba română, se spune, între altele că „fenomenul OZN a fost observat pe tot cuprinsul globului, din cele mai vechi timpuri [...] OZN-urile nu sunt toate farse [...] nu toate OZN-urile sunt halucinații [...] Aparenta soliditate și forma de navă a obiectelor a fost adesea subiectul unor confirmări radar [...] Uneori fenomenul părea să desfidă detecția radar și să cauzeze interferențe electromagnetice masive [...] toate OZN-urile ar trebui cercetate cu atenție, pentru a da de urma unor proiecte inamice [...] Dacă «ei» dau peste tine, atunci, conform unei reguli empirice dar greu de negat, [înseamnă că] «ei» îți sunt tehnologic superiori. [...] Istoria umană ne-a demonstrat de multe ori rezultatele tragice ale unei confruntări dintre o civilizație superioară și un popor inferior din punct de vedere tehnologic”.

Jenny Randles, comentând un alt document desecretizat de NSA, observa, de exemplu, că titlul arăta astfel: „OZN-urile...” (restul titlului, de un rând și jumătate, șters), după care urmă: „În acest document, autorul expune ceea ce el...” (tot restul textului șters). NSA a declarat că dacă ar fi lăsat mai mult, ar fi divulgat secrete privind sursele sale și metodele sale de investigație.

Există și alte organisme care au urmărit, de-a lungul anilor, plimbarea sfidătoare a OZN-urilor pe cerul american. Între acestea o mențiune specială merită NORAD (*North American Airspace Defense Command*), cu sistemul său de detecție și urmărire spațială și un sistem naval echivalent. Sediul său central se găsește într-o bază subterană, în adâncul munților Cheyenne, în apropiere de Colorado Springs. Acest sistem urmărește zilnic circa 25.000 obiecte în zbor în spațiul cosmic, în ideea de a detecta printre ele o eventuală rachetă inamică. Majoritatea obiectelor urmează traiectorii cunoscute; totuși NORAD observă sistematic și obiecte neidentificate, așa numitele „ținte necôrelate”, pe care le arhivează prin NUTR (*NORAD Unknown Track Reporting* - sistemul de semnalară a traiectoriilor necunoscute). Între 1971 și 1990 NUTR a înregistrat circa 7.000 de astfel de „traietorii necunoscute” (UTR), deci aproape una pe zi. S-a recunoscut că în multe dintre aceste cazuri au fost trimise avioane de vânătoare pentru interceptare, fără succes. Mai recent aceste cazuri s-au înmulțit simțitor. Oficialități NORAD au estimat că 80% din UTR pot fi ulterior identificate dar circa 20% desfid orice explicație. Nu se prevăd niciun fel de acțiuni vizând acestea din urmă. Când, în baza legii pentru libertatea informațiilor (FOIA), o organizație pentru studiul OZN-urilor a cerut NUTR date privind incidente OZN petrecute asupra unor baze militare, NUTR a răspuns în principiu pozitiv, dar a precizat că tariful pentru căutarea datelor este de 155 mii dolari, sumă pe care, evident, nicio organizație nu și-o putea permite.

NORAD a asigurat în anii '50. O bună parte a observațiilor pentru proiectul Blue Book. După terminarea acestuia, în 1969, deși s-a spus mereu că armata nu mai face cercetări privind OZN-urile, știm că realitatea a fost alta. De pildă, un ordin din 1977 preciza că toate

observațiile OZN, civile sau militare, trebuie comunicate și către NORAD.

Așa cum rezultă din investigațiile efectuate de Armen Victorian, și în anii nouăzeci, armata americană a rămas foarte interesată de urmărirea fenomenului OZN, deși oficial a ezitat să recunoască aceasta. Principalul regulament în acest sens este USR 55 - 12, privind supravegherea spațiului. Armata nu folosește oficial niciodată termenul OZN (respectiv UFO) acesta fiind UCT (*wrcomeaiW target* - țintă necorelată) pentru obiectele semnalate în apropierea solului, UTR (*unknown track report* - raportarea unei traiectorii neidentificate) sau UER (*un correlated events report* - raportarea unui eveniment necorelat) pentru obiecte din spațiu. Toate aceste categorii au și clasificări secundare, după importanță. Rapoartele privind UCT-urile serioase sunt trimise la *Mission Systems Integration Board*, compus» din reprezentanți ai conducerii NORAD, și comandamentele pentru spațiu, forțele aeriene, navale și terestre ale armatei. UTR sau UER au și ele căi bine stabilite de raportare.

Menționăm în treacăt că și în alte țări s-a încercat înlocuirea termenului de OZN cu alții mai nimeriți. De pildă armata britanică a încercat, fără prea mult succes pe „fenomene aeriene neidentificate”. Alte variante utilizate au fost: „anomalie detectată prin radar” (RDA) sau „anomalie observată vizual” (VQA), care, de asemenea, n-au căpătat o răspândire mai largă.

O altă organizație, NASA (Administrația Națională Aeronautică și Spațială) a avut și ea, se pare, cel puțin un program de cercetare dedicat fenomenului OZN. Datorită colaborării cuasipermanente cu CIA, NSA, NRO și alte agenții, mulți dintre cercetătorii NASA au un nivel înalt de acces la informații secrete. Datorită explicațiilor evazive pe care le practica în relațiile cu publicul, unii au spus că prescurtarea NASA ar putea veni de la *Never A Straight*

Answer (niciodată un răspuns direct).

În 1995 a apărut, postum, cartea *Un conventional Flying Objects*, scrisă de Dr. Paul R. Hill, inginer aeronautic. Cartea, terminată practic în 1974, a zăcut peste douăzeci de ani în sertar. Hill, care și-a început cariera în 1936, la Colegiul Politehnic de Inginerie din Oakland, continuând apoi la National Advisory Committee on Aeronautics (NACA), apoi la NASA, de la înființarea acesteia, până la ieșirea la pensie, în 1970, când Hill a primit medalia pentru servicii excepționale. Între altele, el a participat, în anii cincizeci, și la proiectul „Y”, pentru construirea unui OZN, în colaborare cu firma canadiană AVRO, proiect despre care aminteam într-un capitol anterior.

Hill a fost martor la câteva observații OZN deosebite. La centrul de cercetări militare din Hampton (Virginia) unde lucra, în urma mai multor observații OZN raportate de piloți, Hill a calculat că următoarea apariție ar putea avea loc, cu mare probabilitate în ziua de 16 iulie 1952. Într-adevăr, în cursul serii respective a văzut, înarmat cu instrumente și însoțit de un prieten, mai multe sfere luminoase, apreciind, cu ochiul specialistului, excepționalele lor performanțe. A doua zi a identificat mai mulți martori care au văzut și ei, independent, obiectele. Între aceștia toți ocupanții unui *ferry-boat*, aflat în portul Hampton Roads. Obiectele erau menționate și în câteva ziare, între care într-unul era reprodus interviul pe această temă dat de un martor ocular, căpitan în Air Force. Interesant că personalul de dirijare a zborurilor nu raportase nimic neobișnuit. Hill, investigând motivele, a stat de vorbă cu cei ce fuseseră de serviciu în noaptea respectivă. El a descoperit cu surprindere că toți văzuseră obiectele, dar au trecut observațiile sub tăcere, deoarece primiseră instrucțiuni severe să raporteze avioane și nu „lucruri lipsite de sens”. Hill a obținut de la

respectivii date care i-au permis să calculeze că obiectele văzute au zburat la înălțimea de 4, 5 la 5, 5 kilometri și aveau 4 - 6 metri diametru. Raportând aceste observații șefilor săi, conducerea i-a interzis să facă sau să declare orice ar putea crea impresia că NACA este interesată de OZN-uri. El a continuat totuși să strângă date privind observațiile OZN, având șansa să mai facă încă o observație personală, spectaculoasă, în 1962. Hill a devenit, după trecerea sa la NASA, principalul depozitar al agenției pentru; astfel de rapoarte, depozitar neoficial, tolerat tacit. Cazul său, chiar dacă nu este o probă pentru implicarea nemijlocită a NASA în problematica OZN, ilustrează modalitățile indirecte de colectare a datelor de care astfel de agenții se foloseau.

NRO (Oficiul Național de Recunoaștere), este un alt organism ultrasecret, despre care se crede că ar avea un buget de 2 miliarde de dolari anual. Sarcina sa este monitorizarea și supravegherea comunicațiilor internaționale și operarea sistemului de sateliți de spionaj. S-a mai spus că ar răspunde și de securitatea proiectelor care au legătură cu civilizațiile extraterestre.

În sfârșit, menționăm că CIA, FBI, NSA etc. au în spatele lor ierarhii extrem de stufoase de organizații mai mult sau mai puțin oculte. Majoritatea lor a fost înființată în perioada de început a războiului rece, pentru a asigura supremația Statelor Unite în materie de tehnologie militară, prin obținerea de cât mai multe informații și păstrarea cât mai intactă a secretelor proprii. Multitudinea acestor organisme secrete a dus mulți analiști la impresia că în SUA s-au creat astfel condițiile ideale pentru a se instala o adevărată *criptocrație*, prin care adevărata putere se află în mâinile unei grupări secrete, formată din persoane, poate douăzeci la număr, care n-au fost niciodată alese prin vot, dar care conduc de fapt din timbră organismele legale. Întrucât însă implicarea acestor

organisme oculte în mușamalizarea faptelor și derutarea investigațiilor prin dezinformare este, deocamdată, mai puțin clară, lăsăm cititorul interesat să găsească o enumerare a lor și a țesăturii de relații care le leagă, în lucrările, traduse și în românește, ale lui Timothy Good, Je în Sider etc.

Protocolul SETI și reacția NSA

Vom înțelege mai bine poziția NSA față de „chestiunea extraterestră”, ca și motivele care fac ca autoritățile americane să considere problematica OZN-urilor ca una sensibilă, pe un exemplu ilustrativ.

De la începuturile radiofoniei”, s-a pus problema că undele radio ar putea servi la contacte între civilizații cosmice. Ideea a fost enunțată, se pare, prima dată de *Nikola Tesla*, în 1901. În primele decenii ale secolului XX, *Guglielmo Marconi*, considerat inventatorul radioului, a încercat și el să recepționeze semnale venite de la o ipotetică sursă extraterestră, de pe yachtul său „*Elettra*”. Marconi chiar a reținut „câteva semnale inexplicabile, care însă nu s-au mai repetat. Alți cercetători au semnalat, în aritmoză, rezultate asemănătoare. Un fenomen straniu descoperit în această perioadă a fost, de pildă, că semnale radio trimise spre Cosmos se întorceau de parcă ar fi fost reflectate de un ecran nevăzut, întârziate însă cu 3 la 30 de secunde. În anii '70 s-a emis ipoteza că vinovatul ar fi un satelit artificial, instalat de o civilizație extraterestră în jurul Pământului, cu mii de ani în urmă. Apoi s-au găsit explicații mai banale.

La sfârșitul anilor cincizeci, un număr de oameni de știință au sugerat să se efectueze investigații, în special de ascultare pu radiotelescoape, pentru a descoperi eventuale semnale venind de la alte civilizații. Astfel s-a născut proiectele SETI, prescurtare pentru *Search for Extraterrestrial Intelligence* (căutarea civilizațiilor extraterestre).

Demn de remarcat în aceste proiecte este că niște oameni de știință erau, pe de o parte, deschiși spre ideea pluralității civilizațiilor în Univers, dar, pe de altă parte, dând dovadă de un conservatorism îngrijorător, acționau, ca și cum știința ar fi încheiată cu ceea ce intra în manualele de școală ale secolului douăzeci. Astfel, erau sceptici privind posibilitatea ca OZN-urile să aibă vreo legătură cu civilizațiile extraterestre. Călătoriile pe distanțe interstelare, spuneau ei, sunt imposibile, cu frecvența cu care se semnalează OZN-urile. În schimb, aceleași persoane acceptau câteva ipoteze foarte discutabile, și anume că o civilizație extraterestră va folosi, de-a lungul a mii sau zeci de mii de ani, chiar și în comunicațiile interstelare, tot undele radio, pe care noi le folosim abia de un secol. Cu alte cuvinte, ei presupuneau că nici peste zeci de mii de ani nu se va descoperi un mijloc de transmitere a informațiilor (și, de ce nu, de transport al unor entități inteligente), cu o viteză mai mare decât cea a luminii. În plus, acceptau tacit ideea că civilizațiile din Univers sunt toate cam la același nivel de dezvoltare (diferențiate între ele, cu doar câteva sute sau poate mii de ani, față de vârsta de 17 miliarde de ani, socotite de la Big Bang) și că se caută una pe alta buimac și cu disperare, dornice să converseze...

Dincolo însă de aceste puncte de vedere înguste, cercetătorii participant la proiectele SETI, care au depus de altfel o muncă enormă în ultimele trei-patru decenii, s-au întrebat ce acțiuni ar trebui întreprinse în cazul în care s-ar obține dovezi științifice, sigure, ale existenței unei civilizații extraterestre. S-a văzut imediat că în acest punct oamenii de știință, militarii și structurile informative au opinii diferite. În anii optzeci, un subcomitet al comitetului SETI al Academiei Internaționale de Astronautică, subcomitet condus de Michael A.G. Michaud, director al Biroului pentru Tehnologii Avansate al Departamentului de

Stat, a elaborat un document, numit *Protocolul SETI post-detectie*, cuprinzând măsurile, acceptate de comun acord de comunitatea cercetătorilor, care ar trebui luate în cazul descoperirii unei civilizații extraterestre. În anii nouăzeci acest protocol a fost adoptat ca document oficial al Academiei de Astronautică, precum și de Institutul Internațional pentru Legislația Spațială, fiind însușit și de alte asociații internaționale astronomice și de cercetări spațiale. Protocolul a fost înaintat și Comitetului pentru Utilizarea Pașnică a Spațiului Cosmic din cadrul ONU, în vederea unor acțiuni specifice.

În protocol și în anexele sale se arată că, în cazul în care s-ar recepționa un mesaj din partea unei civilizații nepământene, descoperitorul va informa ceilalți observatori și organizații de cercetare care participă la proiectele tip SETI, pentru obținerea unor confirmări independente și pentru ca semnalele sau fenomenele să fie monitorizate continuu. Abia după o confirmare generală a evidenței și credibilității descoperirii, aceasta va face obiectul unui anunț public și către autorități. În conformitate și cu Tratatul privind Explorarea și Utilizarea Spațiului Cosmic, adoptat în 1967, printre primele persoane informate trebuie să fie Secretarul General al ONU. Protocolul mai abordează, pe larg, faptul că răspunsul către inteligența descoperită va trebui discutat și aprobat doar de Adunarea Generală ONU, în urma unor consultări globale și în numele întregii omeniri, și nu al unui stat sau grup de state. Variantele inițiale ale protocolului erau chiar mai relaxate în acest sens, preconizând

„Diseminarea promptă, deschisă și largă, prin canalele științifice și mijloacele de informare publice” a descoperirii, propunând ca un grup internațional de oameni de știință civili să supravegheze și să reglementeze comunicațiile cu extraterestri.

Expertii NSA n-au întârziat să denunțe această primă variantă a protocolului, ca nebunească, avansând scenarii dezastruoase în cazul în care propunerea ar fi acceptată. În primul rând, spunea NSA, s-ar putea ca semnalele să fie o nadă, trimisă către toate colțurile Galaxiei. Dacă noi vom răspunde, extraterestrii vor ști că suntem o planetă locuibilă și vor organiza o invazie a Pământului. Un alt motiv de îngrijorare ar fi că, pentru o rasă cosmică avansată, noi vom apărea ca o formă de viață primitivă. Vom deveni astfel jucării vii, cobai pentru experimente sau delicatele culinare, la modul în care sunt, față de noi, animalele domestice. Apoi, spun investigatorii NSA, sub masca ajutorului tehnologic, de pildă a unor experimente biochimice, ei își vor putea implanta pe Pământ propriile forme de viață. Un motiv de îngrijorare îl constituie și „șbcul cultural”. Suntem oare pregătiți pentru a întâlni o cultură superioară nouă, fără să ne pierdem identitatea? Ce efect va avea asupra vieții de toate zilele și asupra oamenilor obișnuiți descoperirea faptului că nu suntem creatura supremă din Univers?

Și mai interesantă este însă următoarea observație, tipică pentru mentalitatea americană. NSA considera absolut de neacceptat ca Națiunile Unite, sau un grup internațional de astronomi, să reprezinte Pământul în comunicațiile cu alte lumi. Dacă reprezentantul unei alte lumi ar cere să fie condus la conducătorul planetei noastre, acest conducător nu putea fi altul decât Președintele Statelor Unite. Nu era o chestune de mândrie națională, insistau experții NSA, ci consecința logică a puterii militare și economice a SUA, care trebuie menținută și întărită cu orice preț. Din primul moment al unui eventual contact, spuneau ei, Statele Unite trebuie „să supravegheze, să monitorizeze și să controleze, în mod exclusiv” toate comunicațiile cu alte planete.

Pentru a-și impune acest punct de vedere, NSA a

reușit să se infiltreze în diferite compartimente ale proiectelor SETI. Howard Blum, în cartea sa *Out There* (1990) menționează că a obținut la un moment dat, de la un consilier pe probleme de știință la Casa Albă, pe care-l cunoștea, informația că prin proiectele de ascultare SETI radiotelescoapele au prins, în câteva rânduri „zgomote cu caracter repetitiv din spațiu, niște semnale foarte interesante, care au făcut senzație la Washington”. Blum, un ziarist cu experiență, autor al mai multor cărți de succes și câștigător al unor premii în meseria sa, a încercat să obțină confirmarea știrii chiar de la sursa pe care i-a indicat-o consilierul. Aici i s-a răspuns însă că nu s-a detectat nimic și informațiile primite de la consilier sunt eronate. Revenind la consilier, acesta i-a spus scurt lui Blum: „Ei bine, s-ar putea ca ei să aibă motivele lor să nu vă spună ceea ce mi-au spus mie”.

5. RAPORTUL CONDON ȘI TREZIREA OPINIEI PUBLICE

OZN-urile lasă New York-ul în beznă și paralizează rachetele intercontinentale americane. Congresul votează finanțarea unui proiect independent pentru dezlegarea enigmei OZN, dar universitarii care au încasat banii sunt convinși dintru început că nu este nimic de cercetat. Mai mulți oameni de știință își exprimă indignarea și declanșează acțiuni pe cont propriu.

Alte semne neliniștitoare în anii cincizeci și începutul anilor șazeci, proiectul Blue Book și-a îndeplinit conștiincios rolul. Cazurile raportate erau trimise cu regularitate spre baza ei de date, iar marele public era liniștit că specialiștii se ocupă de acest subiect. Iar dacă autoritățile nu se alarmau în urma acestor cercetări, însemna că nu exista niciun motiv de îngrijorare. În consecință, fenomenul OZN a trecut, pentru o bună bucată de vreme, pe un plan secundar al interesului general.

Problema OZN-urilor va fi resuscitată de un nou val

de observații în anii 1965 - 67. De pildă, o formație impresionantă de lumini a traversat Statele Unite în noaptea de 2 spre 3 august 1965, fiind urmărită de mii de martori. Au urmat faimoasele *black-out-uxx*, întreruperi generalizate ale curentului electric, ale căror cauze n-au fost niciodată explicate mulțumitor, însoțite invariabil de observații de OZN-uri. Cel mai cunoscut *black-out* a fost cel din 9 noiembrie 1965, afectând treizeci de milioane de persoane din nord-vestul Statelor Unite, inclusiv o mare parte din New York, timp de mai multe ore. Nu a existat nicio explicație: nu căzuseră linii, nu se defectaseră generatoare, n-au existat rele care n-au funcționat. Ulterior s-a spus că totul a fost cauzat de un releu rupt la o uzină electrică din partea canadiană. Efectul s-a propagat apoi spre sud ca o avalanșă. Explicația, suspectă din punct de vedere tehnic, n-a mulțumit practic pe nimeni.

În luna care a urmat s-au semnalat pene similare în Texas, New Mexico și nordul Mexicului. La 2 decembrie 1965 au rămas fără curent câteva ore baza Holloman, instalațiile de la White Sands, centrul de antrenament de la Fort Bliss, mai multe aeroporturi civile și chiar vila președintelui Lyndon Johnson. Niciunul dintre sistemele de siguranță sau grupurile electrogene de rezervă n-au funcționat.

OZN-urile paralizează rachetele intercontinentale americane în 1966 și 1967 fuseseră semnalate incidente îngrijorătoare cu ozn-uri deasupra unor baze militare. De pildă, rachetele intercontinentale Minuteman, arma principală de contralovitură a SUA în cazul unei agresiuni, coloana vertebrală a sistemului strategic american de descurajare nucleară, au fost paralizate, în timp ce niște obiecte discoidale survolau bazele militare din statele Dakota de Sud și Montana. La vremea respectivă autoritățile au depus eforturi serioase ca incidentele să fie minimalizate. Abia la ora actuală începem să înțelegem

amplizarea celor petrecute atunci

Raymond Fowler, care a devenit ulterior un faimos investigator OZN, autor, între altele, a cinci volume de o importanță fundamentală consacrate cazului Andreasson-Luca (dintre care primele două cunoscute și cititorului român), lucra la vremea respectivă, ca salariat al firmei *Sylvania*, în echipa de realizare a rachetelor *Minuteman*. El răspundea de buna funcționare a echipamentelor de conectare a acestor rachete, ținând o evidență strictă a tuturor incidentelor. De asemenea el ținea un jurnal personal și efectua, pe cont propriu, investigații OZN. Fowler se va decide abia în 1997 să facă publice o parte din cele notate atunci. Între alții, *John Q* (anonimat cerut), care părăsise nu de mult armata pentru a lucra la *Sylvania*, declarase în scris că în cursul anului 1966 în regiunea de nord-vest a Statelor Unite în mai multe rânduri în silozurile, grupate câte zece, toate rachetele se comutau, fără niciun motiv aparent, pe poziția „no go”, cu alte cuvinte, orice lansare devenea imposibilă. John Q a asistat el însuși la un astfel de episod. Un calculator, care controla în permanență, automat, starea rachetelor, a înregistrat și a anunțat sonor incidentul. La scurt timp s-a aflat că în perioada respectivă trecuseră OZN-uri deasupra silozurilor. Alte două rapoarte, culese de la baza aeriană *Grand Forks* (Dakota de Nord) vorbeau de OZN-uri observate cu ochiul liber, în timpul unor incidente similare, petrecute la 30 martie și la 25 august 1966. În al doilea caz, un OZN, urmărit pe radar în timp ce manevra la circa 30 kilometri altitudine, a paralizat prin bruiaj comunicațiile aparaturii radio ultrasofisticate. Legăturile s-au reluat în momentul dispariției obiectului. La un moment dat, garda și poliția erau cât pe aci să deschidă focul asupra OZN-ului care coborâse între timp și dădea semne că ar vrea să aterizeze.

În 16 martie 1967 *Robert Salas*, fost locotenent major

al Air Force, era comandant adjunct al unui echipaj de lansare a rachetelor Minuteman în statul Montana. În 1997 el va accepta să povestească revistei *UFO Universe* cele petrecute în ziua aceea. La câteva ore după miezul nopții, Salas, care era de gardă în punctul de comandă aflat la douăzeci de metri sub. pământ, a primit un telefon de la unul dintre soldații de pază de la suprafață. Acesta spunea că el și alți militari urmăreau câteva lumini misterioase care se deplasau deasupra silozurilor care adăposteau rachetele. Peste cinci minute, același soldat, de data aceasta, îngrozit, telefona din nou, spunând că un OZN, iradiind o puternică lumină roșie, plutește chiar lângă poarta centrală. În acest moment, Salas se decide să: și trezească șeful. În timp ce-i povestea cele întâmplate, pe panoul de alături, în dreptul fiecărei rachete nucleare, s-a aprins avertismentul „no go”, însemnând că rachetele nu puteau fi lansate. Situația era cu totul neobișnuită, dat fiind că nu era nici pană de curent și nici nu erau semne ale vreunei defecțiuni. Raportând imediat situația la comandament, aceștia le-au spus că nu sunt singurii, un fenomen similar petrecându-se și la un alt grup de rachete. Luând legătura imediat cu respectivii, comandantul le-a spus că și la ei toate cele zece rachete s-au comutat pe poziția de a nu putea fi lansate după ce au fost semnalate OZN-uri în zonă. Mai târziu, în cursul aceleiași zile, terminându-și serviciul, echipajul din care făcea parte Salas s-a întors, cu avionul, la baza Malmstrom a Air Force, unde toți membri au fost interogați, inclusiv de un reprezentant al Biroului de Investigații Speciale a Air Force (AFOSI). Oficialitățile militare nu erau mai puțin șocate de cele întâmplate decât Salas și camarazii săi. S-a recunoscut că nu era vorba de niciun fel de exercițiu, s-a promis că se vor face investigații (despre care cei în cauză n-au mai fost niciodată informați) și s-a atras atenția că este strict interzis să se mai discute despre incident. N-

aveau acest drept nici măcar martorii între ei.

Abia în 1995 Salas s-a decis să solicite, prevalându-se de legea dreptului la informație (*FOIA*) să ceară date despre incidentul din 1967. El nu a pomenit, în mod deliberat, nimic despre OZN-uri. I-au fost puse la dispoziție un rezumat al celor întâmplate, ca și copiile telegramelor care au circulat între Air Force și contractor, din care reieșea preocuparea gravă a Air Force privitor la acest îngrijorător incident. Salas a mai întrebat apoi și câțiva salariați ai firmei Boeing, care făcuseră parte din Comisia de anchetă. Aceștia i-au confirmat că, la vremea respectivă, concluzia fusese că nu exista nicio explicație plauzibilă pentru cele întâmplate.

Raymond Fowler notase și el că în săptămâna din jurul datei de 20 martie 1967 un angajat al firmei Sylvania, pe nume Ivor Dahlof, a declarat că a văzut pe radar și cu ochiul liber OZN-uri în zona rachetelor. Au fost trimise avioane de vânătoare pentru a le intercepta. Unul dintre acestea, în timp ce urmărea obiectul, a făcut o aterizare forțată, datorită funcționării anormale a unor echipamente. Gene Whittington, reprezentant Boeing, căruia Fowler i-a cerut informații suplimentare despre avion, l-a sfătuit să abandoneze subiectul, întrucât era strict secret. Alte persoane i-au transmis lui Fowler mărturii privind OZN-urile văzute deasupra silozurilor de rachete, ori despre strădaniile autorităților militare pentru a reduce publicitatea în jurul subiectului.

Documente desecretizate ulterior au scos la iveală și alte incidente petrecute în zona unor depozite de rachete nucleare americane. Un val de astfel de incidente a fost semnalat în 1975 și a cuprins practic toate bazele militare din nord-vestul Statelor Unite, până în nord-est. Multe dintre rapoarte vorbeau de elicoptere misterioase care zburau deasupra unor zone interzise. Numai că aceste „elicoptere” erau când foarte luminoase, când deveneau

invizibile, când pluteau nemișcate în aer când țâșneau cu o viteză incredibilă dispărând la zeci de kilometri înălțime; toate acestea într-o liniște desăvârșită.

Un astfel de incident a avut loc în noaptea de 27 spre 28 octombrie 1975, când un elicopter, care n-a putut fi în niciun fel identificat, a staționat deasupra bazei Loring din Limestone (Maine) a aviației militare americane. Seara, la ora opt fără un sfert, subofițerul de poliție Danny Lewis de la paza depozitului de bombe și focoase ale rachetelor nucleare, dispuse într-un soi de igluuri de beton, a zărit un „avion” la altitudinea de circa 100 de metri. Turnul de control a reperat și el obiectul, dar toate tentativele de a intra în contact cu el au rămas infructuoase. Aparatul a început să descrie cercuri la mai puțin de 300 de metri de sectorul pe depozitare. În acest moment toată lumea a fost convinsă că este vorba de un elicopter. A fost ordonată alerta pe teritoriul bazei și s-a cerut o intervenție aeriană din partea NORAD. Intervenția a fost refuzată iar misteriosul vehicul a dispărut, după 40 de minute, spre frontiera canadiană.

Seara următoare, la aceeași oră, „elicopterul” a reapărut la capătul pistei de aterizare, la o înălțime de circa 50 de metri, ca o lumină de culoarea chihlimbarului, emițând fulgerări albe. A devenit apoi invizibil, ca să reapară brusc deasupra silozurilor de depozitare a armelor nucleare. Sergentul Steven Eichner, împreună cu mai mulți membri coechipieri efectuau niște lucrări în zonă. Ei au descris obiectul ca o minge de rugby alungită, emițând simultan lumini de toate culorile. Aparent era solid și nu emitea nici cel mai mic zgomot. S-a dat din nou alerta ne teritoriul bazei, în agitația creată, obiectul s-a făcut din nou invizibil continuând să fie văzut însă pe ecranul radarului. Un elicopter trimis pentru interceptie, dirijat prin radar, s-a apropiat de obiect la mai puțin de treizeci de metri, fără să-l poată repera vizual.

Același tip de incident s-a repetat în cursul toamnei aceluiași an și la alte baze nucleare ale Air Force din Wurtsmith (Michigan) la 30 octombrie, Malmstrom din Great Falls (Montana) în 7 și 9 noiembrie și 2 decembrie, Grand Forks (Dakota de Nord) la 4 noiembrie, Minot (Dakota de Nord) în 10 noiembrie 1975. Unele rapoarte vorbeau de elicoptere, altele de OZN-uri. Air Force a recunoscut ulterior că de fapt nimeni nu a identificat elicoptere ci s-au făcut doar presupuneri, bazate pe luminile observate vizual de martori.

De pildă, în silozurile bazei Malmstrom, răspândite pe o suprafață foarte mare, se găseau douăzeci de rachete nucleare. La silozul K-7, în noaptea de 7 spre 8 noiembrie, senzorii electronici au semnalat violarea perimetrului de securitate. Echipa de intervenție, venită în grabă cu o mașină, a zărit, de la distanța de o milă, un obiect portocaliu deasupra zonei. Când s-au apropiat și-au dat seama că era un obiect plutitor enorm, de dimensiunile unui teren de fotbal, care ilumina întregul perimetru al rachetelor. Ofițerii au ordonat ca soldații să ocupe poziții în jurul silozului, dar soldații au refuzat să mai înainteze. Imediat OZN-ul a început să se înalțe. Când a atins înălțimea de 300 de metri, a apărut și pe ecranul unui radar NORAD. În acest moment au fost trimise, pentru interceptie, două avioane de vânătoare ultrarapide Convair F-106. Înainte însă ca acestea să ajungă în zonă, OZN-ul a atins înălțimea de 66 de kilometri, dispărând de pe ecranul radarului.

Membrii echipei de intervenție au fost ținuți un timp sub supraveghere medicală datorită șocului suferit de această întâmplare. S-a făcut o anchetă oficială, cu participarea tuturor martorilor. Unul dintre aceștia, James Moulton, pilotul unui elicopter trimis de asemenea pentru interceptarea obiectului, a declarat că OZN-ul emitea o lumină mai strălucitoare decât Soarele. În plus, surse

credibile au afirmat că după vizita obiectului, programele conținând țintele respectivelor rachete au fost alterate. S-a decis la început înlocuirea vehiculului de reintrare în atmosferă, apoi a întregii rachete.

Generalul american George C. Marshall, șeful Statului-Major al armatei americane și secretar de stat la ministerul de externe american după război, părintele faimosului „Plan Marshall”, comentând multitudinea de OZN-uri deasupra bazelor militare, opina că OZN-urile veneau de pe o altă planetă și că erau prietenoase, o dată ce ar fi putut distruge aceste instalații dar n-au făcut-o.

Proiectul Colorado și raportul Condori

Deși, la vremea respectivă autoritățile au depus eforturi serioase ca incidentele OZN relatate mai sus să fie minimalizate, ele au determinat o puternică presiune publică. Drept urmare, organizațiile civile privind investigațiile OZN, mai ales organizațiile NICAP (director Daniel Keyhoe) și APRO (condus de soții Coral și Jim Lorenzen), au reușit să impună ca cel de al 89-lea Congres al Statelor Unite să ia în dezbatere această problemă. În cursul anului 1966, mai mulți deputați, între care Gerald Ford, viitorul președinte, au cerut o anchetă oficială. Reacția a fost că s-a acceptat ca problema să fie dată în studiu unui organism independent, iar Forțele Armate să sprijine activitatea acestui organism. Studiul urma să evalueze și activitatea proiectului Blue Book. La scurt timp, Universitatea din Boulder (Colorado) a fost nominalizată în acest sens ca beneficiara unui contract și a unui proiect de 15 luni, în valoare de 300 de mii dolari (finalmente s-au cheltuit peste 500 de mii).

La 7 octombrie 1966 s-a anunțat că echipa de cercetare va fi condusă de prof. Edward U. Condon, un eminent fizician atomist cu foarte strânse contacte în complexul militar-industrial. Eblucrase la realizarea primelor radare, a bombei atomice și la proiectarea

capsulelor spațiale. Singura organizație „civilă” cu care urma să se colaboreze era NICAP.

După declanșarea proiectului cu universitatea din Boulder, toată lumea spera că în sfârșit va asista la o cercetare obiectivă a fenomenului. Numai că în septembrie 1967 au început să apară semne neliniștitoare. Dr. Condon făcut mai multe declarații publice care l-au arătat cu totul sceptic față de întregul fenomen. De pildă a afirmat, la un moment dat: „Înclin să recomand de pe acum guvernului să se descotorosească de această afacere. Părerea mea este, chiar de acum, că nu există nimic în ea”. Apoi a adăugat, cu un zâmbet plin de subînțelesuri: „deși se presupune că va mai trece un an până să ajung la o concluzie”.

Consecvent acestui punct de vedere, Condon n-a întreprins niciun fel de cercetări serioase asupra cantității importante de materiale furnizate de NICAP. El era sincer convins că OZN-urile nu există, întrucât „n-au cum să existe” și a rămas convins până la moarte că investigările lor nu prezenta nicio valoare științifică. Exact pe acest tip de scepticism contau comanditarii din umbră ai proiectului.

Whitley Strieber, unul dintre cei mai cunoscuți autori de lucrări despre fenomenul OZN, povestește, de pildă, că, în 1988, a fost invitat să țină o conferință la universitatea din Colorado. Gazda sa a fost Dr. Walter Örr Roberts, președinte emerit al Administrației Naționale Oceanice și Atmosferice. În 1966, el fusese primul invitat să prezideze comisia pentru fenomenul OZN a universității Colorado, înainte ca prof. Condon să accepte acest post. Prof. Roberts i-a mărturisit lui Strieber că n-a putut accepta, la vremea respectivă, responsabilitatea comisiei, întrucât dintru început i se dăduse de înțeles că ea trebuia să tragă concluzia că problema OZN este o falsă problemă, în timp ce oficial se anunța că urma să se efectueze un studiu

imparțial.

Nu este totuși exclus ca însuși profesorul Edward U. Condon să fi avut unele îndoieli personale, pe care însă nu le-a făcut niciodată publice. Astfel, el l-a întrebat, la un moment dat, pe Prof. James Harder, de la Universitatea Berkeley (California), investigator OZN, ce ar face dacă ar fi responsabilul unui proiect din care ar rezulta că OZN-urile erau manifestarea unei inteligențe extraterestre. Harder și-a exprimat temerea că ar urma importante repercusiuni internaționale și vizând securitatea națională. Dr. Condon i-a spus că este de aceeași părere și dacă concluziile proiectului ar certifica ipoteza extraterestră, el unul nu le-ar face publice ci le-ar duce la Washington, pentru ca decizia să fie luată la nivelul Președintelui.

În această perioadă a ieșit la iveală un memoriu datat, 9 august 1966, elaborat de *Robert Low*, administratorul proiectului, adjunctul prof. Condon și care împărtășea aceleași opinii. Low afirma că proiectul trebuie astfel condus încât să nu respingă posibilitatea existenței OZN-urilor, dar să țină seama că „nu este un lucru respectabil să acorzi o considerație serioasă acestei posibilități” și că; noi am pierde poate mai mult prestigiu în domeniul științific față de cât am putea câștiga abordând astfel de investigații”: El continua că „Studiul ar trebui întreprins aproape exclusiv de sceptici care, chiar dacă n-ar putea demonstra niște rezultate negative [...] ar putea și ar trebui să contribuie la negarea realității observațiilor [OZN]. Șiretlicul ar fi, cred, ca proiectul să fie astfel conceput încât marelui public să-i creeze impresia unui studiu perfect obiectiv, în timp ce comunității științifice să-i dea imaginea unor persoane care nu cred, fac totul să fie obiectivi, dar sunt convinși că nu vor găsi nicio farfurie...” Cu alte cuvinte, mult sperata investigație „obiectivă” era de la bun început minată de prejudecăți de loc proprii spiritului științific. Ulterior s-a descoperit că

aceste concluzii coincideau, aproape cuvânt cu cuvânt cu cele dintr-un raport din martie 1966 al consiliului științific al Forțelor Aeriene americane.

După o anumită ezitare, NICAP a decis să facă public acest memoriu. Reacția conducerii proiectului a fost imediată. Prof. David R. Saunders și încă un participant la proiect, implicați în deconspirarea documentului, au fost imediat declarați „incompetenți”, îndepărtați din echipă și amenințați că vor fi „distruși din punct de vedere profesional”. La un moment dat atmosfera devenise atât de tensionată încât întregul personal al comitetului era pe punctul de a + și da demisia. Mary Louise Armstrong, secretara administrativă a lui Condon a și recurs la acest gest. În scrisoarea justificativă ea acuza conducerea proiectului de „idei preconcepute”, „negativism” și „lipsă de interes” în realizarea corectă a cercetării.

Jurnalistul *John G. Fuller*, investigând incidentul, a publicat în numărul din 14 mai 1968 al prestigioasei reviste *Look* concluziile sale, conform cărora Comitetul Condon operase de fapt pe baza directivelor CIA, după care marele public trebuia convins că fenomenul OZN nu există în mod obiectiv, iar observațiile se datoresc doar „unor particularități ale percepției”. Obiectivul final era discreditarea oficială a fenomenului, pentru ca serviciile secrete să se poată ocupa de el în exclusivitate.

Reacția publică a fost promptă. Deputatul *Edward Roush* a cerut în Congres deschiderea unei anchete. La 28 iulie 1968 Comisia pentru știință și astronaucică a Congresului a ascultat mărturia mai multor oameni de știință, printre care Dr. *James McDonald*, care critica metodele folosite de Comisia Condon. Prof. Saunders a publicat apoi un volum intitulat *UFOS? Yes I (OZN-uri? Da!)* în care demasca dezinformarea aflată în derulare.

Cu toate acestea, raportul Comisiei Condon a fost prezentat la termen, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Varianța destinată marelui public a Raportului Condon fost publicată la 9 ianuarie 1969. Profesorul Condon, într-un mod bine gândit, a pus concluziile sale la începutul documentului de o mie de pagini, difuzând apoi documentul presei doar cu câteva ore înainte de punerea oficială în circulație. Majoritatea reporterilor n-au avut timp să citească decât aceste prime pagini de concluzii. Iar concluziile

Prof. Condon erau cele așteptate de comanditari: deși nu se nega pe față existența OZN-urilor, se afirma, între altele, că: „nu existau *dovezi* pentru proveniența lor *extraterestră*”, că „niciunul dintre obiectele zărite și niciuna din pretinsele observații [...] *nu constituie o amenințare* pentru siguranța națională a SUA” și că „din studiul OZN-urilor în ultimii 21 de ani nu a rezultat niciun element apt să contribuie la *sporirea cunoașterii științifice*”. „S-a pretins că subiectul a fost înăbușit prin instituirea unui secret oficial. [...] *Nu am găsit* nicio dovadă a unui secret referitor la rapoartele despre OZN-uri [...] ceea ce în mod incorect a fost numit secret nu e nimic mai mult decât o politică inteligentă de amânare a dezvăluirii documentelor, astfel încât publicul *să nu fie tulburat* de publicarea *prematură* a unor *studii incomplete*. [...] Recomandăm energic educatorilor să se abțină de a-și îndemna studenții să facă lucrări școlare bazate pe cărți sau reviste consacrate OZN-urilor. Profesorii ai căror studenți sunt puternic înclinați către acest domeniu ar trebui să încerce să le orienteze interesul spre studii mai serioase, precum astronomia sau meteorologia” (subi. noastre) ...

Atenție deci, raportul nu nega existența observațiilor sau chiar a ozn-urilor, încerca doar să acrediteze ideea că ele nu reprezintă un risc pentru națiune (dimpotrivă, un risc ar fi fost o „dezvăluire prematură”). Mai zicea că nu se justifică cheltuirea banilor publici pentru investigarea lor,

nici încurajarea unei cercetări particulare. Invit de asemenea cititorul să reflecteze asupra pasajelor de mai sus pe care mi-am permis să te subliniez, pentru a înțelege modul abil în care autorii materialului reușeau să se ascundă îndărătul unor vorbe menite, să inducă în eroare marele public.

Dacă cei care s-au mărginit să citească doar partea de concluzii, puteau să rămână cu impresia că cercetarea OZN este o păguboasă pierdere de vreme, cei care au avut răbdarea să parcurgă și anexele, au descoperit în schimb, cu surprindere, că raportul conținea multe rapoarte interesante, între care circa un sfert rămâneau inexplicabile. Și chiar dintre celelalte, multe erau „explicate” extrem de neconvingător. Din păcate, așa cum observa Jacques Vallée, maldărele de fișiere cu observațiile OZN puse la dispoziția Comisiei, în loc să devină un bun public, au fost transferate într-o casă particulară, unde au fost puse pe foc la scurt timp după aceea, printr-un gest care sfida, din nou, banii publici cheltuiți.

Criticile adresate modului în care au fost conduse investigațiile n-au încetat mult timp. De pildă John Northrop, fondatorul lui *Northrop Aircraft Company* și cofondator al companiei *Lockheed* spunea despre raportul Condon că este „una dintre cele mai clare mușamalizări deliberate la adresa marelui public [...] Secolul 21 va muri de fâs citind raportul Condon”. James McDonald, profesor la Universitatea statului Arizona, a subliniat că între conținutul studiului și concluziile lui Condon nu există nicio legătură logică. Un referat al Institutului American de Aeronautică și Astronautică menționa, la fel, că „există diferențe în opiniile și concluziile trase de autorii diferitelor capitole și sunt diferențe între acestea și rezumatul lui Condon. Nu toate concluziile din corpul raportului se reflectă în rezumatul lui Condon”. J Allen Hynek scria și el „Mai mulți oameni de știință mi-au spus

că tocmai studiul Raportului Condon i-a făcut; pentru prima oară, să înțeleagă că problema OZN-urilor era una care merita să fie cercetată". Richard Thompson observa că „putem interpreta poziția lui Condon ca o recunoaștere a faptului că fenomenul OZN îi amenința sistemul său de credințe științifice, drept pentru care a făcut instinctiv ceea ce se cerea în mod logic pentru a menține acest sistem intact". S-a spus chiar că profesorul Condon a dorit să fie exonerat, prin acest serviciu adus unor organisme guvernamentale, de acuzele care i s-au adus în perioada persecuțiilor lui McCarthy pentru „activități antiamericane". Astfel Dr. *Paul Santorini*, un fost colaborator al lui Albert Einstein, scria la moartea lui Chndort, în 1974: „e păcat că un om de știință eminent, de nivelul său, a executat orbește ordinul de a gira cu numele său un «Raport» care constituie o rușine științifică. Dar, înțeleg că a făcut asta pentru a fi pe placul unor autorități nemulțumite de aspectele «de securitate» ale afacerilor sale".

Dar există și o explicație complementară pentru atitudinea Prof. Condon. Dacă-i citim atent raportul, el nu neagă existența OZN-urilor ci doar posibilitatea de a studia fenomenul utilizând mijloacele științei. Jacques Vallée relatează, într-una dintre cărțile sale, că, în 1967, a avut o discuție cu profesorul Condon în care i-a spus că era convins că există o soluție științifică a problemei OZN. Condon a răspuns: „Eu mi sunt sigur. Ar putea fi vorba de ceva asemenea existenței lui Dumnezeu, o problemă asupra căreia știința nu are nimic de spus".

Sfârșitul proiectului „Blue Book".

Ga 6 replică la modul în care a fost condus proiectul Colorado, *Institutul American pentru Aeronautică și Astronautică* a constituit Un subcomitet de 11 oameni de știință, care ați dat o declarație punând la îndoială corectitudinea concluziilor profesorului Condon. Apoi

Asociația

Americană pentru Avansul Științei (AAAS) a hotărât că ar fi cazul să organizeze, în replică, un seminar cu adevărat *științific* privind OZN-urile. Dezbaterea a fost inițial plănuită pentru decembrie 1968, la Dallas (Texas). Întrucât la data respectivă raportul Condon nu a putut fi parcurs de toți cei interesați, ca și datorită opoziției unor cercetători, seminarul a fost reprogramat, ținându-se în 26 și 27 decembrie 1969, la Boston (Massachusetts). Se știe azi că profesorul Condon a încercat, din răspuțeri, să oprească această manifestare. El s-a adresat în acest sens AAAS, ca și cu scrisori invitând la boicotarea ședințelor, trimise fiecărui membru în prezidiul seminarului. Condon a apelat, la un moment dat, chiar la prietenul său Spiro Agnew, pe atunci vicepreședinte al Statelor Unite. Casa Albă a refuzat însă, politicos, să se amestece.

Personalitățile care au participat la seminarul de la Boston erau departe de a fi niște fani OZN, unii dintre ei erau chiar sceptici consecvenți în această privință. Totuși ei erau uniți prin dorința de a examina faptele fără patimă și prejudecăți. În 1972 principalele expuneri au fost publicate în cartea *UFO's: A Scientific Debate*. Editorii cărții au fost Carl Sagan, profesor de astronomie și directorul laboratorului pentru studii planetare al Universității Cornell din Ithaca (New York) și Thornton Page, profesor de astrofizică la universitatea Wesleyan și consultant al NASA, care, în urmă cu șaisprezece ani, fusese unul dintre membrii faimosului grup Robertson, însă, între timp, pus în fața unor evidențe, devenise mult mai puțin categoric privind negarea fenomenului OZN.

Printre ceilalți participant menționăm pe profesorul J. Allen Hynek decan și director al centrului de cercetări astronomice de la Universitatea din Evanston (Illinois), Frank D. Drake, profesor de astronomie la Universitatea Cornell din Ithaca, autor al faimoasei formule pentru

calculul numărului de civilizații din Univers, Kenneth R. Hardy, specialist în meteorologie și radare, șef al laboratoarelor din Bedford (Massachusetts) ale Air Force, William K. Harmann, profesor asistent la Universitatea din Tucson (Arizona), care a fost expertul în fotografii al comisiei Condon, profesorul James McDonald, specialist în fizica atmosferei, de la Universitatea din Tucson, Donald H. Menzel profesor de astronomie la Universitatea Harvard, Philip Morrison, profesor de fizică la Massachusetts Institute of Technology, profesori de psihiatrie de la Harvard și din California, un profesor de sociologie etc. Intervențiile tuturor acestor personalități au pus concluziile proiectului Condon într-o lumină nu foarte măgulitoare. Comentarii ulterioare au subliniat că această dezbatere a produs ceea ce de fapt se aștepta de la raportul Condon.

Desigur, niciunul dintre autori nu putea afirma ori nega realitatea fenomenului OZN sau a, unei explicații anume, dar ei puteau examina la rece dovezile existente și să emită asupra lor un evantai de ipoteze, neexcluzând din start niciuna dintre interpretările posibile.

US. Air Force și-a continuat însă agenda OZN dinainte stabilită, fără a ține cont de opiniile venite din afara sa. În iulie 1969 primii pământeni puseseră piciorul pe Lună. În noiembrie un alt echipaj repeta performanța. S-a considerat deci că în mijlocul acestor triumfuri ale raționalismului în spațiul cosmic, opinia publică era pregătită pentru a accepta punctul de vedere al prof. Condon. Drept urmare, la 17 decembrie 1969, cu numai câteva zile înainte de deschiderea seminarului de la Boston, Robert C. Seamans Jr, ministrul Forțelor Aeriene, a anunțat că a decis închiderea oficială a proiectului „Blue Book”, care urma să fie ultimul proiect guvernamental destinat studierii fenomenului OZN.

Iar în concluziile proiectului „Blue Book” se spune

(ca și în raportul Condon) că: „*nu exista dovezi* că observațiile categorisite drept „neidentificate” reprezintă descoperiri tehnologice sau principii în afara cunoștințelor științifice actuale”, „*nu există nicio dovadă* că [...] sunt vehicule extraterestre”, „*nu exista indicii* că ar reprezenta o amenințare la adresa securității naționale”. Sublinierile ne aparțin și pun în evidență același mod de exprimare ambiguu. Cu alte cuvinte, nu se neagă existența OZN-urilor sau originea lor nepământeană, se spune doar că, „*nu s-au găsit dovezi*” nici într-un sens nici în celălalt. Nici cei mai scrupuloși critici nu vor putea combate *logic* astfel de afirmații. Din păcate, omul de pe stradă, care le parcurge superficial, va rămâne cu impresia că se confirmă oficial că OZN-urile nu există; citite însă mai atent, aceleași fraze pot fi interpretate și altfel; anume că rapoartele OZN descriu fenomene inabordabile și inexplicabile prin știința noastră actuală, iar faptul că nu compromit (deocamdată) securitatea națională nu înseamnă că nu o pot afecta în viitor.

În cadrul proiectului „Blue Book” (documentele căruia au devenit, la un moment dat, publice), au fost luate în evidență 12618 observații, dintre care pentru 701 (deci peste 5%) nu s-au putut găsi niciun fel de explicații Existau de asemenea suspiciuni serioase că anumite rapoarte au fost deturnate în altă direcție. Mulți aviatori își aminteau că în anii cincizeci au raportat, pe canalele oficiale, întâlniri spectaculoase cu OZN-uri, dar aceste rapoarte nu s-au regăsit în anexele proiectului Blue Book. Ajunge să spunem că în acestea nu se face nicio mențiune la cazul Roswell. Aceeași soartă o avuseseră și anumite fotografii. În plus, din dosarele

„Blue Book” lipsea un întreg raport, *Raportul nr. 13*, ceea ce a dat naștere ulterior la multe speculații.

Terminarea proiectului „Blue Book” trebuia să pună punct, în opinia autorităților, interesului oamenilor de

știință asupra fenomenului OZN. Din fericire, efectul a fost invers: mulți savanți, implicați până atunci oficial în proiectele guvernamentale vizând OZN-urile, s-au simțit, odată cu terminarea proiectului „Blue Book”, eliberați de chingile cu care fuseseră legați și au considerat că pot de acum să-și exprime liber opiniile în acest sens.

J. Allen Hynek și James E. McDonald

În 1966, anul înființării comisiei Condon, în urma numeroaselor observații OZN, profesorul James E. McDonald, decan al universității statului Arizona, reputat specialist în fizica atmosferei a început să se intereseze de acest subiect. El îl va vizita pe Prof. J. Allen Hynek, la baza Wright-Patterson, la sediul comisiei „Blue Book”, pentru a-i cere, spre examinare, rapoartele existente. McDonald va rămâne extrem de neplăcut impresionat atât de faptul că rapoartele erau practic necunoscute celor din afara comisiei, cât și de argumentele ridicole cu care unele observații fuseseră respinse. Hynek va relata ulterior scena în felul următor: „A venit să mă vadă în biroul meu și a lovit cu palma peste tăblia biroului strigând - Allen, cum ai fost tu în stare să ascunzi sub coadă această documentație timp de optsprezece ani, fără să ne spui nimic?

— Eu am încercat să mă apăr spunând - Mă rog, în sfârșit, ce documentație? mare parte din aceste rapoarte nu sunt decât o adunătură de imbecilități!

— Dar în același timp am simțit o imensă eliberare. Aveam în sfârșit în fața mea un alt om de știință, primul pe care îl întâlneam și care era în același timp reputat în domeniul său și care lua cu adevărat în serios problema OZN-urilor”.

Hynek însuși nu se mai simțea, de la o vreme, la largul său în postura de „demistificator”. Trebuie să spunem că, în același an, Hynek se acoperise de ridicol în așa numitul „scandal al gazului de mlaștină”. La Dexter

(Michigan) mai mulți martori, între care și câțiva polițiști care fuseseră alertați, au văzut un obiect luminos aterizând într-o zonă mlăștinoasă împădurită. Hynek, chemat să examineze cazul, a explicat fenomenul (în spiritul explicațiilor care caracterizau tot proiectul „Blue Book”), ca fiind probabil autoaprinderea gazului degajat de putregaiul din mlaștină. Explicația, hilară, a făcut mult zgomot în presa vremii, Hynek fiind ridiculizat îndelung.

Tot în 1966 Hynek s-a întâlnit pentru prima dată cu astrofizicianul de origine franceză Jacques Vallée; prin el Hynek va lua cunoștință de cazurile, foarte interesante, din Franța, făcând în acest scop o vizită lui Aimé Michel, cel mai prestigios ufolog francez în acel timp.

Profesorul McDonald devenise interesat de studiul fenomenului OZN în urma unui caz intens mediatizat. În zorii zilei de 17 aprilie 1966, lângă localitatea Ravenna (Ohio) doi polițiști: Dale Spaur și W. LV Neff, patrulând în jurul orei 5 dimineața au văzut plutind deasupra șoselei un obiect strălucitor, cu diametrul de circa 9 – 12 metri, având dedesubt un con de lumină difuză. Obiectul s-a apropiat, venind până deasupra lor, apoi să îndepărtat. Polițiștii au raportat prin radio întâlnirea și au primit ordinul să urmărească ciudata apariție, ceea ce au și făcut. Urmărirea s-a întins pe o distanță de 65 de kilometri, viteza mașinii fiind adesea de 130 km/oră. În tot acest timp OZN-ul, plutea în fața lor, coborând uneori la o înălțime de 30 de metri, alteori urcând până la 600 de metri. Ajunși la granița statului Pennsylvania, un alt polițist, aflat într-o a doua mașină, s-a alăturat urmăririi. Cele două echipaje au mai parcurs împreună 65 kilometri, până au întâlnit o a treia mașină de poliție, conducătorul căreia observa deja obiectul de vreo 10 minute. Împreună au mai urmărit un timp apariția, până, în cele din urmă, obiectul s-a ridicat vertical cu o mare viteză și a dispărut. Întreaga observație a durat circa o oră și jumătate.

Oficialitățile de la „Blue Book” au încercat, fără succes, să convingă martorii că au văzut satelitul „Echo” sau planeta Venus (Luceafărul de dimineață). Prof. Hynek a recunoscut că nici măcar nu a consultat materialele aferente. Finalmente în materialele „Blue Book” cazul a fost considerat „identificat” ca „satelit plus planeta Venus”. Am reprodus cazul de mai sus și pentru a înțelege mai bine maniera de abordare a celor de la acest proiect. Au existat nenumărate cazuri similare de „demistificare OZN”.

Profesorului McDonald nu i s-a permis consultarea completă a dosarului; drept urmare el și-a desfășurat propria anchetă. Apoi, nu s-a sfiit să-și prezinte concluziile la o reuniune prestigioasă, la Washington, în 22 aprilie 1967. Între altele McDonald a dezvăluit că, pe parcursul investigațiilor privind cazul de la Ravenna, efectuate de maiorul Quintanilla, care era reprezentantul „Blue Book”, acesta l-a prezentat pe martorul principal, Dale Spaur ca pe un om care are „miraje” și „halucinații” în timpul serviciului. Cu alte cuvinte, polițistul ar fi fost un dezechilibrat mintal. Drept rezultat, Spaur a fost ridiculizat în toate Țelurile, nevasta l-a părăsit, cariera și sănătatea fiindu-i de asemenea ruinate.

James McDonald a prezentat aspecte științifice ale problemei OZN în 7 iunie 1967 în fața Grupului pentru Probleme Spațiale de la Națiunile Unite. În scrisoarea din 5 iunie către Secretarul General ONU, U Thant, mulțumind pentru această posibilitate, McDonald scria, între altele „Problema OZN este o problemă științifică cu caracter fundamental internațional. Națiunile Unite au, cred, responsabilitatea și obligația de a accelera studierea serioasă și științifică a problemei OZN-urilor în lumea întreagă. Numeroși cercetători serioși ai fenomenului consideră ca pe un fapt probabil că, în cursul ultimilor ani, a fost pusă în practică o formă de supraveghere a globului nostru...”. La 27 iunie 1967, într-un articol, cu titlul *U*

Thant și OZN-urile, apărut în ziarul *New York Post*, se comenta „Dr. McDonald crede că OZN-urile sunt astronave extraterestre în misiune de recunoaștere, având drept scop explorarea Terrei. În legătură cu aceasta el s-a adresat de asemenea Societății Americane a Directorilor de Cotidiane, precum și Societății Meteorologice din Washington. Un fapt interesant este că U Thant a mărturisit că el consideră OZN-urile ca fiind problema cea mai importantă după războiul din Vietnam”: Articolul era semnat de Drew Pearson, unul dintre cei mai serioși redactori ai ziarului.

J. Allen Hynek (1910 - 1986) a fost omul de știință care a avut probabil acces la cel mai vast depozit de date privind observațiile de OZN-uri. El devenise în această perioadă tot mai convins că există un nucleu de observații de foarte bună calitate, care nu pot fi explicate nici ca greșeli de observație nici ca farse. Atitudinea prof. Condon l-a făcut pe Hynek să se simtă din ce în ce mai frustrat. El va publica primul său articol în acest sens în octombrie 1966, în prestigioasa revistă „*Science*”, surprinzând lumea științifică, obișnuită să-l considere „marioneta Air Force”.

După încheierea prea puțin glorioasă a proiectului Blue Book, Allen Hynek vedeveni cel mai prestigios investigator independent al fenomenului OZN. El a scris în acest sens cartea *The UFO Experience* (1972, trad. rom. 1978), a stabilit sistemul cel mai răspândit de clasificare a observațiilor OZN, numind de pildă „întâlniri apropiate de gradul III” cazurile în care martorii au văzut omuleți coborând din OZN-uri. Tot el a înființat în 1973, în Illinois, Centrul pentru studiile OZN (*Center for UFO Studies - CUFOS*). Această asociație a reușit să-și păstreze atât credibilitatea cât și dinamismul, desfășurând o activitate obiectivă, științifică, până în zilele noastre. După decesul lui Hynek în 1986, centrul poartă numele său.

E drept, nici Hynek n-a scăpat unor suspiciuni. Se știe că el a fost consultantul Air Force în probleme de

OZN-uri cu cel mai lung stagiou.

Între altele, în 1953, Hynek participase la lucrările grupului Robertson, după care s-a oferit să colaboreze cu CIA, în cadrul programului de demitizare a OZN-urilor. Dr. Robert Creegan, unul dintre consultanții APRO a remarcat, pe lângă aceste detalii, că Hynek a reușit să fie prezent și la câteva ședințe ale Comisiei Condon, fără să fie membru al ei, și ca dispunea pentru deplasările sale la congresele OZN din toată lumea, de fonduri care depășeau veniturile proprii.

Prof. J. Allen Hynek, reamintindu-și participarea la grupul Robertson, va scrie: „Am fost membru asociat al grupului dar nu am fost invitat să particip la toate ședințele. Am fost dezamăgit chiar și atunci când s-a realizat o cercetare mai atentă, deoarece mințile implicate în grup vădeau lipsa curiozității și dorinței de a face o investigație amănunțită a subiectului”.

Cât despre profesorul James McDonald, acesta, așa cum am mai amintit, va fi găsit împușcat mortal în deșertul Arizona, la 13 iunie* 1971, alături de un revolver de calibrul 38. Concluzia poliției a fost - sinucidere.

Legea libertății de informare în Statele Unite, în perioada care a urmat încheierii proiectului Blue Book, pe lângă constituirea unor organizații civile puternice pentru studiul fenomenului OZN, o cotitură interesantă, deși nu decisivă, a constituit-o promulgarea, în 1974, a Legii libertății de informare: *Freedom of Information Act* (FOIA). Această lege a fost adoptată ca răspuns la suspiciunea crescândă că oficialitățile guvernamentale ar putea ascunde adevăruri importante și să folosească banii publici pentru proiecte oculte. FOIA permite oricărui cetățean să ceară și să obțină copii după documente considerate secrete. Dacă acestea nu sunt primite, cetățeanul se poate adresa unui judecător federal pentru un ordin în acest sens. Judecătorul poate refuza desecretizarea numai în

cazul în care există dovezi temeinice că desecretizarea ar afecta securitatea națională. În practică, din păcate, legea s-a dovedit mai puțin fiabilă decât s-a sperat. De pildă, s-a întâmplat că cineva a cerut și a obținut un set de acte, în timp ce altă persoană, repetând aceeași cerere, a fost refuzată; ori s-a întâmplat că guvernul a negat categoric existența documentelor cerute, ca, după numai câteva luni, aceste documente să fie publicate.

Legea a fost folosită intens de investigatorii OZN pentru obținerea unor documente vizând observații mai vechi. O activitate notabilă în acest sens a desfășurat, de pildă, organizația *Citizens Against UFO Secrecy* (CAUS – Cetățenii împotriva secretomaniei OZN). O parte dintre documentele obținute astfel le vom evoca și în paginile care urmează. De regulă documentele nu sunt făcute accesibile în întregime ci se suprimă din conținutul lor pasajele „a căror dezvăluire ar putea afecta securitatea națională”. S-au primit uneori și documente din care nu a rămas nesuprimat astfel decât antetul și inițialele celor ce au întocmit textul. Alteori răspunsul la cerere conținea sibilinica frază: „nu suntem în măsură nici să confirmăm nici să infirmăm existența informației cerute”. Din păcate, s-a constatat că, în mai multe cazuri, o bună parte din documentele relevante „au dispărut” pus și simplu din arhive (cel puțin din cele accesibile). Totuși, ceea ce s-a putut găsi, plus mărturiile unor participant direcți sau indirecți, au permis o reconstituire cât de cât edificatoare a multor evenimente, așa cum cititorul poate constata pe tot parcursul acestei cărți. Între altele, și acesta este un motiv pentru care știm mai multe despre implicarea guvernamentală în urmărirea fenomenului OZN în SUA decât în alte țări.

6. FENOMENUL DEVINE TOT MAI COMPLEX

Mii de persoane văd, la nord de New York, OZN-uri imense, adevărate orașe zburătoare, plutind la câteva zeci

de metri deasupra autostrăzilor. OZN-urile par interesate de reactoarele nucleare. Se înmulțesc rapoartele despre răpiri, mutilări de animale și chiar de oameni.

Invazie OZN pe valea fluviului Hudson în anii 1982 - 87, pe valea fluviului Hudson, imediat la nord de orașul New York, au avut loc o serie de observații cu totul inedite. Ele au fost sintetizate, la vremea respectivă, de Prof. J. Allen Hynek, împreună cu Philip J. Imbrogno și Bob Pratt, în volumul *Night Siege - The Hudson Valley UFO Sightings* (1987). De data aceasta nu mai erau rapoarte despre lumini sau obiecte depărtate, văzute pe cer, de indivizi izolați sau de mici grupuri care nu prezentau prea mare credibilitate și care, în exaltarea lor, puteau lesne lua un avion, un balon, un satelit sau chiar o planetă strălucitoare drept o navă extraterestră.

Timp de cinci ani din această zonă, relativ mică, situată la granița dintre statele New York și Connecticut, observațiile nu au conținut. Oficial s-au colectat de la martori peste cinci mii de rapoarte, dar numărul celor care au văzut aceste apariții a. fost incomparabil mai mare. Menționăm între altele că au fost reținute doar o parte dintre rapoartele primite, eliminându-se cele care proveneau de la persoane care nu prezentau toate garanțiile sau care descriau fenomene interpretabile prin cauze cunoscute.

În seara zilei de 17 martie 1983, un obiect, plin de lumini multicolore, în formă de V foarte deschis, sau de bumerang (sau poate o formațiune de sfere luminoase organizate astfel?), având anvergura de circa 50 de metri, a staționat timp de 15 - 20 de minute, la o înălțime apreciată la numai 10 - 20 de metri, deasupra autostrăzii 1 - 84. Traficul s-a blocat, sute de persoane coborând din automobile să urmărească strania apariție. În jur erau mai multe case; cei care stăteau în ele, inițial îngroziți că văd un avion pe punctul de a se prăbuși, au ieșit să urmărească

fenomenul. Unul dintre martori a relatat că a sunat postul de poliție de unde i s-a răspuns că s-au primit mai multe telefoane iar șeriful urmărește și el fenomenul. Coroborând numeroasele rapoarte care au fost primite în zilele care au urmat s-a aflat că un șofer care s-a aflat la câțiva metri sub obiect, a zărit o structură semănând cu o rețea de țevi unind între ele luminițele. Printre martori erau și posesori de avioane particulare care au declarat că obiectul nu semăna cu nimic cunoscut. După un timp strania apariție s-a ridicat „cu viteza unui dirijabil” și a dispărut. Un sfert de oră mai târziu ea a fost zărită la circa 10 kilometri spre est de către un inginer și de nevasta lui.

Peste o săptămână același „obiect” sau unul identic a produs o busculadă pe șoseaua laconic Parkway plutind fără zgomot, emițând din când în când un fascicul luminos către o mașină sau alta. S-au primit circa 300 de apeluri telefonice, numărul martorilor fiind estimat la mai multe mii. Unii au afirmat că dimensiunile obiectului erau cele ale unui portavion, alții că era un oraș zburător.

Au existat numeroase alte rapoarte, disparate, descriind însă același tip de obiecte. Din octombrie 1985 în rapoarte a început să predomine un grup de șase lumini, formând un hexagon care se rotea pe cer ca un carusel de bălci. Mai rar a fost semnalată o formă de cruce luminoasă. În mai multe rânduri ele au fost înregistrate pe fotografii și filme video, expertizate și autentificate ulterior prin cele mai sofisticate procedee. S-au raportat și lucruri mai stranii, de pildă „lacune în timp” și posibile răpiri.

Mai mulți observatori au declarat că OZN-ul avea proprietatea de a se ivi la orizont ca apoi, aproape instantaneu să fie deasupra ta. Faptul că putea sta nemișcat în aer chiar și la rafale de vânt de 50 de kilometri pe oră, excludea explicațiile avansate în grabă: dirijabil, formație de avioane ușoare etc. Evident, s-au întreprins cercetări asidui pentru a demasca o posibilă farsă, dar nu

s-a găsit niciun dirijabil în zonă și s-a dovedit că de pe niciun aeroport nu decolaseră avioane ușoare în timpul observațiilor. Faptul că obiectul nu făcea zgomot excludea elicopterele. Administrația Aeronautică Federală a recunoscut oficial că nu dispunea de indicii care să explice natura fenomenului.

Mark Rodfeghier, de la asociația CUFOS, comenta, într-un articol din 1989, că aparițiile în formă de bumerang puteau fi prototipuri ale avionului secret B-2 Stealth, invizibil pe radar, întocmai ca și OZN-urile în cauză. Avionul B-2 a fost realizat între anii 1981 și 1989, exact perioada misterioaselor observații și avea forma unui V foarte deschis. Totuși, Philip Imbrogno a arătat că nu s-a putut găsi nicio dovadă că un prototip al avionului B-2 ar fi zburat în zona văii Hudson. Mai mult, este interzisă testarea unor avioane experimentale deasupra unor zone intens populate, ca cele din statul New York. Dar cel mai important argument împotriva identificării observațiilor cu un bombardier este că OZN-urile pluteau minute în șir, nemișcate și silențioase, la joasă înălțime, ceea ce nici B-2, nici alt avion actual, nu sunt capabile să facă. Iar dacă erau avioane experimentale, necunoscute în vremea aceea, de ce n-au apărut ele, după mai bine de cincisprezece ani, pe câmpurile de luptă sau la târgurile de arme?

Unii vorbeau de proiecții holografice. Dar la ora actuală nu există echipamente capabile să facă holograme multicolore și de asemenea dimensiuni.

Nici până azi nu s-a putut da o explicație satisfăcătoare pentru aceste apariții. Cineva a oferit un premiu de 1.000 de dolari celui care va demonstra originea pământească a lor; premiul a rămas însă neatins.

Pe de altă parte, OZN-urile triumphiulare sau în formă de bumerang fuseseră observate, în repetate rânduri, și în alte zone, încă de la începutul anilor cincizeci, deși nu cu o asemenea frecvență. Ele au

continuat să fie observate în anii șaptezeci și au bântuit cerul american și în anii următori observațiilor de pe valea Hudson. De pildă în 9 iulie 1995 un astfel de obiect triunghiular enorm, escortat de patru OZN-uri discoidale mai mici, a fost urmărit în statul Montana de un număr mare de martori. Dar obiecte similare au fost văzute și în Japonia, Rusia, Puerto Rico etc.

OZN-urile sunt interesate de reactoarele nucleare

OZN-urile în formă de triunghi, bumerang, sau cu alte înfățișări neobișnuite, din tipul celor semnalate pe valea râului Hudson, par să fie interesate de instalațiile nuclearo-electrice. Astfel, în noaptea ce 24 iulie 1984 un OZN având forma unui cornet de înghețată, mare „cât trei terenuri de fotbal”, împodobit cu opt lumini orbitoare, a plutit aproape un sfert de oră deasupra complexului de reactoare nucleare de la Indian Point, pe malul fluviului Hudson, într-un spațiu total interzis zborurilor. Obiectul staționa nemișcat sau mișcându-se foarte încet în ciuda unufvânt în rafale, atingând uneori 40 - 50 kilometri pe oră. Doisprezece polițiști l-au urmărit neputincioși. Între timp s-au blocat sistemul de alarmă și calculatoarele care controlau securitatea și comunicațiile complexului. Comandantul pazei a cerut Gărzii Naționale a Statului New York să încerce identificarea obiectului. După ce i s-a răspuns că identificarea e imposibilă, comandantul a cerut trimiterea unui elicopter militar pentru a doborî intrusul, fiind el însuși pe punctul de a ordina polițiștilor deschiderea focului. Înainte ca ostilitățile să înceapă, obiectul s-a pus în mișcare, dispărând alene din câmpul vizual.

Cazul de mai sus nu a fost singular. De pildă, în seara de 4 martie 1988, la ora 10.30 - un triunghi zburător a plutit în apropierea uzinei atomoelectrice „Perry Nuclear Power Plant”, de pe malul lacului Erie din SUA. Sau, în 16 aprilie 1993 în Bayport (Florida), un polițist a urmărit mai

mult timp un OZN triunghiular uriaș, care dădea târcoale centralei nucleare „Crystal River Nuclear Power Plant”. OZN-uri au fost văzute și deasupra centrelor de cercetare nucleară de la Oak Ridge (Tennessee), de la Hanford (Washington) ori de la Los Alamos, lângă Albuquerque (New Mexico). Dar astfel de cazuri se pare că sunt mult mai multe.

Observații asemănătoare s-au semnalat și din alte țări. De pildă, în 12 martie 1991 un OZN triunghiular imens s-a oprit plutind, timp de un minut, deasupra turnurilor de răcire ale centralei nucleare din *Tihange* (Belgia), exiorând cu un fascicul de lumină clădirea.

În 26 aprilie 1986, la Cernobîl, a avut loc cel mai mare dezastru din istoria utilizării pașnice a energiei atomice. Așa cum informa, într-o carte din 1993, ucraineanul V. Kratochvil, la circa o lună înainte de catastrofa au fost văzute OZN-uri deasupra centralei atomo-electrice. La trei ore după producerea dezastrului, un OZN cu diametrul de circa 6 – 8 metri a apărut, plutind la circa 300 de metri deasupra reactorului care era în flăcări. Câțiva martori, care se găseau la fața locului, măsurau radioactivitatea, care era în acel moment de 3.000 miliröntgeni pe oră. Brusc, din OZN au țâșnit două fascicule de lumină purpurie până la reactor, rămânând astfel circa trei minute. Apoi razele au slăbit treptat, iar globul luminos s-a îndepărtat spre nord. Privind spre aparate, martorii au constatat cu uimire că radiațiile scăzuseră la 800 miliröntgeni pe oră.

În noiembrie 1991, la peste cinci ani după catastrofa, în ziarul moscovit *Izvestia* apărea un articol senzațional, cu titlul: „*Ce fac extraterestrii la centrala atomoelectrică de la Cernobîl?*”. Articolul descria un eveniment care putea deveni tot atât de distrugător, dar care a fost mult mai puțin mediatizat. În Seara de 11 octombrie 1991, la ora 19.46, datorită reparațiilor la sistemul de ungere al unui

generator, au fost. deconectate mai multe componente, între care cele de refrigerare. Peste douăzeci de minute gazul din generatorul defect s-a supraîncălzit, ducând la o explozie. Pompierii au intervenit imediat, dar focul a fost stins abia la ora 2.00, în zorii zilei de 12 octombrie. Generatorul de curent era complet distrus, altele două erau inundate, acoperișul clădirii (la 50 de metri deasupra solului) arsese și el. Totuși nu existau niciun fel de stricăciuni în reactoarele nucleare aflate dedesubtul unui zid de beton. Expertii chemați la locul accidentului au stabilit că de vină fusesse un conector de înaltă tensiune, care a fost pus în funcțiune într-un mod inexplicabil. Ziarul Izvestia mai cita câțiva martori care văzuseră, cu câteva minute înainte de explozie, un glob strălucitor de lumină plutind deasupra clădirii în care a izbucnit incendiul. S-au făcut speculații că poate misterioșii vizitatori din ceruri au intervenit într-un fel pentru a evita repetarea catastrofei din 1986. Ori poate ei fuseseră cei care au manevrat contactorul, producând accidentul?

Din același articol mai rezultă că în dimineața zilei de 12 noiembrie 1991, jurnalistul Vladimir Savram, de la ziarul local, a vizitat locul incidentului, făcând câteva fotografii ale clădirii în care se găsea generatorul distrus. Când a dezvoltat filmul, a observat pe una dintre fotografii un OZN. plutind deasupra clădirii, ca și când ar examina stricăciunile. Ciudatul vehicul fusese total invizibil cu ochiul liber. De asemenea, la acel moment nu zburase nimic deasupra centralei, nici avion, nici elicopter. Filmul a fost remis spre analiză unor criminaliști de la Ministerul de Interne din Kiev. S-a dovedit că obiectul nu putea fi explicat printr-un defect al filmului ori al dezvoltării, nici prin supraexpunere accidentală și nu existau nici semne ale unui trucaj. Merită o mențiune faptul că există numeroase fotografii similare, din toată lumea, în care OZN-uri, invizibile cu ochiul liber, au apărut cu detalii,

uneori spectaculoase, pe peliculă. Între acestea sunt și filme oficiale, de pildă fotografii efectuate din avion de camere automate, care sunt foarte greu de trucat.

Darcemobâl nu a fost singura centrală vizitată în spațiul ex-sovietic. Amintim doar încă un exemplu. În 2 și 17 martie 1991, apoi în 10 octombrie 1991, un obiect neidentificat a fost detectat de complexul de radare „Skala” în zona capului Ustinskii, în apropiere de Skt. Petersburg, unde se află centrala nucleară „*Sosnovâi Bor*”. Obiectul făcea uneori mișcări haotice, imposibile pentru orice vehicul zburător cunoscut. Obiectul a fost văzut de unii martori și cu ochiul liber, fiind descris ca triumphiular și luminos. Centrala de la Sosnovâi Bdr este de același tip ca și cea de la Cernobîl, iar la 23 martie 1992, la această centrală a avut loc un incident, care din fericire s-a soldat fără creșterea radioactivității. Oare există o monitorizare a acestui tip de centrale din partea unei instanțe nepământene?

Răpiri, implante, experimente genetice

Multă vreme, OZN-urile erau considerate, în cel mai bun caz, așa cum spune și numele lor, niște „obiecte zburătoare”, uneori doar niște lumini, care nu puteau fi identificate ca aparținând lumii noastre. Pe la începutul anilor șaptezeci, au început să se înmulțească însă cazurile în care martorii vedeau omuleți coborâți din misterioasele vehicule (așa numitele „*întâlniri de gradul IIF*”), ba mai mult, în astfel de cazuri din ce în ce mai mulți se plâneau că au fost „răpiți”, adică invitați sau obligați să urce la bordul navelor, unde au fost supuși la proceduri penibile și adesea umilitoare. Multora li s-au introdus, aparent, în corp, *implante*, dispozitive de monitorizare de dimensiuni minuscule; alții s-au vindecat, în mod miraculos, de anumite betșuguri. Aceste incidente au fost numite, la sfârșitul anilor optzeci, „întâlniri de gradul IV”. La început, chiar și investigatorii serioși ai fenomenului OZN au

manifestat rezerve serioase privitor la autenticitatea acestor istorii. Dar rapoartele n-au încetat să se înmulțească. Ceea ce deruta cel mai mult, era că victimele proveneau din cele mai diverse păături sociale, din cele mai diverse zone, aveau vârste de la copii de grădiniță până la bătrâni, și cu toate acestea detaliile răpirii (unii analiști au găsit șaizeci-șaptezeci de detalii semnificative) se repetau invariabil de la un raport la altul, deși victimele nu se cunoșteau între ele și, înaintea incidentului, nu erau interesate de OZN-uri. Este adevărat că, de multe ori, Unele detalii. erau regăsite doar sub hipnoză, ca și când răpitorii s-ar fi străduit să șteargă traumatizantul incident din memoria perșpanelor răpitate. Totuși la majoritatea răpirilor existau și detalii reamintite conștient, unele răpiri, tipice, fiind istorisite, de la un capăt la altul „fără a se recurge la hipnoză.

În 1991, Organizația Roper, specializată pe anchete sociologice, a realizat, 1 cerere, un sondaj pentru a estima numărul de persoane care puteau fi victime ale unei răpiri OZN. Eșantionul a cuprins 5947 de persoane, fiind reprezentativ pentru populația Statelor Unite; rezultatele având o marjă de eroare de 1, 4%. Cei în cauză au fost întrebați dacă în viața lor au trăit sau nu anumite evenimente stranii, dintr-o listă de zece situații. Aceste ev. enimēnte erau cele care s-au importat sistematic de către victimele răpirilor; s-a considerat, prin urmare, că cel ce ya răspunde cu „da” la cel puțin șase dintre aceste evenimente, este foarte probabil să fi suferit în trecut o răpire care i-a fost ștearsă din memorie. A existat și o întrebare capcană; cei ce au răspuns „da” la această întrebare au fost eliminați din eșantion, fiind considerați prea „compleanți”. Rezultatele au indicat cifre derutant de ridicate. Circa doi la sută dintre americani, dar, în cazul celor mai conservative estimări, cel puțin un milion, păreau să fi fost victime ale răpirilor, potrivit criteriilor

luate în considerare. Bazat pe alte sondaje, Budd Hopkins estima și el că un american din 25 putea fi subiectul unei astfel de răpiri-și că probabil un american din 40 este purtătorul unui implant. Dacă aceste valori ar fi valabile și pentru alte țări, se ajunge la cifre care ne dau frisoane.

Numeroase persoane, în special din SUA, s-au plâns că, în cursul unor răpiri OZN, li s-ar fi introdus, prin nară, în preajma creierului, dar și în alte părți ale corpului, un implant, un obiect minuscul, artificial, destinat probabil marcării și controlării individului. Menționăm, de pildă, că la 19 august 1995 *Dr. Roger Leir*, chirurg din Ventura (California), asistat de un hipnoterapeut și un investigator OZN, a extras trei implantate de origine necunoscută din corpul a două persoane, un bărbat și o femeie, care afirmau că au avut parte de răpiri OZN. Leir a declarat după operații: „eu nu sunt un fanatic OZN ci un medic, un om de știință sceptic. Dar, până la proba contrară, voi considera că aceste implantate sunt de origine nepământeană”. Este doar un exemplu din multele care se pot da. *Darryl Sims*, de pildă, lucrând în colaborare cu mai mulți chirurghi, a adunat o întreagă colecție de astfel de obiecte, pe care le arată la diferite conferințe consacrate subiectului. Concluzia sa este că sunt două tipuri principale de implantate? unul ca un microcip minuscul, cu numeroase fire ieșind din el, în toate direcțiile, celălalt aparent făcut din sticlă. Scepticii afirmă însă despre ele că sunt obiecte banale care au pătruns accidental în interiorul organismului.

Majoritatea implantelor sunt descoperite în timpul unor examinări de rutină cu tomograful, cu aparatura cu rezonanță magnetică nucleară etc., în condițiile în care nici tpedicul nici pacientul nu-și pot explica modul în care obiectele au ajuns în locul respectiv. Prin regresie hipnotică unii dintre cei aflați într-o astfel de situație și-au amintit că au fost răpiți și, cu această ocazie, obiectele le-

au fost plasate în corp, de cele mai multe ori în fundul cavității nazale, în ureche, în mâini sau picioare. Unele implantate ajung până la lungimea de 3 centimetri, cu grosimea de 1 milimetru, dar majoritatea au doar mărimea unei alice de vânatoare. Examineate cu microscopul electronic, s-a văzut că posedă un mare număr de straturi. Alte teste au evidențiat în compoziția lor o mare varietate de metale și aliaje. Aceste artefacte au calități magnetice și emit o lumină verzuie dacă sunt expuse la radiații ultraviolete. Nu a fost posibil să se afle cum funcționează nici la ce folosesc. S-au emis speculații că ar constitui instrumente de transmitere sau recepție sau eventual de monitorizare, legate de sistemul nervos al persoanei.

Pentru a sublinia seriozitatea fenomenului răpirilor, trebuie să menționăm că între 12 și 17 iunie 1992 la Massachusetts Institute of Technology (M.I.T.), una dintre cele mai faimoase universități politehnice din lume, a fost organizată *Conferința pentru studiul răpirilor* efectuate de OZN-uri. Cei doi președinți ai conferinței au fost profesorul *David E. Pritcard*, Ph. D, specialist în fizică atomică și moleculară, laureat al unor prestigioase premii internaționale, fizician care lucrează la M.J. T. din 1968, și profesorul *John E. Mack*, M.D. profesor de psihiatrie timp de douăzeci de ani la nu mai puțin faimoasa *Harvard Medical School* și fost director al secției de psihiatrie al spitalului din Cambridge al acestei universități. Cercetătorii participant, între care *David Jacobs*, Ph. D., profesor la Universitatea Temple, dar și mulți alții, cât se poate de respectabili, adunaseră în total circa 2000 de dosare, asupra a tot atâtea cazuri de persoane care afirmă că au fost răpite și examinate de creaturile coborâte din OZN-uri. Aceste persoane aveau o bună reputație în comunitatea în care trăiau. Majoritatea victimelor au fost supuse ulterior unor teste psihiatrice și psihologice, au fost examinate cu detectorul de minciuni

etc. fără a putea fi dovediți ca mincinoase sau bolnave.

John E. Mack nu era o persoană oarecare. El a câștigat în 1977 premiul Pulitzer pentru o carte de mare succes, iar cercetările sale asupra efectelor psihiatrice ale cursei înarmării l-au făcut să fie aclamat în Congresul Statelor Unite. Părerea sa despre fenomenul răpirilor fusese inițial una ortodoxă: înșelătorie sau boală mintală. Examinând însă, după 1990, un număr de victime ale unor răpiri, prof. Mack a rămas impresionat de consistența internă, a detaliilor istorisirilor și de stările emoționale extrem de neplăcute cu care ei re trăiau evenimentele pe care le relatau. Mack a examinat el însuși câteva zeci de noi cazuri (evident, toți testați și găsiți sănătoși psihic), iar în 1994 a publicat o carte asupra concluziilor sale: *Abduction: Human Encounters with Aliens*, întâmpinată cu laude și cu critici, egal de vehemente. Ea a fost urmată apoi de cartea *Passport to the Cosmos* (1999).

Interpretările care s-au dat fenomenului au fost foarte variate. Pentru *Leo Sprinkle*, până în 1989 profesor de psihologie la universitatea statului Wyoming din Laramie, răpirile fac parte dintr-un plan menit să transforme omenirea în cetățeni ai Cosmosului. *Ventxxx Raymond Fowler*, „OZN-urile vin de acolo unde ne ducem noi după moarte⁵. Numeroși alții împărtășesc aceste puncte de vedere. Între aceștia astrofizicianul *Jacques Vallée* (adept al teoriei „psihofolclorului”), care crede că fenomenul OZN actual continuă ceea ce în antichitate erau îngerii coborâți din care de foc, ori istorisirile cu iele și pitici din Evul Mediu, de care abundă folclorul tuturor popoarelor.

De cealaltă parte se află *Budd Hopkins*, un artist din New York, ale cărui sculpturi abstracte pot fi admirate la faimosul Muzeu Whitney ori la și mai faimoasele Galerii Guggenheim, dar care a devenit, în timp, cel mai prolific investigator al fenomenului răpirilor. După părerea sa,

răpirile sunt opera unor extraterestri, care ne folosesc drept cobai, în special pentru experiențe de inginerie genetică, hibridând oameni cu ființe din alte colțuri ale Universului, urmărind scopurile lor, nicidecum binele nostru. De pildă, se recoltează ovule de la femei, spermă de la bărbați, se realizează fecundarea artificială, introducând și gene extraterestre, iar ovulul fecundat este implantat unei „mame purtătoare” pământene. După circa trei luni embrionul hibrid este extras și crescut mai departe într-un soi de uter artificial, un vas transparent, umplut cu un lichid în care plutește fătul, legat, prin tubulețe flexibile, de diverse aparate. În felul acesta se crează indivizi hibridi, pregătiți pentru a lua, treptat, în viitor, Pământul în stăpânire. La această părere se aliază Prof. *David M; Jacobs*, în cărțile sale *Secret Life* (1993) și *The Threat* (1998). Foarte aproape de aceștia, partizanii teoriei conspirației, teorie care va fi prezentată în detaliu în capitolele următoare, sunt convinși că răpirile sunt tatonări, care vor fi urmate de o, invazie masivă a extraterestrilor, care consideră omenirea o simplă „masăfoiologică”...

Un alt autor proeminent în domeniu, Whitley Strieber, realizează o sinteză între extraterestri binevoitori ai lui Sprinkle și cei sadici ai lui Hopkins. Strieber crede că ne confruntăm cu niște ființe trimise de o forță care ne este atât de mult superioară încât se situează *dincolo de bine și de rău*, meritând nu atât ură, sau iubire cât respect.

Nu este locul să intrăm aici în mai multe amănunte. Cititorul român interesat are la dispoziție mai multe căiți despre acest subiect⁶.

OZN-urile responsabile de mutilări de animale?

Un alt fenomen bizar, asociat frecvent cu fenomenul OZN, îl reprezintă mutilările de animale. Primul caz consemnat oficial a fost cel al iepei de trei înfrlady; <defpe

6 Intre care, Dan D. Farcaș, întâlniri de gradul JV, ediția a It-a, 1997.

ranch-ul lui Harry King, din San Luis Valley, Colorado. În 9 septembrie 1967 iapa a fost găsită moartă, cu craniul lipsit de orice urmă de carne, osul fiind albit ca după multe zile de stat la soare, deși cu două zile în urmă animalul încă trăia. Carnea de pe grumaz și de pe piept era decupată cu tăieturi atât de fine și de precise cum nici bisturiul cel mai bine ascuțit nu ar fi fost în stare. Restul corpului era neatins. Nu se vedeau pete de sânge și nicio urmă a vreunui făptaș. Se simțea un miros de medicamente și de tămâie. Dr. John Altshuler din Denver, medic legist, care a examinat cadavrul, a descoperit că muchia tăieturii era tare și de culoare mai închisă, ca și cum carnea ar fi fost cauterizată de o rază laser, în vremea aceea această tehnică nu ieșise încă din laboratoare; nu existau lasere portabile și cu atât mai puțin pentru chirurgie. Medicul, care efectuase până atunci sute de autopsii, a fost cel mai mult impresionat de faptul că nici în corpul calului, nici în jur, nicăieri, nu exista o picătură de sânge.

O altă ciudățenie a fost că, fără să știe de cele întâmplate, mai mulți vecini apucaseră să raporteze că văzuseră OZN-uri în zonă. Unii vorbeau de mici „avioane cu reacție” care ar fi trecut la joasă înălțime în noaptea când a dispărut iapa, iar mama fermierului King spunea că a văzut cum „un obiect mare” a trecut chiar deasupra casei lor în aceeași noapte, dar, neavând ochelarii la ea, nu i-a putut observa detaliile.

Evident, înainte de toate, s-au căutat explicații pământești pentru cele întâmplate. Ipotezele, care au mers de la un trecător milos care a tăiat gâtul calului pe care l-a văzut suferind de o infecție, până la un eventual trăsnet. Aceste scenarii s-au năruit însă la prima confruntare cu realitatea și cu logica.

La mijlocul anilor optzeci numărul de străni și inexplicabile mutilări de animale, trecuse deja de 10.000 numai în SUA. Alte numeroase cazuri au fost semnalate din

Canada, Puerto Rico, Brazilia, Spania, Insulele Canare etc. Circa 90% din acestea aveau drept victime vite, restul alte animale: cai; câini etc. De cele mai multe ori un fermier își găsește o vită ucisă, cu anumite organe îndepărtate: aparatul reproductiv, digestiv, alteori limba, buzele, ugerul, urechea, ochii. Tăieturile au fost totdeauna perfecte, fără franjuri sau sfâșieri. Chirurgii au apreciat că o asemenea netezime nu se poate obține decât cu ajutorul unor bisturie cu laser. De foarte multe ori animalul era perfect exsanguinat, de regulă prin vena jugulară. S-a remarcat că nici cea mai modernă pompă de vid nu putea extrage sângele din vine atât de complet.

O altă ciudățenie frecventă este absența urmelor în junii animalului, inclusiv a urmelor de sânge. Deși adesea animalul a fost găsit în zăpadă, noroi sau chiar în mlaștini, la multe mile distanță de locul unde ar fi trebuit să fie în mod normal, nicio urmă de pași nu se vedea împrejur, nici urme ale animalului nici ale făptașilor. Aceasta, împreună cu detaliul că locul găsirii era uneori inaccesibil vitelor sau vehiculelor, de pildă mici platouri montane, au acreditat ideea că hoiturile au fost aruncate acolo de la înălțime.

Ipotezele n-au lipsit, dar niciuna nu a reușit să explice lucrurile întrui) mod satisfăcător. S-a spus că *armata ori guvernul ar face experiențe*, de pildă cu gaze otrăvitoare, iar sacrificările ar viza colectarea de materiale biologice necesare măsurării efectelor, sau chiar că vitele ucise ar fi fost într-un stadiu incipient al „bolii vacii nebune”, și un ecarisaj guvernamental secret le ucide pentru a preîntâmpina o epidemie, respectiv o problemă economică, legată de comerțul cu carnea de vită. Aceste variante erau susținute de nuișămarea mare de elicoptere ciudate care au fost văzute frecvent în zonele în care au avut loc mutilările. Numai că aceste elicoptere, de obicei negre, nu aveau niciun fel de însemne și făceau adesea manevre de care niciun elicopter obișnuit nu ar fi în stare,

drept pentru care unii s-au întrebat dacă nu erau cumva OZN-uri adoptând un mimetism adecvat situației.

Polițiștii din Alberta, Idaho, Montana și Iowa au presupus că de vină ar fi *culte*le *satanice*. Ipoteza a pornit de la „mărturisirea” a doi deținuți. S-a dovedit însă că povestea era doar un element dintr-un plan de evadare pe care cei doi au încercat să-l pună în aplicare la scurt timp după aceea. De altfel, în perioada 1975 - 77, numai în 22 de state din SUA au fost 1500 de mutilări. Nu era la îndemâna acestor culte să poată ucide câte două vite, în fiecare noapte, neîntrerupt, timp de trei ani.

S-au fixat recompense, mergând până la 45.000 dolari, pentru informații care ar duce la prinderea făptașilor; dar sumele au rămas neatribuite. S-a spus că de vină erau prădătorii: coioții, vulturii etc. Explicația nu stătea în picioare. Aceștia consumau cu precădere carnea, fără să se atingă de ochi, urechi, organe sexuale. În plus, ele sfâșiau cadavrul, nu realizau tăieturi de mare precizie. Alte ipoteze au vizat pe controversatul *bigfoot*, omul sălbatic al pădurilor nordamericane; dar lipsa urmelor, a rănilor sfâșiate ori a resturilor înjur, au făcut și această ipoteză de nesușținut.

Deși nici ipoteza că OZN-urile ar fi de vină nu beneficiază de dovezi incontestabile, există totuși câteva mărturii care pun pe gânduri. O primă istorie relatează că în 19 aprilie 1897, în văzul fermierului *Alexander Hamilton* din La Roy (Kansàs), a fiului său și a unui arendaș, dintr-o mașinărie, plutind la o înălțime de circa 10 metri, a coborât un laț roșu, agățând de gât o junincă și trăgând-o în sus. Cei trei au încercat s-o salveze dar fără succes. A doua zi i-au găsit, la circa 5 kilometri, pielea, capul și un picior.

În 1980 un fermier din Texas, ocolind niște tufișuri, s-a pomenit brusc față în față cu un umanoid cenușiu, înalt de circa 1, 20 metri, stând lângă un cadavru de vițel

mutilat. Într-o noapte de mai 1991, un alt fermier, din statul Washington, a văzut un fascicul de lumină albastră ridicând în aer un taur de 800 de kilograme; acesta s-a rotit de câteva ori în jurul axului pe măsură ce se înălța. După un interval foarte scurt lumina s-a stins brusc și taurul a căzut îndărăt, lovindu-se de pământ cu o bufnitură surdă. A doua zi, examinându-se cadavrul, s-au găsit pe el urmele unei mutilări tipice.

Jacques Vallée amintește cazul unui băiat de 12 ani, pe nume *Oscar*, care în zorii zilei de 6 septembrie 1978, într-un sat aflat la sud de Rosario (Argentina) s-a pomenit în fața unui disc cu diametrul de vreo 10 metri, din care a coborât o făptură de peste 2 metri, care l-a invitat la bord. Lui i s-a părut însă că a zărit înăuntru un roboțel tăind în bucăți oase mari care puteau fi de vită sau de cal. Oscar s-a speriat și a refuzat să mai intre. După aceasta, noapte de noapte, va visa că e în interiorul navei și i se fac diverse examene medicale, după care se trezea țipând. Cu șase zile înainte, tatăl lui găsisse o vacă moartă pe proprietatea sa, cu coastele și crupa lipsă. Dacă ar fi fost hoți, zicea el, făptașii s-ar fi orientat spre cu totul alte părți.

Judy Doraty, din Huston (Texas) examinată de Prof. Leo Sprinkle a relatat sub hipnoză că, fiind răpită împreună cu fiica ei de un OZN, a fost martoră la aducerea la bord, cu ajutorul unei raze de lumină, a unui vițel alb-negru. Omuleții, acționând cu o viteză amețitoare, i-au scos vițelului, încă pe viu, inima, ficatul, rinichii, creierul, pe care le-au înțesat cu ace strălucitoare (poate sonde) continuate cu țevi. Omuleții i-au explicat că în felul acesta se măsoară substanțele nocive acumulate în fiecare organ, deci implicit *poluarea mediului*. Răspunsul are logica sa. Să fie însă numai atât?

Probabil persoana care a explodat cel mai în detaliu acest straniu fenomen este Linda Multon Howe, licențiată a Universității Stanford din California, cu un masterat în

comunicații. Reporter de radio și televiziune, autoare de cărți și articole, Howe a devenit în ultimele două decenii o autoritate recunoscută în domeniu. Ea sublinia, **t** fêçêrit, că există două invariante care însoțesc fenomenul: obiectele zburătoare cu origine necunoscută și elicopterele militare fără însemne. Părerea ei este că între răpirile de oameni și mutilările de animale există o strânsă legătură.

„Deosebirea este ca animalele se întorc pe câmp moarte și mutilate, în timp ce oamenii... cu diverse intervenții pe corp, dar vii”.

Cazul Cash-Landrum

Din păcate, uneori întâlnirile cu OZN-urile lasă pe corpul martorului arsuri, cicatrice, îi provoacă stări prelungite de rău. În câteva cazuri, din America de Sud, întâlnirile au fost urmate chiar de decese stranii, în condiții nemaîntâlnite în literatura medicală. Un astfel de caz este, de pildă, cel al fermierului João Prestes Filho, din statul São Paulo din Brazilia. În plină sănătate și putere, el a fost – lovit „pe câmp, de o misterioasă rază, coborâtă din cer. Simțindu-se rău, a alergat la casa surorii sale, unde numeroase rude și prieteni s-au grăbit să-l îngrijească. Deși nu prezenta niciun semn de arsură și nu simțea niciun fel de durere, starea sa se deteriora văzând cu ochii. Carnea începuse să se desfacă de pe oase, ca și când ar fi fost fiartă îndelung; i-au căzut urechile, buzele, nasul, descompunându-se astfel literalmente. La șase ore după întâlnirea cu raza ucigașă ajunsese un schelet și murea, înainte de a fi sosit salvarea și în timp ce încerca, cu ultimele sale puteri să explice detaliile pățaniei sale. Istoria a fost publicată de profesorul *Felipe Machado Carrion*, în numărul din decembrie 1971 al revistei franceze *Phénomènes Spatiaux* și a fost reluată apoi și de alte publicații.

Reproducem mai jos, mai pe larg, un alt caz nefericit, care, deși nu s-a terminat pe moment tragic, a fost larg

mediatizată la momentul producerii ei. În seara zilei de 29 decembrie 1980, trei persoane din orașul Dayton (Texas): Betty Cash, de 51 de ani, proprietara unei băcănii și a unui restaurant, Vickie Landrum, de 57 de ani, prietena și angajata primei și Colby Landrum, nepotul de 7 ani al acesteia din urmă, vizitau cu mașina zona Huffman - Piney Woods, la circa 50 de kilometri de Huston (Texas). După ce au căutat zadarnic un club de bingo deschis, s-au oprit la un restaurant, aflat lângă șosea. Au plecat din restaurant în jurul orei 20.30, pe o șosea locală, traversând regiune rar populată, cu mici lacuri, mlaștini și pâlcuri de stejari și pini, aflată între lacul Houston și golful Galverston. Era o noapte senină, după o zi în care plouase intermitent. După circa treizeci de minute, micul Colby observă un obiect luminos plutind deasupra copacilor, la o distanță de circa cinci kilometri. Lumina s-a apropiat treptat și a căpătat forma unui diamant cu colțurile rotunjite, înconjurat la brâu cu luminițe albastre. Părea făcut din aluminiu și strălucea, luminând pădurea ca lumina zilei. La un moment dat, strania alcătuire a virat, tăindu-le drumul, rămânând plutind la vreo 7 - 8 metri deasupra șoselei. Era de câteva ori mai mare decât un automobil, iar din partea de jos țâșnea periodic un con de foc, precum jetul unei rachete, moment în care obiectul făcea un salt, coborând apoi lent în poziția inițială. Deoarece flăcările blocau trecerea, Betty a frânat, oprindu-se la vreo șaizeci de metri de înspăimântătoarea apariție.

Cei trei au ieșit din mașină. Vickie, o creștină ferventă, era convinsă că asistă la Sfârșitul Lumii, așteptând dintr-o clipă în alta ca din aura de lumină să vadă apărând pe Iisus Hristos. La țipetele copilului să se întoarcă în mașină, ea îi răspundea încercând să-l pregătească pentru Marea Întâlnire. Totuși, după vreo trei minute, văzând că nu se întâmplă nimic, a intrat în automobil, unde se simțea mai la adăpost. Betty, chemată

și ea, era prea surescitată de cele văzute și a continuat să se învârtă în jurul mașinii, deși căldura degajată de obiect devenise insuportabilă. Ea s-a întors abia când obiectul s-a pus în mișcare, depărtându-se. Peste câteva clipe cerul s-a acoperit de elicoptere. Păreau să vină, după spusele martorilor, din toate direcțiile.

Caroseria mașinii se înfierbântase atât de tare încât Betty nu a putut deschide portiera decât protejându-se cu mâneca scurtei de piele pe care o purta. După ce caroseria mașinii s-a mai răcit, au pornit mai departe. După circa cinci minute au întâlnit o șosea mai importantă și au cotit în direcția în care dispăruse obiectul luminos. Acesta încă se mai zărea în depărtare, luminând zona. Au încercat să numere elicopterele care zburau în jurul lui. Acestea erau în număr de 23 după estimările uneia dintre martore dar, oricum, peste 15 după cealaltă. La ora 21.50, fiecare a ajuns acasă. Betty se simțea prea rău pentru a mai sta să povestească familiei cele întâmplate. Peste numai câteva ore pielea ei a devenit roșie și dureroasă, ca după o expunere exagerată la soare. Gâtul i s-a umflat, fața, pielea capului și pleoapele i s-au acoperit de bășici care s-au spart. A vomat apoi toată noaptea. Dimineța era aproape în comă. - începând de pe la orele 2 noaptea, Vickie și Colby Landrum au prezentat simptome similare, inclusiv dureri de cap și diaree, deși, pe ansamblu, acestea erau mai puțin grave ca cele ale Betty-ei. În zilele următoare cei trei au sperat zadarnic ca starea lor să se îmbunătățească. Peste trei zile Vickie a convins-o pe Betty să se interneze în spital unde a stat două săptămâni. Era atât de desfigurată încât prietenii care veniseră se viziteze n-o recunoșteau. I-a căzut părul, iar pleoapele îi erau atât de umflate încât o săptămână n-a fost în stare să-și deschidă-chii. Medicul B.B. Shenoy, care a tratat-o simptomatologie, mai ales pentru arsuri și pentru starea de rău, a făcut apel și la alți specialiști, dar, în ciuda numeroaselor analize, nu s-a găsit

cauza stării ei. Abia atunci s-a decis Betty să-i povestească despre întâlnirea din noaptea cu pricina, ceea ce aparent a constituit o ușurare pentru medicul care avea în sfârșit ce să scrie în foaia de observație. Prin aceasta nu se progresa însă prea mult spre o cale de vindecare. Ambele femei au fost puternic marcate emoțional. Dacă înainte erau firi vioaie și vesele, după această întâlnire au devenit nervoase și retrase.

După ce incidentul a fost mediatizat, martorele au fost interogate separat. Amândouă au dat descrieri concordante. Majoritatea elicopterelor văzute au fost identificate drept aparate mari, CH-47 *Chinooks*, cu dublă elice, având forma inconfundabilă a unui receptor de telefon, mai fiind și câteva elicoptere mai mici, probabil de tipul *Bell-Huey*. Elicopterele au fost văzute, în mod independent, și de alți martori în noaptea respectivă, între altele de polițistul L.L. Walker din Dayton (Texas), aflat în afara serviciului, de nevasta lui, de petrolistul Jerry McDonald din Dayton, care a dat și o descriere detaliată și concordantă a OZN-ului, și de un cetățean din Crosby.

Totuși, investigațiile oficiale, inclusiv ca urmare a unei interpelări în Congresul Statelor Unite, n-au dus la niciun rezultat. Conform unui oficial de la aeroportul din Huston, printre cele 350 - 400 de elicoptere din zonă nu exista niciun aparat CH-47. Maiorul Tony Geishauer, ofițer de presă de la baza militară Fort Hood, a declarat unui ziar local că niciun elicopter al bazei n-a zburat în zona Houston în noaptea aceea și nicio altă bază militară din regiune nu dispunea de atâtea elicoptere de acest tip, el nefiind în stare să spună ce anume ar putea fi strania apariție „în afară de cazul în care se petrece ceva supersecret iar eu nu trebuie în mod necesar să știu despre aceasta”. O investigație oficială, a fost condusă de locotenent colonelul George Sarran. De la bun început acestuia i s-a părut neverosimilă versiunea unor manevre

militare, dat fiind că în perioada respectivă majoritatea personalului era în concedii de sărbători, la bazele militare rămânând doar personalul strict necesar. Sarran a contactat toate bazele din Texas, Oklahoma și Louisiana; a verificat toate heliporturile de care dispunea armata, rezerviștii, gărzile naționale. Toate au negat că ar fi avut aparate de zbor în aria respectivă în noaptea de 29 decembrie. Administrația Aeronautică Federală și centrele de control al zborurilor ar fi trebuit să acorde un permis menevrelor de o atare amploare, datorită posibilității unor accidente; dar nu a fost cerut niciun astfel de permis. În plus, verificările făcute la unitățile din zonă n-au pus în evidență nici cel mai mic indiciu că cineva ar încerca să ascundă ceva. Anchetele repetate, duse de investigatori militari și civili, n-au descoperit nici ele vreun indiciu privind zboruri în noaptea aceea; de pildă niciun consum suplimentar de combustibil, deși o astfel de desfășurare de forțe necesita o mare cantitate de carburant.

După întâlnirea ghinionistă, Vickie și Colby au suferit de repetate boli de piele, ca și când imunitatea lor ar fi scăzut dramatic. Amândouă făceau dese infecții la ochi și vederea li s-a deteriorat considerabil, având nevoie de ochelari noi. În săptămânile care au urmat întâlnirii, Vickie a pierdut 30% din părul de pe cap, devenind, pe anumite porțiuni, complet cheală. Mai târziu părul a crescut la loc, fiind însă diferit de cel dinainte. La Betty aceste simptome au fost mult mai severe, arsurile ei, după spargerea bășicilor cu lichid, unele mari cât o minge de golf, lăsând în urmă cicatrice urâte, permanente. Ea a fost internată în anii care au urmat, de cinci ori la spital, în două rânduri la terapie intensivă. Medicii n-au putut găsi cauza stării ei, spunând doar că este vorba de un soi de radiații. Peste mai mulți ani ea a suportat și o operație de mastectomie datorită unui cancer la sân, care putea fi pus în legătură cu incidentul. De această boală ea a și decedat în decembrie

1998.

La un moment dat, în aprilie 1981, pilotul unui elicopter CH-47 declarase că, în urmă cu câteva luni, a participat la urmărirea unui OZN. Întâmplător la această declarație era de față și Vickie Landrum. Când ea a spus că este una dintre victimele întâlnirii, pilotul a refuzat să mai continue discuția. Ulterior el a negat că s-ar fi aflat în zonă la momentul respectiv. S-au făcut și alte investigații pentru găsirea unor piloți care puteau fi pe elicopterele CH-47, dar fără succes.

După ce Betty Cash a fost diagnosticată cu cancer la sân, ea a dat în judecată, împreună cu Vickie Landrum, Air Force, în credința că incidentul implica un dispozitiv experimental insuficient protejat. Daunele cerute erau de douăzeci de milioane dolari. În 1986 cazul a fost însă închis, după ce oficialitățile au declarat că obiectul văzut de cele două femei nu aparține nici armatei terestre, nici forțelor navale sau aeriene, nici NASA. Experții aduși în instanță au negat categoric că ar avea cunoștință de existența unui aparat de zbor ca cel descris de victime, iar elicopterele, chiar dacă s-ar dovedi că au existat, nu puteau constitui cauza problemelor de sănătate incriminate.

Întâmplarea avea prea mulți martori, iar suferințele celor trei au fost prea evidente ca să fie vorba de o farsă ori de o halucinație. Niciun câștig de popularitate n-ar fi putut justifica încercările prin care au trecut cele două femei. Dr. J. Allen Hynek a afirmat că ne aflăm în fața unui „caz cu adevărat crucial” date fiind „efectele fizice absolut fără echivoc”.

Ce anume s-a petrecut în acea noapte a fost obiectul multor speculații. Cele mai multe opinii au înclinat spre ipoteza unui experiment ultrasecret, cu o navă experimentală de tip OZN a armatei americane, propulsată de un reactor nuclear care, dintr-un motiv oarecare, s-ar fi

defectat, ducând la un soi de „Cernobîl american”. După versiunea unor personaje puțin credibile, despre care vom vorbi mai pe larg în capitolele următoare, între care Bob Lazar, obiectul fusese un prototip de OZN, realizat de americani, în faimoasa „Arie 51”, pe baza tehnologiei primite de la extratereștri și testat cu piloți americani; un prototip care funcționa cu plutoniu și care ulterior a fost abandonat deoarece radiațiile puteau deveni incontrolabile.

Sau să fi fost totuși un OZN veritabil, escortat în afara spațiului aerian de forțele militare americane? Interesant de notat că doar cu o zi înainte, cu mii de kilometri spre est, se întâmplase una dintre cele mai spectaculoase observații OZN din Marea Britanie, cea din zona bazelor militare Bentwaters-Woodbridge, despre care vom aminti într-un capitol care urmează.

1. OZN-URI ÎN DIFICULTATE

Prăbușirea de la Roswell, nu a fost, nici pe departe, singulară. Liste cu zeci sau chiar sute de presupuse prăbușiri, inclusiv cu omuleți recuperați, semnalate pe toate continentele. Fenomenul continuă și la ora actuală.

Tot mai multe OZN-uri prăbușite

Dacă este să dăm crezare rapoartelor existente, reluate în literatura consacrată domeniului, controversata prăbușire de la Roswell nu a fost, nici pe departe, singulară. Oricât par incredibile, prăbușiri de OZN-uri au fost semnalate, de-a lungul anilor, din foarte multe colțuri ale lumii. Și nu e de mirare că și pe alte meridiane ele au fost însoțite de aceleași zvonuri, privitoare la omuleți sau la resturi care ar fi fost studiate și folosite în folosul industriei de armament. În SUA există mai multe incidente bine explorate, în primul rând deoarece condițiile de semnalare, investigare și de publicare a rapoartelor sunt mult mai bune.

Există autori, care pretind că dețin dovezi asupra a

zeci sau chiar sute de astfel de prăbușiri, multe dintre ele din anii nouăzeci. Astfel, de pildă, investigatorul cazului de la Roswell, ca și al proiectului Moon Dust, căpitanul Kevin D. Randle, în cartea sa *A History of UFO Crashes* (1995), inventariază 84 presupuse căderi de OZN-uri, dinainte de 1990. Între acestea el găsește doar trei „autentice” sau „probabil autentice” și anume cazurile de la Roswell (4.07.1947), Kingman (Arizona, 21.05.1953) și Las Vegas (Nevada, 18.04.1962). 11 cazuri, „probabil toate farse”, sunt din secolul XIX. Alte nouă din perioada 1900 – iunie 1947; dintre acestea cazul din Tunguska este un fragment de cometă, iar celelalte sunt insuficient explorate. De la Roswell încoace Randip mai contabilizează 28 de „farse” sau „posibile farse”, 8 cazuri de „sateliți” sau „alte fenomene”, 25 de cazuri cu „date insuficiente”, unele dintre care s-ar putea dovedi autentice, dacă ar apare noi dovezi. Între acestea, de exemplu, este și cazul din Kecksburg, de care ne vom ocupa ceva mai jos.

În același an, 1995, apăsă și cartea cercetătoarei britanice Jenny Randles, tradusă în românește sub titlul *UFO Crash: Recuperarea navelor extraterestre*. Și aici este examinat un întreg șir de rapoarte privind ozn-uri prăbușite, dintre care multe cazuri care nu există în cartea lui Randle. Printre aceste cazuri suplimentare întâlnim, evident, numeroase din Marea Britanie, cum ar fi cel de la *Scarborough*, (21 noiembrie 1957) sau de la *Woodbridge-Bentwaters** (26 – 28 decembrie 1980). La Scarborough s-a recuperat chiar un mic OZN, un disc cu diametrul de 46 centimetri, înălțimea de 23 centimetri și greutatea de 16 kg. Deschizându-l s-au descoperit mai multe piese, a căror proveniență nepământeană nu a putut fi însă dovedită. Între acestea erau și 17 foi foarte subțiri de cupru, pline de hieroglife, care chiar au fost „descifrate”, rezultând un text demn de e povestire SF de mâna a treia.

Impresionantă mai este și lista de prăbușiri OZN

întocmită de organizația CSETI, prin Tony Craddock, disponibilă pe Internet. În vara anului 2000, aceasta cuprindea 259 de cazuri, dintre care 64 de după 1990. De data aceasta autorii anunțau că dacă un caz se va dovedi farsă, el va fi scos din listă.

Merită să reproducem, în cele ce urmează, câteva exemple notorii din lista acestor presupuse prăbușiri de OZN-uri.

Cazul Woodbridge-Bentwaters în Suffolk, în apropierea coastei de est a Marii Britanii, la circa 150 kilometri nord-est de Londra, în 1980 funcționau două baze militare îngemănate: *Bentwaters* și *Woodbridge*, amândouă aparținând forțelor aeriene engleze (Royal Air Force - RAF) dar închiriate, în cadrul unor aranjamente NATO, forțelor aeriene americane *UJ. S. Air Force - USAF*). Cele două baze, aflate la o distanță de circa trei kilometri una de cealaltă, erau despărțite de pădurea de pini *Rendlesham*. Aceste baze, considerate esențiale pentru apărarea Occidentului, au fost printre cele mai active în perioada războiului rece, având un personal de 13.000 militari americani și un număr nedivulgat de focoare nucleare. La sfârșitul anului 1993, ca urmare a dispariției URSS, bazele au fost închise. În aceeași zonă se mai află instalațiile nucleare de la *Sizewell* și una dintre cele mai vechi centre de cercetare din lume în domeniul radarelor, activă încă din anii treizeci, la *Orford Ness*.

Aici s-a petrecut, la sfârșitul lunii decembrie 1980 ceea ce este considerat de unii analiști drept „cea mai bine documentată întâlnire apropiată dintre forțele armate pământene și o inteligență extraterestră” iar de alții „un Roswell britanic”. Secretul celor întâmplare a fost la început păstrat cu strășnicie, apoi ascuns îndărătul unei cortine de dezinformări, astfel încât, în ciuda mai multor lucrări publicate la puțin timp după eveniment, abia după 1993 s-a putut spune că s-a obținut o imagine cât de cât

coerentă asupra faptelor. Azi se cunosc depozițiile a circa cincizeci de martori oculari și câteva documente oficiale; dar chiar și așa, încă mai persistă suficiente inadvertențe și neclarități, între altele asupra datei exacte a unor evenimente.

Cea mai convingătoare piesă a incidentului este raportul făcut, în 13 ianuarie 1981, de locotenent colonelul *Charles 1. Halt*, adjunctul comandantului bazei Air Force de la Woodbridge la momentul respectiv (și promovat comandant la scurt timp după incident). În acest raport, înaintat Ministerului Britanic al Apărării, se spune:

„1. Devreme, în dimineața zilei de 27-decembrie 1980 (aproximativ la ora 3.00) două patrule din poliția de securitate a USAF, au văzut niște lumini neobișnuite în afara porții din spate a bazei RAF Woodbridge. Crezând că s-a prăbușit sau a aterizat forțat un avion, ei au cerut permisiunea să părăsească incinta și să facă o investigație. Comandantul de zbor de serviciu a autorizat ca o patrulă din trei persoane să plece pe jos. Aceștia au raportat că au văzut în pădure un obiect straniu, strălucitor. Obiectul a fost descris ca aparent metalic, de formă triunghiulară, de aproximativ doi-trei metri lățime la bază și aproximativ doi metri înălțime. Ilumina întveaga pădure cu o lumină albă. Obiectul avea o lumină roșie pulsatoare în vârf și unw brâu de lumini albastre dedesubt. Obiectul plutea în aer sau era suspendat pe niște picioare. Când patrula s-a apropiat de obiect, acesta a manevrat printre copaci și-a dispărut. În acest timp animalele de la o fermă apropiată erau foarte agitate. Obiectul a mai fost zărit pentru scurt timp, peste aproximativ o oră, în apropierea porții din spate.

2. Ziua următoare, au fost găsite trei găuri, adânci de 1, 5 țoli și cu diametrul de 7 țoli, la locul în care obiectul fusese văzut. În noaptea următoare (29 decembrie 80) a fost investigată radioactivitatea zonei. Indicele beta/gamma a fost de 0,1 miliroetgeni, cu o valoare

maximă în cele trei adâncituri și în apropierea centrului triunghiului format de cele trei depresiuni. Un copac din apropiere avea o radioactivitate moderată (0,05 - 0,07) pe partea dinspre adâncituri.

3. Mai târziu, în noaptea aceea, a fost văzută, printre copaci, o lumină roșie ca soarele. Se mișca prin zonă și pulsa. La un moment dat, a început să emită particule strălucitoare, apoi s-a descompus în cinci obiecte albe, separate, după care a dispărut. Imediat după aceasta au fost observate pe cer trei obiecte asemănătoare cu stelele, două obiecte spre nord și unul spre sud, toate trei la circa 100 *deasupra orizontului. Obiectele se mișcau rapid, în unghiuri ascuțite, afișând lumini roșii, verzi și albastre. Obiectele care o luaseră spre nord păreau eliptice, privite printr-un binoclu care mărea de 8 - 12 ori. Apoi au devenit circulare. Obiectele aflate spre nord au rămas pe cer timp de o oră sau mai mult. Obiectul aflat spre sud a fost văzut timp de două sau trei ore; din când în când țâșnea din ei, în jqs, un fascicul de lumină. Mai multe persoane, inclusiv subsemnatul, au fost martore la activitățile din paragrafele 2 și 3."*

Documentul a fost pus la dispoziția analistului american Robert Todd, datorită cererii formulate de asociația americană CAUS, în iunie 1983. În scrisoarea însoțitoare, semnată de colonelul Peter Bent, se spunea că Air Force își distrusese propriul exemplar dar a primit în acest scop o copie de la Ministerul Britanic al Apărării. Interesant că oficialii acestui minister, care până atunci spusese că nu au cunoștință despre incidentul de la Woodbridge, acum îi recunoșteau autenticitatea dar negau că ar fi înmănat ei americanilor acest document. Textul a fost publicat la scurt timp de ziarul de senzație, de mare tiraj, *News of the World* și a fost, firește, ridiculizat imediat în scortșosul *Daily Telegraph*.

Scriitorul Paul Begg a mai aflat că, în noaptea de

26/27 decembrie, un operator civil radar de la baza RAF Watton (Norfolk) a urmărit un obiect care, venind dinspre coastă, a dispărut de pe ecran în dreptul pădurii Rendlesham. Încercările de identificare a intrusului au rămas fără rezultat. S-a telefonat la alte radare din zonă, pentru a vedea dacă acestea au observat obiectul. Cei de la bazele Bentwaters și Woodbridge au confirmat observația și i-au rugat pe cei din Watton să păstreze benzile pe care ea fusese înregistrată, în vederea unei analize ulterioare. Peste câteva zile doi ofițeri americani de contrainformații, probabil de la Biroul de Investigații Speciale a Air Force (AFOS1), au vizitat stația britanică radar. Au cerut și au luat cu ei benzile magnetice, spunând, într-un mod suspect de deschis, că ei înșiși au urmărit OZN-ul și l-au văzut chiar aterizat, cu un echipaj extraterestru în jur, echipaj care să străduia. să repare oarece stricăciuni. Evident, benzile magnetice n-au mai fost returnate, iar oficialitățile au negat că ar avea vreo cunoștință despre ele. S-a aflat ulterior că în noaptea respectivă și alte stații de radar, inclusiv cel al aeroportului *Heathrow* din Londra au semnalat un obiect neidentificat, care aparent a aterizat în zona celor două baze militare.

Cazul a „transpirat” către marele public prin *Brenda Butler*, care cerceta de mai mult timp fenomene paranormale în zona Suffolk. La scurt timp după incident, ea a fost contactată de un prieten, cu pseudonimul *Steve Roberts*, ofițer în poliția militară care efectua patrulări la cele două baze militare. Steve a povestit că în primele ore ale zilei din 26 decembrie fusese trimis, împreună cu doi colegi, în pădurea aflată la circa 700 de metri de baza Woodbridge, unde aparent se prăbușise un obiect luminos. Când polițiștii au ajuns la fața locului, au văzut o navă în formă de disc, așezată pe trei picioare; Au chemat imediat ajutoare, care au sosit în scurt timp. Între nou veniți se

aflau și ofițeri superiori ai bazelor. S-a dat ordin imediat ca toată porțiunea de pădure să fie înconjurată de un cordon de militari și nimeni să nu mai fie lăsat să se apropie.

Cei prezenți au văzut, sub navă, câteva ființe de circa un metru înălțime, cu pielea cenușie și capul disproporționat de mare. Ființele, purtând costume argintii, păreau să plutească într-un fascicul de lumină și aparent încercau să repare ceva la navă. Comandantul Gordon Williams a încercat să intre în contact cu ei prin gesturi. Între timp s-a ordonat ca toți ceilalți să se țină la distanță. După repararea navei, aceasta a decolat. Ulterior toți martorii au fost somați să păstreze secretul celor văzute. Unii ar fi avut nevoie de asistență psihiatrică, alții au fost detașați în diferite alte baze militare, răspândite în toată lumea. Din păcate, adevărata identitate a lui „Steve” nu a mai fost dezvăluită și deci el nu a mai putut fi contactat ulterior pentru confirmarea mărturiei sale.

Conform „celor afirmate de „Steve”, s-ar fi făcut și fotografii1 și filme, iar Colonelul Halt a dispus confiscarea lor, pentru a fi trimise la eșalonul superior, în vederea evaluării. Colonelul Halt, întrebat ulterior, a negat povestea, dar a recunoscut că s-a făcut un film, care a fost trimis, din ordinul personal al generalului Gordon Williams, la Cartierul General al *US Air Force* de la baza Ramstein din Germania Occidentală. Acest film n-a ieșit, până la ora actuală, la iveală.

Brenda Butler, împreună cu colega ei Dot Street, au continuat investigațiile, descoperind alte câteva indicii care păreau să confirme cele relatate. Și-au împărtășit apoi, în februarie 1981, rezultatele lui Jenny Randles, care auzise și ea, din alte surse (de pildă 4 e la radariști), relatări în același sens. Sergentul *John Burroughs* a afirmat că în zorii zilei de 27 decembrie atât el cât și șeful lui au văzut „niște lumini străni” lângă poarta răsăriteană a bazei. El a fost unul dintre cei care au mers în pădure

pentru a vedea ce s-a întâmplat. El afirma că a văzut o mulțime de lumini, diferit colorate, care conturau imaginea unei nave. Un alt militar din același grup, identificat cu pseudonimul de *James Archer*, afirma că a văzut o navă triunghiulară, pe trei picioare. Avea un diametru de 3 - 4 metri și o înălțime de 2 - 3 metri. Deși nu afirmă că ar fi văzut omuleți, el spune că ar fi deslușit niște umbre mișcându-se în interior. Apoi nava s-a ridicat, a plutit un pic nemișcată, după care a țâșnit cu o viteză fantastică spre înălțimi. Descrierea este tipică pentru multe observații de OZN-uri. Multe detalii coincid cu cele din raportul lui Halt, care la momentul respectiv nu fusese încă făcut public.

Mărturii interesante au depus și fermierii din zonă, ca și persoane aflate întâmplător acolo în noaptea respectivă. Între aceștia dăm un singur exemplu, pe Gordon Levett, care avea o proprietate la marginea pădurii, în noaptea aceea tocmai dăduse drumul câinelui, când a văzut apropiindu-se dinspre coastă un obiect pe care l-a descris ca pe o ciupercă întoarsă, cu o lumină fosforescentă clipitoare. Apariția s-a oprit pentru scurt timp în aer, deasupra lor, după care a țâșnit în direcția Woodbridge. A doua zi câinele lui Levett s-a îmbolnăvit și în curând a murit.

Într-un articol din 1983 al revistei *OMNI* martorii vorbeau de o navă de mici dimensiuni care a fost văzută ieșind și reintrând în pădure de mai multe ori. Unul dintre ofițerii radar a recunoscut într-o discuție cu cercetătoarea engleză Jenny Randles că obiectul a coborât de la o înălțime inaccesibilă oricărui avion, o înălțime atât de mare încât îi este interzis să spună, deoarece astfel ar deconspira raza de acțiune a radarelor militare.

Una dintre dovezile cele mai remarcabile era radioactivitatea. Investigatorul OZN *Nick Pope*, care a condus, între 1991 și 1994 secretariatul 2 (a) al Statului-

Major al aerului (*Air Staff*) din Ministerul Apărării al Marii Britanii, secretariat la care se examinau rapoartele privind OZN-urile, a contactat Serviciul de protecție radiologică a armatei, care i-a confirmat că valorile măsurate la locul incidentului erau de circa 10 ori mai mari decât ar fi fost normal. Unele interpretări au mers până la a presupune că faptul se datora prăbușirii unui avion secret, cu un reactor nuclear la bord.

În primii ani, atât U.S. Air Force cât și Ministerul britanic al Apărării au negat sistematic că ar avea vreo cunoștință despre incident. În mod neașteptat, la 13 aprilie 1983 comandantul de escadrilă englez Donald Moreland a admis că depozițiile martorilor erau, în esență, corecte, cu excepția implicării omuleților. Jenny Randles a primit de la Ministerul Apărării o scrisoare, în care se recunoaște că incidentul era real și că nu există explicații pentru cele petrecute. La scurt timp, Barry Greenwood a obținut de la U.S. Air Force, o recunoaștere oficială asemănătoare

Mărturiile individuale de mai sus (ca și altele pe care nu le-am mai citat), erau destul de puțin convingătoare, luate fiecare în parte. Ceea ce le făcea demne de interes era că se susțineau între ele, fiind culese într-o perioadă când cazul nu fusese încă dat publicității, deci martorii nu aveau cum să fie contaminați de o istorie mediatizată, nici să se influențeze între ei. Pe baza aceasta, Butler, Street și Randles s-au decis să publice cazul în cartea *Sky Crash*, apărută în 1984. După apariția volumului, au apărut desigur și alți martori. Între aceștia sergentul Adrian Bustinza, din declarația căruia reținem că obiectul plutea, mișcându-se în sus și în jos, cam între 3 și 6 metri de sol, printre copaci. „Avea o lumină roșie în vârf și mai multe lumini albe în partea de jos [...] era de o mărime înspăimântătoare și eu folosesc cuvântul acesta cu atenție. Avea o formă circulară; nu vreau să spun ca o farfurie, dar era mai groasă la centru decât la margini”. Militarii au

format un cordon în jurul obiectului, iar după circa treizeci de minute acesta a decolat brusc, „s-a dus ca un fulger și a dispărut. Bustinza nu a vorbit de ființe asociate obiectului dar nici nu a negat existența lor. El a confirmat faptul că s-au făcut fotografii și filme.

În august 1984, cu puțin înaintea apariției cărții *Sky Crash*, investigatorul britanic OZN Harry Harris a primit de la fostul comandant al bazei Woodbridge, *Sam Morgan* (ceea ce era o cale cu totul neobișnuită), o bandă magnetică audio, înregistrată în a doua noapte de observații, conținând discuțiile dintre Charles Halt și patru subordonați, plecați, împreună, în cercetare la locul incidentului. Banda are 18 minute deși acoperă evenimente desfășurate pe parcursul a două sau mai multe ore. La scurt timp după aceasta, și Jenny Randles a primit o copie a aceleiași benzi, de la un expeditor anonim. Sam Morgan afirmase că el însuși copiase banda, prin microfon, de la un magnetofon la altul, astfel încât peste sunetele inițiale interfera și zgomote ambientale, din biroul unde s-a efectuat copierea. Martorul James Archer era de părere că banda fusese din timp „editată”, eliminându-se pasajele cu adevărat interesante și fiind lăsate doar cele care se pretau la interpretări. Conform benzii, martorii au văzut la început doar o lumină roșie, pulsând între copaci. Imediat după căderea (sau aterizarea) obiectului animalele fermierilor din zonă au făcut o gălăgie ieșită din comun, dar în momentul în care oamenii s-au apropiat la 150 - 200 de metri de OZN s-a lăsat o liniște de moarte, inclusiv au tăcut toate animalele din fermele din jur, deși înainte fuseseră foarte agitate. Niciun aparat de radio nu mai funcționa. La un moment dat, obiectul luminos s-a pus în mișcare, apropiindu-se de ofițeri; aceștia au văzut culorile afișate schimbându-se și o fasciculă luminoasă măturând solul în direcția lor. Din acest punct înregistrările benzii devin lacunare, singura informație clar inteligibilă fiind

decizia de a se întoarce cât mai repede la bază. Jenny Randles a fost convinsă că banda este autentică, mai ales datorită tensiunii emoționale din vocile celor prezenți.

Și Nick Pope a declarat în 1996 că este convins de autenticitatea benzii, deși inițial crezuse că e un fals, probabil fabricat de cineva din *US Air Force*. Jenny Randles a interogat mai târziu persoanele înregistrate pe bandă și a tras concluzia că nu doar banda ci chiar cei în cauză aveau lacune în amintirile acelor momente, nefiind imposibil chiar ca unul dintre martori să fi fost răpit... Pe bandă mai sunt aluzii la efectuarea de fotografii și luarea de probe de sol. Nu se cunoaște ce s-a întâmplat cu aceste dovezi, deoarece ele n-au mai fost regăsite nicăieri.

Au mai apărut și alți martori, care au povestit chiar că în dimineața de 26 decembrie în locul cu pricina ar fi fost văzuți ofițeri superiori de la baza militară, lucrând cot la cot cu extratereștri la repararea unor stricăciuni pe care le-ar fi suferit nava aterizând în pădure... Alți martori au asigurat-o însă pe Jenny Randles că detaliul cu omuleții n-a avut loc niciodată, șixieci nici Gordon Williams n-avea cum să intre în legătură cu aceștia.

Date fiind discrepanțele asupra datei exacte (26, 27, 28, 30 etc) se poate presupune fie că memoria juca feste martorilor, fie au avut loc mai multe incidente, cu aceeași intruși, câteva nopți succesive. Înșiși Halt sau Steve și-au schimbat ulterior datările declarate inițial. Jenny Randles înclină să creadă că primul incident a fost de fapt în zorii zilei de 26 decembrie, chiar dacă documentele oficiale vorbesc despre 27.

Mai multe documentare de televiziune, consacrate incidentului, au fost nevoite să-l califice *un mister nesoluționat*. La realizarea unui documentar CNN, în 1984, Pentagonul a refuzat să răspundă la lista de întrebări care i-a fost înaintată, cu excepția câtorva întrebări banale. S-a negat însă ferm existența unei documentații audiovizuale

asupra cazului. Un „martor cheie”, polițist din Suffolk, a refuzat în ultimul moment să participe la film „din motive personale”. Difuzarea altui film de televiziune, făcut de BBC despre acest caz, a fost blocat în ultimul moment.

Colonelul Halt a fost promovat, la scurt timp după incident, comandant al bazei Woodbridge. La ora actuală este în retragere. El a declarat, la un moment dat, că, deși a așteptat, n-a primit răspuns niciodată la raportul său. Abia publicarea acestui raport a avut un efect suficient de mare pentru a determina o interpellare în Parlamentul Britanic. Pe 23 octombrie 1983, Sir Patrick Wall, membru al Parlamentului, a adresat ministrului apărării John Stanley mai multe întrebări legate de cazul de la Woodbridge și, mai general, de fenomenul OZN. Ministrul Apărării a recunoscut că avea cunoștință de memoriul Halt și că din 1980 ministerul primise 1400 de rapoarte privind obiecte zburătoare neidentificate, dar că acestea nu au fost confirmate prin radar, în sfârșit, el susținea că niciun raport „nu avea legătură cu securitatea națională”. Ministerul Apărării relua cu obstinație ideea că incidentul din pădurea Rendlesham nu era semnificativ din punct de vedere militar și ceea ce s-a observat, nu avea aparent un caracter ostil. Mai mulți analiști, de pildă Nicholas Redfern, în cartea sa *A Covert Agenda* (1997), și-a exprimat îndoiala că aterizarea unui obiect necunoscut în preajma unor obiective de o asemenea importanță n-ar avea nicio importanță din punct de vedere militar. Unii analiști s-au întrebat chiar dacă declarația liniștitoare a Ministerului Apărării nu însemna cumva recunoașterea tacită a unui pact cu extraterestrii...

Lordul *Peter Hill-Nor ton*, fost comandant al marinei militare britanice, fost șef al Marelui Stat Major între 1971 – 1973 și fost președinte al Comitetului Militar NATO, vădit nemulțumit de răspunsul ministerului, a declarat imediat că sunt două posibilități: ori comandamentul bazei

americane a avut halucinații, ori el a fost convins de realitatea cazului și a făcut și filme care au fost apoi ascunse. Și un caz și celălalt ar trebui să prezinte motiv de îngrijorare pentru structurile de apărare ale Regatului Unit. Hill-Norton a reușit să-l determine pe lordul Trefgame, proaspăt Ministru al Apărării, ca în octombrie 1985 să aibă cu el o discuție particulară pe această temă. Deși punctele de vedere s-au mai apropiat, ministrul considera totuși că nu trebuie acordat cazului o importanță exagerată.

Pe parcurs s-au făcut numeroase tentative de explicare a incidentului prin cauze banale. S-a spus că militarii văzuseră printre copaci lumina farului de la Orford Ness, aflat la circa opt kilometri. O altă explicație viza reintrarea în atmosferă a unui satelit sovietic. Au fost și ipoteze mai pitorești, una vizând prăbușirea unui avion cu un reactor nuclear la bord. Pentru fiecare dintre aceste variante, s-au găsit serioase contraargumente. Au existat chiar și o tentativă de explicație, pe care nu e cazul să o mai comentăm, cu... stafia unui pilot german din cel de al doilea război mondial, care căzuse cu avionul în Suffolk.

Colonelul Halt, în cursul unei vizite întreprinse în Marea Britanie, în 1994, a admis că a văzut obiectele menționate de la o mică distanță. Opinia sa era că aceste obiecte erau controlate de o inteligență. După ce făcuse raportul din ianuarie 1981, el s-a așteptat ca el și ceilalți martori să fie supuși unui interogatoriu amănunțit de către instituțiile abilitate; dar niciun astfel de interogatoriu n-a mai avut loc. Halt a comentat și înregistrarea de pe bandă, confirmându-i autenticitatea și aducând completări la ea.

Unele mărturii par să ateste că în noaptea aceea, la Woodbridge, ofițerii așteptau aterizarea unui obiect, care a și apărut la un moment dat. Acest fapt, împreună cu prezența unor cameramani etc., dar și bizarele intervenții ulterioare ale unor ofițeri de contrainformații, de pildă cu

istoriei pitorești spuse unor persoane parcă dinadins pentru a fi difuzate mai departe, l-au făcut pe Jacques Vallée să fie de părere, în 1991, că totul a fost doar un test bine pregătit, efectuat pentru a evalua reacțiile personalului militar, poate în vederea ducerii războiului psihologic. În 1992 pastorul Ray Boeche a afirmat că doi cercetători militari i s-au spovedit spunând că incidentul din pădurea Rendlesham a fost rezultatul unor *experiențe cu o armă psihotronica*, în stare să transforme imaginile din mintea oamenilor în obiecte ale unei *cuazi-realități*, pe care cei din jur o vor percepe aievea. După părerea lui Kevin Randle, aceste ipoteze exotice se datoresc doar confuziei create de anumite mărturii suspecte. Eliminând aceste mărturii înșelătoare, vom avea un caz autentic de întâlnire cu un OZN.

O catastrofă OZN în Brazilia?

Prăbușirea de la Roswell a fost explorată de investigatorii independenți abia cu mai multe decenii întârziere, atunci când mulți martori dispăruseră, iar cei rămași își aduceau aminte lacunar evenimentele. În zilele noastre se pare că se mai întâmplă totuși, din când în când, și cazuri care oferă exploratorilor șansa „urmei calde”. Un astfel de caz este presupusa prăbușire a unui OZN la Varginha, un oraș cu 120.000 locuitori, din statul brazilian *Minas Gerais*. În investigarea cazului s-au implicat, imediat, personalități de primă mână ale ufologiei, cum ar fi Stanton Friedman sau John Carpenter, cot la cot cu confrăți braziliani. Foarte importante au fost investigațiile în teren efectuate de ufologi locali, precum *Ubirajara Franco Rodrigues* sau *Vitorio Pacaccini*. Iată mai jos un rezumat succint al constatărilor lor.

În jurul miezului nopții, între 19 și 20 ianuarie T 996, NORAD (Comandamentul apărării aeriene Nordamericane) a contactat partenerii săi din apărarea aeriană braziliană (CINDACTA), anunțându-i că un obiect neidentificat a

căzut undeva în sudul statului Minas Gerais. Mai mulți informatori, din ambele părți, au confirmat această notificare investigatorilor OZN.

La 20 ianuarie, pe la ora 1.30, după miezul nopții, *Augusta* și *Ricardo Giraldez*, de la o fermă situată la circa 10 kilometri nord de Varginha, au fost treziți de mugetele și behăitul vitelor și oilor. Ieșind în curte, au văzut animalele alergând speriate dintr-o parte în alta. Deasupra, pe cerul nopții, se contura un obiect neluminat, de mărimea unui microbuz și de forma unui submarin. Obiectul tremura și emitea fum sau ceață, coborând până la circa 5 metri deasupra solului. Obiectul se pare că a mai fost văzut, în aceeași zonă, și de fermierii *Eurico* și *Oralina Freitas*. De asemenea, *Carlos de Souza*, om de afaceri și pilot de avioane ultraușoare, a afirmat în 1997 că a urmărit obiectul circa 20 de kilometri și l-a văzut chiar căzând, dar când s-a apropiat, armata era deja prezentă. Un civil american a declarat că a fost de față, în 20 ianuarie, dimineața devreme, la încărcarea OZN-ului, având forma unei țigări de foi, pe platforma unui camion de mare tonaj. De aici s-a dedus că obiectul s-a prăbușit, undeva între orele 1.30 și 5.00, în nordul orașului.

La scurt timp, au început să circule zvonuri că în diverse locuri au fost văzuți umanoizi stranii, aparent scăpați din prăbușirea navei. O sursă militară a afirmat chiar că un fermier ar fi împușcat o astfel de vietate.

La ora 8.00 *Hildo Ludo Galdino*, de 20 de ani, student la un colegiu, a văzut în curtea locuinței sale din *Jardim Andere*, o zonă verde, parțial împădurită, în nordul orașului Varginha, „6 creatură cu pielea de un maro închis, uleios, ghemuit pe o alee” Umanoidul avea „mâini foarte mici, cu trei degete extrem de lungi, ca brațele unei stele de mare”. Când Hildo a strigat la el, creatura a rupt-o la fugă. Înălțimea sa era între 1, 20 și 1, 50 metri; nu purta îmbrăcăminte și nu avea păr. În Brazilia, dacă într-o zonă

locuită sunt semnalate animale sălbatice în libertate, cei care sunt chemați sunt pompierii. Aceștia primiseră deja la ora 7.00 apeluri vizând niște presupuse fiare care ar fi fost văzute în Jardim Andere. O informație confidențială susține chiar că la ora 9.00 pompierii au primit ordin să captureze un animal neobișnuit în zonă. Patru pompieri, sosiți la fața locului, au găsit deja o mulțime de militari, angajați în capturarea vietății, care a fost în cele din urmă prinsă, cu ajutorul unei plase mari. Martorii spun că, înainte de aceasta, mai multe persoane, între care copii, bombardaseră creatura cu pietre, aceasta însă părea apatică și nu reacționa la agresivitatea celor din jur decât cu un soi de bâzâit, ca cel pe care îl face un roi de albine. Ființa era descrisă ca având picioare scurte și firave, dar labele picioarelor mari, abdomenul proeminent. Nu purta îmbrăcăminte și nu au fost văzute organe genitale.

După capturare, vietatea a fost plasată într-o ladă de lemn, acoperită cu o pânză groasă din plastic alb, care nu permitea să se vadă ce este înăuntru.

Comandantul operațiunii a fost locotenent colonelul Olimpio Wanderley, fiind cunoscute (și ținute la dispoziția celor interesați) și numele celorlalți participant la acțiune. Ulterior s-a spus că transportul a fost îndreptat spre Escola de Sargento das Armas (ESA), o școală militară aflată la 25 kilometri de Varginha.

Un jurist și un fost militar au depus mărturie că au văzut, în jurul orelor 11.00, avioane rotindu-se deasupra zonei, în formație de atac, iar la sol militari în uniforme de campanie și mașini militare. Un alt martor afirmă că a auzit trei împușcături, după care militarii au ieșit din pădure cărând doi saci. Într-unul mai mișca ceva. Alte echipe de căutare au sosit în orele următoare.

În jurul orei 15.30 două surori: Liliané Fatima de Silva (16 ani), Valquiria Fatima de Silva (14 ani) și prietena lor Katia Andrade Xavier (22 ani, mamă a trei copii), femei

de serviciu, mergeau împreună spre casă, pe o alee ce traversa Jardim Andere, la circa 2 kilometri de centrul oraşului. Dintr-odată Liliane a zărit cu groază, la 7 metri de ea, lângă zidul unui vechi garaj, o fiinţă chircită ca şi când ar fi fost rănită, cu braţele lungi întinse printre genunchi. Avea trei protuberanţe pe creştet şi pielea grasă, închisă la culoare. Ochii erau enormi, de culoare roşie. Valquiria spunea că a avut impresia că vede o inimă enormă de vită. Katia spunea că „nu era om sau animal – era altceva – era ceva oribil”. Nu scotea niciun sunet dar mişca, abia sesizabil, din capul enorm, pe care se vedeau trei excrescenţe. Cele trei au rupt-o îngrozite la fugă, în timp ce în mintea lor devenea tot mai clar că ceea ce vedeau nu era din această lume. Când s-au întors, peste patruzeci de minute, cu câteva rude, în afara unui miros straniu, ca de amoniac, nu au mai găsit însă pe nimeni. Cele trei au fost în stare de şoc chiar la câteva zile după eveniment; iar în depoziţiile pe care le-au dat, repetate ori, investigatorilor, n-a apărut nicio contradicţie. La sfârşitul lunii mai, cele trei martore au fost intrvievate şi de prof. John Mack, de la Universitatea Harvard, care le-a găsit sincere.

În 29 aprilie 1996, la Luiza Helena Fatima de Silva, mama a doua dintre martore, au venit patru persoane, îmbrăcate în negru, cu un accent care denota că nu erau de prin partea locului. Au oferit 20.000 dolari, dacă fetele vor declara, oficial, la un post de televiziune, că totul a fost o simplă invenţie. Fetele, ca şi mama lor, au refuzat oferta.

După unele informaţii, neconfirmate, seara, pe la ora 23.00, militarii ar mai fi reuşit capturarea unei creaturi, rănite. Au dus-o la Spitalul General, din centrul oraşului, de unde au fost îndrumaţi la spitalul Humanitas, mai bine echipat. Investigatorul Ubirajara Franco Rodriques, a aflat de la una din surori că duminică 21 ianuarie o secţie a spitalului general a fost complet închisă timp de câteva

ore, fiind interzis accesul pacienților, vizitatorilor și salariaților. Au fost chemați, pentru consult, medici din alte orașe, fiind prezente și mașini ale poliției militare și. ale armatei. Sora a mai spus că luni 22 ianuarie, directorul spitalului a chemat personalul unității în biroul său, spunând să uite cele văzute, întrucât că toate aceste mișcări au fost doar un exercițiu de simulare, făcută împreună cu militarii. Față de oricine din afară, „trebuie să negați totul. Repet, să negați”.

O femeie, declara că în 21 ianuarie, la ora 10.30 dimineața, se găsea, cu un prieten, la biroul de internări a spitalului. A întrebat dacă sunt adevărate zvonurile că în spital a fost adus „un mic monstru”. Funcționara a confirmat, dar a spus că ființa a fost transferată la spitalul „Humanitas”. Cei doi, curioși, s-au dus la spitalul „Humanitas”. Aici, o soră le-a spus „Nu aveți voie să intrați ca să vedeți «aia» și, chiar dacă ați avea voie, nu v-aș sfătui... nu v-ar face nicio plăcere s-o vedeți”.

Doctorul Roderigo de la spitalul „Humanitas”, a recunoscut, într-un interviu dat unui ziar local, că a tratat „ceva”, dar nu știa ce anume; putea fi o ființă umană monstruoasă, dar în viața lui nu mai văzuse o atare creatură. Umanoidul se pare că a decedat la scurt timp, fiind transportat, după treizeci de ore, în seara zilei de 22 ianuarie, la ES A, apoi, a doua zi, la Ora 4.00 în zori, la Campinas, statul São Paulo, cu trei camioane militare. Șoferii nu știau exact ce transportă. Pentru a deschide calea convoiului, traficul pe șosele a fost oprit pe perioada trecerii. Ulterior, comandantul convoiului a fost identificat în persoana locotenent colonelului Olimpio Wanderley Santos, cunoscându-se și numele celorlalți militari din convoi. Conform unor surse, între care investigatorul Eduardo Mondini, la Campinas, în Universitatea „Unicamp” sau la institutul medico-legal, s-ar fi efectuat necropsia vietății, probabil de dr. Badhan Palhares. Un

student al său a îndrăznit să-l întrebe dacă aceste zvonuri sunt adevărate sau nu. Legistul a răspuns: „dacă mi-ați pune această întrebare peste câțiva ani, poate v-aș răspunde cu mai multă libertate”.

O altă bizazerie o constituie moartea misterioasă a unui soldat din forțele serviciului secret al poliției militare care ar fi participat la misiunea de prindere a celui de al doilea umanoid. Marco Eli Cheresi avea doar 23 de ani, era athletic, cunoscut ca un individ fără teamă și fusese sănătos tun. La scurt timp după evenimentele relatate el a început să simtă dureri din ce în ce mai mari, iar la 15 februarie 1996 a murit. Rudelor chemate la spital în ziua decesului, medicul de la terapie intensivă le-a spus „dacă aș fi în locul dumneavoastră, l-aș îngropa chiar azi, cel târziu până la ora trei după amiaza”. Oficial, cauza decesului a fost „insuficiență respiratorie, cauzată de o pneumonie”. Dar nici peste un an nu fusese eliberat documentul legal al necropsiei...

Unii martori au văzut un ofițer care filma operațiile de capturare cu o cameră video. Copiii unor ofițeri au afirmat chiar că ar fi văzut filmul, pe care l-au declarat „oribil”. A existat chiar și o propunere de cedare a drepturilor de difuzare a unei copii după acest film către compania de televiziune STB, a doua ca mărime din Brazilia, contra unei sume de circa 68.000 dolari. După negocieri, în care prețul a mai fost redus, proprietarul copiei a oprit negocierile, spunând că renunță la ofertă, deoarece nu vrea să-și pună viața în pericol.

Surse confidentiale din cadrul serviciilor secrete militare braziliene (S2), au susținut că ar fi fost capturați în total: 1 umanoid mort, 2 răniți (dintre care unul a murit mai târziu), 5 vii și nevătămați. Cei șase, după un popas la ESA, au fost transportați, cu un avion al forțelor aeriene braziliene, la São Paulo, de unde, cu un avion C-17 al U.S. Air Force, au fost transferați la baza Air Force *Albrook* din

Panamá și de aici în SUA. Nava prăbușită ar fi fost și ea expedită în Statele Unite.

Numărul total al celor care au văzut elemente révélande ale cazului, a fost estimat la câteva sute. Dintre aceștia, 17 militari au depus mărturii, înregistrate pe bandă, privind acțiunile de mai sus. Dar martorii militari, care au acceptat să vorbească, au cerut să nu li se dezvăluie identitatea. La acestea se adaugă mărturiile personalului din spitale, ca și ale unor civili, care s-au aflat în poziția de a cunoaște detalii ale operațiunilor întreprinse. Evident, între mărturii erau mici neconcordanțe. Cineva a văzut, de pildă, un omuleț acoperit cu blană. O altă persoană era convinsă că umanoidul purta o cască. Dar aceste neconcordanțe nu destramă ci doar complică misterul. Investigatorii OZN insistă asupra credibilității și seriozității martorilor, ca și asupra faptului că ei nu aveau nimic de câștigat din această poveste. Dimpotrivă, martorii, ca și investigatorii au primit amenințări că vor fi „eliminați” dacă nu încetează cu scormonirea cazului, iar telefoanele unora au fost puse sub ascultare.

În ciuda acestor mărturii, oficial, nici responsabilii armatei, nici cei ai pompierilor nu au recunoscut operațiile de capturare și transport descrise mai sus, încercând explicarea incidentelor prin întâmplări banale. În ziare de circulație, precum *The Wall Street Journal Europe*, *Sunday Times*, sau *Christian Science Monitor*, au apărut articole, scrise pe un ton ironic, la adresa întregii istorii.

Interesant că în regiune au circulat zvonuri precum că nu toți umanoizii ar fi fost capturați. La trei luni de la evenimentele din Varginha, în 21 aprilie 1996, Terezinha Clepf, casnică de 67 de ani, participa la o petrecere organizată la grădina zoologică din Varginha. Ieșind pe verandă să fumeze, a simțit că e privită. Ea povestește: „Când m-am întors spre stânga, am văzut o creatură

despre care nu pot să spun ce era, dacă era un animal... sau ce anume era...; era foarte urâtă. Avea culoarea maro, pielea lucioasă, ochii mari și roșii, gura ca o linie strâmbă [...] Stătea și se uita fa mine, iar eu nu eram în stare să mă mișc, de parcă aș fi fost lipită de podea”. La scurtă vreme după această neașteptată întâlnire, cinci animale din grădina zoologică au murit într-un mod misterios. Nu s-au putut descoperi cauzele morții, niciun agent patogen, doar la una dintre victime o substanță toxică neidentificată în viscere.

O știre din februarie 2000 anunța că Brazilia posedă „arme electromagnetice scalare (potențial cuantic)”, realizate într-o întreprindere din zona São Paulo. Nu este deci imposibil, comentează ufologii, ca la Varginha să fi fost doborât un OZN, cu o astfel de armă...

Nu putem să nu menționăm, în legătură cu acest caz, faptul că America de Sud se confruntă de câțiva ani cu un val de semnalări stranii înrudite (întreținută, fără îndoială, și de o psihoză mediatică). În 1994, în Puerto Rico, ființe misterioase, atacau animale, și, aparent, le sugeau sângele prin vena jugulară... Unii chiar au văzut făptașii, stranii ființe umanoide, scunde, cu ochii roșii, colți și ghiare lungi. Deoarece victimele erau în primul rând capre, numele care li s-a dat prădătorilor a fost de chupacabras (traducere aproximativă „cel ce suge sângele caprelor”). Deoarece s-au raportat și OZN-uri în zona masacrelor, s-a ajuns să se vorbească despre o „poartă interdimensională”, care ne pune în legătură, uneori, cu lumi stranii, de unde aceste sângeroase ființe ar fi scăpat pe pământul nostru, ori despre bioroboți, entități biologice extraterestre (EBE) etc. fabricate de o inteligență superioară și trimise pe Pământ cu misiuni (uneori sinucigașe) a căror finalitate nu o putem desluși. În mai 1999, mai multe obiecte sferice, roșii, luminoase, au fost semnalate pe cerul unor localități din apropiere de São Paulo (Brazilia). Pe fondul acestor

observații, la Aracoiaba da Serra, într-o noapte, nouă porci au fost găsiți morți, împrăștiați pe o rază de 150 de metri, cu găuri mici dar adânci prin care aparent cineva le-a supt sângele până la ultima picătură. La sfârșitul lunii aprilie 2000 au apărut rapoarte despre atacuri ale unor chupacabras în *Mexic* și *Chile*. În iunie 2000 se pare că prezența lor a fost semnalată chiar și în *țara de Foc*...

Astronomii au văzut pe cer discuri zburătoare de mai bine de două secole. As tronează și ei obiecte străne în jurul Pământului sau pe Lună. Vânătoare de OZN-uri filmată de pe o navetă spațială? Artefacte misterioase pe Marte și pe sateliții săi. Sonde spațiale dispărute în condiții suspecte. Prima „navă mamă” fotografiată în adâncurile Sistemului Solar?

Observații care nu pot fi explicate

La ora actuală există un consens asupra faptului că cel puțin 5% din rapoartele despre OZN-uri reprezintă altceva decât iluzii, farse, halucinații, minciuni, noi tipuri de arme ori fenomene naturale insuficient cunoscute. Mai exact, ele par a fi vehicule controlate de o inteligență. Dar în acest caz, se naște, în mod firesc, întrebarea: unde își are sediul această inteligență?

Am considerat că nu e cazul să divagam asupra părerii că Pământul are, în miezul său una sau mi multe cavități uriașe, locuite de viețuitoare și oameni, locuri unde s-ar fi refugiat urmașii celor de pe continentele dispărute: *Atlantida*, *Lemuria* sau *Mu*. Aceste ipoteze, e drept pline de poezie, se împotmolesc din păcate în contact cuate elementare ale științei.

Lucrurile sunt ceva mai complicate când vine vorba de ipoteza extraterestră. La început a fost destul de simplu să se presupună că stăpânii OZN-urilor, extraterestrii, vin de pe una dintre planetele vecine: Marte sau poate Venus. Ulterior s-a văzut că aceste planete nu sunt locuibile. Atunci oamenii s-au gândit la planetele care se presupune

că există în jurul stelelor învecinate. Numai că acestea se află la mulți ani-lumină de noi. Dat fiind că niciun vehicul material nu poate depăși viteza luminii, rezultă că cele mai scurte călătorii de acolo și până la noi, cu cele mai performante (și scumpe) vehicule pe care le putem imagina cu mintea noastră, ar trebui să dureze sute sau **m**/i de ani. Cine s-ar încumeta să facă astfel de călătorii, mai ales cu frecvența cu care sunt semnalate ozn-urile? Oamenii de știință au tras din aceste premise concluzia, *de bun simț*, că OZN-urile n-au cum să fie vehicule ale unei inteligențe nepământene...

Sperăm că cititorul inteligent a și avut plăcerea de a depista câte greșeli de logică am făcut (împreună cu distinșii oameni de știință) în paragraful de mai sus. Pentru cei care încă nu le-au văzut, le amintim, pentru început, o istorioară medievală. Unui învățat, care nega posibilitatea minunilor, întrucât ele „contrazic legile naturii”, Sfântul *Toma D'Aquino* i-ar fi răspuns: „Tu chiar crezi că cunoști toate legile naturii?” Dar azi, la începutul secolului XXI, este cineva, fie și o întreagă Academie, care poate pretinde că le cunoaște?

Astfel, dacă OZN-urile nu sunt fabricate pe Pământ și nici nu pare practic să vină, seară de seară, în vizită pe Pământ, din adâncurile Cosmosului, nu este complet imposibil ca ele să vină de pe baze, bine camuflate, aflate nu departe în jurul planetei noastre, poate uriașe „nave mamă”, poate orașe subterane de pe Lună, Marte ori alte corpuri cerești, ori poate chiar de sub pământ. Și nu am vorbit de multe alte ipoteze, de loc imposibile, conform cărora sursa și hangarele OZN-urilor s-ar afla, e drept, pe Pământ, dar într-un alt timp, într-o altă dimensiune sau într-o altă stare de agregare a materiei...

Astronomii văd și ei OZN-uri

S-a spus că astronomii nu văd niciodată OZN-uri. Nu este adevărat, dar, e drept, unii astronomi preferă să

ignore sau să treacă sub tăcere observațiile care nu intră în canoanele acceptate, deci care i-ar putea discredita în ochii confrăților. Pe vremuri însă nu au fost atât de temători. *Charles Messier*, probabil cel mai mare astronom al timpului său, cel ce a alcătuit catalogul de nebuloase (și galaxii) utilizat și azi, a văzut zburând pe cer, în 17 iunie 1777, mai multe discuri negre. El a făcut o comunicare științifică scrisă despre observația sa. În revista *Annales de chimie et de physique* din septembrie 1820, un astronom descrie că a observat „șiruri de discuri întunecate”. În perioada septembrie-noiembrie 1831, în registrul observatorului astronomic din Geneva s-a notat, aproape în fiecare noapte, că s-au zărit obiecte pe care azi le-am numi OZN-uri. Astfel de observații s-au făcut în 1845 la observatorul din Neapole, în 1855 în Germania, în 1859 la observatorul din Redhill, în 1868 la cel din Oxford ș.a.m.d., din ce în ce mai des. Aceste observații s-au rărit doar în ultimii cincizeci de ani, când OZN-urile au devenit un subiect „tabu” printre astronomi. Așa cum am văzut, au fost însă, și în această perioadă, astronomi corecți cu observațiile lor. Dintre cei mai cunoscuți de noi ajunge să-i amintim pe Allen Hynek sau pe Jacques Vallée.

Un astfel de astronom a fost și Clyde W. Tombaugh, cel care în 1930 a descoperit cea de a noua planetă a Sistemului Solar: *Pluton*. În seara zilei de 20 august 1949, Tombaugh stătea în grădina casei sale din *Las Cruces* (New Mexico), împreună cu soția și soacra sa. Toți trei au văzut o formație de șase până la opt lumini verzui foarte slabe, rectangulare, zburând spre sud, silențios și cu o viteză uniformă. Prima impresie a fost că sunt hublourile unei nave imense și întunecate. Astronomul a recunoscut că „obiectele păreau să fie dirijate și se deosebeau de toate celelalte fenomene observate de mine”.

După faimoasa invazie” de OZN-uri din iulie 1952 deasupra capitalei americane, s-a demarat proiectul

„Skysweep”, o scrutare sistematică a cerului. Scopul mărturisit era de a descoperi eventuali sateliți naturali de mici dimensiuni ai Pământului, în vederea instalării pe ele a unor platforme, în cadrul viitoarelor programe pentru zboruri spațiale. Participanții la proiect au fost însă instruiți să fie atenți și la eventualele observații de OZN-uri. Ei dispuneau de aparate suficient de sensibile pentru a zări o minge de tenis albă de la distanța de 1600 de kilometri. Tombaugh a fost numit șeful acestui proiect.

Aparent, în cadrul acestui proiect, s-a descoperit, încă din 1953, că unul sau două obiecte de mari dimensiuni se roteau, la distanță mică, împrejurul Pământului. La scurt timp au început să circule zvonuri că s-ar fi descoperit doi noi sateliți ai Pământului. S-au făcut chiar și speculații, cum că aceștia ar putea fi artificiali.

Dr. Lincoln La Paz, directorul institutului pentru meteoriți de la Universitatea statului New Mexico și al doilea șef al proiectului „Skysweep”, a declarat, la un moment dat, că cei doi sateliți se învârt deasupra Pământului la 400 respectiv 600 mile altitudine (cca. 650 respectiv 950 km). La Paz și-a retractat însă afirmațiile când și-a dat seama că fie acești sateliți trebuia să fi fost observați și în trecut, fie, dacă erau nou veniți, legile mecanicii fac extrem de improbabil ca un corp să se poată sateliza, pe o orbită circulară, în jurul Pământului, spontan, deci fără „manevre de corecție a traiectoriei” de care doar o inteligență era capabilă. Profesorul Tombaugh, la rândul său, a fost tot timpul extrem de discret referitor la eventualele rezultate ale proiectului. El nu a publicat rezultatele cercetărilor respective niciodată.

Iată însă că un alt astronom, *John P. Baghy*, din Chicago, a anunțat, la scurt timp după descoperirea din 1953, că a zărit unul dintre acești sateliți, la altitudinea de 475 mile. La aceasta se adăuga un comunicat de presă al NASA, emis în octombrie 1954, precum că au fost

recepționate semnale radio indescifrabile de la un obiect orbitând în jurul Pământului.

În tot acest timp Pentagonul a insistat foarte mult asupra faptului că sateliții sunt naturali. Nimeni nu putea însă explica, în acest caz, nici apariția lor, nici ulterioara lor dispariție, cel târziu în 1955, când așa cum ne asigură Daniel Keyhoe, autoritățile au pierdut contactul cu misterioasele obiecte.

Se pare că OZN-urile s-au arătat de la bun început interesate de aventura cosmică umană. În 1957 au fost lansați primii doi sateliți artificiali: *Sputnik 1* și *Sputnik 2*. Astronomii care le urmăreau evoluția au avut surpriza să constate zburând în preajma lor și un al treilea obiect care părea că le studiază. Misiunile spațiale americane *Mercury* (1962 - 63) și *Gemini* (1965 - 66) au observat de pe orbită numeroase obiecte, unele mult mai mari decât tot ce tehnologia pământească putea trimite în spațiu la ora aceea. Fotografiele unor OZN-uri, făcute din *Gemini 4*, 11 și 12, au apărut pe copertele unor publicații științifice și de popularizare. Totuși, filmul făcut, în iunie 1965, la bordul lui *Gemini 4* de James Mcdivitt, film pe care se vedea un obiect metalic din care ieșeau numeroase brațe, n-a fost făcut public niciodată. Obiecte neidentificate au fost văzute, cum s-a aflat mai târziu, și de pe navele sovietice *Vostok* și *Voshod* (1 - 963 - 64), iar ulterior în cadrul misiunilor Skylab, ca și a altor misiuni spațiale.

Declarațiile astronautului Gordon Cooper

Maiorul Gordon Cooper, în ziua de 15 mai 1963, a înconjurat Pământul de 22 ori într-o capsulă *Mercury*. În timpul ultimei rotații, a anunțat stația de urmărire de lângă Perth (Australia) că un obiect luminos, verzui, se apropie din față de capsula sa, pe sensul est-vest, sens pe care nu zburau niciodată sateliții sau navele pământene. Cei de pe Pământ au confirmat existența obiectului, care pe ecranele radarelor apărea a fi metalic. Postul de radio

NBC, care urmărea pas cu pas zborul, a difuzat imediat știrea, astfel încât reporterii s-au înghesuit să-i ia lui Cooper un interviu la aterizare. Acesta însă a refuzat orice comentariu.

Trebuie să menționăm că Gordon Cooper era convins de existența OZN-urilor. În 1951, fiind staționat, ca aviator, la baza Neubiberg, lângă München, în Germania de Vest, el a văzut, în două rânduri, formațiuni de astfel de obiecte, discoidale, zburând de la est spre vest, la o înălțime și cu o viteză pe care avioanele de vânătoare n-o puteau atinge. În paranteză menționăm că și Donald Slayton, un alt astronaut pe Mercury, văzuse și el OZN-uri în 1951, dar în Minneapolis.

Gordon Cooper a mai afirmat că la 2 mai 1957, la baza Edwards în deșertul Mojave din California, a aterizat un OZN discoidal. Cooper, lucra pe atunci la această bază ca șef de proiect pentru prototipuri de aparate de zbor și conducea un echipaj care avea ca sarcină filmarea unei instalații experimentale de aterizare, montată într-un punct mai depărtat, pe patul lacului secat Rogers. Cooper însuși nu a fost de față la această operație, dar, la un moment dat, camarazii săi au venit în fugă să-i spună că un OZN în formă de disc, nu foarte mare dar în care ar fi putut încăpea câteva persoane, a coborât chiar deasupra lor, s-a oprit plutind în aer, a scos apoi trei picioare și a aterizat la nici 50 de metri de martorii la eveniment. Evenimentul a fost filmat timp de câteva minute. Când militarii s-au apropiat să ia imagini mai detaliate, discul s-a ridicat de la sol, și-a retras picioarele și a dispărut cu mare viteză. Cooper și-a anunțat superiorii, în conformitate cu regulamentele în vigoare. Aceștia i-au spus că fenomenul este cunoscut iar filmul trebuie dezvoltat urgent, trimis imediat la Washington D.C. cu avionul generalului comandant și nu este permisă realizarea de copii. Așa s-a și întâmplat. Dar Cooper afirmă că a apucat să vadă filmul,

de mai multe ori la rând, înainte de expedierea sa. După aceasta a așteptat, săptămâni în șir, să li se spună oficial ce anume văzuseră. Nu au mai primit însă nicio explicație, iar de atunci nu s-a mai auzit nimic despre prețioasa peliculă. Tot Cooper declara că a avut ocazia să vadă și el OZN-uri, în jurul bazei Edwards. În general personalul de aici era obișnuit să vadă zburând tot soiul de bizarerii, considerate aeronave experimentale, și nu comenta aceste observații. Astronautul a precizat în aceeași declarație: „Cred că OZN-urile există și cele cu adevărat inexplicabile aparțin unor civilizații avansate tehnologic”.

Unii autori au scris că tot Cooper, zburând de astă dată cu capsula *Gemini 5*, ar fi fost atât de șocat de ceea ce a văzut la 21 august 1965 încât a fost declarat inapt pentru alte misiuni cosmice (Există totuși și o declarație ale lui Cooper, în revista OMNI, conform căreia el nu ar fi văzut *niciodată vreun. OZN, în Cosmos*, și n-au văzut nici alți astronauți despre care s-a scris; singura observație pe care o considera incontestabilă fiind cea a astronautului Mcdivitt).

Gordon Cooper se va retrage din Air Force, cu gradul de colonel, în 1970, și va deveni unul dintre cei care vor cere Congresului american, în repetate rânduri, să se facă public tot ceea ce autoritățile cunosc despre fenomenul OZN.

În martie 1978, sub auspiciile statului Grenada, Cooper a scris, Comisiei Națiunilor Unite pentru utilizarea pașnică-a Spațiului Cosmic, o scrisoare în care susținea inițiativa înființării unei agenții a ONU consacrată problematicei OZN, pe care o considera deosebit de importantă pentru întreaga omenire. În această scrisoare, el afirmă că astronauții „sunt foarte reticenți în a discuta despre OZN-uri, datorită numărului mare de indivizi care, fără nicio reținere, difuzează istorii contrafăcute și documente fabricate, terfelindu-și numele și reputația fără

nicio ezitare. Puținii astronauți care au acceptat să activeze în domeniul OZN, trebuie să acționeze cu maximă precauție. Sunt mai mulți dintre noi care cred în OZN-uri și care au avut ocazia să vadă OZN-uri pe sol ori din avion". Din păcate, nici scrisoarea lui Cooper, nici inițiativa statului Grenada nu au fost receptate cu prea mult entuziasm, se pare și pentru faptul că Grenada era, în vremea respectivă, o dictatură cu o reputație îndoielnică. La puțin timp după inițiativa lui Cooper dictatura a și fost răsturnată, iar noul „guvern revoluționar” nu mai era interesat de astfel de subiecte.

Cooper a mai trimis o scrisoare Organizației Națiunilor Unite, scrisoare care a fost citită, în ședința plenară din 27 noiembrie 1978, consacrată problemei OZN. În scrisoare scria între altele: „Eu cred că aceste vehicule extraterestre și echipajele lor ne vizitează planeta venind de pe alte planete, care sunt, evident, ceva mai avansate decât suntem noi, aici, pe Pământ.

Mai recent, Cooper a declarat că „mulți ani eu am trăit cu un secret, un secret impus tuturor specialiștilor în astronautică. Acum pot să spun că în fiecare zi în SUA, radarele noastre captează obiecte cu o formă și o compoziție necunoscute nouă. Și există mii de rapoarte de la martori și mari cantități de documente care pot proba aceasta, dar nimeni nu vrea să le facă publice”.

Gordon Cooper este o persoană cu o reputație mai presus de orice suspiciune. Și totuși, nu putem să nu menționăm articolul din 1996 în care *James Oberg* făcea cunoscute propriile investigații detaliate, asupra cazurilor de mai sus. Constatările sale sunt derutante. Echipa care a văzut în 1957 un OZN la baza Edwards era formată doar din două persoane și acestea nu au făcut decât fotografii, care n-au fost ascunse ci incluse în anexele la proiectul Blue Book, fiind și reproduse în unele lucrări cunoscute. Nimeni nu-și aducea aminte să fi văzut obiectul aterizând.

Mai mult, versiunea oficială susținea că obiectul respectiv ar fi fost un balon meteorologic, impresia de OZN fiind dată de reflectarea razelor soarelui... Apoi, niciunul dintre foștii camarazi ai lui Cooper din Germania 1951 nu-și aducea aminte de OZN-urile de care vorbea acesta și nici nu există vreun document care să le ateste. În plus, OZN-ul văzut din capsula Mercury, în 1963, ar fi fost... aurora boreală (însuși Cooper ar fi sugerat această variantă), fără nicio legătură cu obiectul neidentificat urmărit de radarele de la sol...

„OZN-uri văzute din navele spațiale în 15 septembrie 1991, între orele 20.30 și 20.45 GMT, în cadrul misiunii STS-48 a navei spațiale *Discovery*, o cameră video aflată la bord urmărea, de la o înălțime de 570 kilometri, orizontul curbat al Pământului și transmitea, în direct, imagini printr-o rețea de televiziune prin cablu, agreată de NASA. *Donald Hatch*, cercetător în probleme spațiale, din statul Maryland, s-a întâmplat să înregistreze transmisia. Nu mică i-a fost mirarea să descopere că, timp de patru minute, pe imagine sau văzut cam o duzină de obiecte luminoase, efectuând manevre în diferite direcții, cu viteze variabile, aparent la câteva mii **distanță** de navetă.

Unul dintre obiecte, numit ulterior „ținta”, părea că ieșise din atmosfera terestră și zbura paralel cu curbura planetei. La un moment dat, s-a văzut o izbucnire de lumină. În aceeași clipă, obiectul și-a schimbat traiectoria într-un unghi de circa 120 de grade și, accelerând, a dispărut în spațiu. Peste două secunde două dăre luminoase au urcat traversând locul ocupat puțin **înainte** de „țintă”. Imediat după aceasta „camera s-a îndreptat în jos, permițând să se vadă și alte obiecte luminoase, între care unul triumfiar. Două alte obiecte se deplasau, în paralel, pe partea dreaptă a imaginii.

Filmul a fost difuzat în toată lumea. Și telespectatorii

români l-au putut vedea, de mai multe ori, pe canalul Discovery. Descoperirea a făcut o oarecare vâlvă printre amatorii de OZN-uri. De pildă, una dintre interpretări a fost că de pe un satelit american s-a „tras”, cu o armă cu „pulsatii de energie”, într-un OZN, în: cadrul unui episod secret din „războiul stelelor”. OZN-ul, prevenit în ultima clipă, și-a schimbat însă traiectoria înainte de a fi atins.

S-a cerut și s-a obținut banda originală de la NASA; aceasta a fost analizată cu cea mai performantă tehnică de calcul disponibilă. Un purtător de cuvânt al NASA, interpelat, a susținut că ceea ce s-a filmat erau doar simple „cristale de gheață” aflate nu departe de obiectivul camerei de luat vederi și reflectând razele soarelui. Apariția bruscă a obiectului s-ar datora ieșirii unei particule de gheață din umbra Pământului, sau, și mai probabil, din umbra navei. Dr. Jack Kasher, fizician, profesor la universitatea de stat din Nebraska, fost participant, între 1975 și 1992, la cercetări legate de Inițiativa de Apărare Strategică „Războiul Stelelor”, a arătat că sunt cinci scenarii posibile bazate pe ipoteza „cristalelor de gheață”, demonstrând apoi că niciunul dintre aceste scenarii nu rezistă unei analize mai atente. Concluzia sa finală a fost că afirmația cu particulele de gheață este „o poziție imposibil de susținut” și că obiectele par să fie mai degrabă „nave controlate inteligent”. Între altele, camera de luat vederi era focalizată la infinit, deci obiectele apropiate trebuiau fie să apară cețos, fie să dispară complet. Deși a reușit să-și supere astfel numeroși confrăți și „demistificatori” tradiționali ai fenomenului OZN, nimeni nu a reușit să găsească o explicație mai bună. S-a mai spus că izbucnirea de lumină reflecta acțiuni de ajustare a traiectoriei efectuate de propriile rachete. Aceste operații sunt însă bine monitorizate; cea mai apropiată aprindere a unei rachete, pentru a descărca niște apă reziduală, a fost inițiată abia peste două minute,

și s-a realizat la un sfert de oră de la evenimentul filmat. În plus, orice aprindere a unei rachete trebuia să se manifeste printr-o mișcare a obiectivului de filmat, ceea ce nu s-a observat.

Ipoteza agresiunii unui OZN nu este atât de neverosimilă cum pare, deoarece armata americană dispune la ora actuală atât de un laser de înaltă energie, în curs de testare, ca armă destinată doborârii unor obiective care zboară în spațiul extraatmosferic, cât și de un sistem de telescoape prin care această armă poate fi dirijată către obiectivul dorit.

Obiecte neidentificate au fost văzute, de pe navele spațiale, și în anii următori, de pildă în cursul misiunilor STS-80 și STS-84. Pe lângă „sfere cu lumină proprie” s-au filmat și obiecte care intrau în câmpul vizual pentru perioade extrem de scurte, de pildă a treizecea parte din secundă, ca apoi să dispară brusc, ca și cum niciodată n-ar fi fost acolo. La ora actuală există mai multe filme video, circulând inclusiv printre astronauți, cu înregistrarea unor astfel de fenomene.

Interesant mai este că, dacă la primele călătorii cu naveta se făceau transmisiuni directe din spațiu, ulterior s-a trecut, practic în totalitate, la filme care sunt difuzate ulterior. Schimbarea a fost interpretată de anumite persoane ca o formă de cenzură, pentru ca marele public să nu vadă ceea ce nu trebuie văzut. De asemenea, este de notorietate existența unor sateliți spion, de tipul lui DM5, care pot localiza obiecte zburătoare care nu sunt creații omenești. Unele dintre obiectele detectate de acești sateliți au fost corelate și cu observații OZN făcute de la sol. Totuși astfel de observații, de regulă, nu se fac publice.

În ianuarie 2000 cercetătorul britanic Graham Birsdall a avut o discuție cu Guido Nigro, directorul radiotelescopului Golden Grove de lângă Perth (Australia). După ce a văzut filmul înregistrat de misiunea STS-80,

Grove a declarat „dacă pelicula se va dovedi autentică și dacă ea reprezintă într-adevăr o navă extraterestră, sau ceva în genul acesta, cu alte cuvinte dacă există o mușamalizare, cei ce fac aceasta sunt inamicii întregii rase umane. Deoarece noi nu suntem copii și trebuie să aflăm adevărul. Nu contează că anumite persoane nu știu ce să facă cu acest adevăr – majoritatea noastră va ști – iar dacă este o mușamalizare, cred că a sosit momentul ca ea să fie terminată”.

În 25 februarie 1996 naveta Columbia, aflată în timpul unei misiuni spațiale, a început un experiment inedit. Un satelit de mici dimensiuni a fost „prionit” de navetă printr-un cordon și un cablu electric. Cordonul a fost desfășurat treptat, pe măsură ce satelitul se depărta de navetă, până a ajuns la aproape 20 de kilometri.

Experimentul, pregătit prin cooperare de NASA și Agenția Spațială a Italiei, avea drept obiectiv o mai bună înțelegere a mecanismelor care se petrec în ionosfera Pământului. Italia a furnizat satelitul, iar NASA sistemul de legătură. Cablul intersecta, cu viteza de 28.000 kilometri pe oră, liniile de forță magnetice ale Pământului, generând, în timpul desfășurării legăturii, un curent continuu de până la 0,5 amperi, la o diferență de potențial de 3500 de volți. Un astfel de sistem ar putea deveni, pe viitor, o posibilă sursă de energie.

La un moment dat însă cablul s-a dezizolat, s-a creat un arc foarte puternic, ducând la arderea cordonului de legătură pe o mare lungime, ceea ce a făcut imposibilă continuarea experimentului. La 4 iunie 1996 NASA a dat publicității un document de 358 de pagini, în care examina, între altele, cauzele eșecului. În document se spune că „arcul electric s-a produs, din cauza unei breșe în stratul izolator care înconjură conductorul din legătură, fie datorită penetrării unui obiect extern străin (dar nu deșeuri spațiale sau micrometeoriti), fie datorită unui

defect al cordonului. Breșa în izolație a permis ca o descărcare electrică sau un arc electric să treacă de la firul de cupru din cordon la împământarea electrică din preajmă. Comisia a constatat că, în condițiile reale la care a fost supus în timpul zborului, cordonul s-a dovedit mult mai vulnerabil la stricăciuni decât s-a așteptat". Ken Szalai, care a „fost președintele comisiei de investigare, a menționat totuși că „cordonul a fost o realizare inginerească remarcabilă și a dus la descoperiri științifice senzaționale”.

NASA, observând deci că o posibilă cauză a defecțiunii putea fi un obiect, nu face în continuare nicio referire ce anume putea fi acel „obiect extern străin” care nu este nici deșeu spațial nici meteorit. De asemenea nimeni n-a explicat care au fost acele „descoperiri științifice senzaționale” de care s-a vorbit, știindu-se că misiunea a fost catalogată oficial drept un eșec. Și încă un fapt remarcabil și inexplicabil. Când NASA a restabilit legătura cu satelitul „priponit”, ea a descoperit că toate calculatoarele sale de bord fuseseră, într-un mod misterios, reprogramate...

În același context merită să amintim o istorioară, rămasă până azi fără explicație, pe care cititorul o poate regăsi mai pe larg, de pildă, în cartea lui Eugen Celan Parapsihologia și Serviciile Secrete (1997). La 21 octombrie 1961, în cadrul proiectului „West Ford 1”, finanțat de Pentagon, satelitul militar MIDAS a împrăștiat, pe o orbită circumterestră, la altitudinea de 3200 de kilometri, 350 de miliarde de ace de cupru, fiecare lung de 2 - 4 centimetri (greutatea totală 16 kilograme), formând o fâșie lată de 40 kilometri și groasă de 10 kilometri în jurul globului. Obiectivul declarat era crearea unei „ionosfere artificiale”, care să fie ferită de perturbările obișnuite ale furtunilor magnetice și ale exploziilor solare. Acest ecran reflectorizant urma să servească și la interceptarea

comunicațiilor radio sovietice. Rezultatul a fost o perturbare generală a tuturor legăturilor radio. A apărut însă, ca din neant, o imensă navă care a aspirat, în câteva minute, toate acele. Crezând că au de-a face cu o nouă realizare a sovieticilor, pe atunci în avans asupra americanilor în privința explorării Cosmosului, Pentagonul a cerut repetarea experimentului. Misteriosul OZN a reapărut și a colectat din nou toate acele. Afirmativ, ulterior, aceeași navă s-a mai întors periodic, ca pentru a inspecta dacă totul e în ordine.

Luna o bază a extraterestrilor?

Așa cum spun și manualele de astronomie, Luna este un astru mort. Deasupra stâncilor și a câmpurilor de praf cosmic, atmosfera este practic inexistentă. Ziua, temperatura se ridică la + 1500C iar noaptea coboară la - 2300C. Nicio formă cunoscută de viață nu rezistă la astfel de condiții. Aceste constatări fac și mai misterioase numeroasele manifestări observate de-a lungul secolelor, de astronomi. În 1587 a fost semnalată „o stea” pe suprafața Lunii; în 1671 Jean Dominique Cassini vede, tot acolo, „un norișor”. William Herschel, supranumit „cel mai bun observator din istoria astronomiei”, descoperitorul planetei Uranus, a văzut în 19 septembrie 1787, pe Lună, ceea ce credea el a fi trei vulcani, dintre care unul în plină erupție. Trei ani mai târziu, tot el semnalează, cu prilejul unei eclipse, peste 150 de puncte luminoase roșii. Herschel nu a fost singurul care le-a văzut. Sute de observații similare s-au făcut de-a lungul secolelor XIX și XX. În 1867 Societatea Regală Britanică a demarat un program sistematic de urmărire a lor. Alți observatori li s-au alăturat în scurt timp. Cu ocazia aceasta au fost zărite și alte bizarerii. În 1874, la observatorul din Praga s-a urmărit un disc alb, strălucitor, care a traversat alene suprafața Lunii. Alte obiecte care se mișcau, aparent în apropierea suprafeței lunare, au fost văzute în 1892 și

1896. În secolul XX numărul observațiilor inexplicabile a crescut simțitor. Ele continuă și azi, numărul lor fiind uneori de peste o sută pe an.

Au fost observate și stranii artefacte, cum ar fi un „pod” gigantic, ori turnuri, ziduri, care au dispărut după ce fuseseră văzute și fotografiate de mai mulți observatori. De asemenea din când în când au fost semnalate ciudate „dom”-uri, despre care s-a presupus că ar fi scăpări de gaze din interiorul astrului, care antrenează nori de praf”.

În 1950, astronomul Harold P. Wilkină a zărit, mișcându-se deasupra craterului Aristarh, o formă luminoasă ovală având lungimea de 150 - 200 metri. În urma acestei observații și a altora care au urmat, el a emis ipoteza că Luna ar putea fi o bază de pe care extraterestrii urmăresc Pământul. În 1958 astronomul rus Nikolai Kozîrev a observat și el emisiuni luminoase repetate în același loc. De altfel, numai de la observatorul Pulsnitz din R.D. Germană, și numai în perioada iulie 1963 - octombrie 1966, îți craterul Aristarh au fost observate 27 de lumini inexplicabile, iar în ianuarie 1968, 140 de astfel de cazuri. În alte câteva locuri, cum ar fi craterele Platon, Alfonsus, Gassendi sau Tycho, au fost observate de asemenea lumini stranii, chiar dacă într-un număr mai mic.

Azi știm, grație seismografele instalate de misiunile Apollo, că Luna este, și în interior, un astru mort, lipsit de vulcanism ori de mișcări tectonice importante. Ce puteau atunci fi acele lumini? Ipoteza că ele ar putea fi provocate de activitatea unor extraterestri, care s-au instalat de mult pe Lună, a fost reluată de mai mulți specialiști sau autori de cărți, între care de Daniel Keyhoe, de rușii Mihail Vasin și Alexandr Scerbakov (1970) sau de Donald K. Wilson. Acesta din urmă a publicat în 1975 cartea *Our Mysterious Spaceship Moon* (Misterioasa noastră navă spațială - Luna) în care se întreabă dacă nu cumva în adâncurile satelitului nostru au fost amenajate imense hangare pentru

OZN-uri, sau dacă nu cumva, Luna este, în întregime, un satelit artificial, gol (și locuit) pe dinăuntru, acoperit pe dinafară cu o crustă de piatră, groasă de mai mulți kilometri, menită să înșele pământenii. El aduce câteva argumente interesante în sprijinul acestei ipoteze: faptul că, densitatea Lunii este în interior de numai 3, 3 în comparație cu 5, 5 la suprafață (egală cu cea Pământului, în ansamblu), deși, ar fi normal ca elementele mai grele să se fi acumulat spre centrul astrului. Se știe astfel, că nava automată Lunar Orbiter 5, în 1967, ca și explorări efectuate după aceea, au descoperit, la adâncimi de 35 - 75 de kilometri, în interiorul satelitului, neașteptate zone, cu densitate foarte mare, ori „pungi” aparent goale (așa-numiții „masconi” pozitivi sau negativi). Efectul acestor neomogenități era atât de mare încât ele au perturbat traiectoriile calculate ale navelor care se roteau în jurul Lunii.

O altă bizarerie este că Luna vibrează la orice atingere, ca un instrument muzical. În noiembrie 1969, misiunea Apollo 12 a instalat niște seismometre de mare precizie pe suprafața Lunii. Atunci când echipajul se pregătea să se întoarcă pe Terra, a aruncat de la înălțime, înapoi pe suprafața satelitului, modulul lunar Intrepid, care-și terminase misiunea. Șocul căderii a pus în vibrație practic întreg globul lunar; dar ceea ce a surprins a fost că vibrațiile au continuat neîntrerupt timp de 55 de minute... Apollo 14 a repetat experiența cu treapta a treia, golită de combustibil, un obiect lung de 18 metri și greu de 40 de tone, care a lovit Luna la circa 180 de kilometri de locul unde se găseau seismometrele. Luna a continuat să vibreze, ca un gong, străbătută de unde seismice, timp de aproape 5 ore... în 1973 căderea unui meteorit mare a pus din nou în mișcare seismografele timp de 3 ore... Nu s-a găsit o explicație mulțumitoare pentru acest fenomen, dar el a suscitât din nou ipoteza existenței unor mari goluri în

interiorul satelitului nostru, poate chiar a unor cavități cu pereți metalici...

S-a spus chiar că Luna putea fi „adusă” din altă parte și satelizată în jurul Pământului cândva, foarte de demult, de o supercivilizație care ne monitorizează. Unii autori spuneau că acest eveniment ar fi avut loc relativ recent, poate acum 12 - 13.000 de ani. S-au descoperit chiar și legende despre popoare care ar fi trăit înainte de apariția Lunii pe firmament, de pildă acei „proselenes” din Grecia. Din păcate pentru legende atât de frumoase, geologia a găsit în adâncul Pământului dovezi ale prezenței Lunii (de pildă prin marea ori prin influențe asupra rotației globului terestru), încă de acum sute de milioane de ani. În plus, dacă Luna ar fi venit de undeva de departe, după nașterea Sistemului Solar, era extrem de complicat să i se stabilizeze orbita pe o traiectorie atât de apropiată de un cerc.

De ce n-au continuat misiunile Apollo?

Misiunile Apollo, destinate să ducă omul pe Lună, se pare că au fost și ele urmărite, aproape fără excepție, de obiecte stranie. O parte dintre aceste obiecte au influențat direct navele, cauzând un bruiaj puternic al legăturilor radio, trepidații ale navei, creșterea temperaturii etc. Mai multe dintre misiunile Apollo au adus filme și fotografii spectaculoase cu aceste obiecte.

În ziua de 20 iulie 1969, modulul lunar Eagle a aselenizat în zona numită Marea Liniștii. Primii oameni care au pus piciorul pe Lună au fost Neil Armstrong și Edwin Aldrin, componenți ai misiunii Apollo 11. În 19 iulie 1969, pe când nava se apropia de Lună, astronauții au văzut la o oarecare distanță, un obiect straniu, pe care Armstrong l-a descris ca două inele interconectate, Aldrin de o carte gigantică pe jumătate deschisă, iar Michael Collins, cel de al treilea participant la misiune, ca un tub imens. Fotografii ale acestui OZN, făcute de Aldrin, au fost

date publicității în iunie 1975; ele înfățișează două globuri luminoase, unul mai mare, celălalt mai mic, posibil legate unul de celălalt, plutind deasupra peisajului lunar.

Legătura radio a misiunii Apollo 11 cu Centrul de control din Huston, a fost întreruptă, din cauze necunoscute, de mai multe ori. În timpul întreruperilor astronauții au auzit în aparatele lor zgomote ce aduceau cu fluieratul unui tren, o sirenă de pompieri sau cu un fierăstrău mecanic. O astfel de întrerupere s-a produs și când, la un moment dat, modulul de serviciu, rămas pe o orbită circumlunară împreună cu Collins, a fost survolat de un OZN.

Între versiunea oficială a dialogului cu Pământul, dată publicității de NASA, și o altă versiune, înregistrată de un radioamator, există diferențe importante. În aceasta din urmă se vorbește despre faptul că în timp ce se pregătea să aselenizeze, modulul a fost depășit de un OZN cilindric imens, având o lungime estimată la un kilometru și jumătate. Fotografia acestui cilindru a fost dată ulterior publicității.

Se spune că Armstrong (alții spun că Aldrin) ar fi fost auzit, prin radio, spunând în clar „Drăcia dracului! Aș fi curios să știu ce fel de nave sunt acelea care au aselenizat înaintea noastră de partea cealaltă a craterului”. Otto Binder, fost angajat NASA, scria că, la un moment dat, Armstrong ar fi spus: „Chestiile astea sunt uriașe, domnule... enorme... Oh, Doamne, n-o să credeți asta! Vă spun că sunt alte nave spațiale acolo... aliniate pe partea îndepărtată a marginii craterului... sunt pe Lună și ne supraveghează...”

Aceste mesaje nu au fost confirmate oficial și li s-a acordat puțină credibilitate. Dar în 1978, Maurice Chatelain, fost șef al Sistemului de Comunicații NASA și proiectant al sistemelor de prelucrare a datelor și de comunicații ale misiunilor Apollo, a confirmat, într-o carte,

că, într-adevăr Armstrong a raportat observarea a doua OZN-uri pe marginea craterului. Chatelain a adăugat: „Întâlnirea era cunoscută de cei de la NASA, dar nimeni n-a dezvăluit-o până acum”. El a mai confirmat, de asemenea, că transmisiunile radio au fost întrerupte de mai multe ori, pentru a împiedica neavizații să le urmărească. De altfel, la începutul anilor nouăzeci, s-a descoperit un document de două pagini, cuprinzând regulamentul utilizat de NASA pentru a ascunde „informații sensibile” transmise de astronauți...

Cam în aceeași perioadă, trei cercetători ruși: voi. Vladimir Ajaja de la Universitatea din Moscova, Prof. Alexandr Kazanțev și Dr. Serghei Bojici au declarat că spionajul sovietic a urmărit și el, cu mijloace radio, detaliile aselenizării. Din înregistrările convorbirilor lui Armstrong cu Misiunea de Control de la Huston reieșea că două OZN-uri de mari dimensiuni au fost văzute în preajma modulului lunar. Dr. Bojici era chiar de părere că cele două OZN-uri veniseră acolo pentru a interveni în cazul în care ar fi apărut vreun incident nefericit în cursul aselenizării. Cei trei cercetători ruși afirmau că americanii au întrerupt, din motive de cenzură, convorbirea conținând relatarea lui Armstrong privind cele observate.

S-a mai spus că Aldrin a filmat OZN-ul din interiorul modulului, ca o completare la cele relatate de Armstrong, dar filmul a fost declarat secret imediat după întoarcerea misiunii pe Pământ. Unul dintre OZN-uri s-ar fi așezat nu departe de modulul lunar și și-a luat zborul doar cu câteva minute înainte ca, în ziua de 21 iulie 1969, Armstrong să deschidă ușa modulului lunar. De altfel și în privința acestui moment există unele semne de întrebare. După sosirea modulului pe Lună, două miliarde de telespectatori, care urmăreau evenimentul în direct, așteptau cu sufletul la gură să vadă pe cei doi coborând pe suprafața astrului. Fără nicio explicație, ieșirea din modul

a fost amânată timp de cinci ore. Ulterior s-a spus că astronautii... s-au odihnit. Era total lipsită de logică o astfel de amânare. Aflați într-un moment istoric, celor doi numai de somn nu le ardea. În cele din urmă Armstrong a efectuat ieșirea din proprie inițiativă, în mod neașteptat și chiar în ciuda ordinelor primite de pe Pământ. El a ieșit din modul, a fixat aparatul de luat vederi de scara care cobora spre sol, s-a urcat din nou în modul, după care a mai coborât o dată, solemn, în văzul a milioane de telespectatori, punând piciorul pe solul lunar, în timp ce rostea cuvintele binecunoscute: un pas mic pentru om dar un salt uriaș pentru omenire. Pe filmul care a înregistrat acest episod se poate zări, traversând colțul din stânga sus a imaginii, timp de circa o secundă, un punct luminos, cu o coamă după el, semănând cu nava filmată în 19 iulie.

Timothy Good, în cartea *Above Top Secret* (1987), afirmă că un prieten i-a relatat o convorbire despre care avea cunoștință, convorbire între un profesor cunoscut, dar care a cerut să i se păstreze anonimatul, și Neil Armstrong. Astronautul a spus: „A fost incredibil... știam că exista posibilitatea... adevărul este că fusesem avertizați. Dar nu s-a pus problema unei stații spațiale sau a unui oraș lunar... navele lor sunt superioare alor noastre, atât ca mărime cât și ca tehnologie. Doamne ce mari erau... și amenințătoare... Nu, nu era vorba de o stație spațială... NASA... nu putea risca o panică pe Pământ...”. Timothy Good, vrând să verifice autenticitatea informației, s-a adresat în 1986 chiar lui Neil Armstrong. Acesta a răspuns: „Sursa dvs. «de încredere» nu este de încredere... Tot ce s-a văzut s-a raportat public”. Să fie oare numai atât?

Așa cum ne asigură Prof. Aurel Cărășel și Prof. Dan Mihăilescu, Dr. Garry Henderson a afirmat că NASA deține numeroase fotografii de OZN-uri și că „toți astronautii noștri au văzut aceste obiecte, dar au ordin să nu discute

cu nimeni cele văzute”.

Apollo 12 a fost urmărit, pe tot drumul său spre Lună, de două ozn-uri. Obiectele luminoase, una zburând în fața navei, cealaltă în spate, au fost văzute chiar și de Pământ, prin telescoape, apărând la scurt timp după decolare, în ziua de 14 noiembrie 1969. A doua zi, unul dintre aceste obiecte s-a depărtat brusc, în timp ce al doilea a însoțit nava până în 17 noiembrie. Explicațiile oficiale au fost că astronauții au văzut, fie treapta a treia, fie un panou de protecție; explicația era însă greu de acceptat, deoarece, în urma repetatelor corecții, traiectoria navei s-a schimbat simțitor, or obiectele au rămas pe aproape, deci și-au corectat și ele traiectoria, practic simultan. Apariția a ținut încordați nervii astronauților. În momentul în care nava s-a înscris în jurul Lunii, în cască au început să se audă, din când în când, sunete inexplicabile, dintr-o o sursă nedefinită. Se cunoaște azi schimbul de cuvinte cu centrul de coordonare de la Huston, din care reifese că atunci când Charles Conrad și Allan Bean își începuseră plimbarea pe suprafața astrului, au auzit, amândoi, un fluierat inexplicabil, iar peste zece minute, Dack Gordon, rămas în modulul care se rotește în jurul Lunii, a auzit un bip-bip, confirmat și de cei de pe Terra. Se mai poate menționa și faptul că la întoarcere, înaintea aterizării, în 24 noiembrie în jurul amiezii, astronauții au văzut un obiect roșu, strălucitor, clipind deasupra golfului Bengal

După cum se știe, misiunea Apollo 13 a fost la un pas de catastrofa. Sa spus că misiunea sa ar fi fost, între altele, să detoneze o încărcătură nucleară de mică putere, pentru a studia, prin seismograful instalat de Apollo 12, structura internă a astrului. În drum spre Lună, în seara zilei de 13 (!) aprilie 1970 explozia unui rezervor de oxigen lichid a avariat instalația electrică și motoarele. Pilotul navei transmitea atunci „Hei! S-a isprăvit! Ei, ei au ucis

elementul de combustie. E mort!" Fraza a fost auzită, în direct, de prea mulți pentru a mai fi negată. E de presupus că cei de la Huston știau bine la care „ei” se referea pilotul navei. Se știe că aselenizarea lui Apollo 13 a fost ratată, iar întoarcerea pe Pământ s-a făcut în condiții dramatice, salvarea astronautilor fiind incertă până în ultimul moment.

Dr. Edgar Mitchell, participant la misiunea Apollo 14, admitea, în cadrul unei emisiuni televizate de mare audiență difuzată în 1991, că „se cunoaște mult mai mult în materie de investigații extraterestre decât s-a pus la dispoziția marelui public [...] E o poveste lungă, care merge înapoi până la întâmplări din cel de al doilea război mondial și sunt niște chestii foarte secrete”. Tot el, într-o altă emisiune, pe canalul NBC, în 1996, declara „Am avut ocazia să discut cu persoane din trei țări diferite, care pretind că, în timpul exercitării atribuțiilor de serviciu, s-au întâlnit cu extraterestri”. Întrebat, în continuare ce părere are el însuși despre dovezile vizitelor extraterestrelor pe Terra, Mitchell a spus: „Din câte înțeleg, din experiența pe care o am și din ceea ce am văzut cu ochii mei, cred că există dovezi foarte puternice în acest sens și părți mari din acestea sunt ținute secrete... de către guverne”. În 1997 Mitchell a declarat că el este convins că armata americană a utilizat tehnologii recuperate din OZN-uri prăbușite, cerând ca Congresul SUA să declanșeze audierea persoanelor care ar putea depune mărturie în acest sens. El a mai spus că un mare număr de persoane, acum în vârstă, care au participat la operațiuni ultrasecrete, cunosc aceste lucruri și ar dori ca înainte de moarte să poată vorbi, dar sunt împiedicați de jurământul depus. Mitchel afirma că a participat la reuniuni la care s-au căutat soluții în acest sens – de pildă o amnistie prezidențială care să-i dezlege de jurământ. Interesant că aceste afirmații ale lui Mitchel, făcute în public, n-au fost

niciodată dezmințite oficial. Atunci când Ministerul Apărării a fost solicitat să se pronunțe asupra lor, a refuzat să facă orice comentarii.

Se spune că și astronauții misiunilor: Apollo 13, 14, 15, 16, 17 s-ar fi întors cu mai multe sute (!) de fotografii, unele extrem de spectaculoase, înfățișând obiecte luminoase neidentificate. Pe lângă Apollo 15 a trecut un obiect de care era cât p-aci să se ciocnească. Este de notorietate că explorând suprafața lunară cu ajutorul unui „Lunar Rover”, în zona Hadley - Apenini, astronauții din această misiune au fost șocați să observe, imprimat în praful lunar, două urme paralele de șenile, coborând de pe muntele de alături, ca și când un vehicul ar fi trecut pe acolo nu cu mult timp înainte...

Ken Mattingly, de pe Apollo 16 și Ronald Evans și Jack Schmitt de pe Apollo 17 au văzut enorme fulgere luminoase, a căror origine n-a putut fi explicată. Mattingly, comentând observarea unor obiecte luminoase, se zice că ar fi spus „nu erau cu siguranță nici sovietice, nici americane, că se mișcau prea repede”; iar despre Evans că ar fi comentat observarea unor OZN-uri în apropierea suprafeței lunare spunând: „ce multe sunt, roiesc ca albinele în stup”. La 18 ianuarie 1976 complexul de aparate lăsat pe Lună de misiunea Apollo 14 și-au întrerupt activitatea, după ce, cu puțin timp înainte, un alt aparat, destinat recepționării unor comenzi de pe Pământ se defectase și el. După o lună, amândouă au reînceput să funcționeze simultan și spontan. Nu s-a găsit până azi nicio explicație mulțumitoare pentru cele întâmplate.

Menționăm, în acest context, cu titlu de inventar, și ipoteza numită Alternativa 5, care își are adepții săi, ca și o mică literatură care o promovează. Conform acestei ipoteze, o elită pământeană, cu reprezentanți atât din vest cât și din est, ar fi căutat o soluție pentru cazul în care Pământul urma să fie distrus de un cataclism nuclear.

Alternativa

1 ar fi fost evacuarea poluării radioactive prin tunele imense, săpate în stratosferă, Alternativa 2 prevedea realizarea unei rețele de orașe subterane, iar Alternativa 3 construirea unor baze de refugiu în afara Pământului (eventual cu ajutorul extratereștrilor).

În cadrul acestei a treia variante, încă din anii cincizeci, ar fi fost instalate baze secrete pe Lună. În 1969 ar fi izbucnit chiar un conflict între americanii și rușii care se aflau acolo, conflict soldat cu 66 morți. Rușii, care au fost găsiți vinovați de declanșarea acestui conflict, au fost suspendați, timp de doi ani, din program, dar apoi s-a realizat o reconciliere... Istoria este mai lungă dar, din păcate, mult prea greu de crezut.

Se știe că în 1972 misiunile Apollo s-au întrerupt brusc. Nici după aproape treizeci de ani nu se pune problema reluării lor. De ce? De ce rușii nu au făcut nicio tentativă să trimită măcar un singur echipaj pe Lună? Se spune că nu mai există nici miza competiției, nici vreun avantaj comercial... Programul Apollo a fost într-adevăr costisitor; dar au existat și alte proiecte, mai costisitoare, care au fost menținute. Nu cumva, s-au întrebat mai mulți, responsabili misiunilor spațiale pământești au înțeles mesajul – faptul că Luna este ocupată de altcineva?

Mistere pe planeta Marte în 1972 sonda americană Mariner 9 trimitea pe Pământ imagini ale planetei Marte, cu detalii nemaivăzute până atunci de ochiul omenesc, între acestea erau și câteva piramide și o formațiune, ca o movilă, lungă de 1500 de metri, care aduce cu fața unui om privind spre cer. Toate acestea sunt grupate într-o zonă din așa numitul Bazin Cydonia. Formațiunile au atras atenția abia în 1976, când Viking Orbiter 1 revenea cu alte imagini, mai precise, ale lor. Acestea au fost ținute secrete, de către specialiștii NASA, timp de aproape un an, înainte de a fi făcute publice. Două imagini, luate în condiții

diferite de iluminare, arătau aceleași trăsături. Prelucrarea imaginilor pe calculator nu a făcut decât să întărească această convingere, scoțând în evidență chiar detalii în care unii au recunoscut dinți sau irișii ochilor. În ciuda acestor fapte, NASA și-a exprimat convingerea că trebuie să fie vorba de formații naturale care, întâmplător, sugerează o față umană, restul fiind rodul particularităților ochiului și creierului omenesc, care, prin alcătuirea lor, au tendința să vadă fețe umane chiar și în aglomerări cu totul întâmplătoare de obiecte. Dar, evident, imaginile erau și rodul dorințelor noastre ascunse de a descoperi urme ale unor civilizații extraterestre. Recent, NASA, răspunzând unei întrebări pusă de presă, afirma că pe Marte s-ar putea găsi forme de viață, dar „nu este clar dacă acest fapt poate fi pus în legătură cu OZN-urile”. Cu alte cuvinte, se admitea implicit existența OZN-urilor, doar că nu se făcea nicio legătură între ele și eventualele forme de viață de pe Marte. În schimb unii analiști atașați ideii extraterestre și-au exprimat convingerea rea atât piramida, cât și „sfînxul” ar fi artificiale, artefactele având o vechime de multe sute de mii de ani. N-au lipsit desigur paralelele cu piramidele și sfînxul din Egipt. Mai mult, s-a pus chiar problema dacă nu cumva constructorii au fost, măcar în parte, aceiași?

Acceptând ipoteza de mai sus, se ivesc imediat o serie de întrebări – cine a ridicat aceste construcții și în ce scop? Se știe că, la ora actuală, planeta Marte este nelocuită. Deși are oarecare atmosferă, aceasta este de 170 de ori mai rară decât cea de pe Pământ și lipsită practic de oxigen, deci este improprie supraviețuirii unor oameni. Roboții care au coborât, începând din 1976 pe suprafața marțiană n-au pus în evidență vreo urmă de viață. Se știe doar că în urmă cu multe sute de milioane de ani Marte avea o atmosferă mult mai densă și din când în când torente înspăimântătoare de apă se revărsau asupra suprafeței sale, săpând imense canioane, ale căror urme se

văd și azi. La ora actuală singurele manifestări vizibile ale apei sunt calotele de brumă care cresc iama și descresc vara în zonele polare, evaporându-se la atingerea razelor soarelui, fără a mai trece prin starea lichidă. Dacă pe vremuri puteau exista pe Marte ființe vii, ele nu au depășit probabil stadiul unor microorganisme primitive. Urmașii lor s-ar mai putea găsi azi, cel mult, undeva în adâncurile solului. Cine putea construi atunci piramidele sau sfinxul?

Dar aceste ciudățenii nu sunt, nici pe departe, singurele care ne uimesc pe suprafața planetei roșii. Din a doua jumătate a secolului XIX astronomii au semnalat sistematic lumini inexplicabile. Știm totuși că pe Marte a încetat de mult orice activitate vulcanică și nu există nici lucii de apă sau alte suprafețe întinse capabile să reflecte razele Soarelui. S-au observat și obiecte în mișcare, ori figuri geometrice care apăreau și dispăreau. E drept „unele erau la limita de rezoluție a ochiului uman, deci puteau fi taxate drept iluzii optice.

După ce sondele spațiale au început să transmită imagini ca cele ale piramidelor și a sfinxului, enigmele s-au înmulțit. Au fost identificate și alte alcătuiuri ciudate, denumite: orașul”, „fortăreața”, „faleza” etc. De pildă, Mariner 9 a fotografiat, în regiunea ecuatorială, niște formațiuni stranii, semănând cu două imense roți dințate, în jurul cărora apar mai multe linii duble, drepte sau curbe. Scriitorul Zecharia Sitchin le asemăna cu clădirile unui aeroport, din care se răsfiră, radial, coridoare de îmbarcare. Liniile din jur putând fi șosele, ziduri sau piste. Experții NASA au insistat că este vorba de formațiuni naturale, cauzate de alternanța îngheț-dezghet.

O altă anomalie, descoperită tot în zona ecuatorială, de sonda rusească Phobos 2, constă din linii drepte, mai scurte sau mai lungi, mai subțiri sau mai late, sau forme rectangulare, acoperind 600 kilometri pătrați (de peste două ori suprafața Bucureștiului). Ceea ce surprinde este

că fotografia a fost făcută în infraroșu, deci denotă diferențe de temperatură. Nicio sursă naturală de căldură nu putea da naștere la forme geometrice atât de regulate. Dr. John Becklake, de la Muzeul de Științe din Londra, le aseamăna cu „Modelul, ca al unui oraș, larg de 60 de kilometri” care „poate fi ușor confundat cu Los Angeles văzut din avion”. Să fie amprenteale unui oraș subteran? Din păcate nu s-au făcut publice coordonatele geografice ale locului fotografiat, așa că nu putem ști dacă există vreo legătură cu „aeroportul” de care aminteam mai sus.

Au mai fost observate și alte ciudățenii, de pildă la poalele lui Olympus Mons, un vulcan stins, înalt de 22 - de kilometri (cel mai înalt munte cunoscut, până la ora actuală, în Sistemul Solar), există niște excavații regulate, dreptunghiulare, care au dus la presupunerea că ar fi cariere sau mine. Interesant că din 1976 încoace mult timp nu s-au mai obținut imagini revelatoare despre aceste formațiuni. Adepții teoriei conspirației afirmău că guvernul american dispune de imagini care arată clar că „sfinxul” e artificial și se teme să le publice. NASA a insistat ani de-a rândul că e o pură întâmplare că nu a mai obținut noi imagini („zona Cydonia nu a constituit o prioritate”), dar că îndată ce va veni rândul să fie fotografiată zona, aceasta se va face negreșit, iar opinia publică va fi informată. În aprilie 1998, în sfârșit, s-au obținut noi înregistrări, mult mai detaliate. Ele n-au reușit totuși să aducă elemente care să încheie definitiv disputa dintre adepții ipotezei naturale și ai celei artificiale.

Satețiții Phobos și Deimos

Planeta Marte are și doi satețiți: Phobos și Deimos. Numele lor înseamnă, în traducere, spaima și groaza (pentru primul avem în română, ca termen înrudit, cuvântul fobie). Satețiții sunt relativ mici și întunecați; din acest motiv au fost zăriți prin telescop abia în anul 1877 de americanul Asaph Hall, deși zvonuri despre existența lor

circulau încă de la începutul secolului XVIII (în scrierile lui Swift, Voltaire, Fontenelle etc.), fapt care a dat loc la numeroase speculații. Cei doi sateliți se rotesc în jurul planetei Marte în sensuri opuse, fapt greu de explicat prin mecanica cerească. Satelitul cel mai curios este Phobos. Seamănă cu un cartof, lung de 27 de kilometri, acoperit de nenumărate cratere de diverse mărimi, și este atât de întunecat încât la un moment dat s-a crezut că ar fi din cărbune. Densitatea sa este foarte mică.

Cei doi sateliți se rotesc foarte aproape de suprafața marțiană: Phobos la 6.000 iar Deimos la 20.000 de kilometri de suprafața planetei (Luna, de pildă, se află la 380.000 de Pământ). La o înălțime atât de mică, un corp ceresc nu rezistă multă vreme și va sfârși prăbușindu-se pe suprafața planetei. În 1945 astronomul american B.P. Sharpless a constatat că satelitul Phobos și-a accelerat brusc mersul. O astfel de accelerare poate amâna căderea satelitului, dar manevra nu poate fi explicată, în niciun fel, prin cauze naturale. A fost adus oare Phobos cândva, de cineva, în apropierea planetei Marte? Are cineva grijă ca satelitul să fie accelerat, din timp în timp, pentru a fi menținut pe orbita sa? Dacă da, cine?

În 1959, astronomul rus Iosif Șklovski a emis ipoteza că satelitul ar fi artificial și eventual gol pe dinăuntru. Ulterior el și-a retractat ipoteza (retractarea a publicat-o în „Problemă Filosofii”, revista ideologică a Partidului Comunist). Ideea a fost în schimb preluată, cu anumite modificări, de alții. De pildă, rusul Felix Ziegel a remarcat faptul că astronomul John Herschel (fiul renumitului William) a examinat în 1862, cu mare atenție, planeta Marte, fără să zărească cei doi steliți. Instrumentele sale erau mult mai performante decât telescopul cu care Hall a văzut cei doi sateliți în 1877. Nu cumva cei doi sateliți au fost aduși în jurul planetei Marte în acest interval?

Pe suprafața lui Phobos există mai multe formațiuni

de origine misterioasă. Între acestea, șiruri paralele de mici găuri (cratere) care nu puteau rezulta prin impact cu meteoriți și cu atât mai puțin prin activitate vulcanică. O formațiune care a stârnit interes în ultimul timp a fost un „monolit” paralelipipedic, fotografiat în 1998 de sonda Marș Global Surveyor. Lan Fleming și Efrain Palermo, efectuând calcule asupra acestuia au constatat că obiectul seamănă cu un bloc turn vertical, de 30 - 40 etaje (sau mai mult), înălțimea fiind de 3 - 4 ori mai mare decât lățimea. Nu s-a putut avansa nicio explicație pentru originea naturală a acestei formațiuni.

Strania dispariție a sondei Phobos 2

La 7 iulie 1988 sovieticii au lansat către planeta Marte sonda Phobos /, iar peste cinci zile o stație geamănă, numită Phobos 2. Cele două fuseseră botezate, evident, cu numele satelitului marțian care dăduse loc atâtor discuții, satelit pe care sovieticii doreau să-l folosească drept avanpost pentru viitoare misiuni pe Marte. Peste două luni, contactul cu Phobos I s-a pierdut în mod misterios. Phobos 2, a ajuns în preajma planetei Marte, însă nu a reușit să-și înceapă misiunea cu adevărat, deoarece la 25 martie 1989, în timpul unei comenzi de reorientare a camerei de luat vederi spre satelitul Phobos, contactul cu sonda s-a întrerupt brusc. În ciuda optimismului inițial, contactul nu a mai fost restabilit niciodată. S-a spus că s-ar fi defectat sistemul de orientare. Acesta și-a dovedit însă robustețea în situații mult mai dificile, la stațiile Venera, trimise pe suprafața planetei Venus. S-a presupus că sonda fusese lovită de un micrometeorit. Dar la câteva ore după incident s-a mai recepționat un ultim semnal, foarte slab. Dacă stația era distrusă, de unde putea veni acest semnal?

La 31 martie 1989 ziarele au început să vehiculeze știrea că pe ultimele imagini recepționate înaintea întreruperii legăturii s-ar fi zărit un obiect neidentificat. La

trei luni după incident, sub presiunea altor țări participante la proiect, inclusiv SUA, autoritățile sovietice au făcut publică înregistrarea unor imagini în cauză: o umbră eliptică, neagră, extrem de alungită și ascuțită la capete, profilându-se pe suprafața planetei roșii. Lungimea ei a fost estimată la 20 de kilometri. S-au căutat explicații, care au fost eliminate pe rând: nu putea fi un alt corp ceresc, nu putea fi umbra satelitului Phobos, întrucât aceasta era mult mai groasă, nu putea fi un obiect fabricat de mâna omului, de pildă resturi ale sistemului de propulsie. S-a spus însă că fotografia acestei umbre n-ar fi fost totuși ultima imagine, deci că ar mai exista ceva ce nu a fost difuzat.

Într-adevăr, peste mai bine de doi ani, în 1991, colonel aviator Dr. Marina Popovici, soția unuia din primii cosmonauți sovietici generalul Pavel Popovici (președinte uniunii asociațiilor ufologice din URSS), a prezentat, neoficial, ultima imagine luată de sonda Phobos 2, la o conferință OZN din Statele Unite. Ea deținea fotografia de la cosmonautul Alexei Leonov, oficial de rang înalt în programul spațial sovietic. Fotografia a fost arătată marelui public la 22 noiembrie 1991, de Don Ecker și Keith Thompson, într-o emisiune televizată cu Larry King. Fotografia înfățișează un obiect cilindric, foarte alungit, de forma unei țigări de foi, cu lungimea estimată de 20 de kilometri și diametrul de 1, 5 kilometri, plutind în apropierea satelitului Phobos. Această ultimă fotografie (pe care curioșii o pot găsi pe internet) nu a fost niciodată făcută publică în mod oficial, dar există indicații că ea a fost prezentată și unor autorități din SUA și Marea Britanie.

Comentatorii au spus că s-ar fi realizat, cu această ocazie, prima fotografie a unei „nave-mamă extraterestre aflată în Sistemul Solar”. Specialiștii ruși au presupus, neoficial, în emisiuni televizate, că strania navă ar fi emis

un fascicul de microunde care a distrus sonda Phobos 2, în momentul în care aceasta era pe cale să vadă ceva ce nu trebuia văzut. După alte variante, provenind de la clarvăzătorii americani (...), intențiile navei nu ar fi fost „dușmănoase” ci au constat dintr-o identificare de rutină (de tipul „cine ești? prieten sau inamic?”), operație curentă între obiecte aflate în zbor) atâta doar că această identificare, făcută cu un flux de mare energie, a topit părți din circuitele delicate ale calculatoarelor de bord.

În 25 septembrie 1992, după o pauză de 16 ani după misiunile Viking, NASA lansa spre planeta Marte sonda Mars Observer. Programul costase aproape un miliard de dolari, iar de la instrumentele de mare precizie se aștepta răspunsul la multe întrebări rămase deschise, între altele imagini noi din regiunea Cydonia. În 21 august 1993, în timpul manevrelor de înscriere pe orbită, contactul cu sonda s-a întrerupt, în condiții suspecte, și nu s-a mai putut restabili niciodată. Oficial s-a vorbit de funcționarea defectuoasă a ceasului de la bord, ceea ce a dereglat calculatorul. Curând au început să circule zvonuri (provenind de la persoane din NASA care au dorit să-și păstreze anonimatul...), precum că Mars Observer apucase să transmită pe Pământ câteva fotografii senzaționale, între care o imagine incredibil de clară a „sfinxului”, imagine care dovedea originea sa artificială. Imaginea în cauză a și văzut, de altfel, neoficial, lumina tiparului în anumite publicații, ca și pe internet. S-a mai spus că legătura cu sonda nu s-a pierdut de fapt, și că anunțul a fost doar un pretext pentru ca dovezile existenței unei civilizații pe Marte să poată rămâne secrete, exclusiv la dispoziția unor cercuri oculte. Evident, NASA a negat totul, explicând întreruperea legăturii printr-un accident cu o cauză incertă (spargerea rezervoarelor de combustibil? dereglarea calculatorului prin impulsul dat de deschiderea unei supape de presiune? altceva?) și calificând imaginea

difuzată drept un fals realizat pe calculator (opinie la care se raliază de altfel majoritatea analiștilor fenomenului OZN).

Până în acel moment, așa cum observa Florin Gheorghită, nu mai puțin de șapte nave americane și sovietice au fost scoase din uz complet, parțial sau temporar între Pământ și Marte, astfel că respectiva zonă cosmică a fost poreclită „Grotă marelui vampir galactic”. Și se știe că șirul misiunilor ghinioniste pe Marte nu s-a oprit aici. De pildă, sonda americană Mars Climat Orbiter a fost lansat în 24 decembrie 1998 pentru a fi satelizat în jurul planetei Marte, rămânând pe orbită până în 2004, pentru a ține legătura cu Mars Polar Lander și ei microsondele Deep Space 2, și pentru a transmite date, mai ales despre condițiile climatice, utile pentru viitoarele planuri de colonizare a planetei. În 24 septembrie 1999 Mars Climat Orbiter, s-a prăbușit pe suprafața marțiană, în loc să se înscrie pe o orbită la altitudinea de 400 de kilometri, așa cum fusese prevăzut. Ancheta a stabilit că de vină a fost o eroare umană halucinantă: la efectuarea calculelor au colaborat două echipe, care-și transmiteau una alteia cifrele pentru dirijarea zborului; numai că una din echipe făcea calculele în kilometri, iar cealaltă în mile...

În 8 decembrie 1999, sonda Mars Polar Lander, trebuia să coboare lin pe suprafața marțiană, împreună cu microsondele Deep Space 2, aflate în același înveliș protector. Cu circa 10 minute înainte de momentul prevăzut pentru atingerea solului, s-a pierdut legătura cu ele. Cauzele posibile ale eșecului au fost îndelung dezbătute: nedesprinderea învelișurilor protectoare – «edeschiderea parașutei, defecțiuni ale scutului termic, lovirea de marginile unui crater, defectarea sistemului de control al calculatorului etc., dar până la ora actuală nu s-a găsit nicio explicație mulțumitoare. Consultantul James

Oberg, participant la proiect, declara postului ABC News: „Răspunsul cel mai bun îl vom primi atunci când, peste o sută de ani, un muzeu va recupera epava”...

9. BAZE EXTRATERESTRE SUB PĂMÂNT ȘI SUB APA?

OZN-urile vin din baze instalate în adâncul Pământului și pe fundul mării? întâlniri stranii. Clarvăzătorii armatei americane încearcă să localizeze bazele extraterestrelor și să estimeze componența și obiectivele lor.

Porți către adâncuri

Dacă dăm crezare unor martori, extraterestrii nu se mulțumesc cu bazele lor de pe alte astre ori din spațiu, ci s-au instalat, în numeroase locuri, și aici, pe Pământ. Mai mult, există persoane care pretind că posedă dovezi că unele dintre bazele extraterestrelor ar fi comune cu cele ale armatei americane...

În dimineața zilei de 8 aprilie 1993, George Donald, ofițer de poliție cu vechime de zece ani din California, se deplasa cu soția și cei patru copii, în automobil, într-o zonă semidesertică, spre Las Vegas. La un moment dat, în jurul orei 10.40, a devenit atent la un nor maroniu de praf care se ridica din coasta unui munte aflat în dreapta sa. Era ca o explozie uriașă, aproape cât jumătate din fața muntelui. În timp ce Donald privea, din mijlocul norului a țâșnit o rază strălucitoare, ca și cum o oglindă imensă i-ar fi reflectat lumina Soarelui în ochi. Încercând să deslușească ce anume se întâmplă acolo, a observat un punct luminos care se ridica încet, căpătând conturul unui OZN, în timp ce norul de praf dedesubt se disipa. Era o navă masivă, discoidală, parcă dintr-un metal asemănător cu aluminiul. De-a lungul muchiei circulare plutea o ceață alburie, care a dispărut treptat, pe măsură ce discul se înălța tot mai sus. Când a ajuns la înălțimea creștelor înconjurătoare, s-a oprit, apoi a început să se miște aproape orizontal, într-o

pantă ușor crescătoare, până într-un moment în care pur și simplu a dispărut instantaneu, ca și cum-i fi trecut într-o altă dimensiune, sau a țâșnit cu o viteză atât de mare încât ochiului omenesc i-a fost imposibil să-l sesizeze.

Primul lucru a fost să se convingă că n-a fost o halucinație. Membrii familiei sale văzuseră, și ei, exact același lucru. Doi dintre copii observaseră un mare număr de luminițe galbene pe partea de jos a ozn-ului, ca și alte lumini colorate în partea din față.

Ulterior, ofițerul a declarat că nu crezuse până în acel moment în existența OZN-urilor, dar întâlnirea l-a zguduit emoțional, atât pe el cât și pe ceilalți membri ai familiei. În timp ce conducea mașina, în continuare, spre Las Vegas, după propria sa mărturisire, îi venea să plângă ca un copil. Copiii săi desenau ulterior cu predilecție imagini de OZN-uri, sau le visau noaptea.

Donald a făcut un raport la departamentul de poliție din Las Vegas și la comandamentul bazei Nellis a Air Force. Nici unii nici alții nu păruseră însă nici interesați nici impresionați.

José Luis Rodriquez din Puerto Rico, a relatat că, într-o zi din vara lui 1979, pe la ora 14.00, el și vărul său, călăreau pe teritoriul unui întins poligon pentru artilerie de pe coasta sudică a insulei, în zona Salinas. Deodată au avut senzația unui cutremur. O porțiune a solului, în fața lor, a început să se înalțe, cu stânci, tufe, buruieni. Mai multe plăci uriașe, purtând pe ele, drept camuflaj, un decor perfect natural, s-au dat la o parte, împinse aparent de brațe hiiraulice, iar sub ele s-a deschis un tunel cu pereți metalici, lat de circa 25 de metri, coborând în adâncul pământului. Două obiecte au ieșit, zburând lent, din deschizătură, după care s-au oprit, nemișcate, la o înălțime de circa treizeci de metri. Erau două discuri argintii, cu diametrul de 15 - 20 metri, având împrejurul muchiei un șir de geamuri luminoase. Călăreții au avut

impresia că pe discuri scria „URSS” (având aceeași semnificație în spaniolă ca și în românește) sau o prescurtare de același tip... Cei doi au urmărit discul timp de circa două minute, până au văzut apropiindu-se o mașină de teren militară. În acest moment, José și vărul său au socotit că e bine să plece cât mai repede. Analistii care n-au pus la îndoială cele istorisite, au presupus, mai ales datorită platformelor acționate hidraulic, că era vorba de navei experimentale americane, dacă nu cumva chiar... rusești. Sau poate nave extraterestre veritabile, deghizate în vehicule pământene?

Există numeroase legende și istorisiri care dau ca sigură existența unor baze extraterestre în alte locuri exotice. Multe dintre aceste credințe datează de sute de ani și fac trimitere la popoare subterane care aparent au existat aici dintotdeauna. Se vorbește astfel despre adâncurile muntelui Shasta din California, munte căruia i se atribuie proprietăți miraculoase. Există o adevărată literatură despre orașe subterane sau orașe părăsite ori, pur și simplu, despre ferme secrete din Amazonia, ori din Mato Grosso, unde extraterestri veniți din depărtările Galaxiei își au bazele lor pământene.

Baze subterane extraterestre la Pine Bush?

O carte dedicată manifestărilor OZN din zona fluviului Hudson, este și Sileni Invasion, scrisă de Ellen Crystall (1991). În cea mai mare parte, ea se ocupă de observațiile făcute în anii optzeci, în jurul localității Pine Bush, din comitatul Orange, statul New York, localitate aflată la circa 100 de kilometri de Manhattan și foarte aproape de zona cu cele mai frecvente observații de pe valea Hudson, din perioada 1983 - 87. În Pine Bush, un mare număr de persoane, de la modici și avocați, ofițeri de poliție și cercetători, până la cetățeni onești cu cele mai diverse ocupații, au raportat întâlniri cu ceva ce nu părea din această lume. Mulțimea acestor observații, ca și

coincidența detaliilor, sunt de natură să pună pe gânduri.

Ellen Crystall, care în perioada petrecută la Pine Bush a văzut și ea, de nenumărate ori, aceste fenomene, a ajuns la concluzia că Pământul este supus invaziei tăcute (Silent Invasion) a unor extraterestrii. Aceștia ar avea nevoie de metale precum beriliu, zirconiu titan, utilizate între altele în reactoarele nucleare. Comitatul Orange este printre puținele locuri din lume și singurul din America de Nord în care pot fi găsite, la un loc, aceste metale. În consecință, extraterestrii și-ar fi construit exploatări miniere subterane. Dovezi ale acestei activități ar fi fulgerările văzute de la o oarecare distanță, lumini care păreau că urcă din pământ, lumini stranii, parcă solide, uneori curbate înapoi spre pământ, aidoma unui curcubeu. Totuși, nu au fost observate urme vizibile pe sol. Se auzeau și zgomote ciudate, adesea foarte puternice, venind din aer sau de sub pământ, aparent fără nicio explicație. Într-o noapte un localnic a pornit să identifice sursa zgomotului, dar n-a fost în stare; ori de câte ori ajungea în locul din care credea că vin sunetele, ele se mutau parcă și continuau să se audă din altă parte. Crystall și cei ce o însoțeau erau convinși că zgomotele veneau de la imense construcții subterane, de pildă de la instalațiile de aerisire ale acestora. Ellen Crystall se întreba, retoric, dacă astfel de activități se puteau realiza oare fără acordul, fie și tacit, al unor organisme guvernamentale.

Structurile subterane ar fi legate, prin lungi galerii, cu alte și alte mine, prin toată țara... Intrările și ieșirile s-ar face tocmai prin guri de mine abandonate, aflate în locuri sălbatice, greu accesibile, păzite eventual, la comanda extraterestrilor, de fiare ciudate, poate chiar nepământene, de tipul Bigfoot... Totuși, deși n-au cruțat timpul de căutare, Ellen Crystall și companionii ei n-au reușit să identifice nicio astfel de intrare.

Evident, în această activitate, extraterestrii n-au

niciun interes să fie văzuți. O ipoteză interesantă în acest sens este cea că OZN-urile pot deveni invizibile, ori că se pot deghiza în obiecte zburătoare banale, cum ar fi un bombardier B-2 Stealth, ori în alte tipuri de avioane. Ellen Crystall este convinsă că unele OZN-uri imită avioanele sau elicopterele noastre, chiar și semnalizările lor luminoase. Totuși, aceste deghizări nu pot induce în eroare observatorii mai avizați. Tocmai această deghizare o face pe autoare să considere că suntem confrunțați cu o rasă care ri-a venit cu gânduri bune.

Deghizarea s-ar extinde și asupra unor indivizi nepământenii, care își duc existența, nedetecțată, printre noi, în chip de oameni, infiltrați în structuri de conducere din toate domeniile. Pe de altă parte, pământenii selecționați, ar lucra în baze subterane sau pe stații cosmice ale extraterestrilor.

Un merit al cărții *Silent Invasion* (prefațată de Philip Imbrogno) este strădania de a aduna fapte, chiar dacă unele metode și interpretări pot fi discutabile. Între altele autoarea dispunea de circa 1.000 de fotografii realizate atât ea cât și anumiți asociați. În unele din aceste fotografii apar niște obiectele stranii, numite de anumiți cercetători Câmpuri Teslal, obiecte sferice sau ovale, care au fost, de cele mai multe ori, invizibile cu ochiul liber. Dimensiunile lor variaua de la o minge de tenis la cea a unei case mari. Obiectele apăreau uneori singure, alteori în grupuri, uneori pe cer, alteori așezate pe sol. Densitățile lor păreau diferite; unele erau de o opacitate totală, altele cu o transluciditate lăptoasă, mergând până la o transparență aproape completă. Uneori aceste sfere aveau partea de jos turtită, ca și când ar fi așezate pe niște coloane groase, invizibile. S-au descoperit și o serie de fotografii cu fascicule sau „stâlpi” de lumină, în special în apropierea șoselelor. Fotografiind repetat în același loc, aceste raze ba apăreau pe fotografii ba nu, după reguli care au rămas

necunoscute, ca și cum ar fi fost niște indicatoare destinate ghidării unor vizitatori, invizibili și ei. Ellen Crystall mai emitea și ipoteza că poate era vorba de dispozitive care puteau folosi la bruiaj, deoarece uneori aparițiile înlocuiau obiecte care, văzute cu ochiul liber, aveau altă formă. De pildă, la un moment dat, într-o noapte, mai mulți martori au văzut destul de clar, un OZN triunghiular de mari dimensiuni; totuși pe fotografii nu au apărut decât luminițe disperate, din care nu se putea reconstitui obiectul văzut.

Ellen Crystal explica aceste aparente paradoxuri, spunând că probabil OZN-urile dispun de un câmp protector care le face invizibile, după caz, ochiului liber sau peliculei foto.

Constatările făcute de Ellen Crystall sunt sprijinite și de alte observații, independente. De pildă, în martie 1994, în orașelul Midway din New Mexico, producătorul video José Escamilla a filmat, în mai multe rânduri, cu un aparat automat, care scruta cerul douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, obiecte în formă de tijă traversând cerul. Obiectele, dimensiunea cărora a fost estimată între 15 și 30 de metri, nu erau, în general, vizibile cu ochiul liber dar se imprimau pe casetă. Ceea ce a surprins a fost că uneori aceste obiecte păreau perfect solide, alteori însă vedeau o consistență aparte. Astfel, pe una dintre secvențe, tija zburătoare cade pur și simplu pe sol și dispare în adâncul acestuia de parcă ar fi plonjat într-un lichid. Filmele au fost expertizate repetate ori, fără a descoperi o eventuală fraudă.

Obiecte subacvatice neidentificate

O ipoteză interesantă este că OZN-urile își au bazele, în bună măsură, pe fundul lacurilor, mărilor sau al oceanelor. Numeroase obiecte neidentificate văzute sub apa ar putea constitui un argument în acest sens.

În februarie 1963 pe țărmul nordic al Norvegiei, nu

departe de granița sovietică, trupele NATO desfășurau un exercițiu, cu participarea marinei engleze. Radiolocatoarele uneia dintre nave au observat, la un moment dat, apariția bruscă, la o înălțime de 10 kilometri, a unui obiect care părea de formă sferică și putea avea diametrul de circa 30 - 35 metri. La scurt timp și radarul altei nave a confirmat observația. Vremea era bună și nu se punea problema unor inversiuni termice sau altei influențe perturbatoare. De altfel, obiectul sferic a fost zărit, la scurt timp, și prin binocluri.

Presupunând că nu vedeau bine și că era vorba totuși de un avion, s-au lansat obișnuitele avertizări, ca aeronava să părăsească locul. La început să încercat în engleză și rusă, apoi în norvegiană. Întrucât obiectul nu reacționa, de pe un aeroport militar aflat în apropiere, pe țărm, au decolat două avioane de vânătoare. Când acestea s-au apropiat la circa 20 de kilometri, obiectul misterios a început să coboare în mare viteză și în zigzag. Peste numai câteva secunde coborâse sub unghiul de acțiune al radarelor, ceea ce însemna o distanță mai mică de 300 de metri de suprafața mării. Peste numai o clipă, sonarele, aflate permanent în funcțiune, pentru depistarea unor eventuale submarine inamice, au semnalat apariția unui obiect subacvatic, exact în locul în care radarele pierduseră OZN-ul. Obiectul a continuat să se scufunde în zigzag, ca: șic cum i-ar fi fost la fel de ușor să se deplaseze în aer sau sub apă.

Este doar un exemplu dintre multele cunoscute, reunite uneori sub termenul de OSN (obiecte subacvatice neidentificate). Mai putem aminti câteva cazuri tipice. Giacomo Barra, împreună cu trei prieteni se aflau într-o barcă cu motor în dimineața zilei de 3 iunie 1961 lângă Savona, în golful Genova. Briza era neînsemnată, totuși, dintr-odată, barca a început să danseze pe valuri din ce în ce mai înalte. În primul moment s-au gândit că se apropie

o navă de mare tonaj. Încercând să o zărească, au văzut că, la circa un kilometru, marea fierbea cu talazuri. Brusc, din apă s-a ridicat, până la o înălțime de circa 10 metri un obiect semănând cu o farfurie întoarsă, cu un țugui în partea de sus. S-a oprit câteva secunde, balansându-se, după care a plecat cu o viteză incredibilă, dispărând în direcția nord-vest.

În noaptea de 1. august 1962, două pescadoare franceze aflate în Mediterana, în dreptul localității Le Brusc, au întâlnit un obiect care plutea pe suprafața mării, la vreo 250 de metri distanță, aparent un submarin. Pe puntea sa erau și câteva siluete; aparent, una chiar le-a făcut cu mâna, după care au intrat în interiorul navei. În clipa următoare un fascicul orbitor de lumină* pornit dinspre ciudatul obiect, a inundat pescadoarele. Apoi reflectoarele s-au stins. Obiectul s-a ridicat puțin și a început să se rotească din ce în ce mai repede. Pescarii și-au dat seama abia acum că avea o formă perfect circulară. Pe măsură ce se rotea, din ce în ce mai repede, obiectul se învâluia într-un halo portocaliu. Brusc, a țâșnit spre înălțimi, dispărând «într-o secunda printre stele.

În 6 iulie 1965 petrolierul norvegian Jawesta a observat un obiect cilindric imens, ieșind din Oceanul Atlantic și luându-și zborul. În 8 februarie 1981, pe țărmul insulei Cristina din Spania, două persoane au văzut lumini în apa mării. Luminile se apropiu* iar când au ajuns la circa 300 de metri, s-au ridicat la suprafață. Martorii convinși. că văd un submarin, au rămas înmărmuriți când și-au dat seama că obiectul, în formă de disc, a continuat să se înalțe maiestuos deasupra valurilor. Apa șiroia de pe laturile sale. A urcat astfel până la circa 500 de metri, unde, stingându-și luminile, a-dispărut. La 18 august 1980, în Marea Japoniei, echipajul unei nave sovietice de explorări marine, în frunte cu comandantul, fusese martorul unui fenomen asemănător. Există nenumărate

alte asemenea istorii.

Deosebit de impresionante sunt relatările care vorbesc de uriașe roți luminoase, cu opt sau mai multe spițe, care au fost văzute rotindu-se în adâncul mării. O astfel de roată, cu diametrul de 180 - 200 de metri, a fost văzută în Oceanul Indian de vasul de cercetări sovietic „Vasilii Vorobiev”. În ultima sută de ani, există zeci de relatări similare, dar se pare că aceste lumini le-a văzut și Cristofor Columb, care relatea despre ele într-una dintre copiile, ajunse până la noi, ale jurnalului său de călătorie (nu cea acceptată oficial, originalul fiind pierdut). Martorii spun că la început apare o lumină în adâncul mării, apoi apare un „centru” de câteva zeci de metri diametru, după care pot fi zărite și „spițele”; în majoritatea cazurilor acestea au o lungime de 3 - 500 metri, dar pot ajunge și la peste un kilometru; lățimea „spițelor” este de câteva zeci de metri; ele pot fi drepte, sau curbate. Naturaliștii au emis ipoteza că fenomenul ar putea fi cauzat de colonii de microorganisme fosforescente, de tipul „micrococcus phosphoris”, antrenate de vârtejuri subacvatice, dar explicația a fost considerată ca neconvingătoare.

Am putea adăuga la cele de mai sus nenumărate istorii cu obiecte submarine detectate prin sonar, prinse în plasele unor pescari (și scăpate apoi) etc. Și care, deși au fost inițial considerate submarine sau monștri marini, ulterior s-a constatat că nu puteau fi identificate cu nimic cunoscut. S-a scris, la vremea respectivă despre un portavion american care, însoțit de alte 12 nave de război, a descoperit un obiect subacvatic deplasându-se cu, 280 kilometri pe oră (viteza maximă a unui submarin este de 65 kilometri pe oră). Obiectul a însoțit flotila timp de 48 de ore, după care a dispărut la adâncimea de 5.000 de metri. La această adâncime nu poate coborî niciun submarin, doar batiscafele. Inventatorul lor, profesorului Jacques Piccard, în timp ce testa, la mare adâncime, modelul XP-

15, a observat și el obiecte cilindrice, lungi de treizeci de metri, care nu puteau fi viețuitoare marine nici epave și care efectuau manevre considerate „inteligente”.

În februarie 1960, marina argentiniană, ajutată de experți americani, a vânat, a bombardat și a somat să se predea, fără succes, două obiecte misterioase, considerate submarine, care se plimbau pe fundul lui Golfo Nuevo la nord de localitatea Rawson. Ori de câte ori aveau impresia că le-au încolțit, acestea dispăreau în mod misterios. Cazul nu a fost elucidat, dar anumiți „contactați” au dat ca sigur că a fost vorba de nave nepământene.

Cazul Shag Harbour

Shag Harbour este un sătuc de pescari, nu departe de punctul cel mai sudic al peninsulei Noua Scoție, de pe coasta atlantică a Canadei. Îți noaptea de 4 octombrie 1967, la ora 23.00, mai mulți martori din zonă au urmărit patru lumini portocalii care clipeau, în secvență, pe cer. Cinci adolescenți au văzut cum, dintr-odată luminile coboară vertiginos, într-un unghi de 450, până la suprafața oceanului, după care s-a oprit, parcă plutind, la circa 800 de metri de țărm. Se auzea și un zgomot ca un sfârâit sau un șuiert puternic. Convinși că au asistat la amerizarea forțată a unui avion, martorii au sunat la poliția de la Barrington Passage. Polițistul Ron Pound, care se afla în patrulare, nu departe de locul respectiv, urmărise și el luminile, pe care le văzuse atașate de un obiect întunecat, apreciat ca având 18 metri diametru. Caporalul V. Werbicki și polițistul Ron O'Brien, de la Barrington Passage, împreună Ron Pound și cu alți martori, sosiți la fața locului, au putut vedea încă o lumină galbenă plutind pe suprafața apei, lăsând în urma sa o coadă de spumă galbenă. Lumina a slăbit treptat, până s-a stins complet.

Au fost mobilizate, imediat, o barcă de salvare a pazei de coastă, ca și mai multe bărci de pescari, dar până să ajungă la fața locului, obiectul dispăruse, probabil în

adâncul mării. Nu se vedea decât o pată mare de apă bolborosind și o spumă galbenă, mirosind a sulf, plutind pe valuri. Căutarea s-a prelungit până la ora 3.00 și s-a reluat a doua zi dimineață, dar nu s-a găsit absolut nimic. Între timp, poliția a verificat că nici Centrul de coordonare a operațiunilor de salvare din Halifax, nici radarul NORAD din Baccaro, aflat în apropiere, nu aveau cunoștință despre absența vreunui avion militar sau civil.

În ziua următoare, Centrul din Halifax, a trimis un raport preliminar la Statul Major al armatei canadiene din Ottawa, afirmând că ceva, dar „nu un obiect cunoscut”, a căzut în apă la Shag Harbour. S-a aflat că nava militară Granby a fost trimisă la fața locului, pentru a încerca să găsească epava, cu ajutorul a șapte scafandri care au cercetat fundul mării. Căutările s-au prelungit până în seara de 8 octombrie, fără succes. S-a mai spus că și anumite instanțe din Statele Unite ar fi participat la investigații. După aceasta cazul a fost considerat închis. El a devenit „cazul 34” al raportului Condon, drept pentru care a fost „cercetat” de participanții la proiectul Colorado prin două telefoane interurbane către niște oficialități canadiene, care au dat asigurări că nu mai este nimic de investigat.

După acestea, întâmplarea a fost aparent uitată, până în 1993, când un investigator MUFON din Noua Scoție, pe nume Chris Styles, a reluat cazul și, împreună cu un coleg, tot de la MUFON, Doug Led & ei, au strâns un șir impresionant de dovezi, între care documente oficiale, articole din ziare de epocă și declarații ale unor martori oculari. S-a aflat astfel că problema fusese în atenția ministrului canadian al apărării Leo Cadieux. Într-un document semnat de el, pus ulterior la dispoziția lui Styles, se menționa posibilitatea ca „OZN-urile să manifeste o tehnologie avansată care ar putea contribui la cercetarea științifică sau tehnică”.

S-a mai descoperit că în noaptea respectivă obiectul fusese observat și de alte persoane. S-au găsit astfel documente de epocă din care reieșea că 18 marinari de pe un vas care pescuia în apropiere văzuseră „patru OZN-uri”. Radarul de la Decca, aflat tot în Noua Scoție, urmărise „un obiect solid” neidentificat timp de două ore (până la 22.30, deci cu jumătate de oră înainte de cădere). Piloții zborului Air Canada 305 raportaseră și ei un OZN în zonă. S-au găsit de asemenea rapoarte, expediate la vremea respectivă de câțiva martori de la sol.

Între altele, cei doi investigatori au descoperit că episodul cu scafandrii nu a fost sfârșitul istoriei. Conform celor ce s-au putut reconstitui din mărturii, obiectul scufundat în 4 octombrie și-a continuat imediat călătoria, pe fundul mării, circa 40 de kilometri, până lângă un centru de detectare al submarinelor. Fiind observat, au fost dirijate nave militare deasupra lui. Peste câteva zile, când s-a luat în considerare o operație de coborâre a unor scafandri, misteriosului obiect i s-a alăturat un alt OSN, sosit aparent pentru a-l ajuta pe primul. Comandamentul escadrilei a luat decizia să aștepte ce se va întâmpla. La un moment dat, cea mai mare parte a vaselor au fost nevoite să plece, pentru a întâmpina un submarin sovietic care violase apele teritoriale canadiene. Atunci cele două obiecte s-au pus în mișcare, s-au depărtat de navele rămase și când au ajuns la o anumită distanță au țâșnit afară din apă, înălțându-se spre cer și dispărând cu mare viteză. Acest zbor, petrecut pe 11 octombrie, a fost văzut, din nou, de un mare număr de martori independenți, de la Shag Harbour la Yarmouth, rapoartele cărora se găsesc în arhive. Din păcate martorii cheie care au istorisit multe din detaliile de mai sus nu au acceptat ca numele lor să devină publice, de teamă să nu-și pună în pericol confortabilele pensii militare.

Baze extraterestre în adâncul apelor?

Mai ales din zona sud-americană, foarte sensibilă la problematica OZN, au sosit, în decursul timpului, vești despre presupuse baze submarine extraterestre, aflate în apropierea țărmului mării. De pildă, în zorii zilei de 18 august 1968, pe la ora 2.30, sergentul Thomas Carulli, împreună cu alți 15 gardieni de la baza Air Force Ramey, lângă Aguadilla, în Puerto Rico, au văzut ieșind din mare un obiect extrem de luminos, care s-a înălțat sub un unghi de 450 până la o înălțime de 500 de metri, unde s-a oprit. Părea să fie o sferă sau un disc, cu diametrul de circa 10 metri. Unii spuneau chiar că au observat hublouri pe marginile obiectului. Afișa un joc de lumini și lumina sub el întreaga zonă. După un timp s-a apropiat de el un al doilea obiect similar. După ce au stat alături, noul venit a țâșnit spre înălțime și a dispărut. După două-trei minute și celălalt OZN l-a urmat și s-a lăsat întunericul. Întregul spectacol a durat, după estimările celor prezenți, între 12 și 17 minute.

În martie 1973 mii de martori au semnalat că au văzut, pe coasta de nord a Venezuelei, mai multe obiecte stranie scufundându-se în adâncul Mării Caraibelor sau ieșind din mare și luându-și zborul. De pildă, în 22 martie, la ora 16.00, două obiecte au apărut din mare și după viraje rapide, făcute, deasupra câtorva localități, s-au oprit în zona orașelului La Sabanamore, la 200 de metri înălțime. Printre cele peste 3.000 de persoane care au urmărit apariția se aflau și polițiștii locali. După circa cinci sau zece minute, cele două obiecte au plecat în două direcții diferite. După câteva zile, un paznic de noapte a relatat presei că a văzut mai multe obiecte cilindrice portocalii „așa cum sunt rachetele noastre”, ieșind din mare și dispărând în cer. Multe alte rapoarte au fost primite din zona aeroportului internațional Marquetia din Caracas. Două nopți la rând, în 28 și 29 martie, Armando Silva și soția lui au văzut două obiecte ca niște capsule

lungi, albastrui, extrem de luminoase. În a doua noapte, acestea au trecut, la un moment dat, foarte aproape de casa lor din Carayaca, aflată în apropierea țărmului, cauzând o neobișnuită creștere a temperaturii. Armando afirma chiar că ar fi observat, prin hubloul unuia dintre obiectele zburătoare, un omuleț cu un cap ca de mort. Apoi, obiectele s-au îndreptat spre larg, luminând plaja, după care unul a plonjat în mare, s-a scufundat și a ieșit din nou la suprafață. După un timp, a intrat în apă și al doilea, apropiindu-se de primul. În cele din urmă, ambele obiecte au ieșit din mare, s-au înălțat și s-au îndepărtat cu o viteză fantastică. Observația a durat circa 15 minute.

Tot în 1973. Societatea Argentiniană pentru Investigarea Fenomenelor Neobișnuite a anunțat că a ajuns la concluzia că mașinării dintr-o altă lume și-au stabilit baze submarine în largul coastelor sudice argentinienne. Observațiile au început din anii șaizeci și s-au acumulat în timp.

Întâmplarea cea mai relevantă a avut loc în 14 august 1968 când 100 de martori au observat, independent și din locuri diferite, cinci obiecte luminoase, elipsoidale, care au ieșit din mare din golful San Mathias și, după ce au parcurs o traiectorie de 700 de kilometri, s-au scufundat din nou în mare în golful San Jorge.

În anii optzeci și nouăzeci s-au înmulțit din nou rapoartele venite din Puerto Rico, mai ales de lângă lacul Laguna Cartagena. Pe lângă stranii obiecte cilindrice sau triunghiulare care au fost văzute plutind deasupra apei, pescarii din zonă au semnalat obiecte care treceau pe sub bărcile lor, ca apoi să iasă din apă și să-și ia zborul cu mare viteză. Cititorul român interesat poate găsi o colecție interesantă de cazuri, realizată de Jorge Martin și inclusă în cartea lui Timothy Good *Alien Update* (1995), tradusă în românește sub titlul *Ei sunt aici*, vol. 2, *Intruși printre noi*. Observațiile de OZN-uri din zona Laguna Cartagena au

fost însoțite de altele, tot acolo, lângă rezervația forestieră națională El Yunque, unde, numărul de obiecte stranii văzute, a dus la concluzia că în coasta unui munte, există o bază a extraterestrilor. S-au semnalat, în aceeași zonă, și mutilări de animale, însoțite de ființe misterioase, umanoizi de mici dimensiuni, cu dinți de vampir, numiți chuppacabras (despre care am am mai amintit), din nou laolaltă cu apariții zburătoare care nu semănau cu nimic cunoscut, sau care dispăreau, ca o amfibie, sub apele Lagunei Cartagena. O altă zonă, cu fenomene asemănătoare se află pe coasta sudică a insulei Puerto Rico, în zona Salinas, în vecinătatea unor baze Air Force.

Programul SCANATE și OZN-urile

Există și dovezi indirecte, pitorești, ale existenței unor baze cosmice, terestre sau subacvatice ale OZN-urilor. De pildă, Herbert Schirmer, un polițist din Ashland, Nebraska, patrulând în noaptea de 3 decembrie 1967, la ora 2.00, a văzut un obiect luminos, ovoidal, așezat pe șosea. Când s-a apropiat, obiectul a decolat și a dispărut. Întors la post, a constatat că era cu jumătate de oră mai târziu decât ar fi trebuit să fie. Supus regresiei hipnotice de către Loring G. Williams (al doilea caz de utilizare a metodei în istoria OZN), va rezulta un scenariu clasic de răpire. Herbert Schirmer, și-a reamintit sub hipnoză că răpitorii săi i-au arătat nava și i-au transmis o seamă de informații. Între altele, ar fi spus că vin dintr-o galaxie apropiată, că nava lor funcționează pe principiul „electromagnetismului invers”, că își ia energia din marile rezervoare de apă, că poate fi doborâtă de radarele pământene prin ionizare ș.a.m.d. Ei i-au mai spus că extraterestri au baze pe Venus și Jupiter, dar și pe Terra. Există și o bază submarină, în largul coastelor Floridei, o alta în zona polară, o bază de mari dimensiuni în largul coastelor Argentinei. În decursul timpului, mai multe dintre informațiile pe care cei răpiți afirmă că le-au primit

de la extraterestrii s-au dovedit absurde. Să acceptăm că de data aceasta au în ele un sâmbure de adevăr?

Una dintre cele mai bizare modalități de a pune în evidență existența OZN-urilor, a extraterestrilor, a bazelor lor, a fost cea a „clarviziunii” (în englezește remote viewing). Metoda a fost cunoscută și utilizată de foarte mult timp dar numai de amatorii de practici oculte sau... de poliție care, făcând discret apel la clarvăzători precum olandezul Gerard Croizet sau englezoaica Nella Jones, a reușit să rezolve cazuri care păreau fără speranță.

Unul dintre primii care au contribuit la studierea în laborator a acestui fenomen a fost Robert A. Monroe, care a descoperit în 1958 că se poate disocia de corpul său fizic, iar „dublura” sa spirituală se poate deplasa într-un alt loc. Aici, după definiția lui Monroe, subiectul percepe o porțiune a mediului său, imposibil de perceput din poziția în care se știe că se găsește corpul său fizic în acel moment, și [subiectul] știe în același timp că nu visează ori nu este pradă fanteziilor”. Monroe a denumit, pentru prima dată, acest fenomen Out of the Body Experience (termenul românesc cel mai apropiat fiind cel de extracorporalitate). Pentru studierea acestui domeniu, el a întemeiat faimosul Monroe Institute din Afton (Virginia), și a devenit directorul său executiv. Institutul și-a câștigat mai târziu o solidă reputație internațională, mai ales prin studii asupra efectelor undelor sonore asupra comportamentului uman.

Istoria utilizării militare a acestei tehnici, începe cu Ingo Swann. Acest american și-a descoperit de tânăr capacitatea de a vedea și a descrie corect lucruri la care ochiul său nu avea acces nemijlocit. Din 1971 el s-a supus unor experimente riguroase la City University din New York. Trebuia să citească texte ascunse în cutii care-i erau inaccesibile fizic, bine închise, dar luminate pe dinăuntru. Succesele și insuccesele erau apoi analizate statistic.

Rezultatele au depășit mult așteptările, iar experimentele au continuat, conduse de fizicianul Dr. Harold Puthoff la Stanford Research Institute din Menlo Park (California). Aici Swann a conceput o metodă de remote viewing grație căreia se putea transpune cu gândul în orice punct din lume, dacă erau date doar coordonatele geografice ale locului, și putea vedea și descrie ce anume era acolo. La început aceste puncte s-au aflat pe Pământ, dar apoi și în afara lui. Ca un exemplu, menționăm doar că în 27 aprilie 1973, Ingo Swan, împreună cu un alt clarvăzător, Harold Sherman au fost dirijați, Separat, spre planeta Jupiter. Amândoi au văzut detalii necunoscute astronomilor, cum ar fi inelele fine din jurul planetei, detalii care la vremea respectivă păreau incredibile, dar care vor fi confirmate în 1979 de sondele spațiale Voyager.

În 1972, Putthof a fost contactat de CIA, care era îngrijorată de succesele sovieticilor în domeniul vederii la distanță. Ca urmare a înțelegerii intervenite, CIA a finanțat, până în 1976, proiectul SCANATE, prin care Swann a pregătit peste o duzină de persoane, care au devenit și ele capabile de vedere la distanță. După această dată, proiectul a fost preluat de contrainformațiile armatei americane, primind și diverse alte nume: Gri// Flame, Center Lane, Sun Streak sau Stargate.

Tehnica americană pusă la punct în urma cercetărilor menționate mai sus a fost numită Scientific Remote Viewing (SIV). Ea are trei faze. Prima fază pleacă de la presupunerea că în orice om există o capacitate naturală de clarviziune, capacitate înăbușită de controlul tiranic al conștiinței, care inhibă activitatea etajelor inferioare, inconștiente, ale minții. Pentru pregătirea unui viitor clarvăzător se recurge deci la început la tehnici de meditație transcendențială care lărgesc și împlinesc câmpul conștiinței, în armonie cu subconștientul. Metoda, veche de secole, presupune un minimum de două ședințe,

a 20 de minute pe zi, un timp mai îndelungat și sub îndrumarea unui instructor. În această primă fază, existau și alte acțiuni, complementare.

Într-o a doua fază, învățăcelul trebuie să treacă prin tehnici de control a frecvențelor din creier (de pildă a celor relevante, prin electroencefalogramă). Aceste tehnici (metoda, Jiemisync". programul „Gateway Voyage”) au fost elaborate în institutul condus de Robert A. Monroe, despre care aminteam mai sus. De pildă, într-o ureche se inducea un sunet cu frecvența de 100 Hz iar în cealaltă de 104 Hz. Bătaia produsă prin interferența celor două sunete, imperceptibilă conștient (în acest caz de 4 Hz, corespunzătoare undelor EEG theta), producea în creier efecte electrochimice specifice. S-au încercat numeroase combinații de frecvențe, încercând reproducerea electroencefalogramelor constatate la persoanele care exercitau aptitudini paranormale. În felul acesta s-a reușit „cartarea” și simularea situațiilor care erau capabile să inducă stări alternative ale conștiinței și daruri „paranormale” la subiecții antrenați.

A treia fază a tehnicii SIV constă în însușirea unor roluri bine definite prin „scenarii” conținând un număr de situații prevăzute. Sunt instruite două persoane: un medium și îndrumătorul său. Informațiile primite de subconștientul mediumului sunt înregistrate printr-un sistem de „procese verbale”. Mediumul nu are voie să-și gândească pașii următori și nici să facă interpretări, încercând, atât cât este în stare, să elimine intervențiile conștiinței (raționalizări, imaginație) dăre deformează informația recepționată. Singurul care are voie să interpreteze și să indice în consecință următoarele obiective de observat este îndrumătorul. Tot el este cel care înregistrează cele relatate. O parte din „procese verbale” pot fi constituite din desene făcute de medium, dar acestea sunt de regulă schițe sau simboluri cifrate,

necesitând ulterior o muncă de decodificare.

Tehnicile dezvoltate astfel au fost folosite, în anii care au urmat, la a „cotrobăi”, cu mai mult sau mai puțin succes, prin multe hârtiile secrete din sertare aparent bine sigilate. De pildă, la un moment dat „coordonatele” pentru observare au fost îndreptate asupra unor centre de supraveghere a sateliților din URSS. Ulterior, prin acțiuni complementare de spionaj, s-a dovedit că informațiile obținute prin clarviziune fuseseră remarcabil de corecte. În 1977, un clarvăzător, pe nume Pat Price, a fost pus să descrie birourile dintr-o instalație militară subterană aflată într-un loc secret în statul Virginia, birouri pe care Price, evident, nu le vizitase niciodată. Descrierea corespundea atât de bine cu realitatea încât un funcționar al serviciilor secrete americane, care asista la test, a exclamat uluit „la dracu’ – nu se mai pune ține niciun secret!”. Cazul este descris mai detaliat, între altele în cartea lui Ernst Meckelburg: *Agenții Psi: manipularea conștiinței noastre* (1994), apărută și în traducere românească. În 1985 s-a făcut și o demonstrație oficială în acest sens la Washington. Clarvăzătorii au descris casa de vacanță a lui Gorbaciov, după care, primind imagini ale unor submarine sovietice, au spus, destul de exact, coordonatele în care acestea se aflau la momentul respectiv. Forțele Navale au acceptat ca pozitive rezultatele demonstrației și a declanșat, pe baza utilizării metodei SIV, un proiect de monitorizare a submarinelor sovietice, numit Aquarius.

Această metodă a mai fost folosită, e drept cu prudența cuvenită, și pentru localizarea unor instalații militare inamice, rampe de lansare a rachetelor, iar în războiul din Golful Persic, din 1991, a depozitelor de arme chimice irakiene. Cu cât se foloseau mai mulți „clarvăzători” în paralel, în mod independent, cu atât creștea acuratețea informației obținute. Una dintre surprizele utilizării metodei a fost, încă de la început, că

practic toți clarvăzătorii au reperat stranii obiecte zburătoare neidentificate, lenticulare, în preajma obiectivelor investigate. De pildă în

Conform unei faimoase teoreme, din teoria informației, datorată lui Claude Shannoh.

primele 14 luni de activitate a proiectului Aquarius au fost văzute cel puțin

17 astfel de obiecte în preajma submarinelor rusești. Interesant că nici armata, nici contrainformațiile, nici CIA, nu au negat vreodată, oficial sau neoficial, realitatea acestor observații.

Generalul Ed. Thompson, care a patronat un timp această operație, afirma la un moment dat: „Ne-am convins că vederea la mari distanțe era un fenomen real, nu o înșelătorie” chiar dacă „nimeni nu știa cum să-l explice”. Din păcate acest din urmă motiv a fost invocat, în 1995, și într-un raport al aceluiași CIA, recomandând sistarea sprijinirii cercetărilor. Există însă voci care afirmă că motivele ar fi fost altele, de pildă pericolul unui scandal care se putea declanșa la nivelul legislativului, știindu-se că pe banii publici se antrenează persoane care. pot spiona pe oricine... Clarvăzătorii nu au avut o altă alegere, după retragerea finanțării publice, decât „să se privatizeze”. Cititorul interesat poate el însuși intra, la ora actuală, într-un proiect de SIV luând legătura, prin internet, cu Farsight Institute, «care face săptămânal demonstrații, își face publică metodologia și invită doritorii să propună obiective de investigat.

Baze ale extratereștrilor detectate de clarvăzători?

Clarvăzătorii americani, încurajați de cele descoperite, s-au decis să cerceteze mai îndeaproape lumea misterioasă a OZN-urilor și a stăpânilor acestora. Ingo Swann i-a avertizat pe cei porniți pe această cale că depășesc în mod nepermis granițele metodei. Până acum, metoda SIV era însoțită, ori de câte ori se putea, de un

feedback, adică de verificarea acurateții observațiilor prin investigații complementare, nemijlocite. Fixând obiective în afara Pământului, acest lucru nu mai era posibil, ceea ce deschidea o porțiță spre arbitrar, ca și spre contestarea întregii tehnici. Totuși clarvăzători ca Mei Riley, Ray Bordon, Courtney Brown și alții n-au rezistat tentației. Și au ajuns, în mod straniu, să descrie și ei, aproape identic, imagini foarte asemănătoare, fără să se fi influențat între ei.

Mergând mai departe, Asociația Americană a [RTF bookmark start: Hlk494340162] Clarvăzătorilor (remote viewers), [RTF bookmark end: Hlk494340162] a lansat în 1996, chiar un studiu, cât de cât științific, folosind metoda „dublu orb”. Șapte clarvăzători, identificați doar printr-un cod numeric, au primit spre cercetare, simultan, un număr de probleme obiectiv, la început cinci. După aflarea rezultatelor, acestora le-au mai fost adăugate altele, într-o sesiune suplimentară, pentru a completa imaginea câștigată. Clarvăzătorii nu cunoșteau aceste obiective, ele fiind alese pe baza unor numere generate întâmplător. Rezultatele au fost închise în plicuri, expediate unei persoane care cunoștea ce număr era atașat fiecărui obiectiv. În cele din urmă, șeful de proiect analiza și compara rezultatele.

O parte dintre obiective au vizat OZN-uri. Deși medii nu cunoșteau că acesta va fi obiectivul de bază al studiului, cinci din șapte și-au dat seama imediat că cercetează ființe nepământene și navele lor. Toți șapte au identificat navele drept obiecte fizice care zboară. Unii au adăugat „lumini strălucitoare”, „vehicule”, „zbor săltat” etc. caracteristice rapoartelor despre OZN-uri. Tehnologia caracteristică acestora a fost apreciată ca fiind cu două-trei milenii în avans față de noi. La întrebarea dacă această tehnologie poate fi găsită pe Pământ undeva, clarvăzătorii au început să raporteze imagini ale unor baze

subpământene, sau aflate pe fundul mării ori a unor lacuri. Locuitorii acestora aparțineau unui mare număr de rase, care se află pe Pământ de multe milenii. La întrebarea dacă această tehnologie se află în mâna guvernanților noștri, răspunsurile au fost împărțite. Trei au răspuns că da, alți trei n-au găsit vreun indiciu în acest sens, iar al șaptelea a spus doar că este o întrebare grea. Cei care au răspuns pozitiv au văzut cavități subterane, în care existau discuri zburătoare și în care nepământeni cenușii colaborau cu militari americani, care încercau să-și însușească tehnicile extraterestre. Ramificațiile răspunsului au dus unul dintre clarvăzători până în biroul oval al Casei Albe, iar pe un altul la experimente cu un soi de armă secretă cu laser.

Una dintre întrebările „oarbe” a fost: „cine sunt cei ce vizitează în mod curent Pământul?”. Clarvăzătorii au descris mai multe rase raportate și în relatările martorilor unor întâlniri apropiate, dar și un soi de albiñoși. Ei trăiesc într-un spațiu multidimensional, din care se pot „materializa” printre pământeni când și unde vor. Există și ființe spirituale sau energetice, care păstrează, în aparițiile lor eterice, o parte din înfățișarea lor fizică.

Explorând evenimente din istoria contactelor omenirii cu extraterestrii, unul dintre clarvăzători a descris ipotetica întâlnire care ar fi avut loc în 1954 la baza Air Force Muroc (azi Edwards) între extraterestri și președintele Eisenhower, întâlnire asupra căreia vom mai reveni, într-un capitol ulterior.

O altă întrebare a vizat obiectivele vizitatorilor. Unul a răspuns că aceștia ne ocrotesc. Alții că, în cazul unei catastrofe, nu vor interveni, dar doresc supraviețuirea omenirii, Pământul fiind o planetă „cu grad ridicat de risc”. Din când în când, mai ales o dată la 25 de mii de ani, catastrofe de origine cosmică amenință viața pe Pământ. Cenușiii răspund de noi, la fel cum „blonzii” răspund de ei.

Ar exista și vizitatori care nu au tocmai gânduri bune. Unii clarvăzători au avut impresia că un conflict surd se derula în jurul Pământului între diverse supercivilizații care doreau, fiecare, hegemonia asupra planetei noastre.

O întrebare a fost dacă fenomenul OZN are vreo tangență cu domeniile religioase, spirituale sau metafizice. Răspunsurile, veneau aparent de la vizitatorii înșiși. Dumnezeu lor era ce vă impersonal, ca un câmp de forță, sau ca o informație generatoare a Creației și o apărătoare a vieții. Există însă un „Acela” către care se înalță rugăciunile. Uneori acesta părea însă a fi totalitatea ființelor inteligente din Univers.

Căpitanul Frederick H. Atwater, participant la experimentele SIV, a dezvăluit, într-un articol din 1998, că s-au făcut tentative de localizare a eventualelor baze extraterestre, utilizând clarviziunea, încă de pe la mijlocul anilor șaptezeci. Primele informații în acest sens au provenit de la renumitul Pat Price (despre care aminteam și mai sus). El a identificat dintru început patru baze extraterestre. Principala bază a unităților de OZN-uri s-ar fi aflat; după el, în Munții Pirinei, sub Monte Perdido. O altă bază, de întreținere și reparații, se găsea în Africa, sub muntele Inyangani, o a. treia bază ste în Australia, sub Mount Ziel este dedicată mai mult personalului, în timp ce a patra, sub Mount Hayes din Alaska, este un centru de studii geologice și meteorologice. Atwater a lucrat în această echipă între anii 1977 și 1987 și a asistat la verificarea autenticității observațiilor lui Price, prin clarvăzători independenți, constatându-se că aceste observații se confirmau în bună parte, obținându-se noi detalii.

În 1998, un anonim anunța, pe Internet, dintr-o pagină localizată în Mexic, nici mai mult nici mai puțin decât că este în posesia unor date sigure privind bazele subpământene ale extratereștrilor. El nu divulga metoda

folosită, însă aparent aceasta era aceeași cu a clarvăzătorilor SIV Investigatorul ne spune că avea știință, până la momentul respectiv, despre existența a 144 astfel de baze, dintre care 3 pe Marte, 5 pe Lună și celelalte pe Pământ. În realitate lista care o dă în continuare conține mai multe (adăugate, evident, pe parcurs), iar autorul anunța că își continuă investigațiile pentru a afla și de altele. Numărul extratereștrilor din bazele pământene (pe care apucase să-i numere...) era de 14619, iar pe Lună și pe Marte de 427, în majoritatea lor fiind „cenușii din Andromeda”...

Materialul este impresionant în sine. Volumul său este echivalent cu cel al unei cărți mijlocii. El conține descrierea detaliată a fiecăreia dintre baze. Acestea se află în zona arctică: (Polul Nord, Groenlanda, Rusia, Alaska, Islanda, Norvegia, Suedia, Finlanda), în SUA (35 de baze), în

Mexic, triungiul Bermudelor (Puerto Rico, Bahamas, Bermuda, Antigua etc.), Argentina, Uruguay, Australia, Antarctica. Pentru fiecare bază sunt date: localizarea geografică, scopul activității bazei, echipamentele care se află amplasate, câte nave (OZN-uri), câți extratereștri, câți pământeni și câți hibrizi se află acolo. Obiectivele bazelor sunt foarte diverse: minerit, surse de energie pentru alte baze, construirea și repararea de nave și alte echipamente, experimente genetice asupra pământenilor, recoltarea de materiale biologice, instruire și antrenament, elaborarea unor metode pentru stăpânirea viitoare a Pământului, culegere de informații, controlul unor politicieni, al populațiilor din anumite zone, al informațiilor din mass-media pământească, inclusiv prin internet, dezinformare, sabotaje, etc. Pământenilor aduși pe aceste baze li se creează adesea iluzia că se află pe o altă planetă. Bazele sunt interconectate printr-o rețea proprie de calculatoare, în bună parte pentru ca bazele să se poată întrajutora.

Extratereștrii nu gândesc individual ei colectiv, deci punctul lor vulnerabil ar fi tocmai verigile esențiale ale comunicării între indivizi, care, dacă ar fi distruse, foarte greu s-ar putea restabili.

Concluziile autorului anonim sunt că o mână de invadatori ne influențează destinele, Ei reprezintă un inamic comun și un pericol pe care nu-l conștientizăm îndeajuns. Civilizația noastră degrade, țările se războiesc sau se ceartă între ele, oamenii preferă să se preocupe de lucruri mărunte, în loc să înțeleagă că marele pericol pentru omenire îl reprezintă extratereștri, care au tot interesul să ne învrăjbească, pentru a ne putea apoi stăpâni. Autorul promite să-și continue investigațiile, dat fiind că n-a acoperit toate zonele de pe Pământ. El este convins că există mulți oameni, în special militari, care cunosc toate aceste detalii, poate și mai multe, și face apel la ei ca să aibă curajul să spună public adevărul.

10. MAJESTIC-12

*

Documente apărute în condiții bizare, la începutul anilor optzeci, vorbesc despre grupul ultrasecret „MJ-12”, de cel mai înalt nivel, care monitorizează relațiile pământenilor cu extratereștrii. Momeli întinse unor cercetători de vârf ai fenomenului. Documente noi continuă să apară și azi. Nici FBI nici alte organisme nu pot stabili dacă documentele sunt autentice sau nu.

Nu putem nici confirma, nici infirma...

La peste jumătate de veac de la incidentul Roswell, fenomenul OZN să îmbogățit nu doar cu piese strânse cu migală, de către cercetători de bună credință, ci și cu nenumărate istorii, documente de proveniență dubioasă și declarații senzaționale, făcute sub jurământ în fața notarului, dar nesusținute prin alte dovezi, despre activitatea extratereștrilor pe Pământ, colaborarea lor cu organisme guvernamentale ș.a.m.d. Toate acestea

alcătuiesc de-acum o veritabilă mitologie OZN. Cei mai harnici în fabricarea miturilor și în răspândirea confuziei s-au dovedit a fi diversele agenții de contrainformații, între care, în primul rând, serviciile de informații ale Air Force (AFOSI) și CIA.

Aceste mituri aveau un rol multiplu. Dacă OZN-urile puteau fi prezentate drept avioane experimentale, contribuabilul era mulțumit că exista o explicație oficială pentru întregul fenomen OZN, deci înceta să mai pună întrebări. Dacă, dimpotrivă, avioanele experimentale secrete erau luate drept OZN-uri, iar cei ce vedeau OZN-uri puteau fi prezentați drept lunatici, atunci observarea accidentală a unor avioane experimentale putea fi ușor dezmințită. În sfârșit, amplificarea zvonurilor despre pacte cu extraterestri, utilizând eventual în acest scop persoane cu o structură psihică exaltată, putea acoperi de ridicol, în ochii omului de pe stradă, pe toți care insistau că OZN-urile sunt reale. Și, de ia un timp, nimeni nu va mai putea deosebi adevărul de minciună în spatele acestei perdele de fum. În plus, rivalitățile dintre diferitele structuri de dezinformare aveau darul să sporească și mai mult confuzia, ceea ce, în ultimă instanță, servea aceeași „cauză”.

Astfel, într-un studiu oficial, realizat de istoricul guvernamental Gerald K. Haines, în 1997, pe baza unor documente desecretizate, din perioada 1947 - 1990, se afirmă că multe rapoarte OZN din perioada anilor '50 și '60 au fost de fapt aparate militare secrete, de tipul avionului spion U-2. Haines încearcă să acrediteze ideea că CIA era mulțumită de confuzia creată, inclusiv prin proiectul Blue Book și prin ridicolul cu care erau înconjurați cei ce raportau OZN-uri, dar CIA nu ar fi participat la activitățile de dezinformare în domeniul OZN, acest rol fiind îndeplinit cu mult zel de organismele Air Force. Reporterii au solicitat acestora din urmă un comentariu. Drept urmare,

la 4 august 1997 generalul de brigadă Air Force Ronald Sconyers a declarat presei că: „Nu pot nici confirma nici infirma că am fi mințit. Air Force a fost și este hotărâtă să furnizeze totdeauna informații precise și prompte, în limitele impuse de securitatea națională”... Pe de altă parte, locotenent colonelul (în retragere) Robert Friend, șeful proiectului Blue Book în anii 1958 – 63 a comentat că după începutul zborurilor cu avioanele spion U-2 cei de la Blue Book nu mai primeau de loc rapoarte OZN de la piloți sau controlorii de trafic.

Prof. David R. Saunders, cel care fusese îndepărtat din proiectul Colorado datorită criticilor pe care le-a adus metodelor neștiințifice ale Prof. Condon, era convins că însuși raportul grupului Robertson nu era decât o acoperire destinată să deruteze serviciile străine de informații, adevăratele evaluări privind OZN-urile observate fiind făcute de alții.

Pentru a mai complica lucrurile, în 1997 CIA a declarat oficial că, în multe situații, prototipuri ultrasecrete de aparate de zbor au fost luate, de către observatori nechemați și neavizați, drept OZN-uri. CIA a încurajat poveștile născute astfel, tocmai pentru a induce în eroare eventualii curioși, pentru a uza energia acestora în căutări dinainte sortite eșecului. Desigur, imediat s-au găsit voci care să spună că însăși această declarație este o dezinformare. Dacă ar fi credem anumite evaluări, se pare că jumătate din bugetul CIA s-ar cheltui pe astfel de manipulări și dezinformări, rezultatul fiind această multiplicitate de paravane, acoperindu-se unele pe altele, până unde nu le mai poți urmări.

Cititorul acestei cărți merită să parcurgă următoarele capitole, pentru a înțelege mijloacele și proporțiile dezinformării practicate după îngroparea proiectului Blue Book, dar mai ales din 1980 încoace. Această dezinformare era menită să contracareze adevărurile sensibile „scăpate”

din greșeală, dar și, poate, să realizeze o pregătire graduală a opiniei publice pentru o deschidere mai mare, în viitor, față de acest subiect.

Așa cum vom vedea, dezinformarea a folosit, înainte de toate, arma unor „dezvăluiri” senzaționale dar extrem de suspecte, a unor „pseudoadevăruri”, capabile, pe de o parte, să convingă pe cei slabi de înger, care urma să devină astfel o țintă ușor de ridiculizat, iar pe de altă parte să zăpăcească persoanele cu simț critic și de bună credință, într-atâta încât să nu mai poate distinge din noianul de povești, sâmburele de adevăr, în cazul în care există...

Una dintre piesele cele mai importante ale mitologiei construite astfel privește un misterios grup, numit „MJ-12” sau „Majestic-12”. Istoria documentelor care-i atestă existența poate constitui o excelentă lecție pentru cel ce vrea să cunoască fațetele dezinformării cu care se confruntă cercetătorii fenomenului OZN.

Biroul de Investigații Speciale se pune pe treabă

Unda Moulton Howe este o cunoscută ziaristă și producătoare de filme documentare. De la sfârșitul anilor '70 ea s-a preocupat, în principal, de straniile mutilări de animale semnalate în America. În 1983, Howe se documenta pentru un film, comandat de canalul HBO, asupra unui caz de o mare stranietate, o presupusă aterizare OZN, în 1978, la baza Air Force din Ellsworth (Dakota de Sud). Printr-o cunoștință, ea a primit o propunere tentantă: datele dorite puteau să-i fie puse la dispoziție de către agentul Richard C. Doty de la Biroul de Investigații Speciale a Air Force (AFOSI), de la baza Kirtland, aflată lângă Albuquerque (New Mexico). La 9 aprilie 1983, Doty o conduce pe ziaristă într-un birou bine păzit din incinta bazei Kirtland. Aici, pe lângă datele promise, Doty i-a mai arătat Lindei un material secret; pe care ea îl putea citi, fără a nota însă nimic. >Doty era

dispus să răspundă și la întrebări. I-a spus Lindei că cei care i-au sugerat să-i arate materialul au fost chiar șefii lui.

Documentul vorbea despre o întâlnire între militari americani și extraterestrii, care ar fi avut loc la baza Holloman, în data de 25 aprilie 1964: Cu această ocazie guvernul Statelor Unite ar fi înapoiat cadavrele unor extraterestrii, iar vizitatorii, la rândul lor ar fi dat și ei „ceva” în schimb. În document se pomenea și de patru cazuri de OZN-uri prăbușite (la Aztec, Roswell, Kingman și în nordul Mexicului). În aceste prăbușiri ar fi fost recuperate resturi și creaturi din tipul „cenușiu”, de 1-1, 3 metri, cu trăsături reptiliene sau chiar de insectă, cu mâini lungi și subțiri, cu patru degete, unite parțial cu o piele, având unghii în formă de clești, cu găuri în loc de nări și urechi. Una dintre entități ar fi fost vie și a fost dusă la Los Alamos, unde a trăit până la 1952. Ea a reușit să comunice cu răpitorii săi, cărora le-a transmis că planeta lor ar fi la 55 de ani lumină de Pământ și că „rasa din care face parte a manipulat, din vechime, evoluția biologică, socială și religioasă a omenirii”. Ultimele manipulări genetice majore ar fi avut loc acum 25.000, apoi 15.000 și 2500 de ani. Acum 2000 de ani extraterestrii ar fi creat o ființă care ar fi fost trimisă pe Pământ să-i învețe pe oameni dragostea și nonviolenta. Doty i-a mai spus Lindei că ar exista două tipuri de extraterestri; pe lângă cenușii scunzi mai este și o rasă de „înalți”, mult mai apropiați morfologic de oameni. Între cele două rase ar exista fricțiuni, dar în general „se tolerează reciproc”.

Doty a lăsat să se înțeleagă că documentul pe care l-a arătat Lindei ar fi fost destinat inițial informării președintelui Jimmy Carter. Doty i-a mai spus Lindei că guvernul are intenția ca să permită difuzarea unui set de filme color și alb-negru realizate între anii 1947. Și 1964, filme înfățișând OZN-uri prăbușite și corpuri de

extratereștri recuperate. El i-a spus Lindei că ea va putea include aceste filme în documentarul HBO la care lucra, împreună cu o autentificare guvernamentală. I-a promis că o va mai căuta, folosind numele de cod Falcon. La sfârșitul lunii mai, Doty a informat-g însă pe Linda Howe că, „din motive politice”, disponibilizarea filmelor „a fost amânată”. Ulterior Doty a negat, oficial, că i-ar fi arătat vreun material Lindei. A mai spus că, oricum, problema nu mai intră în atribuțiile sale, dar alți agenți o vor contacta la momentul potrivit... ceea ce însă nu s-a mai întâmplat niciodată. Evident, în aceste condiții, HBO și-a pierdut interesul în cumpărarea filmului. Ulterior, Linda a semnat o declarație autenticată la notariat în care depunea mărturie că Doty i-a arătat documentul la care ne refeream mai sus. La rândul său, Doty a recunoscut că a vorbit cu Linda dar a negat categoric că i-ar fi arătat vreun material ca cel de care vorbeam mai sus.

Proiectul Aquarius

William (Bill) Moore, profesor de engleză într-un liceu, devenit scriitor și investigator OZN în cadrul organizației APRO, a fost unul dintre cei mai activi participanți la dezgroparea cazului Roswell. În 1979, el a publicat, împreună cu Charles Berlitz, cafta The Philadelphia Experiment (carte tradusă și în românește), iar în 1980, cu același coautor, The Roswell Incident. În timpul campaniei de promovare a acestei cărți el a primit repetate telefoane de la cunoștința noastră, sergentul major Richard Doty, agent al Biroului de Investigații Speciale a Air Force

(AFOSI) la baza Kirtland. Acesta i-a propus ca el, și alți militari, să-i dezvăluie anumite „fapte” privind implicarea guvernului Statelor Unite în fenomenul OZN. În schimb i s-au cerut câteva „servicii” despre care vom vorbi ceva mai jos. Moore a acceptat târgul și a primit, pe căi extrem de întortocheate (care l-au obligat să străbată

jumătate din Statele Unite, ajungând în cele din urmă în Maryland), un material „ultrasecret”, pe care l-a putut consulta doar timp de 19 minute. Totuși i s-a permis să-l fotografieze... Documentul se referea la Proiectul Aquarius, despre care spunea că a fost demarat în 1959, la ordinul președintelui Eisenhower, și pus sub controlul Consiliului Național de Securitate (NSC) și al unui misterios organism, de nivel foarte înalt, numit „MJ-12” și destinat exclusiv problemei OZN...

Ulterior, informațiile despre grupul ultrasecret MJ-12 sau Majestic-12 se vor înmulți, creând o colecție faimoasă de documente, despre care vom vorbi mai jos. Întrucât materialul provenit de la Doty este primul în care se face aluzie la grupul „Majestic-12”, el este cunoscut ca un document, j? re-majestic”.

Proiectul Aquarius, se mai spunea în document, era finanțat din fonduri extrabugetare („pegre”) ale CIA și avea drept scop strângerea tuturor informațiilor științifice, tehnice, medicale și de spionaj asupra OZN-urilor și a IAC (identified. Alien Crafts – Nave extraterestre identificate). Se mai arăta că mai multe discuri, prăbușite în 1947, 1949 etc. pe teritoriul Statelor Unite, au fost recuperate, fiind folosite de militari. Au fost recuperate și cadavre de omuleți, ca și un omuleț viu, care a trăit până în 1952 și a declarat că vine din zona stelei Zeta Reticuli (aflată cam la 40 de ani lumină de Pământ). S-au realizat și alte contacte cu forme de viață extraterestre. Proiectul Blue Book, conform acestui document, n-a fost decât un instrument pentru „a potoli curiozitatea publică”. În decembrie 1969, când proiectul Blue Book a fost sistat, toate datele importante privind OZN-urile ar fi fost fost îndrumate către proiectul Aquarius.

Timothy Good spune că, în 1986, NSA a fost solicitată oficial să dea informații privind proiectul numit „Aquarius” și despre conținutul său. În răspunsul la această cerere se

scrie între altele: acest proiect „rămâne ultrasecret [...] deoarece dezvăluirea sa ar putea aduce prejudicii grave securității naționale [...] nicio porțiune a lui nu poate fi prezentată”. Desigur, această declarație nu dovedește decât că proiectul există și este secret. La cererea altor investigatori, oficialitățile au răspuns că: există un proiect Aquarius, dar el este clasificat ultrasecret și... nu se ocupă de OZN-uri... Alte informații au venit însă în contradicție cu această afirmație.

Paul Bennewitz a fost mult prea curios

Baza Kirtland a Air Force, de lângă Albuquerque (New Mexico), când era locul de muncă al agentului Richard Doty, este, între altele, principalul loc de aterizare al navetelor spațiale și una dintre cele mai mari depozite de arme nucleare din lume. Începând din 1980, deasupra sau în apropierea acestei baze, au fost observate zburând, în mai multe rânduri, obiecte luminoase stranii. Prin forma și comportamentul lor, nu puteau fi confundate cu niciun aparat, făcut de mâna omului. De pildă, în noaptea de 8 spre 9 august 1980, trei membrii ai trupelor care asigurau securitatea bazei au văzut, de la circa trei mile, un obiect foarte luminos care a efectuat manevre imposibile pentru o aeronavă pământească și care a aterizat apoi la Canionul Coyote (parte a zonei de testări, cu acces restricționat, a bazei Kirtland), unde se găseau clădiri ale laboratoarelor Sandia. Mai târziu același obiect a fost văzut decolând și îndepărtându-se cu mare viteză. Un paznic de la firma Sandia, care a dorit să-și păstreze anonimatul, afirmă chiar că a văzut, în locul respectiv, de aproape, un astfel de obiect, de formă discoidală. A vrut să-și anunțe șefii prin radiotelefon, dar a constatat că acesta nu mai funcționa. Când s-a apropiat, cu arma în mână, ciudatul vehicul a decolat vertical, cu o viteză fantastică. Martorul, care lucrase înainte ca mecanic de întreținere la elicopterele militare, afirma că era imposibil să fi fost vorba de un

elicopter sau alt aparat de zbor cunoscut.

Alți trei polițiști au raportat că au fost martorii unui incident similar, în aceeași zonă, pe data de 22 august 1980. O altă aterizare a unui OZN fost observată în zona Manzano, aflată nu departe, la 10 august 1980, de către un polițist al statului New Mexico. În 13 august 1980, la biroul de investigații speciale ale Air Force (AFOSI), cât și în aeroporturile din Albuquerque au fost blocate în mod inexplicabil, timp de cinci ore, radarele și alte echipamente electronice. Nu s-a găsit nicio explicație pentru acest fenomen.

Au circulat și zvonuri, evident neconfirmate, precum că la depozitele Manzano ar exista părți din OZN-ul prăbușit la Roswell (și chiar cadavrele unor omuleți), și că în laboratoarele Sandia specialiștii au examinat, timp de douăzeci de ani, mai multe resturi ale unor OZN-uri prăbușite.

Agentul Richard Doty, ne amintim, îi promisese lui Bill Moore informații asupra OZN-urilor și, în particular, asupra organizației MJ-12, contra unor „servicii”: în această idee, în februarie 1981, Doty l-a rugat pe Moore să înmâneze documente privind Proiectul Aquarius unui oarecare Paul Bennewitz.

Paul Bennewitz, născut în 1927, era un fizician cu bună reputație în sisteme electronice, posesor al unei mici firme de aparate de măsură. Din casa? lui din Albuquerque (New Mexico) avea o vedere excelentă asupra bazei Kirtland, inclusiv asupra misterioaselor OZN-uri. Bennewitz începuse să fie interesat de fenomenul OZN în august 1979, când a participat la investigarea unui caz de aparentă dublă răpire. O femeie a văzut două OZN-uri în timp ce conducea mașina pe un drum lăturalnic, în zona localității Cimarron (New Mexico). În mașină mai era și fiul ei minor. Suspectând o răpire ea s-a adresat Prof. Leo Sprinkle. Acesta a hipnotizat-o, în trei ședințe succesive, în

prezența lui Bennewitz. Femeia, sub hipnoză, a povestit că ea și fiul ei au fost luați, separat în cele două OZN-uri și transportați în niște baze subterane, unde a întâlnit extraterestri cenușii dedați la experiențe macabre. Între altele, el a asistat aici la mutilarea unui vițel și a văzut o cadă în care pluteau, într-un lichid, bucăți de carne, într-o altă cadă zăcea corpul unui bărbat. Concluzia ei era că mutilările de vite, frecvent semnalate în zonă, erau opera omuleților din OZN-uri, care creau semenii de-ai lor utilizând pentru aceasta carnea animalelor ucise. Apoi, atât ei cât și fiului ei, omuleții le-au implantat în corp mici obiecte metalice, după care au fost duși înapoi la mașină. Sub hipnoză, comportamentul femeii era atât de natural, retrăirea dramei atât de reală, încât eventuala contrafacere părea exclusă. Bennewitz a rămas convins de autenticitatea întâmplării pe care ea o povestise. De asemenea, el era aproape sigur că implantele serveau ca instrumente de monitorizare a celor răpiți, prin intermediul unor semnale electromagnetice de joasă frecvență. El și-a propus să descopere aceste semnale, denumindu-și căutările „Proiectul Beta”. La sfârșitul anului a comunicat celor de la organizația APRO, la care Bill Moore era director, ca a reușit să capteze semnalele căutate și că a reușit chiar să le descifreze cu ajutorul calculatorului său. Anunțul său a fost primit cu firești rezerve.

Începând din 2 februarie 1980, Bennewitz a început să urmărească luminile ciudate care zburau deasupra bazei și le-a și filmat, consumând cam un kilometru de peliculă. A făcut, în plus, și fotografii. Primul căruia i le-a arătat a fost chiar Ernest E. Edwards, șeful militarilor care asigurau securitatea bazei Kirtland (și șeful lui Doty), pe care-l cunoștea prin relațiile de colaborare pe care le avea cu firma sa. Apoi, un consultant științific al aceleiași baze va confirma autenticitatea înregistrărilor precum și faptul

că ele înfățișează obiecte de origini necunoscută. Bennewitz și-a prezentat concluziile în 10 noiembrie 1980 într-o sală de conferințe de la Baza Kirtland. După cum spunea, cu ajutorul unor instalații electronice sofisticate, a putut recepționa semnalele de foarte joasă frecvență emise de respectivele obiecte, semnale prin care s-ar realiza și legătura la implantele craniene ale victimelor răpirilor OZN. Bennewitz a ajuns, de asemenea, la concluzia că OZN-urile posedă un ascunziș subteran, lângă localitatea Dulce (New Mexico). Remarcăm aici, în treacăt, observația lui Timothy Good, conform căreia în zona orașelului Dulce se semnalau în vremea aceea cele mai multe cazuri de mutilări de vite (în 1997, același Good recunoștea că mutilările în zonă au încetat) ...

Totuși, armata manifesta în continuare un suspect dezinteres pentru continuarea cercetărilor. Mai mult, Bennewitz a început să primească „sugestii” și amenințări să înceteze urmărirea semnalelor respective. Reacția sa a fost exact inversă - amenințările i-au întărit convingerea că armata ascunde într-adevăr relații murdare cu extraterestrii; drept pentru care s-a hotărât să meargă mai departe cu investigațiile, pe cont propriu, cu și mai mult zel. În buna sa credință, Bennewitz s-a adresat cu noile sale rezultate chiar Biroului de Investigații Speciale a Air Force (AFOSI), fiind pus în legătură cu Richard Doty, căruia i-a oferit toate datele pe care le avea.

Acesta a fost momentul în care Doty i-a transmis lui Bennewitz, prin Bill Moore, documentul „Project Aquarius Telex”. Una dintre frazele memorabile ale documentului. spune: „politica oficială a guvernului Statelor Unite și rezultatele proiectului Aquarius sunt clasificate pe mai departe ca strict secrete; ele nu vor fi difuzate decât prin canalele oficiale ale organismelor de informații și cu acces restrâns la «MJ doisprezece»”.

Documentul primit de Bennewitz a fost doar primul

dintr-o lungă serie, strecurată lui prin Moore, în anii care au urmat. Toate aceste documente conțineau evidente adevăruri, dar și subtile „intoxicări”: despre tratate secrete cu extratereștrii, existența de baze subterane, schimburi de tehnologii etc. Pe această cale, pe baza unor informații pe care el le considera ca venind din surse de încredere, **Bennewitz** a fost implicat treptat, timp de patru ani, într-o țesătură de dezinformări tot mai bizare. Ajunsese să fie convins că elicopterele care zburau în jurul bazei erau în fapt OZN-uri care răpeau oameni, ori că SUA sunt pe cale să fie invadate de două rase de extratereștri care se dușmănesc între ele: pe de o parte niște „albi” binevoitori, partizani ai fraternității cosmice, pe de altă parte „cenușii” responsabili de mutilări, răpiri, implantate etc. în vederea subordonării omenirii. Aceștia din urmă ar fi fost și cei semnați în bazele subterane comune cu armata.

În urma convingerilor căpătate astfel, Bennewitz s-a angajat într-un război de unul singur pentru salvarea Pământului. A scris scrisori tuturor celor pe care-i credea că pot avea un cuvânt de spus, între care mulți ufologi renumiți. A fost foarte dezamăgit când unii dintre aceștia s-au arătat rezervați față de temerile sale. Prins, tot mai mult, în șirul de dezinformări pe care le primea, Bennewitz devenise scheletic, tremura tot timpul, se baricada în casă, ținea arme în preajmă pentru a se apăra de extratereștri. Aceștia, spunea el, îi vizitau noapte de noapte venind prin perete și injectându-i substanțe chimice nocive etc. În cele din urmă a clacat psihic și a trebuit să fie spitalizat, cedând fiului său conducerea firmei.

Mai mulți investigatori OZN s-au întâlnit cu Bennewitz, pentru a cunoaște îndeaproape cercetările lui. Între aceștia, Jacques Vallée, a fost convins, de pildă, că semnalele recepționate de Bennewitz erau reale, doar că nu aveau nicio legătură cu OZN-urile ci cu niște

experimente militare secrete. Bill Moore a fost silit să mărturisească în 1989, cu ocazia unui simpozion al MUFON, faptul că a colaborat, în cursul anilor '80 cu agentul AFOSI Richard Doty și în acest context i-a livrat lui Bennewitz documente contrafăcute, privind presupuse atrocități făcute de extraterestrii, ori despre relațiile acestora cu autoritățile. În plus, Moore a recunoscut și faptul că a supravegheat comportamentul lui Bennewitz și a raportat reacțiile acestuia lui Doty, în ciuda faptului că agentul îi mărturisise că autoritățile urmăresc distrugerea sistematică a lui Bennewitz. William Moore s-a justificat spunând că a acceptat să facă acest joc dublu, din dorința de a fi acceptat în interiorul sistemului de contrainformații și). a căpăta astfel acces la documentele „reale” pe care Air Force le deținea asupra fenomenului OZN. Evident, acele câteva documente, pe care le-a primit ca recompensă, erau și ele suspecte de a fi fost contrafăcute. Rezultatul-a fost pierderea credibilității sale, inclusiv morale, în fața cercetătorilor serioși ai fenomenului. În plus, cercetătorii au înțeles că, de acum înainte, chiar dacă ar ajunge la lumină un document cu adevărat autentic despre fenomenul OZN, el va fi imediat bănuț de contrafacere... Jenny Randles și alți investigatori OZN se întrebau chiar dacă nu cumva acesta a și fost scopul ultim urmărit de serviciile de informații care au instrumentat manipulările de mai sus.

Apar primele documente Majestic-12

Investigatorul OZN Stanton T. Friedman povestește în cartea sa Top Secret / Majic, că la mijlocul anului 1980 fusese contactat de o companie pentru a servi drept consultant la realizarea unui film de ficțiune. despre

OZN-uri. Regizorul urma să fie cineastul Jaime Shandera, pe atunci de patruzeci și cinci de ani, specializat în documentare. Întrucât Friedman tocmai se pregătea să se mute în Canada, l-a recomandat pentru rolul de

consultant pe prietenul său Bill Moore. În cele din urmă proiectul a eșuat* dar Moore și Shandera au rămas în relații apropiate.

La 11 decembrie 1984 Shandera a primit, prin poștă, de la un expeditor necunoscut din Albuquerque (New Mexico) un plic maro dublu, nefrancat, având în interior o rolă de film de 35 mm alb/negru, nedevelopat. După dezvoltare, s-a văzut că filmul conținea fotocopiile unui document de opt pagini clasificat „TOP SECRET / MAJIC”. Pe prima pagină se specifica faptul că documentul a fost elaborat într-un singur exemplar, numai pentru a fi citit, orice notițe fiind interzise. Documentul era făcut, aparent, în 18 noiembrie 1952, de contraamiralul Roscoe H. Hillerikoetter (fost director al CIA) și era destinat, ca o informare preliminară, generalului Dwight D. Eisenhower, care fusese declarat, cu puțin timp înainte, președintele ales al Statelor Unite.

În rezumat, documentul afirma că la 24 septembrie 1947 președintele Truman a autorizat secretarul de stat pentru apărare James Forrestal să înființeze un grup de lucru ultrasecret, cu scop de cercetare, dezvoltare și investigații, la activitatea căruia se va face referire exclusiv prin numele de Majestic-12. Grupul urma să răspundă exclusiv în fața președintelui american. Obiectivul grupului era monitorizarea, de la cel mai înalt nivel, a fenomenului OZN. În diverse scrieri (mai mult sau mai puțin credibile), acest grup mai apare și sub denumirile de Majic-12 (de unde nivelul de secret, majic” de pe documentul primit de Shandera), Majority-12, Majesty-12, dar cel mai adesea sub prescurtarea MJ-12, pe care am întâlnit-o și mai sus și pe care o vom folosi cu precădere în cele ce urmează.

Informarea către președintele Eisenhower mai confirma prăbușirea unui OZN la Roswell, ca și faptul că la 7 iulie 1947 „s-a declanșat o operațiune secretă pentru

recuperarea epavei acestui obiect pentru un studiu științific. În cursul acestei operații, s-a descoperit, prin recunoaștere aeriană, că patru mici ființe umanoide au fost aparent ejectate din navă, câțva timp înainte ca aceasta să explodeze. Ele au căzut pe sol la circa două mile spre est de locul unde se găsea epava. Toate patru erau moarte

Cititorul interesat poate găsi traducerea în limba română ale celor opt pagini de documente în cartea lui Ion Hobana: Misterul Roswell – după cincizeci de ani (1997), Editura AGNI, sau în cartea lui Stanton Friedman: Top Secret / Majic (versiunea engleză 1996, traducerea în limba română Editura Domino, 1998), ca și în alte lucrări.

și într-o stare avansată de degradare, datorită acțiunii animalelor de pradă și expunerii la intemperii, în timpul, de aproximativ o săptămână, scurs până la descoperirea lor. O echipă științifică specială a fost însărcinată cu recuperarea corpurilor în vederea studierii lor [...] Epava navei a fost de asemenea recuperată și transportată la mai multe locații. [...] Martorii civili și militari din zonă au fost instruiți să păstreze secretul iar reporterilor li s-a prezentat o istorie paravan eficace, conform căreia obiectul fusese un balon meteorologic scăpat de sub control. [...] O analiză acoperită, organizată de generalul Twining și Dr. Bush, acționând la ordinele directe ale Președintelui, au avut ca rezultat un consens preliminar (19 septembrie 1947) că discul a fost, cel mai probabil, un aparat de recunoaștere cu rază scurtă de acțiune [...] deși creaturile au o înfățișare umană, procesele biologice și evolutive răspunzătoare pentru dezvoltarea lor sunt, aparent, destul de diferite de cele observate sau postulate la homo-sapiens. Echipa Dr. Bronk a sugerat să se adopte, ca termen standard de referire la aceste creaturi, termenul de „Entități Biologice Extraterestre” sau „EBE-uri”, până se va cădea de acord asupra unui apelativ definitiv”. În continuare se arată că s-

a pus problema originii extraterestre a navei și ocupanților săi, iar Dr. Menzel (foarte cunoscut în epocă prin negarea vehementă, în public, a existenței OZN-urilor) ar fi acceptat, în cercul restrâns al grupului Majestic-12, că e posibil să avem de-a face cu ființe dintr-un alt sistem solar.

În continuare în document se mai vorbește despre faptul că, pe rămășițele navei, s-a descoperit o aparentă scriere care n-a putut fi descifrată, despre imposibilitatea de a determina principiul de propulsie și ghidare ș.a.m.d. Se face o trecere în revistă a proiectelor Sign, Grudge, Blue Book și a relațiilor acestora cu Majestic-12. Se face aluzie la o a doua prăbușire, a unui obiect având probabil aceeași origine, prăbușire care ar fi avut loc la 5 decembrie 1950 în zona El Indio - Guerrero, aflată la frontiera dintre Texas și New Mexico. Din păcate, datorită vitezei mari la care avusese loc impactul și a frecării cu aerul, resturile erau aproape complet arse la momentul sosirii echipelor pentru recuperare. Ceea ce s-a mai putut aduna a fost transportat la laboratoarele Sandia. Se mai comenta că implicațiile fenomenului pentru securitatea națională sunt importante.

Din grupul Majestic-12 făceau parte 12 personalități de prim rang din epocă; contraamiralul Roscoe H. Hillenkoetter (primul director al CIA), Dr Vannevar Bush (omul de știință numărul 1 al cercetării militare), James V. Forrestal (secretar al Marinei, prim secretar al apărării), generalul Nathan Twining, (șeful serviciilor tehnice ale Forțelor Aeriene), generalul

Hoyt S. Vandenberg (șeful Statului-Major al Forțelor Aeriene), Dr. Detlev Bronk (fiziolog, președinte al universităților John Hopkins și Rockefeller), Dr. Jérôme Hunsaker (inginer de aeronautică), Sidney W. Souers (contraamiral, primul director al Central Intelligence Group), Gordon Gray (secretar al armatei terestre), Dr Donald Menzel (astronom, directorul observatorului

Universității Harvard), generalul Robert M. Montague (comandant la Fort Bliss, lângă White Sands, comandantul centrului pentru armament special de la baza Sandia, Albuquerque), Dr. Lloyd V. Berkner (om de știință, conducătorul unui program spațial), întrucât James Forrestal, pradă a unei depresii nervoase, a demisionat în martie 1949 din postul său, iar peste două luni s-a sinucis (sau a fost eliminat?), el a fost înlocuit, la un an de la moartea sa, de generalul Walter Bedell Smith (al doilea director al CIA).

Reamintim cititorului că în 23 septembrie 1947, deci numai cu o zi înainte de presupusa dată a înființării grupului Majestic-12, generalul Nathan Twining îi trimitea generalului Shulgen. O scrisoare conținând concluziile sale și ale colaboratorilor săi privind OZN-urile și deplasarea efectuată în New Mexico. Și tot la farșitul lunii septembrie Edgar Hoover, dezamăgit, anunța că FBI nu mai colaborează în continuare cu Forțele Armate în cercetarea OZN...

După primirea acestui document, s-au mai întâmplat și alte lucruri bizare. În martie 1985 la Jaime Shandera și Bill Moore a sosit și o misterioasă carte poștală, cu adresa expeditorului „Cutia [poștală] 189, Addis Abeba, Etiopia”. Textul din cartea poștală **spunea** că la Arhivele Naționale de la Washington, compartimentul documentelor desecretizate, s-ar putea găsi alte documente MJ-12. Zis și făcut. Numai că operația de căutare, ne asigură cei doi, este mult mai dificilă decât pare la prima vedere deoarece cutiile în care sunt ținute hârtiile nu poartă decât referiri foarte sumare privind conținutul lor. Totuși, spre surpriza lor, eroii noștri au descoperit, în cutia 189, un memorandum, trimis la 14 iulie 1954, generalului Twining, de Robert Cutler, asistent special al președintelui Eisenhower. Documentul face referire la „MJ-12 Proiect de studii speciale”. Aparent era o nouă **confirmare** a

existenței acestui grup misterios. Cercetările întreprinse ulterior au dovedit că hârtia (cu filigran) făcea parte dintr-o serie restrânsă, care nu s-a aflat în comerț și care a fost livrată doar guvernului și chiar în perioada respectivă. S-au găsit și alte indicii care pledează pentru autenticitatea documentului. Din păcate, istoria prea avea un iz de roman polițist, cu atât mai mult cu cât celelalte documente din cutia 189 priveau cu totul alte probleme, iar faimosul memorandum n-ar fi avut, în mod normal ce căuta acolo.

Timothy Good publică documentele

Interesant că Moore, Shandera și Friedman nu au dat publicității documentele Majestia-12, primite pe microfilm, timp de peste doi ani, deoarece li s-au părut suspecte și au căutat și alte dovezi, din surse independente, dovezi pe care însă nu le-au găsit. Pe parcurs însă expeditorii documentelor și-au pierdut, se vede, răbdarea și au încercat să întindă aceeași nadă (sau una de același tip) în mai multe direcții, între care poate și lui Jenny Randles. În această perioadă Timothy Good, un alt ufolog britanic renumit, avea sub tipar cafta Above Top Secret, care a apărut în mai 1987. După spusele autorului, el a primit, la un moment dat, pe neașteptate și „neoficial”, de la o sursă din America pe care nu a vrut s-o numească, un dosar care (s-a văzut ulterior) conținea aceleași documente Majestic-12 ca și cele pe care le primise și Shandera. Întrucât cartea sa era deja la editură, iar documentele se potriveau foarte bine cu restul de informații, Good a introdus aceste documente fără a mai efectua o verificare riguroasă asupra lor și fără să știe că ele fuseseră oferite înainte și altora.

Jenny Randles observa că, la vremea respectivă, ea și Tim Good erau singurele persoane din Marea Britanie care publicaseră cărți despre ozn-uri. Să fi fost acesta motivul pentru care tocmai în fața nasului lor a fost fluturată nada? Ulterior s-a aflat că, aparent, documentele mai fuseseră oferite și lui Whitley Strieber, autor, în același an 1987, al

unui bestseller despre răpirile OZN.

Evident, după apariția cărții lui Good, „scepticii” n-au întârziat să conteste autenticitatea hârtiilor MJ-12. O primă observație a fost că în iulie 1947, la data presupusei prăbușiri de la Roswell, Eisenhower era șeful Statului Major al Armatei. Ar fi fost normal ca el să cunoască foarte bine detaliile incidentului. Așa cum observă însă, de pildă, Ion Hobana, Eisenhower anunțase, cu puțin timp înainte, intenția sa de a se retrage din armată. Or, conform unei reguli care funcționa în armata americană, secretele de un anumit nivel erau aduse la cunoștința doar a acelor persoane care aveau neapărată nevoie să cunoască respectivul secret (regula, /*need to know*”).

Un alt argument îl putea constitui faptul că anumite nume erau absente din grupul MJ-12, dar și surpriza de a găsi pe listă pe Donald Menzel, care toată viața lui s-a străduit să nege existența OZN-urilor.

Cartea, cu un conținut substanțial, a fost publicată și în limba română, în 1995, cu titlul OZN Top Secret.

Există însă indicii că atitudinea sa putea fi duplicitară, tocmai pentru a ascunde un adevăr care putea deveni periculos. În text erau și unele neglijențe care în mod normal nu aveau ce căuta într-un document destinat președintelui SUA: de pildă, data era scrisă altfel decât prevedea regulamentul, anumite cuvinte erau dactilografiate cu litere lipsă, sau despărțite incorect în silabe, se scria „amiral” în loc de „contraamiral” ori „general” în loc de „general de brigadă” la gradul unor personalități, gen de greșeli pe care o oficialitate militară nu le-ar fi făcut niciodată, mai ales* într-un document cu o destinație atât de importantă. Dar mai deranjantă a fost descoperirea faptului că semnătura președintelui Truman era practic identică cu cea de pe o notă trimisă lui Vannevar Bush, la data de 1 octombrie 1947, or se știe, între diversele semnături ale unei persoane există

totdeauna mici diferențe. Stanton Friedman a descoperit, e drept, că între cele două semnături erau niște foarte mici diferențe, dar criticii săi au replicat că aceste diferențe puteau fi contrafăcute de un falsificator priceput, utilizând copiatoare și calculatoare moderne.

O coincidență interesantă - toți cei 12 membrii ai MJ-12 erau morți în momentul primirii filmului, în 1984. Ultimul murise în urmă cu numai câteva luni. Nimeni nu mai putea deci confirma sau infirma autenticitatea documentului. Armata, întrebată, a răspuns (evident) că documentul este un fals: Dar dacă era autentic, putea oare să recunoască aceasta?

Falcon și Condor

Realizatorul de filme de televiziune Michael Seligman a obținut, în

1988, pentru o producție a sa, declarații senzaționale de la doi ofițeri de contrainformații, cu condiția să nu le dezvăluie identitatea; Cei doi s-au prezentat sub numele de „Condor” (condor) și „Falcon” (șoim) și i-au cerut lui Seligman să nu fie filmați direct și vocea lor să fie deformată electronic. Filmul a fost apoi difuzat, în octombrie 1988 și pe casete. JFalcon” și „Condor” au declarat* între altele că grupul MJ-12 era o realitate, că el exista și în acel moment și se ocupa de strategia și tactica de adoptat în cazul contactelor cu o civilizație extraterestră. Un rol esențial în această activitate ar fi avut-o marina militară, deși niciun indiciu nu trăda această implicare. Informațiile, provenite din cele mai diverse surse, erau canalizate spre MJ-12 pe căi organizate prin faimosul proiect Aquarius.

Așa cum observa de pildă Timothy Good, în investigațiile lor privind documentele Majestic-12, Bill Moore și Jaime Shandera luaseră legătura cu o duzină de persoane sus-puse din comunitatea de informații-contrainformații a armatei, toți prezentându-se sub diverse

nume de păsări. Din acest motiv grupul acesta de agenți a și fost numit, în diferite lucrări, „curtea cu păsări” (the aviary). Dorindu-se identificarea celor doi, anumite indicii au condus la Richard Doty și la șeful său, Robert Collins. Unele persoane implicate au afirmat chiar categoric că Doty este „Falcon”. Ne amintim că sub acest nume el se prezentase și Lindei Moulton Howe în 1983. Totuși, Doty a negat aceasta, spunând că numele său de cod ar fi „Sparrow” (vrabie), dar a recunoscut că știe identitatea lui „Falcon” și că a acționat ca mijlocitor între acesta și Seligman. Producătorul de film, la rândul său, a afirmat că, deși cunoaște adevărata identitate a lui „Falcon” și „Condor”, nu o poate dezvălui din motive ținând de deontologia meseriei. Părerea sa a fost că cei doi nu se cunoșteau dinainte, întrucât se testau reciproc, iar „Condor” era „un savant de bună credință”. Pe de altă parte, mediile investigatorilor OZN dau ca sigur faptul că Robert Collins este „Condor”.

Dezvăluirile lui „Falcon” și „Condor”, cele din film, ca și cețe din discuții particulare cu Bill Moore și Jaime Shandera, mergeau însă mult mai departe de Majestic-12. Astfel, „Falcon” afirma că anumite cercuri guvernamentale americane au încheiat un soi de „contract” cu acele „entități biologice extraterestre” (numite pe scurt EBE). El văzuse, personal, documente și fotografii în acest sens. Pământul a fost vizitat, în ultimele decenii, de nouă specii diferite de extraterestri. La un moment dat Falcon a avut chiar și ocazia să examineze o navă extraterestră; la bordul acesteia nu erau decât arme defensive, ceea ce ar fi probat intențiile pașnice ale vizitatorilor. Un prim extraterestru „EBE-1” fusese găsit în 1949, Un al doilea, numit EBE-2, contactat prin 1951 - 52, venea din sistemul solar Zeta Reticuli, și s-a oferit voluntar pentru a transmite pământenilor toate datele pe care aceștia le doreau. Apoi EBE-3 a venit pe Pământ prin 1982, în cadrul „unui

program de schimb". NSA a pus la punct și un sistem de comunicare cu toate cele nouă rase de EBE, prin „semnale pulsatorii”. Entitățile își anunță astfel aterizările și celelalte activități desfășurate în conformitate cu convențiile făcute. Ceea ce preocupă la ora actuală autoritățile sunt aterizările neanunțate, din ce în ce mai frecvente. Falcon mai știa că și alte nații, printre care rușii, au încercat să intre în legătură cu entitățile biologice extraterestre. Nu știa însă cu ce rezultate. Oricum, probabil americanii erau cei mai avansați în acest domeniu.

Extraterestrii sunt mici de stat, au înfățișarea care li se atribuie prin rapoartele despre întâlnirile de gradul III și IV, sunt superintelenți, trăiesc 300 - 400 de ani, cred într-o „Ființă Supremă”, iubesc muzica, iar din muzica pământeană mai ales pe cea tibetană. Au o digestie total diferită de a noastră dar le plac unele legume și le place... înghețata, mai ales cea de căpșuni... Această din urmă afirmație, păstrată în film, n-a fost desigur de natură să consolideze seriozitatea depoziției.

La scurt timp după întâmplările de mai sus, Doty și Collins au părăsit AFOSI. Speculațiile care s-au făcut pe această temă au mers de la o extremă la cealaltă. S-a presupus că cei doi, luptând cinstit pentru a scoate adevărul la lumină, au fost sancționați prin trecerea în rezervă, ori că, fiind anunțați mai de mult că va trebui să-și părăsească slujbele, s-au hotărât să se răzbune. Dar s-a luat în calcul și varianta (mult mai plauzibilă) că întreaga acțiune a fost o, mai mult sau mai puțin fină, „intoxicare” instrumentată de serviciile de informații ale Air Force. În acest din urmă caz, obiectivul era, pe de o parte, să zăpăcească marele public, să discrediteze anumiți investigatori OZN care au fost mai curioși decât trebuia, să ridiculizeze implicit toată cercetarea OZN în această direcție și, nu în ultimul rând, să arunce o umbră de

îndoială asupra autenticității tuturor documentelor desecretizate referitoare la OZN-uri. Pe de altă parte, unii nu exclud nici posibilitatea că faimosul MJ-12 chiar există și, prin astfel de dezvăluiri, încearcă să obișnuiască, treptat, opinia publică cu realitatea prezenței extraterestre.

Noi documente MJ-12

În 1992, cercetătorul OZN Timothy Cooper, din Big Bear Lake (California), a mai primit trei noi documente MJ-12. Cititorul interesat poate găsi conținutul lor detaliat în cărțile menționate mai sus, disponibile în limba română. Nici despre acestea nu s-a putut demonstra, cu certitudine, nici că ar fi autentice nici că ar fi false, deși criticii și-au dat toată osteneala în acest sens.

În 1994 Don Berliner, din conducerea asociației FUFOR, a primit și el un document, tot fotocopiat și expediat sub forma unui film nedezvoltat, conținând un Manual de operații Majestic-12" elaborat aparent în 1954. Spicuim **la** întâmplare din textul acestuia. „Informațiile legate de MJ-12 [...] au un nivel de securitate cu două puncte peste Top Secret”; „poziția oficială a guvernului va fi că nu există niciun grup special MJ-12”; „au fost recuperate câteva astfel de entități moarte și o cantitate semnificativă de resturi și dispozitive din navele căzute, toate fiind în studiu, în diferite locuri”. Documentul continuă cu descrierea mai multor tipuri de nave, de „entități biologice extraterestre” (EBE), ca și de elemente de tehnologie. Se dau instrucțiuni pentru cazul unor viitoare prăbușiri, menționând expres: negarea oficială, discreditarea martorilor, declarații înșelătoare. O grijă specială este acordată tratării martorilor, curățării zonei, ambalării resturilor. Se spune ce trebuie făcut cu EBE vii, rănite, decedate. Pentru primii se menționează: izolarea, evitarea contaminării, asigurarea confortului. Se adaugă că „Nu este clar ce măsuri sau cerințe ar putea necesita

entitățile non-umane, dar acestea vor fi oferite, dacă este posibil”.

Prin același Timothy Cooper, alte documente MJ-12 au continuat să apară și în anii următori. În iulie 1995 el primește patru documente, între care o evaluare de șapte pagini efectuată asupra incidentului Roswell, realizată de contrainformațiile armatei, raportul anual al lui Majestic-12, înaintat în 1952, având 17 pagini, și o scurtă notă a lui John F. Kennedy, din 28 iunie 1961, în care acesta cere directorului CIA un raport privind operațiile MJ-12 și legătura lor cu latura psihologică a războiului rece. Tot Tim Cooper mai primește, în iunie 1996, alte patru documente: o ciornă, de 6 pagini, din 6 iunie 1947, privind principiile relațiilor cu locuitorii unor corpuri cerești, semnată de Robert Oppenheimer și Albert Einstein, Directiva, aprobată în 9 iulie 1947, de președintele Truman, prin care i se cerea lui Twining să se deplaseze la Roswell, o alta, tot către Twining, via generalul Eisenhower, ambele de câte o pagină, și o evaluare asupra obiectelor lenticulare recuperate, datând din 24 septembrie 1947 și având 19 pagini. În 1999 Cooper a mai dat publicității un document de o pagină, din 1949, privind anumite obiectivele informative, în care se menționează un anume MJ-12; documentul a fost obținut pe baza legii libertății de informare. Se pare a Tim Cooper continuă să mai primească astfel de materiale și la ora actuală.

Noile documente MJ-12 mai menționează că: propulsia navelor recuperate se face prin principii necunoscute, probabil utilizând gravitația, că s-au descoperit printre resturi mai multe tipuri de entități biologice extraterestre, că Dr. Vannevar Bush a devenit șeful unei operații de recuperare și analiză a resturilor recuperate, operație numită Majestic-12; că unele materiale recuperate au fost predate industriei private, ducând la proiecte de cercetare și la progrese-tehnologice

însemnate; că a fost pusă la punct o țesătură a păstrării secretului fără precedent, care a reușit să astupe toate breșele și să discrediteze orice cercetare științifică deschisă a fenomenului OZN.

Și în 2000 s-au găsit unele documente și dovezi care au fost interpretate ca fiind în favoarea existenței grupului MJ-12. În plus, s-a descoperit că din Arhivele președintelui Truman, de altfel complete și bine conservate, lipsesc înregistrările convorbirilor telefonice tocmai pentru zilele de 4, 5 și 6 iulie 1947 (datele recuperării obiectului căzut la Roswell). Lipsește de asemenea procesul verbal al convorbirii, din 9 iulie 1947, cu senatorul de New Mexico, Carl A. Hatch. Pare mai mult decât o simplă coincidență.

Discuții privind autenticitatea documentelor MJ-12

Asupra autenticității documentelor date la iveală de Cooper s-au făcut cercetări, între alții de către Dr. Robert M. Wood, inginer aeronautic și informatician, azi pensionar, și de fiul său Ryan S. Wood, ca și de alți investigatori. Tim Cooper a declarat că a primit toate aceste materiale prin agentul de contrainformații Thomas Cantwheel (aparent un pseudonim), prin fiica acestuia, apoi de la o persoană lucrând în contrainformații la Air Force și de la un fost angajat CIA. Cooper a făcut trei depoziții sub jurământ privind adevărul spuselor sale și, în 1999 s-a supus și unui examen cu detectorul de minciuni, la un examinator certificat neutru. Rezultatele testului au indicat că ar mai fi existat și alte surse ale documentelor, pe care însă Cooper n-a dorit să le dezvăluie. Analistul sceptic John Shirley a descoperit câteva inadvertențe în documente, între care, ca un exemplu deranjant, folosirea noțiunii de „retrovirus”, noțiune necunoscută în 1952, momentul presupus al redactării textului. Shirley mai spune că documentul din 1999 ar fi singurul autentic, dar el nu face nicio referire la OZN-uri etc. ci doar la un oarecare „MJ-12”, care ar putea fi orice...

Totuși, există și alte argumente care par să pledeze că a existat un astfel de grup. Ne mai amintim și de nota, de nimeni contestată, datată 21 noiembrie 1950, a inginerului Wilbert Smith din Ministerul Transporturilor din Canada, în care vorbea de „un mic grup de cercetători, puși sub conducerea doctorului Vannevar Bush”, grup dedicat cercetării fenomenului OZN. Smith mai fusese intervievat în noiembrie 1961, de C.W. Fitch și George Popovitch, și le-a spus acestora că examinase un fragment desprins dintr-un OZN care a ajuns apoi în mâinile unui grup foarte secret „mult mai sus decât Air Force sau CIA”. Timothy Good, dar nu numai el, sunt convinși că acest grup era același cu Majestic-12.

William Steinman, Grant Cameron și T. Scott Crain Jr., în mod separat, l-au găsit și l-au intervievat pe profesorul Eric E. Walker, care în perioada 1949 - 59 fusese secretarul celui Research and Development Board (Consiliul pentru Cercetare și Dezvoltare) despre care se bănuia că a ținut, la baza Air Force Wright-Patterson, reuniuni privind recuperările de farfurii zburătoare. Walker a spus că documentele MJ-12 sunt contrafăcute dar a admis că a existat un grup de tipul MJ-12 care era „o mână de elite”. A mai spus că a existat o colectare sistematică a resturilor de OZN-uri prăbușite și că pământeni nu au colaborat niciodată cu extraterestri ci au avut doar contacte cu ei.

Cititorul român, interesat de istoria lui MJ-12, merită să parcurgă și cartea lui Roberto Pinotti: OZN - super secret de stat (1995, trad. rom. 1996). Între altele, acesta subliniază și alte coincidențe bizare. În 1971 în Franța apăruse volumul „Alerte aux OVNI”. Autorul, care își ascundea identitatea sub un pseudonim, avertiza că din „necesitatea de a nu divulga secrete militare” textul va avea forma unui roman. Urmează referiri cât se poate de precise referitoare la proiectul Condon sau la alte acțiuni

legate de OZN-uri, după care se arată că de acest fenomen se ocupă acum o comisie, numită „Manhattan”, formată din 12 personalități, care au jurat să păstreze secretul pentru a nu se produce panică. Personalitățile, enumerate, erau mai mult sau mai puțin aceleași ca cele din documentele făcute publice de Good, Moore și Shandera în 1987. Sigla, M-12, era de asemenea sugestivă.

Alte fire conduc spre un misterios grup „54/12” (grupul celor 12, %șa cum a fost stabilit în 1954?). Acest grup, foarte sus-pus, ar avea puterea să dea directive către CIA și alte organisme guvernamentale, cel puțin pe anumite domenii.

Investigatorii fenomenului OZN au ajuns, după un timp, la concluzia că autorul filmului expediat lui Shandera era, cel mai probabil, Richard Doty. Acesta, interogată, a negat, desigur, orice amestec în această afacere, dar a admis că acțiunea putea fi una destinată „intoxicării” lui Bill Moore și J. Shandera, instrumentată de Air Force. Așa cum scrie Howard Blum în cartea Out There, există posibilitatea ca documentul să fi fost fabricat de Agenția de Informații a Armatei (DIA - Defence Information Agency) care superviza în acest sens un proiect numit „Aquarius”, menit să constituie o „umbrelă” sub care comunicau diverși agenți implicați în activități legate de OZN-uri. Era oare același Aquarius ca cel despre care vorbeam mai sus? Așa cum vom vedea și în cele ce urmează, există și din alte surse referiri la un proiect cu acest nume. Evident, și cei de la DIA au negat orice amestec în fabricarea unor documente legate de Majestic-12.

Putem menționa și o istorie amuzantă. Un cercetător din domeniul aerospațial, Lee Graham, obsedat de regulamentele privind secretul, regulamente pe care trebuia să le **respecte zi de zi**, a primit și el, în 1987, copii după documentele MJ-12. Întrucât pe acestea scria „strict

secret", și-a adus **aminte** că, în conformitate cu regulamentul 5200.1-R, trebuia să raporteze imediat superiorilor săi că a constatat că un document secret a fost distribuit în mod ilegal. A scris deci o scrisoare în acest sens vicepreședintelui Statelor Unite Dan Quayle. În 24 mai 1990 a primit un răspuns la scrisoarea sa de la Serviciul de Investigații al Apărării (DIS), în care se precizează că documentele cu pricina nu sunt secrete. Graham, intrigat, a continuat să se intereseze, la aceeași adresă, despre autenticitatea documentelor și a primit, de la agentul DIS Dale Hartig, năucitorul răspuns că documentele MJ-12 sunt autentice. În acest moment, spunea Graham, nu existau decât două posibilități: sau documentele MJ-12 erau într-adevăr autentice, sau Dale Hartig trebuie inculpat pentru încălcarea regulamentului 5200.1-R. În plus, era derutant că nici autoritățile nici presupusul grup MJ-12 (ipoteticii succesori ai celor din anii cincizeci) n-au reacționat în niciun fel la aparenta încălcare a legii făcută prin publicarea documentelor, deși se făcuse între timp destulă vâlvă în jurul lor.

Într-un mod asemănător, Philip Klass, cel mai acerb „demistificator” al fenomenului OZN, a adresat, în 1987, FBI-ului, o scrisoare, specificând că, indiferent dacă documentele MJ-12 sunt autentice (și furate din proprietatea guvernului) sau au fost falsificate, publicarea lor constituie o gravă violare a legilor privind securitatea statului. În urma acestei scrisori, FBI a pierdut mai bine de un an încercând să afle adevărul. La capătul investigațiilor, agenții FBI nu au fost în stare să găsească niciun organism sau individ care să admită că hârtiile sunt furate sau falsificate și să facă o plângere formală în acest sens. Autorul Howard Blum afirma că un agent FBI i-a declarat că se simte frustrat deoarece; a bătut la toate ușile din Washington pentru aceste documente MJ-12” dar tot ce a aflat a fost că hățișul nivelurilor de secret este atât de

încurcat încât „nici Guvernul nu știe ce știe și ce nu”, deci n-ar fi de mirare că nicio anchetă să nu poată stabili cu exactitate dacă documentele în cauză sunt autentice sau false...

Unii investigatori, de pildă Stanton Friedman, sunt și azi convinși că existența grupului Majestic-12 este reală și confirmă existența prăbușirilor OZN, a colaborării cu „entitățile biologice” și a conspirației guvernamentale pentru ascunderea acestor fapte. El mai crede că documentele găsite nu sunt decât „vârful unui imens aisberg”. Cert este că Friedman nu este singuri care a rămas atașat de această istorie. Timothy Good opina că, și în cazul în care documentele ar fi false, informațiile conținute în ele ar putea fi adevărate”. La fel, cercetătoarea Linda Moulton Howe a spus că a rămas, în cele din urmă cu impresia că documentele cu „Majestic-12” conțin mult adevăr. Existența acestui grup o susține și cartea *The Day After Roswell* (1997) a colonelului Philip Corso. Alți cercetători, cum ar fi Philip Klass, Kevin Randle, Donald Schmitt, sunt convinși că documentele MJ-12 sunt de la un capăt la altul false. Totuși datele evocate de aceste documente, date vechi de cincizeci de ani, sunt extrem de meticuloase, semnăturile, antetele etc., par și ele autentice. Efortul de a fabrica astfel de documente a necesitat deci cunoștințe, relații, timp și resurse bănești ieșite din comun. Cine oare dispunea de acestea și, mai ales, ce scop justifica un atare efort?

11. MITOLOGIA OZN SE AMPLIFICĂ

Resturile de la Roswell au fost depozitate la baza Wright-Patterson, în încăperi în care nici măcar un candidat la președinția SUA nu are voie să intre. Au fost semnate tratate secrete între conducerea SUA și extratereștri în 1954 și 1964? Baze subterane construite pentru extratereștrii, în schimbul unor tehnologii avansate?

Hangarul 18 și camera albastră

Există, spuneam, unele mărturii, mai mult sau mai puțin credibile, care afirmă că după prăbușirea, în 1947, la Roswell, a unui OZN, a fost recuperat un omuleț nepământean, care a mai trăit, un timp, în Hangarul

18 din baza militară Air Force Wright (azi Wright-Patterson) din Dayton (Ohio). Alte surse vorbeau de o misterioasă „cameră albastră” (în hangarul 18 sau în afara lui), în care s-ar fi adus resturi recuperate de la Roswell. Cititorul atent își va reaminti, din capitolele precedente, că mai mulți martori au spus că resturile epavei de la Roswell au fost aduse la Wright-Patterson și că aici s-au făcut autopsiile cadavrelor. S-a afirmat că tot aici ar fi fost deținuți extraterestrii captivi. Așa cum observă de pildă Jenny Randles, dacă toate acestea ar fi adevărate, alegerea era în logica lucrurilor. La această bază se găseau birourile tehnice și cele de informații ale Air Force și aici și-au avut ulterior sediile proiectele „Sign”, „Grudge” și „Blue Book”.

În cartea lor despre incidentul Roswell, Charles Berlitz și William Moore sunt convinși că fragmentele recuperate după prăbușirea de la Roswell au fost depozitate la baza Wright-Patterson în clădirea 18-A din Aria B, clădire care a devenit apoi, în istoriile OZN, legendarul Hangar 18. Celebritatea locului s-ar fi datorat și unui film, „Hangar 18” în care se vorbea însă despre OZN-uri deținute de Air Force, dar nu în Ohio ci în New Mexico...

Ceea ce se știe cu certitudine, dincolo de zvonurile de mai sus, sunt pățaniile senatorului american Barry M. Goldwater, care a dorit să verifice, cu ochii săi, dacă zvonurile legate de Hangarul 18 au vreun fundament. Goldwater nu era un fitecine; era general în rezervă al Air Force, președintele comitetului senatorial pentru serviciile secrete de informații, membru în comitetul pentru armament și chiar fost candidat republican la președinția

Statelor Unite, în 1964, împotriva lui Lyndon Johnson. La începutul anilor șaizeci, Goldwater a făcut o vizită, la baza Wright-Patterson. Cu acest prilej, i-a cerut prietenului său apropiat, generalul Curtis LeMay, șeful Statului Major al Air Force, să-i permită să vadă faimoasa „cameră albastră” despre care circulau atâtea istorii. După Berlitz și Moore, LeMay i-ar fi spus „La naiba, nu! Eu nu pot să intru, tu nu poți să intri și să nu-mi mai ceri asta niciodată”. Ca o dovadă solidă, sau păstrat trei scrisori ale senatorului în care amintește de acest incident, în 28 martie 1975 el i-a scris lui Shlomo Amon, la Universitatea din California, Los Angeles. „Problema OZN-urilor mă preocupă de mult timp. Acum zece sau doisprezece ani am făcut o tentativă de a afla ce anume era în clădirea, din baza Air Force de la Wright-Patterson, în care sunt păstrate informațiile culese de Air Force, dar am fost refuzat din motive lesne de înțeles. Problema este clasificată și acum mai presus de Top Secret. Am auzit totuși că există un plan, în curs de realizare, pentru a face cunoscut în viitorul apropiat, acest material, în parte, dacă nu cumva în întregimi. Sunt tot atât de nerăbdător ca și dumneavoastră să văd acest material și sper să nu avem prea mult de așteptat”.

Pe 11 aprilie 1979 Goldwater va scrie într-o scrisoare, adresată lui Lee Graham, inginer în aeronautică și ufolog: „Este adevărat că mi-a fost interzis accesul la Wright-Patterson. Pentru că nu am intrat, nu pot spune ce se află înăuntru. Dar amândoi cunoaștem zvonurile”. În 19 octombrie 1981 el îi scrie aceluiași Lee Graham: „am renunțat de mult să mai primesc acces la așa numita Cameră Albastră de la Wright-Patterson, deoarece am avut parte de un lung șir de refuzuri de la mai mulți șefi [...] Nu cunosc pe nimeni care să fi avut acces la Camera Albastră și nici nu am cunoștință despre conținutul ei sau despre vreo schimbare a amplasării ei [...] Ca să vă spun drept, domnule Graham, problema este clasificată la un grad de

secret atât de înalt încât, deși o bună parte din informații au și fost divulgate, este pur și simplu imposibil să pui mâna pe ceva". Gildas Bourdais, în cartea OVNIS 50 ans de secret (1997) se întreabă ce s-a întâmplat între 1975 și 1981 încât Goldwater să vorbească de „divulgarea” unor informații (probabil se gândea la scurgeri involuntare) și ca tonul său să fie mult mai pesimist privitor la șansele aflării întregului adevăr. Poate nu este o simplă coincidență că în această perioadă au fost făcute publice primele mărturii, de primă mână, privind incidentul Roswell.

Președintele Eisenhower s-a întâlnit cu extraterestrii în 1954?

Dar existența sau inexistența unor cadavre de extraterestri la baza Wright-Patterson devine o chestiune minoră, dacă am fi să se dăm crezare celor ce urmează. În ziua de 16 aprilie 1954, Gerard Light, personalitate cunoscută din Los Angeles, a trimis o scrisoare (care se păstrează și astăzi), către Meade Layne din San Diego, fost director al unui centru de cercetări în științe de graniță. Autorul arată că tocmai asistase, timp de două zile, împreună cu o seamă de alte personalități (pe care le numește, incluzând o mulțime de somități ale științei, în special ale fizicii), la demonstrații cu aeronave extraterestre făcute la Muroc Dry Lake Army Air Field (azi baza Air Force Edwards), din California. „Am văzut cinci tipuri separate și distincte de aparate de zbor, studiate și mânuite de oficialii noștri din Air Force, cu asistența și permisiunea Eterienilor. Nu găsesc cuvinte să-mi pot exprima reacțiile. În sfârșit s-a întâmplat. De acum aceasta a intrat în istorie. Președintele Eisenhower așa cum probabil știi, a fost foarte decis, petrecând o noapte la Muroc, cu prilejul recentei sale vizite la Palm Springs. Convingerea mea este că el nu va ține cont de teribilul conflict care opune diversele „autorități” și se va adresa direct poporului prin radio și televiziune. Din câte am aflat,

o declarație oficială către țară în acest sens este în curs de pregătire și va fi dată publicității la mijlocul lunii mai”.

După alte surse, bizara întâlnire ar fi avut loc la 20 februarie 1954 și, cu această ocazie, după spusele unor persoane, s-ar fi semnat și un tratat între președinte și extratereștrii...

Inutil de adăugat că niciodată nu s-a mai dat publicității nicio declarație oficială și Președintele Eisenhower n-a convocat nicio conferință de presă în legătură cu vreo astfel de demonstrație. Jacques Vallée notează, într-una dintre cărțile sale, că verificările făcute ulterior n-au dus nicăieri. Se cunoștea că Light era și clarvăzător; făcea dese călătorii în „astral”; deci se putea pune problema dacă nu cumva și această istorie a fost o simplă viziune?

Totuși, iată că și Conte Clancarty, membru al Camerei Lorzilor al Marii Britanii, a reprodus, acum câțiva ani, declarațiile care i-au fost încredințate de către un pilot britanic, pe care îl considera „un gentleman de maximă integritate”. Pilotul se găsea la Palm Springs în februarie 1954 într-o calitate oficială. El afirma că a văzut cu această ocazie mai mulți extratereștri descinzând din navele lor spațiale. Vizitatorii semănau cu oamenii deși aveau trăsături ciudate. Vorbeau englezește și doreau să-și oficializeze prezența pe Terra. Pilotul susținea că Eisenhower s-a opus. El a declarat că, după părerea sa, oamenii nu sunt pregătiți încă pentru a li se dezvălui prezența extratereștrilor pe Pământ. Un astfel de anunț n-ar face decât să producă o panică generală. Vizitatorii au înțeles aparent acest punct de vedere dar au declarat că vor continua să contacteze indivizi izolați, pentru a obișnui treptat opinia publică mondială cu existența lor. În continuare extratereștrii au făcut câteva demonstrații menite să sublinieze avansul lor tehnologic. După demonstrație, ei s-au îmbarcat în navele lor și au părăsit

baza. Toți cei prezenți au fost puși să jure că vor păstra secretul asupra a tot ce au văzut. Pilotul a declarat că, după atâția ani, toate personajele importante fiind decedate, acest jurământ nu-l mai lega...

Dr Hank Krastman din Encino (California), a declarat în revista Unexplained (vol.4, No.2, 1993), că în zilele respective din 1954, fusese prezent, ca militar în marina regală olandeză, în cadrul unui program de antrenament NATO, la baza Edwards. La 19 februarie 1954 au fost informați că a doua zi vor asigura securitatea unei reuniuni ultrasecrete. Sosiți la fața locului, au fost duși la un hangar într-un punct îndepărtat al bazei. Aici au recunoscut mai multe personalități, între care: Președintele SUA Dwight Eisenhower, Albert Einstein, Wernher von Braun, Victor Schauburger și Howard Hughes. Krastman își amintea că se întrebase ce caută aici „criminalii naziști” von Braun (părintele rachetelor VI și V₂) și Schauburger (constructorul discurilor zburătoare VI în care Hitler își pusese mari nădejdi). Lui Krastman nu i s-a permis să intre în hangar, doar șefului său, căruia, își amintea, i se spusese înainte că acolo se aflau cinci tipuri diferite de nave extraterestre și că niște extraterestri urmează să facă demonstrații cu ele. Când șeful a ieșit din hangar era foarte palid și a refuzat să răspundă la orice întrebare.

Și cunoscutul scriitor francez Robert Charroux, care-l citează pe Meade Layne, este convins că în 1954, la Muroc Air Field, au aterizat niște extraterestri, cerând să-l vadă imediat pe președintele. Eisenhower. Acesta a sosit peste patru ore; la discuții au asistat: un înalt funcționar guvernamental și doi ofițeri. Unul dintre aceștia a declarat ulterior (după lungi ezitări, datorate promisiunii sale de a ține secretul cel puțin zece ani) că „cei doi bărbați coborâți din navă, care cunoșteau bine engleza, și spuneau că vin dintr-o planetă din preajma stelei Betelgeuse. Condițiile de

viață de pe planeta aceea ar fi identice cu cele de pe Terra. Este tot ce vă pot spune...”

În afara acestor mărturii mai există și altele, în special provenind de la militari care au văzut OZN-uri aterizând pe platourile bazei militare sau au întâlnit, zic-se, în subteranele bazei, și extraterestri, unii de trei metri înălțime alții mici și cenușii, de circa un metru. Între altele, reamintim că și astronautul Gordon Cooper, a făcut în 1978, în cadrul unei dezbateri la Națiunile Unite, o declarație scrisă privind observarea de aproape a unor OZN-uri la baza Edwards.

Încă o înțelegere cu extraterestrii în 1964?

La sfârșitul anului 1972 Alan Sandler și Robert Emenegger, producători independenți de film din Los Angeles, realizau un documentar având inițial ca obiectiv îmbunătățirea imaginii publicului asupra modului în care Air Force abordează posibilitatea întâlnirii unor ființe extraterestre, în cursul filmărilor, cei doi au fost abordați de ofițeri de la Air Force care le-au propus includerea unui fragmente din filme autentice cu OZN-uri. Cei doi au acceptat cu entuziasm. Ca urmare, au fost invitați la Pentagon, unde ofițeri de rang înalt, implicați cu câțva timp în urmă în proiectul Blue Book, le-au arătat fotografii și un film cu OZN-uri. În cadrul acestora apăreau și ființe extraterestre, cu pielea cenușie, vii și moarte. Emenegger i-a povestit ulterior lui Timothy Good că a văzut și o secvență în care o ființă extraterestră, vie, era însoțită de un ofițer Air Force. Creatura se spunea că ar fi fost recuperată dintr-o navă prăbușită în 1949 și ar fi mai trăit, până în 1952, într-o clădire din Los Alamos (New Mexico).

Sandler și Emenegger au fost invitați apoi, la începutul anului 1973, la baza Norton a Air Force din San Bernardino (California), Aici s-au întâlnit cu șeful Biroului de Investigații Speciale a Air Force (AFOSI). Acesta le-a dezvăluit că la 25 aprilie (alte surse au spus 25 martie)

1964, la baza militară Holloman White Sands, aflat la circa 15 kilometri spre vest de Alamogordo, într-o dimineață pe la ora 5.30 radarul a observat trei OZN-uri care se apropiau. Două avioane au fost trimise să le intercepteze, întâmplător erau de față doi operatori care au filmat-evenimentul. Dintre cele trei OZN-uri, două au plecat imediat, dar al treilea (semănând, conform lui Emenegger, cu o „cadă de baie”), după ce s-a legănat cam un minut, la o înălțime de trei metri deasupra pistei, a aterizat pe trei picioaroange extensibile. Au sosit mai mulți ofițeri și cercetători din cadrul bazei. Din navă au coborât trei umanoizi nepământeni, cam de 1, 55 metri, îmbrăcați în salopete mulate și purtând niște căști parcă împletite din funii. Aveau tenul cenușiu-albăstrui, ochi depărtați, cu pupile verticale, ca de pisică și un pas foarte mare (deci erau dintr-o „rasă” extrem de diferită comparativ cu cea raportată «în mod obișnuit»). După o aparentă comunicare, inaudibilă, cu pământenii, s-au îndreptat cu toții către o clădire a bazei (inițial în zona King 1, apoi la capătul aleii Mars Street, clădirea 930...). Ulterior s-a spus că vizitatorii păreau să folosească un dispozitiv de traducere...

Colonelul Coleman, purtător de cuvânt al Air Force, le-a spus celor doi producători că le poate oferi oricând 250 de metri de peliculă din filmul făcut cu această ocazie, ca și alte mii de metri de film drept material suplimentar. Când însă aceștia au întrebat dacă nu este vorba cumva de un film de ficțiune, cum ar fi, de pildă, o simulare, făcută în scopul instruirii sau testării psihologice a personalului, colonelul a evitat să răspundă. Continuarea istoriei este cea pe care ne-o putem imagina: deși au mai apărut persoane care afirmă că au văzut filmul, acesta nu a mai fost niciodată pus la dispoziția celor doi producători, nici a marelui public. Motivul invocat atunci: afacerea Watergate, care a și obligat peste puțin timp pe președintele Nixon să demisioneze... Documentarul celor

doi cineasți a fost totuși realizat, prezentându-se incidentul ca „ipotetic”. Emenegger va publica în 1974 și o carte asupra acestei întâmplări.

O confirmare interesantă, dintr-o sursă aparent independentă, vine de la Terry Clarke, un radioamator din Alamogordo (New Mexico). El afirma că, la 30 aprilie 1964, a prins o convorbire între un avion militar și Controlul Central al Bazei Air Force de la Holloman, White Sands. Pilotul unui B-57, care zbura într-o misiune de rutină, a strigat iy Am reperat un OZN [...] Are formă de ou și e alb”. Peste câteva minute, același pilot a contactat din nou Controlul Central spunând surescitat „E pe sol! OZN-ul e pe sol!”. După aceasta radioamatorul a auzit un apel făcut către o echipă de fotografi să se deplaseze urgent la locul respectiv, după care legătura sa pierdut. S-au dat telefoane la bază, pentru a cere mai multe informații, dar fără rezultat. Zvonurile, care s-au răspândit imediat după aceasta, pretindeau că un OZN a fost capturat la sol și este închis într-un hangar din baza militară Holloman, sub o severă pază. Un fost ofițer din Air Force, a confirmat soților Steiger, la începutul anilor nouăzeci, că informația ar fi fost în esență corectă, doar că OZN-ul aterizase din proprie inițiativă, și nu a fost nicidecum capturat.

Bill Cooper și teoria conspirației universale

Milton William (Bill) Cooper era fiul unui ofițer Air Force, pe care la urmat în peregrinările sale în jurul Pământului. Încă de copil, Bill a avut ocazia să audă, de la colegii tatălui său, 4 storii despre întâlniri cu OZN-uri.

După terminarea liceului, în Japonia, și absolvirea unei școli de subofițeri, a ajuns angajat la rândul său în Air Force. În perioada 1970 - 73, Bill a spunea că lucrat ca membru într-o echipă având ca sarcină să rezume conținutul unor documente confidențiale, pentru a le prezenta comandanților flotei militare din Pacific, cu baza în Hawaii. Între hârtiile pe care le-a avut în mână cu

această ocazie, pretindea că erau unele care se refereau la „A/q/i e” (una dintre prescurtările pentru Majestic-12). Bill Cooper s-a decis să vorbească în 1988, apoi și-a continuat activitatea ținând conferințe în care insista că tot ce spunea este purul adevăr.

În 1989 a difuzat un material, care poate fi găsit și pe internet, în care își sistematizează afirmațiile privind prezența extraterestrilor pe Pământ și implicarea guvernamentală în colaborarea cu ei. El include un jurământ solemn, legalizat la un notariat, că toate aceste informații provin exclusiv din documente pe care le-a văzut cu ochii săi în 1972, în perioada când lucra la Comandamentul Suprem al flotei din Pacific. Cooper mai preciza că este gata oricând să se supună în acest sens detectorului de minciuni sau unei regresii hipnotice efectuată de un medic specializat (dar nu o persoană asupra căruia planează suspiciunea că ar fi în slujba guvernului).

Cooper afirma că a avut în mână două materiale. Primul era gros de circa doi centimetri și era denumit Raportul nr. 13 al proiectului Grudge/Blue Book. Al doilea era un rezumat privind operația responsabilă, în ultimă instanță, pentru orice aspect, proiect sau consecință a prezenței extraterestre pe Pământ. În „Raportul 13” (unul dintre autori ar fi fost chiar Allep Hynek), Cooper spunea că se găseau fotografii ale aterizării din 1964 de la baza Holloman, imagini ale extraterestrilor, ale unor autopsii, ca și trimiteri la proiecte secrete. Potrivit lui Cooper, adevăratul proiect M-12 a fost declanșat de Eisenhower în 1953, cu sprijinul lui Rockefeller, iar materialele pe care le-a primit Bill Moore în acest sens erau falsuri, menite să deruteze, să discrediteze și să descurajeze cercetarea în această direcție.

Cooper mai afirma că, din hârtiile la care a avut acces, reieșea că, între 1947 și 1953, ar fi avut loc 27

prăbușiri de OZN-uri, din care s-au recuperat 41 de cadavre și cinci extraterestre vii. În OZN-uri s-ar fi găsit și resturi de corpuri omenеști... Există patru rase de extraterestre cu care suntem în contact: cenușiii, cenușiii cu nasul mare, nordicii înalți și blonzi și, în sfârșit, portocaliii... Ei ar veni din zonele: Orion, Pleiade.

Care ne duce, evident, cu gândul, tot la Majestic-12, numit de unii autori și Majority-12.

Betelgeuse, steaua lui Barnard și Zeta Reticuli. Au o bază și pe fața opusă a Lunii, bază filmată de astronauții americani, dar despre care autoritățile refuză să vorbească. Extraterestrii trăiesc patru sute cincizeci de ani. Anatomia extraterestrilor seamănă, până la un punct, cu a noastră, dar sistemul lor digestiv este atrofiat, ei absorbind energia prin piele (printr-un mecanism asemănător cu asimilația clorofiliană pentru plante) iar excreția se face tot prin piele.

Cooper a spus, și el, că Guvernul american ar fi încheiat un tratat cu extraterestrii în 1964 la întâlnirea de la baza Holloman. Tratatul prevedea un aport de tehnologie extraterestră, în schimbul permisiunii ca extraterestrii să răpească oameni în vederea unor experiențe. Se mai stipula, de asemenea, că guvernul trebuia să reducă la minimum informațiile privind prezența extraterestrilor pe Pământ. După aterizarea de la baza Holloman un extraterestru ar fi rămas aici (ca un soi de ambasador). Numele său era KrU (sau Krlll...). Prin el s-au primit o mulțime de informații științifice, parte din ele publicate în reviste științifice sub numele de O.H. Krill. Niște cârcotași au observat imediat că numele de Krill a fost împrumutat de Cooper de la un personaj extraterestru dintr-o carte a lui Robert Emenegger, numită Ufo's past, present and future, dar Cooper a continuat să susțină că l-a întâlnit personal pe Krill în 1972.

Cooper a mai vorbit și despre proiectul Aquarius,

care, în varianta știută de el, include istoria interacțiunii extraterestrilor cu pământeni pe ultimii 25.000 de ani și chiar mai mult. Toate marile momente din istorie, religie, cultură, știință sau tehnologie, ar fi fost, conform lui Cooper, influențate de ei.

Conform lui Cooper, anumite societăți secrete oculte, formate din vârful mării finanțe mondiale (între care Iluminații, nominalizând, de exemplu, pe Henry Kissinger sau Nelson Rockefeller), sau ținut legătura cu extraterestrii de mii de ani și o țin și la oră actuală. Un „guvern secret” subordonat acestora s-ar fi asociat cu niște „cenușii” cu nasul mare, aceiași care au aterizat la Holloman. În febră acestia sunt dirijate din umbră destinele omenirii, în conformitate cu indicațiile primite de la nepământeni... Controlul oamenilor s-ar face, între altele, prin implantate minuscule, obiecte sferice de 0,04-0,08 milimetri care să se plasează de cele mai multe ori în preajma nervului optic. O persoană din 40 ar fi purtătoarea unui astfel de implant... El speră ca lumea să se mobilizeze în fața „oribilului adevăr” pe care-l reprezintă prezența „cenușiilor” și a acoliților lor.

Cooper mai făcea și o serie de profeții, între care că în 1995 arabii vor invada Israelul și va izbucni cel de al treilea război mondial și că, în 1999, războiul va deveni nuclear. Vor urma patru ani de dezastre, iar în 2011 vom asista la revenirea Mântuitorului pe Pământ... Evident, ca în cazul tuturor autorilor care fac profeții similare, apocaliptice (și îndeobște neîndeplinite), există totdeauna la îndemână, post factum, explicația că pericolul a fost îndepărtat în ultima clipă. Fie prin grație divină ni s-a mai dat un răgaz, fie lucrurile s-au îndreptat prin intervenția unor forțe extraterestre binevoitoare, ori chiar prin faptul că însuși autonilul a demascât conspirația la timp și conspiratorii s-au speriat.

Jacques Vallée a avut o discuție personală cu Bill

Cooper. Discuția este reprodusă în cartea Revelations. Cooper a declarat, între altele, lui Jacques Vallée că în războiul din Vietnam avioanele americane au deschis focul asupra unui OZN, luându-l drept aeronavă militară sovietică. Rezultatul a fost că OZN-ul a doborât un bombardier B-52. Ofițerii superiori trebuia să fie informați pentru a nu repeta greșeala. Cooper nu susținea că ar fi văzut vreun extraterestru; spunea doar că a văzut o dată, în timp ce servea pe submarinul <USS Târnu, în zona Portland Seattle, un OZN ridicându-se din mare și dispărând printre nori, apoi revenind din nou în mare și urcând iarăși în nori, tot așa, de câteva ori. Nu putem să ne mirăm că Jacques Vallée a rămas sceptic privitor la multe dintre aspectele relatate de Cooper. Drept urmare, Cooper l-a acuzat, după un timp, pe Vallée „zicând că scepticismul său se datorează faptului că este finanțat de guvern pentru a acoperi, o dată în plus, conspirația monstruoasă dintre guvernanți și extraterestrii...

La începutul anilor nouăzeci, în cartea sa Behold a Pale Horse, Cooper a admis că s-ar putea ca pericolul extraterestru să fie bazat pe niște contrafaceri („cea mai mare înșelătorie din istorie, menită să creeze un inamic artificial, extraterestru”), în schimb este cât se poate de reală conspirația Națiunilor Unite, a Francmasoneriei, a Vaticanului, a CIA și a unor cercuri oculte din finanțele internaționale, „pentru instituirea unei dictaturi mondiale... în felul acesta el devine, laolaltă cu Jan van Helsing și alți câțiva autori din cei mai aprigi susținători ai teoriei conspirației universale și a unor teze dragi extremei drepte. În cartea sa, Cooper a inclus toate informațiile pe care pretindea că le deține la momentul respectiv, laolaltă cu părerea sa proastă despre, mai toți investigatorii cunoscuți OZN: Stanton Friedman, William Moore, Charles Berlitz, Bruce Maccabee, Philip Klass, Wendele Stevens, J. Allen Hynek etc. Cooper era convins că

istoria îi va da dreptate.

Bill Cooper a fost criticat pentru numeroasele sale inconsecvențe în declarații, ca și din cauză că, deși invitat în repetate rânduri, nu a reușit să aducă nici cele mai elementare dovezi pentru afirmațiile sale. Din cauza acestora, comunitatea investigatorilor fenomenului OZN i-a retras treptat încrederea. Cooper a fost, spre exemplu, exclus din rețeaua informatizată Paranei, prin care își făcea cunoscute ideile.

„Raportul 13” al proiectului „Grudge/Blue Book”.

Raportul 13 al proiectului Grudge/Blue Book, ca și incidentul cu bombardierul B-52 doborât zice-se de un OZN în Vietnam, două dintre elementele relatării lui Cooper, nu erau necunoscute în mediile ufologice confruntate cu problema dezinformării. Cooper însuși afirma că despre materialele pe care le văzuse ar mai avea cunoștință și o altă persoană, numită Bill English, dar acesta se ascunde, fiind amenințat cu moartea și, scăpat, ca prin minune, din două atentate la viața sa. George C. Andrews, în cartea sa *Extra-Terrestrials Among Us* (1986) relatează și el, istoria unui individ, pe care, pentru a nu-i divulga identitatea, îl numește „Toulinet”. Ulterior s-a dovedit că acesta era unul și același cu Bill English, cel de care vorbea Bill Cooper. English susținea că avea gradul de căpitan, activând ca ofițer de contrainformații în cadrul „Beretelor Verzi” în războiul din Vietnam. Acest corp de elită era folosit pentru misiuni speciale legate de siguranța națională.

În 1981 Bill English declarase unor investigatori OZN că a avut acces la controversatul „Raport 13” și poate relata despre conținutul său, cu condiția ca adevărata sa identitate să nu fie divulgată. El a povestit că în Vietnam a fost însărcinat cu conducerea unei echipe având ca misiune regăsirea epavei bombardierului B-52, prăbușit în junglă, fără nici un supraviețuitor. Înainte de catastrofă,

echipajul anunțase baza, prin radio, că este atacat de un OZN (acest caz a fost evocat și mai sus, de Bill Cooper). Operația de tegăsire a fost extraordinar de dificilă, iar după terminarea ei, English a fost obligat să petreacă trei luni într-o clinică de psihiatrie din Statele Unite. După însănătoșire, a fost detașat în Anglia, ca analist pentru informații al armatei Statelor Unite, pe lângă un „post de ascultare” al Forțelor Aeriene Britanice.

Într-o bună zi, în cursul anului 1977, Bill English găsește pe biroul său o servietă diplomatică încuiată și sigilată, care-l aștepta. În interior era Raportul 13 Grudge/Blue Book, un material de 624 pagini, cu indicația ca Bill să-l citească și să întocmească o analiză.

Cititorul își aduce probabil aminte că, în 1969, la închiderea proiectului Blue Book, s-a constatat absența unor documente, între care și a raportului 13. Materialul primit de English a fost realizat aparent în 1953, a fost adus la zi în 1969 și era Strict Secret, cu mențiunea că era destinat doar celor care trebuia să-l cunoască (Need to Know Only). Afirmativ, chiar și așa, n-a fost niciodată distribuit, fiind & mai târziu distrus. Conținea în principal proceduri oficiale guvernamentale privind ozn-urile și cazurile interesante din perioada 1942 - 1951 (!). Se remarcău trei secțiuni: (1) observații semnificative de OZN-uri, aterizări, întâlniri apropiate, răpiri, sechestrări de persoane, OZN-uri prăbușite și recuperarea resturilor, detalii tehnice din analiza resturilor, zone speciale militare ori industriale vizate de OZN-uri, fizica aparte a OZN-urilor, arme, instalații nucleare; (2) fotografii (în general color) de OZN-uri, de epave prăbușite (trei în stare bună, unul dezmembrat), de extratereștri morți (dimensiunea medie 1, 35 metri), fotografiile a trei extratereștri vii, fotografii a unor mutilări de oameni (cap, rect, organe sexuale, organe interne, toate exsanguinate); un caz de răpire din 1958, terminat prin mutilare, leșul fiind găsit

peste câteva zile, a fost adăugat ulterior; (3) date despre vizitatorii umanoizi: specii de extraterestri, rezultate ale unor autopsii, faptul că se hrănesc cu un lichid care conține clorofilă, hrana fiind absorbită de membrana bucală iar excreția făcându-se prin piele. Se mai afirma că limba lor se aseamănă cu sanscrita și cu formularistica matematică, că răspund doar la întrebările care le convin, la celelalte continuând să tacă etc.

După patru zile, curierul a venit din nou și a luat cu el raportul și analiza pe care a întocmit-o Bill English. La scurt timp după aceasta, comandantul său l-a anunțat că prestația sa a fost considerată nesatisfăcătoare și că, prin urmare, va fi eliberat din funcție. Imediat după aceasta a primit o înștiințare din partea oficialităților britanice că este declarat „persona non grata” și că trebuie să părăsească în cel mai scurt timp Anglia.

Bill English s-a reîntors la familia sa din Statele Unite, ca civil, profund marcat, înainte de toate de cele aflate din materialul pe care avusese ocazia să-l citească. De acum civil, dar sprijinit de numeroși prieteni încă în uniformă, el a început investigații pe cont propriu. Părerea sa era că în anii cincizeci și la începutul anilor șaiszeci Air Force avea colonii speciale destinate interogării și izolării persoanelor care semnalau întâlniri apropiate de gradul III sau IV cu OZN-uri; colonii care ulterior ar fi fost desființate. La vremea respectivă Bill era convins că dintre cei trei extraterestri capturați vii de către guvernul SUA, unul ar mai fi în viață. El mai considera că avea date asupra a 16 - 20 de cazuri de mutilări de oameni legate de OZN-uri. Rănile erau de fiecare dată circulare, perfect executate, destinate extragerii unor viscere, a organelor sexuale, a limbii etc. De fiecare dată nu era niciun pic de sânge sau alte lichide, nici în jurul cadavrelor: nici în interiorul lor, vasele nefiind totuși colapsate. În toate cazurile analizate, oficial s-a spus că persoanele în cauză

au căzut pradă unor criminali sau unor animale sălbatice.

Investigatorii OZN s-au străduit să confirme sau să infirme veridicitatea celor susținute de Bill English; fără succes. Tot ce au putut afla a fost că datele privind cariera sa militară corespundeau realității. În mai 1982 English a fost contactat de fostul său șef din Marea Britanie, colonel, care și el a fost îndepărtat, într-un mod prea puțin ceremonios, din postul pe care-l ocupase. Cei doi, însoțiți de un al treilea camarad, au început niște investigații într-un loc din New Mexico, în care aparent avusese loc prăbușirea unui OZN. Cu această ocazie, după afirmațiile lui Bill English, microbuzul lor a fost atacat cu o rachetă. El însuși a reușit să fugă dar nu știa dacă ceilalți doi au scăpat cu viață. După acest incident s-a hotărât să se ascundă și lumea ufologilor nu a mai auzit de el.

Proiectul „Redlight”, pentru construirea de OZN-uri americane

Bill Cooper, în cartea sa *Behold a Pale Horse*, afirmă că din documente pe care le-a văzut pe când luGra în marină, reieșea că la întâlnirea de la Muroc s-ar fi încheiat o înțelegere, în virtutea căreia se stipula neamestecul în treburile interne ale părților. Extratereștrii garantau o infuzie de tehnologie, dând exclusivitate SUA printre națiunile pământene. În schimb, americanii permiteau ca extratereștrii să examineze medical (prin răpiri) un număr de pământenii, fără a-i vătăma și cu scopul de a urmări evoluția noastră. De asemenea americanii urma să construiască un număr de baze subterane în care să locuiască extratereștri, împreună cu navele lor, și unde să aibă ioc schimburile de informații tehnologice. Tot atunci, s-a stabilit că marelui public nu trebuie să i se divulge nimic despre existența extratereștrilor.

În 1972 extratereștrii se aflau deja în șase baze subterane ale armatei din SUA: În New Mexico, Nevada, Utah, Colorado. De pildă, în Aria 51, lângă baza Nellis a

Air Force (unde ar exista, în versiunea lui Cooper, o bază subterană pentru colaborarea marinei de război cu extraterestrii), la

Dulce (New Mexico) și alte în alte patru locuri, toate în rezervații ale pieilor roșii. Cercetătoarea Barbara Ann, comentând cartea lui Bill Cooper, menționează că multe surse susțin că înșiși extraterestri ar fi cerut această amplasare deoarece în aceste zone ei aveau deja baze subterane de multe secole. Tot ca urmare a înțelegerii cu extraterestrii s-ar fi demarat, între altele, proiectul Redlight, vizând realizarea de OZN-uri de către armata americană, cu sprijin extraterestru. În acest scop s-a construit o uzină subterană specială în faimoasa Arie 51. În anii șaptezeci, 600 de extraterestri ar fi fost cazați aici, permanent. Doar un număr limitat de oameni de știință și militari ar avea acces la acest loc. Orice mișcare a acestor persoane este monitorizată.

După Bill Cooper, un alt proiect, Snowbird, era menit să acopere proiectul Redlight, prin construirea unor aeronave convenționale, reproducând comportamentul OZN-uri lor. În felul acesta eventualele OZN-uri puteau fi explicate drept experimente ale Air Force. Alte surse acreditează ideea că proiectul Snowbird se referea la punerea în funcțiune și testarea în zbor a unor OZN-uri capturate de la extraterestri.

Ceea ce este cert, în anii cincizeci și șaizeci, în SUA, s-a desfășurat un amplu program de realizare a unor baze subterane, program care a alimentat, evident, nenumărate zvonuri. După anumite surse, începând din 1957, s-ar fi realizat 75 de orașele subterane, amplasate la mare adâncime sub pământ. Pretextul a fost construirea unor adăposturi antiatomice pentru structurile de conducere ale SUA. Comisia pentru Energie Atomică ar fi construit alte 22 similare. Jim Marrs, în cartea Alien Agenda (1997), constată și el, din surse complet diferite, că guvernul SUA

a fost angajat, din anii cincizeci, în construirea unor instalații subterane enorme. Numărul lor este mult mai mare decât cele douăsprezece pe care el le știe că sunt recunoscute oficial. Tehnologiile de excavații subterane au cunoscut și ele în acești ani un avans considerabil, care nu se poate explica decât printr-un volum mult mai mare de lucrări decât se recunoaște oficial.

Chiar dacă divagăm puțin, merită să menționăm, ca un exemplu, că în 1976 mai multe articole de ziar au răspândit știrea că sub Mount Weather, în apropierea satului Bluemont (Virginia), la circa 70 de kilometri de capitala Washington, există o adevărată capitală subterană, o dublură a capitalei oficiale, pregătită pentru orice eventualitate, în primul rând pentru un război nuclear, sau o catastrofă la nivel național, dar și pentru alte situații, cum ar fi introducerea legii marțiale datorită unor mișcări sociale. La suprafață nu se văd decât douăsprezece clădiri, cu multe antene, un gazon foarte bine îngrijit, un turn de control și o pistă pentru aterizarea elicopterelor, totul înconjurat cu un gard de sârmă ghimpată înalt de trei metri și de gărzi înarmate. Un ochi mai atent ar mai putea observa un rezervor pentru 1100 tone de apă și o uzină de preparare a apei care poate umple acest rezervor în mai puțin de trei zile. Dar sub pământ sunt și alte rezervoare, inclusiv unele folosind izveare subterane proprii, în acest loc există apartamente și dormitoare, instituții, birouri, cafenele și spitale, străzi și trotuare, chiar și un sistem de transport în comun, uzine de purificare a apei, surse de energie etc. Nouă departamente federale au o replică subterană aici: agricultura, comerțul, educația și bunăstarea, externele, internele, locuințele și dezvoltarea urbană, muncii, sănătatea, transportul și trezoreria.

Cele aproximativ 240 de persoane care lucrează în permanență la Mount Weather se ocupă de stocarea unor

informații strategice, elaborează scenarii și practică jocuri de război pe simulatoare. Toate comunicațiile interne sunt efectuate utilizând rețele de calculatoare și de televiziune în circuit închis. Sala cea mai importantă este așa numitul „Situation Room”, în care se concentrează informațiile, simulatoarele și decizia umană. Se ține la zi și o „listă a supraviețuitorilor”. Aceasta conținea, în 1976, 6500 de nume de persoane, foarte importante, care asigurau „servicii importante și neîntrerupte” deci care urma, la nevoie, să fie aduse în acest loc, pentru a fi protejate. Interesant că oficial acest oraș subteran nu există, iar bugetul său, de loc neglijabil, nu figurează în bugetul de stat și nu este aprobat de Congres. Situația nu este singulară. Astfel, nici existența faimoasei Ariei 51 din Nevada nu a fost recunoscută oficial mult timp; iar bugetul său era la fel de misterios. Dar asupra acestui subiect vom mai reveni.

La un moment dat, în timp ce Congresul SUA nu știa oficial nimic despre baza subterană de la Mount Weather, ambasada sovietică a încercat, să cumpere o fermă în imediata vecinătate, tranzacția fiind interzisă în ultimul moment de către Departamentul de Stat. În schimb, în

1992, mii de muncitori construiau, în muntele Yamatau, în zona Beloretzk din sudul munților Ural* o replică rusească a acestei capitale subterane. Acum era rândul oficialităților americane (care trimiteau pe atunci ajutoare bănești substanțiale noului stat rus) să-și pună întrebări privitor la proveniența fondurilor utilizate în acest scop.

Președintele Kennedy și Marilyn Monroe au vrut să vorbească...

Se spune că, la sfârșitul anilor cincizeci, s-a demarat construcția bazelor subterane convenite cu extratereștrii. În acest scop era nevoie de sume imense de bani, care însă nu puteau veni de la buget, sau din alte surse controlate

oficial. Unii, precum Bill Cooper, par să știe că organizația „Majestic-12”, responsabilă de tot ce era legat de colaborarea cu extraterestrii, a procurat banii necesari prin controlul traficului de droguri care se desfășura prin* platformele marine de foraj (CIA ar fi fost de acord cu acest procedeu, spunând că răspândirea drogurilor permite „eliminarea elementelor slabe ale societății”).

Când John Fitzgerald Kennedy a devenit, în 1961, președintele Statelor Unite, el a demarat un program spațial agresiv, menit să recupereze avansul pe care sovieticii îl aveau în domeniu, în acel moment. Kennedy a anunțat că americanii vor debarca pe Lună înainte de sfârșitul deceniului, ceea ce, după cum bine se știe, s-a și întâmplat.

Bill Cooper ne asigură că, în conformitate cu informațiile la care a avut acces, pe când lucrase cu structurile informative ale marinei, Kennedy a descoperit treptat adevărul referitor U extraterestri și la finanțarea proiectelor negre legate de aceștia. În 1963, el a dat un ultimatum grupului „Majestic-12” ca să înceteze finanțările ilegale, amenințând că va da în vileag toată afacerea. De asemenea el a informat acest grup că dorește, în termen de un an, să dezvăluie poporului american tot adevărul despre prezența extraterestrilor pe Pământ, cerând să i se prezinte un plan detaliat de acțiune în acest scop. Interesant este că, așa cum am mai amintit, printre controversatele documente MJ-12 există și o scurtă notă a lui John F. Kennedy, din 28 iunie 1961, în care acesta cere directorului CIA un raport privind operațiunile MJ-12 și legătura acestora cu aspectele psihologice ale războiului rece.

Mai există și un alt „document MJ-12”, intitulat „Interplanetary Phenomenon Unit Summary”, redactat aparent la scurt timp după incidentul de la Roswell, care menționează, între altele, că „CIC* a luat cunoștință că

unele informații privind operațiunile de recuperare au fost împărtășite reprezentantului democrat John F. Kennedy, ales în '46 în Congres din partea statului Massachusetts, fiul lui Joseph P. Kennedy...". Deci, conform acestui document, John Kennedy ar fi fost singurul congressman care a avut cunoștință, la vremea respectivă, prin relațiile sale la Air Force, de adevărul privind incidentul Roswell.

Un alt document MJ-12 păta a fi un memorandum adresat de Kennedy, în 12 noiembrie 1963 (deci, cu zece zile înaintea asasinării sale) directorului CIA, intitulat „Revizuirea gradului de secret a tuturor fișierelor informative OZN afectând securitatea națională”. În document

Counter Intelligence Corps - Corpul de contrainformații.

se afirmă că administratorul NASA James Webb a primit instrucțiuni să elaboreze un program de cooperare americano-sovietică în programe spațiale și, în acest scop, cerea ca toate documentele privind OZN-urile să devină accesibile unor largi cercuri guvernamentale, pentru a nu se crea neînțelegeri în cadrul acestei cooperări. În document se mai cerea ca toate fișierele [privind obiecte zburătoare] purtând mențiunea „necunoscut” să fie puse la dispoziția autorităților NASA și să se prezinte un raport în acest sens Casei Albe, până la data de 1 februarie 1964. Există desigur persoane care pun la îndoială autenticitatea acestui document. A fost găsit însă, în biblioteca John F. Kennedy, documentul National Security Action Memorandum No.271, de data aceasta de o neîndoieală autenticitate, intitulat „Cooperation with the USSR în Outer Space Matters” (Cooperarea cu URSS în domenii privind spațiul cosmic), adresat administratorului NASA James Webb. Documentul este datat, din nou, la 12 noiembrie 1963.

În 22 noiembrie, la Dallas, președintele Kennedy

urma să țină o cuvântare. Anumite cercuri de cercetători OZN cred că în această cuvântare el ar fi dorit să amintească și de problema OZN-urilor. Ei mai cred că, luând cunoștință de această intenție, cei care nu cunoșteau adevărul despre fenomenul OZN aveau toate motivele să îl considere nebun, iar cei care știau, în primul rând cei implicați în construirea bazelor subterane și cei care urma să profite de aportul de tehnologie străină, considerau că o astfel de dezvăluire va avea consecințe extrem de grave. Și unii și alții au decis că pericolul putea fi înlăturat doar prin eliminarea fizică a lui John Kennedy.

În 22 noiembrie 1963, la Dallas, președintele Kennedy a fost asasinat. După Bill Cooper, adevăratul ucigaș ar fi fost chiar șoferul lui, agentul William Greer. Bill Cooper este gata să expedieze, contra cost, oricui ar dori, o copie de pe un film făcut cu acest prilej. Pe film se vede mișcarea șoferului, descărcând, peste umăr, arma în președinte. Adversarii lui Cooper declară că filmul este „o copie de a șaptea generație... de foarte proastă calitate”. Alți analiști încearcă să: meargă însă chiar mai departe decât Cooper, insinuând că înșiși extratereștri erau interesați în eliminarea lui Kennedy, pentru a nu periclita derularea programului de construire a bazelor subterane, program care era esențial pentru planurile lor.

Interesul lui Kennedy pentru problematica OZN are un oarecare suport și în câteva documente și mărturii independente. De pildă Bill Holden, care a fost steward pe avionul Air Force One, l-a însoțit pe președintele Kennedy în călătoria pe care acesta a făcut-o în Europa, în vara anului

1963. Holden i-a făcut în 1996, o mărturisire investigatorului Jim Marrs. La un moment dat, la bordul avionului prezidențial, s-a declanșat o discuție privind o conferință asupra fenomenului OZN, ținută în perioada respectivă la Bonn. Holden s-a întors către Kennedy și l-a

întrebat „Care este părerea dumneavoastră despre OZN-uri, Domnule Președinte?”. Kennedy a devenit serios și, după câteva clipe de gândire i-a răspuns: „Aș dori să vorbesc oamenilor despre problema cu extraterestrii, dar am mâinile legate”.

Pentru ca povestea să fie și mai picantă, adăugăm că, în 1994 investigatorul Milo Spiriglio, care scrisese trei cărți despre controversata moarte a actriței Marilyn Monroe, a primit o copie după ce părea a fi un raport CIA datat 3 august 1963, cu numai două zile înainte de administrarea supradozei de medicamente care a frânt viața uneia dintre cele mai strălucitoare stele a cinematografilei. Raportul informa despre interceptarea unei convorbiri telefonice între Dorothy Kilgallen, o cunoscută reporteră, și o prietenă a actriței. Din convorbire reieșea că Marilyn dorea să organizeze o conferință de presă în care să dea în vileag detalii ale legăturilor sale sentimentale din ultimii ani cu John și cu Robert Kennedy, ca și unele secrete pe care ea le aflase astfel. Primul dintre aceste secrete se referea la o „vizită pe care președintele Kennedy o făcuse la o bază secretă Air Force, pentru a inspecta obiecte din spațiul extraterestru”, în convorbirea telefonică Dorothy Kilgallen nu părea de loc mirată de această afirmație, comentând că probabil obiectele erau cele recuperate din nava prăbușită în New Mexico la sfârșitul anilor patruzeci, când au fost găsite și corpurile unor ocupanți, adăugând că ea însăși primise informații în acest sens de la un oficial guvernamental britanic în mijlocul anilor cincizeci. Milo Spiriglio a încercat, prin diverse surse, să autentifice documentul sau să demonstreze că e un fals. După un an de eforturi, șansele erau: 50% autentic, 50% un fals foarte bine realizat, fără a găsi un argument hotărâtor. Dătător de frisoane este însă faptul că investigatorii au găsit, în căutarea dovezilor, un articol publicat în 1955 de Dorothy

Kilgallen cu titlul „Resturile unei rafurii zburătoare îi asigură pe britanici de realitate”. Deși personalitatea, sursă a informației, la care face referire reportera, rămâne anonimă, în aceeași perioadă mareșalul britanic al aerului, Lord Dowding declara publicației Londort Sunday Dispatch despre OZN-uri: „Sunt convins că aceste obiecte există și că ele nu sunt fabricate de nicio națiune de pe Pământ”.

Aceste asasinate n-ar fi fost nici primele nici ultimele pentru ascunderea legăturii dintre unele cercuri guvernamentale și extraterestre.

De exemplu, s-a spus că și James V. Forrestal, secretar al Marinei, prim secretar al apărării și presupus membru al MJ-12, s-a decis, prin 1949, să facă publică „problema extraterestrilor”. Drept urmare el a fost silit să demisioneze, a fost internat la spitalul din Bethe & da sub pretextul unui surmenaj nervos, după care a fost lichidat de agenții CIA, fiind aruncat de la etajul 17 al spitalului, crima fiind prezentată apoi drept sinucidere.

Certitudinile lui John Lear

Zona Dulce-Archuleta, din nordul statului New exico, este unul dintre locurile faimoase în care se presupune că ar exista o bază militară, subterană, locuită și de extraterestri. S-au găsit și persoane care susțin că ar fi lucrat la această bază, cot la cot cu „cenușii”. Principalul obiectiv al veneticilor ar fi, conform acestor istorii, studiul geneticii umane, tentative de realizare a unor mutanți sau hibridi între oameni și ființe extraterestre. Zona se află pe o rezervație a pieilor roșii apache Jicarilla, și unii afirmă că aici numărul de semnalări OZN este mult mai mare decât în restul Statelor Unite. Informații privind extraterestrii de la această bază au fost folosite ca nadă, după cum ne amintim, și pentru intoxicarea lui Paul Bennewitz.

Unul dintre cei care susțineau că au avut acces la informații privind baza Dulce-Archuleta este John Lear, din Las Vegas, fiul faimosului inventator și constructor de

avioane William Lear, proprietar al firmei „Lear jet”. John Lear este singurul pilot din lume care deține toate tipurile de certificate de zbor eliberate de Federal Aviation Administration. El a zburat cu peste 160 de tipuri de avioane, a participat la mai multe misiuni CIA și a doborât, de repetate ori, recorduri de viteză.

Lear a declarat, în 29 decembrie 1987, apoi în diverse alte ocazii, că guvernul SUA a vândut rasa umană unor extratereștri care ne vor răul. Extratereștrii ar suferi de anomalii genetice și ar avea nevoie, pentru a le compensa, de produse biologice, colectate de la cei răpiți sau de la animalele mutilate și sacrificate. În acest scop, spunea Lear, în anii 1969 – 1971 MJ-12 a încheiat un târg cu iextratereștrii. Guvernul american urma să mușamăliceze răpirile de oameni și mutilările de animale, în schimbul unor informații privind tehnologii militare avansate. Lear a mai declarat că are informații că în laboratoare subpământene multietajate de la Dulce și din alte baze din Nevada și New Mexico, se află mii de extratereștri, care efectuează experimente sinistre pe oameni și animale. Tot acolo ar trăi un mare număr de pământeni, închiși probabil pentru totdeauna.

Lear mai avea și informații că, în 1979, la baza Dulce, ar fi izbucnit chiar o confruntare. Pentru a șantaja autoritățile pământene, cenușii ar fi luat ostatici un număr de oameni, în primul rând cercetători. Trupele antitero trimise să-i elibereze au fost anihilate de armamentul ultrasofisticat al extratereștrilor. Au fost uciși 44 de cercetători și un mare număr de soldați. După câțva timp, autoritățile au decis să treacă peste acest incident, avantajele rezultând din relațiile cu extratereștrii fiind mult mai importante...

Și Lear era convins că, treptat, între 1979 și 1983, grupul MJ-12 a început să-și dea seama de greșeala făcută. Răpirile erau mult mai multe decât se convenise, în schimb

tehnologiile primite erau simple surogate, foarte departe de performanțele vehiculelor și armelor de care dispuneau extraterestrii. În această perioadă s-a luat decizia realizării unor arme defensive, prin care pământeni să poată distruge navele venite din Cosmos. Acesta ar fi fost adevăratul mobil al programului Inițiativa de Apărare Strategică „Războiul Stelelor”, nicidecum apărarea contra rachetelor nucleare sovietice. Lear încheia într-o notă pesimistă: „Varianta cea mai sinistă și cea mai probabilă este însă că invazia este, în esență, deja înfăptuită, că totul e terminat, rămânându-ne doar bocetele”. Cu o altă ocazie el spunea: „ne vor hăitui pe toți exact ca în Holocaust”.

Lear nu avea nevoie să facă astfel de afirmații pentru a-și spori celebritatea; dimpotrivă, acestea dăunau în mod grav credibilității sale. În mod bizar, afirmațiile sale confirmau pe cele ale lui Bennewitz sau Bill Cooper. Și Lear afirmase, de pildă, că „un maior din Air Force i-a povestit că a asistat”, în 1956, la răpirea unui sergent, din poligonul White Sands. Trei zile mai târziu, când i-au găsit cadavrul, s-a constatat că ochii, organele sexuale, rectul și intestinul gros îi fuseseră extirpate, cu tăieturi de o incredibilă precizie. Corpul său fosese complet golit de sânge. Un alt informator i-a spus lui Lear că în subteranele de la Dulce a văzut căzi uriașe în care, într-o soluție, agitată permanent, pluteau bucăți palide de carne. Același informator spunea că a mai văzut și niște „tuburi” transparente în care plutesc feți umani. După părerea sa răpirile de oameni efectuate de OZN-uri au ca scop: (1) inserția unor implante de circa trei milimetri prin care individul este monitorizat și „programat”, (2) îndobândirea unor oameni prin sugestii posthipnotice, pentru a îndeplini „misiuni” în folosul veneticii, (3) crearea unor umanoizi hibridi, folosind material genetic uman și extraterestru și mame-purtătoare pămâtenne. Toate acestea s-ar desfășura cu aprobarea tacită a guvernului...”

Lear mai credea că filmele de tipul „întâlnire de gradul III” în care extraterestrii apar ca un soi de „frați cosmici”, sunt rodul unei propagande pe care ulterior grupul MJ-12 l-a regretat. Între altele, Lear compara atitudinea unor oameni de știință cu celebra poveste despre „hainele noi ale împăratului”. Suveranul era gol, dar nimeni de la curte n-avea curajul să recunoască aceasta. Lear scrie că scepticismul unor savanți față de realitatea fenomenului OZN-este ca și cum ei ar spune: „fără îndoială, împăratul arată de parcă ar fi în pielea goală, dar aceasta nu este o dovadă că într-adevăr el este în pielea goală”.

Declarațiile lui Lear nu sunt singulare, ele fiind aparent confirmate de altele tot atât de senzaționale și de incredibile. Astfel, William (Bill) Hamilton, fost angajat în Air Force, autor al unei cărți despre secretul OZN, afirmă că a primit în 1979, din partea unei cunoștințe, angajat guvernamental, informații despre mai multe baze subterane secrete și despre* participarea armatei americane la experimente genetice monstruoase conduse de un grup sinistru de extraterestri. Informatorul spunea că a lucrat într-o astfel de bază, având cel puțin șapte niveluri. Printre experiențe, în afara celor genetice, erau și unele destinate spălării creierului, inclusiv prin droguri. Ulterior, până în zilele noastre, Bill Hamilton va continua investigațiile sale, fotografiind sau filmând din aer baze militare în care el presupune că s-ar afla hangare subterane cu ozn-uri sau aparate de zbor fabricate de pământeni, funcționând pe principiile OZN-urilor.

Alte aparente confirmări au venit din partea unui oarecare „Thomas C.”, ofițer al» serviciilor de informații, care susținea că fusese fotograf în laboratorul subteran de la Dulce, ca și din partea unui individ cu pseudonimul Jasson Bishop, care susține că a făcut parte din personalul bazei. Amândoi au spus că acolo se fac experimente

înfiorătoare, hibridări și mutilări. Nenorociții condamnați la acest tratament s-au revoltat nu o dată și câțiva ar fi reușit chiar să scape de acolo.

În cartea sa Revelations, carte serioasă și mai degrabă sceptică, Jacques Vallée, era dispus să accepte respectabilitatea lui John Lear și să admită că acesta putea fi indus în eroare sau dezinformat. De altfel Lear a declarat la un moment dat că are „prietenii” în CIA, iar acești prietenii puteau să-l convingă asupra realității unor scenarii (adevărate, false sau parțial adevărate, parțial false) pe care aveau interesul să le disemineze. Vallée a avut în 1989 o discuție cu Lear, în care acesta a recunoscut că el personal n-a văzut niciun extraterestru, dar deține informațiile sale, inclusiv cele referitoare la încăierarea din baza Dulce, de la un prieten care a lucrat la Aria 51, lângă baza Nellis a Air Force. Numele prietenului nu

1 putea dezvălui... Dar Lear mai aducea, în favoarea afirmațiilor sale și pe cele ale lui Bill Cooper, căruia i-a acordat toată încrederea și sprijinul pentru a-și face cunoscute ideile. Cooper, la rândul său, după ce inițial afirmase că își pune mâna în foc pentru John Lear, a declarat apoi, în stilul său caracteristic, că a știut dintotdeauna că Lear este un impostor...

Bob Lazar demontează un OZN la o bază militară...

Prietenul, despre care John Lear spusese că nu-i poate dezvălui identitatea și care lucra la Aria 57 a fost identificat, fără dificultăți, în persoana lui Robert Scott Lazar. Acesta era născut în 1959 și, conform propriilor sale declarații, avea două titluri de master, în fizică și electronică. Teza sa de masterat era în magnetohidrodinamică (un subiect drag amatorilor de principii de propulsie a OZN-urilor, în special celor din Franța). Stanton Friedman i-a căutat actele de studii în arhivele institutului în care Lazar spunea că studiasse, dar nu ltf-a găsit. Lazar mai pretindea că face parte din câteva

prestigioase societăți savante; nici aceste afirmații n-au putut fi dovedite. Cei care l-au întâlnit (între care Jacques Vallée) îl descriu totuși ca pe o persoană educată, cu discernământ științific și care își cântărea cu grijă afirmațiile. Robert, (Bob) Lazar fusese angajat la Laboratorul Național din Los Alamos, unde participase la construcția unui accelerator liniar și la fabricarea detectoarelor de particule alfa. Se pare de asemenea că a participat și la unele proiecte legate de Inițiativa de Apărare Strategică (numită și „Războiul Stelelor”). În timpul său liber, Lazar a construit un automobil cu reacție, ca și o motocicletă cu reacție, care a depășit viteza de 560 kilometri pe oră, apoi un automobil funcționând cu hidrogen. După afirmațiile sale, unele dintre aceste realizări au stârnit, printr-un concurs de împrejurări, interesul lui Edward Teller, „părintele bombei cu hidrogen” și un presupus membru al grupului Majestic-12. Aparent, grație intervenției acestuia, la sfârșitul anului 1988, Lazar a fost contactat, în vederea angajării, de către direcția de informații a marinei militare, ca specialist în sisteme de propulsie neconvenționale. După verificări drastice și acceptarea unor condiții (de pildă de a i se pune telefonul sub control), el a primit nivelurile de autorizare necesare și a fost angajat.

Activitatea sa nu a fost permanentă. A lucrat în total șase sau șapte zile, între decembrie 1988 și aprilie 1989. De regulă era anunțat telefonic să fie la aeroport, de unde un Boeing 737 îl ducea, împreună cu alți angajați, la baza militară Nellis a Air Force, zona Groom Lake în Nevada, într-o zonă deșertică, la circa 180 de kilometri nord de Las Vegas, numită și Aria 51. După un scurt popas într-o cafenea, era îmbarcat într-un autobuz cu geamurile negre, care îl ducea, pe un drum nepavat, până la o destinație estimată la circa 15 sud de Groom Lake, în zona lacului secat Păpoose din Emigrant Valley. Aici se găsea așa

numitul dispozitiv S-4", în niște hangare tăiate în coasta muntelui, foarte bine camuflate, astfel încât din înălțime semănau cu o pantă nisipoasă. Impresia lui Lazar a fost că instalația ocupa o bună parte din munte, dar el însuși n-a apucat să vadă decât o mică parte a ei, fiind însoțit în permanență de un supraveghetor. Erau interzise conversațiile, cu excepția celor cu supraveghetorul.

Menționăm că s-au identificat trei „S-4” în perimetrul militar din Nevada. Unul este un reactor nuclear, un altul o zonă ceva mai la sud de poligonul Tonopah, în sfârșit al treilea, la 10 - 15 mile sud de Groom Lake, lângă așa numitul lac secat Papoose. La acesta al treilea se referă relatarea lui Bob Lazar.

La prima vizită, Lazar a fost dus într-un birou, în care i s-a înmănat o documentație de circa 120 de pagini pe care s-o citească. Documentația, aflată într-o mapă albastră, trata diverse aspecte ale fenomenului OZN. Între altele Bob Lazar a aflat astfel că Statele Unite intraseră în posesia mai multor nave spațiale, în condiții nespecificate. În dosar mai erau și rapoarte de autopsie și fotografii alb-negru ale unor ființe extraterestre din tipul „cenușiu”. Erau fotografii ale bustului, cu cavitatea toracică deschisă, cu unele organe alături, ca și fotografii ale unor organe separat. Se făceau referiri și la diverse proiecte secrete, cum ar fi Galileo pentru un vehicul cu motor gravitațional, Sidekick asupra unei arme cu fascicol de neutroni. De asemenea erau informații privind civilizațiile extraterestre, navele acestora, alcătuirea lor, sistemul de propulsie ș.a.m.d.

Proiectul Looking Glass se referă la istoria omenirii. Afirmativ civilizația extraterestră, care numea Pământul Sol3> ne monitoriza de mult, inclusiv prin controlul evoluției speciei umane. Extraterestrii ar fi efectuat 63 sau 65 de modificări genetice asupra strămoșilor noștri. Ar fi trimis apoi pe Pământ și

conducători religioși, pentru îndrumarea noastră (Iisus nu era menționat în mod expres). Uneori oamenii erau numiți „conținere” (poate de suflete), cu mențiunea că sunt unicate extrem de prețioase...

Aparent, întregul material era unul de informare generală, pe care fiecare viitor angajat la S-4 cu pregătire superioară trebuia să-l citească. Din material rezulta că ar exista a cooperare între extraterestrii și autorități americane. Din material mai rezulta că la un moment dat au fost și conflicte. Un militar înarmat a vrut să intre cu orice preț într-o zonă păzită de extraterestri, în care nu era permisă purtarea armelor. Rezultatul a fost moartea militarului. Alți militari au intervenit. În cele din urmă mai mulți militari pământeni au murit, toți cu răni la cap. Niciun extraterestru nu a fost rănit.

La a doua vizită, Lazar a fost dus într-un hangar, în care a văzut un disc cu diametrul de circa 8 metri, cu grosimea maximă de circa 4, 5 metri. Ca formă, nava semăna foarte mult cu cele din controversatele fotografii făcute de contactatul elvețian Eduard (Billy) Meier. Suprafața era metalică, netedă, cu mici încrețituri. Parcă să fie dintr-un metal asemănător cu aluminiul lustruit. În vârî se afla ceva, ca o cameră de observație, cu hublouri negre.

Cu o altă ocazie Bob Lazar a putut intra în navă. Ușa lipsea complet. Nava era organizată pe trei niveluri. Cel de jos era ocupat de echipamente; al doilea, singurul pe care Bob l-a vizitat pe îndelete, putea fi „puntea de comandă”. Interiorul, de o formă complexă, era din același material, totuși muchiile rotunjite dădeau impresia unei alcătuiți din ceară, dintr-o singură bucată, încălzită și întărită la loc. Scaunele erau ca pentru copii. La baza camerei principale a navei se afla o emisferă, nu mai mare decât o minge de baschet, pe un soi de tavă. Lui Lazar i s-a explicat că instalația este un „reactor cu antimaterie”. Partea

esențială a „combustibilului” utilizat de acest reactor ar fi o bucată de circa un sfert de kilogram din elementul chimic cu numărul de ordine 115. Reamintim, pentru cei care eventual nu mai știu, că pe Pământ se găsesc, în stare naturală, elementele de la numărul 1 (hidrogenul) până la cel cu numărul 92 (uraniul). Au mai fost create artificial, în reactoare, elementele „transuraniene”, cu număr de ordine între 93 și 109 (și se pare că recent și altele). Acestea sunt însă instabile, descompunându-se relativ rapid. Fabricarea elementelor transuraniene este tot mai dificilă și tot mai scumpă, pe măsură ce te îndepărtezi de numărul 92. De asemenea cantitățile obținute sunt din ce, în ce mai mici. Bob Lazar afirma că, dincolo de poziția 113 - 114, elementele devin din nou stabile, astfel încât elementul 115 ar fi unul stabil. O atare idee poate fi considerată, în principiu, acceptabilă (deși nu poate fi susținută cu certitudine). De asemenea, dacă un astfel de element nu se găsește în stare naturală pe Pământ și nici nu poate fi fabricat artificial, nu este imposibil ca el să se afle pe alte planete, născute din condensarea materiei rezultate din explozia unor stele gigant. Bob Lazar afirma că a și avut, pentru un timp, o bucată din acest element la el acasă. Elementul avea culoarea portocalie, era relativ moale și extrem de greu. Eșantionul îl obținuse cu altă ocazie, pentru a face asupra lui anumite teste, în cadrul altui proiect secret. Afirmativ anumite agenții guvernamentale dețin cantități considerabile din acest element.

După Bob Lazar, elementul 115, bombardat cu protoni, se transformă în cel cu număr de ordine 116, eliberând... antimaterie. Aceasta, reacționând cu materia produce energie și un soi de unde gravitaționale staționare. Una dintre obiectivele cercetărilor de la S-4, spunea Lazar, ar fi fost să reproducă acest tip de reactor, dar deocamdată, cu tehnologiile de care dispunem, operația a fost imposibilă.

Sarcina lui Bob urma să fie studiul mecanismelor de propulsie, a amplificatorilor gravitaționali, a modului în care acestea erau folosite la călătoriile de scurtă și lungă durată prin Cosmos. Pentru început, spune el, af și avut o contribuție esențială la identificarea modului de lucru al reactorului și chiar la identificarea elementului 115 ca principal combustibil (deși, într-o altă discuție, a admis că eventual putea fi și elementul 114). Una dintre ideile interesante emise de Bob Lazar era că reactorul producea unde gravitaționale, dirijate printr-o coloană care se înălța în mijlocul navei. Levitația și zborul OZN-ului nu s-ar datora „iantigravitației ci faptului că gravitația este o undă longitudinală; iar unda gravitațională, generată de reactorul navei, putea fi defazată față de gravitația pământească cu valori de la 0 la 180 de grade. În acest din urmă caz cele două unde, opuse, dau naștere la un fenomen de respingere. Pentru alte valori, nava va fi propulsată în diferite direcții. Acest mod de locomoție poate fi folosit în jurul Pământului sau al altor planete. Pentru călătoriile interstelare se recurge la curbarea sistemului spațiu-timp, astfel încât practic spațiul se „pliază”, iar nava poate ajunge, instantaneu, la distanțe imense. Aceeași proprietate de distorsiune a spațiului permite OZN-urilor să devină invizibile, să fie văzute numai dintr-un anumit unghi sau să pară că efectuează niște manevre incredibile, să se dedubleze, să-și schimbe mărimea etc., având în vedere că observatorul nu vede adevăratele sale mișcări, ci doar un soi de miraje. De asemenea, pentru cineva aflat imediat sub navă pot apare distorsiuni ale timpului, care ar explica și unele cazuri de „lacună în timp”. Lazar a adăugat că știe și alte detalii de funcționare ale OZN-urilor, dar nu le poate divulga, întrucât ele reprezintă secrete militare.

Cu ocazia celei de a treia vizite, spunea Lazar, imensele uși dintre hangare erau deschise, permițând să

se vadă nouă farfurii zburătoare. Una, în formă de pălărie, avea o spărtură, de parcă trecuse prin el un proiectil; altele păreau să fie însă în stare de funcționare. După unele informații, navele ar fi provenit din sistemul solar Zeta Reticuli, des menționat de diverși contactați, ca origine a omuleților cenușii, începând cu faimosul caz de răpire a soților Betty și Barney Hill din 1961.

Într-o seară Lazar a și văzut zburând OZN-ul la care lucra, la vreo 60 de metri de el. Nava fusese adusă în prealabil într-un spațiu deschis. Bill stătea lângă un operator care comunica prin radio cu cineva invizibil din interiorul obiectului. După un timp partea de jos a discului s-a colorat în 7 albastru strălucitor și s-a auzit un sâsâit ca cel produs de un câmp de înaltă tensiune. Apoi discul s-a ridicat de la sol până la înălțimea de 10 metri, s-a oprit, s-a deplasat într-o parte, apoi în cealaltă, după care a coborât din nou pe sol.

Împreună cu Bob Lazar mai erau 22 de oameni de știință, iar personalul destinat pazei lor era de trei ori pe atât. Bob spunea că cei ce lucrau în zona S-4 aveau un nivel profesional precar. De altfel, el însuși ar fi fost angajat pentru a înlocui o altă echipă de specialiști care, pentru a înțelege principiile de funcționare a reactorului, l-au tăiat în două. Întrucât reactorul nu fusese oprit, rezultatul a fost o explozie care i-a omorât pe toți. Altă dată s-a încercat înlocuirea elementului 115 cu plutoniu, ceea ce a dus la o gravă poluare.

Toți angajații purtau insigne cu mențiunea „MAJ”. Să fi fost oare o aluzie la faimosul grup „Majestic-12”? Regulile erau foarte stricte și atmosfera neprietenoasă. Nu o dată s-a văzut cu pistolul câte unui gardian îndreptat asupra sa, ori ffe-a urlat în ureche. Se utilizau și alte metode de intimidare, între care, după câte se pare, droguri. După propriile declarații, aceste condiții au fost cele care l-au determinat pe Lazar ca în martie 1989 să

apară pe un post de televiziune și să vorbească despre ceea ce văzuse. El a fost filmat contra luminii și cu vocea alterată pentru a nu fi recunoscut, prezentându-se sub numele de „Dennis”. Lazar și-a explicat ulterior opțiunea pentru acest nume spunând că șeful său la baza S-4 se numea Dennis Mariani.

În 29 martie 1989, Lazar s-a deplasat, cu soția și doi prieteni (dintre care unul era John Lear), pe o creastă de munte, de unde se putea vedea zona S-4. Cu ajutorul unui telescop ei au filmat zborul unor lumini strălucitoare stranii deasupra bazei. Una dintre lumini s-a oprit la un moment dat, apoi s-a înălțat, a dispărut, a reapărut peste câteva secunde în altă parte, după care lumina a aterizat făcând același tip de manevre. După o săptămână, în 6 aprilie 1989, aproximativ în aceeași formație, vrând să filmeze din nou, au fost surprinși și reținuți de o patrulă care asigura securitatea bazei. După ce datele lor au fost înregistrate pe calculator, li s-a spus să părăsească locul în cel mai scurt timp, în ciuda faptului că, oficial, zona din care filmaseră era un domeniu public, deschis oricui. A doua zi Bob a fost invitat la o discuție „foarte neplăcută” cu paza din Aria 5 Își cu un agent FBI, dar istoria părea că se termină aici.

Așa cum a declarat chiar Lazar, într-o discuție cu scriitorul Michael Lindeman, în aceeași perioadă; soția lui avusese o legătură extraconjugală, care a și dus la divorț în anul următor. Întrucât telefonul său era pus sub ascultare (aceasta făcea parte din condițiile contractuale), faptul a devenit cunoscut de șefii lui. Aceștia au tras concluzia că în situația dată, Bob Lazar era „instabil emoțional”, deci era riscant ca angajamentul său să fie prelungit. Drept urmare i s-a transmis că activitatea sa la baza S-4 a încetat. Acesta ar fi fost motivul principal și nu escapadele pentru filmarea bazei.

Cu altă ocazie Bob Lazar a declarat că a fost supus,

în incinta bazei, la tratamente sau teste, care implicau hipnoza sau înghițirea unor lichide, conținând probabil droguri. Acestea l-au făcut să se simtă rău și să aibă stări confuzionale. De astfel de manipulări vorbesc, de altfel, și alte surse, independente. De pildă Jean Sider, în cartea „OZN - dosar secret” (1995) amintește de programe ale armatei menite, utilizând droguri și hipnoză, să șteargă din memorie anumite perioade de timp trăite și să condiționeze indivizii pentru a efectua acțiuni la anumite cuvinte-cheie. Tot Sider, întruna dintre cărțile sale, descrie cazul unui pilot englez, care la baza Groom Lake a înregistrat o astfel de „lacună de timp” probabil sub influența aceluiași tip de tratament.

După o vreme, Lazar s-a decis să apară în public sub numele său adevărat. Sprijinit de John Lear, el a povestit întreaga istorie în noiembrie

1989, la o emisiune de televiziune de largă audiență din Las Vegas. Lazar a spus că a primit după aceasta mai multe amenințări cu moartea și că s-a tras asupra mașinii sale, dar declara că își asumă riscul de a fi eliminat de cei care nu doreau ca secretele de la baza S-4 să fie date în vileag, întrucât un „accident”, n-ar fi făcut decât să crească credibilitatea istoriei, deci puterea din umbră n-ar fi avut nimic de câștigat în acest fel. Afirmativ, biroul de investigații speciale al Air Force (AFOSI) l-ar fi căutat, când să auzit că are de gând să apară la postul de televiziune, pentru „a sta de vorbă cu el”, dar el tocmai se mutase la o altă adresă, astfel că n-a fost găsit, iar emisiunea a avut totuși loc. Unii se întreabă dacă tot acest joc de-a „v-ați ascunselea”, cusut cu ață albă, nu era decât un paravan, și dacă nu cumva „puterea din umbră” era de fapt încântată să-l vadă pe Bob făcând declarațiile pe care le-a făcut.

Din păcate mai există și alte semne de întrebare. Bob Lazar fusese însurat de două ori. Prima nevastă s-a sinucis

în 1986. De cea de a doua a divorțat în 1990. Tot în 1990 Lazar a fost implicat într-o poveste tulbure de proxenetism în Las Vegas (unde, de altfel, prostituția este legalizată). A fost condamnat la șase luni de închisoare, cu eliberare condiționată și la 150 de ore de muncă în folosul comunității. S-a spus că el putea fi șantajat, ca să spună întreaga istorie cu OZN-urile și cu extraterestrii, pentru a face jocul unor personaje din umbră. Unii autori, între care, de pildă, Gildas Bourdais, consideră că Bob Lazar este probabil de bună credință, dar manipulat. Și Norio Hayakawa, un activist care, începând din 1991, a încercat să facă lumină în secretomania care înconjură Aria 51, a tras concluzia, în urma studiilor sale, că Bob Lazar a fost, cu voie sau fără voie, participant la o manipulare* guvernamentală, vizând să camufleze, printr-o istorie cu extraterestri, programele de dezvoltare a unor arme secrete, cum ar fi noi generații ale avioanelor B-2, ale celor fără pilot numite Darkstar-Tiori Strikestar sau a celor cu decolare verticală.

Există însă și argumente care-i sunt aparent favorabile. George Knapp, reporterul TV din Las Vegas care l-a prezentat în 1989 pe Bob Lazar la televiziune, afirma că a găsit peste douăsprezece persoane care confirmau spusele lui Lazar. Între aceștia un ofițer care a condus câteva programe militare la baza Nellis. Într-o declarație înregistrată, acesta declamă că autoritățile dețineau, încă din 1950, resturi ale unor nave extraterestre și chiar flinte din aceste nave. Martorul a pus însă condiția ca înregistrarea să nu fie făcută publică decât după moartea sa. Și alți martori ezitau să-și facă publică identitatea, de teama unor consecințe neplăcute.

Numeroși investigatori, între care Jacques Vallée, Timothy Good, Michael Lindeman, Rudolf Steiner, au ținut să stea de vorbă cu Lazar. Atât față de aceștia, cât și față de alții, în anii care au urmat, până la ora actuală, el a

reluat, în linii mari, aceeași istorie, insistând cu fermitate că tot ce spusese era purul adevăr. Lazar a trecut de mai multe ori testul detectorului de minciuni, rezultatul fiind, în general, că spune adevărul.

Într-o discuție, care a avut loc în 1990, Jacques Vallée l-a întrebat pe Bob Lazar dacă a văzut vreun extraterestru, așa cum se pare că i-a spus lui John Lear. Lazar a răspuns ezitant. Da, văzuse într-o zi, printr-un geam, o creatură mică, cu mâini lungi, semănând cu un extraterestru, dar numai din spate. Creatura stătea între două persoane în halate albe. Însă putea fi orice, chiar și o păpușă. Lazar însuși era de acord că o bună parte din ceea ce a fost pus să facă la baza Nellis nu avea sau nu părea să aibă vreun sens.

I s-a cerut să descopere principiile de propulsie ale unor aparate de zbor.

De ce tocmai el? De ce nu au fost chemați niște specialiști de prim rang? Instrumentele care i-au fost puse la dispoziție erau mai degrabă primitive: un voltmetru digital și un osciloscop. Aparent, în acel laborator nu era niciun specialist în fizică teoretică; oricum, nu a văzut nicio preocupare în a aborda teoretic principiile de funcționare ale vehiculelor. Documentația pe care o citise nu avea nicio mențiune cum că ar fi secretă. Din păcate, după tratamentul la care fusese supus, unele detalii și le amintea doar prin ceață și avea confuzii privind datarea evenimentelor.

După această discuție, Jacques Vallée își dăduse adresa asociaților lui Lazar, în vederea unor eventuale viitoare contacte. La scurt timp, Vallée a început să primească o serie de documente bizare de la un colonel din Las Vegas. Primul document purta pe el însemne naziste și neonaziste, următorul făcea aluzie la o aterizare OZN din 1943. Impresia lui Vallée a fost că o forță din umbră, aceeași care îl discreditase pe Lazar (ca și pe alții), îi

întindea acum și lui o nadă.

Ce mai știm despre Aria 51

Aminteam, la un moment dat, că într-un film documentar realizat în 1988, Michael Seligman a obținut declarațiile a doi ofițeri care nu și-au declinat identitatea, prezentându-se sub numele de „Condor” și „Falcon”. Cei doi au fost, după cum se crede, Richard Doty și șeful său, Robert Collins. În acest film, în contextul mai multor declarații senzaționale privind relațiile autorităților americane cu extratereștrii, „Falcon” a spus că extratereștrii controlau o bază subterană din Nevada. „Condor” a completat „între guvernul Statelor Unite și extratereștrii s-a semnat un acord cu următorul conținut: «nor nu vă divulgăm prezența, dacă nu vă amestecați în societatea noastră, și vă permitem să operați într-o unitate indicată din Statele Unite». Această unitate, au spus ei, se află în statul Nevada, în regiunea numită Aria 51 sau Dreamland”. „Condor” și „Falcon” au fost astfel primii care au introdus în mitologia ozenistică modernă ideea că în subteranele acestei baze ar exista extratereștri, idee care va face ulteriori numeroși prozeliti.

Poligonul Nellis al Air Force din Nevada, suprapus parțial cu Aria 51, are o suprafață egală cu două sau trei județe din România. Intrarea în această incintă este interzisă celor care n-au permise în regulă. Drumurile sale nu sunt trecute pe hărțile rutiere. Zona militară Groom Lake, aflată în interiorul acestui poligon, a fost instituită în 1954, când firma Lockheed a

— Adică partea americană.

primit un contract pentru realizarea unui superavion de spionaj. Pe suprafața netedă a unui lac secat din deșertul Nevada, înconjurat de munți arizi, care constituiau un excelent camuflaj, au fost construite: o pistă, hangare și alte facilități. Zona era marcată pe o veche hartă guvernamentală sub numele de „Aria 51”, de

unde îi provine porecla folosită de ufologi.

Aria 51 mai este numită și Dreamland (apro? ymativ „țară de vis”). Se pare că apelativul a fost folosit mai întâi de controlorii traficului aerian de la baza Nellis. Jenny Randles spune că numele se justifică, pentru cei ce muncesc acolo, întrucât aparatura de aici reprezintă echivalentul paradisului pentru un expert în aviație. Există însă și ufologi care încearcă să demonstreze că Dreamland este o altă instalație, aflată în aceeași zonă, dar mult mai secretă.

Zvonurile privind zboruri experimentale ale unor OZN-uri în Aria 51 au deja o istorie. Așa cum relatează Timothy Good în Alien Liaison (tradus în românește cu titlul Ei sunt aici), jurnalistul Robert Door, fost combatant în Air Force, obținuse, din surse de primă mână, informații că, în perioada 1953 – 55, la baza militară Nellis, în așa numita Arie 51, s-au făcut teste cu un OZN avariat, dar încă capabil să zboare. Obiectul era discoidal, cu diametrul de circa 9 metri, iar grosimea la-centru 2, 5 – 3 metri. Părea construit pentru un echipaj de două persoane, mult mai mici decât pământeni. Simplitatea interiorului sugera că vehiculul zbura doar între sol și o navă mamă aflată nu departe de Pământ. La solicitările lui Timothy Good, Door a răspuns repetat că nu putea fi vorba de o dezinformare. Printre alte argumente, Door aducea și pe cel conform căruia „este aproape imposibil ca CIA, DIA, Air Force etc. să coopereze în vreun fel – necum să inițieze o conspirație comună masivă. Nu există organ în Guvernul Statelor Unite care să posede, nici competența, nici motivația pentru a unelti în acest mod”.

La ora actuală, în bună măsură grație declarațiilor lui Bob Lazar, Aria 51, a obținut-o celebritate pe care puțini o mai pot ignora. Este interesantă și reacția diferențiată pe care istoria lui Lazar a determinat-o. Fanii OZN au invadat zona, în speranța fotografierii unor OZN-uri, ceea ce a avut

drept rezultat apariția unor hanuri, a unor ghizi gata să vândă curioșilor cele mai teribile istorii cu extraterestri, ca și hărți, pliante etc. Autoritățile locale chiar au rebotezat drumul care duce către zona cu pricina yJExtraterrestrial Highway”.

În jurul zonei patrulează în permanență mașinile pazei militare, iar prin aer zboară elicoptere urmărind orice mișcare. Pe dealurile înconjurătoare sunt plasate camere video pentru depistarea intrușilor. Șoselele au pe margine indicatoare amenințătoare avertizând că împotriva celor ce vor depăși anumite limite „este autorizată utilizarea armelor mortale”. Nu o dată cei care, ignorând aceste semne, continuau să ruleze pe șosea, s-au văzut reținuți și interogați ca niște infractori, plătind eventual amenzi în jur de 500 de dolari. În 1989, Aria 51 putea fi încă văzută de pe două creste muntoase. În 1995, în ciuda protestelor fermierilor, ecologiștilor și a fanilor OZN, zona de interdicție s-a extins cu alte patru mii de acri de pământ, incluzând și aceste creste, astfel încât amatorii de filmări sau fotografii să nu mai poată vedea baza de nicăieri.

În ciuda evidenței acestor măsuri excepționale, armata a negat, multă vreme, cu vehemență, că ar exista vreo Arie 57, ca să nu mai vorbim de misterioasele hangare sau farfurii zburătoare. La un moment dat, au avut loc mai multe decese misterioase ale unor salariați de aici, ca urmare a expunerii la substanțe toxice și radioactive, primul fiind un anume Robert Frost. Familiile acestora au declanșat o acțiune în justiție împotriva Pentagonului. Au aflat însă cu surprindere că, atâta timp cât existența „locului de muncă” nu este oficial recunoscută, procesul rămânea fără obiect. Abia în 1994 guvernul a admis că în zonă se desfășoară activități esențiale pentru eficacitate forțelor militare ale SUA. Ca o reacție, în septembrie 1995 o directivă a președintelui

american excepta întreaga zonă Groom Lake de prevederile legislației privind protecția mediului. Deci, pentru eventualele îmbolnăviri, statul nu se considera responsabil.

Putem adăuga că au apărut și alte mărturii care par să susțină pe cele ale lui Lazar. Între aceștia menționăm pe Marion Leo Williams, fost agent CIA. Înainte de decesul său, în 1989, el a mărturisit că din anii '70 lucra pentru firma Lockheed. Williams își amintea că firma aproviziona cu aparatură o bază ultrasecretă din Nevada în care erau analizate OZN-uri avariate și ocupanții lor. Și el a povestit că ajunsese în locul respectiv cu un autobuz cu geamurile negre, ca și faptul că majoritatea hălelor sunt camuflate și se află săpate în munte. Un alt martor, care a devenit cunoscut povestind o istorie foarte asemănătoare cu cea a lui Bob Lazar, a fost Bob Oeschler. Nu mai detaliem istoria sa, menționând doar că și el pretinde că a văzut în Aria 51 OZN-uri, documente despre extraterestri etc.

Sean David Morton, tatăl căruia a fost pilot pe mai multe tipuri de avioane spion în Aria 57, a profitat și el de informațiile pe care le avea pentru a realiza câteva filme spectaculoase privind activitățile din zonă. Filmele, difuzate prin televiziune, au contribuit și ele la popularizarea locului.

Treptat, existența facilităților din zonă n-a mai putut fi negată. S-a spus atunci că de fapt la baza Nellis se desfășoară o serie de proiecte secrete militare care justifică măsurile de siguranță. Dar și Bob Lazar a spus, în

1993, că 99% din vehiculele văzute în zonă erau diverse tipuri de avioane, nu farfurii zburătoare. Într-adevăr, aici fuseseră realizate faimoasele avioane U₂, supersonicul SR-71 „Blackbird” sau avioanele invizibile F117A „Stealth”. Se pare, de asemenea, că se lucra la un proiect misterios numit Aurora, niște aparate de zbor care semănau foarte mult cu ozn-urile triumphiulare sau de tip

bumerang. Tot aici se realizau proiecte în cadrul Inițiativei de Apărare Strategică „Războiul Stelelor”. Jim Goodall, specialist în aviație, susține că la un moment dat se derulau în paralel, în acest perimetru, opt programe guvernamentale ultrasecrete (așa numitele „Black Programs”), care înghițeau anual circa 35 miliarde dolari.

Curiozitatea crescândă și popularitatea supărătoare pe care a câștigăto această bază militară a determinat, se pare, în 1994, mutarea ei, cel puțin în mare măsură, undeva. În altă parte. George Knapp crede că mutarea s-a făcut la baza White Sands lângă Alamogordo (New Mexico). Alții vorbesc de baza Dulce din același stat, de baze din Ohio, din Utah, de Pine Gap din Australia, ori de alte facilități militare.

Majoritatea ufologilor, fără să nege posibilitatea teoretică unor baze extraterestre, au dubii serioase privind exagerările legate de aceste baze, cum ar fi episoadele sângeroase care ar fi avut loc la Dulce. De asemenea se întreabă dacă dimensiunile acestor baze sunt chiar atât de mari pe cât se spune. De pildă, Jacques Vallée se întreba, într-o discuție cu Linda Howe și Bill Moore, cum se face că bazele de la Aria 5Z, presupuse a fi niște orașe subterane de mărimea Manhattan-ului, nu trădează nicio urmă vizibilă din satelit? Unde a dispărut pământul excavat? De ce nu poate fi sesizat nimic în infraroșu? Există sateliți comerciali accesibili oricui pe baze comerciale; există și sateliți ai rușilor sau ai altor nații; aceștia ar fi putut sesiza dacă era ceva. Cine aprovizionează aceste orașe subterane și pe ce cale (fie și numai cu alimente și apă)? Unde este evacuat gunoiul? De ce nu există urme ale tuturor acestor activități? Putem adăuga și noi – cum de o astfel de bază poate fi mutată peste noapte, fără să se observe?

La începutul anului 2000 a devenit posibilă cumpărarea, de către orice persoană interesată, a unor imagini realizate prin satelitul de înaltă rezoluție Ikonos.

Pe imagini se pot distinge, în culori, toate obiectele mai mari de un metru... Federația Oamenilor de Știință Americani a cumpărat de la această sursă fotografiile detaliate ale părții principale din Aria 51, din păcate nu și zona S-4, incriminată de mai multe persoane. Se poate vedea clar pista de 3700 metri, cea mai lungă din lume, numeroase hangare și avioane, dar, evident, nicio urmă a vreunui OZN sau a vreunei activități legate de extraterestri. Au fost totuși analiști, cum ar fi John Greenwald Jr., care au observat că există șosele care par să se concentreze spre porțiuni care n-au mai fost fotografiate sau care par să fi fost șterse intenționat de pe fotografie. Unele construcții par să fie intrări în hangare subterane, în alte locuri apar pete rotunde fără vreun rost cunoscut.

Bob Lazar și ceilalți de care aminteam, nu sunt singurii care au colportat straniile legende despre OZN-uri și omuleți aflați în hangarele subterane din Aria 51. Am mai amintit că Linda Multon Howe a primit oferte de la misterioși informatori, proveniți din armată sau CIA, dispuși să-i ofere informații despre subiecte privind relațiile dintre aceste organisme și ocupanții OZN-urilor. Un astfel de informator a fost și cel cu care a fost pusă în legătură în mai 1998. Documentele pe care le avea asupra sa dovedeau că fusese „administrator CIA”, cu grad de locotenent major, l-ai o bază militară americană între 1957 și 1960. Considera că jurământul pe care-l făcuse atunci, de a păstra secrete cele văzute, expirase, conform legii, după 30 sau 35 de ani, deci putea vorbi. Totuși a cerut ca identitatea să nu-i fie dezvăluită, utilizând pseudonimul „Kewper”.

Howe au convenit cu Kewper prin telefon să realizeze o emisiune radio pe această temă. La scurt timp Kewper a afirmat că de la o agenție, pe care n-a vrut s-o numească, i s-a cerut, telefonic, ca interviul să fie cenzurat. Cei doi au

„dat curs cererii, iar ca urmare au fost suprimate din depoziția să câteva nume de baze militare și de facilități tehnice. Interviuul a fost difuzat în noaptea de 1 - 2 iunie 1998. Transcrierea dialogului a apărut apoi în revista Nexus Magazine.

După cele spuse de Kewper, el a făcut parte dintr-un grup care primea și tria rapoarte OZN. Dacă aceste erau banale, explicabile, rapoartele erau transmise mai departe proiectului Blue Book., de unde puteau deveni publice. Cazurile sensibile erau însă trimise la Fort Belvoir în Virginia. Cu această ocazie el și colegii săi au văzut fotografii cu extraterestri în jurul unor OZN-uri aterizate, ca și mai multe filme, între care și unul cu autopsia unui omuleț extraterestru cu șase degete, găsit în OZN-ul prăbușit la Roswell. Un alt film care l-a impresionat a fost materializarea unui OZN deasupra unei centrale electrice. Aceste fotografii și filme proveneau din mai multe țări ale lumii și erau depozitate la Fort Belvoir, un de reamintim, își avea sediul proiectul Moon Dust.

În 1958 Kewper a avut ocazia să viziteze, într-un grup de șase colegi, și baza Air Force Nellis din Nevada, în care se află faimoasa Arie 51. Într-o zonă ferită a bazei, în hangare săpate în coasta muntelui, a văzut, cu această ocazie, de aproape, două OZN-uri discoidale cu diametre de 5 - 6 metri, iar de departe altele, cel puțin șapte, unele cu diametre de peste 15 metri. Cei care-i conduceau în această vizită spuneau că discurile erau căzute în SUA și în alte părți ale globului. Specialiștii bazei încercau să înțeleagă principiile lor de funcționare pentru a construi nave similare. Din acest motiv, una dintre nave era dezmembrată. Ea nu avea propriu-zis un motor, întregul disc fiind un circuit electronic, pilotul însuși integrându-se acestui circuit, printr-abandă în jurul capului și degetele ținute pe bord. În același complex, într-un birou, se afla un extraterestru cenușiu de circa 1, 50 metri. Unii dintre

colegii săi au intrat chiar în birou, conversând telepatic cu creatura. Aceasta afirma că ei vin dintr-o altă galaxie și se află aici nu pentru a cuceri, nu pentru a distruge, ci pentru a cerceta și a ajuta **oamenii** să cunoască mai bine lucrurile. Kewper era însă convins că nu trebuie să te încrezi în cuvântul lor.

Kewper spune că ar fi participat și la discuții cu rușii, care voiau să se convingă că OZN-urile, pe care ei înșiși le observau, nu sunt arme americane. Ulterior, după mai multe incidente implicând OZN-uri, s-ar fi **demarat** o cooperare ruso-americană în realizarea unor arme, de tipul fasciculelor cu particule, pentru a apăra, în comun, omenirea împotriva unei invazii extraterestre...

Armata americană, amestecată în răpirile OZN?

Helmut Lammer este doctor în geofizică, lucrează la Institutul de Cercetări Spațiale din Graz (Austria), a participat la mai multe proiecte ale NASA și ESA și este membru în câteva societăți științifice internaționale. El a scris numeroase articole și cărți, dintre care una apărută și în limba română, în care își exprimă convingerea că, cel puțin în parte, în răpirile OZN și fenomenele asociate lor: implante, mutilări de animale, hibridări etc. sunt implicate direct grupuri secrete din armată sau din serviciile de informații. 4

Lammer este de părere că fenomenul răpirilor OZN beneficiază de prea multe probe pentru putea fi redus doar la halucinații sau înșelătorii. Dar o parte dintre victime își amintesc că au văzut, în ambianța specifică răpirii, personal militar, aparent american, lucrând cot la cât cu extraterestri. Lammer a intrat în legătură cu mai mulți cercetători americani al fenomenului răpirilor OZN (David Jacobs, Karla Turner, Raymond Fowler, Whitley Strieber etc). Fiecare dintre aceștia avea în fișele sale câteva astfel de cazuri; ele constituiau însă o mică fracțiune; din **această**

cauză cercetătorii respectivi preferau să le ignore.

Anumiți analiști par să încline chiar spre ipoteza că întregul fenomen al răpirilor OZN este efectul unor experimente secrete de control al minții efectuate de anumite cercuri militare, ceea ce probabil nu este real. Răpiri OZN au fost semnalate din numeroase țări, în timp ce rapoarte despre presupusa colaborare cu militarii provin doar din America de Nord și poate din Anglia (din preajma bazelor militare americane). Aceasta, ca și alte detalii, i-au sugerat lui Lammer că, pe lângă răpiri OZN autentice (a căror cauză rămâne neelucidată), există și răpiri OZN înscenate, în diverse scopuri, de anumite grupuri de militari. Acest tip de răpiri posedă câteva caracteristici comune, cum ar fi: elicoptere negre, fără însemne, autobuze sau microbuze negre, cu geamurile întunecate, văzute uneori lângă casa victimelor, laboratoare subpământene rectangulare, populate cu medici cu înfățișare umană, în locul încăperilor rotunde din OZN-uri, paralizarea victimei cu o injecție sau printr-o băutură pe care aceasta este obligată se bea, și nu printr-o forță mintală misterioasă, ca în cazul presupuselor răpiri extraterestre „autentice” etc.

Melinda Leslie, care afirmă că ea însăși a fost răpită de extraterestri, crede că militarii unor puteri pământene sunt implicați în răpiri, cel puțin în două sensuri: pe de o parte sunt interesați să știe ce se desfășoară în adevăratele răpiri, prin urmare organizează interogatoriile ale victimelor, pentru a înțelege mai bine ce anume s-a petrecut cu ele. Pe de altă parte ar exista și răpiri organizate în comun de extraterestri și de militari.

Concluzia lui **Lammer** este că, de la începutul anilor optzeci, grupuri militare secrete, utilizând fonduri secrete, de pildă din programul Inițiativa de Apărare Strategică, monitorizează victimele unor răpiri. Probabil le plasează implante, încearcă să intercepteze embrioni hibridi

extratereștri implantați unor femei etc., dar în mod sigur aplică asupra lor tehnici de control mintal, testate în mod curent (și ilegal) asupra unor oameni care n-au nicio legătură cu răpirile OZN.

Lammer mai presupune că anumite cercuri militare mimează răpirile OZN pentru a-și masca propriile experimente, ilegale, de tipul MKULTRA, asupra oamenilor. În acest scop aproape fiecare agenție federală sau instituție militară dispune de facilități subterane secrete. Poate uneori victimele sunt înșelate chiar de militari purtând măști de cauciuc, care imită înfățișarea, cunoscută din mass media, a extratereștrilor.

12. ȘI RUȘII AU COLABORAT CU EXTRATEREȘTRII?

Istории, provenite recent din spațiul ex-sovietic, reproduc halucinant pe cele americane: dispariții de avioane, răpiri paralizarea rachetelor intercontinentale, OZN-uri prăbușite, omuleți recuperați și deținuți la baze militare tehnologii extraterestre obținute astfel etc.

OZN-uri deasupra Rusiei

Fenomenul OZN, cu toate implicațiile sale, mai ales cele privind colaborări și tratate secrete cu extraterestrii, tehnologii utilizate în scop militar etc. par, după parcurgerea capitolelor precedente, un fenomen tipic american. Și totuși, există semne că și în alte țări, în primul rând în Rusia, s-au petrecut incidente OZN, similare până la un punct cu cele din America. Și aici a existat secretomanie în jurul observațiilor, mai ales a celor militare, probabil din motive asemănătoare. Și aici a existat dezinformare; și aici au apărut rapoarte privind OZN-uri în preajma bazelor militare, ca și texte care seamănă cu cele din „mitologia” OZN americană. Reproducem câteva dintre aceste cazuri, așa cum apar ele în cărți, articole, filme și pe site-urile internet. Cititorul care va fi parcurs capitolele precedente dispune de acum de suficiente informații pentru a putea completa

comentariile noastre cu propriul său punct de vedere.

În primăvara anului 1959 OZN-urile au adus într-o stare vecină cu panica personalul radar și de zbor din aviația militară sovietică. Misterioșii intruși au zburat mai mult de 24 de ore neîntrerupt deasupra Comandamentului Tactic al Rachetelor aflat la Sverdlovsk. Piloții trimiși să doboare sau să alunge intrușii, au povestit ulterior că obiectele neidentificate uneori staționau, alteori se roteau ori efectuau zigzaguri. În plus, ele au reușit să evite, fără probleme, focul de mitralieră tras asupra lor.

În vara anului 1961, nu cu mult timp după primul zbor cosmic al lui Iuri Gagarin, un avion poștal care efectua zborul său obișnuit deasupra zonei centrale a Rusiei, având și patru pasageri, a dispărut fără urmă. În conformitate cu cele relatate de scriitorul italian Alberto Fenoglio, avionul a fost găsit peste două zile, aterizat în bună regulă pe un câmp nu departe de Tobolsk (Siberia). La bord toate erau în perfectă ordine, iar rezervoarele conțineau combustibil pentru încă două ore de zbor. Pasagerii și personalul avionului nu au fost însă găsiți niciodată. La 100 de metri de avion se imprimase în sol un cerc cu diametrul de circa 30 de metri în care iarba era arsă. O urmă tipică a aterizării unui OZN.

În vara aceluiași an, au avut loc alte numeroase semnalări: un obiect cu forma de trabuc, lung de circa 800 de metri, a provocat panică în orașul Voronej; când au fost trimise avioane de vânătoare pentru interceptie, obiectul a devenit, treptat, transparent, după care a dispărut complet.

În aceeași perioadă, la Riabinsk, la nord de Moscova, un OZN imens, având forma unei țigări de foi, înconjurat de altele mai mici, a inspectat, de la o înălțime de circa 20 kilometri, bateriile de rachete sol-aer, parte a centurii defensive a capitalei sovietice. Un comandant de baterie, cuprins de panică, a ordonat, din proprie inițiativă,

lansarea unor rachete pentru doborârea intrusului; toate rachetele au explodat însă, la circa 2 kilometri de țintă, într-un spectaculos foc de artificii, OZN-ul rămânând nemișcat. O a doua salvă a dus la același rezultat. A treia salvă ii-a mai putut fi lansată deoarece micile OZN-uri au coborât brusc, înconjurând bateria.] Instantaneu, întreaga instalație electrică a bateriei a rămas fără energie! Când, după un timp, OZN-urile au catadicsit să plece „instalațiile electrice și-au revenit ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

După cum relatează autorii americani Brad și Sherry Steiger, în zorii unei zile de la sfârșitul acelei an 1961, o explozie de o putere extraordinară a distrus parțial o întreprindere, care fabrica tancuri grele. La început autoritățile sovietice au acuzat un sabotaj pus la cale de agenți americani. Investigațiile efectuate au arătat însă altceva. Mai mulți martori au văzut, cu câteva clipe înaintea exploziei, un glob de foc coborând din cer asupra fabricii. Și mai curios, după ce fumul exploziei s-a mai risipit, martorii au zărit un OZN, staționând în înaltul cerului, ca și cum ar fi vrut să se convingă că treaba a fost îndeplinită cum se cuvine. Când a fost înconjurat de avioane de vânătoare, OZN-ul s-a înălțat cu o viteză extraordinară și a dispărut. Un întreg sector al fabricii se transformase într-un crater adânc, tapițat cu moloz și dărâmături. Era tocmai sectorul în care se punea la punct un dispozitiv automat special, destinat tunurilor atomice. Dar cel mai mare miracol a fost că în explozie niciun salariat al uzinei nu fusese rănit. Explicația era că sirena de alarmă sunase cu câteva Tmnutii

Înainte de explozie, determinând personalul să se refugieze în adăposturi. Ancheta ulterioară a stabilit că nimeni nu declanșase această alarmă...

La 24 aprilie 1970 un bombardier supersonic, zburând de la Moscova la Vladivostok, s-a pierdut deasupra Siberiei. Peste 200 de avioane au căutat în zadar

epava. Avionul a dispărut de parcă nici n-ar fi existat. În schimb în timpul căutării s-au semnalat neobișnuit de multe OZN-uri în zonă. Piloții au declarat ulterior că erau „cele mai mari obiecte” pe care le-au văzut vreodată zburând, dar că erau prea sus pentru a se putea apropia de ele cu avioanele lor.

În 5 octombrie 1982, lângă localitatea Hmelnițki din Ucraina (după alte versiuni Bielokorovișce), peste 50 de militari au urmărit un OZN cu diametrul de circa 250 - 300 de metri, plutind deasupra unei baze de rachete nucleare. Pe toate consolele a apărut, pentru 15 secunde, mesajul „pregătiți lansarea”, după care totul a revenit la normal. Ancheta oficială a spus că n-au fost decât luminile unui exercițiu de bombardament nocturn, efectuat la o bază apropiată. Cât despre comportamentul aparaturii, s-a afirmat că a fost o simplă coincidență.

În 26 august 1983 radarele sovietice au prins un obiect care dădea târcoale unei baze militare secrete de submarine din Baltica. Șase avioane de vânătoare ultramoderne, cu senzori în infraroșu, au decolat cu ordinul să atace și să distrugă intrusul. Când se aflau la circa 3.000 de metri altitudine, s-a dat comanda de tragere. Așa cum afirmă Dr. Eduard Naumov, rachetele destinate să distrugă spionul inamic aii explodat chiar în clipa în care au fost lansate. Drept rezultat, cinci avioane au căzut în mare, iar cel de al șaselea, grav avariat, a reușit să se întoarcă la bază. Versiunea oficială ulterioară vorbea două» de un singur avion care s-ar fi ciocnit în zbor de ceva. Iar acest ceva s-a considerat că a fost un... fulger globalar.

Jimmy Guieu crede că și explozia unor depozite de rachete convenționale și nucleare, petrecută în 13 mai 1984 în localitățile Poliamâi și Severomorsk, aflate în zona portului Murmansk, a fost provocată de OZN-uri. Cu această ocazie s-au distrus trei sferturi din stocul de

rachete al flotei sovietice din nord. Numai în 1984 au avut loc în URSS alte șase catastrofe similare, de mai mici dimensiuni.

Se pare că silozurile cu armele nucleare constituie un obiectiv predilect pentru OZN-uri. Tot Jimmy Guieu ne asigură că obiecte zburătoare neidentificate au inspectat astfel de obiective nu numai în SUA și URSS ci și deasupra silozurilor nucleare franceze din Albion, în Provence. Astfel, dacă un siloz era deschis pentru întreținere tehnică, după 48 de ore, deasupra silozului apărea o navă neidentificată, care elibera niște sfere, aparent niște aparate spion, care coborau la câteva zeci de metri deasupra instalațiilor.

Implicarea KGB

În URSS apărea în 1962 cartea lui Donald Menzel, cel care încerca să i demonstreze, că orice OZN este de fapt un fenomen natural încă necunoscut. Interesant că până în acel an în URSS nu se publicase nicio carte despre OZN-uri, iar puținele articole, calificau subiectul ca un produs al propagandei imperialiste. De asemenea, nu există până la ora actuală informații despre ceva similar proiectului „Blue Book” al americanilor. Totuși, la începutul anului 1967, în revista Smena, apărea un articol al profesorului Felix I. Zieghel, de la o Universitate din Moscova, în care analiza mai multe observații OZN din Rusia și făcea observația că explicațiile lui Donald Menzel nu mai pot fi susținute.

În noiembrie 1967 televiziunea din Moscova a consacrat o emisiune farfuriilor zburătoare, despre care afirma că sunt mai mult decât un simplu rod al fanteziei. În aceeași emisiune se anunța crearea unei „comisii organice” pentru studiul OZN-urilor, comisie care urma să fie condusă de generalul de aviație Anatolii Stoliarov. Din conducere mai urma să facă parte și Prof. Felix I. Zieghel. Peste câteva zile, un corespondent Reuters i-a luat

generalului un interviu, care a confirmat că din comisie vor face parte 18 astronomi și ofițeri de aviație, plus 200 de observatori; existau deja cinci cazuri interesante în studiu. După încă o săptămână, când același corespondent a revenit, i s-a transmis că generalul nu mai este disponibil pentru a da vreun alt interviu. În 12 decembrie 1967 Ambasada Marii Britanii la Moscova a primit o directivă să afle mai multe despre acest caz. După mai multe întrevederi politicoase, diplomaților britanici li s-a transmis că, în lipsa unor date solide, comisia a fost dizolvată. - într-o scrisoare trimisă cu acest prilej, la începutul anului 1968, la Londra, se estima că această comisie continuă totuși să lucreze, dar în secret.

Până în 1989, deși au existat excepții, subiectul OZN era practic interzis în mass media oficială sovietică. Un dezgheț s-a produs în acel an, la inițiativa lui Gorbaciov, astfel încât cazuri faimoase, cum ar fi cele de la Kiev sau Voronej din vara și toamna 1989 au căpătat o mediatizare extraordinară. La începutul anului 1990, de pildă, Gorbaciov, încă președintele URSS, răspundea unor întrebări puse de muncitori din Urali, spunând „fenomenul OZN există și trebuie tratat cu seriozitate”.

Descompunerea URSS-ului după 1990, corupția, ca și alte motive, au făcut ca documente secrete din perioada războiului rece (ca și nenumărate contrafaceri) să fie vândute pe valută forte unor amatori. Între acestea și unele referitoare la OZN-uri. Pe de altă parte, serviciile secrete rusești sau arătat în anii nouăzeci mult mai cooperante decât în trecut cu mass media și cu asociațiile pentru studiul OZN-urilor. În felul acesta o serie de informații au ajuns în străinătate, fiind publicate în lucrări de specialitate sau destinate marelui public. Desigur, nu este exclus ca unele dintre acestea să fi servit și manevrelor de intoxicare.

În 1991, generalul N.A. Sciam, vicepreședintele

Comitetului de Președinție al KGB, a pus la dispoziția uniunii asociațiilor ufologice din URSS (președinte cosmonautul Pavel R. Popovici), documente, însumând 124 de pagini. Dosarul purta titlul „Cazuri de observații a unor fenomene insolite pe teritoriul URSS, 1982 - 1990”. În scrisoarea însoțitoare se afirmă că KGB nu a fost preocupat în mod expres de studiul OZN-urilor, dar a primit numeroase astfel de rapoarte de la persoane particulare sau diverse agenții. Cititorul român interesat le poate găsi reproduse în cartea lui Roberto Pinotti OZN Super-secret de stat? sau pe internet.

Între incidentele relatate, menționăm, de pildă, pe cel petrecut în noaptea de 28 spre 29 iulie 1989, la baza militară Kapustin Yar, din regiunea Astrahan, în care șapte martori (doi ofițeri, un caporal, patru soldați), au văzut, începând cu ora 22.12, din două puncte, situate la mai mulți kilometri, trei OZN-uri în formă de emisferă, viu luminate, cu diametrul de 4 - 5 metri, plutind la înălțimea de 20 la 60 de metri. În clipa când un avion de vânătoare, trimis să le intercepteze, s-a apropiat de una dintre emisfere, aceasta a făcut o eschivă, depărtându-se aproape instantaneu, oprindu-se apoi brusc, doar cu o mică legănare. Pilotul a relatat că din avion n-a reușit să vadă OZN-urile. Aparent acestea erau interesate de un siloz subteran de rachete. Unul dintre intruși s-a oprit deasupra silozului, la nici 20 de metri, îndreptând un fascicul de lumină spre sol, de parcă ar fi căutat ceva și îndepărtându-se apoi, ca pentru a inspecta mai multe zone ale bazei, după care a revenit încă o dată asupra silozului și apoi, la ora 1.30, s-a depărtat definitiv.

Un alt dosar este cel făcut public de generalul colonel de aviație Igor Malțev. El a publicat în numărul din 19 aprilie 1990 al ziarului Raboceala Tribuna sinteza a peste o sută de observații, raportate de diferiți comandanți de unități militare. Între aceste observații menționăm cea

din noaptea de 21 martie 1990 din regiunea Pereslavl-Zeleskii, în care a fost implicat un disc cu diametrul între 100 și 200 de metri, care făcea manevre aproape imposibile, în formă de „S”, în plan orizontal și vertical, plana la mică înălțime deasupra solului, ca brusc să se depărteze cu o viteză triplă față de cea a supersonicelor.

Tot din documente desecretizate între timp știm că, în ianuarie 1980, Ministerul Apărării al URSS a emis reglementări cerând să i se raporteze neîntârziat „orice fenomen inexplicabil, exotic, extraordinar”. Rapoartele ajungeau la o comisie condusă de Dr. Iurii Platov, de la Academia de Științe, și col. Boris. Sokolov, de la Ministerul Apărării. Au fost de fapt două echipe, una civilă și una militară, care au examinat împreună, între 1980 și 1993, circa 3.000 de rapoarte, asupra a circa 400 de evenimente individuale. S-a spus că multe dintre observații erau probabil experimente militare secrete, inclusiv lansări sau recuperări de sateliți, baloane meteorologice etc. dar au fost și destule observații care nu puteau fi explicate prin nimic cunoscut.

Rapoartele existente provin, în majoritatea lor, de la piloți militari sau personalul aeroporturilor, ori sunt transcrieri de pe banda de magnetofon a unor conversații. Multe documentele se referă la semnalări de obiecte zburătoare care n-au putut fi explicate nici ca fenomene naturale nici ca rezultate ale activității umane. Formele acestor obiecte (disc, trabuc etc), dimensiunile, luminile însoțitoare, manevrele, viteza, influența asupra motoarelor etc. corespund foarte bine cu raportările primite din alte zone, de pildă cu cele din documentele Blue Book.

C

Un OZN uriaș eșuat la „Mormântul Diavolului”?

Nici din peisajul sovietic nu lipsesc declarațiile despre prăbușiri OZN, unele de mare spectaculozitate. Din păcate ele nu au nici măcar bruma de credibilitate a

cazurilor americane. Reproducem în cele ce urmează, spre edificare, două astfel de cazuri.

...Dacă e să-i credem pe ufologii ruși Nikolai Subotin și Emil Baciurin, în 1991 un OZN uriaș s-a prăbușit în munții Tian Șan, în apropierea graniței dintre Kîrgîzstan și China. La 28 august 1991, la ora locală 4.42, un obiect de mari dimensiuni a apărut pe radarele din peninsula Mangișlak de la Marea Caspică, zburând dinspre vest spre est, cu viteza de 960 km pe oră, la o înălțime de 6600 metri. Crezând că obiectul era o navă lansată în spațiu, radariștii au luat legătura cu cosmodromul Kapustin Yar, aflat nu departe. Aici li s-a confirmat că nu fusese lansată nicio rachetă, dar că și ei urmăresc obiectul pe instalațiile lor.

La apelurile făcute, pe toate frecvențele uzuale, obiectul nu a reacționat în niciun fel. Deoarece zona pe care o survola era cu acces restricționat, două MIG-29, care erau în misiune de patrulare, plus un al treilea care a decolat de pe o bază apropiată, au fost trimise să intercepteze intrusul. L-au ajuns din urmă deasupra lacului Arai la ora 5.12, când piloții l-au putut vedea atât vizual cât și pe radar. Avea forma unui dirijabil, lung de circa 620 de metri și lat de circa 120. În față se vedeau două hublouri enorme, iar în spate litere verzi, dintr-un alfabet necunoscut.

Avioanele au încadrat obiectul, în ideea de a-l obliga să aterizeze la cea mai apropiată bază militară. Dar la distanța de 800 de metri de intrus, instalațiile de tragere au fost scoase din uz. La 600 de metri, reactoarele au început să dea rateuri. Apoi intrusul a început să facă mișcări în zigzag, după care, brusc, viteza să a crescut, de la 960 km pe oră la 6800 km pe oră. La această viteză escortarea devenea imposibilă, deci avioanele s-au întors la bază. Aceste manevre au fost confirmate ulterior de radarele de la Baikonur, Alma Ata și Bișkek. La ora 5.27

obiectul a dispărut de pe radar, în zona lacului **Isîk Kul**, la granița dintre Kazahstan și **Kîrgîzstan**.

După o lună, au început să circule zvonuri că în munții Tian Șan, în trecătoarea Shaitan Mazar (**Mormântul Diavolului**), la 100 de kilometri est de orașul **Prjevalsk** (numit acum Karakol), în apropiere de vârful Pobeda, a fost văzut un uriaș obiect prăbușit. O echipă de alpiniști și ufologi s-au dus imediat să verifice știrea, dar ninsorile timpurii și pericolul avalanșelor i-au **obligat** să se întoarcă din drum. În iunie 1992 s-a organizat o nouă expediție, condusă de Gherman Sveșkov, directorul secției din Kazahstan a organizației SAKKUFON pentru studiul oznurilor. După rapoartele expediționarilor, aceștia au ajuns la fața locului la 12 iunie 1992, instalând tabăra la o oarecare distanță. Obiectul era acolo, rupt în două, ca de o **explozie**. Aparent alunecase 1700 de metri față de punctul inițial de impact. În jurul său câmpul magnetic era nul. Fotografierea obiectului era imposibilă, deoarece filmele se voalau imediat. Camerele video au fost scurtcircuitate, iar banda magnetică din casete devenea fărâmicioasă. La o distanță mai mică de 800/ de metri, oamenii erau cuprinși de o stare de rău, părul li se ridica **încărcat** de electricitate statică, busolele și magnetometrele erau scoase din uz. La o distanță mai mică de 600 de metri ceasurile se opreau, se resetau la zero, iar ceasurile mecanice rămâneau sever în urmă. La 500 de metri o radiație necunoscută ardea pielea temerarilor.

Cele de mai sus, în mod bizar, au rămas total necunoscute **până** în 1998, când vestea a fost difuzată pe internety Afirmativ, Emil Baciurin a vizitat în aprilie 1998 locul unde încă se mai vedeau resturile catastrofei, închinând un elicopter. El s-a întors cu mâinile arse, spunând că alături de obiect se află și epava unui elicopter militar.

O altă expediție, condusă de Nikolai Subotin, a plecat

în 19 august 1998 din Moscova. N-au reușit să-l contacteze pe Gherman Sveșkov pentru detalii. După mai multe peripeții, la 25 august expediția a ajuns la fața locului, cu un elicopter închiriat. Au recunoscut locul după reperele detaliate date de Baciurin, dar enormul obiect dispăruse. Nu mai erau decât o groapă și pietre sparte, plus o pistă rudimentară pentru aterizarea elicopterelor. Nici urmă de anomalie magnetică, ori de efecte asupra casetei video.

Ipotezele au fost diverse. În primul rând a surprins faptul că între 1992 și 1998 nimeni nu s-a gândit să viziteze locul. Alții au întrebat de ce obiectul nu a fost fotografiat de la distanță (de pe un vârf de munte, din avion, din satelit) dacă de aproape nu era posibil. Mulți l-au învinuit pe Baciurin de înșelăciune. Nikolai Subotin înclină totuși spre varianta că între timp cineva a adunat resturile și a curățat locul. Analistul Nikolai Romanov crede că totul se explică prin faptul că în 1991 a avut loc o lansare nereușită a unui modul al stației spațiale sovietice, având la bord un generator nuclear, care s-a prăbușit în munții Tian Șan. Dar s-a verificat că în 1991 nu au existat astfel de lansări...

Un film documentar cu un OZN prăbușit...

Un alt exemplu, la fel de spectaculos și de suspect, îl putem găsi pe filmul documentar The Secret KGB UFO Files, produs de Associated Television Inc. din Hollywood, în 1998. Producătorii declară că nucleul filmului este constituit din extrase de pe patru bobine cinematografice, realizate în primăvara anului 1969, provenind, afirmativ din arhivele secrete KGB. Două episoade sunt semnificative. Într-unul pot fi văzuți militari sosind la liziera unei păduri de mesteceni, nu departe de orașul Sverdlovsk (azi Ekaterinburg). Aici, pe jumătate înfipt în solul nisipos și sprijinit, aproape vertical, de copaci, se găsea un obiect discoidal, alb, cu diametrul de circa 6 metri. Militarii, înarmați cu kalașnikov-uri, păzeau ca să nu

se apropie niciun nechemat. Ofițeri și civili cu figuri preocupate trebăluiau în jurul obiectului, examinând aparent niște resturi. Filmările sau făcut de pe un camion și de pe un trepied, aflate la distanță destul de mare, dar așezate astfel încât cele două puncte se puteau viza reciproc. Alte cadre au fost înregistrate cu un aparat mobil. Niciunul dintre aceste imagini nu arată însă obiectul decât din față (probabil partea superioară).

Un al doilea set de înregistrări arată disecția unei ființe aparent umanoide, de mici dimensiuni. Pe masa de autopsie nu mai era decât un tors, cu un singur umăr vizibil, și un braț detașat. Coșul pieptului nu era mai mare decât al unui câine de talie mijlocie, brațul avea patru degete. Toate aceste resturi aveau culoarea verde... Persoanele care lucrau cu **cadavrul** aveau mănuși, dar nu purtau măști de protecție nici ochelari.

Autorii filmului american (prezentat de binecunoscutul actor Roger Moore) au luat o declarație de la scriitorul Veniamin G. Vereșceaghin, care s-a arătat convins că obiectul găsit căzuse în pădure încă din toamna anului 1968 (când, aparent, mai mulți martori au văzut prăbușirea), publicând și o carte în care argumentează această ipoteză. Între timp au apărut și documente scrise din arhiva KGB care fac referire la operațiunile de recuperare și a fost găsit și un martor, care afirma înța camerei de luat vederi, că a participat personal la această operație, **Inițial** s-a crezut că este vorba de un avion spion american, apoi s-a constatat că nicio putere pământeană nu poseda astfel de aeronave. Uniformele, indicativele militarilor, totul, pleda pentru autenticitatea peliculei. Producătorii afirmau **că filmul** de pe cele patru bobine fusese examinat cu grijă, fiind găsit autentic, provenind din perioada respectivă și având calitatea folosită pentru acest gen de operații. O doctoriță a recunoscut chiar sala de disecții.

În filmul american apar și două personalități incontestabile ale ufologiei mondiale: Vladimir Ajaja, directorul Comisiei pentru studiul fenomenelor paranormale al Societății de Radioelectronică și Telecomunicații din Moscova, și mai vechea noastră cunoștință, Stanton Friedman. Amândoi sunt de părere că datele aflate la dispoziție nu exclud posibilitatea că în cazul de la Sverdiprsk, să ne găsim confrunțați cu un „Roswell” rusesc. S-a emis chiar ipoteza că și industria militară sovietică ar fi profitat, la rândul, ei, din „reingineria” unor artefacte găsite în **OZN-uri**.

La început s-au emis ipoteze precum că filmul putea să fie făcut într-adevăr de KGB, în perioada respectivă, dar să fie unul „demonstrativ” ori de „școală”, destinat vizionării și discutării, ca un „studiu de caz”, sau testării psihologice a unor persoane din structurile KGB, ori produs poate chiar cu scop de dezinformare.

Din păcate însă, pentru o istorie atât de frumoasă, s-a descoperit ulterior că nimeni nu auzise în Rusia de scriitorul Veresciaghin, deci nici de cartea arătată în film, și, ceea ce este mult mai grav, a fost găsită o persoană care a declarat că filmul cu obiectul căzut în pădure fusese turnat recent, în Rusia, de o firmă particulară, chipurile pentru un clip publicitar, în care, conform comenzii, trebuiau să apară soldați în uniforme și cu armament specific KGB-ului în 1969... într-adevăr, pe cutia casetei video%

exista o mențiune că filmul a fost realizat în scop de amuzament (entertainment). Să fie deci un caz rezolvat?

Au obținut rușii tehnologii de la extraterestri?

Cititorul familiarizat cu peisajul ufologiei americane va simți, fără îndoială, un sentiment de stinghereală descoperind că și în Rusia, sau alte țări din fostul URSS, reapar, sub, o formă mai mult sau mai puțin asemănătoare, toate istoriile bizare cunoscute: prăbușiri de OZN-uri

(cazul tipic cel de la Roswell), zvonuri despre utilizarea pentru industria militară a unor echipamente recuperate, înțelegeri secrete cu extraterestrii, entități biologice nepământene în adâncul unor baze subterane, experimente cu OZN-uri ca în Aria 51 etc.

Un exemplu îl constituie scrisorile investigatorului OZN Anton A. Anfalov, din Ucraina, adresate cunoscutului editor Tim Beckley și rezumate de Tim Swartz în *Conspiracy Journal*! Toate aceste date le-a făcut cunoscute și pe internet. Anfalov afirmă că informațiile sale provin din surse de mare încredere: cercetători, militari, informatori guvernamentali și sunt dincolo de orice dubiu. Aparent, Anfalov acceptă fără rezerve informațiile primite de la sursele sale. Este oare sincer? Colpoartea, conștient sau nu, materiale destinate „intoxicării”? Dacă da, cine se află în spatele acestor manipulări și în ce scop? Din păcate, în această privință, peisajul rus apare și mai puțin „transparent” decât - cel american.

Primul OZN recuperat de ruși ar fi fost cel căzut la 21 ianuarie 1959 lângă Gdynia, în Polonia. S-a spus că a fost găsit și un cadavru de extraterestru, care a fost autopsiat la un institut al Academiei Sovietice de Științe. Au urmat alte cazuri de OZN-uri recuperate, în anii șaizeci. În 17 februarie 1979 din nou s-au descoperit doi extraterestri morți într-un OZN* prăbușit lângă Jigansk, nu departe de Iakutk. Un alt OZN prăbușit a fost găsit, în același an, lângă Lihanovo, în Urali. După autopsie, atât corpurile cât și OZN-urile au fost transportate la centrul militar de cercetări OZN de la Odintovo, lângă Moscova. La unitatea 25840 din Odintovo ar exista echivalentul rusesc al faimosului „Hangar 18”, iar într-un laborator biologic subteran, lângă Dmitrievka, se spune că ar fi studiate „entitățile biologice extraterestre” capturate. Afirmativ, aici s-ar păstra peste o duzină de cadavre și ar fi,

în plus, reținute alte câteva „entități” care au supraviețuit și cu care s-a putut stabili un contact.

Anatolii Logunov, vicepreședintele Academiei de Științe a URSS, implicat în „măsurile speciale” luate în acest sens, a confirmat, în 1990, realitatea cazului de la Jigansk. Vsevolod Troițki, membru corespondent al aceleiași academii, a confirmat, înainte de moartea sa, survenită în 1996, că militarii au ascuns cu grijă aceste cazuri față de public, au exercitat presiuni asupra martorilor pentru a nu divulga ceea ce știau și au condus campanii de dezinformare.

Un exemplu în acest sens ar fi cazul Svetlanei Petrova. În aprilie 1997, ea a declarat, prin canalele Agenției de Informații Financiare, că, din informațiile pe care le deține, „de peste douăzeci de ani, treizeci de mesageri din Orion lânchezesc în captivitate, în laboratoare subterane secrete ale Marelui Stat Major, în stepa din Orenburg. Ei au fost arestați în 25 decembrie 1976”. După această declarație, Petrovna a fost concediată din postul pe care-l ocupa și declarată bolnavă psihic. Ea s-a adresat, fără succes, tribunalului din Tver în vederea restabilirii drepturilor sale civile. Se pare chiar că a scăpat ca prin minune de un atentat la viața ei, ca și de încercările care s-au făcut pentru a fi internată într-un ospiciu. De altfel, în același oraș Tver, cu câțva timp înainte, Dr. A. Zolotov, cercetător și **ufolog**, a fost ucis de făptași rămași necunoscuți.

Anfalov mai știe că de OZN-uri se ocupă și unitatea militară 73790, aflată lângă satul secret Jitkur, pe cel de al 4-lea poligon central de testare Kapustin Yar. Observațiile făcute, începând cu 1974, de cei ce se aventurează în apropierea acestei zone, seamănă foarte mult cu cele raportate la Aria 51, S-4, Nellis sau White Sands. După investigatorul **ucrainean**, centrul de cercetări OZN de la Jitkur este probabil cel mai mare de acest fel din Rusia.

Aici există vehicule capturate, dintre care unele funcționale, examinate pentru a fi reproduse și supuse periodic testărilor, între acestea și o navă în formă de cilindru și alta în formă „de delfin” care se poate deplasa la fel de bine și sub apă. Unele OZN-uri sunt pilotate, altele automate.

Anfalov mai dă și codul și localizarea altor nouă unități militare implicate. De asemenea, ufologul **ucrainean** are cunoștință de un complex subteran în munții Ural, asemănător cu cel de la baza Dulce (New Mexico), ca și de un număr de proiecte vizând OZN-urile: Setka AN, Setka MO (între 1978 și 1984), altele cu nume englezești: Galaxy MO, Galaxy AN (1984 - 86), Horizon MO, Horizon (1986 - 1990) și Tread1, Tread2, Tread3 (în anii nouăzeci). Un document existent în cadrul acestui al treilea proiect ar conține, după alți autori, informațiile pe care le aveau rușii privitor la prăbușirea de la Roswell și la MJ-12 (!).

Anfalov are cunoștință și de un film, făcut în mai sau iunie 1964, în interiorul bazei militare de la Odintovo, film care redă o întâlnire dintre ofițeri superiori sovietici și extratereștri. Filmul a fost arătat în 1995 ufologului rus Vadim Cemobrov, inginer la Institutul de Aviație din Moscova.

Ca și în cazul americanilor, autoritățile rusești ar fi fost corupte prin mici „cadouri”, primite de la vizitatorii din spațiu, pentru a închide ochii la ilegalitățile și abuzurile pe care extratereștri le comit pe Pământ: exploatarea unor minereuri, experimente genetice pe vite (găsite mutilate) și, mai ales, răpirea unor oameni, marcarea lor prin implantate, utilizarea lor drept cobai. Uneori „cadourile” au servit chiar ca obiect de negoț față de terți. Astfel, tehnologiile de creștere a unor cristale cu proprietăți speciale, procurate de ruși de la extratereștri, ar fi fost vândute puterilor occidentale, la un preț foarte mare. Alte tehnologii obținute de ruși de la extratereștri

ar viza armele psihotronice, utilizate, între altele, pentru a controla grupuri de civili.

În contrapartidă, fenomenul răpirilor ar fi la fel de răspândit în spațiul ex-sovietic ca și în America. Într-unul dintre scrisorile sale, Anfalov scrie: „Am investigat eu însumi persoane, din Rusia și Ucraina, care afirmă că sunt în legătură cu extraterestrii și că sunt monitorizați după ce au fost răpiți de aceștia”. „Cenușii și extraterestrii de tip nordic nu sunt din Zeta Reticuli sau Orion. Am dovezi că ei sunt de pe planetele Zonnery și Tio din sistemul stelar Sirius A”.

Conform unor date oficiale, din partea Ministerului de Interne al **Ucrainei**, date confirmate lui Anfalov de locotenent colonelul în retragere Serghei M. Paukov, care a lucrat în contrainformațiile armatei, în Ucraina dispar fără urmă, anual trei-patru mii de persoane. Dintre aceștia, se apreciază că circa 5% (deci 150 - 200 de persoane) sunt răpite de extraterestrii, fără a se mai întoarce vreodată pe Pământ, Ei ar fi duși într-un soi de „grădini zoologice”, amenajate pe alte, planete sau pe stații cosmice, ori ar fi folosiți ca „materie primă” pentru sinistre experimente genetice sau poate ca sclavi.

Anfalov afirmă că toate aceste date în privința OZN-urilor sunt acoperite de o conspirație a tăcerii din partea oficialităților. Această conspirație este una mondială, iar Rusia este o parte importantă a ei.

13. OFICIALITĂȚILE ÎNCEP SĂ RECUNOASCĂ

În anii nouăzeci, pentru prima dată, oficialități guvernamentale ca și ofițeri de rang înalt din țări importante, declară că OZN-urile reprezintă o realitate căreia nu i se cunoaște originea, că ipoteza extraterestră nu trebuie exclusă și că se impune luarea unor măsuri în cazul în care această ipoteză s-ar adeveri. Oamenii de știință, dar și Vaticanul, se pronunță pentru studierea fenomenului.

Invazie de OZN-uri triumphiulare pe cerul Belgiei în anii nouăzeci s-a întâmpnat ceva care a marcat, aparent, o ușoară schimbare în atitudinea cercurilor militare, în comparație cu deceniile precedente. În multe țări, între care Anglia, Belgia, Ungaria, Italia, Rusia, Spania etc. ministerele apărării au luat decizia de a face publice, mai direct sau pe căi ocolite, o parte din dosarele privind fenomenul OZN pe care le posedau. Evident, motivele au fost multiple. Pentru a le înțelege, e util să trecem în revistă câteva evenimente.

În seara de 29 noiembrie 1989 pe cerul Belgiei, într-o zonă de mică întindere, în jurul localității Eupen, de lângă granița germană, au apărut, pe neașteptate, una sau mai multe obiecte care nu semănau cu nimic cunoscut. În zilele următoare, oficialitățile au primit cel puțin o sută douăzeci de rapoarte de la martori independenți, între care mulți militari, jandarmi, polițiști. În aceste rapoarte revin aceleași detalii, dar și variațiile firești în astfel de cazuri. Unii spuneau că obiectul văzut era triumphiular, alții au văzut un romb sau o „aripă zburătoare”, cu anvergura de 15 metri, 30 metri, sau chiar mai mare. Obiectul zbura la joasă înălțime, staționa într-un punct, se întorcea în loc, se înclina, după care se depărta cu o viteză fantastică, toate acestea fără niciun zgomot. Obiectul era împodobit cu lumini multicolore și avea un soi de hublouri. Partea de jos era plată iar în centru avea o lumină roșie, ca a unui girofar. Când trecea deasupra unui automobil, acestuia i se deconecta toată instalația electrică: i se stingeau farurile, se oprea motorul, aparatul de radio etc., toate revenind la normal când obiectul se îndepărta.

La un centru dotat cu detectoare de inducție magnetică s-a înregistrat o variație sinusoidală a câmpului magnetic, cu frecvența de zece cicli pe secundă. Anumite iregularități ale semnalului au sugerat oamenilor de știință posibilitatea ca aceste oscilații să trădeze comunicații

radio de foarte joasă frecvență.

Obiectele au reapărut după două zile, apoi în 2 și 11 decembrie, semnalându-se, cu intermitențe, până în primăvara anului 1990. Ele au fost văzute, repetate ori, și pe radarele militare. Unii martori au văzut un astfel de obiect, așezat pe sol și apoi decolând. Poliția, anunțată, a constatat că în locul respectiv iarba a rămas ca tunsă și acoperită cu o substanță gelatinoasă gălbuie. Între martori s-au numărat, între alții, un specialist în meteorologie al forțelor aeriene, un profesor universitar, un locotenent colonel al armatei belgiene, care se afla la volan, alături de soția sa etc.

Era perioada războiului din Golful Persic, în care americanii și-au surprins adversarii prin avioanele F-117A (Stealth) invizibile radar, de formă triunghiulară, deci unor ziaristi le-a fost la îndemână ca să speculeze că de fapt martorii văzuseră o variantă a acestui avion. Din păcate, diferențele sunt însemnate: F-117 este zgometot, nu poate zbura cu o viteză mai mică de 300 de kilometri pe oră, existând și diferențe în privința dispunerii luminilor, a hublourilor etc. Observațiile rămân valabile și pentru alte tipuri de avion care au fost aduse în discuție (B-2, RPV, ULM, AWACS etc). Încercările de identificare cu un avion secret au iritat, bineînțeles, partea americană, care s-a văzut astfel acuzată implicit că efectuează zboruri neanunțate, peste zone populate dintr-o țară străină, încălcând convențiile în vigoare. Ca urmare, ambasada americană a dat o dezmințire oficială, negând existența oricărui astfel de zbof. Dar iritate au fost și forțele aeriene belgiene, care se simțeau umilite, fiind incapabile nu numai să alunge dar chiar să identifice misterioșii intruși, în ciuda avioanelor de vânătoare F-16 ridicate, prompt, pentru interceptie. În sfârșit, a fost lezat, evident, și bunul simț, deoarece niciun fabricant de armament nu și-ar testa vehiculul secret de-a lungul unor autostrăzi iluminate a

giorno, sau la rasul acoperişurilor, într-o țară străină, îngrozind mii de oameni și putând isca astfel inutile complicații diplomatice. De pildă, dacă era vorba de avioane americane, acestea puteau fi testate în liniște deasupra imenselor teritorii deșertice din Nevada sau din alte state din centrul SUA.

Philip Imbrogno, investigatorul cazurilor de pe valea fluviului Hudson, se întreba ce s-ar fi întâmplat dacă, în cursul acestor „zboruri experimentale” presupusul avion s-ar fi prăbușit, incident de loc rar în cazul unor testări. Cine și-ar fi asumat* un asemenea risc? Chiar și Philip Klassy faimosul „demistificator” al fenomenului OZN, a fost de părere că OZN-urile triumphiulare văzute în Belgia, ca de altfel și cele de pe valea fluviului Hudson, nu puteau fi, în niciun caz, avioane experimentale.

Pentru prima oară în lume, în controversata istorie a fenomenului OZN, un ministru al apărării, în cazul nostru Guy Coeme, a autorizat militarii forțelor aeriene să coopereze fără rezerve cu o organizație civilă, și anume SOBEPS, căruia i s-au pus la dispoziție toate rapoartele primite și chiar un avion echipat cu camere video în infraroșuși cu senzori electronici sofisticati. Menționăm că SOBEPS avea în componență cercetători de largă recunoaștere, cum ar fi profesorul Leoi Brening, de la Universitatea Liberă Bruxelles, sau profesorul August Meessen, de la Universitatea Catolică din Louvain.

În noaptea de 30 - 31 martie 1990, mai multe puncte de observație, vizuale sau radar, de pe aeroporturi militare, au semnalat din nou apariția obiectelor. Timp de o oră, începând cu ora 0.05, au existat nouă tentative de interceptie, efectuate de-avioane F-16. În trei cazuri obiectivul a fost fixat de radarul avionului, dar numai câteva secunde, după care OZN-ul a reușit să scape. După anumite surse, martorii au expediat 2600 de rapoarte, majoritatea la jandarmerii, privitor la observațiile din

noaptea aceasta.

Martorii acestor întâlniri au făcut și numeroase fotografii și înregistrări video. Una dintre cele mai reușite fotografii a fost realizată în provincia Liège, la începutul lunii aprilie 1990. Fotografia înfățișează trei lumini mari, la colțurile obiectului, și o lumină roșie în centru. O echipă de experți de la Școala militară regală din Belgia, sub conducerea profesorului Mark Acheroy, a procedat la o prelucrare digitizată a negativului, scoțând la iveală detalii care nu puteau fi distinse cu ochiul liber: astfel, cele patru lumini păreau fixate pe un obiect triunghiular solid, iar luminile semănau cel mai bine cu jeturi de plasmă. În memoriul final; predat la 13 decembrie 1993, se preciza că „a fost imposibil să se descopere vreun indiciu că documentul ar putea fi un fals, spre deosebire de alte documente care ne-au fost remise de SOBEPS”. Mențiunea din urmă se referea la fotografii fabricate special de societatea belgiană pentru studiul OZN-urilor, pentru a fi contrapuse fotografiei autentice. François Louange, specialist francez în interpretarea imaginilor de satelit, declarase și el, după analizarea fotografiei, că „im este un trucaj, iar martorul a fotografiat cu adevărat un obiect material pe cer [...] nu rămân decât două ipoteze: o aeronavă secretă, sau un vehicul extraterestru autentic”.

Colonelul Wilfried de Brouwer, șeful operativ al foietelor aeriene belgiene, avansat general în 1991, a convocat la 11 iulie 1990 o conferință de presă, ca o concluzie finală la anchetele care au urmat valului de observații. 1 a precizat că, ori de câte ori era prins de radar, x>biectul își schimba viteza, aproape instantaneu (într-un interval insesizabil chiar și pentru calculatoarele atașate aparatelor de măsură), de pildă, de la circa 200 kilometri pe oră la circa 1800. La fel, la un moment dat, el și-a schimbat altitudinea de la circa 2000 de metri la 250, într-o secundă. Sub plafonul de 200 de metri toate cele

cinci radare militare, care urmăreau simultan obiectul, l-au pierdut de pe ecrane. Accelerația pe care o presupun astfel de manevre (minimum 40 g) este imposibil de suportat de orice pilot uman. În plus, depășirea vitezei sunetului trebuia să dea naștere la un imens „bang” cauzând spargerea geamurilor și alte stricăciuni la clădirile aflate în zonă; or mișcările obiectului s-au desfășurat într-o liniște desăvârșită. Manevrelor au fost înregistrate simultan de radarele a doua avioane, aflate la o oarecare distanță între ele, ca și de un al treilea radar, de la sol, ceea ce excludea posibilitatea unui semnal parazit. De Brouwer a recunoscut că „manevrele OZN-urilor dovedeau o anumită logică”. Brouwer a mai spus: „va veni în mod sigur ziua în care fenomenul [OZN] va fi observat cu mijloace tehnologice de detecție și colectare de date care nu vor lăsa nici cel mai mic dubiu (privind originea sa. Aceasta va ridica o parte din vălul care acoperă misterul de mult timp; un mister care continuă și în prezent. Dar el există, este real și acest fapt în sine constituie deja o concluzie importantă”.

În concluziile unui raport oficial, W. De Brouwer recunoștea că: „Forțele Aeriene Belgiene n-au fost capabile să identifice nici natura nici originea fenomenului. Totuși, ele au avut suficiente elemente pentru a exclude următoarele presupuneri:

a) baloane. Imposibil, datorită vitezelor variind extrem de mult (confirmate vizual și prin radar); - b) vehicule ultraușoare motorizate. Din aceleași motive ca pentru baloane;

c) vehicule pilotate de la distanță. Imposibil, datorită capacității de a rămâne suspendate la punct fix;

d) avion; (inclusiv Stealth). La fel ca pentru punctul c) și datorită lipsei zgometului;

e) proiecții laser sau miraje. Improbabil, datorită lipsei suprafeței de proiecție (nu existau nori). Luminile au

fost observate din locații diferite. Luminile s-au deplasat pe distanțe de peste 15 mile nautice. Mirajele nu pot fi detectate prin radar.

Nicholas Redfem, în cartea sa *A Coverî Agenda* (1997), estimează că probabil faptul cel mai notabil, referitor la „valul belgian” a fost interesul ieșit din comun al cercurilor guvernamentale belgiene și americane. Între altele stă mărturie un document, desecretizat între timp, elaborat în martie 1990 de Agenția de informații a apărării SUA și difuzat către CIA, Secretarul de Stat pentru apărare, Casa Albă, Statul Major al trupelor Air Force din Europa, NATO și Comandantul forțelor navale americane staționate în Europa. În document se dau detalii despre observațiile efectuate, despre ipoteza că aceste observații se datorează unor avioane americane și despre dezmințirile părții americane.

Nick Pope, expert guvernamental britanic, aprecia că implicațiile cazului belgian sunt înfricoșătoare. „O alcătuire structurată a zburat în spațiul aerian belgian, a fost observată în mod clar de la sol și prin radar și a scăpat de urmărirea celor mai rapide și mai sofisticate avioane de vânătoare pe care belgienii le posedau... în fapt, ele s-au dovedit neputincioase. Ce s-ar fi întâmplat dacă triumphiul, ce-o fi fost el, s-ar fi dovedit ostil?”

Ministerul Apărării al Marii Britanii urmărește fenomenul în ianuarie 1979, în Camera Lorzilor a avut loc o discuție furtunoasă despre importanța fenomenului OZN. Printre protagonști s-au aflat lordul Peter Hill-Norton, fost amiral comandant al marinei militare britanice, fost șef al Marelui Stat Major între 1971 - 1973 și președinte al Comitetului Militar NATO. și lordul Brinsley Le Poer Trech, Conte de Clancarty. Hill-Norton era convins nu doar de realitatea OZN-urilor ci și de importanța studierii naturii lor, având în vedere potențială amenințare pe care ele ar putea-o reprezenta la adresa securității naționale, iar

Lordul Clancarty întreținea bune relații cu principalele asociații pentru studiul OZN-urilor din Mare-Britanie. Cei doi au înființat, la scurt timp după aceea, un Grup de Studiu al OZN-urilor în cadrul Camerei Lorzilor, cu membri aparținând tuturor partidelor, grup care la ora actuală din păcate nu mai funcționează.

Nick Pope, de care aminteam mai sus, în contextul cazurilor belgian și Woodbridge, a publicat în 1996 în Marea Britanie o carte, care a devenit.

— Circa douăzeci și opt de kilometri.

așa cum ne asigură coperta ediției de buzunar din 1997, „No. 1 Bestseller”. Titlul complet al cărții: Open Skies, Closed Minds: For the First Time a Government UFO Expert Speaks Out (Ceruri deschise, minți încuiate: pentru prima oară un expert guvernamental în OZN-uri se pronunță). Autorul cărții a condus, între 1991 și 1994 secretariatul 2 (a) al Statului-Major al aerului (Air StajJ) din Ministerul Apărării al Marii Britanii, secretariat la care se examinau rapoartele privind OZN-urile. La început foarte sceptic, Pope a devenit convins de realitatea acestui fenomen pe măsura cunoașterii cazurilor penare le-a investigat personal. El afirma că din aceste cazuri putea fi construit ușor un serial de tipul „dosarele X”.

La postul său, Pope a fost surprins să constate că militarii din forțele aeriene britanice erau foarte deschiși privitor la fenomenul OZN. Explicația consta în sensibilitatea lor crescută față de amenințarea unei tehnologii superioare, ca și în faptul că, la un eventual gest ostil al ozn-urilor, avioanele militare ar fi fost primele trimise să încerce să rezolve problema. În plus, mulți văzuseră OZN-uri.

Investigatorul englez Omar Fowler a catalogat, între decembrie 1994 și mai 1995, doar în regiunea Derbyshire din centrul Regatului Unit, cincizeci și două de observații ale unor OZN-uri enoqne, majoritatea având formă

triunghiulară. În seara de 23 august 1994 doi martori au avut șansa să filmeze, cu o cameră video, un astfel de QZN. La un moment dat, s-au apropiat două elicoptere; luminile OZN-ului s-au stins imediat și nu s-au reaprins decât în momentul în care elicopterele s-au depărtat. Forțele aeriene britanice au declarat ulterior că niciun aparat al lor nu fusese în zonă la momentul respectiv.

La 6 ianuarie 1995 un Boeing 737 al companiei British Airways, în timp ce se afla la altitudinea de 1300 de metri, pregătindu-se să aterizeze pe aeroportul din Manchester, a trebuit să facă o manevră bruscă pentru a evita coliziunea cu un OZN care s-a apropiat din dreapta. Nava misterioasă, de formă triunghiulară alungită, a trecut razant deasupra carlingei, atât de aproape încât copilotul și-a aplecat, instinctiv, capul. Obiectul nu fusese reperat de radare. Echipajul, foarte impresionat, a făcut un raport, ceea ce a reprezentat mai degrabă o excepție, piloții preferând, de regulă, să treacă sub tăcere astfel de întâlniri. Concluzia autorității aviației civile, adoptată după un an de anchete, a fost „<caz nerezolvat”. Întâlniri similare s-au petrecut mai multe în spahiul aerian britanic.

Nick Pope, estima că există, în toată lumea, circa 13 milioane de oameni care „au văzut ceva”. El spunea că după experiența, de peste cincizeci de ani, a altora și a sa personal, 90 - 95% din aceste observații pot fi explicate în termeni obișnuiți: sateliți, bolizi, avioane, elicoptere, experimente sau exerciții militare, fenomene meteorologice, farse etc. „Rămân însă cel puțin 650.000 observații, în toată lumea, pentru care nu există explicații. Peste 50% din public este convins că o parte dintre OZN-uri au origine extraterestră. Tot ce poate spune Ministerul Apărării despre aceste observații este că rămâne deschis față de ele. Presupun că aceasta este o modalitate elegantă de a spune că nu avem nicio idee ce ar putea fi obiectele raportate. Poziția ministerului a fost, întotdeauna, că nu s-

au găsit încă indicii ale vreunei amenințări din partea acestora la adresa Regatului Unit. Ar fi fost mai corect să se spună că nu avem dovezi că pe cerul nostru ar fi avut loc un act ostil pe față – deocamdată [...] dar nu avem nici dovezi că un fenomen foarte real, precum OZN-urile, este inofensiv”. Pope adăuga: „dacă subestimarea inamicului este considerat un păcat în lumea militarilor, incapacitatea de a-i recunoaște existența este un păcat cardinal”.

Pope a mai descoperit că rapoartele privind observațiile de OZN-uri făcute înainte de 1967 au fost sistematic distruse, fiind considerate „lipsite de interes social sau istoric”. Dacă în America au fost desecretizate circa 30.000 de documente privind observațiile OZN, numărul acestora în Marea Britanie era mult mai mic. Și totuși, în ambele locuri, există dovezi că anumite documente continuau să fie ascunse.

Investigatorul Armen Victorian a remarcat că secretariatul 2 (a) din Air Staff a fost condus de regulă de un funcționar civil fără o vechime deosebită, ceea ce nu era în concordanță cu importanța potențială a problematicii OZN. Investigatorul spune că el însuși a intrat în legătură, la un moment dat, cu alte structuri ale Ministerului Apărării al Marii Britanii, unde erau examinate rapoartele OZN mai sensibile. Tot el a remarcat că niciuna dintre observațiile făcute de marina militară nu a ajuns la secția 2 (a) din Air Staff.

Un alt autor britanic, Nicholas Redfern, în cartea sa *A Covert Agenda*, își exprimă și el, după investigații temeinice, convingerea că secretariatul 2 (a), unde lucrase Pope, era mai mult un paravan, o vitrină, menită să creeze impresia că fenomenul este sub control. În realitate aici soseau doar o parte din rapoarte, în primul rând cele trimise de marele public. Observațiile făcute de piloți, în special de cei militari; aveau un alt drum; ajungând la organisme mult mai secrete. Una dintre acestea pare a fi

localizată la baza RAF Farnborough din Hampshire, la baza RAF din Rudloe Manor, din Wiltshire, unde se află sediul central al serviciilor de poliție militară și de securitate ale forțelor aeriene britanice, ca și un centru de instruire în contrainformații. Oricum, se știe în mod sigur că poliția militară a efectuat propriile sale anchete în mai multe cazuri în care s-au raportat OZN-uri, fără ca rezultatele să ajungă la secția 2 (a) sau la marele public. În decembrie 1995, Kerry Philpott, purtătoarea de cuvânt a Ministerului Apărării, recunoștea că la Rudloe Manor se examinează toate reclamațiile privind „zborurile la joasă înălțime” ca și cele „neexplicate”, deci, evident, și multe dintre rapoartele OZN. Interesant este și faptul că Philpott i-a urmat lui Nick Pope la conducerea secției 2 (a). Un alt punct de concentrare a datelor este, se pare, secția de spionaj militar (DIS), la care sunt trimise, între altele, „semnalele” de orice fel, captate de militari și care nu aveau explicație. DIS lucrează în strânsă colaborare cu faimosul NSA din Statele Unite, având un rol similar.

Redfem mai observă că de regulă documentele secrete devin accesibile marelui public după treizeci de ani. O parte din rapoartele OZN mai vechi, făcute de militari, au putut fi cunoscute astfel. Alte documente au rămas totuși inaccesibile, chiar și după o perioadă mai lungă de treizeci de ani. Căutând să afle de ce, Redfem a descoperit un fapt interesant. Cele mai intrigante rapoarte OZN au fost ani de zile studiate de grupuri oculte de cercetători militari, care au introdus apoi, în dosarele respective, concluziile lor. Or, regula celor treizeci de ani pentru desecretizarea unui dosar ia drept bază cel mai recent document din acel dosar. Dacă deci cineva adaugă, o dată la câțiva ani, noi observații și concluzii la un dosar, dosarul respectiv ar putea rămâne inaccesibil la nesfârșit...”

Alte triumphiuri zburătoare

Aparițiile de triumphiuri zburătoare au continuat și continuă și azi, cu intermitențe, dar netulburat, atât în Belgia, cât și în Franța, Marea Britanie ca și în numeroase alte țări.

Nick Pope menționează că, la exact trei ani după valul de observații din Belgia, deci pe data de 31 martie 1993, după ce a sosit la birou, ca de obicei, a fost înștiințat că în noaptea precedentă pe teritoriul Marii Britanii avusese loc un mare număr de observații OZN. Cele mai multe rapoarte vorbeau de o formație de trei lumini, două mai puternice și una mai slabă, aparent legate rigid între ele. Formația ba plutea nemișcată, ba se deplasa cu o viteză incredibilă. Cei mai mulți martori erau din rândurile militarilor și ale poliției. Pe măsură ce Pope lua legătura, telefonic, cu unii martori, pentru a afla amănunte, alte și alte apeluri telefonice anunțau că misterioase obiecte luminoase fuseseră văzute și în alte zone. Cele mai multe observații, au avut loc între orele 1 și 1.30, în regiunile Devon, Cornwall, Somerset și Wales, dar și din Midlands și chiar Yorkshire, ca și cum obiectul ar fi efectuat un zbor în zigzag, cu o viteză inimaginabilă. La prânz devenise clar că „valul” de observații era cel mai mare din istoria Marii Britanii. Între timp începuseră să apară și rapoarte din Irlanda, Franța și... Belgia.

Au fost și observații care ridicau probleme speciale. O patrulă militară, însărcinată cu paza bazei militare de aviație Cosford, a raportat că obiectul a survolat zone de înaltă securitate ale bazei. Cinci persoane din Rugeley, Staffordshire, au văzut, la circa 300 de metri deasupra solului, un obiect luminos în formă de diamant. Diametrul său a fost estimat la 200 de metri. Ofițerul meteorolog de la baza aeriană Shawbury din Shropshire a văzât și el obiectul, plutind nemișcat, la distanță, apoi venind spre el cu mișcări nesigure, cu o viteză de câteva sute de kilometri pe oră. Oprit într-un punct, a măturat câmpia, încoace și

încolo, cu un fascicul luminos, timp de cinci minute, ca și cum ar căuta ceva. În acest timp martorul a putut estima că dimensiunile obiectului erau egale cu cele ale unui avion Jumbo Jet.

Pope a verificat imediat. Nu fusese nicio activitate aviatică în acea noapte care să poată explica măcar de departe cele observate. N-au existat baloane meteorologice. Nu putea fi un fulger globular. E drept, în acea noapte au reintrat în atmosferă resturile rachetei purtătoare a satelitul rus Cosmos 2238. Fenomenul putea fi văzut din Marea Britanie, dar în niciun caz nu putea constitui o explicație pentru cele văzute. Un astfel de obiect lasă doar o dâră de lumină pe cer, pentru câteva secunde, după care dispare. Pope a cerut ca benzile unor radare militare, care de regulă sunt șterse și reutilizate după un timp, să-i fie remise spre verificare. Spre neplăcuta sa surpriză, în afara unor semnale disparate, care puteau fi interpretate în mai multe feluri, benzile nu înregistraseră nimic. Totuși, martorii oculari erau prea mulți, prea demni de încredere și mărturiile lor erau prea concordante pentru a nu le da crezare. Singura concluzie logică a fost că, indiferent ce a fost obiectul zburător, radarele nu erau capabile să-l localizeze, ceea ce explica și faptul că nu fuseseră ridicate de la sol avioane pentru alungarea intrusului sau intrușilor.

Pope lucra în cadrul aviației militare, deci a aflat repede că nu fusese vorba de un aparat secret britanic. În consecință, Pope a contactat ambasada SUA întrebând dacă partea americană a testat cumva, în noaptea respectivă, vreun prototip secret, Răspunsul a fost negativ. Ce proveniență putea avea atunci obiectul văzut? Nick Pope recunoaște că acest val de observații l-a făcut pentru prima dată să se îndoiască de adevărul răspunsului pe care oficialitățile îl dădeau, sistematic, marelui public, cum că „OZN-urile nu sunt semnificative din punctul de vedere al

apărării naționale”. Pentru prima dată a devenit conștient că, dimpotrivă, faptul că „triumghiurile” erau capabile de toate câte s-au raportat, dovedea că problema lor era „de o importanță extremă pentru apărare” (subl. aut.).

Culmea ironiei, știrile privind aceste cazuri urmau să vadă lumina presei în ziarele din ziua de 1 aprilie 1994. Ceea ce era însă de-a dreptul sinistru, valul s-a produs exact la a treia aniversare a valului de OZN-uri triumghiulare semnalate deasupra Belgiei, în 30 - 31 martie 1991, observații care au pierdut, de asemenea, mult din credibilitate, dat fiind că relatările au fost difuzate în ziarele de 1 aprilie, zi în care ziarele se întrec în a publica păcăleli la adresa cititorilor. Noaptea de 30 - 31 martie era deci cel mai bun moment în care o paradă desfășurată de misterioasele obiecte zburătoare putea să devină „eluzivă” pentru marele public.

Recent, cineva din conducerea BBC, responsabil cu emisiunile de știință, a dezvăluit că, la vremea respectivă, BBC a primit, în mai multe rânduri, așa numite „Notificări D” cerând să nu se difuzeze știri sau emisiuni despre observațiile de OZN-uri triumghiulare. Notificările s-au referit atât la observațiile de pe valea fluviului Hudson (la mijlocul anilor '80), ca și la cele din Belgia (1989 - 90) și din Marea Britanie. „Notificările D” sunt emise de Ministerul Apărării al Marii Britanii; în cazul în care este necesar ca presa să nu facă publice anumite observații sau informații implicând domenii considerate secrete din rațiuni de securitate națională. Din acest motiv BBC s-a abținut să comenteze știrile privind acest tip de vehicule.

În cazul OZN-urilor triumghiulare s-a spus că ar fi vorba de vehicule experimentale secrete, cum ar fi ipoteticul avion britanic HALO, care ar fi fost planificat să fie operațional abia în 2013... Totuși, lucrurile sunt departe de a fi limpezi. Un redactor de la revista britanică UFO Magazine se întreba - „Dacă așa numitele triumghiuri

negre sunt, într-adevăr, avioane militare secrete, care sunt rațiunile pentru care acestea plutesc deasupra zonelor rezidențiale, îngrozind de moarte populația? Undeva, ceva, pur și simplu nu se potrivește". Într-un articol recent, Nick Pope își exprima, și el, opinia că este foarte puțin probabil ca „triumghiurile negre” să fie proiecte militare secrete, „Capacitățile și comportamentul în zbor al acestora sugerează că obiectele nu aparțin nici unui guvern pământean și nu intră în cadrele tehnologiilor pămâtenesc cunoscute”. Un alt analist spunea că, dacă există un avion britanic capabil de astfel de performanțe, el ar trebui să constituie prilej de fală și nu de tănuire. Redactorul revistei

UF O Magazine trage concluzia că interdicția se datorează, pur și simplu, faptului că oficialităților nu le place ca marele public să știe că alcătuirii zburătoare „străine” pot pătrunde, nepedepsite, în spațiul aerian britanic.

Mărturia bombă a lui Philip Corso în cartea The Day After Roswell, apărută în 1997 și publicată prompt și în românește cu titlul După Roswell, colonelul Philip J. Corso, afirmă, negru pe alb, că în perioada 1961 - 63, când a condus divizia de Tehnologii Străine a departamentului Cercetare-Dezvoltare al Armatei Terestre SUA, la Pentagon, a avut în responsabilitatea sa un fișet plin cu obiecte extraterestre, recuperate de la presupusa prăbușire a unui OZN la Roswell în 1947, și că a valorificat aceste obiecte în folosul dezvoltării tehnicii militare a SUA. După afirmațiile sale, în seara de 6 iulie 1947, a avut chiar șansa să vadă întâmplător, la Școala Militară de Informații de la Fort Riley (Kansas), într-un container, cadavrul unuiu dintre umanoizii aduși de la Roswell, plutind într-un gel roșcat...

Philip J. Corso nu era un fitecine. Cariera sa este binecunoscută. În 1942, lupta în Africa de Nord, ca tânăr

ofițer, contra armatelor lui Rommel. La începutul lui 1944 era căpitan de contrainformații în Roma ocupată de Aliați, unde a rămas până în 1947. În timpul războiului din Coreea, el a făcut parte din Statul-Major al generalului MacArthur, iar ulterior, pe timpul mandatului președintelui Eisenhower, a fost membru al Consiliului Securității Naționale (NSC), ceea ce l-a dus adesea în biroul oval al Casei Albe. Între 1961 și 1963 Philip Corso a fost șef al Diviziei de Tehnologii Străine a departamentului de Cercetare-Dezvoltare al Armatei Terestre SUA, cu sediul în clădirea Pentagonului. Colonel în retragere, el a ocupat ulterior numeroase funcții importante în companii civile. În 1997, profitând de relativa deschidere față de problematica OZN, ca și de faptul că unele documente secrete au devenit accesibile, în virtutea Legii Libertății Informației, Philip Corso, a publicat, cu contribuția lui William Bimes, cartea menționată mai sus. Motivul nu a fost financiar; de altfel, pentru lucrarea sa, el nu a primit o sumă deosebită. Philip Corso a murit, de un atac de cord, la 16 iulie 1998, la vârsta de 83 de ani, după ce efectuase un turneu prin mai multe țări ale lumii, promovându-și cartea.

Corso afirmă că, în 1961, șeful lui, generalul Arthur Trudeau, de care era legat printr-o colaborare mai veche și o profundă încredere reciprocă, i-a încredințat, în cel mai mare secret, un fișet conținând obiecte recuperate de la Roswell. Corso trebuia să afle la ce puteau folosi aceste obiecte și să propună o utilizare a lor de către industria militară americană.

În fișet, căruia i s-a adăugat apoi și o ladă, erau rapoarte cu autopsiile omuleților de la Roswell, descrierile obiectelor găsite la locul prăbușirii, plus o mulțime de artefacte, între care: fibre optice (necunoscute la vremea respectivă), capabile să conducă lumina, pe care o și descompuneau în diferite culori, apoi plăcuțe subțiri, dintr-

un material asemănător plasticului, pe suprafața căruia exista un păienjeniș de firisoare aducând cu o insectă strivită. Mai era o țesătură gri-argintie care nu putea fi ruptă, mototolită ori tăiată cu foarfeca, apoi un obiect ca o lanternă scurtă și groasă care s-a dovedit un bisturiu cu laser, o diademă a cărei utilitate n-a putut fi stabilită etc. În scurt timp pentru Corso devenise clar că imediat după accidentul de la Roswell forțele aeriene, marina etc. și-a însușit, fiecare, o cantitate cât mai mare din resturile recuperate ale OZN-ului prăbușit, iar acum încercau, într-un secret desăvârșit, să valorifice aceste produse, pe care, pentru necunoscători, le camuflau sub eticheta de „tehnologii străine”, presupuse roade ale spionajului.

Corso spune că a luat legătura pe rând cu un număr de mari companii ca: IBM, Hughes Aircraft, Bell Labs etc., care aveau în mod tradițional contracte cu armata. El înmâna unor persoane de încredere, în deplin secret, un astfel de obiect, prezentat ca procurat de la o armată adversă. Ulterior se încheia oficial un contract pentru a produce ceva asemănător spre folosul armatei americane. În felul acesta industria SUA ar fi realizat, începând cu anii șaizeci, cipurile cu circuite integrate, baza calculatoarelor actuale, armele cu laser de mare energie, antisatelit și antirachetă, fibrele optice, kevlarul, acel material superrezistent care se folosește la vestele antiglonț, binoclurile în infraroșu, pentru noapte etc. Unele cercetări sunt încă în curs, cum ar fi proiectilele din materiale ceramice invizibile pentru radar. Philip Corso pare a ști că, încă la sfârșitul anilor patruzeci, Stalin a fost extrem de iritat aflând că americanii, capturând un OZN la Roswell, puseseră mâna astfel pe o potențială sursă de tehnologii militare prin care puteau răsturna echilibrul dintre „cele două lagăre”. După spusele lui Corso, informațiile primite astfel au permis ca SUA să câștige războiul rece.

Dar Corso mai spune și că, după un timp, unele

dintre aceste realizări, de pildă arma cu fascicul de particule (preconizată, după cum spuneam, încă de Nikola Tesla), realizată în cadrul Inițiativei de Apărare Strategică „Războiul Stelelor” ar fi fost îndreptate, în secret, nu atât contra rachetelor intercontinentale sovietice cât pentru... a apăra Pământul de o invazie a unor PZN-uri. Armata americană și, implicit, omenirea ar fi posedat astfel, încă din 1974, o armă eficientă pentru doborârea unor obiective sare zboară în spațiul extraatmosferic, ca un sistem de telescoape prin care aceasta armă poate fi dirijată către obiectivul dorit, aceste arme fiind PpțecțiiQEtate de atunci în permanență.

Interesant că nici armata, nici CIA, deși solicitate intens în acest sens, nu s-au grăbit nici să confirme nici să dezmință dezvăluirile din cartea colonelului Corso. De pildă, la cererile lui Larry W. Bryant, de la organizația Right io Know (dreptul de a ști), răspunsurile primite conțineau, invariabil, fraze politicoase dar evazive, care se puteau traduce prin „nu ne veți face să mușcăm din capcana aceasta a credibilității pretențiilor lui Corso”. Datele medicale ale lui Corso, ca și calificativele primite în armată au fost declarate secrete de oficialitățile armatei. Informațiile asupra nivelurilor de secret la care colonelul a avut acces pur și simplu s-au pierdut. Pentru a rupe acest lanț, în 1999, Larry Bryant a dat în judecată: armata terestră, Air Force, FBI și CIA, în numele legii dreptului la informare, pentru refuzul accesului la anumite documente sau tergiversarea răspunsului la întrebarea dacă cele scrise de Corso reprezintă realitatea sau o mistificare! De pildă, CIA îi ceruse lui Bryant să plătească o taxă piperată pentru găsirea documentelor solicitate, deși legea prevedea scutirea de taxe pentru cazurile de importanță majoră. Dacă nici limpezirea acuzației că guvernul american acoperă o colaborare secretă cu extratereștrii, cu efect asupra tehnologiilor militare, nu prezintă o

importanța majoră, atunci ce anume ar putea prezenta? – se întreba retoric Bryant.

Cartea lui Corso a fost în general bine primită și în mediile specialiștilor OZN. De pildă, Timothy Good o considera, în 1998, o lucrare remarcabilă care pare să ridice în sfârșit vălul de pe secretele ascunse atâta vreme de serviciile de informații. De asemenea Jean Sider, tot în 198, spunea că este o carte fundamentală și o recomanda călduros spre lectură.

Stanțon Friedman, în cartea sa „Top Secret/Majic”, se arată și el convins că resturile unor obiecte extraterestre au fost folosite pentru avansul științific al multor ramuri industriale americane.

— Dar aceasta nu înseamnă că americanii au și intrat în posesia principiilor care stau la baza construcției și propulsiei OZN-urilor? El se întreabă ce ar fi făcut patronii lui Cristofor Colimb cladar fi găsit, prin absurd, \m submarin atomic, sau chiar savanții anilor patruzeci dacă li s-ar fi dat un ceas de mână electronic cu afișaj prin cristale lichide* Fără îndoială puteau copia câte ceva, dar în niciun caz n-ar fi putut produce ceva asemănător. Dacă armata americană deține la ora actuală resturi ale unor OZN-uri, ori poate chiar are unele contacte cu stăpânii acestora, ea n-ar fi în stare să fabrice în viitorul apropiat vehicule asemănătoare. Aceasta nu înseamnă desigur căntț va face eforturi pentru a fructifica cunoștințele căpătate astfel. Evident, totbî în cel mai strict secret, fie și pentru a-și menține avantajul față de rivali.

Raportul Cometa către conducerea Franței

Un alt document, oarecum surprinzător, ținând cont de nivelul persoanelor implicate, a fost publicat la 16 iulie 1999 în Franța: Documentul, de nouăzeci de pagini, poartă titlul „OZN-urile și Apărarea. Pentru ce trebuie să ne pregătim” (Las OVNI et la Defence: A quoi doit-on se preparer). Înainte de a fi dat publicității, el a fost expedit

președintelui Jacques Chirac și primului ministru. Lionel Jospin. Studiul a fost rezultatul a patru ani de cercetări efectuate de un grup independent de foști „auditori” ai Institutului de Studii au & nsate pentru Apărarea Națională (IHEDN) din Franța, ca și de experți din diiatkt domenii, formând o Comisie pentru Studii Aprofundate, prescurtat COMETA. Din acest motiv, documentul este mai bine cunoscut sub numele de „Raportul Cometa”.

Raportul este prefăcut de generalul de aviație Berrtard Norlain, fost director al IHEDN și începe cu un preambul de André Lebeau, fost președinte al Centrului Național pentru Studii Spațiale. Grupul de lucru COMETA a fost prezidat de generalul de aviație. Denis Letty, printre membrii ei numărându-se generalul de aviație Bruno Lemoine, amiralul Marc Merlo, Michel Algrin, doctor în științe politice, generalul Pierre Bescond, inginer de armamente, toți foști „auditori” IHEDN, iar și Denis Blancher, superintendent șef al poliției naționale din cadrul Ministerului de Interne, Christian Marchal, director de cercetare la Oficiul Național al Cercetării Aeronautice și generalul Alain Orszag, doctor în fizică. La lucrările grupului au mai contribuit și alți specialiști, între care Jean-Jacques Vilasco, cercetător și ufolog, François Louange» specialist în analize foto și generalul Joseph Domange de la IHEDN. Raportul este însoțit de șapte anexe deosebit de interesante, privind: observații radar în Franța, observații OZN făcute de astronomi, viața în Univers, colonizarea Spațiului Cosmic, Cazul Roswld și posibila dezinformare, vechimea fenbmenului OZN și elemente de cronol6 (gie, reflecții privind aspecte diverse: psihologice, sociologice și politice ale fenomenului OZN.

În râpett se arată că oficialitățile din jranța au luat în serios existența OZN-urilor încă de acum 25 de ani, începând cu instrucțiunile date în

*

acest sens jandarmeriei, în 1974, și cu înființarea organizației GEPAN (Grupul de Studii al Fenomenelor Aerospațiale Neidentificate) în 1977 și apoi a SE PRA (Serviciul de Expertiză a Fenomenelor de Intrare Atmosferică). Ambele au utilizat metode extrem de riguroase pentru cazurile analizate și au avut sprijinul necesar din partea autorităților. SE PRA nu este un club de lunatici sau de visători. În fruntea consiliului său științific se află Hubert Curien, fost ministru și cercetător binecunoscut. Astfel, pentru supravegherea eventualilor intruși, SE PRA poate să facă apel la jandarmerie, la aviația civilă sau militară, la meteorologia națională sau la alte instituții. Are la dispoziție radare, sisteme optice – de observare, inclusiv telescopul Solstice, cu oglinda de 4 metri.

Proiectul COMETA a examinat în detaliu o sută de incidente OZN, alese din 3.000 semnalate în Franța în ultimele două decenii. O bună parte din ele n-au putut fi explicate prin niciun fenomen natural sau creație omenească. Rezultatul acestor cercetări a făcut ca autorii studiului să scrie, negru pe alb, că calitatea fizică a OZN-urilor, cu performanțe de zbor neatinse pe Pământ, controlate de ființe inteligente este «cvasi-certă». Ca argumente, sunt prezentate atât cazuri remarcabile din Franța, cât și alte țări, inclusiv întâlniri ale unor aviatori militari, rapoarte privind ozn-uri în preajma silozurilor de rachete în Rusia, întâlniri apropiate etc.

Studiul COMETA analizează ipotezele privind principiile de propulsie ale OZN-urilor observate (de pildă principiul magnetohidrodinamic, antigravitația etc.), ca și cele privind efectele produse (de pildă oprirea motoarelor vehiculelor din apropiere). Unele dintre aceste ipoteze pot duce la dezvoltarea unor arme, de pildă cu microunde sau cu protoni. Emisia de protoni ar putea explica, de pildă, fasciculele trunchiate de lumină „solidă” semnalate

frecvent în asociere cu OZN-urile.

Sunt examinate și numeroase ipoteze privind originea OZN-urilor. Cele datorate unor farse și contrafaceri constituie rare excepții. Conspirația și manipulările datorate unor mici grupuri ultrasecrete nu sunt de luat în considerare în mod serios, ca de altfel nici variantele cu fenomene naturale, parapsihologice ori halucinații colective. Ipoteza unor arme secrete este de asemenea improbabilă. În schimb, așa cum subliniază și Concluzia generalului Letty, faptele acumulate de-a lungul anilor ne obligă să luăm în considerare ipoteza extraterestră cu diversele sale variante. Ipoteza extraterestră, chiar dacă nu poate fi încă dovedită, este singura care poate explica toate datele disponibile la ora actuală și extrem de serioasă prin posibilele consecințe.

Sunt menționate ca relevante, cel puțin în bună parte, informațiile puse în circulație de Philip Corso, interesante fiind și datele declarate de Nick Pope în Marea Britanie, sau cele făcute publice de KGB în Rusia» începând din 1991. Secretomania americanilor, de la incidentul Roswell încoace, este considerată „foarte stranie” și. explicabilă doar prin protecția cu orice preț a superiorității militare pe care Statele Unite au obținut-o din studierea OZN-urilor.

Deși nu există până în prezent probe privind acțiuni ostile din partea OZN-urilor, există cel puțin câteva cazuri în care se poate vorbi de încercări de intimidare. Materialul își pune întrebarea: Ce atitudine trebuie să luăm dacă totuși OZN-urile au origine extraterestră? Ce strategie ar trebui să adoptăm? Care sunt situațiile pentru care ar trebui să ne pregătim? Sunt luate în discuție mai multe scenarii: în care extraterestrii ar lua o inițiativă în vederea unui contact oficial, în care s-ar descoperi o bază OZN extraterestră, undeva pe Pământ, în cazul (considerat improbabil) al unei invazii, ori alte situații de urgență. Se

sygereză să se evite gesturile care ar putea fi interpretate drept o provocare, de pildă un atac armat asupra OZN-urilor.

Raportul COMETA se întreabă și ce intenții au misterioșii vizitatori, ce i-a făcut să vină la noi, vor să ne transforme în sclavi sau sunt binevoitori? Autorii raportului cred că vizitatorii se arată rar și treptat pentru a nu ne face să intrăm în panică; dar atitudinea lor ulterioară nu poate fi prezisă, prin urmare trebuie să fim pregătiți și pentru eventuale surprize neplăcute.

Raportul subliniază și necesitatea de a studia consecințele tuturor acestor ipoteze și scenarii la nivel politic, religios și al informării marelui public. Între altele, el recomandă măsurile care ar trebui luate la nivel oficial. Oricare ar fi natura OZN-urilor, ar trebui instituită o „vigilență cosmică” împreună cu evitarea riscului unor „manipulări destabilizatoare”. Ar trebui creat un comitet special, la cel mai înalt nivel guvernamental, însărcinat cu dezvoltarea unor ipoteze, strategii și pregătirea unor acțiuni de cooperare cu alte țări. Raportul spune că trebuie învinse prejudecățile de până acum, teama de ridicol, mergând în acest sens până la conferințe de informare în marile școli militare.

Pasul următor ar fi ca țările Uniunii Europene să încheie acorduri în acest sens cu Statele Unite. Se mai iau în calcul și „implicațiile aeronautice” derivând din studiul fenomenului OZN, ori cele privind industria apărării.

Administrația Clinton contra secretomaniei

Semne încurajatoare privind un anumit „dezgheț” vin și din America. Samh McClendon, decana corpului de presă de la Casa Albă, a difuzat, la 30 martie 1998, un comunicat în care afirma, între altele, că „o comunitate de cercetători și tehnicieni aflați în slujba guvernului sunt convinși că Obiectele Zburătoare Neidentificate, termen folosit de mulți ani pentru observațiile inexplicabile văzute

pe cer în toate statele Uniunii, sunt de fapt vizitatori din alte lumi. Marele pericol la adresa Statelor Unite și poate a întregii planete este că guvernul a plasat vâlul greu al secretului asupra acestui subiect". Ea explică în continuare că cei ce cunosc ceva se tem să discute despre originea extraterestră a OZN-urilor, de teama unor consecințe neplăcute, fie pe linie administrativă fie deoarece nu doresc să fie luați drept nebuni. În particular, aceasta se aplică și la ziariști și la editori. În felul acesta se pierde șansa de a cerceta și de afla mai multe despre acest subiect neliniștitor.

McClendon adaugă că, deși nu s-a făcut public acest fapt, administrația Clinton a cerut, la scurt timp de la instalare, în mai multe rânduri, rapoarte despre acest subiect. Laurance Rockefeller l-a informat personal pe Președinte și pe Doamna Clinton. Alții au prezentat rapoarte verbale sau scrise consilierilor prezidențiali Jack Gibbons (știință), Bruce Lindsay (personal), Anthony Lake (securitate națională), ca și vicepreședintelui Albert Gore. În aceeași perioadă Dr. Steven Greer, directorul Centrului pentru Studiul Inteligenței Extraterestre (CSETI), a făcut o informare, timp de trei ore, directorului CIA, amiralul James Woolsey. De. Steven Greer a inițiat o campanie de strângere de semnături pentru a declanșa audierea în Congresul SUA a martorilor care ar putea dezvălui ce dovezi deține guvernul despre navele pilotate de entități nepământene.

La scurt timp după aceasta, atunci când președintele Clinton l-a numit pe Webster Hubbell procuror general asociat, în cadrul Departamentului de Justiție, i-a trasat două sarcini exprese: să afle adevărul despre asasinarea președintelui John F.* Kennedy și cel despre existența ozn-urilor. Așa cum recunoștea Hubbell în memoriile sale, în ciuda poziției sale și a sprijinului prezidențial primit, el nu a fost în stare să rezolve aceste probleme.

McClendon amintește și de cartea *The Day After Roswell*, publicată în 1997 de Philip Corso, în care se spune că resturi ale navei extraterestre prăbușite la Roswell în 1947 și obiectele recuperate cu acest prilej au contribuit la avansul pe care americanii l-au câștigat în competiția cu sovieticii. Sarah McClendon arată că, pe lângă Philip Corso, există sute de persoane care lucrează sau au lucrat în sectoare secrete din apărare sau de cercetare, și care ar fi dispuși să depună mărturie sub jurământ că au dovezi că nave zburătoare nepământene pătrund în mod repetat spațiul nostru aerian. În ciuda tuturor acestor evidențe și a faptului că perdeaua de secrete începe să se dea la o parte încet-încet, Air Force neagă în continuare caracterul nepământean al incidentului Roswell, iar agențiile de informații militare susțin că problematica OZN nu intră în sfera lor de activitate.

Mai merită o mențiune și faptul că, în timpul campaniei din 2000, George Bush jr. a promis, și el, că, dacă va ajunge președintele SUA, va încerca să facă lumină în problematica OZN.

Se pronunță și Vaticanul în august 1996, Michael Hesemann, editor șef al revistei *Magazin 2000* i-a luat un interviu lui monsignor Corrado Balducci, membru al Curiei Bisericii Romanp-Catolice, reputat teolog și exorcist. Distinsa personalitate a spus că existența extratereștrilor nu poate fi negată, existând de acuma prea multe mărturii în privința lor, ca și a legăturii acestora cu fenomenul OZN. Să nu subestimăm valoarea mărturiilor omenești, religia însăși bazându-se, în bună măsură, pe mărturia oamenilor care au primit revelația divină. Evident, trebuie acordată o atenție maximă autenticității acestor mărturii. Există un pasaj în Noul Testament, în care apostolul Pavel se referă la Iisus ca la „Regele al Universului” nu doar al lumii pământești. Deci „totul în Univers, inclusiv extratereștrii,

OZN-urile etc. sunt reconciliabile cu Dumnezeu". Monsignor Balducci aprecia că probabil Dumnezeu nu ne-a spus nimic despre alte lumi locuite din Univers, pentru că a socotit că nu este necesar.

Natura oamenilor este mai mult materială, spiritualitatea lor fiind legată ea însăși de materie. Îngerii sunt spirite pure, care trăiesc în afara timpului și spațiului, spunea Balducci. Judecând după rapoartele martorilor, extraterestrii par să fie mai avansați decât noi pe partea spirituală, par să aibă spiritul mai independent de materie decât noi, dar n-ar fi exclus, tot atât de bine, să fie mai avansați doar pe plan științific, nu și pe cel spiritual.

Răspunzând la întrebarea dacă unii dintre îngeri ar putea fi de fapt extraterestrii locuind mai aproape de Dumnezeu, Balducci a spus că îngerii au avut în permanență vocația ajutorării pământenilor. Este foarte posibil ca fiecare om să-și aibă îngerul păzitor. În mod excepțional, îngerii se pot și întrupa. Balducci a adăugat: „Nu cred că îngerii utilizează farfurii zburătoare. Dar, desigur, ei ar putea să se folosească de ele pentru a ne demonstra ceva". Ceva mai târziu, tot el spune: „Să lăsăm știința să dovedească faptul că îngerii călătoresc cu farfurii zburătoare! Eu nici nu voi nega, nici nu voi afirma aceasta".

Unii cred - a continuat Balducci - că „multe istorii cu OZN-uri își au originea în psihic, în complexe și disfuncțiile oamenilor, că sunt halucinații ș.a.m.d. Această explicație ar putea fi valabilă în anumite cazuri, dar în niciun caz în toate. Un lucru e cert: fenomenul OZN există; bogăția de dovezi în acest sens este evidentă și nu poate fi negată". Răspunzând la o altă întrebare, Balducci a afirmat că „Extraterestrii [...] sunt ființe de o mare bunătate, care doresc să ne aducă mai aproape de Dumnezeu". Un eveniment OZN „trebuie examinat cu maximă atenție, nu ca un miracol, ci ca ceva aflat deasupra obișnuitului; nu ca

un incident divin sau demonic ci ca o realitate fizică, parte a naturii. În timp, progresul științific va veni atât în ajutorul parapsihologiei cât și a cercetării OZN”.

14. RĂZBOIUL STELELOR

I

Cât este de credibilă ipoteza extraterestră? Ce ar putea fi o supercivilizație? Asistăm la pregătirea unei invazii extraterestre? Industria militară este gata să profite de conjunctură. Marile puteri s-au înțeles în acest sens? Nu cumva invazia a și fost înfăptuită?

Ipoteza extraterestră

„Mințile sunt ca parașutele; lucrează cum trebuie doar atunci când sunt deschise” scrie Nick Pope în cartea sa. În problema fenomenului OZN, dorind să ne menținem mintea deschisă nu vom neglija, desigur, nicio aplicație posibilă, dar, înainte de toate vom apela la cea mai plauzibilă, înălțându-ne ochii spre cerul înstelat. Și ne vom întreba în ce măsură este acceptabilă ipoteza ca de acolo să vină vehicule și vizitatori, cu frecvența și cu stranietatea pe care ne-o sugerează rapoartele existente.

În vecinătatea de 54 ani lumină în jurul Pământului există circa 1.000 de stele dintre care 46 foarte asemănătoare cu Soarele. Multe dintre acestea posedă planete, majoritatea lor impropriei vieții. În Galaxia noastră, faimoasa „Calea Lactee” se găsesc circa 400 miliarde de stele. După câte se poate estima, din ceea ce cunoaștem la ora actuală, între acestea circa 1 miliard posedă planete pe care se poate instala o bază locuibilă. Pe 20 de milioane de planete se putea dezvolta viața în mod spontan, iar pe circa un milion ea ar putea ajunge la exuberanța biosferei pământene. Dintre acestea, pe circa 10.000 de planete ar putea să apară o ființă inteligentă, capabilă să creeze o „civilizație tehnologică”, în particular să construiască nave cosmice. Sper că nu sunt exagerat de optimist, afirmând că măcar câteva sute dintre aceste civilizații au și apărut și au

fost suficient de înțelepte să supraviețuiască pericolelor copilăriei (arme de distrugere în masă, dezastru ecologic total etc.) și să rămână în viață milioane de ani, devenind supercivilizații...

Estimările de mai sus sunt rezonabile. În literatură se întâlnesc unele mai optimiste, altele mai pesimiste. Cei care fac astfel de calcule mai evaluează, de regulă, și distanța medie care desparte două supercivilizații. În cazul nostru această distanță este, din păcate, de câteva mii de ani lumină. Dar, în mod straniu, aceiași cercetători, omit, aproape sistematic, să calculeze și distanțele în timp. Or, în aceasta constă cheia tuturor problemelor legate de destinul nostru cosmic.

După tot ce știm la ora actuală, Universul accesibil instrumentelor noastre s-a născut acum circa 17 miliarde de ani, prin faimosul Big Bang. Acest Univers conține cam o sută de miliarde de galaxii, multe asemănătoare Căii Lactee. Spre norocul nostru, Universul a fost favorabil vieții (după cum ne învață principiul antropic"). La început a fost doar hidrogen și heliu. Apoi, în gigantice explozii, s-au născut stele de generația a doua, apoi de generația a treia, precum Soarele nostru. În miezul acestor stele s-au făurit elemente chimice din ce în ce mai grele, care, la un moment dat au dat naștere și unor planete mijlocii, din metale și piatră, precum Pământul. Pe suprafața acestuia, acum peste 4 miliarde de ani, s-au născut germenii vieții. Au trecut apoi mai mult de două miliarde de ani până a apărut prima celulă, eucariotă, un alt miliard până la primul vierme, în sfârșit, încă un miliard până ce evoluția a străbătut distanța de la acest vierme până la omul capabil de călătorii cosmice.

Rămânând doar la cele câteva sute de civilizații născute în Galaxia noastră, vom observa că, în acest gigantic maraton al vieții și inteligenței, ele au avut șanse diferite. Există zone în Galaxie în care stelele de generația

a treia au apărut mai repede, altele în care au apărut mai târziu. Viața însăși putea evolua mai alert sau mai lent, în funcție de condițiile externe favorabile sau potrivnice. Ca în orice cursă, o diferență de 5% între primul și ultimul sosit poate fi socotită rezonabilă. Dar la scara Universului, aceasta înseamnă sute de milioane de ani, poate chiar un miliard... De pildă, la 37 ani lumină de noi se află Zetal și Zeta2 Reticul U două stele de tipul Soarelui, dar mai bătrâne cu un miliard de ani decât Soarele. Deci, cu o mare probabilitate, în Galaxia noastră ar trebui să existe civilizații cu sute de milioane de ani mai bătrâne decât cea pământească, iar ritmul în care apar aceste civilizații este de una la câteva milioane de ani...

La ora actuală stăpânim tehnologii prin oare am putea ajunge, în circa 50 - 100 de ani până la cea mai apropiată stea. Ceea ce ne lipsește sunt banii pentru a construi fie și 6 singură astfel de navă interstelară, dar lipsește și motivația, având multe priorități rhai importante. Dacă acestea ar exista, chiar dacă nu am mai desebperi niciun noii principiu de lotomoție, doar „sărind” de pe o planetă pe alta și multiplicând pe acestea navele stelare, peste un milion de ani am putea fi stăpânii Galaxiei. Am cunoaște toate planetele sale și vom fi colonizat majoritatea lor, vom fi cartat chiar traectoria tuturor asteroizilor mai acătării. Însă este practic de neconceput ca în acest răstimp să nu descoperim modalități de a călători (mult) mai repede decât viteza luminii. Chiar în vara anului 2000 s-a anunțat că s-au făcut pași în această direcție. Aceasta, evident, va scurta mult timpul colonizării Galaxiei.

Dar dacă în Galaxia noastră există civilizații cu sute de milioane de ani mai bătrâne decât noi, este firesc să presupunem că și ele au cucerit, în același mod, Galaxia, încă de acum câteva sute de milioane de ani și deci că, încă de pe atunci, au ajuns și pe Pământ, deci știu foarte

bine despre existența noastră. Și, deoarece în Galaxie o civilizație apare o dată la câteva milioane de ani, ar fi îndreptățită curiozitatea cu care aceste supercivilizații urmăresc evoluția omenirii.

Iar dacă cineva consideră că am fost prea optimiști, că ființele inteligente apar mult mai rar decât am socotit noi, reamintim că mai sus, am vorbit doar de Galaxia noastră, or, așa cum spuneam, în Universul accesibil simțurilor noastre există, estimativ, 100 de miliarde de galaxii. Dar ar putea să existe și alte universuri, deocamdată inaccesibile, lun-i „paralele”, aflate dincolo de cele trei dimensiuni spațiale, sau construite din alte stări de agregare ale materiei (de pildă „eterice” sau „subcuantice”), ori poate lumi atât de diferite încât mintea noastră nici nu le-ar putea concepe deocamdată.

Este deci practic imposibil să fim singuri. Tot așa cum este practic imposibil ca o superepilizație să nu descopere, timp de milioane de ani, modalități de deplasare prin care să poată ajunge, într-un timp rezonabil, în orice colț al Universului. Și trebuie să ne resemnăm că nu putem avea nicio idee despre principiile de fizică ori de tehnologie pe care o astfel de supercivilizație le-ar putea cunoaște și stăpâni. Așa cum s-a spus, de mai multe ori, acțiunile unei civilizații care ne-a depășit cu milioane de ani, mintea noastră nu le-ar putea deosebi de magie.

Ar trebui să ne temem?

Dar dacă o supercivilizație ne-a vizitat în urmă cu milioane de ani și, probabil, ne vizitează și acum, bunul simț ne spune că ea ar trebui să fie aici? să o putem vedea, să dăm mâna cu reprezentanții ei. Se spune că fi-ianul-Eopca Fermi ar fi ridicat prima dată această problemă, în urmă cu mai bine de cincizeci de ani, întrebându-țse retoric „unde sunt eiv\ Iar dacă nu-i vedem aici (și nici măcar nu-i recepționăm cu radiotelescoapele), nu cumva

nu există? Nu cumva suntem, totuși, singuri în Univers? Cei ce raționează astfel, este firesc să nege orice legătură între fenomenul OZN și civilizațiile extraterestre.

Alții, care acceptă realitatea fenomenului OZN, ca și faptul că s-ar putea ca el să fie tocmai semnul vizitelor discrete ale reprezentanților unor supercivilizații, se întreabă, la rândul lor: de ce aceste vizite se fac pe furiș. De ce nu există, de atâta timp, niciun semn că vizitatorii ar dori să ia legătura cu noi într-un mod oficial, într-un mod în care să respecte ierarhiile instituite între oameni. Ce semnificație ar putea oare avea acest refuz al comunicării pe față? Nu cumva el ar trebui să ne îngrijoreze?

Ambele atitudini sunt marcate de importante prejudecăți. De pildă, ideea că o civilizație care ne-a depășit cu sute de milioane de ani, poate un miliard, va folosi pentru comunicații interstelare undele radio (utilizate de noi abia de un secol) este ridicolă. Dar și mai ridicol este să ne imaginăm că o astfel de civilizație ar dori să stea de vorbă cu noi, de la egal la egal... Nu uităm că strămoșul nostru era* acum un miliard de ani, un viermișor, iar cel de acum o sută de milioane de ani un soi de șobolan. Ce va aduce speciei umane evoluția pe următorul miliard de ani? Mințile noastre nu pot concepe un răspuns; dar evoluția va fi probabil mult mai spectaculoasă decât cea din trecut... Este deci egal de imposibil de ghicit cum ar arăta ființele ajunse în acest stadiu pe alte planete. Dar s-au făcut speculații că ele n-ar veni aici „în came și oase” (dacă au așa ceva) ci s-ar manifesta, pe Pământ, prin intermediul unor bioroboți asemănători nouă, eventual fabricați chiar din material genetic pământean. %

Totuși, acceptând realitatea unor astfel de vizite, rămâne întrebarea: ce ar putea ele urmări?

Cele mai răspândite ipotezele analiștilor asupra posibilelor obiective ale unor lumi străine față de Pământ

și de pământeni, așa cum ele au fost dezbătute în literatură, sunt probabil următoarele:

ne paște o invazie, la ale cărei preparative asistăm; suntem o grădină zoologică sau o rezervație naturală a extraterestrilor; oamenii reprezintă niște cobai pentru experimente genetice, medicale sau sociologice.

sunt binevoitori; suntem înconjurați de dragostea unor veghetori sau grădinari ai Pământului; eventual asistăm la o manifestare a bunăvoinței divine).

sunt și buni și răi și se luptă între Ei; această ipoteză este sugerată și de cărțile sfinte.

Desigur, ipotezele de mai sus se pot nuanța ori suprapune parțial; de asemenea, ele nu epuizează toate explicațiile posibile.

Suntem pe cale să fim invadați?

Ipoteza invaziei a fost foarte la modă pe la începutul anilor '50, când mulți interpretau amplificarea fenomenului OZN drept pregătirea debarcării iminente ar unei civilizații agresive, care, într-o primă fază, și-a propus testarea capacității de apărare pe care ar putea-o opune armatele pământene. Mai târziu însă, pe măsură ce fenomenul continua netulburat, un deceniu după altul, ipoteza invaziei și-a pierdut treptat din credibilitate, rămânând un subiect fecund doar pentru autorii de povestiri și filme SF sau horror. Totuși se pare că la ora actuală a revenit din nou în actualitate. Oare de ce?

Jăstfel, de pildă, Ellen Crystall în *Silent Invasion* (1991), este convinsă că ocupanții OZN-urilor sunt pe cale de a înfăptui o invazie tăcută a Pământului; deghizarea navelor lor în avioane, elicoptere etc. este doar unul dintre semnele intențiilor lor necurate. Am amintit în capitolele precedente de mai multe incidente de acest tip. Faptul că, aparent, vizitatorii înșiși se pot deghiza în oameni care nu pot fi deosebiți de cei obișnuiți, e un alt exemplu dovedind cât ar putea fi de periculoși.

De ce ar râvni presupușii extraterestri Pământul? După Ellen Crystall principalul lor obiectiv ar fi zăcămintele noastre de beriliu", zirconiu și titan. O altă ipoteză a aceleiași autoare este că vizitatorii folosesc materiale biologice pământene pentru a-și revitaliza rasa, de pildă în stadiul creșterii embrionilor. Aceasta ar fi, de pildă, explicația mutilărilor de animale semnalate în numeroase zone ale Statelor Unite dar și în alte țări. George Andrews merge mai departe, spunând că, s-ar putea ca ei să ne caute deoarece se hrănesc cu energia noastră psihică; iată-ne, cu această ipoteză, din nou în plin științifico-fantastic.

Evident, dacă suntem în pericol de a fi invadați, trebuie să ne apărăm. Ideea nici măcar nu este nouă. Generalul Douglas MacArthur, unul dintre cei mai distinși militari din istoria SUA, comandantul forțelor aliate din Pacific în al doilea război mondial, învingătorul Japoniei, comandantul forțelor ONU în războiul din Coreea, a declarat în 1955, după trecerea sa în rezervă, ziarului New York Times: „Națiunile lumii vor trebui să se unească, pentru că următorul război va fi unul interplanetar. Națiunile Pământului vor trebui într-o bună zi să facă front comun împotriva atacurilor ființelor de pe alte planete". Tot el, în 1962, într-o cuvântare ținută în fața absolvenților academiei militare West Point afirmase că „suntem martorii conflictului final dintre rasa umană și forțele sinistre venite dintr-o altă galaxie".

Atât colonelul Philip Corso din cartea *The Day After Roswell* (1997) cât și Timothy Good în *Alien Base* (1998), subliniază faptul că Hermann Oberth și Wernher von Braun au fost consultați în privința naturii materialelor recuperate la Roswell, fiind probabil ambii convingși de realitatea originii lor nepământene. Corso preciza că, la începutul anilor '60, într-un raport secret, „Dr Hermann Oberth sugerează să considerăm nava de la Roswell, din

deșertul New Mexico, nu ca o navă cosmică, ci ca o mașină a timpului...”

De altfel, Hermann Oberth spunea, în 1974: „Am ajuns la concluzia că OZN-urile există, sunt foarte reale și sunt aeronave dintr-un alt sistem sau din alte sisteme solare. Sunt, posibil, manevrate de observatori inteligenți, care aparțin unei rase care investighează științific Pământul de sute de ani”. Cât despre von Braun, așa cum scrie Good, acesta declara în 1959, referitor la abaterea inexplicabilă de pe orbită a unei rachete: „ne aflăm în fața unor forțe mult mai puternice decât am crezut până acum, a căror bază ne este în prezent necunoscută. Nu pot spune mai mult acum. Suntem angajați într-un proces de contactare a acestor forțe, iar în 6 sau 9 luni ar fi posibil să vorbim cu mai multă precizie despre această problemă”. Din păcate, până la moartea sa, el nu a mai revenit asupra acestei probleme.

Philip Corso mai menționează că după alegerea lui Ronald Reagan, în 1980, cercetările privind armele cu fascicul de particule accelerate sau cu energie cinetică, au primit un impuls important, fiind incluse în mult discutatul program SDI „Inițiativa de Apărare Strategică” numit (oare fără nicio aluzie?) și „Războiul Stelelor”. Corso afirmă chiar că „Programul SDI a schimbat războiul rece și i-a silit pe extratereștri să-și modifice strategia. Omenirea a câștigat prima victorie împotriva unui inamic mai puternic și superior din punct de vedere tehnologic”.

Și John Lear, în documentul scris în 1987 și difuzat în 1989 de Bill Cooper, spunea că la ora actuală MJ-12 nu mai are altă alegere decât să promoveze realizarea unor arme care să poată fi utilizate contra extratereștrilor, sub acoperirea Inițiativei de Apărare Strategică „Războiul Stelelor”, „care n-are nimic de-a face cu apărarea contra rachetelor nucleare rusești”.

Ceea ce este realmente interesant în acest sens este

un fapt, remarcat și de alți autori, și anume că la începutul anilor nouăzeci, când Uniunea Sovietică se dezintegra și amenințarea rachetelor sale nucleare scăzuse în mod dramatic, Inițiativei de Apărare Strategică i s-au alocat fonduri care au crescut cu câte 33% în fiecare an...

În ultimul timp s-au intensificat și alte cercetări cum ar fi, de pildă, cele pentru proiectul EXCALIBUR, care ar servi realizării unei rachete capabilă să penetreze la o adâncime de 1.000 de metri într-un sol mai moale (cum este cel din New Mexico). Să fie oare aceste arme destinate distrugerii bazelor subterane ale extraterestrilor? Bill Cooper mai crede că o organizație mondială ocultă ar putea organiza lupta comună împotriva invaziei. Dar tot el afirmă că această organizație este deja supusă unui mic număr de „Illuminați” (de exemplu francmasoni) care, ei înșiși, sunt de mult sclavii unor extraterestrii răi, cenușii, reptilienii. Așadar, de fapt, le vor face jocul?

În căutarea unui inamic?

Tim Swartz, remarcând, în Conspiracy Journal, similaritatea istoriilor rusești cu cele americane, crede că se pot face trei ipoteze alternative:

1. atât relatările rusești cât și cele americane, privind OZN-uri prăbușite și extraterestri capturați, ca și conjurația tăcerii care înconjoară aceste incidente, sunt adevărate;

2. nici istoriile rusești nici cele americane nu sunt adevărate, ci doar rezultatul unor acțiuni deliberate de dezinformare, pentru a acredita credința în vizitele extraterestre;

3. atât istoriile rusești, cât și cele americane, au un sâmbure de adevăr în ele, deși nimeni nu poate spune ce anume este adevărat și ce anume este dezinformare.

Swartz subliniază că fenomenul OZN există, dincolo de orice dubiu, deși nimeni nu cunoaște originea și sensul

lui. Totodată, grupuri de interese aflate la putere, nu numai în America ci în multe țări, lucrează laolaltă pentru a dezinforma publicul larg în această privință. Nu este vorba de un scenariu ocult, la nivel planetar, ci de o „conspirație a ignoranței privind OZN-urile”. Nici unui guvern și nici unei armate nu-i convine să admită că nu știe ce anume tot zboară în spațiul aerian național. Dar, în loc să-și recunoască ignoranța, guvernele încearcă să profite de rumorile care însoțesc fenomenul, pentru a induce o psihoză a pericolului invaziei extraterestre, psihoză care poate fi folosită spre realizarea unor obiective proprii.

Și Jacques Vallée, era de părere că ne aflăm confrunțați cu o inteligentă mișcare de dezinformare. Orice astfel de acțiune este structurată pe mai multe niveluri, ca foile de ceapă. Un prim strat este că „fenomenul OZN nu există”. În jurul acestuia, vine al doilea strat, exemplificat prin MJ-12, care zice că prima aserțiune nu este adevărată, că, de fapt, guvernul și Casa Albă cunoaște adevărul dar îl ascunde, probabil pentru a nu ne îngrozi. A treia „foaie de ceapă”, este cea servită de Lear, Cooper etc. Și care susține că extraterestrii simt aici și ei sunt cei ce conduc de fapt lumea. Oricât de ridicol sună afirmațiile acestea, ele au efect asupra marelui public, destabilizând întreaga cercetare OZN.

Jacques Vallée ajunge la concluzia că, prin construirea acestor „foi de ceapă”, „cineva depune o muncă imensă pentru ca să ne convingă de realitatea existenței extraterestrilor, excluzând alte ipoteze, poate mai importante, asupra naturii OZN-urilor”.

Dar cine să fie îndărățul tuturor acestor înscenări? Cine este interesat în ele? Extraterestrii înșiși, sau poate o societate secretă aflată în legătură cu civilizații extraterestre, care tocmai în virtutea „neintervenției” vor să-și facă pierdută urma, discreditând de pildă cercetarea

OZN prin lansarea unor „șopârle” absurde? Sau mult mai pământeștile agenții guvernamentale de profil (CIA, KGB etc.), având în spatele lor marii fabricanți de armament?

Un simptom, interesant și foarte instructiv în acest sens, este schimbarea, survenită după 1990, privind optica realizatorilor de filme despre extraterestri, producții cu mare impact asupra publicului. Dacă, în urmă cu două-trei decenii, filme ca E.T. sau întâlnire de gradul III, încercau să promoveze imaginea unor extraterestri buni, sensibili, cooperanți, mai recent, filmul Independence Day, lansat în august 1996, argumentează explicit că invazia extraterestră este iminentă și singura opțiune față de această invazie este cea militară. Filmul ia în derâdere pe cei ce-și imaginează o posibilă colaborare cu supercivilizațiile extraterestre, Acest film a și dus la vii discuții în mediile guvernamentale – mai ales după întrebări în acest sens puse de presă – dacă conducerea țării știe într-adevăr ce trebuie să se facă dacă o astfel de eventualitate s-ar adevăra.

Punând alături toate piesele acestui mozaic, declarațiile unora ca Lear, Cooper sau Lazar, cartea lui Corso, recunoașteri surprinzătoare venite din partea unor oficialități sau militari, ca și anunțuri disperate destinate manipulării opiniei publice, ne putem întreba, cu îndreptățire, dacă nu cumva toată această zvonistică este finanțată de mai marii unei industrii de armament rămasă, după 1990, fără un inamic credibil. Așa cum scria, de pildă, Jean Sider: „Amăgeala cu războiul rece convenea de minune industriașilor americani... După îngroparea războiului rece a fost nevoie să se creeze un alt suport pentru a justifica comenzile enorme de armament care fac să funcționeze multe uzine din SUA”.

O înțelegere americano-sovietică împotriva extraterestrilor?

Philip Corso părea și el convins că rușii erau foarte

bine informați că adevărata țintă a programului SDI sunt extraterestrii. El scrie astfel: „Ambele superputeri știau cine era adevărata țintă a SDI; în niciun caz rachetele balistice intercontinentale, ci OZN-urile, vehiculele extraterestre care se considerau invulnerabile și invizibile, în vreme ce roiau la limita atmosferei noastre [...] mutilând vitele în teribile experimente biologice, ba chiar răpind oameni pentru teste medicale și hibridarea speciilor [...] Negociasem un fel de capitulare în fața EBE* atâta vreme cât nu am putut lupta. Ele dictaseră termenii, deoarece știuseră că cel mai mult ne temeam de dezvăluirea publică”. „Războiul rece și-a jucat rolul magic pentru ambele superputeri, permițându-le să pregătească apărarea împotriva extraterestrilor”.

Probabil opinia lui Corso este partizană. Rușii aveau, motive mult mai pământești să fie supărați pe programul american antirachetă. Totuși, unele momente ale relațiilor sovieto-americane par să sprijine punctul de vedere al lui Corso. La 30 septembrie 1971 miniștrii de externe americani și sovietici: William Rogers și Andrei Gromîko, semnav la Moscova un document intitulat „Acord despre măsurile în vederea reducerii riscurilor unui război nuclear între URSS și SUA”. Articolul 3 suna astfel: „Părțile se angajează să se informeze imediat una pe alta, îndată ce vor repera un OZN [...] dacă astfel de fenomene pot provoca un pericol de dezlănțuire a războiului nuclear între cele două țări”.

Timp de aproape cinci ani de la instalarea sa, Ronald Reagan, președintele SUA, a refuzat să se întâlnească cu conducerea Uniunii Sovietice. Cu atât mai mult a surprins opinia publică mondială declarația, pe care Reagan a făcut-o îți noiembrie 1985, după primele discuții avute cu Mihșil Gorbaciov, la Geneva, declarație în care vorbea de începutul unei noi ere a cooperării, încrederii și înțelegerii între cele două superputeri. Cum se explica această

întoarcere cu 1800? – a fost întrebat Președintele. Răspunsul a fost și mai deconcertant; între altele el a spus: „Gândiți-vă cât ar fi fost de simplă sarcina sa [a lui Gorbaciov n.n.] și a mea în întâlnirile noastre dacă brusc ar fi apărut o amenințare asupra

Pământului, din partea unei specii venite dintr-o altă planetă a fyjuversului. Am fi uitat atunci toate micile diferende locale dintre țările nepăstre și ne-am fi dat seama, o dată și pentru totdeauna, că suntem cu toții ființe omenesti, trăind împreună, aici, pe Pământ”. A fost oare o simplă metaforă, sau o piesă dintr-un angrenaj al dezinformării, ori poate dezvăluirea unei amenințări reale de care ei aveau cunoștință?

Întrebarea e cu atât mai pertinentă cu cât, în 1985, la puțin timp după istorica întâlnire Reagan-Gorbaciov, s-a constituit, în mod discret, o comisie de lucru, incluzând reprezentanți din SUA, URSS și alte câteva țări, având o sarcină precisă și neobișnuită: Ce este de făcut în cazul în care s-ar descoperi o civilizație extraterestră. Comisia și-a propus să răspundă la probleme cum ar fi următoarele: cum va putea fi prevenită difuzarea neautorizată a știrii privind această descoperire, cât timp va trebui menținut secretul descoperirii, cum va fi informată, în cele din urmă, opinia publică, cum va fi ținută sub control răspândirea zvonurilor și a panicii, cine va trebui să răspundă la potopul de întrebări care vor fi puseete...

În cuvântarea din 16 februarie 1987, rostită de Mihail Gorbaciov la Kremlin, a spus și el, între altele: „La întâlnirea noastră de la Geneva, Președintele SUA a spus că dacă Pământul ar trebui să facă față unei invazii a extraterestrilor, Statele Unite și Uniunea Sovietică își vor uni forțele s-o respingă. Nu discut acum această ipoteză și cred că este prea devreme să ne îngrijoreze o atare amenințare”...

În aprilie 1987 Statele Unite și Uniunea Sovietică au

semnat un nou acord de cooperare în spațiu. Răspunzând unor critici Venite din partea conaționalilor săi, Reagan a spus, între altele, cu ocazia cuvântării pe care a ținut-o la 21 septembrie 1987 la cea de a 42-a Adunare Generală a Națiunilor Unite - „în obsesia noastră legată de antagonismele momentului, uităm adesea cât de multe unesc membrii omenirii. Poate că avem nevoie de o amenințare externă, universală, ca să recunoaștem aceste legături comune. Uneori mă gândesc ce repede ar dispărea diferendele noastre în cazul în care am fi confrunțați cu o amenințare străină, venită din afara lumii noastre. Și încă, vă întreb, nu este, deja o forță străină printre noi?”

Așa cum relata un redactor în *The New Republic*, cu ocazia dejunului oferit în 5 septembrie 1987, la Casa Albă, Președintele Reagan l-a întrebat pe Ministrul de Externe sovietic Eduard Șevamadze dacă poate și el confirma că în cazul unei amenințări extraterestre Uniunea Sovietică va fi alături de Statele Unite. Șevamadze a răspuns - „Da, categoric”.

Totuși în următoarele luni progresele pe calea unei înțelegeri ruso-americane nu au fost la înălțimea, așteptărilor. Drept pentru, care, în mai 1988, Președintele Reagan, la întâlnirea de la Chicago cu membrii Forului Național Strategic, se întreba din nou „Ce s-ar întâmpla dacă noi, toți cei din lume, am descoperi că suntem amenințați de o putere extraterestră, din spațiul extraterestru, de pe o altă planetă”? Problema invaziei extraterestre a mai fost menționată de Reagan și cu alte ocazii, mai puțin oficiale. Ceea ce a uimit cel mai mult în toate aceste intervenții a fost că, prin reluarea repetată subiectului, acesta părea să devină, dintr-o figură de stil, o aluzie la o realitate îngrijorătoare.

Invazia este deja împlinită?

Nenumărate victime ale unor întâlniri de gradul IV afirmă că răpitorii lor le-ar fi spus că civilizațiile care ne

vizitează sunt organizate în federații, rețele, imperii etc. Uneori li se sugerează că Pământul ar fi, încă din negura milioanelor de ani, un obiect de dispută între aceste alianțe. Investigatorii OZN primesc din când în când scrisori, telefoane sau chiar comunicări personale, de la persoane care se dau drept extraterestri aflați aici, pe Pământ, amestecați printre oameni, fără a fi recunoscuți.

Una dintre componentele pitorești și bine conturate al6 noii mitologii privind implicarea structurilor oficiale galactice în treburile pământenilor este Comandoul Ashtar, o ipotetică armată de 10 sau 20 de milioane (!) de ființe dispunând de o uriașă flotă de nave extraterestre, care staționează nevăzute în preajma Pământului. Rolul acestei armate ar fi ca, în cazul unei situații catastrofale pe Terra să evacueze rapid partea considerată mai valoroasă a omenirii, urmând să repopuleze cu ei Pământul, după ce lucrurile se vor fi liniștit. Alte grupuri, mai mici, de extraterestri ar sta și ele pe aproape.

Și clarvăzătorii armatei americane, utilizând metoda SIV, au purces, la un moment dat, la căutarea ipoteticeii „Federații Galactice” a supercivilizațiilor. Courtney Brown a ajuns la concluzia că această Federație este mai degrabă o organizație a unei lumi invizibile, eterice, transcendente, paralelă cu lumea fizică în care trăim. La un moment dat i s-a spus chiar: „Ființe fizice nu ar fi în stare să coordoneze Galaxia”... Alți clarvăzători ca Mei Riley, Ray Bordon, chiar dacă n-au fost pe deplin de acord cu concluziile insolite ale lui Courtney Brown, n-au rezistat nici ei tentației. Căutând ipotetica Federație, prin metoda SIV, au ajuns, în mod straniu, să descrie și ei, în mod independent, cu detalii aproape identice, o aceeași imagine, a „sediului” acestei Federații, undeva în afara galaxiei noastre, într-un loc de întâlnire a nenumărate rase.

Foarte probabil există un mare număr de civilizații interesate de noi. Poate unele sunt aici mai de mult, în

timp ce altele ar vrea să ne cunoască abia acum. Poate unele ne vor binele în mod aproape dezinteresat, altele vor mai mult să tragă un profit de pe seama noastră. S-ar putea chiar să fim în anticameră acelei Federații Galactice de care aminteam mai sus, federație care așteaptă să ajungem la maturitatea necesară. Astronomul Carl Sagan, de loc un fan OZN, spunea că, la ora actuală, pretenția pământenilor de a deveni membrii unei Federații Galactice ar fi echivalentă cu pretenția unei gaițe albastre sau a unui armadillo* de a fi primit ca stat membru în ONU.

Unii analiști, cum; ar fi autorul francez Jean Sider, în mai multe lucrări, de pildă în OVNJS: Le Secret des Aliens (1998), se întreabă cum de emisarii unor civilizații capabile de zboruri interstelare puteau eșua pe Pământ atât de lamentabil cum sugerează cazul de la Roswell și poate și altele. El crede că întregul accident a fost doar un scenariu al extraterestrilor, care și-au sacrificat una sau poate două nave (în ipoteza unei ciocniri), ca și niște entități biologice artificiale (bioroboți), fără o valoare deosebită. Scopul ar fi fost să dea un avertisment autorităților americane, ca acestea să știe că Pământul nu este singura planetă locuită și că o civilizație superioară veghează și e gata să intervină la nevoie. Locul și momentul ar fi fost special alese pentru a preîntâmpina declanșarea unui al treilea război mondial, opunând lumea comunistă și cea capitalistă. Și Stanton Friedman afirma: „nu cred că prima prăbușire a avut loc întâmplător în New Mexico”, unde ei puteau urmări trei tehnologii: rachetele, armele nucleare și dispozitive electromagnetice puternice cum ar fi cele radar, „cred că extraterestrii se află aici în primul rând în scopuri proprii”.

Jean-Gabriel Gresie este și el de acord cu ideile de mai sus, adăugând că locul (complexul militar nuclear american) și momentul (4 iulie, ziua națională a SUA) nu au fost alese întâmplător. Mesajul trebuia să sublinieze că

există cineva, dispunând de o știință și o tehnologie mult superioare, cineva care ne supraveghează și care ar putea interveni, însă deocamdată nu vrea să ni se arate „oficial”. Dar a existat cumva și o intenție de a implanta tocmai aici anumite inovații tehnologice? Au existat acțiuni similare și în altă parte, de exemplu în URSS?

Animal solzos, caracteristic continentul american.

În niciun caz incidentul nu putea fi semnul pregătirii unei invazii. Chiar dacă am ignora argumentele aduse până aici, logica ne îndeamnă să admitem că o supercivilizație trebuie să fi atins și un stadiu de supermorală; iar alfa și omega unei morale superioare este respectul pentru viață și pentru diversitate. Deci, o astfel de civilizație nu doar că nu și-ar pune problema să ne extermine ori să ne transforme în sclavi, dar nici măcar să ne asimileze în cultura și civilizația lor (admițând că așa ceva ar fi posibil, ținând cont de marile diferențe dintre noi). Deci o supercivilizație nu va încerca să interfereze cu existența noastră altfel decât cu maximă discreție. Dacă au existat, totuși, în lunga istorie a Universului, civilizații incurabil agresive, ele s-au autodistrus, mai mult ca sigur, înainte de a ajunge în stadiul de supercivilizație.

Chiar Philip Corso, care pare să promoveze ideea necesității de a ne apăra de o invazie, a declarat, într-o discuție particulară cu Whitley Strieber, reprodusă în cartea acestuia *Confirmation* (1998), că extraterestrii le-ar fi spus, unor militari pământeni, că scopul prezenței lor aici este să ofere umanității „o nouă lume, dacă sunteți în stare să v-o însușiți.

OZN-urile par să fie emisarii acelor supercivilizații pe care le bănuim în străfundurile Cosmosului, sau poate pe alte tărâmurii, deocamdată inaccesibile simțurilor noastre. Călătoriile interstelare ale reprezentanților acestor lumi trebuie să ne fi devansat cu milioane de ani, dacă nu cumva cu zeci sau sute de milioane. Prin aceste călătorii,

nu se trataa să nu fi descoperit și să nu fi vizitat, încă în urmă cu milioane de ani, Pământul. Cu alte cuvinte, dacă reprezentanții supercivilizațiilor ar fi vrut cu adevărat să ne invadeze planeta, exterminând specia umană și instalându-se ei în locul nostru, puteau s-o facă mult mai ușor acum cincizeci de mii sau poate chiar acum un milion de ani. Dacă n-au făcut-o, înseamnă că nu au vrut și, în consecință, foarte probabil nu vor nici acum. De ce? Poate din același motiv pentru care noi declarăm anumite oaze de viață rezervații naturale, ori poate deoarece așteaptă ceva de la noi, ceva ce nu s-ar mai produce dacă ne-ar „invada”. Sau poate pentru alte motive, care ne depășesc puterile de înțelegere...

Neîncetatele și mai mult sau mai puțin discretele apariții inexplicabile, ba aici ba în altă parte a globului, mărturiile din vechile scrieri, misterioasele rapoarte din zilele noastre despre răpiri și experimente genetice, ca și toate celelalte bizarerii consemnate în această carte, converg, toate, spre a ne face să înțelegem, treptat, că nu trebuie să ne așteptăm la nicio invazie nimicitoare, deoarece se pare că, într-un fel, noi suntem deja de mult invadați, probabil de zeci de mii de ani, poate de milioane, chiar dacă nu ne face nicio plăcere să recunoaștem...

CUPRINS

INTRODUCERE 5

1. ROSWELL, EPAVE ȘI OMULEȚI NEPĂMÂNTĂNI 7

O epavă cu omuleți cenușii 7

Rămășițele găsite de „Mac” Brazil 13

Mass media și cenzura: 15

Resturile părăsesc baza Roswell 17

Investigații 19

2. SEMNELE DE ÎNTREBARE SE ÎNMULȚESC 27

Luminile necunoscutului în al doilea război mondial

Nave fantomă pe cerul Suediei 33

	Primele victime	36
	Fotografii și filme:	39
	OZN-urile - o armă secretă a naziștilor?	40
	OZN-uri construite în Canada?	44
	Au făcut și rușii OZN-uri?	45
	3-OFICIALITĂȚILE ÎNCEP SĂ SE ÎNGRIJOREZE	47
	Armata se întreabă ce sunt OZN-urile	47
	Proiectele „Sign”, „Grudge” și „Blue Book”	51
	Stalin s-a interesat de fenomenul OZN	55
	Churchill a întreabăt și el	56
	4. MAI PRESUS DE STRICT SECRET	59
59	Vânătoare de OZN-uri pe cerul capitalei americane	
	Grupul Robertson scoate castana din foc	64
	Motivele secretomaniei	68
	Animalul acesta nu există	71
	Un secret mai presus de oricare altul	74
	Reglementări oficiale	77
	Alte agenții interesate: NSA, NORAD, NASA, NRO	79
	Protocolul SETI și reacția NSA	85
	5. RAPORTUL CONDON	89
	Alte semne neliniștitoare	89
	OZN-urile paralizează rachetele intercontinentale	
americane...		90
	Proiectul Colorado și raportul Condon	94
	Sfârșitul proiectului „Blue Book”	98
	J. Allen Hynek și James E. McDonald	101
	Legea libertății de informare	104
	6. FENOMENUL DEVINE TOT MAI COMPLEX	106
	Invazie OZN pe valea fluviului Hudson	106
	OZN-urile sunt interesate de reactoarele nucleare	
108		
	Răpiri, implantate, experimente genetice	111
	OZN-urile responsabile de mutilări de animale?	114
	Cazul Cash-Landrum *	118

7. OZN-URI ÎN DIFICULTATE? 123

*

Tot mai multe OZN-uri prăbușite 123

Cazul Woodbridge-Bentwaters 124

O catastrofă OZN în Brazilia 132

8. BAZE EXTRATERESTRE ÎN COSMOS 138

Observații care nu pot fi explicate 138

Astronomii văd și ei OZN-uri 139

Declarațiile astronautului Gordon Cooper 141

OZN-uri văzute din navete spațiale... 144

Luna o bază a extratereștrilor? - 147

De ce n-au continuat misiunile Apollo? 150

Mistere pe planeta Marte... 155

Satețiții Phobos și Deimos 157

Strania dispariție a sondei Phobos 2 158

9. BAZE EXTRATERESTRE SUR PĂMÂNT ȘI SUB APĂ 162

Porți către adâncuri 162

Baze subterane extraterestre la Pine Bush? 164.

Obiecte subacvatice neidentificate 166

Cazul Shag Harbour, 169

Baze extraterestre în adâncul apelor?... 170

Programul SCANATE și OZN-urile 172

176 Baze ale extratereștrilor detectate de clarvăzători?

10. MAJESTIC 12 - 180

Nu putem nici confirma nici infirma 180

Biroul de investigații speciale se pune pe treabă 182

Proiectul Aquacrrus... V 183

Paul Bennewitz a fost mult prea curios 185

Apar primele documente Majestic-12 188

Timothy Good publică documentele 192

Falcon și Condor 193

Noi documente MJ-12... 193

Discuții privind autenticitatea documentelor MJ-12

197

U. MITOLOGIA OZN SE AMPLIFICĂ v 201

Hangarul 18 și camera albastră 201

Președintele Eisenhower s-a întâlnit cu extraterestrii în 1954? 203

Încă o înțelegere cu extraterestrii în 1964?... 205

Bill Cooper și teoria conspirației universale 206

„Raportul 13” al proiectului „Grudge/Blue Book” 210

Proiectul „Redlight”, pentru construirea de OZN-uri americane...212 Președintele Kennedy și Marilyn Monroe au vrut să vorbească... 214

Certitudinile lui John Lear. 218

Bob Lazar demontează un OZN la o bază militară 221

Ce mai știm despre Aria 51 228

Armata americană, amestecată în răpirile 0234? 234

IIȚ ȘI RUȘII AU COLABORAT CU EXTRATERESTRII? 236

OZN-uri deasupra Rusiei 236

Implicarea KGB 239

Un OZN uriaș eșuat la „Mormântul Diavolului”? 241

Unfilm documentar cu un OZN prăbușit 243

Au obținut rușii tehnologii de la extraterestrii? 245

13-OFFICIALITĂȚILE ÎNCEP SĂ RECUNOASCĂ 248

*

Invazie de OZN-uri triumphiulare pe cerul Belgiei 248

Ministerul apărării al Marii Britanii urmărește fenomenul 252

Alte triumphiuri zburătoare 255

Mărturia bombă a lui Philip Corso...; 258

Raportul Cometa către conducerea Franței 261

Administrația Clinton contra secretomaniei 264

Se pronunță și Vaticanul 265

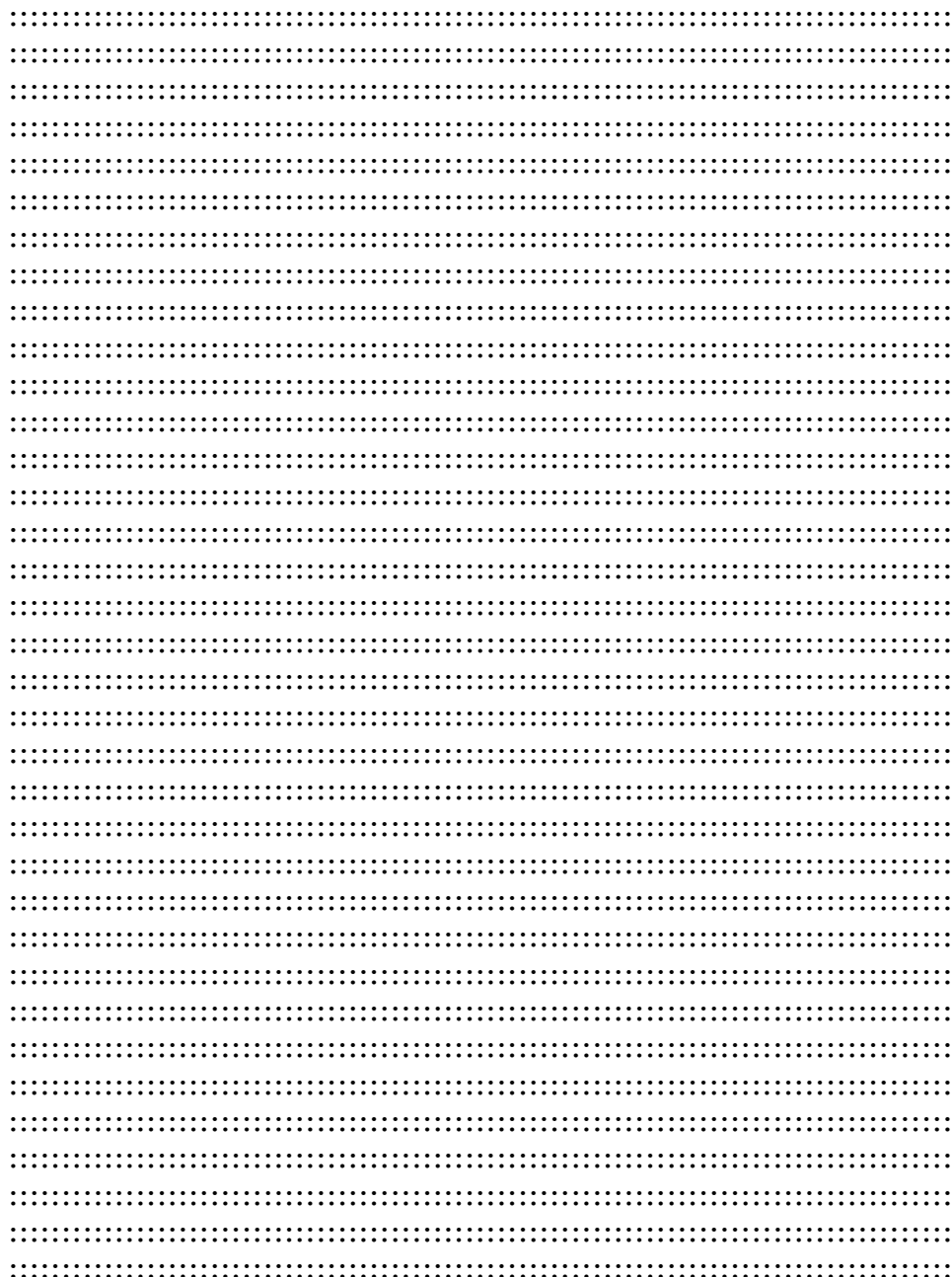
14. RĂZBOIUL STELELOR 267

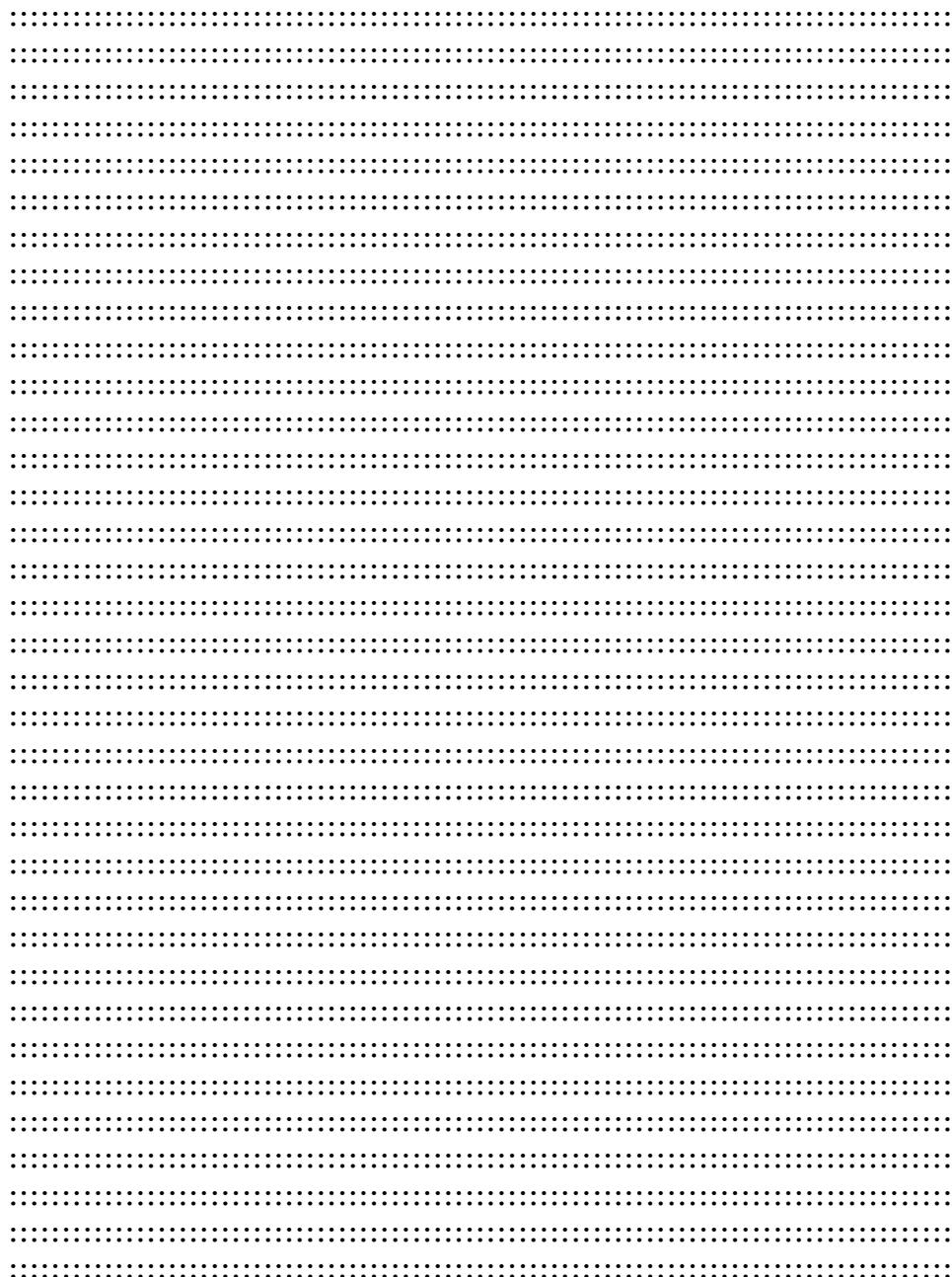
Ipoteza extraterestră. a... 267

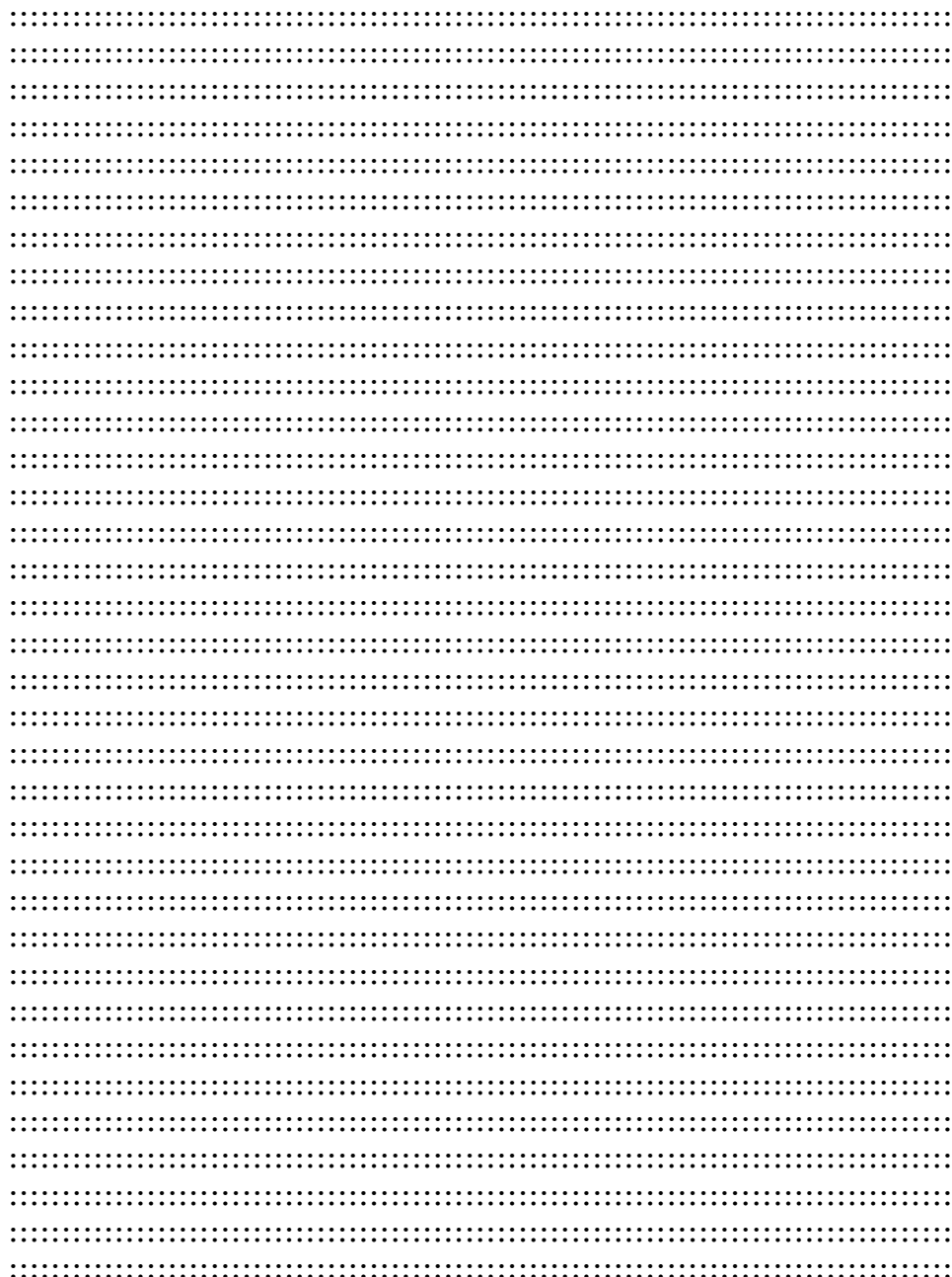
Ar trebui să ne temem? 269

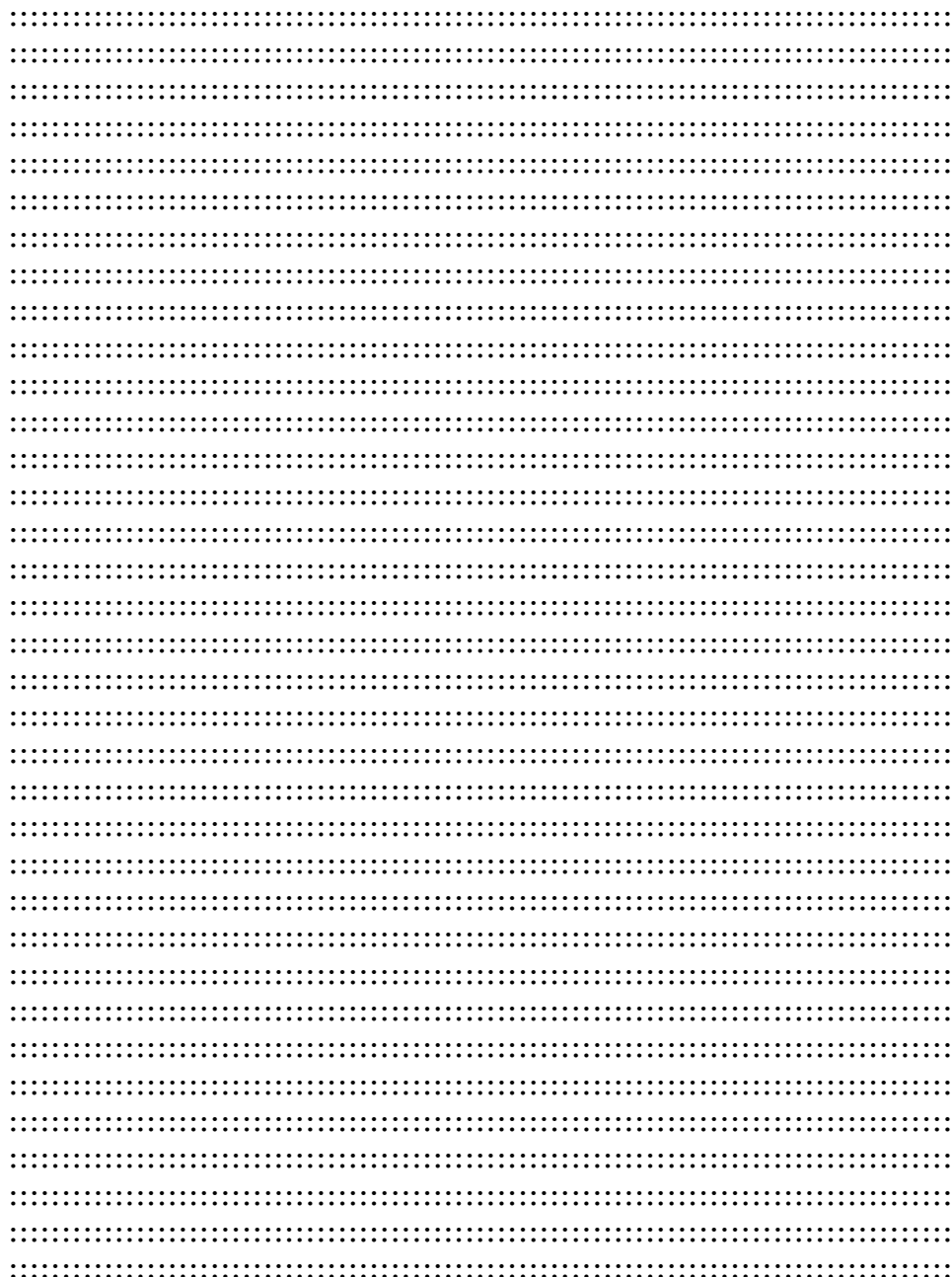
Suntem pe cale să fim invadați?.....

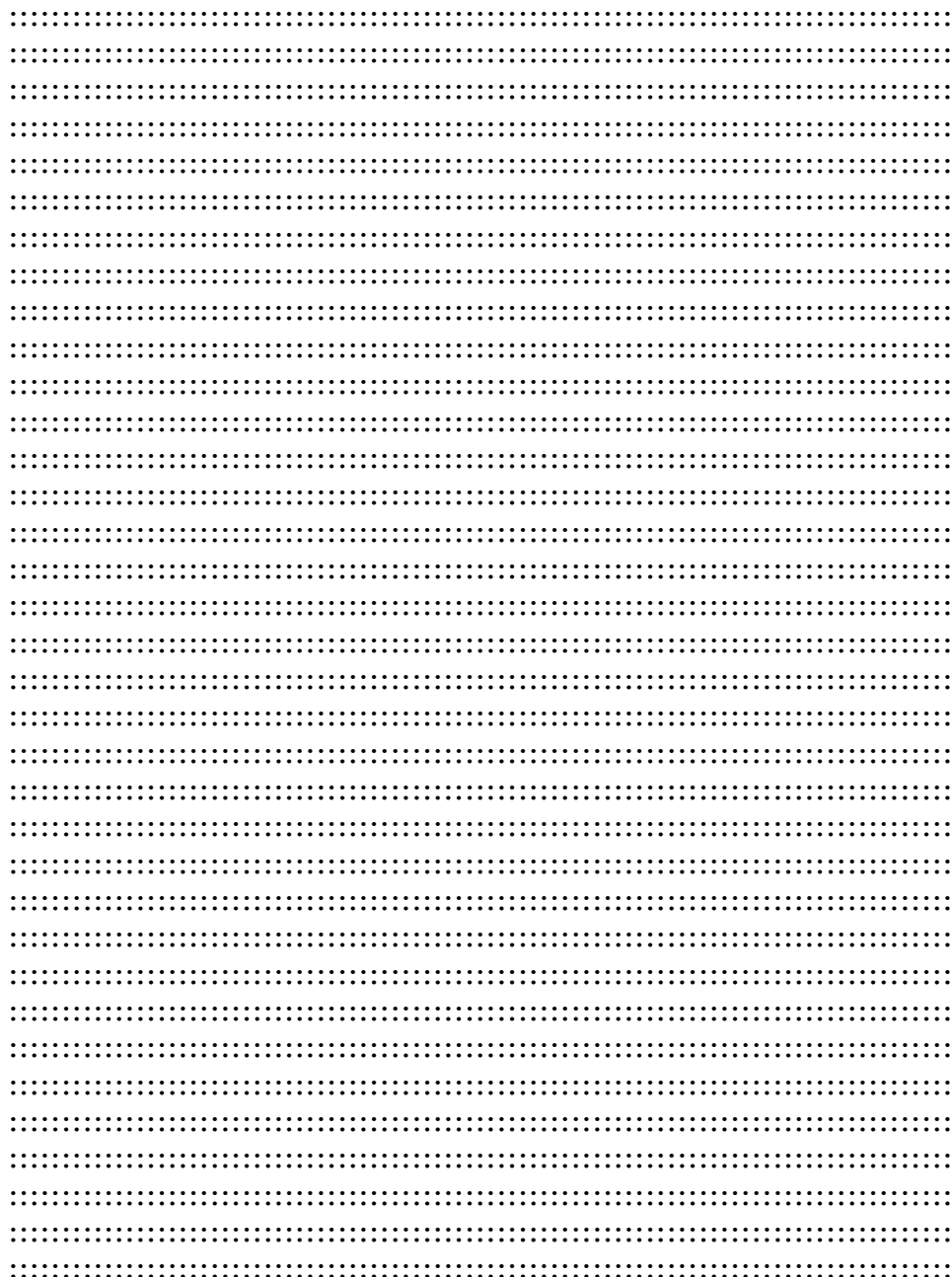
[illegible]

..... 271

O înțelegere americano-sovietică împotriva
terestrilor?... 275 Invazia este deja împlinită? 277

CLUBUL DE CARTE AL EDITURII Z

Filmul a fost difuzat în toată lumea. Și telespectatorii români l-au putut vedea, de mai multe ori, pe canalul Discovery. Descoperirea a făcut o oarecare vâlvă printre amatorii de OZN-uri. De pildă, una dintre interpretări a fost că de pe un satelit american s-a „tras”, cu o armă cu „pulsatii de energie”, într-un OZN, în: cadrul unui episod secret din „războiul stelelor”. OZN-ul, prevenit în ultima clipă, și-a schimbat însă traiectoria înainte de a fi atins.

Pământului, sau, și mai probabil, din umbra navetei. Dr. Jack Kasher, fizician, profesor la universitatea de stat din Nebraska, fost participant, între 1975 și 1992, la cercetări legate de Inițiativa de Apărare Strategică

„Războiul Stelelor”, a arătat că sunt cinci scenarii posibile bazate pe ipoteza „cristalelor de gheață”, demonstrând apoi că niciunul dintre aceste scenarii nu rezistă unei analize mai atente. Concluzia sa finală a fost că afirmația cu particulele de gheață este „o poziție imposibil de susținut” și că obiectele par să fie mai degrabă „nave controlate inteligent”. Între altele, camera de luat vederi era focalizată la infinit, deci obiectele apropiate trebuia, fie să apară cețos, fie să dispară complet. Deși a reușit să-și supere astfel numeroși confrăți și „demistificatori” tradiționali ai fenomenului OZN, nimeni nu a reușit să găsească o explicație mai bună. S-a mai spus că izbucnirea de lumină reflecta acțiuni de ajustare a traiectoriei efectuate de propriile rachete. Aceste operații sunt însă bine monitorizate; cea mai apropiată aprindere a unei rachete, pentru a descărca niște apă reziduală, a fost inițiată abia peste două minute, și s-a realizat la un sfert de oră de la evenimentul filmat. În plus, orice aprindere a unei rachete trebuia să se manifeste printr-o mișcare a obiectivului de filmat, ceea ce nu s-a observat.

Ipoteza agresiunii unui OZN nu este atât de neverosimilă cum pare, deoarece armata americană dispune la ora actuală atât de un laser de înaltă energie, în curs de testare, ca armă destinată doborârii unor obiective care zboară în spațiul extraatmosferic, cât și de un sistem de telescoape prin care această armă poate fi dirijată către obiectivul dorit.

Obiecte neidentificate au fost văzute, de pe navele spațiale, și în anii următori, de pildă în cursul misiunilor STS-80 și STS-84. Pe lângă „sfere cu lumină proprie” s-au filmat și obiecte care intrau în câmpul vizual pentru perioade extrem de scurte, de pildă a treizecea parte din secundă, ca apoi să dispară brusc, ca și cum niciodată n-ar fi fost acolo. La ora actuală există mai multe filme video, circulând inclusiv printre astronauți, cu înregistrarea unor

astfel de fenomene.

Interesant mai este că, dacă la primele călătorii cu naveta se făceau transmisiuni directe din spațiu, ulterior s-a trecut, practic în totalitate, la filme care sunt difuzate ulterior. Schimbarea a fost interpretată de anumite persoane ca o formă de cenzură, pentru ca marele public să nu vadă ceea ce nu trebuie văzut. De asemenea, este de notorietate existența unor sateliți spion, de tipul lui DM5, care pot localiza obiecte zburătoare care nu sunt creații omenști. Unele dintre obiectele detectate de acești sateliți au fost corelate și cu observații OZN făcute de la sol. Totuși astfel de observații, de regulă, nu se fac publice.

În ianuarie 2000 cercetătorul britanic Graham Birsdall a avut o discuție cu Guido Nigro, directorul radiotelescopului Golden Grove de lângă Perth (Australia). După ce a văzut filmul înregistrat de misiunea STS-80, Grove a declarat „dacă pelicula se va dovedi autentică și dacă ea reprezintă într-adevăr o navă extraterestră, sau ceva în genul acesta, cu alte cuvinte dacă există o mușamalizare, cei ce fac aceasta sunt inamicii întregii rase umane. Deoarece noi nu suntem copii și trebuie să aflăm adevărul. Nu contează că anumite persoane nu știu ce să facă cu acest adevăr – majoritatea noastră va ști – iar dacă este o mușamalizare, cred că a sosit momentul ca ea să fie terminată”.

În 25-februarie 1996 naveta Columbia, aflată în timpul unei misiuni spațiale, a început un experiment inedit. Un satelit de mici dimensiuni a fost „prionit” de navetă printr-un cordon și un cablu electric. Cordonul a fost desfășurat treptat, pe măsură ce satelitul se depărta de navetă, până a ajuns la aproape 20 de kilometri.

Experimentul, pregătit prin cooperare de NASA și Agenția Spațială a Italiei, avea drept obiectiv o mai bună înțelegere a mecanismelor care se petrec în ionosfera Pământului. Italia a furnizat satelitul, iar NASA sistemul de

legătură. Cablul intersecta, cu viteza de 28.000 kilometri pe oră, liniile de forță magnetice ale Pământului, generând, în timpul desfășurării legăturii, un curent continuu de până la 0,5 amperi, la o diferență de potențial de 3500 de volți. Un astfel de sistem ar putea deveni, pe viitor, o posibilă sursă de energie.

La un moment dat însă cablul s-a dezizolat, s-a creat un arc foarte puternic, ducând la arderea cordonului de legătură pe o mare lungime, ceea ce a făcut imposibilă continuarea experimentului. La 4 iunie 1996 NASA a dat publicității un document de 358 de pagini, în care examina, între altele, cauzele eșecului. În document se spune că „arcul electric s-a produs, din cauza unei breșe în stratul izolator care înconjura conductorul din legătură, fie datorită penetrării unui obiect extern străin (dar nu deșeuri spațiale sau micrometeoriti), fie datorită unui defect al cordonului. Breșa în izolație a permis ca o descărcare electrică sau un arc electric să treacă de la firul de cupru din cordon la împământarea electrică din preajmă. Comisia a constatat că, în condițiile reale la care a fost supus în timpul zborului, cordonul s-a dovedit mult mai vulnerabil la stricăciuni decât s-a așteptat”. Ken Szalai, care a „fost președintele comisiei de investigare, a menționat totuși că „cordonul a fost o realizare inginerească remarcabilă și a dus la descoperiri științifice senzaționale”.

NASA, observând deci că o posibilă cauză a defectiunii putea fi un obiect, nu face în continuare nicio referire ce anume putea fi acel „obiect extern străin” care nu este nici deșeu spațial nici meteorit. De asemenea nimeni n-a explicat care au fost acele „descoperiri științifice senzaționale” de care s-a vorbit, știindu-se că misiunea a fost catalogată oficial drept un eșec. Și încă un fapt remarcabil și inexplicabil. Când NASA a restabilit legătura cu satelitul „priponit”, ea a descoperit că toate

calculatoarele sale de bord fuseseră, într-un mod misterios, reprogramate...

În același context merită să amintim o istorioară, rămasă până azi fără explicație, pe care cititorul o poate regăsi mai pe larg, de pildă, în cartea lui Eugen Celan Parapsihologia și Serviciile Secrete (1997). La 21 octombrie 1961, în cadrul proiectului „West Ford 1”, finanțat de Pentagon, satelitul militar MIDAS a împrăștiat, pe o orbită circumterestră, la altitudinea de 3200 de kilometri, 350 de miliarde de ace de cupru, fiecare lung de 2 - 4 centimetri (greutatea totală 16 kilograme), formând o fâșie lată de 40 kilometri și groasă de 10 kilometri în jurul globului. Obiectivul declarat era crearea unei „ionosfere artificiale”, care să fie ferită de perturbările obișnuite ale furtunilor magnetice și ale exploziilor solare. Acest ecran reflectorizant urma să servească și la interceptarea comunicațiilor radio sovietice. Rezultatul a fost o perturbare generală a tuturor legăturilor radio. A apărut însă, ca din neant, o imensă navă care a aspirat, în câteva minute, toate acele. Crezând că au de-a face cu o nouă realizare a sovieticilor, pe atunci în avans asupra americanilor în privința explorării Cosmosului, Pentagonul a cerut repetarea experimentului. Misteriosul OZN a reapărut și a colectat din nou toate acele. Afirmativ, ulterior, aceeași navă s-a mai întors periodic, ca pentru a inspecta dacă totul e în ordine.

Luna o bază a extraterestrilor?

Așa cum spun și manualele de astronomie, Luna este un astru mort. Deasupra stâncilor și a câmpurilor de praf cosmic, atmosfera este practic inexistentă. Ziua, temperatura se ridică la + 1500C iar noaptea coboară la - 2300C. Nicio formă cunoscută de viață nu rezistă la astfel de condiții. Aceste constatări fac și mai misterioase numeroasele manifestări observate de-a lungul secolelor, de astronomi. În 1587 a fost semnalată „o stea” pe

suprafața Lunii; în 1671 Jean Dominique Cassini vede, tot acolo, „un norișor”. William Herschel, supranumit „cel mai bun observator din istoria astronomiei”, descoperitorul planetei Uranus, a văzut în 19 septembrie 1787, pe Lună, ceea ce credea el a fi trei vulcani, dintre care unul în plină erupție. Trei ani mai târziu, tot el semnalează, cu prilejul unei eclipse, peste 150 de puncte luminoase roșii. Herschel nu a fost singurul care le-a văzut. Sute de observații similare s-au făcut de-a lungul secolelor XIX și XX. În 1867 Societatea Regală Britanică a demarat un program sistematic de urmărire a lor. Alți observatori li s-au alăturat în scurt timp. Cu ocazia aceasta au fost zărite și alte bizarerii. În 1874, la observatorul din Praga s-a urmărit un disc alb, strălucitor, care a traversat alene suprafața Lunii. Alte obiecte care se mișcau, aparent în apropierea suprafeței lunare, au fost văzute în 1892 și 1896. În secolul XX numărul observațiilor inexplicabile a crescut simțitor. Ele continuă și azi, numărul lor fiind uneori de peste o sută pe an.

Au fost observate și stranii artefacte, cum ar fi un „pod” gigantic, ori turnuri, ziduri, care au dispărut după ce fuseseră văzute și fotografiate de mai mulți observatori. De asemenea din când în când au fost semnalate ciudate „dom”-uri, despre care s-a presupus că ar fi scăpări de gaze din interiorul astrului, care antrenează nori de praf”.

În 1950, astronomul Harold P. Wilkină a zărit, mișcându-se deasupra craterului Aristarh, o formă luminoasă ovală având lungimea de 150 - 200 metri. În urma acestei observații și a altora care au urmat, el a emis ipoteza că Luna ar putea fi o bază de pe care extraterestrii urmăresc Pământul. În 1958 astronomul rus Nikolai Kozîrev a observat și el emisiuni luminoase repetate în același loc. De altfel, numai de la observatorul Pulsnitz din R.D. Germană, și numai în perioada iulie 1963 - octombrie 1966, îți craterul Aristarh au fost observate 27 de lumini

inexplicabile, iar în ianuarie 1968, 140 de astfel de cazuri. În alte câteva locuri, cum ar fi craterele Platon, Alfonsus, Gassendi sau Tycho, au fost observate de asemenea lumini stranii, chiar dacă într-un număr mai mic.

Azi știm, grație seismografele instalate de misiunile Apollo, că Luna este, și în interior, un astru mort, lipsit de vulcanism ori de mișcări tectonice importante. Ce puteau atunci fi acele lumini? Ipoteza că ele ar putea fi provocate de activitatea unor extraterestri, care s-au instalat de mult pe Lună, a fost reluată de mai mulți specialiști sau autori de cărți, între care de Daniel Keyhoe, de rușii Mihail Vasin și Alexandr Scerbakov (1970) sau de Donald K. Wilson. Acesta din urmă a publicat în 1975 cartea *Our Mysterious Spaceship Moon* (Misterioasa noastră navă spațială - Luna) în care se întreabă dacă nu cumva în adâncurile satelitului nostru au fost amenajate imense hangare pentru OZN-uri, sau dacă nu cumva, Luna este, în întregime, un satelit artificial, gol (și locuit) pe dinăuntru, acoperit pe dinafară cu o crustă de piatră, groasă de mai mulți kilometri, menită să înșele pământenii. El aduce câteva argumente interesante în sprijinul acestei ipoteze: faptul că, densitatea Lunii este în interior de numai 3, 3 în comparație cu 5, 5 la suprafață (egală cu cea Pământului, în ansamblu), deși, ar fi normal ca elementele mai grele să se fi acumulat spre centrul astrului. Se știe astfel, că nava automată Lunar Orbiter 5, în 1967, ca și explorări efectuate după aceea, au descoperit, la adâncimi de 35 - 75 de kilometri, în interiorul satelitului, neașteptate zone, cu densitate foarte mare, ori „pungi” aparent goale (așa-numiții „masconi” pozitivi sau negativi). Efectul acestor neomogenități era atât de mare încât ele au perturbat traiectoriile calculate ale navelor care se roteau în jurul Lunii.

O altă bizarerie este că Luna vibrează la orice atingere, ca un instrument muzical. În noiembrie 1969,

misiunea Apollo 12 a instalat niște seismometre de mare precizie pe suprafața Lunii. Atunci când echipajul se pregătea să se întoarcă pe Terra, a aruncat de la înălțime, înapoi pe suprafața satelitului, modulul lunar Intrepid, care-și terminase misiunea. Șocul căderii a pus în vibrație practic întreg globul lunar; dar ceea ce a surprins a fost că vibrațiile au continuat neîntrerupt timp de 55 de minute... Apollo 14 a repetat experiența cu treapta a treia, golită de combustibil, un obiect lung de 18 metri și greu de 40 de tone, care a lovit Luna la circa 180 de kilometri de locul unde se găseau seismometrele. Luna a continuat să vibreze, ca un gong, străbătută de unde seismice, timp de aproape 5 ore... în 1973 căderea unui meteorit mare a pus din nou în mișcare seismografele timp de 3 ore... Nu s-a găsit o explicație mulțumitoare pentru acest fenomen, dar el a suscitât din nou ipoteza existenței unor mari goluri în interiorul satelitului nostru, poate chiar a unor cavități cu pereți metalici...

S-a spus chiar că Luna putea fi „adusă” din altă parte și satelizată în jurul Pământului cândva, foarte de demult, de o supercivilizație care ne monitorizează. Unii autori spuneau că acest eveniment ar fi avut loc relativ recent, poate acum 12 - 13.000 de ani. S-au descoperit chiar și legende despre popoare care ar fi trăit înainte de apariția Lunii pe firmament, de pildă acei „proselenes” din Grecia. Din păcate pentru legende atât de frumoase, geologia a găsit în adâncul Pământului dovezi ale prezenței Lunii (de pildă prin marea ori prin influențe asupra rotației globului terestru), încă de acum sute de milioane de ani. În plus, dacă Luna ar fi venit de undeva de departe, după nașterea Sistemului Solar, era extrem de complicat să i se stabilizeze orbita pe o traiectorie atât de apropiată de un cerc.

De ce n-au continuat misiunile Apollo?

Misiunile Apollo, destinate să ducă omul pe Lună, se

pare că au fost și ele urmărite, aproape fără excepție, de obiecte stranii. O parte dintre aceste obiecte au influențat direct navele, cauzând un bruiaj puternic al legăturilor radio, trepidații ale navei, creșterea temperaturii etc. Mai multe dintre misiunile Apollo au adus filme și fotografii spectaculoase cu aceste obiecte.

În ziua de 20 iulie 1969, modulul lunar Eagle a aselenizat în zona numită Marea Liniștii. Primii oameni care au pus piciorul pe Lună au fost Neil Armstrong și Edwin Aldrin, componenți ai misiunii Apollo 11. În 19 iulie 1969, pe când nava se apropia de Lună, astronautii au văzut la o oarecare distanță, un obiect straniu, pe care Armstrong l-a descris ca două inele interconectate, Aldrin de o carte gigantică pe jumătate deschisă, iar Michael Collins, cel de al treilea participant la misiune, ca un tub imens. Fotografii ale acestui OZN, făcute de Aldrin, au fost date publicității în iunie 1975; ele înfățișează două globuri luminoase, unul mai mare, celălalt mai mic, posibil legate unul de celălalt, plutind deasupra peisajului lunar.

Legătura radio a misiunii Apollo 11 cu Centrul de control din Huston, a fost întreruptă, din cauze necunoscute, de mai multe ori. În timpul întreruperilor astronautii au auzit în aparatele lor zgomote ce aduceau cu fluieratul unui tren, o sirenă de pompieri sau cu un fierăstrău mecanic. O astfel de întrerupere s-a produs și când, la un moment dat, modulul de serviciu, rămas pe o orbită circumlunară împreună cu Collins, a fost survolat de un OZN.

Între versiunea oficială a dialogului cu Pământul, dată publicității de NASA, și o altă versiune, înregistrată de un radioamator, există diferențe importante. În aceasta din urmă se vorbește despre faptul că în timp ce se pregătea să aselenizeze, modulul a fost depășit de un OZN cilindric imens, având o lungime estimată la un kilometru și jumătate. Fotografia acestui cilindru a fost dată ulterior

publicității.

Se spune că Armstrong (alții spun că Aldrin) ar fi fost auzit, prin radio, spunând în clar „Drăcia dracului! Aș fi curios să știu ce fel de nave sunt acelea care au aselenizat înaintea noastră de partea cealaltă a craterului”. Otto Binder, fost angajat NASA, scria că, la un moment dat, Armstrong ar fi spus: „Chestiile astea sunt uriașe, domnule... enorme... Oh, Doamne, n-o să credeți asta! Vă spun că sunt alte nave spațiale acolo... aliniate pe partea îndepărtată a marginii craterului... sunt pe Lună și ne supraveghează...”

Aceste mesaje nu au fost confirmate oficial și li s-a acordat puțină credibilitate. Dar în 1978, Maurice Chatelain, fost șef al Sistemului de Comunicații NASA și proiectant al sistemelor de prelucrare a datelor și de comunicații ale misiunilor Apollo, a confirmat, într-o carte, că, într-adevăr Armstrong a raportat observarea a doua OZN-uri pe marginea craterului. Chatelain a adăugat: „Întâlnirea era cunoscută de cei de la NASA, dar nimeni n-a dezvăluit-o până acum”. El a mai confirmat, de asemenea, că transmisiunile radio au fost întrerupte de mai multe ori, pentru a împiedica neavizații să le urmărească. De altfel, la începutul anilor nouăzeci, s-a descoperit un document de două pagini, cuprinzând regulamentul utilizat de NASA pentru a ascunde „informații sensibile” transmise de astronauți...

Cam în aceeași perioadă, trei cercetători ruși: voi. Vladimir Ajaja de la Universitatea din Moscova, Prof. Alexandr Kazanțev și Dr. Serghei Bojici au declarat că spionajul sovietic a urmărit și el, cu mijloace radio, detaliile aselenizării. Din înregistrările convorbirilor lui Armstrong cu Misiunea de Control de la Huston reieșea că două OZN-uri de mari dimensiuni au fost văzute în preajma modulului lunar. Dr. Bojici era chiar de părere că cele două OZN-uri veniseră acolo pentru a interveni în

cazul în care ar fi apărut vreun incident nefericit în cursul aselenizării. Cei trei cercetători ruși afirmău că americanii au întrerupt, din motive de cenzură, convorbirea conținând relatarea lui Armstrong privind cele observate.

S-a mai spus că Aldrin a filmat OZN-ul din interiorul modulului, ca o completare la cele relatate de Armstrong, dar filmul a fost declarat secret imediat după întoarcerea misiunii pe Pământ. Unul dintre OZN-uri s-ar fi așezat nu departe de modulul lunar și și-a luat zborul doar cu câteva minute înainte ca, în ziua de 21 iulie 1969, Armstrong să deschidă ușa modulului lunar. De altfel și în privința acestui moment există unele semne de întrebare. După sosirea modulului pe Lună, două miliarde de telespectatori, care urmăreau evenimentul în direct, așteptau cu sufletul la gură să vadă pe cei doi coborând pe suprafața astrului. Fără nicio explicație, ieșirea din modul a fost amânată timp de cinci ore. Ulterior s-a spus că astronautii... s-au odihnit. Era total lipsită de logică o astfel de amânare. Aflați într-un moment istoric, celor doi numai de somn nu le ardea. În cele din urmă Armstrong a efectuat ieșirea din proprie inițiativă, în mod neașteptat și chiar în ciuda ordinelor primite de pe Pământ. El a ieșit din modul, a fixat aparatul de luat vederi de scara care cobora spre sol, s-a urcat din nou în modul, după care a mai coborât o dată, solemn, în văzul a milioane de telespectatori, punând piciorul pe solul lunar, în timp ce rostea cuvintele binecunoscute: un pas mic pentru om dar un salt uriaș pentru omenire. Pe filmul care a înregistrat acest episod se poate zări, traversând colțul din stânga sus a imaginii, timp de circa o secundă, un punct luminos, cu o coamă după el, semănând cu nava filmată în 19 iulie.

Timothy Good, în cartea *Above Top Secret* (1987), afirmă că un prieten i-a relatat o convorbire despre care avea cunoștință, convorbire între un profesor cunoscut, dar care a cerut să i se păstreze anonimatul, și Neil

Armstrong. Astronaul a spus: „A fost incredibil... știam că exista posibilitatea... adevărul este că fusesem avertizați. Dar nu s-a pus problema unei stații spațiale sau a unui oraș lunar... navele lor sunt superioare alor noastre, atât ca mărime cât și ca tehnologie. Doamne ce mari erau... și amenințătoare... Nu, nu era vorba de o stație spațială... NASA... nu putea risca o panică pe Pământ...”. Timothy Good, vrând să verifice autenticitatea informației, s-a adresat în 1986 chiar lui Neil Armstrong. Acesta a răspuns: „Sursa dvs. «de încredere» nu este de încredere... Tot ce s-a văzut s-a raportat public”. Să fie oare numai atât?

Așa cum ne asigură Prof. Aurel Cărășel și Prof. Dan Mihăilescu, Dr. Garry Henderson a afirmat că NASA deține numeroase fotografii de OZN-uri și că „toți astronautii noștri au văzut aceste obiecte, dar au ordin să nu discute cu nimeni cele văzute”.

Apollo 12 a fost urmărit, pe tot drumul său spre Lună, de două ozn-uri. Obiectele luminoase, una zburând în fața navei, cealaltă în spate, au fost văzute chiar și de Pământ, prin telescoape, apărând la scurt timp după decolare, în ziua de 14 noiembrie 1969. A doua zi, unul dintre aceste obiecte s-a depărtat brusc, în timp ce al doilea a însoțit nava până în 17 noiembrie. Explicațiile oficiale au fost că astronautii au văzut, fie treapta a treia, fie un panou de protecție; explicația era însă greu de acceptat, deoarece, în urma repetatelor corecții, traiectoria navei s-a schimbat simțitor, or obiectele au rămas pe aproape, deci și-au corectat și ele traiectoria, practic simultan. Apariția a ținut încordați nervii astronautilor. În momentul în care nava s-a înscris în jurul Lunii, în cască au început să se audă, din când în când, sunete inexplicabile, dintr-o sursă nedefinită. Se cunoaște azi schimbul de cuvinte cu centrul de coordonare de la Huston, din care reifese că atunci când Charles

Conrad și Allan Bean își începuseră plimbarea pe suprafața astrului, au auzit, amândoi, un fluierat inexplicabil, iar peste zece minute, Dack Gordon, rămas în modulul care se rotea în jurul Lunii, a auzit un bip-bip, confirmat și de cei de pe Terra. Se mai poate menționa și faptul că la întoarcere, înaintea aterizării, în 24 noiembrie în jurul amiezii, astronautii au văzut un obiect roșu, strălucitor, clipind deasupra golfului Bengal

După cum se știe, misiunea Apollo 13 a fost la un pas de catastrofa. Sa spus că misiunea sa ar fi fost, între altele, să detoneze o încărcătură nucleară de mică putere, pentru a studia, prin seismograful instalat de Apollo 12, structura internă a astrului. În drum spre Lună, în seara zilei de 13 (!) aprilie 1970 explozia unui rezervor de oxigen lichid a avariat instalația electrică și motoarele. Pilotul navei transmitea atunci „Hei! S-a isprăvit! Ei, ei au ucis elementul de combustie. E mort!” Fraza a fost auzită, în direct, de prea mulți pentru a mai fi negată. E de presupus că cei de la Huston știau bine la care „ei” se referea pilotul navei. Se știe că aselenizarea lui Apollo 13 a fost ratată, iar întoarcerea pe Pământ s-a făcut în condiții dramatice, salvarea astronautilor fiind incertă până în ultimul moment.

Dr. Edgar Mitchell, participant la misiunea Apollo 14, admitea, în cadrul unei emisiuni televizate de mare audiență difuzată în 1991, că „se cunoaște mult mai mult în materie de investigații extraterestre decât s-a pus la dispoziția marelui public [...] E o poveste lungă, care merge înapoi până la întâmplări din cel de al doilea război mondial și sunt niște chestii foarte secrete”. Tot el, într-o altă emisiune, pe canalul NBC, în 1996, declara „Am avut ocazia să discut cu persoane din trei țări diferite, care pretind că, în timpul exercitării atribuțiilor de serviciu, s-au întâlnit cu extraterestri”. Întrebat, în continuare ce părere are el însuși despre dovezile vizitelor extraterestre

lor pe Terra, Mitchell a spus: „Din câte înțeleg, din experiența pe care o am și din ceea ce am văzut cu ochii mei, cred că există dovezi foarte puternice în acest sens și părți mari din acestea sunt ținute secrete... de către guverne”. În 1997 Mitchell a declarat că el este convins că armata americană a utilizat tehnologii recuperate din OZN-uri prăbușite, cerând ca Congresul SUA să declanșeze audierea persoanelor care ar putea depune mărturie în acest sens. El a mai spus că un mare număr de persoane, acum în vârstă, care au participat la operațiuni ultrasecrete, cunosc aceste lucruri și ar dori ca înainte de moarte să poată vorbi, dar sunt împiedicați de jurământul depus. Mitchel afirma că a participat la reuniuni la care s-au căutat soluții în acest sens – de pildă o amnistie prezidențială care să-i dezlege de jurământ. Interesant că aceste afirmații ale lui Mitchel, făcute în public, n-au fost niciodată dezmințite oficial. Atunci când Ministerul Apărării a fost solicitat să se pronunțe asupra lor, a refuzat să facă orice comentarii.

Se spune că și astronauții misiunilor: Apollo 13, 14, 15, 16, 17 s-ar fi întors cu mai multe sute (!) de fotografii, unele extrem de spectaculoase, înfățișând obiecte luminoase neidentificate. Pe lângă Apollo 15 a trecut un obiect de care era cât p-aci să se ciocnească. Este de notorietate că explorând suprafața lunară cu ajutorul unui „Lunar Rover”, în zona Hadley - Apenini, astronauții din această misiune au fost șocați să observe, imprimat în praful lunar, două urme paralele de șenile, coborând de pe muntele de alături, ca și când un vehicul ar fi trecut pe acolo nu cu mult timp înainte...

Ken Mattingly, de pe Apollo 16 și Ronald Evans și Jack Schmitt de pe Apollo 77 au văzut enorme fulgere luminoase, a căror origine n-a putut fi explicată. Mattingly, comentând observarea unor obiecte luminoase, se zice că ar fi spus „nu erau cu siguranță nici sovietice, nici

americane, că se mișcau prea repede”; iar despre Evans că ar fi comentat observarea unor OZN-uri în apropierea suprafeței lunare spunând: „ce multe sunt, roiesc ca albinele în stup”. La 18 ianuarie 1976 complexul de aparate lăsat pe Lună de misiunea Apollo 14 și-au întrerupt activitatea, după ce, cu puțin timp înainte, un alt aparat, destinat recepționării unor comenzi de pe Pământ se defectase și el. După o lună, amândouă au reînceput să funcționeze simultan și spontan. Nu s-a găsit până azi nicio explicație mulțumitoare pentru cele întâmplate.

Menționăm, în acest context, cu titlu de inventar, și ipoteza numită Alternativa 5, care își are adepții săi, ca și o mică literatură care o promovează. Conform acestei ipoteze, o elită pământeană, cu reprezentanți atât din vest cât și din est, ar fi căutat o soluție pentru cazul în care Pământul urma să fie distrus de un cataclism nuclear. Alternativa

1 ar fi fost evacuarea poluării radioactive prin tunele imense, săpate în stratosferă, Alternativa 2 prevedea realizarea unei rețele de orașe subterane, iar Alternativa 3 construirea unor baze de refugiu în afara Pământului (eventual cu ajutorul extraterestrilor).

În cadrul acestei a treia variante, încă din anii cincizeci, ar fi fost instalate baze secrete pe Lună. În 1969 ar fi izbucnit chiar un conflict între americanii și rușii care se aflau acolo, conflict soldat cu 66 morți. Rușii, care au fost găsiți vinovați de declanșarea acestui conflict, au fost suspendați, timp de doi ani, din program, dar apoi s-a realizat o reconciliere... Istoria este mai lungă dar, din păcate, mult prea greu de crezut.

Se știe că în 1972 misiunile Apollo s-au întrerupt brusc. Nici după aproape treizeci de ani nu se pune problema reluării lor. De ce? De ce rușii nu au făcut nicio tentativă să trimită măcar un singur echipaj pe Lună? Se spune că nu mai există nici miza competiției, nici vreun

avantaj comercial... Programul Apollo a fost într-adevăr costisitor; dar au existat și alte proiecte, mai costisitoare, care au fost menținute. Nu cumva, s-au întrebat mai mulți, responsabili misiunilor spațiale pământești au înțeles mesajul – faptul că Luna este ocupată de altcineva?

Mistere pe planeta Marte în 1972 sonda americană Mariner 9 trimitea pe Pământ imagini ale planetei Marte, cu detalii nemaivăzute până atunci de ochiul omenesc, între acestea erau și câteva piramide și o formațiune, ca o movilă, lungă de 1500 de metri, care aduce cu fața unui om privind spre cer. Toate acestea sunt grupate într-o zonă din așa numitul Bazin Cydonia. Formațiunile au atras atenția abia în 1976, când Viking Orbiter 1 revenea cu alte imagini, mai precise, ale lor. Acestea au fost ținute secrete, de către specialiștii NASA, timp de aproape un an, înainte de a fi făcute publice. Două imagini, luate în condiții diferite de iluminare, arătau aceleași trăsături. Prelucrarea imaginilor pe calculator nu a făcut decât să întărească această convingere, scoțând în evidență chiar detalii în care unii au recunoscut dinți sau irișii ochilor. În ciuda acestor fapte, NASA și-a exprimat convingerea că trebuie să fie vorba de formații naturale care, întâmplător, sugerează o față umană, restul fiind rodul particularităților ochiului și creierului omenesc, care, prin alcătuirea lor, au tendința să vadă fețe umane chiar și în aglomerări cu totul întâmplătoare de obiecte. Dar, evident, imaginile erau și rodul dorințelor noastre ascunse de a descoperi urme ale unor civilizații extraterestre. Recent, NASA, răspunzând unei întrebări pusă de presă, afirma că pe Marte s-ar putea găsi forme de viață, dar „nu este clar dacă acest fapt poate fi pus în legătură cu OZN-urile”. Cu alte cuvinte, se admitea implicit existența OZN-urilor, doar că nu se făcea nicio legătură între ele și eventualele forme de viață de pe Marte. În schimb unii analiști atașați ideii extraterestre și-au exprimat convingerea rea atât piramida, cât și „sfinxul”

ar fi artificiale, artefactele având o vechime de multe sute de mii de ani. N-au lipsit desigur paralelele cu piramidele și sfinxul din Egipt. Mai mult, s-a pus chiar problema dacă nu cumva constructorii au fost, măcar în parte, aceiași?

Acceptând ipoteza de mai sus, se ivesc imediat o serie de întrebări – cine a ridicat aceste construcții și în ce scop? Se știe că, la ora actuală, planeta Marte este nelocuită. Deși are oarecare atmosferă, aceasta este de 170 de ori mai rară decât cea de pe Pământ și lipsită practic de oxigen, deci este improprie supraviețuirii unor oameni. Roboții care au coborât, începând din 1976 pe suprafața marțiană n-au pus în evidență vreo urmă de viață. Se știe doar că în urmă cu multe sute de milioane de ani Marte avea o atmosferă mult mai densă și din când în când torente înspăimântătoare de apă se revărsau asupra suprafeței sale, săpând imense canioane, ale căror urme se văd și azi. La ora actuală singurele manifestări vizibile ale apei sunt calotele de brumă care cresc iarna și descresc vara în zonele polare, evaporându-se la atingerea razelor soarelui, fără a mai trece prin starea lichidă. Dacă pe vremuri puteau exista pe Marte ființe vii, ele nu au depășit probabil stadiul unor microorganisme primitive. Urmașii lor s-ar mai putea găsi azi, cel mult, undeva în adâncurile solului. Cine putea construi atunci piramidele sau sfinxul?

Dar aceste ciudățenii nu sunt, nici pe departe, singurele care ne uimesc pe suprafața planetei roșii. Din a doua jumătate a secolului XIX astronomii au semnalat sistematic lumini inexplicabile. Știm totuși că pe Marte a încetat de mult orice activitate vulcanică și nu există nici lacii de apă sau alte suprafețe întinse capabile să reflecte razele Soarelui. S-au observat și obiecte în mișcare, ori figuri geometrice care apăreau și dispăreau. E drept „unele erau la limita de rezoluție a ochiului uman, deci puteau fi taxate drept iluzii optice.

După ce sondele spațiale au început să transmită

imagini ca cele ale piramidelor și a sfinxului, enigmele s-au înmulțit. Au fost identificate și alte alcătuiți ciudate, denumite: orașul", „fortăreața", „faleza" etc. De pildă, Mariner 9 a fotografiat, în regiunea ecuatorială, niște formațiuni stranii, semănând cu două imense roți dințate, în jurul cărora apar mai multe linii duble, drepte sau curbe. Scriitorul Zecharia Sitchin le aseamăna cu clădirile unui aeroport, din care se răsfiră, radial, coridoare de îmbarcare. Liniile din jur putând fi șosele, ziduri sau piste. Expertii NASA au insistat că este vorba de formațiuni naturale, cauzate de alternanța îngheț-dezghet.

O altă anomalie, descoperită tot în zona ecuatorială, de sonda rusească Phobos 2, constă din linii drepte, mai scurte sau mai lungi, mai subțiri sau mai late, sau forme rectangulare, acoperind 600 kilometri pătrați (de peste două ori suprafața Bucureștiului). Ceea ce surprinde este că fotografia a fost făcută în infraroșu, deci denotă diferențe de temperatură. Nicio sursă naturală de căldură nu putea da naștere la forme geometrice atât de regulate. Dr. John Becklake, de la Muzeul de Științe din Londra, le aseamăna cu „Modelul, ca al unui oraș, larg de 60 de kilometri" care „poate fi ușor confundat cu Los Angeles văzut din avion". Să fie amprenteale unui oraș subteran? Din păcate nu s-au făcut publice coordonatele geografice ale locului fotografiat, așa că nu putem ști dacă există vreo legătură cu „aeroportul" de care aminteam mai sus.

Au mai fost observate și alte ciudățenii, de pildă la poalele lui Olympus Mons, un vulcan stins, înalt de 22 - de kilometri (cel mai înalt munte cunoscut, până la ora actuală, în Sistemul Solar), există niște excavații regulate, dreptunghiulare, care au dus la presupunerea că ar fi cariere sau mine. Interesant că din 1976 încoace mult timp nu s-au mai obținut imagini revelatoare despre aceste formațiuni. Adepții teoriei conspirației afirmă că guvernul american dispune de imagini care arată clar că „sfînxul" e

artificial și se teme să le publice. NASA a insistat ani de-a rândul că e o pură întâmplare că nu a mai obținut noi imagini („zona Cydonia nu a constituit o prioritate”), dar că îndată ce va veni rândul să fie fotografiată zona, aceasta se va face negreșit, iar opinia publică va fi informată. În aprilie 1998, în sfârșit, s-au obținut noi înregistrări, mult mai detaliate. Ele n-au reușit totuși să aducă elemente care să încheie definitiv disputa dintre adepții ipotezei naturale și ai celei artificiale.

Sateliții Phobos și Deimos

Planeta Marte are și doi sateliți: Phobos și Deimos. Numele lor înseamnă, în traducere, spaima și groaza (pentru primul avem în română, ca termen înrudit, cuvântul fobie). Sateliții sunt relativ mici și întunecați; din acest motiv au fost zăriți prin telescop abia în anul 1877 de americanul Asaph Hall, deși zvonuri despre existența lor circulau încă de la începutul secolului XVIII (în scrierile lui Swift, Voltaire, Fontenelle etc.), fapt care a dat loc la numeroase speculații. Cei doi sateliți se rotesc în jurul planetei Marte în sensuri opuse, fapt greu de explicat prin mecanica cerească. Satelitul cel mai curios este Phobos. Seamănă cu un cartof, lung de 27 de kilometri, acoperit de nenumărate cratere de diverse mărimi, și este atât de întunecat încât la un moment dat s-a crezut că ar fi din cărbune. Densitatea sa este foarte mică.

Cei doi sateliți se rotesc foarte aproape de suprafața marțiană: Phobos la 6.000 iar Deimos la 20.000 de kilometri de suprafața planetei (Luna, de pildă, se află la 380.000 de Pământ). La o înălțime atât de mică, un corp ceresc nu rezistă multă vreme și va sfârși prăbușindu-se pe suprafața planetei. În 1945 astronomul american B.P. Sharpless a constatat că satelitul Phobos și-a accelerat brusc mersul. O astfel de accelerare poate amâna căderea satelitului, dar manevra nu poate fi explicată, în niciun fel, prin cauze naturale. A fost adus oare Phobos cândva, de

cineva, în apropierea planetei Marte? Are cineva grijă ca satelitul să fie accelerat, din timp în timp, pentru a fi menținut pe orbita sa? Dacă da, cine?

În 1959, astronomul rus Iosif Șklovski a emis ipoteza că satelitul ar fi artificial și eventual gol pe dinăuntru. Ulterior el și-a retractat ipoteza (retractarea a publicat-o în „Problema Filosofii”, revista ideologică a Partidului Comunist). Ideea a fost în schimb preluată, cu anumite modificări, de alții. De pildă, rusul Felix Ziegel a remarcat faptul că astronomul John Herschel (fiul renumitului William) a examinat în 1862, cu mare atenție, planeta Marte, fără să zărească cei doi steliți. Instrumentele sale erau mult mai performante decât telescopul cu care Hall a văzut cei doi sateliți în 1877. Nu cumva cei doi sateliți au fost aduși în jurul planetei Marte în acest interval?

Pe suprafața lui Phobos există mai multe formațiuni de origine misterioasă. Între acestea, șiruri paralele de mici găuri (cratere) care nu puteau rezulta prin impact cu meteoriți și cu atât mai puțin prin activitate vulcanică. O formațiune care a stârnit interes în ultimul timp a fost un „monolit” paralelipipedic, fotografiat în 1998 de sonda Marș Global Surveyor. Lan Fleming și Efrain Palermo, efectuând calcule asupra acestuia au constatat că obiectul seamănă cu un bloc turn vertical, de 30 - 40 etaje (sau mai mult), înălțimea fiind de 3 - 4 ori mai mare decât lățimea. Nu s-a putut avansa nicio explicație pentru originea naturală a acestei formațiuni.

Strania dispariție a sondei Phobos 2

La 7 iulie 1988 sovieticii au lansat către planeta Marte sonda Phobos 1, iar peste cinci zile o stație geamănă, numită Phobos 2. Cele două fuseseră botezate, evident, cu numele satelitului marțian care dăduse loc atâtor discuții, satelit pe care sovieticii doreau să-l folosească drept avanpost pentru viitoare misiuni pe Marte. Peste două luni, contactul cu Phobos I s-a pierdut în

mod misterios. Phobos 2, a ajuns în preajma planetei Marte, însă nu a reușit să-și înceapă misiunea cu adevărat, deoarece la 25 martie 1989, în timpul unei comenzi de reorientare a camerei de luat vederi spre satelitul Phobos, contactul cu sonda s-a întrerupt brusc. În ciuda optimismului inițial, contactul nu a mai fost restabilit niciodată. S-a spus că s-ar fi defectat sistemul de orientare. Acesta și-a dovedit însă robustețea în situații mult mai dificile, la stațiile Venera, trimise pe suprafața planetei Venus. S-a presupus că sonda fusese lovită de un micrometeorit. Dar la câteva ore după incident s-a mai recepționat un ultim semnal, foarte slab. Dacă stația era distrusă, de unde putea veni acest semnal?

La 31 martie 1989 ziarele au început să vehiculeze știrea că pe ultimele imagini recepționate înaintea întreruperii legăturii s-ar fi zărit un obiect neidentificat. La trei luni după incident, sub presiunea altor țări participante la proiect, inclusiv SUA, autoritățile sovietice au făcut publică înregistrarea unor imagini în cauză: o umbră eliptică, neagră, extrem de alungită și ascuțită la capete, profilându-se pe suprafața planetei roșii. Lungimea ei a fost estimată la 20 de kilometri. S-au căutat explicații, care au fost eliminate pe rând: nu putea fi un alt corp ceresc, nu putea fi umbra satelitului Phobos, întrucât aceasta era mult mai groasă, nu putea fi un obiect fabricat de mâna omului, de pildă resturi ale sistemului de propulsie. S-a spus însă că fotografia acestei umbre n-ar fi fost totuși ultima imagine, deci că ar mai exista ceva ce nu a fost difuzat.

Într-adevăr, peste mai bine de doi ani, în 1991, colonel aviator Dr. Marina Popovici, soția unuia din primii cosmonauți sovietici generalul Pavel Popovici (președinte uniunii asociațiilor ufologice din URSS), a prezentat, neoficial, ultima imagine luată de sonda Phobos 2, la o conferință OZN din Statele Unite. Ea deținea fotografia de

la cosmonautul Alexei Leonov, oficial de rang înalt în programul spațial sovietic. Fotografia a fost arătată marelui public la 22 noiembrie 1991, de Don Ecker și Keith Thompson, într-o emisiune televizată cu Larry King. Fotografia înfățișează un obiect cilindric, foarte alungit, de forma unei țigări de foi, cu lungimea estimată de 20 de kilometri și diametrul de 1, 5 kilometri, plutind în apropierea satelitului Phobos. Această ultimă fotografie (pe care curioșii o pot găsi pe internet) nu a fost niciodată făcută publică în mod oficial, dar există indicații că ea a fost prezentată și unor autorități din SUA și Marea Britanie.

Comentatorii au spus că s-ar fi realizat, cu această ocazie, prima fotografie a unei „nave-mamă extraterestre aflată în Sistemul Solar”. Specialiștii ruși au presupus, neoficial, în emisiuni televizate, că strania navă ar fi emis un fascicul de microunde care a distrus sonda Phobos 2, în momentul în care aceasta era pe cale să vadă ceva ce nu trebuia văzut. După alte variante, provenind de la clarvăzătorii americani (...), intențiile navei nu ar fi fost „dușmănoase” ci au constatat dintr-o identificare de rutină (de tipul „cine ești? prieten sau inamic?”), operație curentă între obiecte aflate în zbor) atâta doar că această identificare, făcută cu un flux de mare energie, a topit părți din circuitele delicatei ale calculatoarelor de bord.

În 25 septembrie 1992, după o pauză de 16 ani după misiunile Viking, NASA lansa spre planeta Marte sonda Mars Observer. Programul costase aproape un miliard de dolari, iar de la instrumentele de mare precizie se aștepta răspunsul la multe întrebări rămase deschise, între altele imagini noi din regiunea Cydonia. În 21 august 1993, în timpul manevrelor de înscriere pe orbită, contactul cu sonda s-a întrerupt, în condiții suspecte, și nu s-a mai putut restabili niciodată. Oficial s-a vorbit de funcționarea defectuoasă a ceasului de la bord, ceea ce a dereglat

calculatorul. Curând au început să circule zvonuri (provenind de la persoane din NASA care au dorit să-și păstreze anonimatul...), precum că Mars Observer apucase să transmită pe Pământ câteva fotografii senzaționale, între care o imagine incredibil de clară a „sfinxului”, imagine care dovedea originea sa artificială. Imaginea în cauză a și văzut, de altfel, neoficial, lumina tiparului în anumite publicații, ca și pe internet. S-a mai spus că legătura cu sonda nu s-a pierdut de fapt, și că anunțul a fost doar un pretext pentru ca dovezile existenței unei civilizații pe Marte să poată rămâne secrete, exclusiv la dispoziția unor cercuri oculte. Evident, NASA a negat totul, explicând întreruperea legăturii printr-un accident cu o cauză incertă (spargerea rezervoarelor de combustibil? dereglarea calculatorului prin impulsul dat de deschiderea unei supape de presiune? altceva?) și calificând imaginea difuzată drept un fals realizat pe calculator (opinie la care se raliază de altfel majoritatea analiștilor fenomenului OZN).

Până în acel moment, așa cum observa Florin Gheorghită, nu mai puțin de șapte nave americane și sovietice au fost scoase din uz complet, parțial sau temporar între Pământ și Marte, astfel că respectiva zonă cosmică a fost poreclită „Grota marelui vampir galactic”. Și se știe că șirul misiunilor ghinioniste pe Marte nu s-a oprit aici. De pildă, sonda americană Mars Climat Orbiter a fost lansat în 24 decembrie 1998 pentru a fi satelizat în jurul planetei Marte, rămânând pe orbită până în 2004, pentru a ține legătura cu Mars Polar Lander și ei microsondele Deep Space 2, și pentru a transmite date, mai ales despre condițiile climatice, utile pentru viitoarele planuri de colonizare a planetei. În 24 septembrie 1999 Mars Climat Orbiter, s-a prăbușit pe suprafața marțiană, în loc să se înscrie pe o orbită la altitudinea de 400 de kilometri, așa cum fusese prevăzut. Ancheta a stabilit că

de vină a fost o eroare umană halucinantă: la efectuarea calculelor au colaborat două echipe, care-și transmiteau una alteia cifrele pentru dirijarea zborului; numai că una din echipe făcea calculele în kilometri, iar cealaltă în mile...

În 8 decembrie 1999, sonda Mars Polar Lander, trebuia să coboare lin pe suprafața marțiană, împreună cu microsondele Deep Space 2, aflate în același înveliș protector. Cu circa 10 minute înainte de momentul prevăzut pentru atingerea solului, s-a pierdut legătura cu ele. Cauzele posibile ale eșecului au fost îndelung dezbătute: nedesprinderea învelișurilor protectoare – nedeschiderea parașutei, defecțiuni ale scutului termic, lovirea de marginile unui crater, defectarea sistemului de control al calculatorului etc., dar până la ora actuală nu s-a găsit nicio explicație mulțumitoare. Consultantul James Oberg, participant la proiect, declara postului ABC News: „Răspunsul cel mai bun îl vom primi atunci când, peste o sută de ani, un muzeu va recupera epava”...

9. BAZE EXTRATERESTRE SUB PĂMÂNT ȘI SUB APA?

OZN-urile vin din baze instalate în adâncul Pământului și pe fundul mării? întâlniri stranii. Clarvăzătorii armatei americane încearcă să localizeze bazele extraterestrelor și să estimeze componența și obiectivele lor.

Porți către adâncuri

Dacă dăm crezare unor martori, extraterestrii nu se mulțumesc cu bazele lor de pe alte astre ori din spațiu, ci s-au instalat, în numeroase locuri, și aici, pe Pământ. Mai mult, există persoane care pretind că posedă dovezi că unele dintre bazele extraterestrelor ar fi comune cu cele ale armatei americane...

În dimineața zilei de 8 aprilie 1993, George Donald, ofițer de poliție cu vechime de zece ani din California, se

deplasa cu soția și cei patru copii, în automobil, într-o zonă semideșertică, spre Las Vegas. La un moment dat, în jurul orei 10.40, a devenit atent la un nor maroniu de praf care se ridica din coasta unui munte aflat în dreapta sa. Era ca o explozie uriașă, aproape cât jumătate din fața muntelui. În timp ce Donald privea, din mijlocul norului a țâșnit o rază strălucitoare, ca și cum o oglindă imensă i-ar fi reflectat lumina Soarelui în ochi. Încercând să deslușească ce anume se întâmplă acolo, a observat un punct luminos care se ridica încet, căpătând conturul unui OZN, în timp ce norul de praf dedesubt se disipa. Era o navă masivă, discoidală, parcă dintr-un metal asemănător cu aluminiul. De-a lungul muchiei circulare plutea o ceață alburie, care a dispărut treptat, pe măsură ce discul se înălța tot mai sus. Când a ajuns la înălțimea creștelor înconjurătoare, s-a oprit, apoi a început să se miște aproape orizontal, într-o pantă ușor crescătoare, până într-un moment în care pur și simplu a dispărut instantaneu, ca și cum ar fi trecut într-o altă dimensiune, sau a țâșnit cu o viteză atât de mare încât ochiului omenesc i-a fost imposibil să-l sesizeze.

Primul lucru a fost să se convingă că n-a fost o halucinație. Membrii familiei sale văzuseră, și ei, exact același lucru. Doi dintre copii observaseră un mare număr de luminițe galbene pe partea de jos a ozn-ului, ca și alte lumini colorate în partea din față.

Ulterior, ofițerul a declarat că nu crezuse până în acel moment în existența OZN-urilor, dar întâlnirea l-a zguduit emoțional, atât pe el cât și pe ceilalți membri ai familiei. În timp ce conducea mașina, în continuare, spre Las Vegas, după propria sa mărturisire, îi venea să plângă ca un copil. Copiii săi desenau ulterior cu predilecție imagini de OZN-uri, sau le visau noaptea.

Donald a făcut un raport la departamentul de poliție din Las Vegas și la comandamentul bazei Nellis a Air Force. Nici unii nici alții nu păruseră însă nici interesați

nici impresionați.

José Luis Rodriquez din Puerto Rico, a relatat că, într-o zi din vara lui 1979, pe la ora 14.00, el și vărul său, călăreau pe teritoriul unui întins poligon pentru artilerie de pe coasta sudică a insulei, în zona Salinas. Deodată au avut senzația unui cutremur. O porțiune a solului, în fața lor, a început să se înalțe, cu stânci, tufe, buruieni. Mai multe plăci uriașe, purtând pe ele, drept camuflaj, un decor perfect natural, s-au dat la o parte, împinse aparent de brațe hiiraulice, iar sub ele s-a deschis un tunel cu pereți metalici, lat de circa 25 de metri, coborând în adâncul pământului. Două obiecte au ieșit, zburând lent, din deschizătură, după care s-au oprit, nemișcate, la o înălțime de circa treizeci de metri. Erau două discuri argintii, cu diametrul de 15 - 20 metri, având împrejurul muchiei un șir de geamuri luminoase. Călăreții au avut impresia că pe discuri scria „URSS” (având aceeași semnificație în spaniolă ca și în românește) sau o prescurtare de același tip... Cei doi au urmărit discul timp de circa două minute, până au văzut apropiindu-se o mașină de teren militară. În acest moment, José și vărul său au socotit că e bine să plece cât mai repede. Analistii care n-au pus la îndoială cele istorisite, au presupus, mai ales datorită platformelor acționate hidraulic, că era vorba de navei experimentale americane, dacă nu cumva chiar... rusești. Sau poate nave extraterestre veritabile, deghizate în vehicule pământene?

Există numeroase legende și istorisiri care dau ca sigură existența unor baze extraterestre în alte locuri exotice. Multe dintre aceste credințe datează de sute de ani și fac trimitere la popoare subterane care aparent au existat aici dintotdeauna. Se vorbește astfel despre adâncurile muntelui Shasta din California, munte căruia i se atribuie proprietăți miraculoase. Există o adevărată literatură despre orașe subterane sau orașe părăsite ori,

pur și simplu, despre ferme secrete din Amazonia, ori din Mato Grosso, unde extraterestri veniți din depărtările Galaxiei își au bazele lor pământene.

Baze subterane extraterestre la Pine Bush?

O carte dedicată manifestărilor OZN din zona fluviului Hudson, este și Sileni Invasion, scrisă de Ellen Crystall (1991). În cea mai mare parte, ea se ocupă de observațiile făcute în anii optzeci, în jurul localității Pine Bush, din comitatul Orange, statul New York, localitate aflată la circa 100 de kilometri de Manhattan și foarte aproape de zona cu cele mai frecvente observații de pe valea Hudson, din perioada 1983 - 87. În Pine Bush, un mare număr de persoane, de la modici și avocați, ofițeri de poliție și cercetători, până la cetățeni onești cu cele mai diverse ocupații, au raportat întâlniri cu ceva ce nu părea din această lume. Mulțimea acestor observații, ca și coincidența detaliilor, sunt de natură să pună pe gânduri.

Ellen Crystall, care în perioada petrecută la Pine Bush a văzut și ea, de nenumărate ori, aceste fenomene, a ajuns la concluzia că Pământul este supus invaziei tăcute (Silent Invasion) a unor extraterestrii. Aceștia ar avea nevoie de metale precum beriliu, zirconiu titan, utilizate între altele în reactoarele nucleare. Comitatul Orange este printre puținele locuri din lume și singurul din America de Nord în care pot fi găsite, la un loc, aceste metale. În consecință, extraterestrii și-ar fi construit exploatări miniere subterane. Dovezi ale acestei activități ar fi fulgerările văzute de la o oarecare distanță, lumini care păreau că urcă din pământ, lumini stranii, parcă solide, uneori curbate înapoi spre pământ, aidoma unui curcubeu. Totuși, nu au fost observate urme vizibile pe sol. Se auzeau și zgomote ciudate, adesea foarte puternice, venind din aer sau de sub pământ, aparent fără nicio explicație. Într-o noapte un localnic a pornit să identifice sursa zgomotului, dar n-a fost în stare; ori de câte ori ajungea în locul din

care credea că vin sunetele, ele se mutau parcă și continuau să se audă din altă parte. Crystall și cei ce o însoțeau erau convinși că zgomotele veneau de la imense construcții subterane, de pildă de la instalațiile de aerisire ale acestora. Ellen Crystall se întreba, retoric, dacă astfel de activități se puteau realiza oare fără acordul, fie și tacit, al unor organisme guvernamentale.

Structurile subterane ar fi legate, prin lungi galerii, cu alte și alte mine, prin toată țara... Intrările și ieșirile s-ar face tocmai prin guri de mine abandonate, aflate în locuri sălbatice, greu accesibile, păzite eventual, la comanda extraterestrilor, de fiare ciudate, poate chiar nepământene, de tipul Bigfoot... Totuși, deși n-au cruțat timpul de căutare, Ellen Crystall și companionii ei n-au reușit să identifice nicio astfel de intrare.

Evident, în această activitate, extraterestrii n-au niciun interes să fie văzuți. O ipoteză interesantă în acest sens este cea că OZN-urile pot deveni invizibile, ori că se pot deghiza în obiecte zburătoare banale, cum ar fi un bombardier B-2 Stealth, ori în alte tipuri de avioane. Ellen Crystall este convinsă că unele OZN-uri imită avioanele sau elicopterele noastre, chiar și semnalizările lor luminoase. Totuși, aceste deghizări nu pot induce în eroare observatorii mai avizați. Tocmai această deghizare o face pe autoare să considere că suntem confrunțați cu o rasă care ri-a venit cu gânduri bune.

Deghizarea s-ar extinde și asupra unor indivizi nepământeni, care își duc existența, nedetecțati, printre noi, în chip de oameni, infiltrați în structuri de conducere din toate domeniile. Pe de altă parte, pământeni selecționați, ar lucra în baze subterane sau pe stații cosmice ale extraterestrilor.

Un merit al cărții *Silent Invasion* (prefațată de Philip Imbrogno) este strădania de a aduna fapte, chiar dacă unele metode și interpretări pot fi discutabile. Între altele

autoarea dispunea de circa 1.000 de fotografii realizate atât ea cât și anumiți asociați. În unele din aceste fotografii apar niște obiectele stranii, numite de anumiți cercetători Câmpuri Teslal, obiecte sferice sau ovale, care au fost, de cele mai multe ori, invizibile cu ochiul liber. Dimensiunile lor variaua de la o minge de tenis la cea a unei case mari. Obiectele apăreau uneori singure, alteori în grupuri, uneori pe cer, alteori așezate pe sol. Densitățile lor păreau diferite; unele erau de o opacitate totală, altele cu o transluciditate lăptoasă, mergând până la o transparență aproape completă. Uneori aceste sfere aveau partea de jos turtită, ca și când ar fi așezate pe niște coloane groase, invizibile. S-au descoperit și o serie de fotografii cu fascicule sau „stâlpi” de lumină, în special în apropierea șoselelor. Fotografiind repetat în același loc, aceste raze ba apăreau pe fotografii ba nu, după reguli care au rămas necunoscute, ca și cum ar fi fost niște indicatoare destinate ghidării unor vizitatori, invizibili și ei. Ellen Crystall mai emitea și ipoteza că poate era vorba de dispozitive care puteau folosi la bruiaj, deoarece uneori aparițiile înlocuiau obiecte care, văzute cu ochiul liber, aveau altă formă. De pildă, la un moment dat, într-o noapte, mai mulți martori au văzut destul de clar, un OZN triumfiular de mari dimensiuni; totuși pe fotografii nu au apărut decât luminițe disperate, din care nu se putea reconstitui obiectul văzut.

Ellen Crystal explica aceste aparente paradoxuri, spunând că probabil OZN-urile dispun de un câmp protector care le face invizibile, după caz, ochiului liber sau peliculei foto.

Constatările făcute de Ellen Crystall sunt sprijinite și de alte observații, independente. De pildă, în martie 1994, în orașelul Midway din New Mexico, producătorul video José Escamilla a filmat, în mai multe rânduri, cu un aparat automat, care scruta cerul douăzeci și patru de ore din

douăzeci și patru, obiecte în formă de tijă traversând cerul. Obiectele, dimensiunea cărora a fost estimată între 15 și 30 de metri, nu erau, în general, vizibile cu ochiul liber dar se imprimau pe casetă/ Ceea ce a surprins a fost că uneori aceste obiecte păreau perfect solide, alteori însă vedeau o consistență aparte. Astfel, pe una dintre secvențe, tija zburătoare cade pur și simplu pe sol și dispare în adâncul acestuia de parcă ar fi plonjat într-un lichid. Filmele au fost expertizate repetate ori, fără a descoperi o eventuală fraudă.

Obiecte subacvatice neidentificate

O ipoteză interesantă este că OZN-urile își au bazele, în bună măsură, pe fundul lacurilor, mărilor sau al oceanelor. Numeroase obiecte neidentificate văzute sub apă ar putea constitui un argument în acest sens.

În februarie 1963 pe țărmul nordic al Norvegiei, nu departe de granița sovietică, trupele NATO desfășurau un exercițiu, cu participarea marinei engleze. Radiolocatoarele uneia dintre nave au observat, la un moment dat, apariția bruscă, la o înălțime de 10 kilometri, a unui obiect care părea de formă sferică și putea avea diametrul de circa 30 – 35 metri. La scurt timp și radarul altei nave a confirmat observația. Vremea era bună și nu se punea problema unor inversiuni termice sau altei influențe perturbatoare. De altfel, obiectul sferic a fost zărit, la scurt timp, și prin binocluri.

Presupunând că nu vedeau bine și că era vorba totuși de un avion, s-au lansat obișnuitele avertizări, ca aeronava să părăsească locul. La început să încercat în engleză și rusă, apoi în norvegiană. Întrucât obiectul nu reacționa, de pe un aeroport militar aflat în apropiere, pe țărm, au decolat două avioane de vânătoare. Când acestea s-au apropiat la circa 20 de kilometri, obiectul misterios a început să coboare în mare viteză și în zigzag. Peste numai câteva secunde coborâse sub unghiul de acțiune al

radarelor, ceea ce însemna o distanță mai mică de 300 de metri de suprafața mării. Peste numai o clipă, sonarele, aflate permanent în funcțiune, pentru depistarea unor eventuale submarine inamice, au semnalat apariția unui obiect subacvatic, exact în locul în care radarele pierduseră OZN-ul. Obiectul a continuat să se scufunde în zigzag, ca: șic cum i-ar fi fost la fel de ușor să se deplaseze în aer sau sub apă.

Este doar un exemplu dintre multele cunoscute, reunite uneori sub termenul de OSN (obiecte subacvatice neidentificate). Mai putem aminti câteva cazuri tipice. Giacomo Barra, împreună cu trei prieteni se aflau într-o barcă cu motor în dimineața zilei de 3 iunie 1961 lângă Savona, în golful Genova. Briza era neînsemnată, totuși, dintr-odată, barca a început să danseze pe valuri din ce în ce mai înalte. În primul moment s-au gândit că se apropie o navă de mare tonaj. Încercând să o zărească, au văzut că, la circa un kilometru, marea fierbea cu talazuri. Brusc, din apă s-a ridicat, până la o înălțime de circa 10 metri un obiect semănând cu o farfurie întoarsă, cu un țugui în partea de sus. S-a oprit câteva secunde, balansându-se, după care a plecat cu o viteză incredibilă, dispărând în direcția nord-vest.

În noaptea de 1. august 1962, două pescadoare franceze aflate în Mediterana, în dreptul localității Le Brus, au întâlnit un obiect care plutea pe suprafața mării, la vreo 250 de metri distanță, aparent un submarin. Pe puntea sa erau și câteva siluete; aparent, una chiar le-a făcut cu mâna, după care au intrat în interiorul navei. În clipa următoare un fascicul orbitor de lumină* pornit dinspre ciudatul obiect, a inundat pescadoarele. Apoi reflectoarele s-au stins. Obiectul s-a ridicat puțin și a început să se rotească din ce în ce mai repede. Pescarii și-au dat seama abia acum că avea o formă perfect circulară. Pe măsură ce se rotea, din ce în ce mai repede, obiectul se

învăluia într-un halo portocaliu. Brusc, a țâșnit spre înălțimi, dispărând «într-o secunda printre stele.

În 6 iulie 1965 petrolierul norvegian Jawesta a observat un obiect cilindric imens, ieșind din Oceanul Atlantic și luându-și zborul. În 8 februarie 1981, pe țărmul insulei Cristina din Spania, două persoane au văzut lumini în apa mării. Luminile se apropiau* iar când au ajuns la circa 300 de mai, s-au ridicat la suprafață. Martorii convinși. că văd un submarin, au rămas înmărmuriți când și-au dat seama că obiectul, în formă de disc, a continuat să se înalțe maiestuos deasupra valurilor. Apa șiroia de pe laturile sale. A urcat astfel până la circa 500 de metri, unde, stingându-și luminile, a dispărut. La 18 august 1980, în Marea Japoniei, echipajul unei nave sovietice de explorări marine, în frunte cu comandantul, fusese martorul unui fenomen asemănător. Există nenumărate alte asemenea istorii.

Deosebit de impresionante sunt relatările care vorbesc de uriașe roți luminoase, cu opt sau mai multe spițe, care au fost văzute rotindu-se în adâncul mării. O astfel de roată, cu diametrul de 180 – 200 de metri, a fost văzută în Oceanul Indian de vasul de cercetări sovietic „Vasilii Vorobiev”. În ultima sută de ani, există zeci de relatări similare, dar se pare că aceste lumini le-a văzut și Cristofor Columb, care relatează despre ele într-una dintre copiile, ajunse până la noi, ale jurnalului său de călătorie (nu cea acceptată oficial, originalul fiind pierdut). Martorii spun că la început apare o lumină în adâncul mării, apoi apare un „centru” de câteva zeci de metri diametru, după care pot fi zărite și „spițele”; în majoritatea cazurilor acestea au o lungime de 3 – 500 metri, dar pot ajunge și la peste un kilometru; lățimea „spițelor” este de câteva zeci de metri; ele pot fi drepte, sau curbate. Naturaliștii au emis ipoteza că fenomenul ar putea fi cauzat de colonii de microorganisme fosforescente, de tipul „micrococcus

phosphoris", antrenate de vârtejuri subacvatice, dar explicația a fost considerată ca neconvingătoare.

Am putea adăuga la cele de mai sus nenumărate istorii cu obiecte submarine detectate prin sonar, prinse în plasele unor pescari (și scăpate apoi) etc. Și care, deși au fost inițial considerate submarine sau monștri marini, ulterior s-a constatat că nu puteau fi identificate cu nimic cunoscut. S-a scris, la vremea respectivă despre un portavion american care, însoțit de alte 12 nave de război, a descoperit un obiect subacvatic deplasându-se cu, 280 kilometri pe oră (viteza maximă a unui submarin este de 65 kilometri pe oră). Obiectul a însoțit flotila timp de 48 de ore, după care a dispărut la adâncimea de 5.000 de metri. La această adâncime nu poate coborî niciun submarin, doar batiscafele. Inventatorul lor, profesorului Jacques Piccard, în timp ce testa, la mare adâncime, modelul XP-15, a observat și el obiecte cilindrice, lungi de treizeci de metri, care nu puteau fi viețuitoare marine nici epave și care efectuau manevre considerate „inteligente”.

În februarie 1960, marina argentiniană, ajutată de experți americani, a vânat, a bombardat și a somat să se predea, fără succes, două obiecte misterioase, considerate submarine, care se plimbau pe fundul lui Golfo Nuevo la nord de localitatea Rawson. Ori de câte ori aveau impresia că le-au încolțit, acestea dispăreau în mod misterios. Cazul nu a fost elucidat, dar anumiți „contactați” au dat ca sigur că a fost vorba de nave nepământene.

Cazul Shag Harbour

Shag Harbour este un sătuc de pescari, nu departe de punctul cel mai sudic al peninsulei Noua Scoție, de pe coasta atlantică a Canadei. Îți noaptea de 4 octombrie 1967, la ora 23.00, mai mulți martori din zonă au urmărit patru lumini portocalii care clipeau, în secvență, pe cer. Cinci adolescenți au văzut cum, dintr-odată luminile coboară vertiginos, într-un unghi de 450, până la suprafața

oceanului, după care s-a oprit, parcă plutind, la circa 800 de metri de țărm. Se auzea și un zgomot ca un sfârâit sau un şuierat puternic. Convinși că au asistat la amerizarea forțată a unui avion, martorii au sunat la poliția de la Barrington Passage. Polițistul Ron Pound, care se afla în patrulare, nu departe de locul respectiv, urmărise și el luminile, pe care le văzuse atașate de un obiect întunecat, apreciat ca având 18 metri diametru. Caporalul V. Werbicki și polițistul Ron O'Brien, de la Barrington Passage, împreună Ron Pound și cu alți martori, sosiți la fața locului, au putut vedea încă o lumină galbenă plutind pe suprafața apei, lăsând în urma sa o coadă de spumă galbenă. Lumina a slăbit treptat, până s-a stins complet.

Au fost mobilizate, imediat, o barcă de salvare a pazei de coastă, ca și mai multe bărci de pescari, dar până să ajungă la fața locului, obiectul dispăruse, probabil în adâncul mării. Nu se vedea decât o pată mare de apă bolborosind și o spumă galbenă, mirosind a sulf, plutind pe valuri. Căutarea s-a prelungit până la ora 3.00 și s-a reluat a doua zi dimineată, dar nu s-a găsit absolut nimic. Între timp, poliția a verificat că nici Centrul de coordonare a operațiunilor de salvare din Halifax, nici radarul NORAD din Baccaro, aflat în apropiere, nu aveau cunoștință despre absența vreunui avion militar sau civil.

În ziua următoare, Centrul din Halifax, a trimis un raport preliminar la Statul Major al armatei canadiene din Ottawa, afirmând că ceva, dar „nu un obiect cunoscut”, a căzut în apă la Shag Harbour. S-a aflat că nava militară Granby a fost trimisă la fața locului, pentru a încerca să găsească epava, cu ajutorul a șapte scafandri care au cercetat fundul mării. Căutările s-au prelungit până în seara de 8 octombrie, fără succes. S-a mai spus că și anumite instanțe din Statele Unite ar fi participat la investigații. După aceasta cazul a fost considerat închis. El a devenit „cazul 34” al raportului Condon, drept pentru

care a fost „cercetat” de participanții la proiectul Colorado prin două telefoane interurbane către niște oficialități canadiene, care au dat asigurări că nu mai este nimic de investigat.

După acestea, întâmplarea a fost aparent uitată, până în 1993, când un investigator MUFON din Noua Scoție, pe nume Chris Styles, a reluat cazul și, împreună cu un coleg, tot de la MUFON, Doug Led & ei, au strâns un șir impresionant de dovezi, între care documente oficiale, articole din ziare de epocă și declarații ale unor martori oculari. S-a aflat astfel că problema fusese în atenția ministrului canadian al apărării Leo Cadieux. Într-un document semnat de el, pus ulterior la dispoziția lui Styles, se menționa posibilitatea ca „OZN-urile să manifeste o tehnologie avansată care ar putea contribui la cercetarea științifică sau tehnică”.

S-a mai descoperit că în noaptea respectivă obiectul fusese observat și de alte persoane. S-au găsit astfel documente de epocă din care reieșea că 18 marinari de pe un vas care pescuia în apropiere văzuseră „patru OZN-uri”. Radarul de la Decca, aflat tot în Noua Scoție, urmărise „un obiect solid” neidentificat timp de două ore (până la 22.30, deci cu jumătate de oră înainte de cădere). Piloții zborului Air Canada 305 raportaseră și ei un OZN în zonă. S-au găsit de asemenea rapoarte, expediate la vremea respectivă de câțiva martori de la sol.

Între altele, cei doi investigatori au descoperit că episodul cu scufandrii nu a fost sfârșitul istoriei. Conform celor ce s-au putut reconstitui din mărturii, obiectul scufundat în 4 octombrie și-a continuat imediat călătoria, pe fundul mării, circa 40 de kilometri, până lângă un centru de detectare al submarinelor. Fiind observat, au fost dirijate nave militare deasupra lui. Peste câteva zile, când s-a luat în considerare o operație de coborâre a unor scufandri, misteriosului obiect i s-a alăturat un alt OSN,

sosit aparent pentru a-l ajuta pe primul. Comandamentul escadrilei a luat decizia să aștepte ce se va întâmpla. La un moment dat, cea mai mare parte a vaselor au fost nevoite să plece, pentru a întâmpina un submarin sovietic care violase apele teritoriale canadiene. Atunci cele două obiecte s-au pus în mișcare, s-au depărtat de navele rămase și când au ajuns la o anumită distanță au țâșnit afară din apă, înălțându-se spre cer și dispărând cu mare viteză. Acest zbor, petrecut pe 11 octombrie, a fost văzut, din nou, de un mare număr de martori independenți, de la Shag Harbour la Yarmouth, rapoartele cărora se găsesc în arhive. Din păcate martorii cheie care au istorisit multe din detaliile de mai sus nu au acceptat ca numele lor să devină publice, de teamă să nu-și pună în pericol confortabilele pensii militare.

Baze extraterestre în adâncul apelor?

Mai ales din zona sud-americană, foarte sensibilă la problematica OZN, au sosit, în decursul timpului, vești despre presupuse baze submarine extraterestre, aflate în apropierea țărmului mării. De pildă, în zorii zilei de 18 august 1968, pe la ora 2.30, sergentul Thomas Carulli, împreună cu alți 15 gardieni de la baza Air Force Ramey, lângă Aguadilla, în Puerto Rico, au văzut ieșind din mare un obiect extrem de luminos, care s-a înălțat sub un unghi de 450 până la o înălțime de 500 de metri, unde s-a oprit. Părea să fie o sferă sau un disc, cu diametrul de circa 10 metri. Unii spuneau chiar că au observat hublouri pe marginile obiectului. Afișa un joc de lumini și lumina sub el întreaga zonă. După un timp s-a apropiat de el un al doilea obiect similar. După ce au stat alături, noul venit a țâșnit spre înălțime și a dispărut. După două-trei minute și celălalt OZN l-a urmat și s-a lăsat întunericul. Întregul spectacol a durat, după estimările celor prezenți, între 12 și 17 minute.

În martie 1973 mii de martori au semnalat că au

văzut, pe coasta de nord a Venezuelei, mai multe obiecte străni scufundându-se în adâncul Mării Caraibelor sau ieșind din mare și luându-și zborul. De pildă, în 22 martie, la ora 16.00, două obiecte au apărut din mare și după viraje rapide, făcute, deasupra câtorva localități, s-au oprit în zona orașelului La Sabanamore, la 200 de metri înălțime. Printre cele peste 3.000 de persoane care au urmărit apariția se aflau și polițiștii locali. După circa cinci sau zece minute, cele două obiecte au plecat în două direcții diferite. După câteva zile, un paznic de noapte a relatat presei că a văzut mai multe obiecte cilindrice portocalii „așa cum sunt rachetele noastre”, ieșind din mare și dispărând în cer. Multe alte rapoarte au fost primite din zona aeroportului internațional Marquetia din Caracas. Două nopți la rând, în 28 și 29 martie, Armando Silva și soția lui au văzut două obiecte ca niște capsule lungi, albastrii, extrem de luminoase. În a doua noapte, acestea au trecut, la un moment dat, foarte aproape de casa lor din Carayaca, aflată în apropierea țărmului, cauzând o neobișnuită creștere a temperaturii. Armando afirma chiar că ar fi observat, prin hubloul unuia dintre obiectele zburătoare, un omuleț cu un cap ca de mort. Apoi, obiectele s-au îndreptat spre larg, luminând plaja, după care unul a plonjat în mare, s-a scufundat și a ieșit din nou la suprafață. După un timp, a intrat în apă și al doilea, apropiindu-se de primul. În cele din urmă, ambele obiecte au ieșit din mare, s-au înălțat și s-au îndepărtat cu o viteză fantastică. Observația a durat circa 15 minute.

Tot în 1973. Societatea Argentiniană pentru Investigarea Fenomenelor Neobișnuite a anunțat că a ajuns la concluzia că mașinării dintr-o altă lume și-au stabilit baze submarine în largul coastelor sudice argentinienne. Observațiile au început din anii șaizeci și s-au acumulat în timp.

Întâmplarea cea mai relevantă a avut loc în 14

august 1968 când 100 de martori au observat, independent și din locuri diferite, cinci obiecte luminoase, elipsoidale, care au ieșit din mare din golful San Mathias și, după ce au parcurs o traiectorie de 700 de kilometri, s-au scufundat din nou în mare în golful San Jorge.

În anii optzeci și nouăzeci s-au înmulțit din nou rapoartele venite din Puerto Rico, mai ales de lângă lacul Laguna Cartagena. Pe lângă stranii obiecte cilindrice sau triunghiulare care au fost văzute plutind deasupra apei, pescarii din zonă au semnalat obiecte care treceau pe sub bărcile lor, ca apoi să iasă din apă și să-și ia zborul cu mare viteză. Cititorul român interesat poate găsi o colecție interesantă de cazuri, realizată de Jorge Martin și inclusă în cartea lui Timothy Good *Alien Update* (1995), tradusă în românește sub titlul *Ei sunt aici*, vol. 2, *Intruși printre noi*. Observațiile de OZN-uri din zona Laguna Cartagena au fost însoțite de altele, tot acolo, lângă rezervația forestieră națională El Yunque, unde, numărul de obiecte stranii văzute, a dus la concluzia că în coasta unui munte, există o bază a extraterestrilor. S-au semnalat, în aceeași zonă, și mutilări de animale, însoțite de ființe misterioase, umanoizi de mici dimensiuni, cu dinți de vampir, numiți *chuppacabras* (despre care am am mai amintit), din nou laolaltă cu apariții zburătoare care nu semănau cu nimic cunoscut, sau care dispăreau, ca o amfibie, sub apele Lagunei Cartagena. O altă zonă, cu fenomene asemănătoare se află pe coasta sudică a insulei Puerto Rico, în zona Salinas, în vecinătatea unor baze Air Force.

Programul SCANATE și OZN-urile

Există și dovezi indirecte, pitorești, ale existenței unor baze cosmice, terestre sau subacvatice ale OZN-urilor. De pildă, Herbert Schirmer, un polițist din Ashland, Nebraska, patrulând în noaptea de 3 decembrie 1967, la ora 2.00, a văzut un obiect luminos, ovoidal, așezat pe șosea. Când s-a apropiat, obiectul a decolat și a dispărut.

Întors la post, a constatat că era cu jumătate de oră mai târziu decât ar fi trebuit să fie. Supus regresiei hipnotice de către Loring G. Williams (al doilea caz de utilizare a metodei în istoria OZN), va rezulta un scenariu clasic de răpire. Herbert Schirmer, și-a reamintit sub hipnoză că răpitorii săi i-au arătat nava și i-au transmis o seamă de informații. Între altele, ar fi spus că vin dintr-o galaxie apropiată, că nava lor funcționează pe principiul „electromagnetismului invers”, că își ia energia din marile rezervoare de apă, că poate fi doborâtă de radarele pământene prin ionizare ș.a.m.d. Ei i-au mai spus că extraterestri au baze pe Venus și Jupiter, dar și pe Terra. Există și o bază submarină, în largul coastelor Floridei, o alta în zona polară, o bază de mari dimensiuni în largul coastelor Argentinei. În decursul timpului, mai multe dintre informațiile pe care cei răpiți afirmă că le-au primit de la extraterestri s-au dovedit absurde. Să acceptăm că de data aceasta au în ele un sâmbure de adevăr?

Una dintre cele mai bizare modalități de a pune în evidență existența OZN-urilor, a extraterestrilor, a bazelor lor, a fost cea a „clarviziunii” (în englezește remote viewing). Metoda a fost cunoscută și utilizată de foarte mult timp dar numai de amatorii de practici oculte sau... de poliție care, făcând discret apel la clarvăzători precum olandezul Gerard Croizet sau englezoaica Nella Jones, a reușit să rezolve cazuri care păreau fără speranță.

Unul dintre primii care au contribuit la studierea în laborator a acestui fenomen a fost Robert A. Monroe, care a descoperit în 1958 că se poate disocia de corpul său fizic, iar „dublura” sa spirituală se poate deplasa într-un alt loc. Aici, după definiția lui Monroe, subiectul percepe o porțiune a mediului său, imposibil de perceput din poziția în care se știe că se găsește corpul său fizic în acel moment, și [subiectul] știe în același timp că nu visează ori nu este pradă fanteziilor”. Monroe a denumit, pentru

prima dată, acest fenomen Out of the Body Experience (termenul românesc cel mai apropiat fiind cel de extracorporalitate). Pentru studierea acestui domeniu, el a întemeiat faimosul Monroe Institute din Afton (Virginia), și a devenit directorul său executiv. Institutul și-a câștigat mai târziu o solidă reputație internațională, mai ales prin studii asupra efectelor undelor sonore asupra comportamentului uman.

Istoria utilizării militare a acestei tehnici, începe cu Ingo Swann. Acest american și-a descoperit de tânăr capacitatea de a vedea și a descrie corect lucruri la care ochiul său nu avea acces nemijlocit. Din 1971 el s-a supus unor experimente riguroase la City University din New York. Trebuia să citească texte ascunse în cutii care-i erau inaccesibile fizic, bine închise, dar luminate pe dinăuntru. Succesele și insuccesele erau apoi analizate statistic. Rezultatele au depășit mult așteptările, iar experimentele au continuat, conduse de fizicianul Dr. Harold Puthoff la Stanford Research Institute din Menlo Park (California). Aici Swann a conceput o metodă de remote viewing grație căreia se putea transpune cu gândul în orice punct din lume, dacă erau date doar coordonatele geografice ale locului, și putea vedea și descrie ce anume era acolo. La început aceste puncte s-au aflat pe Pământ, dar apoi și în afara lui. Ca un exemplu, menționăm doar că în 27 aprilie 1973, Ingo Swan, împreună cu un alt clarvăzător, Harold Sherman au fost dirijați, Separat, spre planeta Jupiter. Amândoi au văzut detalii necunoscute astronomilor, cum ar fi inelele fine din jurul planetei, detalii care la vremea respectivă păreau incredibile, dar care vor fi confirmate în 1979 de sondele spațiale Voyager.

În 1972, Putthof a fost contactat de CIA, care era îngrijorată de succesele sovieticilor în domeniul vederii la distanță. Ca urmare a înțelegerii intervenite, CIA a finanțat, până în 1976, proiectul SCANATE, prin care

Swann a pregătit peste o duzină de persoane, care au devenit și ele capabile de vedere la distanță. După această dată, proiectul a fost preluat de contrainformațiile armatei americane, primind și diverse alte nume: Gri// Flame, Center Lane, Sun Streak sau Stargate.

Tehnica americană pusă la punct în urma cercetărilor menționate mai sus a fost numită Scientific Remote Viewing (SIV). Ea are trei faze. Prima fază pleacă de la presupunerea că în orice om există o capacitate naturală de clarviziune, capacitate înăbușită de controlul tiranic al conștiinței, care inhibă activitatea etajelor inferioare, inconștiente, ale minții. Pentru pregătirea unui viitor clarvăzător se recurge deci la început la tehnici de meditație transcendențială care lărgesc și împlinesc câmpul conștiinței, în armonie cu subconștientul. Metoda, veche de secole, presupune un minimum de două ședințe, a 20 de minute pe zi, un timp mai îndelungat și sub îndrumarea unui instructor. În această primă fază, existau și alte acțiuni, complementare.

Într-o a doua fază, învățăcelul trebuie să treacă prin tehnici de control a frecvențelor din creier (de pildă a celor relevante, prin electroencefalogramă). Aceste tehnici (metoda, Jiemisync". programul „Gateway Voyage") au fost elaborate în institutul condus de Robert A. Monroe, despre care aminteam mai sus. De pildă, într-o ureche se inducea un sunet cu frecvența de 100 Hz iar în cealaltă de 104 Hz. Bătaia produsă prin interferența celor două sunete, imperceptibilă conștient (în acest caz de 4 Hz, corespunzătoare undelor EEG theta), producea în creier efecte electrochimice specifice. S-au încercat numeroase combinații de frecvențe, încercând reproducerea electroencefalogramelor constatate la persoanele care exercitau aptitudini paranormale. În felul acesta s-a reușit „cartarea" și simularea situațiilor care erau capabile să inducă stări alternative ale conștiinței și daruri

„paranormale” la subiecții antrenați.

A treia fază a tehnicii SIV constă în însușirea unor roluri bine definite prin „scenarii” conținând un număr de situații prevăzute. Sunt instruite două persoane: un medium și îndrumătorul său. Informațiile primite de subconștientul mediumului sunt înregistrate printr-un sistem de „processe verbale”. Mediumul nu are voie să-și gândească pașii următori și nici să facă interpretări, încercând, atât cât este în stare, să elimine intervențiile conștiinței (raționalizări, imaginație) dare deformează informația recepționată. Singurul care are voie să interpreteze și să indice în consecință următoarele obiective de observat este îndrumătorul. Tot el este cel care înregistrează cele relatate. O parte din „procesele verbale” pot fi constituite din desene făcute de medium, dar acestea sunt de regulă schițe sau simboluri cifrate, necesitând ulterior o muncă de decodificare.

Tehnicile dezvoltate astfel au fost folosite, în anii care au urmat, la a „cotrobăi”, cu mai mult sau mai puțin succes, prin multe hârtiile secrete din sertare aparent bine sigilate. De pildă, la un moment dat „coordonatele” pentru observare au fost îndreptate asupra unor centre de supraveghere a sateliților din URSS. Ulterior, prin acțiuni complementare de spionaj, s-a dovedit că informațiile obținute prin clarviziune fuseseră remarcabil de corecte. În 1977, un clarvăzător, pe nume Pat Price, a fost pus să descrie birourile dintr-o instalație militară subterană aflată într-un loc secret în statul Virginia, birouri pe care Price, evident, nu le vizitase niciodată. Descrierea corespundea atât de bine cu realitatea încât un funcționar al serviciilor secrete americane, care asista la test, a exclamat uluit „la dracu’ – nu se mai pune ține niciun secret!”. Cazul este descris mai detaliat, între altele în cartea lui Ernst Meckelburg: Agenții Psi: manipularea conștiinței noastre (1994), apărută și în traducere românească. În 1985 s-a

făcut și o demonstrație oficială în acest sens la Washington. Clarvăzătorii au descris casa de vacanță a lui Gorbaciov, după care, primind imagini ale unor submarine sovietice, au spus, destul de exact, coordonatele în care acestea se aflau la momentul respectiv. Forțele Navale au acceptat ca pozitive rezultatele demonstrației și a declanșat, pe baza utilizării metodei SIV, un proiect de monitorizare a submarinelor sovietice, numit Aquarius.

Această metodă a mai fost folosită, e drept cu prudența cuvenită, și pentru localizarea unor instalații militare inamice, rampe de lansare a rachetelor, iar în războiul din Golful Persic, din 1991, a depozitelor de arme chimice irakiene. Cu cât se foloseau mai mulți „clarvăzători” în paralel, în mod independent, cu atât creștea acuratețea informației obținute. Una dintre surprizele utilizării metodei a fost, încă de la început, că practic toți clarvăzătorii au reperat stranii obiecte zburătoare neidentificate, lenticulare, în preajma obiectivelor investigate. De pildă în

Conform unei faimoase teoreme, din teoria informației, datorată lui Claude Shannon.

primele 14 luni de activitate a proiectului Aquarius au fost văzute cel puțin

17 astfel de obiecte în preajma submarinelor rusești. Interesant că nici armata, nici contrainformațiile, nici CIA, nu au negat vreodată, oficial sau neoficial, realitatea acestor observații.

Generalul Ed. Thompson, care a patronat un timp această operație, afirma la un moment dat: „Ne-am convins că vederea la mari distanțe era un fenomen real, nu o înșelătorie” chiar dacă „nimeni nu știa cum să-l explice”. Din păcate acest din urmă motiv a fost invocat, în 1995, și într-un raport al aceluiași CIA, recomandând sistarea sprijinirii cercetărilor. Există însă voci care afirmă că motivele ar fi fost altele, de pildă pericolul unui scandal

care se putea declanșa la nivelul legislativului, știindu-se că pe banii publici se antrenează persoane care. pot spiona pe oricine... Clarvăzătorii nu au avut o altă alegere, după retragerea finanțării publice, decât „să se privatizeze”. Cititorul interesat poate el însuși intra, la ora actuală, într-un proiect de SIV luând legătura, prin internet, cu Farsight Institute, «care face săptămânal demonstrații, își face publică metodologia și invită doritorii să propună obiective de investigat.

Baze ale extratereștrilor detectate de clarvăzători?

Clarvăzătorii americani, încurajați de cele descoperite, s-au decis să cerceteze mai îndeaproape lumea misterioasă a OZN-urilor și a stăpânilor acestora. Ingo Swann i-a avertizat pe cei porniți pe această cale că depășesc în mod nepermis granițele metodei. Până acum, metoda SIV era însoțită, ori de câte ori se putea, de un feedback, adică de verificarea acurateții observațiilor prin investigații complementare, nemijlocite. Fixând obiective în afara Pământului, acest lucru nu mai era posibil, ceea ce deschidea o portiță spre arbitrar, ca și spre contestarea întregii tehnici. Totuși clarvăzători ca Mei Riley, Ray Bordon, Courtney Brown și alții n-au rezistat tentației. Și au ajuns, în mod straniu, să descrie și ei, aproape identic, imagini foarte asemănătoare, fără să se fi influențat între ei.

Mergând mai departe, Asociația Americană a Clarvăzătorilor (remote viewers), a lansat în 1996, chiar un studiu, cât de cât științific, folosind metoda „dublu orb”. Șapte clarvăzători, identificați doar printr-un cod numeric, au primit spre cercetare, simultan, un număr de probleme obiectiv, la început cinci. După aflarea rezultatelor, acestora le-au mai fost adăugate altele, într-o sesiune suplimentară, pentru a completa imaginea câștigată. Clarvăzătorii nu cunoșteau aceste obiective, ele fiind alese pe baza unor numere generate întâmplător. Rezultatele au

foșt închise în plicuri, expediate unei persoane care cunoștea ce număr era atașat fiecărui obiectiv. În cele din urmă, șeful de proiect analiza și compara rezultatele.

O parte dintre obiective au vizat OZN-uri. Deși mediiuui nu cunoștea că acesta va fi obiectivul de bază al studiului, cinci din șapte și-au dat seama imediat că cercetează ființe nepământene și navele lor. Toți șapte au identificat navele drept obiecte fizice care zboară. Unii au adăugat „lumini strălucitoare”, „vehicule”, „zbor săltat” etc. caracteristice rapoartelor despre OZN-uri. Tehnologia caracteristică acestora a fost apreciată ca fiind cu două-trei milenii în avans față de noi. La întrebarea dacă această tehnologie poate fi găsită pe Pământ undeva, clarvăzătorii au început să raporteze imagini ale unor baze subpământene, sau aflate pe fundul mării ori a unor lacuri. Locuitorii acestora aparțineau unui mare număr de rase, care se află pe Pământ de multe milenii. La întrebarea dacă această tehnologie se află în mâna guvernăntilor noștri, răspunsurile au fost împărțite. Trei au răspuns că da, alți trei n-au găsit vreun indiciu în acest sens, iar al șaptelea a spus doar că este o întrebare grea. Cei care au răspuns pozitiv au văzut cavități subterane, în care existau discuri zburătoare și în care nepământenii cenușii colaborau cu militari americani, care încercau să-și însușească tehnicile extraterestre. Ramificațiile răspunsului au dus unul dintre clarvăzători până în biroul oval al Casei Albe, iar pe un altul la experimente cu un soi de armă secretă cu laser.

Una dintre întrebările „oarbe” a fost: „cine sunt cei ce vizitează în mod curent Pământul?”. Clarvăzătorii au descris mai multe rase raportate și în relatările martorilor unor întâlniri apropiate, dar și un soi de albiuoși. Ei trăiesc într-un spațiu multidimensional, din care se pot „materializa” printre pământenii când și unde vor. Există și ființe spirituale sau energetice, care păstrează, în aparițiile

lor eterice, o parte din înfățișarea lor fizică.

Explorând evenimente din istoria contactelor omenirii cu extraterestrii, unul dintre clarvăzători a descris ipotetica întâlnire care ar fi avut loc în 1954 la baza Air Force Muroc (azi Edwards) între extraterestri și președintele Eisenhower, întâlnire asupra căreia vom mai reveni, într-un capitol ulterior.

O altă întrebare a vizat obiectivele vizitatorilor. Unul a răspuns că aceștia ne ocrotesc. Alții că, în cazul unei catastrofe, nu vor interveni, dar doresc supraviețuirea omenirii, Pământul fiind o planetă „cu grad ridicat de risc”. Din când în când, mai ales o dată la 25 de mii de ani, catastrofe de origine cosmică amenință viața pe Pământ. Cenușiii răspund de noi, la fel cum „blonzii” răspund de ei. Ar exista și vizitatori care nu au tocmai gânduri bune. Unii clarvăzători au avut impresia că un conflict surd se derula în jurul Pământului între diverse supercivilizații care doreau, fiecare, hegemonia asupra planetei noastre.

O întrebare a fost dacă fenomenul OZN are vreo tangență cu domeniile religioase, spirituale sau metafizice. Răspunsurile, veneau aparent de la vizitatorii înșiși. Dumnezeu lor era ce vă impersonal, ca un câmp de forță, sau ca o informație generatoare a Creației și o apărătoare a vieții. Există însă un „Acela” către care se înalță rugăciunile. Uneori acesta părea însă a fi totalitatea ființelor inteligente din Univers.

Căpitanul Frederick H. Atwater, participant la experimentele SIV, a dezvăluit, într-un articol din 1998, că s-au făcut tentative de localizare a eventualelor baze extraterestre, utilizând clarviziunea, încă de pe la mijlocul anilor șaptezeci. Primele informații în acest sens au provenit de la renumitul Pat Price (despre care aminteam și mai sus). El a identificat dintru început patru baze extraterestre. Principala bază a unităților de OZN-uri s-ar fi aflat; după el, în Munții Pirinei, sub Monte Perdido. O

altă bază, de întreținere și reparații, se găsea în Africa, sub muntele Inyangani, o a treia bază este în Australia, sub Mount Ziel este dedicată mai mult personalului, în timp ce a patra, sub Mount Hayes din Alaska, este un centru de studii geologice și meteorologice. Atwater a lucrat în această echipă între anii 1977 și 1987 și a asistat la verificarea autenticității observațiilor lui Price, prin clarvăzători independenți, constatându-se că aceste observații se confirmau în bună parte, obținându-se noi detalii.

În 1998, un anonim anunța, pe Internet, dintr-o pagină localizată în Mexic, nici mai mult nici mai puțin decât că este în posesia unor date sigure privind bazele subpământene ale extraterestrilor. El nu divulga metoda folosită, însă aparent aceasta era aceeași cu a clarvăzătorilor SIV Investigatorul ne spune că avea știință, până la momentul respectiv, despre existența a 144 astfel de baze, dintre care 3 pe Marte, 5 pe Lună și celelalte pe Pământ. În realitate lista care o dă în continuare conține mai multe (adăugate, evident, pe parcurs), iar autorul anunța că își continuă investigațiile pentru a afla și de altele. Numărul extraterestrilor din bazele pământene (pe care apucase să-i numere...) era de 14619, iar pe Lună și pe Marte de 427, în majoritatea lor fiind „cenușii din Andromeda”...

Materialul este impresionant în sine. Volumul său este echivalent cu cel al unei cărți mijlocii. El conține descrierea detaliată a fiecăreia dintre baze. Acestea se află în zona arctică: (Polul Nord, Groenlanda, Rusia, Alaska, Islanda, Norvegia, Suedia, Finlanda), în SUA (35 de baze), în

Mexic, triumphiul Bermudelor (Puerto Rico, Bahamas, Bermuda, Antigua etc.), Argentina, Uruguay, Australia, Antarctica. Pentru fiecare bază sunt date: localizarea geografică, scopul activității bazei, echipamentele care se

află amplasate, câte nave (OZN-uri), câți extraterestri, câți pământeni și câți hibrizi se află acolo. Obiectivele bazelor sunt foarte diverse: minerit, surse de energie pentru alte baze, construirea și repararea de nave și alte echipamente, experimente genetice asupra pământenilor, recoltarea de materiale biologice, instruire și antrenament, elaborarea unor metode pentru stăpânirea viitoare a Pământului, culegere de informații, controlul unor politicieni, al populațiilor din anumite zone, al informațiilor din mass-media pământească, inclusiv prin internet, dezinformare, sabotaje, etc. Pământenilor aduși pe aceste baze li se creează adesea iluzia că se află pe o altă planetă. Bazele sunt interconectate printr-o rețea proprie de calculatoare, în bună parte pentru ca bazele să se poată întrajutora. Extraterestrii nu gândesc individual ei colectiv, deci punctul lor vulnerabil ar fi tocmai verigile esențiale ale comunicării între indivizi, care, dacă ar fi distruse, foarte greu s-ar putea restabili.

Concluziile autorului anonim sunt că o mână de invadatori ne influențează destinele, Ei reprezintă un inamic comun și un pericol pe care nu-l conștientizăm îndeajuns. Civilizația noastră degrade, țările se războiesc sau se ceartă între ele, oamenii preferă să se preocupe de lucruri mărunte, în loc să înțeleagă că marele pericol pentru omenire îl reprezintă extraterestri, care au tot interesul să ne învrăjbească, pentru a ne putea apoi stăpâni. Autorul promite să-și continue investigațiile, dat fiind că n-a acoperit toate zonele de pe Pământ. El este convins că există mulți oameni, în special militari, care cunosc toate aceste detalii, poate și mai multe, și face apel la ei ca să aibă curajul să spună public adevărul.

10. MAJESTIC-12

*

Documente apărute în condiții bizare, la începutul anilor optzeci, vorbesc despre grupul ultrasecret „MJ-12”,

de cel mai înalt nivel, care monitorizează relațiile pământenilor cu extraterestrii. Momeli întinse unor cercetători de vârf ai fenomenului. Documente noi continuă să apară și azi. Nici FBI nici alte organisme nu pot stabili dacă documentele sunt autentice sau nu.

Nu putem nici confirma, nici infirma...

La peste jumătate de veac de la incidentul Roswell, fenomenul OZN să îmbogățit nu doar cu piese strânse cu migală, de către cercetători de bună credință, ci și cu nenumărate istorii, documente de proveniență dubioasă și declarații senzaționale, făcute sub jurământ în fața notarului, dar nesustținute prin alte dovezi, despre activitatea extraterestrilor pe Pământ, colaborarea lor cu organisme guvernamentale ș.a.m.d. Toate acestea alcătuiesc de-acum o veritabilă mitologie OZN. Cei mai harnici în fabricarea miturilor și în răspândirea confuziei s-au dovedit a fi diversele agenții de contrainformații, între care, în primul rând, serviciile de informații ale Air Force (AFOSI) și CIA.

Aceste mituri aveau un rol multiplu. Dacă OZN-urile puteau fi prezentate drept avioane experimentale, contribuabilul era mulțumit că exista o explicație oficială pentru întregul fenomen OZN, deci înceta să mai pună întrebări. Dacă, dimpotrivă, avioanele experimentale secrete erau luate drept OZN-uri, iar cei ce vedeau OZN-uri puteau fi prezentați drept lunatici, atunci observarea accidentală a unor avioane experimentale putea fi ușor dezmințită. În sfârșit, amplificarea zvonurilor despre pacte cu extraterestri, utilizând eventual în acest scop persoane cu o structură psihică exaltată, putea acoperi de ridicol, în ochii omului de pe stradă, pe toți care insistau că OZN-urile sunt reale. Și, de ia un timp, nimeni nu va mai putea deosebi adevărul de minciună în spatele acestei perdele de fum. În plus, rivalitățile dintre diferitele structuri de dezinformare aveau darul să sporească și mai mult

confuzia, ceea ce, în ultimă instanță, servea aceeași „cauză”.

Astfel, într-un studiu oficial, realizat de istoricul guvernamental Gerald K. Haines, în 1997, pe baza unor documente desecretizate, din perioada 1947 – 1990, se afirmă că multe rapoarte OZN din perioada anilor '50 și '60 au fost de fapt aparate militare secrete, de tipul avionului spion U-2. Haines încearcă să acrediteze ideea că CIA era multumită de confuzia creată, inclusiv prin proiectul Blue Book și prin ridiculul cu care erau înconjurați cei ce raportau OZN-uri, dar CIA nu ar fi participat la activitățile de dezinformare în domeniul OZN, acest rol fiind îndeplinit cu mult zel de organismele Air Force. Reporterii au solicitat acestora din urmă un comentariu. Drept urmare, la 4 august 1997 generalul de brigadă Air Force Ronald Sconyers a declarat presei că: „Nu pot nici confirma nici infirma că am fi mințit. Air Force a fost și este hotărâtă să furnizeze totdeauna informații precise și prompte, în limitele impuse de securitatea națională”... Pe de altă parte, locotenent colonelul (în retragere) Robert Friend, șeful proiectului Blue Book în anii 1958 – 63 a comentat că după începutul zborurilor cu avioanele spion U-2 cei de la Blue Book nu mai primeau de loc rapoarte OZN de la piloți sau controlorii de trafic.

Prof. David R. Saunders, cel care fusese îndepărtat din proiectul Colorado datorită criticilor pe care le-a adus metodelor neștiințifice ale Prof. Condon, era convins că însuși raportul grupului Robertson nu era decât o acoperire destinată să deruteze serviciile străine de informații, adevăratele evaluări privind OZN-urile observate fiind făcute de alții.

Pentru a mai complica lucrurile, în 1997 CIA a declarat oficial că, în multe situații, prototipuri ultrasecrete de aparate de zbor au fost luate, de către observatori nechemați și neavizați, drept OZN-uri. CIA a

încurajat poveștile născute astfel, tocmai pentru a induce în eroare eventualii curioși, pentru a uza energia acestora în căutări dinainte sortite eșecului. Desigur, imediat s-au găsit voci care să spună că însăși această declarație este o dezinformare. Dacă ar fi credem anumite evaluări, se pare că jumătate din bugetul CIA s-ar cheltui pe astfel de manipulări și dezinformări, rezultatul fiind această multiplicitate de paravane, acoperindu-se unele pe altele, până unde nu le mai poți urmări.

Cititorul acestei cărți merită să parcurgă următoarele capitole, pentru a înțelege mijloacele și proporțiile dezinformării practicate după îngroparea proiectului Blue Book, dar mai ales din 1980 înapoi. Această dezinformare era menită să contracareze adevărurile sensibile „scăpate” din greșeală, dar și, poate, să realizeze o pregătire graduală a opiniei publice pentru o deschidere mai mare, în viitor, față de acest subiect.

Așa cum vom vedea, dezinformarea a folosit, înainte de toate, arma unor „dezvăluiri” senzaționale dar extrem de suspecte, a unor „pseudoadevăruri”, capabile, pe de o parte, să convingă pe cei slabi de înger, care urma să devină astfel o țintă ușor de ridiculizat, iar pe de altă parte să zăpăcească persoanele cu simț critic și de bună credință, într-atâta încât să nu mai poate distinge din noianul de povești, sămburele de adevăr, în cazul în care există...

Una dintre piesele cele mai importante ale mitologiei construite astfel privește un misterios grup, numit „MJ-12” sau „Majestic-12”. Istoria documentelor care-i atestă existența poate constitui o excelentă lecție pentru cel ce vrea să cunoască fațetele dezinformării cu care se confruntă cercetătorii fenomenului OZN.

Biroul de Investigații Speciale se pune pe treabă

Unda Moulton Howe este o cunoscută ziaristă și producătoare de filme documentare. De la sfârșitul anilor

'70 ea s-a preocupat, în principal, de straniile mutilări de animale semnalate în America. În 1983, Howe se documenta pentru un film, comandat de canalul HBO, asupra unui caz de o mare stranietate, o presupusă aterizare OZN, în 1978, la baza Air Force din Ellsworth (Dakota de Sud). Printr-o cunoștință, ea a primit o propunere tentantă: datele dorite puteau să-i fie puse la dispoziție de către agentul Richard C. Doty de la Biroul de Investigații Speciale a Air Force (AFOSI), de la baza Kirtland, aflată lângă Albuquerque (New Mexico). La 9 aprilie 1983, Doty o conduce pe ziaristă într-un birou bine păzit din incinta bazei Kirtland. Aici, pe lângă datele promise, Doty i-a mai arătat Lindei un material secret; pe care ea îl putea citi, fără a nota însă nimic. Doty era dispus să răspundă și la întrebări. I-a spus Lindei că cei care i-au sugerat să-i arate materialul au fost chiar șefii lui.

Documentul vorbea despre o întâlnire între militari americani și extraterestrii, care ar fi avut loc la baza Holloman, în data de 25 aprilie 1964: Cu această ocazie guvernul Statelor Unite ar fi înapoiat cadavrele unor extraterestrii, iar vizitatorii, la rândul lor ar fi dat și ei „ceva” în schimb. În document se pomenea și de patru cazuri de OZN-uri prăbușite (la Aztec, Roswell, Kingman și în nordul Mexicului). În aceste prăbușiri ar fi fost recuperate resturi și creaturi din tipul „cenușiu”, de 1-1, 3 metri, cu trăsături reptiliene sau chiar de insectă, cu mâini lungi și subțiri, cu patru degete, unite parțial cu o pieleță, având unghii în formă de clești, cu găuri în loc de nări și urechi. Una dintre entități ar fi fost vie și a fost dusă la Los Alamos, unde a trăit până la 1952. Ea a reușit să comunice cu răpitorii săi, cărora le-a transmis că planeta lor ar fi la 55 de ani lumină de Pământ și că „rasa din care face parte a manipulat, din vechime, evoluția biologică, socială și religioasă a omenirii”. Ultimele manipulări genetice majore ar fi avut loc acum 25.000, apoi 15.000 și 2500 de

ani. Acum 2000 de ani extraterestrii ar fi creat o ființă care ar fi fost trimisă pe Pământ să-i învețe pe oameni dragostea și nonviolenta. Doty i-a mai spus Lindei că ar exista două tipuri de extraterestri; pe lângă cenușii scunzi mai este și o rasă de „înalți”, mult mai apropiați morfologic de oameni. Între cele două rase ar exista fricțiuni, dar în general „se tolerează reciproc”.

Doty a lăsat să se înțeleagă că documentul pe care l-a arătat Lindei ar fi fost destinat inițial informării președintelui Jimmy Carter. Doty i-a mai spus Lindei că guvernul are intenția ca să permită difuzarea unui set de filme color și alb-negru realizate între anii 1947. Și 1964, filme înfățișând OZN-uri prăbușite și corpuri de extraterestri recuperate. El i-a spus Lindei că ea va putea include aceste filme în documentarul HBO la care lucra, împreună cu o autentificare guvernamentală. I-a promis că o va mai căuta, folosind numele de cod Falcon. La sfârșitul lunii mai, Doty a informat-o însă pe Linda Howe că, „din motive politice”, disponibilizarea filmelor „a fost amânată”. Ulterior Doty a negat, oficial, că i-ar fi arătat vreun material Lindei. A mai spus că, oricum, problema nu mai intră în atribuțiile sale, dar alți agenți o vor contacta la momentul potrivit... ceea ce însă nu s-a mai întâmplat niciodată. Evident, în aceste condiții, HBO și-a pierdut interesul în cumpărarea filmului. Ulterior, Linda a semnat o declarație autenticată la notariat în care depunea mărturie că Doty i-a arătat documentul la care ne refeream mai sus. La rândul său, Doty a recunoscut că a vorbit cu Linda dar a negat categoric că i-ar fi arătat vreun material ca cel de care vorbeam mai sus.

Proiectul Aquarius

William (Bill) Moore, profesor de engleză într-un liceu, devenit scriitor și investigator OZN în cadrul organizației APRO, a fost unul dintre cei mai activi participanți la dezgroparea cazului Roswell. În 1979, el a

publicat, împreună cu Charles Berlitz, cafta The Philadelphia Experiment (carte tradusă și în românește), iar în 1980, cu același coautor, The Roswell Incident. În timpul campaniei de promovare a acestei cărți el a primit repetate telefoane de la cunoștința noastră, sergentul major Richard Doty, agent al Biroului de Investigații Speciale a Air Force (AFOSI) la baza Kirtland. Acesta i-a propus ca el, și alți militari, să-i dezvăluie anumite „fapte” privind implicarea guvernului Statelor Unite în fenomenul OZN. în schimb i s-au cerut câteva „servicii” despre care vom vorbi ceva mai jos. Moore a acceptat târgul și a primit, pe căi extrem de întortocheate (care l-au obligat să străbată jumătate din Statele Unite, ajungând în cele din urmă în Maryland), un material „ultrasecret”, pe care l-a putut consulta doar timp de 19 minute. Totuși i s-a permis să-l fotografieze... Documentul se referea la Proiectul Aquarius, despre care spunea că a fost demarat în 1959, la ordinul președintelui Eisenhower, și pus sub controlul Consiliului Național de Securitate (NSC) și al unui misterios organism, de nivel foarte înalt, numit „MJ-12” și destinat exclusiv problemei OZN...

Ulterior, informațiile despre grupul ultrasecret MJ-12 sau Majestic-12 se vor înmulți, creând o colecție faimoasă de documente, despre care vom vorbi mai jos. Întrucât materialul provenit de la Doty este primul în care se face aluzie la grupul „Majestic-12”, el este cunoscut ca un document, j? re-majestic”.

Proiectul Aquarius, se mai spunea în document, era finanțat din fonduri extrabugetare („pegre”) ale CIA și avea drept scop strângerea tuturor informațiilor științifice, tehnice, medicale și de spionaj asupra OZN-urilor și a IAC (identified. Alien Crafts – Nave extraterestre identificate). Se mai arăta că mai multe discuri, prăbușite în 1947, 1949 etc. pe teritoriul Statelor Unite, au fost recuperate, fiind folosite de militari. Au fost recuperate și cadavre de

omuleți, ca și un omuleț viu, care a trăit până în 1952 și a declarat că vine din zona stelei Zeta Reticuli (aflată cam la 40 de ani lumină de Pământ). S-au realizat și alte contacte cu forme de viață extraterestre. Proiectul Blue Book, conform acestui document, n-a fost decât un instrument pentru „a potoli curiozitatea publică”. În decembrie 1969, când proiectul Blue Book a fost sistat, toate datele importante privind OZN-urile ar fi fost îndrumate către proiectul Aquarius.

Timothy Good spune că, în 1986, NSA a fost solicitată oficial să dea informații privind proiectul numit „Aquarius” și despre conținutul său. În răspunsul la această cerere se scrie între altele: acest proiect „rămâne ultrasecret [...] deoarece dezvăluirea sa ar putea aduce prejudicii grave securității naționale [...] nicio porțiune a lui nu poate fi prezentată”. Desigur, această declarație nu dovedește decât că proiectul există și este secret. La cererea altor investigatori, oficialitățile au răspuns că: există un proiect Aquarius, dar el este clasificat ultrasecret și... nu se ocupă de OZN-uri... Alte informații au venit însă în contradicție cu această afirmație.

Paul Bennewitz a fost mult prea curios

Baza Kirtland a Air Force, de lângă Albuquerque (New Mexico), când era locul de muncă al agentului Richard Doty, este, între altele, principalul loc de aterizare al navetelor spațiale și una dintre cele mai mari depozite de arme nucleare din lume. Începând din 1980, deasupra sau în apropierea acestei baze, au fost observate zburând, în mai multe rânduri, obiecte luminoase stranii. Prin forma și comportamentul lor, nu puteau fi confundate cu niciun aparat, făcut de mâna omului. De pildă, în noaptea de 8 spre 9 august 1980, trei membrii ai trupelor care asigurau securitatea bazei au văzut, de la circa trei mile, un obiect foarte luminos care a efectuat manevre imposibile pentru o aeronavă pământeană și care a aterizat apoi la Caniohul

Coyote (parte a zonei de testări, cu acces restricționat, a bazei Kirtland), unde se găseau clădiri ale laboratoarelor Sandia. Mai târziu același obiect a fost văzut decolând și îndepărtându-se cu mare viteză. Un paznic de la firma Sandia, care a dorit să-și păstreze anonimatul, afirmă chiar că a văzut, în locul respectiv, de aproape, un astfel de obiect, de formă discoidală. A vrut să-și anunțe șefii prin radiotelefon, dar a constatat că acesta nu mai funcționa. Când s-a apropiat, cu arma în mână, ciudatul vehicul a decolat vertical, cu o viteză fantastică. Martorul, care lucrase înainte ca mecanic de întreținere la elicopterele militare, afirma că era imposibil să fi fost vorba de un elicopter sau alt aparat de zbor cunoscut.

Alți trei polițiști au raportat că au fost martorii unui incident similar, în aceeași zonă, pe data de 22 august 1980. O altă aterizare a unui OZN fost observată în zona Manzano, aflată nu departe, la 10 august 1980, de către un polițist al statului New Mexico. În 13 august 1980, la biroul de investigații speciale ale Air Force (AFOSI), cât și în aeroporturile din Albuquerque au fost blocate în mod inexplicabil, timp de cinci ore, radarele și alte echipamente electronice. Nu s-a găsit nicio explicație pentru acest fenomen.

Au circulat și zvonuri, evident neconfirmate, precum că la depozitele Manzano ar exista părți din OZN-ul prăbușit la Roswell (și chiar cadavrele unor omuleți), și că în laboratoarele Sandia specialiștii au examinat, timp de douăzeci de ani, mai multe resturi ale unor OZN-uri prăbușite.

Agentul Richard Doty, ne amintim, îi promisese lui Bill Moore informații asupra OZN-urilor și, în particular, asupra organizației MJ-12, contra unor „servicii”: în această idee, în februarie 1981, Doty l-a rugat pe Moore să înmâneze documente privind Proiectul Aquarius unui oarecare Paul Bennewitz.

Paul Bennewitz, născut în 1927, era un fizician cu bună reputație în sisteme electronice, posesor al unei mici firme de aparate de măsură. Din casa? lui din Albuquerque (New Mexico) avea o vedere excelentă asupra bazei Kirtland, inclusiv asupra misterioaselor OZN-uri. Bennewitz începuse să fie interesat de fenomenul OZN în august 1979, când a participat la investigarea unui caz de aparentă dublă răpire. O femeie a văzut două OZN-uri în timp ce conducea mașina pe un drum lăturalnic, în zona localității Cimarron (New Mexico). În mașină mai era și fiul ei minor. Suspectând o răpire ea s-a adresat Prof. Leo Sprinkle. Acesta a hipnotizat-o, în trei ședințe succesive, în prezența lui Bennewitz. Femeia, sub hipnoză, a povestit că ea și fiul ei au fost luați, separat în cele două OZN-uri și transportați în niște baze subterane, unde a întâlnit extraterestri cenușii dedați la experiențe macabre. Între altele, el a asistat aici la mutilarea unui vițel și a văzut o cadă în care pluteau, într-un lichid, bucăți de carne, într-o altă cadă zăcea corpul unui bărbat. Concluzia ei era că mutilările de vite, frecvent semnalate în zonă, erau opera omuleților din OZN-uri, care creau semeni de-ai lor utilizând pentru aceasta carnea animalelor ucise. Apoi, atât ei cât și fiului ei, omuleții le-au implantat în corp mici obiecte metalice, după care au fost duși înapoi la mașină. Sub hipnoză, comportamentul femeii era atât de natural, re trăirea dramei atât de reală, încât eventuala contrafacere părea exclusă. Bennewitz a rămas convins de autenticitatea întâmplării pe care ea o povestise. De asemenea, el era aproape sigur că implantele serveau ca instrumente de monitorizare a celor răpiți, prin intermediul unor semnale electromagnetice de joasă frecvență. El și-a propus să descopere aceste semnale, denumindu-și căutările „Proiectul Beta”. La sfârșitul anului a comunicat celor de la organizația APRO, la care Bill Moore era director, ca a reușit să capteze semnalele

căutate și că a reușit chiar să le descifreze cu ajutorul calculatorului său. Anunțul său a fost primit cu firești rezerve.

Începând din 2 februarie 1980, Bennewitz a început să urmărească luminile ciudate care zburau deasupra bazei și le-a și filmat, consumând cam un kilometru de peliculă. A făcut, în plus, și fotografii. Primul căruia i le-a arătat a fost chiar Ernest E. Edwards, șeful militarilor care asigurau securitatea bazei Kirtland (și șeful lui Doty), pe care-l cunoștea prin relațiile de colaborare pe care le avea cu firma sa. Apoi, un consultant științific al aceleiași baze va confirma autenticitatea înregistrărilor precum și faptul că ele înfățișează obiecte de origini necunoscută. Bennewitz și-a prezentat concluziile în 10 noiembrie 1980 într-o sală de conferințe de la Baza Kirtland. După cum spunea, cu ajutorul unor instalații electronice sofisticate, a putut recepționa semnalele de foarte joasă frecvență emise de respectivele obiecte, semnale prin care s-ar realiza și legătura la implantele craniene ale victimelor răpirilor OZN. Bennewitz a ajuns, de asemenea, la concluzia că OZN-urile posedă un ascunziș subteran, lângă localitatea Dulce (New Mexico). Remarcăm aici, în treacăt, observația lui Timothy Good, conform căreia în zona orașelului Dulce se semnalau în vremea aceea cele mai multe cazuri de mutilări de vite (în 1997, același Good recunoștea că mutilările în zonă au încetat) ...

Totuși, armata manifesta în continuare un suspect dezinteres pentru continuarea cercetărilor. Mai mult, Bennewitz a început să primească „sugestii” și amenințări să înceteze urmărirea semnalelor respective. Reacția sa a fost exact inversă – amenințările i-au întărit convingerea că armata ascunde într-adevăr relații murdare cu extraterestrii; drept pentru care s-a hotărât să meargă mai departe cu investigațiile, pe cont propriu, cu și mai mult zel. În buna sa credință, Bennewitz s-a adresat cu noile

sale rezultate chiar Biroului de Investigații Speciale a Air Force (AFOSI), fiind pus în legătură cu Richard Doty, căruia i-a oferit toate datele pe care le avea.

Acesta a fost momentul în care Doty i-a transmis lui Bennewitz, prin Bill Moore, documentul „Project Aquarius Telex”. Una dintre frazele memorabile ale documentului. spune: „politica oficială a guvernului Statelor Unite și rezultatele proiectului Aquarius sunt clasificate pe mai departe ca strict secrete; ele nu vor fi difuzate decât prin canalele oficiale ale organismelor de informații și cu acces restrâns la «MJ doisprezece»”.

Documentul primit de Bennewitz a fost doar primul dintr-o lungă serie, strecurată lui prin Moore, în anii care au urmat. Toate aceste documente conțineau evidente adevăruri, dar și subtile „intoxicări”: despre tratate secrete cu extraterestrii, existența de baze subterane, schimburi de tehnologii etc. Pe această cale, pe baza unor informații pe care el le considera ca venind din surse de încredere, Bennewitz a fost implicat treptat, timp de patru ani, într-o țesătură de dezinformări tot mai bizare. Ajunsese să fie convins că elicopterele care zburau în jurul bazei erau în fapt OZN-uri care răpeau oameni, ori că SUA sunt pe cale să fie invadate de două rase de extraterestri care se dușmănesc între ele: pe de o parte niște „albi” binevoitori, partizani ai fraternității cosmice, pe de altă parte „cenușiii” responsabili de mutilări, răpiri, implantate etc. în vederea subordonării omenirii. Aceștia din urmă ar fi fost și cei semnați în bazele subterane comune cu armata.

În urma convingerilor căpătate astfel, Bennewitz s-a angajat într-un război de unul singur pentru salvarea Pământului. A scris scrisori tuturor celor pe care-i credea că pot avea un cuvânt de spus, între care mulți ufologi renumiți. A fost foarte dezamăgit când unii dintre aceștia s-au arătat rezervați față de temerile sale. Prins, tot mai

mult, în şirul de dezinformări pe care le primea, Bennewitz devenise scheletic, tremura tot timpul, se baricada în casă, ţinea arme în preajmă pentru a se apăra de extraterestri. Aceştia, spunea el, îi vizitau noapte de noapte venind prin perete şi injectându-i substanţe chimice nocive etc. În cele din urmă a clacat psihic şi a trebuit să fie spitalizat, cedând fiului său conducerea firmei.

Mai mulţi investigatori OZN s-au întâlnit cu Bennewitz, pentru a cunoaşte îndeaproape cercetările lui. Între aceştia, Jacques Vallée, a fost convins, de pildă, că semnalele recepţionate de Bennewitz erau reale, doar că nu aveau nicio legătură cu OZN-urile ci cu nişte experimente militare secrete. Bill Moore a fost silit să mărturisească în 1989, cu ocazia unui simpozion al MUFON, faptul că a colaborat, în cursul anilor '80 cu agentul AFOSI Richard Doty şi în acest context i-a livrat lui Bennewitz documente contrafăcute, privind presupuse atrocităţi făcute de extraterestrii, ori despre relaţiile acestora cu autorităţile. În plus, Moore a recunoscut şi faptul că a supravegheat comportamentul lui Bennewitz şi a raportat reacţiile acestuia lui Doty, în ciuda faptului că agentul îi mărturisise că autorităţile urmăresc distrugerea sistematică a lui Bennewitz. William Moore s-a justificat spunând că a acceptat să facă acest joc dublu, din dorinţa de a fi acceptat în interiorul sistemului de contrainformaţii ş). a căpăta astfel acces la documentele „reale” pe care Air Force le deţinea asupra fenomenului OZN. Evident, acele câteva documente, pe care le-a primit ca recompensă, erau şi ele suspecte de a fi fost contrafăcute. Rezultatul a fost pierderea credibilităţii sale, inclusiv morale, în faţa cercetătorilor serioşi ai fenomenului. În plus, cercetătorii au înţeles că, de acum înainte, chiar dacă ar ajunge la lumină un document cu adevărat autentic despre fenomenul OZN, el va fi imediat bănuït de contrafacere... Jenny Randles şi alţi investigatori OZN se întrebau chiar

dacă nu cumva acesta a și fost scopul ultim urmărit de serviciile de informații care au instrumentat manipulările de mai sus.

Apar primele documente Majestic-12

Investigatorul OZN Stanton T. Friedman povestește în cartea sa *Top Secret / Majic*, că la mijlocul anului 1980 fusese contactat de o companie pentru a servi drept consultant la realizarea unui film de ficțiune. despre

OZN-uri. Regizorul urma să fie cineastul Jaime Shandera, pe atunci de patruzeci și cinci de ani, specializat în documentare. Întrucât Friedman tocmai se pregătea să se mute în Canada, l-a recomandat pentru rolul de consultant pe prietenul său Bill Moore. În cele din urmă proiectul a eșuat, dar Moore și Shandera au rămas în relații apropiate.

La 11 decembrie 1984 Shandera a primit, prin poștă, de la un expeditor necunoscut din Albuquerque (New Mexico) un plic maro dublu, nefrancat, având în interior o rolă de film de 35 mm alb/negru, nedezvoltat. După dezvoltare, s-a văzut că filmul conținea fotocopiile unui document de opt pagini clasificat „TOP SECRET / MAJIC”. Pe prima pagină se specifica faptul că documentul a fost elaborat într-un singur exemplar, numai pentru a fi citit, orice notițe fiind interzise. Documentul era făcut, aparent, în 18 noiembrie 1952, de contraamiralul Roscoe H. Hillerikoetter (fost director al CIA) și era destinat, ca o informare preliminară, generalului Dwight D. Eisenhower, care fusese declarat, cu puțin timp înainte, președintele ales al Statelor Unite.

În rezumat, documentul afirma că la 24 septembrie 1947 președintele Truman a autorizat secretarul de stat pentru apărare James Forrestal să înființeze un grup de lucru ultrasecret, cu scop de cercetare, dezvoltare și investigații, la activitatea căruia se va face referire exclusiv prin numele de Majestic-12. Grupul urma să

răspundă exclusiv în fața președintelui american. Obiectivul grupului era monitorizarea, de la cel mai înalt nivel, a fenomenului OZN. în diverse scrieri (mai mult sau mai puțin credibile), acest grup mai apare și sub denumirile de Majic-12 (de unde nivelul de secret, majic” de pe documentul primit de Shandera), Majority-12, Majesty-12, dar cel mai adesea sub prescurtarea MJ-12, pe care am întâlnit-o și mai sus și pe care o vom folosi cu precădere în cele ce urmează.

Informarea către președintele Eisenhower mai confirma prăbușirea unui OZN la Roswell, ca și faptul că la 7 iulie 1947 „s-a declanșat o operațiune secretă pentru recuperarea epavei acestui obiect pentru un studiu științific. În cursul acestei operații, s-a descoperit, prin recunoaștere aeriană, că patru mici ființe umanoide au fost aparent ejectate din navă, câțva timp înainte ca aceasta să explodeze. Ele au căzut pe sol la circa două mile spre est de locul unde se găsea epava. Toate patru erau moarte

Cititorul interesat poate găsi traducerea în limba română ale celor opt pagini de documente în cartea lui Ion Hobana: Misterul Roswell – după cincizeci de ani (1997), Editura AGNI, sau în cartea lui Stanton Friedman: Top Secret / Majic (versiunea engleză 1996, traducerea în limba română Editura Domino, 1998), ca și în alte lucrări.

și într-o stare avansată de degradare, datorită acțiunii animalelor de pradă și expunerii la intemperii, în timpul, de aproximativ o săptămână, scurs până la descoperirea lor. O echipă științifică specială a fost însărcinată cu recuperarea corpurilor în vederea studierii lor [...] Epava navei a fost de asemenea recuperată și transportată la mai multe locații. [...] Martorii civili și militari din zonă au fost instruiți să păstreze secretul iar reporterilor li s-a prezentat o istorie paravan eficace, conform căreia obiectul fusese un balon meteorologic scăpat de sub control. [...] O analiză acoperită, organizată

de generalul Twining și Dr. Bush, acționând la ordinele directe ale Președintelui, au avut ca rezultat un consens preliminar (19 septembrie 1947) că discul a fost, cel mai probabil, un aparat de recunoaștere cu rază scurtă de acțiune [...] deși creaturile au o înfățișare umană, procesele biologice și evolutive răspunzătoare pentru dezvoltarea lor sunt, aparent, destul de diferite de cele observate sau postulate la homo-sapiens. Echipa Dr. Bronk a sugerat să se adopte, ca termen standard de referire la aceste creaturi, termenul de „Entități Biologice Extraterestre” sau „EBE-uri”, până se va cădea de acord asupra unui apelativ definitiv”. În continuare se arată că s-a pus problema originii extraterestre a navei și ocupanților săi, iar Dr. Menzel (foarte cunoscut în epocă prin negarea vehementă, în public, a existenței OZN-urilor) ar fi acceptat, în cercul restrâns al grupului Majestic-12, că e posibil să avem de-a face cu ființe dintr-un alt sistem solar.

În continuare în document se mai vorbește despre faptul că, pe rămășițele navei, s-a descoperit o aparentă scriere care n-a putut fi descifrată, despre imposibilitatea de a determina principiul de propulsie și ghidare ș.a.m.d. Se face o trecere în revistă a proiectelor Sign, Grudge, Blue Book și a relațiilor acestora cu Majestic-12. Se face aluzie la o a doua prăbușire, a unui obiect având probabil aceeași origine, prăbușire care ar fi avut loc la 5 decembrie 1950 în zona El Indio - Guerrero, aflată la frontiera dintre Texas și New Mexico. Din păcate, datorită vitezei mari la care avusese loc impactul și a frecării cu aerul, resturile erau aproape complet arse la momentul sosirii echipelor pentru recuperare. Ceea ce s-a mai putut aduna a fost transportat la laboratoarele Sandia. Se mai comenta că implicațiile fenomenului pentru securitatea națională sunt importante.

Din grupul Majestic-12 făceau parte 12 personalități de prim rang din epocă; contraamiralul Roscoe H.

Hillenkoetter (primul director al CIA), Dr Vannevar Bush (omul de știință numărul 1 al cercetării militare), James V. Forrestal (secretar al Marinei, prim secretar al apărării), generalul Nathan Twining, (șeful serviciilor tehnice ale Forțelor Aeriene), generalul

Hoyt S. Vandenberg (șeful Statului-Major al Forțelor Aeriene), Dr. Detlev Bronk (fiziolog, președinte al universităților John Hopkins și Rockefeller), Dr. Jérôme Hunsaker (inginer de aeronautică), Sidney W. Souers (contraamiral, primul director al Central Intelligence Group), Gordon Gray (secretar al armatei terestre), Dr Donald Menzel (astronom, directorul observatorului Universității Harvard), generalul Robert M. Montague (comandant la Fort Bliss, lângă White Sands, comandantul centrului pentru armament special de la baza Sandia, Albuquerque), Dr. Lloyd V. Berkner (om de știință, conducătorul unui program spațial), întrucât James Forrestal, pradă a unei depresii nervoase, a demisionat în martie 1949 din postul său, iar peste două luni s-a sinucis (sau a fost eliminat?), el a fost înlocuit, la un an de la moartea sa, de generalul Walter Bedell Smith (al doilea director al CIA).

Reamintim cititorului că în 23 septembrie 1947, deci numai cu o zi înainte de presupusa dată a înființării grupului Majestic-12, generalul Nathan Twining îi trimitea generalului Shulgen. O scrisoare conținând concluziile sale și ale colaboratorilor săi privind OZN-urile și deplasarea efectuată în New Mexico. Și tot la farșitul lunii septembrie Edgar Hoover, dezamăgit, anunța că FBI nu mai colaborează în continuare cu Forțele Armate în cercetarea OZN...

După primirea acestui document, s-au mai întâmplat și alte lucruri bizare. În martie 1985 la Jaime Shandera și Bill Moore a sosit și o misterioasă carte poștală, cu adresa expeditorului „Cutia [poștală] 189, Addis Abeba, Etiopia”.

Textul din cartea poștală **spunea** că la Arhivele Naționale de la Washington, compartimentul documentelor desecretizate, s-ar putea găsi alte documente MJ-12. Zis și făcut. Numai că operația de căutare, ne asigură cei doi, este mult mai dificilă decât pare la prima vedere deoarece cutiile în care sunt ținute hârtiile nu poartă decât referiri foarte sumare privind conținutul lor. Totuși, spre surpriza lor, eroii noștri au descoperit, în cutia 189, un memorandum, trimis la 14 iulie 1954, generalului Twining, de Robert Cutler, asistent special al președintelui Eisenhower. Documentul face referire la „MJ-12 Proiect de studii speciale”. Aparent era o nouă **confirmare** a existenței acestui grup misterios. Cercetările întreprinse ulterior au dovedit că hârtia (cu filigran) făcea parte dintr-o serie restrânsă, care nu s-a aflat în comerț și care a fost livrată doar guvernului și chiar în perioada respectivă. S-au găsit și alte indicii care pledează pentru autenticitatea documentului. Din păcate, istoria prea avea un iz de roman polițist, cu atât mai mult cu cât celelalte documente din cutia 189 priveau cu totul alte probleme, iar faimosul memorandum n-ar fi avut, în mod normal ce căuta acolo.

Timothy Good publică documentele

Interesant că Moore, Shandera și Friedman nu au dat publicității documentele Majestia-12, primite pe microfilm, timp de peste doi ani, deoarece li s-au părut suspecte și au căutat și alte dovezi, din surse independente, dovezi pe care însă nu le-au găsit. Pe parcurs însă expeditorii documentelor și-au pierdut, se vede, răbdarea și au încercat să întindă aceeași nadă (sau una de același tip) în mai multe direcții, între care poate și lui Jenny Randles. În această perioadă Timothy Good, un alt ufolog britanic renumit, avea sub tipar cafta Above Top Secret, care a apărut în mai 1987. După spusele autorului, el a primit, la un moment dat, pe neașteptate și „neoficial”, de la o sursă din America pe care nu a vrut s-o numească, un dosar care

(s-a văzut ulterior) conținea aceleași documente Majestic-12 ca și cele pe care le primise și Shandera. Întrucât cartea sa era deja la editură, iar documentele se potriveau foarte bine cu restul de informații, Good a introdus aceste documente fără a mai efectua o verificare riguroasă asupra lor și fără să știe că ele fuseseră oferite înainte și altora.

Jenny Randles observa că, la vremea respectivă, ea și Tim Good erau singurele persoane din Marea Britanie care publicaseră cărți despre ozn-uri. Să fi fost acesta motivul pentru care tocmai în fața nasului lor a fost fluturată nada? Ulterior s-a aflat că, aparent, documentele mai fuseseră oferite și lui Whitley Strieber, autor, în același an 1987, al unui bestseller despre răpirile OZN.

Evident, după apariția cărții lui Good, „scepticii” n-au întârziat să conteste autenticitatea hârtiilor MJ-12. O primă observație a fost că în iulie 1947, la data presupusei prăbușiri de la Roswell, Eisenhower era șeful Statului Major al Armatei. Ar fi fost normal ca el să cunoască foarte bine detaliile incidentului. Așa cum observă însă, de pildă, Ion Hobana, Eisenhower anunțase, cu puțin timp înainte, intenția sa de a se retrage din armată. Or, conform unei reguli care funcționa în armata americană, secretele de un anumit nivel erau aduse la cunoștința doar a acelor persoane care aveau neapărată nevoie să cunoască respectivul secret (regula „need to know”).

Un alt argument îl putea constitui faptul că anumite nume erau absente din grupul MJ-12, dar și surpriza de a găsi pe listă pe Donald Menzel, care toată viața lui s-a străduit să nege existența OZN-urilor.

Cartea, cu un conținut substanțial, a fost publicată și în limba română, în 1995, cu titlul OZN Top Secret.

Există însă indicii că atitudinea sa putea fi duplicitară, tocmai pentru a ascunde un adevăr care putea deveni periculos. În text erau și unele neglijențe care în mod normal nu aveau ce căuta într-un document destinat

președintelui SUA: de pildă, data era scrisă altfel decât prevedea regulamentul, anumite cuvinte erau dactilografiate cu litere lipsă, sau despărțite incorect în silabe, se scria „amiral” în loc de „contraamiral” ori „general” în loc de „general de brigadă” la gradul unor personalități, gen de greșeli pe care o oficialitate militară nu le-ar fi făcut niciodată, mai ales* într-un document cu o destinație atât de importantă. Dar mai deranjantă a fost descoperirea faptului că semnătura președintelui Truman era practic identică cu cea de pe o notă trimisă lui Vannevar Bush, la data de 1 octombrie 1947, or se știe, între diversele semnături ale unei persoane există totdeauna mici diferențe. Stanton Friedman a descoperit, e drept, că între cele două semnături erau niște foarte mici diferențe, dar criticii săi au replicat că aceste diferențe puteau fi contrafăcute de un falsificator priceput, utilizând copiatoare și calculatoare moderne.

O coincidență interesantă – toți cei 12 membrii ai MJ-12 erau morți în momentul primirii filmului, în 1984. Ultimul murise în urmă cu numai câteva luni. Nimeni nu mai putea deci confirma sau infirma autenticitatea documentului. Armata, întrebată, a răspuns (evident) că documentul este un fals: Dar dacă era autentic, putea oare să recunoască aceasta?

Falcon și Condor

Realizatorul de filme de televiziune Michael Seligman a obținut, în 1988, pentru o producție a sa, declarații senzaționale de la doi ofițeri de contrainformații, cu condiția să nu le dezvăluie identitatea; Cei doi s-au prezentat sub numele de „Condor” (condor) și „Falcon” (șoim) și i-au cerut lui Seligman să nu fie filmați direct și vocea lor să fie deformată electronic. Filmul a fost apoi difuzat, în octombrie 1988 și pe casete. „Falcon” și „Condor” au declarat* între altele că grupul MJ-12 era o realitate, că el exista și în acel moment și se ocupa de

strategia și tactica de adoptat în cazul contactelor cu o civilizație extraterestră. Un rol esențial în această activitate ar fi avut-o marina militară, deși niciun indiciu nu trăda această implicare. Informațiile, provenite din cele mai diverse surse, erau canalizate spre MJ-12 pe căi organizate prin faimosul proiect Aquarius.

Așa cum observa de pildă Timothy Good, în investigațiile lor privind documentele Majestic-12, Bill Moore și Jaime Shandera luaseră legătura cu o duzină de persoane sus-puse din comunitatea de informații-contrainformații a armatei, toți prezentându-se sub diverse nume de păsări. Din acest motiv grupul acesta de agenți a și fost numit, în diferite lucrări, „curtea cu păsări” (the aviary). Dorindu-se identificarea celor doi, anumite indicii au condus la Richard Doty și la șeful său, Robert Collins. Unele persoane implicate au afirmat chiar categoric că Doty este „Falcon”. Ne amintim că sub acest nume el se prezentase și Lindei Moulton Howe în 1983. Totuși, Doty a negat aceasta, spunând că numele său de cod ar fi „Sparrow” (vrabie), dar a recunoscut că știe identitatea lui „Falcon” și că a acționat ca mijlocitor între acesta și Seligman. Producătorul de film, la rândul său, a afirmat că, deși cunoaște adevărata identitate a lui „Falcon” și „Condor”, nu o poate dezvălui din motive ținând de deontologia meseriei. Părerea sa a fost că cei doi nu se cunoșteau dinainte, întrucât se testau reciproc, iar „Condor” era „un savant de bună credință”. Pe de altă parte, mediile investigatorilor OZN dau ca sigur faptul că Robert Collins este „Condor”.

Dezvăluirile lui „Falcon” și „Condor”, cele din film, ca și cețe din discuții particulare cu Bill Moore și Jaime Shandera, mergeau însă mult mai departe de Majestic-12. Astfel, „Falcon” afirma că anumite cercuri guvernamentale americane au încheiat un soi de „contract” cu acele „entități biologice extraterestre” (numite pe scurt EBE). El

văzuse, personal, documente și fotografii în acest sens. Pământul a fost vizitat, în ultimele decenii, de nouă specii diferite de extraterestri. La un moment dat Falcon a avut chiar și ocazia să examineze o navă extraterestră; la bordul acesteia nu erau decât arme defensive, ceea ce ar fi probat intențiile pașnice ale vizitatorilor. Un prim extraterestru „EBE-1” fusese găsit în 1949, Un al doilea, numit EBE-2, contactat prin 1951 - 52, venea din sistemul solar Zeta Reticuli, și s-a oferit voluntar pentru a transmite pământenilor toate datele pe care aceștia le doreau. Apoi EBE-3 a venit pe Pământ prin 1982, în cadrul „unui program de schimb”. NSA a pus la punct și un sistem de comunicare cu toate cele nouă rase de EBE, prin „semnale pulsatorii”. Entitățile își anunță astfel aterizările și celelalte activități desfășurate în conformitate cu convențiile făcute. Ceea ce preocupă la ora actuală autoritățile sunt aterizările neanunțate, din ce în ce mai frecvente. Falcon mai știa că și alte nații, printre care rușii, au încercat să intre în legătură cu entitățile biologice extraterestre. Nu știa însă cu ce rezultate. Oricum, probabil americanii erau cei mai avansați în acest domeniu.

Extraterestrii sunt mici de stat, au înfățișarea care li se atribuie prin rapoartele despre întâlnirile de gradul III și IV, sunt superintelenți, trăiesc 300 - 400 de ani, cred într-o „Ființă Supremă”, iubesc muzica, iar din muzica pământească mai ales pe cea tibetană. Au o digestie total diferită de a noastră dar le plac unele legume și le place... înghețata, mai ales cea de căpșuni... Această din urmă afirmație, păstrată în film, n-a fost desigur de natură să consolideze seriozitatea depoziției.

La scurt timp după întâmplările de mai sus, Doty și Collins au părăsit AFOSI. Speculațiile care s-au făcut pe această temă au mers de la o extremă la cealaltă. S-a presupus că cei doi, luptând cinstit pentru a scoate

adevărul la lumină, au fost sancționați prin trecerea în rezervă, ori că, fiind anunțați mai de mult că va trebui să-și părăsească slujbele, s-au hotărât să se răzbune. Dar s-a luat în calcul și varianta (mult mai plauzibilă) că întreaga acțiune a fost o, mai mult sau mai puțin fină, „intoxicare” instrumentată de serviciile de informații ale Air Force. În acest din urmă caz, obiectivul era, pe de o parte, să zăpăcească marele public, să discrediteze anumiți investigatori OZN care au fost mai curioși decât trebuia, să ridiculizeze implicit toată cercetarea OZN în această direcție și, nu în ultimul rând, să arunce o umbră de îndoială asupra autenticității tuturor documentelor desecretizate referitoare la OZN-uri. Pe de altă parte, unii nu exclud nici posibilitatea că faimosul MJ-12 chiar există și, prin astfel de dezvăluiri, încearcă să obișnuiască, treptat, opinia publică cu realitatea prezenței extraterestre.

Noi documente MJ-12

În 1992, cercetătorul OZN Timothy Cooper, din Big Bear Lake (California), a mai primit trei noi documente MJ-12. Cititorul interesat poate găsi conținutul lor detaliat în cărțile menționate mai sus, disponibile în limba română. Nici despre acestea nu s-a putut demonstra, cu certitudine, nici că ar fi autentice nici că ar fi false, deși criticii și-au dat toată osteneala în acest sens.

În 1994 Don Berliner, din conducerea asociației FUFOR, a primit și el un document, tot fotocopiat și expedit sub forma unui film nedezvoltat, conținând un Manual de operații Majestic-12” elaborat aparent în 1954. Spicuim la întâmplare din textul acestuia. „Informațiile legate de MJ-12 [...] au un nivel de securitate cu două puncte peste Top Secret”; „poziția oficială a guvernului va fi că nu există niciun grup special MJ-12”; „au fost recuperate câteva astfel de entități moarte și o cantitate semnificativă de resturi și dispozitive din navele căzute,

toate fiind în studiu, în diferite locuri". Documentul continuă cu descrierea mai multor tipuri de nave, de „entități biologice extraterestre” (EBE), ca și de elemente de tehnologie. Se dau instrucțiuni pentru cazul unor viitoare prăbușiri, menționând expres: negarea oficială, discreditarea martorilor, declarații înșelătoare. O grijă specială este acordată tratării martorilor, curățării zonei, ambalării resturilor. Se spune ce trebuie făcut cu EBE vii, rănite, decedate. Pentru primii se menționează: izolarea, evitarea contaminării, asigurarea confortului. Se adaugă că „Nu este clar ce măsuri sau cerințe ar putea necesita entitățile non-umane, dar acestea vor fi oferite, dacă este posibil”.

Prin același Timothy Cooper, alte documente MJ-12 au continuat să apară și în anii următori. În iulie 1995 el primește patru documente, între care o evaluare de șapte pagini efectuată asupra incidentului Roswell, realizată de contrainformațiile armatei, raportul anual al lui Majestic-12, înaintat în 1952, având 17 pagini, și o scurtă notă a lui John F. Kennedy, din 28 iunie 1961, în care acesta cere directorului CIA un raport privind operațiile MJ-12 și legătura lor cu latura psihologică a războiului rece. Tot Tim Cooper mai primește, în iunie 1996, alte patru documente: o ciornă, de 6 pagini, din 6 iunie 1947, privind principiile relațiilor cu locuitorii unor corpuri cerești, semnată de Robert Oppenheimer și Albert Einstein, Directiva, aprobată în 9 iulie 1947, de președintele Truman, prin care i se cerea lui Twining să se deplaseze la Roswell, o alta, tot către Twining, via generalul Eisenhower, ambele de câte o pagină, și o evaluare asupra obiectelor lenticulare recuperate, datând din 24 septembrie 1947 și având 19 pagini. În 1999 Cooper a mai dat publicității un document de o pagină, din 1949, privind anumite obiectivele informative, în care se menționează un anume MJ-12; documentul a fost obținut pe baza legii

libertății de informare. Se pare a Tim Cooper continuă să mai primească astfel de materiale și la ora actuală.

Noile documente MJ-12 mai menționează că: propulsia navelor recuperate se face prin principii necunoscute, probabil utilizând gravitația, că s-au descoperit printre resturi mai multe tipuri de entități biologice extraterestre, că Dr. Vannevar Bush a devenit șeful unei operații de recuperare și analiză a resturilor recuperate, operație numită Majestic-12; că unele materiale recuperate au fost predate industriei private, ducând la proiecte de cercetare și la progrese-tehnologice însemnate; că a fost pusă la punct o țesătură a păstrării secretului fără precedent, care a reușit să astupe toate breșele și să discrediteze orice cercetare științifică deschisă a fenomenului OZN.

Și în 2000 s-au găsit unele documente și dovezi care au fost interpretate ca fiind în favoarea existenței grupului MJ-12. În plus, s-a descoperit că din Arhivele președintelui Truman, de altfel complete și bine conservate, lipsesc înregistrările convorbirilor telefonice tocmai pentru zilele de 4, 5 și 6 iulie 1947 (datele recuperării obiectului căzut la Roswell). Lipsește de asemenea procesul verbal al convorbirii, din 9 iulie 1947, cu senatorul de New Mexico, Carl A. Hatch. Pare mai mult decât o simplă coincidență.

Discuții privind autenticitatea documentelor MJ-12

Asupra autenticității documentelor date la iveală de Cooper s-au făcut cercetări, între alții de către Dr. Robert M. Wood, inginer aeronautic și informatician, azi pensionar, și de fiul său Ryan S. Wood, ca și de alți investigatori. Tim Cooper a declarat că a primit toate aceste materiale prin agentul de contrainformații Thomas Cantwheel (aparent un pseudonim), prin fiica acestuia, apoi de la o persoană lucrând în contrainformații la Air Force și de la un fost angajat CIA. Cooper a făcut trei depoziții sub jurământ privind adevărul spuselor sale și, în

1999 s-a supus și unui examen cu detectorul de minciuni, la un examinator certificat neutru. Rezultatele testului au indicat că ar mai fi existat și alte surse ale documentelor, pe care însă Cooper n-a dorit să le dezvăluie. Analistul sceptic John Shirley a descoperit câteva inadvertențe în documente, între care, ca un exemplu deranjant, folosirea noțiunii de „retrovirus”, noțiune necunoscută în 1952, momentul presupus al redactării textului. Shirley mai spune că documentul din 1999 ar fi singurul autentic, dar el nu face nicio referire la OZN-uri etc. ci doar la un oarecare „MJ-12”, care ar putea fi orice...

Totuși, există și alte argumente care par să pledeze că a existat un astfel de grup. Ne mai amintim și de nota, de nimeni contestată, datată 21 noiembrie 1950, a inginerului Wilbert Smith din Ministerul Transporturilor din Canada, în care vorbea de „un mic grup de cercetători, puși sub conducerea doctorului Vannevar Bush”, grup dedicat cercetării fenomenului OZN. Smith mai fusese intervievat în noiembrie 1961, de C.W. Fitch și George Popovitch, și le-a spus acestora că examinase un fragment desprins dintr-un OZN care a ajuns apoi în mâinile unui grup foarte secret „mult mai sus decât Air Force sau CIA”. Timothy Good, dar nu numai el, sunt convinși că acest grup era același cu Majestic-12.

William Steinman, Grant Cameron și T. Scott Crain Jr., în mod separat, l-au găsit și l-au intervievat pe profesorul Eric E. Walker, care în perioada 1949 - 59 fusese secretarul acelui Research and Development Board

(Consiliul pentru Cercetare și Dezvoltare) despre care se bănuia că a ținut, la baza Air Force Wright-Patterson, reuniuni privind recuperările de farfurii zburătoare. Walker a spus că documentele MJ-12 sunt contrafăcute dar a admis că a existat un grup de tipul MJ-12 care era „o mână de elite”. A mai spus că a existat o colectare sistematică a resturilor de OZN-uri prăbușite și

că pământeni nu au colaborat niciodată cu extratereștri ci au avut doar contacte cu ei.

Cititorul român, interesat de istoria lui MJ-12, merită să parcurgă și cartea lui Roberto Pinotti: OZN - super secret de stat (1995, trad. rom. 1996). Între altele, acesta subliniază și alte coincidențe bizare. În 1971 în Franța apăruse volumul „Alerte aux OVNF. Autorul, care își ascundea identitatea sub un pseudonim, avertiza că din „necesitatea de a nu divulga secrete militare” textul va avea forma unui roman. Urmează referiri cât se poate de precise referitoare la proiectul Condon sau la alte acțiuni legate de OZN-uri, după care se arată că de acest fenomen se ocupă acum o comisie, numită „Manhattan”, formată din 12 personalități, care au jurat să păstreze secretul pentru a nu se produce panică. Personalitățile, enumerate, erau mai mult sau mai puțin aceleași ca cele din documentele făcute publice de Good, Moore și Shandera în 1987. Sigla, M-12, era de asemenea sugestivă.

Alte fire conduc spre un misterios grup „54/12” (grupul celor 12, %șa cum a fost stabilit în 1954?). Acest grup, foarte sus-pus, ar avea puterea să dea directive către CIA și alte organisme guvernamentale, cel puțin pe anumite domenii.

Investigatorii fenomenului OZN au ajuns, după un timp, la concluzia că autorul filmului expediat lui Shandera era, cel mai probabil, Richard Doty. Acesta, interogat, a negat, desigur, orice amestec în această afacere, dar a admis că acțiunea putea fi una destinată „intoxicării” lui Bill Moore și J. Shandera, instrumentată de Air Force. Așa cum scrie Howard Blum în cartea Out There, există posibilitatea ca documentul să fi fost fabricat de Agenția de Informații a Armatei (DIA - Defence Information Agency) care superviza în acest sens un proiect numit „Aquarius”, menit să constituie o „umbrelă” sub care comunicau diverși agenți implicați în activități legate de

OZN-uri. Era oare același Aquarius ca cel despre care vorbeam mai sus? Așa cum vom vedea și în cele ce urmează, există și din alte surse referiri la un proiect cu acest nume. Evident, și cei de la DIA au negat orice amestec în fabricarea unor documente legate de Majestic-12.

Putem menționa și o istorie amuzantă. Un cercetător din domeniul aerospațial, Lee Graham, obsedat de regulamentele privind secretul, regulamente pe care trebuia să le **respecte zi de zi**, a primit și el, în 1987, copii după documentele MJ-12. Întrucât pe acestea scria „strict secret”, și-a adus **aminte** că, în conformitate cu regulamentul 5200.1-R, trebuia să raporteze imediat superiorilor săi că a constatat că un document secret a fost distribuit în mod ilegal. A scris deci o scrisoare în acest sens vicepreședintelui Statelor Unite Dan Quayle. În 24 mai 1990 a primit un răspuns la scrisoarea sa de la Serviciul de Investigații al Apărării (DIS), în care se precizează că documentele cu pricina nu sunt secrete. Graham, intrigat, a continuat să se intereseze, la aceeași adresă, despre autenticitatea documentelor și a primit, de la agentul DIS Dale Hartig, năucitorul răspuns că documentele MJ-12 sunt autentice. În acest moment, spunea Graham, nu existau decât două posibilități: sau documentele MJ-12 erau într-adevăr autentice, sau Dale Hartig trebuie inculpat pentru încălcarea regulamentului 5200.1-R. În plus, era derutant că nici autoritățile nici presupusul grup MJ-12 (ipoteticii succesori ai celor din anii cincizeci) n-au reacționat în niciun fel la aparenta încălcare a legii făcută prin publicarea documentelor, deși se făcuse între timp destulă vâlvă în jurul lor.

Într-un mod asemănător, Philip Klass, cel mai acerb „demistificator” al fenomenului OZN, a adresat, în 1987, FBI-ului, o scrisoare, specificând că, indiferent dacă documentele MJ-12 sunt autentice (și furate din

proprietatea guvernului) sau au fost falsificate, publicarea lor constituie o gravă violare a legilor privind securitatea statului. În urma acestei scrisori, FBI a pierdut mai bine de un an încercând să afle adevărul. La capătul investigațiilor, agenții FBI nu au fost în stare să găsească niciun organism sau individ care să admită că hârtiile sunt furate sau falsificate și să facă o plângere formală în acest sens. Autorul Howard Blum afirma că un agent FBI i-a declarat că se simte frustrat deoarece; a bătut la toate ușile din Washington pentru aceste documente MJ-12” dar tot ce a aflat a fost că hățișul nivelurilor de secret este atât de încurcat încât „nici Guvernul nu știe ce știe și ce nu”, deci n-ar fi de mirare că nicio anchetă să nu poată stabili cu exactitate dacă documentele în cauză sunt autentice sau false...

Unii investigatori, de pildă Stanton Friedman, sunt și azi convinși că existența grupului Majestic-12 este reală și confirmă existența prăbușirilor OZN, a colaborării cu „entitățile biologice” și a conspirației guvernamentale pentru ascunderea acestor fapte. El mai crede că documentele găsite nu sunt decât „vârful unui imens aisberg”. Cert este că Friedman nu este singuri care a rămas atașat de această istorie. Timothy Good opina că, și în cazul în care documentele ar fi false, informațiile conținute în ele ar putea fi adevărate”. La fel, cercetătoarea Linda Moulton Howe a spus că a rămas, în cele din urmă cu impresia că documentele cu „Majestic-12” conțin mult adevăr. Existența acestui grup o susține și cartea *The Day After Roswell* (1997) a colonelului Philip Corso. Alți cercetători, cum ar fi Philip Klass, Kevin Randle, Donald Schmitt, sunt convinși că documentele MJ-12 sunt de la un capăt la altul false. Totuși datele evocate de aceste documente, date vechi de cincizeci de ani, sunt extrem de meticuloase, semnăturile, antetele etc., par și ele autentice. Efortul de a fabrica astfel de documente a

necesitat deci cunoștințe, relații, timp și resurse bănești ieșite din comun. Cine oare dispunea de acestea și, mai ales, ce scop justifica un atare efort?

11. MITOLOGIA OZN SE AMPLIFICĂ

Resturile de la Roswell au fost depozitate la baza Wright-Patterson, în încăperi în care nici măcar un candidat la președinția SUA nu are voie să intre. Au fost semnate tratate secrete între conducerea SUA și extraterestri în 1954 și 1964? Baze subterane construite pentru extraterestrii, în schimbul unor tehnologii avansate?

Hangarul 18 și camera albastră

Există, spuneam, unele mărturii, mai mult sau mai puțin credibile, care afirmă că după prăbușirea, în 1947, la Roswell, a unui OZN, a fost recuperat un omuleț nepământean, care a mai trăit, un timp, în Hangarul

18 din baza militară Air Force Wright (azi Wright-Patterson) din Dayton (Ohio). Alte surse vorbeau de o misterioasă „cameră albastră” (în hangarul 18 sau în afara lui), în care s-ar fi adus resturi recuperate de la Roswell. Cititorul atent își va reaminti, din capitolele precedente, că mai mulți martori au spus că resturile epavei de la Roswell au fost aduse la Wright-Patterson și că aici s-au făcut autopsiile cadavrelor. S-a afirmat că tot aici ar fi fost deținuți extraterestrii captivi. Așa cum observă de pildă Jenny Randles, dacă toate acestea ar fi adevărate, alegerea era în logica lucrurilor. La această bază se găseau birourile tehnice și cele de informații ale Air Force și aici și-au avut ulterior sediile proiectele „Sign”, „Grudge” și „Blue Book”.

În cartea lor despre incidentul Roswell, Charles Berlitz și William Moore sunt convinși că fragmentele recuperate după prăbușirea de la Roswell au fost depozitate la baza Wright-Patterson în clădirea 18-A din Aria B, clădire care a devenit apoi, în istoriile OZN, legendarul Hangar 18. Celebritatea locului s-ar fi datorat

și unui film, „Hangar 18” în care se vorbea însă despre OZN-uri deținute de Air Force, dar nu în Ohio ci în New Mexico...

Ceea ce se știe cu certitudine, dincolo de zvonurile de mai sus, sunt pățaniile senatorului american Barry M. Goldwater, care a dorit să verifice, cu ochișăi, dacă zvonurile legate de Hangarul 18 au vreun fundament. Goldwater nu era un fitecine; era general în rezervă al Air Force, președintele comitetului senatorial pentru serviciile secrete de informații, membru în comitetul pentru armament și chiar fost candidat republican la președinția Statelor Unite, în 1964, împotriva lui Lyndon Johnson. La începutul anilor șaiszeci, Goldwater a făcut o vizită, la baza Wright-Patterson. Cu acest prilej, i-a cerut prietenului său apropiat, generalul Curtis LeMay, șeful Statului Major al Air Force, să-i permită să vadă faimoasa „cameră albastră” despre care circulau atâtea istorii. După Berlitz și Moore, LeMay i-ar fi spus „La naiba, nu! Eu nu pot să intru, tu nu poți să intri și să nu-mi mai ceri asta niciodată”. Ca o dovadă solidă, sau păstrat trei scrisori ale senatorului în care amintește de acest incident, în 28 martie 1975 el i-a scris lui Shlomo Amon, la Universitatea din California, Los Angeles. „Problema OZN-urilor mă preocupă de mult timp. Acum zece sau doisprezece ani am făcut o tentativă de a afla ce anume era în clădirea, din baza Air Force de la Wright-Patterson, în care sunt păstrate informațiile culese de Air Force, dar am fost refuzat din motive lesne de înțeles. Problema este clasificată și acum mai presus de Top Secret. Am auzit totuși că există un plan, în curs de realizare, pentru a face cunoscut în viitorul apropiat, acest material, în parte, dacă nu cumva în întregimi. Sunt tot atât de nerăbdător ca și dumneavoastră să văd acest material și sper să nu avem prea mult de așteptat”.

Pe 11 aprilie 1979 Goldwater va scrie într-o scrisoare, adresată lui Lee Graham, inginer în aeronautică

și ufolog: „Este adevărat că mi-a fost interzis accesul la Wright-Patterson. Pentru că nu am intrat, nu pot spune ce se află înăuntru. Dar amândoi cunoaștem zvonurile”. În 19 octombrie 1981 el îi scrie aceluiași Lee Graham: „am renunțat de mult să mai primesc acces la așa numita Cameră Albastră de la Wright-Patterson, deoarece am avut parte de un lung șir de refuzuri de la mai mulți șefi [...] Nu cunosc pe nimeni care să fi avut acces la Camera Albastră și nici nu am cunoștință despre conținutul ei sau despre vreo schimbare a amplasării ei [...] Ca să vă spun drept, domnule Graham, problema este clasificată la un grad de secret atât de înalt încât, deși o bună parte din informații au și fost divulgate, este pur și simplu imposibil să pui mâna pe ceva”. Gildas Bourdais, în cartea OVNIS 50 ans de secret (1997) se întreabă ce s-a întâmplat între 1975 și 1981 încât Goldwater să vorbească de „divulgarea” unor informații (probabil se gândea la scurgeri involuntare) și ca tonul său să fie mult mai pesimist privitor la șansele aflării întregului adevăr. Poate nu este o simplă coincidență că în această perioadă au fost făcute publice primele mărturii, de primă mână, privind incidentul Roswell.

Președintele Eisenhower s-a întâlnit cu extraterestrii în 1954?

Dar existența sau inexistența unor cadavre de extraterestri la baza Wright-Patterson devine o chestiune minoră, dacă am fi să se dăm crezare celor ce urmează. În ziua de 16 aprilie 1954, Gerard Light, personalitate cunoscută din Los Angeles, a trimis o scrisoare (care se păstrează și astăzi), către Meade Layne din San Diego, fost director al unui centru de cercetări în științe de graniță. Autorul arată că tocmai asistase, timp de două zile, împreună cu o seamă de alte personalități (pe care le numește, incluzând o mulțime de somități ale științei, în special ale fizicii), la demonstrații cu aeronave extraterestre făcute la Muroc Dry Lake Army Air Field (azi

baza Air Force Edwards), din California. „Am văzut cinci tipuri separate și distincte de aparate de zbor, studiate și mânuite de oficialii noștri din Air Force, cu asistența și permisiunea Eterienilor. Nu găsesc cuvinte să-mi pot exprima reacțiile. În sfârșit s-a întâmplat. De acum aceasta a intrat în istorie. Președintele Eisenhower așa cum probabil știi, a fost foarte decis, petrecând o noapte la Muroc, cu prilejul recente sale vizite la Palm Springs. Convingerea mea este că el nu va ține cont de teribilul conflict care opune diversele „autorități” și se va adresa direct poporului prin radio și televiziune. Din câte am aflat, o declarație oficială către țară în acest sens este în curs de pregătire și va fi dată publicității la mijlocul lunii mai”.

După alte surse, bizara întâlnire ar fi avut loc la 20 februarie 1954 și, cu această ocazie, după spusele unor persoane, s-ar fi semnat și un tratat între președinte și extraterestrii...

Inutil de adăugat că niciodată nu s-a mai dat publicității nicio declarație oficială și Președintele Eisenhower n-a convocat nicio conferință de presă în legătură cu vreo astfel de demonstrație. Jacques Vallée notează, într-una dintre cărțile sale, că verificările făcute ulterior n-au dus nicăieri. Se cunoștea că Light era și clarvăzător; făcea dese călătorii în „astral”; deci se putea pune problema dacă nu cumva și această istorie a fost o simplă viziune?

Totuși, iată că și Contele Clancarty, membru al Camerei Lorzilor al Marii Britanii, a reprodus, acum câțiva ani, declarațiile care i-au fost încredințate de către un pilot britanic, pe care îl considera „un gentleman de maximă integritate”. Pilotul se găsea la Palm Springs în februarie 1954 într-o calitate oficială. El afirma că a văzut cu această ocazie mai mulți extraterestri descinzând din navele lor spațiale. Vizitatorii semănau cu oamenii deși aveau trăsături ciudate. Vorbeau englezește și doreau să-și

oficializeze prezența pe Terra. Pilotul susținea că Eisenhower s-a opus. El a declarat că, după părerea sa, oamenii nu sunt pregătiți încă pentru a li se dezvălui prezența extraterestrilor pe Pământ. Un astfel de anunț n-ar face decât să producă o panică generală. Vizitatorii au înțeles aparent acest punct de vedere dar au declarat că vor continua să contacteze indivizi izolați, pentru a obișnui treptat opinia publică mondială cu existența lor. În continuare extraterestrii au făcut câteva demonstrații menite să sublinieze avansul lor tehnologic. După demonstrație, ei s-au îmbarcat în navele lor și au părăsit baza. Toți cei prezenți au fost puși să jure că vor păstra secretul asupra a tot ce au văzut. Pilotul a declarat că, după atâția ani, toate personajele importante fiind decedate, acest jurământ nu-l mai lega...

Dr Hank Krastman din Encino (California), a declarat în revista Unexplained (vol.4, No.2, 1993), că în zilele respective din 1954, fusese prezent, ca militar în marina regală olandeză, în cadrul unui program de antrenament NATO, la baza Edwards. La 19 februarie 1954 au fost informați că a doua zi vor asigura securitatea unei reuniuni ultrasecrete. Sosiți la fața locului, au fost duși la un hangar într-un punct îndepărtat al bazei. Aici au recunoscut mai multe personalități, între care: Președintele SUA Dwight Eisenhower, Albert Einstein, Wernher von Braun, Victor Schauburger și Howard Hughes. Krastman își amintea că se întrebase ce caută aici „criminalii naziști” von Braun (părintele rachetelor V1 și V2) și Schauburger (constructorul discurilor zburătoare V1 în care Hitler își pusese mari nădejdi). Lui Krastman nu i s-a permis să intre în hangar, doar șefului său, căruia, își amintea, i se spusese înainte că acolo se aflau cinci tipuri diferite de nave extraterestre și că niște extraterestri urmează să facă demonstrații cu ele. Când șeful a ieșit din hangar era foarte palid și a refuzat să răspundă la orice

întrebare.

Și cunoscutul scriitor francez Robert Charroux, care-l citează pe Meade Layne, este convins că în 1954, la Muroc Air Field, au aterizat niște extraterestri, cerând să-l vadă imediat pe președintele. Eisenhower. Acesta a sosit peste patru ore; la discuții au asistat: un înalt funcționar guvernamental și doi ofițeri. Unul dintre aceștia a declarat ulterior (după lungi ezitări, datorate promisiunii sale de a ține secretul cel puțin zece ani) că „cei doi bărbați coborâți din navă, care cunoșteau bine engleza, și spuneau că vin dintr-o planetă din preajma stelei Betelgeuse. Condițiile de viață de pe planeta aceea ar fi identice cu cele de pe Terra. Este tot ce vă pot spune...”

În afara acestor mărturii mai există și altele, în special provenind de la militari care au văzut OZN-uri aterizând pe platourile bazei militare sau au întâlnit, zic-se, în subteranele bazei, și extraterestri, unii de trei metri înălțime alții mici și cenușii, de circa un metru. Între altele, reamintim că și astronautul Gordon Cooper, a făcut în 1978, în cadrul unei dezbateri la Națiunile Unite, o declarație scrisă privind observarea de aproape a unor OZN-uri la baza Edwards.

Încă o înțelegere cu extraterestrii în 1964?

La sfârșitul anului 1972 Alan Sandler și Robert Emenegger, producători independenți de film din Los Angeles, realizau un documentar având inițial ca obiectiv îmbunătățirea imaginii publicului asupra modului în care Air Force abordează posibilitatea întâlnirii unor ființe extraterestre, în cursul filmărilor, cei doi au fost abordați de ofițeri de la Air Force care le-au propus includerea unui fragmente din filme autentice cu OZN-uri. Cei doi au acceptat cu entuziasm. Ca urmare, au fost invitați la Pentagon, unde ofițeri de rang înalt, implicați cu câțva timp în urmă în proiectul Blue Book, le-au arătat fotografii și un film cu OZN-uri. În cadrul acestora apăreau și ființe

extraterestre, cu pielea cenușie, vii și moarte. Emenegger i-a povestit ulterior lui Timothy Good că a văzut și o secvență în care o ființă extraterestră, vie, era însoțită de un ofițer Air Force. Creatura se spunea că ar fi fost recuperată dintr-o navă prăbușită în 1949 și ar fi mai trăit, până în 1952, într-o clădire din Los Alamos (New Mexico).

Sandler și Emenegger au fost invitați apoi, la începutul anului 1973, la baza Norton a Air Force din San Bernardino (California), Aici s-au întâlnit cu șeful Biroului de Investigații Speciale a Air Force (AFOSI). Acesta le-a dezvăluit că la 25 aprilie (alte surse au spus 25 martie) 1964, la baza militară Hollomanr White Sands, aflat la circa 15 kilometri spre vest de Alamogordo, într-o dimineață pe la ora 5.30 radarul a observat trei OZN-uri care se apropiau. Două avioane au fost trimise să le intercepteze, întâmplător erau de față doi operatori care au filmat-evenimentul. Dintre cele trei OZN-uri, două au plecat imediat, dar al treilea (semănând, conform lui Emenegger, cu o „cadă de baie”), după ce s-a legănat cam un minut, la o înălțime de trei metri deasupra pistei, a aterizat pe trei picioroange extensibile. Au sosit mai mulți ofițeri și cercetători din cadrul bazei. Din navă au coborât trei umanoizi nepământenii, cam de 1, 55 metri, îmbrăcați în salopete mulate și purtând niște căști parcă împletite din funii. Aveau tenul cenușiu-albăstrui, ochi depărtați, cu pupile verticale, ca de pisică și un pas foarte mare (deci erau dintr-o „rasă” extrem de diferită comparativ cu cea raportată «în mod obișnuit»). După o aparentă comunicare, inaudibilă, cu pământenii, s-au îndreptat cu toții către o clădire a bazei (inițial în zona King 1, apoi la capătul aleii Mars Street, clădirea 930...). Ulterior s-a spus că vizitatorii păreau să folosească un dispozitiv de traducere...

Colonelul Coleman, purtător de cuvânt al Air Force, le-a spus celor doi producători că le poate oferi oricând 250 de metri de peliculă din filmul făcut cu această ocazie,

ca și alte mii de metri de film drept material suplimentar. Când însă aceștia au întrebat dacă nu este vorba cumva de un film de ficțiune, cum ar fi, de pildă, o simulare, făcută în scopul instruirii sau testării psihologice a personalului, colonelul a evitat să răspundă. Continuarea istoriei este cea pe care ne-o putem imagina: deși au mai apărut persoane care afirmă că au văzut filmul, acesta nu a mai fost niciodată pus la dispoziția celor doi producători, nici a marelui public. Motivul invocat atunci: afacerea Watergate, care a și obligat peste puțin timp pe președintele Nixon să demisioneze... Documentarul celor doi cinești a fost totuși realizat, prezentându-se incidentul ca „ipotetic”. Emenegger va publica în 1974 și o carte asupra acestei întâmplări.

O confirmare interesantă, dintr-o sursă aparent independentă, vine de la Terry Clarke, un radioamator din Alamogordo (New Mexico). El afirma că, la 30 aprilie 1964, a prins o convorbire între un avion militar și Controlul Central al Bazei Air Force de la Holloman, White Sands. Pilotul unui B-57, care zbura într-o misiune de rutină, a strigat „Am reperat un OZN [...] Are formă de ou și e alb”. Peste câteva minute, același pilot a contactat din nou Controlul Central spunând surescitat „E pe sol! OZN-ul e pe sol!”. După aceasta radioamatorul a auzit un apel făcut către o echipă de fotografi să se deplaseze urgent la locul respectiv, după care legătura sa pierdut. S-au dat telefoane la bază, pentru a cere mai multe informații, dar fără rezultat. Zvonurile, care s-au răspândit imediat după aceasta, pretindeau că un OZN a fost capturat la sol și este închis într-un hangar din baza militară Holloman, sub o severă pază. Un fost ofițer din Air Force, a confirmat soților Steiger, la începutul anilor nouăzeci, că informația ar fi fost în esență corectă, doar că OZN-ul aterizase din proprie inițiativă, și nu a fost nicidecum capturat.

Bill Cooper și teoria conspirației universale

Milton William (Bill) Cooper era fiul unui ofițer Air Force, pe care la urmat în peregrinările sale în jurul Pământului. Încă de copil, Bill a avut ocazia să audă, de la colegii tatălui său, 4 storii despre întâlniri cu OZN-uri.

După terminarea liceului, în Japonia, și absolvirea unei școli de subofițeri, a ajuns angajat la rândul său în Air Force. În perioada 1970 - 73, Bill a spus că lucrat ca membru într-o echipă având ca sarcină să rezume conținutul unor documente confidențiale, pentru a le prezenta comandanților flotei militare din Pacific, cu baza în Hawaii. Între hârtiile pe care le-a avut în mână cu această ocazie, pretindea că erau unele care se refereau la „A/q/i e” (una dintre prescurtările pentru Majestic-12). Bill Cooper s-a decis să vorbească în 1988, apoi și-a continuat activitatea ținând conferințe în care insista că tot ce spunea este purul adevăr.

În 1989 a difuzat un material, care poate fi găsit și pe internet, în care își sistematizează afirmațiile privind prezența extraterestrilor pe Pământ și implicarea guvernamentală în colaborarea cu ei. El include un jurământ solemn, legalizat la un notariat, că toate aceste informații provin exclusiv din documente pe care le-a văzut cu ochii săi în 1972, în perioada când lucra la Comandamentul Suprem al flotei din Pacific. Cooper mai preciza că este gata oricând să se supună în acest sens detectorului de minciuni sau unei regresii hipnotice efectuată de un medic specializat (dar nu o persoană asupra căruia planează suspiciunea că ar fi în slujba guvernului).

Cooper afirma că a avut în mână două materiale. Primul era gros de circa doi centimetri și era denumit Raportul nr. 13 al proiectului Grudge/Blue Book. Al doilea era un rezumat privind operația responsabilă, în ultimă instanță, pentru orice aspect, proiect sau consecință a prezenței extraterestre pe Pământ. În „Raportul 13” (unul

dintre autori ar fi fost chiar Allep Hynek), Cooper spunea că se găseau fotografii ale aterizării din 1964 de la baza Holloman, imagini ale extratereștrilor, ale unor autopsii, ca și trimiteri la proiecte secrete. Potrivit lui Cooper, adevăratul proiect M-12 a fost declanșat de Eisenhower în 1953, cu sprijinul lui Rockefeller, iar materialele pe care le-a primit Bill Moore în acest sens erau falsuri, menite să deruteze, să discrediteze și să descurajeze cercetarea în această direcție.

Cooper mai afirma că, din hârtiile la care a avut acces, reieșea că, între 1947 și 1953, ar fi avut loc 27 prăbușiri de OZN-uri, din care s-au recuperat 41 de cadavre și cinci extratereștri vii. În OZN-uri s-ar fi găsit și resturi de corpuri omenеști... Există patru rase de extratereștri cu care suntem în contact: cenușiii, cenușiii cu nasul mare, nordicii înalți și blonzi și, în sfârșit, portocaliii... Ei ar veni din zonele: Orion, Pleiade.

Care ne duce, evident, cu gândul, tot la Majestic-12, numit de unii autori și Majority-12.

Betelgeuse, steaua lui Barnard și Zeta Reticuli. Au o bază și pe fața opusă a Lunii, bază filmată de astronauții americani, dar despre care autoritățile refuză să vorbească. Extratereștrii trăiesc patru sute cincizeci de ani. Anatomia extratereștrilor seamănă, până la un punct, cu a noastră, dar sistemul lor digestiv este atrofiat, ei absorbind energia prin piele (printr-un mecanism asemănător cu asimilația clorofiliană pentru plante) iar excreția se face tot prin piele.

Cooper a spus, și el, că Guvernul american ar fi încheiat un tratat cu extratereștrii în 1964 la întâlnirea de la baza Holloman. Tratatul prevedea un aport de tehnologie extraterestră, în schimbul permisiunii ca extratereștrii să răpească oameni în vederea unor experiențe. Se mai stipula, de asemenea, că guvernul trebuia să reducă la minimum informațiile privind prezența

extraterestrilor pe Pământ. După aterizarea de la baza Holloman un extraterestru ar fi rămas aici (ca un soi de ambasador). Numele său era KrU (sau Krill...). Prin el s-au primit o mulțime de informații științifice, parte din ele publicate în reviste științifice sub numele de O.H. Krill. Niște cârcotași au observat imediat că numele de Krill a fost împrumutat de Cooper de la un personaj extraterestru dintr-o carte a lui Robert Emenegger, numită Ufo's past, present and future, dar Cooper a continuat să susțină că l-a întâlnit personal pe Krill în 1972.

Cooper a mai vorbit și despre proiectul Aquarius, care, în varianta știută de el, include istoria interacțiunii extraterestrilor cu pământeni pe ultimii 25.000 de ani și chiar mai mult. Toate marile momente din istorie, religie, cultură, știință sau tehnologie, ar fi fost, conform lui Cooper, influențate de ei.

Conform lui Cooper, anumite societăți secrete oculte, formate din vârfuri ale mării finanțe mondiale (între care Iluminații, nominalizând, de exemplu, pe Henry Kissinger sau Nelson Rockefeller), sau ținut legătura cu extraterestrii de mii de ani și o țin și la oră actuală. Un „guvern secret” subordonat acestora s-ar fi asociat cu niște „cenușii” cu nasul mare, aceiași care au aterizat la Holloman. În fehrf acesta sunt dirijate din umbră destinele omenirii, în conformitate cu indicațiile primite de la nepământeni... Controlul oamenilor s-ar face, între altele, prin implantate minuscule, obiecte sferice de 0,04-0,08 milimetri care să se plasează de cele mai multe ori în preajma nervului optic. O persoană din 40 ar fi purtătoarea unui astfel de implant... El speră ca lumea să se mobilizeze în fața „oribilului adevăr” pe care-l reprezintă prezența „cenușiilor” și a acoliților lor.

Cooper mai făcea și o serie de profeții, între care că în 1995 arabii vor invada Israelul și va izbucni cel de al treilea război mondial și că, în 1999, războiul va deveni

nuclear. Vor urma patru ani de dezastre, iar în 2011 vom asista la revenirea Mântuitorului pe Pământ... Evident, ca în cazul tuturor autorilor care fac profeții similare, apocaliptice (și îndeobște neîndeplinite), există totdeauna la îndemână, post factum, explicația că pericolul a fost îndepărtat în ultima clipă. Fie prin grație divină ni s-a mai dat un răgaz, fie lucrurile s-au îndreptat prin intervenția unor forțe extraterestre binevoitoare, ori chiar prin faptul că însuși autonil a demascat conspirația la timp și conspiratorii s-au speriat.

Jacques Vallée a avut o discuție personală cu Bill Cooper. Discuția este reprodusă în cartea Revelations. Cooper a declarat, între altele, lui Jacques Vallée că în războiul din Vietnam avioanele americane au deschis focul asupra unui OZN, luându-l drept aeronavă militară sovietică. Rezultatul a fost că OZN-ul a doborât un bombardier B-52. Ofițerii superiori trebuia să fie informați pentru a nu repeta greșeala. Cooper nu susținea că ar fi văzut vreun extraterestru; spunea doar că a văzut o dată, în timp ce servea pe submarinul <USS Târul, în zona Portland Seattle, un OZN ridicându-se din mare și dispărând printre nori, apoi revenind din nou în mare și urcând iarăși în nori, tot așa, de câteva ori. Nu putem să ne mirăm că Jacques Vallée a rămas sceptic privitor la multe dintre aspectele relatate de Cooper. Drept urmare, Cooper l-a acuzat, după un timp, pe Vallée „zicând că scepticismul său se datorează faptului că este finanțat de guvern pentru a acoperi, o dată în plus, conspirația monstruoasă dintre guvernanți și extraterestrii...

La începutul anilor nouăzeci, în cartea sa Behold a Pale Horse, Cooper a admis că s-ar putea ca pericolul extraterestru să fie bazat pe niște contrafaceri („cea mai mare înșelătorie din istorie, menită să creeze un inamic artificial, extraterestru”), în schimb este cât se poate de reală conspirația Națiunilor Unite, a Francmasoneriei, a

Vaticanului, a CIA și a unor cercuri oculte din finanțele internaționale, „pentru instituirea unei dictaturi mondiale... în felul acesta el devine, laolaltă cu Jan van Helsing și alți câțiva autoriunul din cei mai aprigi susținători ai teoriei conspirației universale și a unor teze dragi extremei drepte. În cartea sa, Cooper a inclus toate informațiile pe care pretindea că le deține la momentul respectiv, laolaltă cu părerea sa proastă despre, mai toți investigatorii cunoscuți OZN: Stanton Friedman, William Moore, Charles Berlitz, Bruce Maccabee, Philip Klass, Wendele Stevens, J. Allen Hynek etc. Cooper era convins că istoria îi va da dreptate.

Bill Cooper a fost criticat pentru numeroasele sale inconsecvențe în declarații, ca și din cauză că, deși invitat în repetate rânduri, nu a reușit să aducă nici cele mai elementare dovezi pentru afirmațiile sale. Din cauza acestora, comunitatea investigatorilor fenomenului OZN i-a retras treptat încrederea. Cooper a fost, spre exemplu, exclus din rețeaua informatizată Paranei, prin care își făcea cunoscute ideile.

„Raportul 13” al proiectului „Grudge/Blue Book”.

Raportul 13 al proiectului Grudge/Blue Book, ca și incidentul cu bombardierul B-52 doborât zice-se de un OZN în Vietnam, două dintre elementele relatării lui Cooper, nu erau necunoscute în mediile ufologice confruntate cu problema dezinformării. Cooper însuși afirma că despre materialele pe care le văzuse ar mai avea cunoștință și o altă persoană, numită Bill English, dar acesta se ascunde, fiind amenințat cu moartea și, scăpat, ca prin minune, din două atentate la viața sa. George C. Andrews, în cartea sa *Extra-Terrestrials Among Us* (1986) relatează și el, istoria unui individ, pe care, pentru a nu-i divulga identitatea, îl numește „Toulinet”. Ulterior s-a dovedit că acesta era unul și același cu Bill English, cel de care vorbea Bill Cooper. English susținea că avea gradul de

căpitan, activând ca ofițer de contrainformații în cadrul „Beretelor Verzi” în războiul din Vietnam. Acest corp de elită era folosit pentru misiuni speciale legate de siguranța națională.

În 1981 Bill English declarase unor investigatori OZN că a avut acces la controversatul „Raport 13” și poate relata despre conținutul său, cu condiția ca adevărata sa identitate să nu fie divulgată. El a povestit că în Vietnam a fost însărcinat cu conducerea unei echipe având ca misiune regăsirea epavei bombardierului B-52, prăbușit în junglă, fără nici un supraviețuitor. Înainte de catastrofă, echipajul anunțase baza, prin radio, că este atacat de un OZN (acest caz a fost evocat și mai sus, de Bill Cooper). Operația de tegăsire a fost extraordinar de dificilă, iar după terminarea ei, English a fost obligat să petreacă trei luni într-o clinică de psihiatrie din Statele Unite. După însănătoșire, a fost detașat în Anglia, ca analist pentru informații al armatei Statelor Unite, pe lângă un „post de ascultare” al Forțelor Aeriene Britanice.

Într-o bună zi, în cursul anului 1977, Bill English găsește pe biroul său o servietă diplomatică încuiată și sigilată, care-l aștepta. În interior era Raportul 13 Grudge/Blue Book, un material de 624 pagini, cu indicația ca Bill să-l citească și să întocmească o analiză.

Cititorul își aduce probabil aminte că, în 1969, la închiderea proiectului Blue Book, s-a constatat absența unor documente, între care și a raportului 13. Materialul primit de English a fost realizat aparent în 1953, a fost adus la zi în 1969 și era Strict Secret, cu mențiunea că era destinat doar celor care trebuia să-l cunoască (Need to Know Only). Afirmativ, chiar și așa, n-a fost niciodată distribuit, fiind & mai târziu distrus. Conținea în principal proceduri oficiale guvernamentale privind ozn-urile și cazurile interesante din perioada 1942 - 1951 (!). Se remarcă trei secțiuni: (1) observații semnificative de

OZN-uri, aterizări, întâlniri apropiate, răpiri, sechestrări de persoane, OZN-uri prăbușite și recuperarea resturilor, detalii tehnice din analiza resturilor, zone speciale militare ori industriale vizate de OZN-uri, fizica aparte a OZN-urilor, arme, instalații nucleare; (2) fotografii (în general color) de OZN-uri, de epave prăbușite (trei în stare bună, unul dezmembrat), de extraterestrii morți (dimensiunea medie 1, 35 metri), fotografiile a trei extraterestri vii, fotografii a unor mutilări de oameni (cap, rect, organe sexuale, organe interne, toate exsanguinate); un caz de răpire din 1958, terminat prin mutilare, leșul fiind găsit peste câteva zile, a fost adăugat ulterior; (3) date despre vizitatorii umanoizi: specii de extraterestri, rezultate ale unor autopsii, faptul că se hrănesc cu un lichid care conține clorofilă, hrana fiind absorbită de membrana bucală iar excreția făcându-se prin piele. Se mai afirma că limba lor se aseamănă cu sanscrita și cu formularistica matematică, că răspund doar la întrebările care le convin, la celelalte continuând să tacă etc.

După patru zile, curierul a venit din nou și a luat cu el raportul și analiza pe care a întocmit-o Bill English. La scurt timp după aceasta, comandantul său l-a anunțat că prestația sa a fost considerată nesatisfăcătoare și că, prin urmare, va fi eliberat din funcție. Imediat după aceasta a primit o înștiințare din partea oficialităților britanice că este declarat „persona non grata” și că trebuie să părăsească în cel mai scurt timp Anglia.

Bill English s-a reîntors la familia sa din Statele Unite, ca civil, profund marcat, înainte de toate de cele aflate din materialul pe care avusese ocazia să-l citească. De acum civil, dar sprijinit de numeroși prieteni încă în uniformă, el a început investigații pe cont propriu. Părerea sa era că în anii cincizeci și la începutul anilor șaiszeci Air Force avea colonii speciale destinate interogării și izolării persoanelor care semnalau întâlniri apropiate de gradul III

sau IV cu OZN-uri; colonii care ulterior ar fi fost desființate. La vremea respectivă Bill era convins că dintre cei trei extraterestri capturați vii de către guvernul SUA, unul ar mai fi în viață. El mai considera că avea date asupra a 16 - 20 de cazuri de mutilări de oameni legate de OZN-uri. Rănile erau de fiecare dată circulare, perfect executate, destinate extragerii unor viscere, a organelor sexuale, a limbii etc. De fiecare dată nu era niciun pic de sânge sau alte lichide, nici în jurul cadavrelor: nici în interiorul lor, vasele nefiind totuși colapsate. În toate cazurile analizate, oficial s-a spus că persoanele în cauză au căzut pradă unor criminali sau unor animale sălbatice.

Investigatorii OZN s-au străduit să confirme sau să infirme veridicitatea celor susținute de Bill English; fără succes. Tot ce au putut afla a fost că datele privind cariera sa militară corespundeau realității. În mai 1982 English a fost contactat de fostul său șef din Marea Britanie, colonel, care și el a fost îndepărtat, într-un mod prea puțin ceremonios, din postul pe care-l ocupase. Cei doi, însoțiți de un al treilea camarad, au început niște investigații într-un loc din New Mexico, în care aparent avusese loc prăbușirea unui OZN. Cu această ocazie, după afirmațiile lui Bill English, microbuzul lor a fost atacat cu o rachetă. El însuși a reușit să fugă dar nu știa dacă ceilalți doi au scăpat cu viață. După acest incident s-a hotărât să se ascundă și lumea ufologilor nu a mai auzit de el.

Proiectul „Redlight”, pentru construirea de OZN-uri americane

Bill Cooper, în cartea sa *Behold a Pale Horse*, afirmă că din documente pe care le-a văzut pe când luGra în marină, reieșea că la întâlnirea de la Muroc s-ar fi încheiat o înțelegere, în virtutea căreia se stipula neamestecul în treburile interne ale părților. Extraterestrii garantau o infuzie de tehnologie, dând exclusivitate SUA printre națiunile pământene. În schimb, americanii permiteau ca

extraterestrii să examineze medical (prin răpiri) un număr de pământeni, fără a-i vătăma și cu scopul de a urmări evoluția noastră. De asemenea americanii urma să construiască un număr de baze subterane în care să locuiască extraterestri, împreună cu navele lor, și unde să aibă ioc schimburile de informații tehnologice. Tot atunci, s-a stabilit că marelui public nu trebuie să i se divulge nimic despre existența extraterestrilor.

În 1972 extraterestrii se aflau deja în șase baze subterane ale armatei din SUA: În New Mexico, Nevada, Utah, Colorado. De pildă, în Aria 51, lângă baza Nellis a Air Force (unde ar exista, în versiunea lui Cooper, o bază subterană pentru colaborarea marinei de război cu extraterestrii), la

Dulce (New Mexico) și alte în alte patru locuri, toate în rezervații ale pieilor roșii. Cercetătoarea Barbara Ann, comentând cartea lui Bill Cooper, menționează că multe surse susțin că înșiși extraterestri ar fi cerut această amplasare deoarece în aceste zone ei aveau deja baze subterane de multe secole. Tot ca urmare a înțelegerii cu extraterestrii s-ar fi demarat, între altele, proiectul Redlight, vizând realizarea de OZN-uri de către armata americană, cu sprijin extraterestru. În acest scop s-a construit o uzină subterană specială în faimoasa Arie 51. În anii șaptezeci, 600 de extraterestri ar fi fost cazați aici, permanent. Doar un număr limitat de oameni de știință și militari ar avea acces la acest loc. Orice mișcare a acestor persoane este monitorizată.

După Bill Cooper, un alt proiect, Snowbird, era menit să acopere proiectul Redlight, prin construirea unor aeronave convenționale, reproducând comportamentul OZN-uri lor. În felul acesta eventualele OZN-uri puteau fi explicate drept experimente ale Air Force. Alte surse acreditează ideea că proiectul Snowbird se referea la punerea în funcțiune și testarea în zbor a unor OZN-uri

capturate de la extraterestri.

Ceea ce este cert, în anii cincizeci și șaizeci, în SUA, s-a desfășurat un amplu program de realizare a unor baze subterane, program care a alimentat, evident, nenumărate zvonuri. După anumite surse, începând din 1957, s-ar fi realizat 75 de orășele subterane, amplasate la mare adâncime sub pământ. Pretextul a fost construirea unor adăposturi antiatomice pentru structurile de conducere ale SUA. Comisia pentru Energie Atomică ar fi construit alte 22 similare. Jim Marrs, în cartea *Alien Agenda* (1997), constată și el, din surse complet diferite, că guvernul SUA a fost angajat, din anii cincizeci, în construirea unor instalații subterane enorme. Numărul lor este mult mai mare decât cele douăsprezece pe care el le știe că sunt recunoscute oficial. Tehnologiile de excavații subterane au cunoscut și ele în acești ani un avans considerabil, care nu se poate explica decât printr-un volum mult mai mare de lucrări decât se recunoaște oficial.

Chiar dacă divagăm puțin, merită să menționăm, ca un exemplu, că în 1976 mai multe articole de ziar au răspândit știrea că sub Mount Weather, în apropierea satului Bluemont (Virginia), la circa 70 de kilometri de capitala Washington, există o adevărată capitală subterană, o dublură a capitalei oficiale, pregătită pentru orice eventualitate, în primul rând pentru un război nuclear, sau o catastrofă la nivel național, dar și pentru alte situații, cum ar fi introducerea legii marțiale datorită unor mișcări sociale. La suprafață nu se văd decât douăsprezece clădiri, cu multe antene, un gazon foarte bine îngrijit, un turn de control și o pistă pentru aterizarea elicopterelor, totul înconjurat cu un gard de sârmă ghimpată înalt de trei metri și de gârzi înarmate. Un ochi mai atent ar mai putea observa un rezervor pentru 1100 tone de apă și o uzină de preparare a apei care poate umple acest rezervor în mai puțin de trei zile. Dar sub

pământ sunt și alte rezervoare, inclusiv unele folosind izvoare subterane proprii, în acest loc există apartamente și dormitoare, instituții, birouri, cafenele și spitale, străzi și trotuare, chiar și un sistem de transport în comun, uzine de purificare a apei, surse de energie etc. Nouă departamente federale au o replică subterană aici: agricultura, comerțul, educația și bunăstarea, externele, internele, locuințele și dezvoltarea urbană, muncii, sănătatea, transportul și trezoreria.

Cele aproximativ 240 de persoane care lucrează în permanență la Mount Weather se ocupă de stocarea unor informații strategice, elaborează scenarii și practică jocuri de război pe simulatoare. Toate comunicațiile interne sunt efectuate utilizând rețele de calculatoare și de televiziune în circuit închis. Sala cea mai importantă este așa numitul „Situation Room”, în care se concentrează informațiile, simulatoarele și decizia umană. Se ține la zi și o „listă a supraviețuitorilor”. Aceasta conținea, în 1976, 6500 de nume de persoane, foarte importante, care asigurau „servicii importante și neîntrerupte” deci care urma, la nevoie, să fie aduse în acest loc, pentru a fi protejate. Interesant că oficial acest oraș subteran nu există, iar bugetul său, de loc neglijabil, nu figurează în bugetul de stat și nu este aprobat de Congres. Situația nu este singulară. Astfel, nici existența faimoasei Ariei 51 din Nevada nu a fost recunoscută oficial mult timp; iar bugetul său era la fel de misterios. Dar asupra acestui subiect vom mai reveni.

La un moment dat, în timp ce Congresul SUA nu știa oficial nimic despre baza subterană de la Mount Weather, ambasada sovietică a încercat, să cumpere o fermă în imediata vecinătate, tranzacția fiind interzisă în ultimul moment de către Departamentul de Stat. În schimb, în

1992, mii de muncitori construiau, în muntele Yamatau, în zona Beloretzk din sudul munților Ural* o

replică rusească a acestei capitale subterane. Acum era rândul oficialităților americane (care trimiteau pe atunci ajutoare bănești substanțiale noului stat rus) să-și pună întrebări privitor la proveniența fondurilor utilizate în acest scop.

Președintele Kennedy și Marilyn Monroe au vrut să vorbească...

Se spune că, la sfârșitul anilor cincizeci, s-a demarat construcția bazelor subterane convenite cu extratereștrii. În acest scop era nevoie de sume imense de bani, care însă nu puteau veni de la buget, sau din alte surse controlate oficial. Unii, precum Bill Cooper, par să știe că organizația „Majestic-12”, responsabilă de tot ce era legat de colaborarea cu extratereștrii, a procurat banii necesari prin controlul traficului de droguri care se desfășura prin* platformele marine de foraj (CIA ar fi fost de acord cu acest procedeu, spunând că răspândirea drogurilor permite „eliminarea elementelor slabe ale societății”).

Când John Fitzgerald Kennedy a devenit, în 1961, președintele Statelor Unite, el a demarat un program spațial agresiv, menit să recupereze avansul pe care sovieticii îl aveau în domeniu, în acel moment. Kennedy a anunțat că americanii vor debarca pe Lună înainte de sfârșitul deceniului, ceea ce, după cum bine se știe, s-a și întâmplat.

Bill Cooper ne asigură că, în conformitate cu informațiile la care a avut acces, pe când lucrase cu structurile informative ale marinei, Kennedy a descoperit treptat adevărul referitor U extratereștri și la finanțarea proiectelor negre legate de aceștia. În 1963, el a dat un ultimatum grupului „Majestic-12” ca să înceteze finanțările ilegale, amenințând că va da în vileag toată afacerea. De asemenea el a informat acest grup că dorește, în termen de un an, să dezvăluie poporului american tot adevărul despre prezența extratereștrilor pe Pământ, cerând să i se

prezintă un plan detaliat de acțiune în acest scop. Interesant este că, așa cum am mai amintit, printre controversatele documente MJ-12 există și o scurtă notă a lui John F. Kennedy, din 28 iunie 1961, în care acesta cere directorului CIA un raport privind operațiile MJ-12 și legătura acestora cu aspectele psihologice ale războiului rece.

Mai există și un alt „document MJ-12”, intitulat „Interplanetary Phenomenon Unit Summary”, redactat aparent la scurt timp după incidentul de la Roswell, care menționează, între altele, că „CIC* a luat cunoștință că unele informații privind operațiunile de recuperare au fost împărtășite reprezentantului democrat John F. Kennedy, ales în '46 în Congres din partea statului Massachusetts, fiul lui Joseph P. Kennedy...”. Deci, conform acestui document, John Kennedy ar fi fost singurul congressman care a avut cunoștință, la vremea respectivă, prin relațiile sale la Air Force, de adevărul privind incidentul Roswell.

Un alt document MJ-12 păta a fi un memorandum adresat de Kennedy, în 12 noiembrie 1963 (deci, cu zece zile înaintea asasinării sale) directorului CIA, intitulat „Revizuirea gradului de secret a tuturor fișierelor informative OZN afectând securitatea națională”. În document

Counter Intelligence Corps - Corpul de contrainformații.

se afirmă că administratorul NASA James Webb a primit instrucțiuni să elaboreze un program de cooperare americano-sovietică în programe spațiale și, în acest scop, cerea ca toate documentele privind OZN-urile să devină accesibile unor largi cercuri guvernamentale, pentru a nu se crea neînțelegeri în cadrul acestei cooperări. În document se mai cerea ca toate fișierele [privind obiecte zburătoare] purtând mențiunea „necunoscut” să fie puse la dispoziția autorităților NASA și să se prezinte un raport în

acest sens Casei Albe, până la data de 1 februarie 1964. Există desigur persoane care pun la îndoială autenticitatea acestui document. A fost găsit însă, în biblioteca John F. Kennedy, documentul National Security Action Memorandum No.271, de data aceasta de o neîndoieală autenticitate, intitulat „Cooperation with the USSR în Outer Space Matters” (Cooperarea cu URSS în domenii privind spațiul cosmic), adresat administratorului NASA James Webb. Documentul este datat, din nou, la 12 noiembrie 1963.

În 22 noiembrie, la Dallas, președintele Kennedy urma să țină o cuvântare. Anumite cercuri de cercetători OZN cred că în această cuvântare el ar fi dorit să amintească și de problema OZN-urilor. Ei mai cred că, luând cunoștință de această intenție, cei care nu cunoșteau adevărul despre fenomenul OZN aveau toate motivele să îl considere nebun, iar cei care știau, în primul rând cei implicați în construirea bazelor subterane și cei care urma să profite de aportul de tehnologie străină, considerau că o astfel de dezvăluire va avea consecințe extrem de grave. Și unii și alții au decis că pericolul putea fi înlăturat doar prin eliminarea fizică a lui John Kennedy.

În 22 noiembrie 1963, la Dallas, președintele Kennedy a fost asasinat. După Bill Cooper, adevăratul ucigaș ar fi fost chiar șoferul lui, agentul William Greer. Bill Cooper este gata să expedieze, contra cost, oricui ar dori, o copie de pe un film făcut cu acest prilej. Pe film se vede mișcarea șoferului, descărcând, peste umăr, arma în președinte. Adversarii lui Cooper declară că filmul este „o copie de a șaptea generație... de foarte proastă calitate”. Alți analiști încearcă să: meargă însă chiar mai departe decât Cooper, insinuând că înșiși extratereștri erau interesați în eliminarea lui Kennedy, pentru a nu periclita derularea programului de construire a bazelor subterane, program care era esențial pentru planurile lor.

Interesul lui Kennedy pentru problematica OZN are un oarecare suport și în câteva documente și mărturii independente. De pildă Bill Holden, care a fost steward pe avionul Air Force One, l-a însoțit pe președintele Kennedy în călătoria pe care acesta a făcut-o în Europa, în vara anului

1963. Holden i-a făcut în 1996, o mărturisire investigatorului Jim Marrs. La un moment dat, la bordul avionului prezidențial, s-a declanșat o discuție privind o conferință asupra fenomenului OZN, ținută în perioada respectivă la Bonn. Holden s-a întors către Kennedy și l-a întrebat „Care este părerea dumneavoastră despre OZN-uri, Domnule Președinte?”. Kennedy a devenit serios și, după câteva clipe de gândire i-a răspuns: „Aș dori să vorbesc oamenilor despre problema cu extraterestrii, dar am mâinile legate”.

Pentru ca povestea să fie și mai picantă, adăugăm că, în 1994 investigatorul Milo Spiriglio, care scrisese trei cărți despre controversata moarte a actriței Marilyn Monroe, a primit o copie după ce părea a fi un raport CIA datat 3 august 1963, cu numai două zile înainte de administrarea supradozei de medicamente care a frânt viața uneia dintre cele mai strălucitoare stele a cinematografilei. Raportul informa despre interceptarea unei convorbiri telefonice între Dorothy Kilgallen, o cunoscută reporteră, și o prietenă a actriței. Din convorbire reieșea că Marilyn dorea să organizeze o conferință de presă în care să dea în vileag detalii ale legăturilor sale sentimentale din ultimii ani cu John și cu Robert Kennedy, ca și unele secrete pe care ea le aflase astfel. Primul dintre aceste secrete se referea la o „vizită pe care președintele Kennedy o făcuse la o bază secretă Air Force, pentru a inspecta obiecte din spațiul extraterestru”, în convorbirea telefonică Dorothy Kilgallen nu părea de loc mirată de această afirmație, comentând că

probabil obiectele erau cele recuperate din nava prăbușită în New Mexico la sfârșitul anilor patruzeci, când au fost găsite și corpurile unor ocupanți, adăugând că ea însăși primise informații în acest sens de la un oficial guvernamental britanic în mijlocul anilor cincizeci. Milo Spiriglio a încercat, prin diverse surse, să autentifice documentul sau să demonstreze că e un fals. După un an de eforturi, șansele erau: 50% autentic, 50% un fals foarte bine realizat, fără a găsi un argument hotărâtor. Dătător de frisoane este însă faptul că investigatorii au găsit, în căutarea dovezilor, un articol publicat în 1955 de Dorothy Kilgallen cu titlul „Resturile unei irfurfurii zburătoare îi asigură pe britanici de realitate”. Deși personalitatea, sursă a informației, la care face referire reportera, rămâne anonimă, în aceeași perioadă mareșalul britanic al aerului, Lord Dowding declara publicației Londort Sunday Dispatch despre OZN-uri: „Sunt convins că aceste obiecte există și că ele nu sunt fabricate de nicio națiune de pe Pământ”.

Aceste asasinate n-ar fi fost nici primele nici ultimele pentru ascunderea legăturii dintre unele cercuri guvernamentale și extraterestre.

De exemplu, s-a spus că și James V. Forrestal, secretar al Marinei, prim secretar al apărării și presupus membru al MJ-12, s-a decis, prin 1949, să facă publică „problema extraterestrilor”. Drept urmare el a fost silit să demisioneze, a fost internat la spitalul din Bethe & da sub pretextul unui surmenaj nervos, după care a fost lichidat de agenții CIA, fiind aruncat de la etajul 17 al spitalului, crima fiind prezentată apoi drept sinucidere.

Certitudinile lui John Lear

Zona Dulce-Archuleta, din nordul statului New exico, este unul dintre locurile faimoase în care se presupune că ar exista o bază militară, subterană, locuită și de extraterestri. S-au găsit și persoane care susțin că ar fi lucrat la această bază, cot la cot cu „cenușiii”. Principalul

obiectiv al veneticilor ar fi, conform acestor istorii, studiul geneticii umane, tentative de realizare a unor mutanți sau hibrizi între oameni și ființe extraterestre. Zona se află pe o rezervație a pieilor roșii apache Jicarilla, și unii afirmă că aici numărul de semnalări OZN este mult mai mare decât în restul Statelor Unite. Informații privind extraterestrii de la această bază au fost folosite ca nadă, după cum ne amintim, și pentru intoxicarea lui Paul Bennewitz.

Unul dintre cei care susțineau că au avut acces la informații privind baza Dulce-Archuleta este John Lear, din Las Vegas, fiul faimosului inventator și constructor de avioane William Lear, proprietar al firmei „Lear jet”. John Lear este singurul pilot din lume care deține toate tipurile de certificate de zbor eliberate de Federal Aviation Administration. El a zburat cu peste 160 de tipuri de avioane, a participat la mai multe misiuni CIA și a doborât, de repetate ori, recorduri de viteză.

Lear a declarat, în 29 decembrie 1987, apoi în diverse alte ocazii, că guvernul SUA a vândut rasa umană unor extraterestri care ne vor răul. Extraterestrii ar suferi de anomalii genetice și ar avea nevoie, pentru a le compensa, de produse biologice, colectate de la cei răpiți sau de la animalele mutilate și sacrificate. În acest scop, spunea Lear, în anii 1969 – 1971 MJ-12 a încheiat un târg cu iextratefestrui. Guvernul american urma să mușamălizaze răpirile de oameni și mutilările de animale, în schimbul unor informații privind tehnologii militare avansate. Lear a mai declarat că are informații că în laboratoare subpământtne multietajâte de la Dulce și din alte baze din Nevada și New Mexico, se află mii de extraterestri, care efectuează experimente sinistre pe oameni și animale. Tot acolo ar trăi un mare număr de pământeni, închiși probabil pentru totdeauna.

Lear mai avea și informații că, în 1979, la baza Dulce, ar fi izbucnit chiar o confruntare. Pentru a șantaja

autoritățile pământene, cenușiii ar fi luat ostatici un număr de oameni, în primul rând cercetători. Trupele antitero trimise să-i elibereze au fost anihilate de armamentul ultrasofisticat al extratereștrilor. Au fost uciși 44 de cercetători și un mare număr de soldați. După câțva timp, autoritățile au decis să treacă peste acest incident, avantajele rezultând din relațiile cu extratereștrii fiind mult mai importante...

Și Lear era convins că, treptat, între 1979 și 1983, grupul MJ-12 a început să-și dea seama de greșeala făcută. Răpirile erau mult mai multe decât se convenise, în schimb tehnologiile primite erau simple surrogate, foarte departe de performanțele vehiculelor și armelor de care dispuneau extratereștrii. În această perioadă s-a luat decizia realizării unor arme defensive, prin care pământenii să poată distruge navele venite din Cosmos. Acesta ar fi fost adevăratul mobil al programului Inițiativa de Apărare Strategică „Războiul Stelelor”, nicidecum apărarea contra rachetelor nucleare sovietice. Lear încheia într-o notă pesimistă: „Varianta cea mai sinistă și cea mai probabilă este însă că invazia este, în esență, deja înfăptuită, că totul e terminat, rămânându-ne doar bocetele”. Cu o altă ocazie el spunea: „ne vor hăitui pe toți exact ca în Holocaust”.

Lear nu avea nevoie să facă astfel de afirmații pentru a-și spori celebritatea; dimpotrivă, acestea dăunau în mod grav credibilității sale. În mod bizar, afirmațiile sale confirmau pe cele ale lui Bennewitz sau Bill Cooper. Și Lear afirmase, de pildă, că „un maior din Air Force i-a povestit că a asistat”, în 1956, la răpirea unui sergent, din poligonul White Sands. Trei zile mai târziu, când i-au găsit cadavrul, s-a constatat că ochii, organele sexuale, rectul și intestinul gros îi fuseseră extirpate, cu tăieturi de o incredibilă precizie. Corpul său fusesse complet golit de sânge. Un alt informator i-a spus lui Lear că în subteranele de la Dulce a văzut căzi uriașe în care, într-o soluție,

agitată permanent, pluteau bucăți palide de carne. Același informator spunea că a mai văzut și niște „tuburi” transparente în care plutesc feți umani. După părerea sa răpirile de oameni efectuate de OZN-uri au ca scop: (1) inserția unor implante de circa trei milimetri prin care individul este monitorizat și „programat”, (2) îndoctrinarea unor oameni prin sugestii posthipnotice, pentru a îndeplini „misiuni” în folosul veneticilor, (3) crearea unor umanoizi hibridi, folosind material genetic uman și extraterestru și mame-purtătoare pământene. Toate acestea s-ar desfășura cu aprobarea tacită a guvernului...”

Lear mai credea că filmele de tipul „întâlnire de gradul III” în care extraterestrii apar ca un soi de „frați cosmici”, sunt rodul unei propagande pe care ulterior grupul MJ-12 l-a regretat. Între altele, Lear compara atitudinea unor oameni de știință cu celebra poveste despre „hainele noi ale împăratului”. Suveranul era gol, dar nimeni de la curte n-avea curajul să recunoască aceasta. Lear scrie că scepticismul unor savanți față de realitatea fenomenului OZN-este ca și cum ei ar spune: „fără îndoială, împăratul arată de parcă ar fi în pielea goală, dar aceasta nu este o dovadă că într-adevăr el este în pielea goală”.

Declarațiile lui Lear nu sunt singulare, ele fiind aparent confirmate de altele tot atât de senzaționale și de incredibile. Astfel, William (Bill) Hamilton, fost angajat în Air Force, autor al unei cărți despre secretul OZN, afirmă că a primit în 1979, din partea unei cunoștințe, angajat guvernamental, informații despre mai multe baze subterane secrete și despre* participarea armatei americane la experimente genetice monstruoase conduse de un grup sinistru de extraterestri. Informatorul spunea că a lucrat într-o astfel de bază, având cel puțin șapte niveluri. Printre experiențe, în afara celor genetice, erau și unele destinate spălării creierului, inclusiv prin droguri.

Ulterior, până în zilele noastre, Bill Hamilton va continua investigațiile sale, fotografiind sau filmând din aer baze militare în care el presupune că s-ar afla hangare subterane cu ozn-uri sau aparate de zbor fabricate de pământeni, funcționând pe principiile OZN-urilor.

Alte aparente confirmări au venit din partea unui oarecare „Thomas C.”, ofițer al» serviciilor de informații, care susținea că fusese fotograf în laboratorul subteran de la Dulce, ca și din partea unui individ cu pseudonimul Jasson Bishop, care susține că a făcut parte din personalul bazei. Amândoi au spus că acolo se fac experimente înfiorătoare, hibridări și mutilări. Nenorociții condamnați la acest tratament s-au revoltat nu o dată și câțiva ar fi reușit chiar să scape de acolo.

În cartea sa Revelations, carte serioasă și mai degrabă sceptică, Jacques Vallée, era dispus să accepte respectabilitatea lui John Lear și să admită că acesta putea fi indus în eroare sau dezinformat. De altfel Lear a declarat la un moment dat că are „prieteni” în CIA, iar acești prieteni puteau să-l convingă asupra realității unor scenarii (adevărate, false sau parțial adevărate, parțial false) pe care aveau interesul să le disemineze. Vallée a avut în 1989 o discuție cu Lear, în care acesta a recunoscut că el personal n-a văzut niciun extraterestru, dar deține informațiile sale, inclusiv cele referitoare la încăierarea din baza Dulce, de la un prieten care a lucrat la Aria 51, lângă baza Nellis a Air Force. Numele prietenului nu

1 putea dezvălui... Dar Lear mai aducea, în favoarea afirmațiilor sale și pe cele ale lui Bill Cooper, căruia i-a acordat toată încrederea și sprijinul pentru a-și face cunoscute ideile. Cooper, la rândul său, după ce inițial afirmase că își pune mâna în foc pentru John Lear, a declarat apoi, în stilul său caracteristic, că a știut dintotdeauna că Lear este un impostor...

Bob Lazar demontează un OZN la o bază militară...

Prietenul, despre care John Lear spusese că nu-i poate dezvălui identitatea și care lucra la Aria 57 a fost identificat, fără dificultăți, în persoana lui Robert Scott Lazar. Acesta era născut în 1959 și, conform propriilor sale declarații, avea două titluri de master, în fizică și electronică. Teza sa de masterat era în magnetohidrodinamică (un subiect drag amatorilor de principii de propulsie a OZN-urilor, în special celor din Franța). Stanton Friedman i-a căutat actele de studii în arhivele institutului în care Lazar spunea că studiasse, dar nu ltf-a găsit. Lazar mai pretindea că face parte din câteva prestigioase societăți savante; nici aceste afirmații n-au putut fi dovedite. Cei care l-au întâlnit (între care Jacques Vallée) îl descriu totuși ca pe o persoană educată, cu discernământ științific și care își cântărea cu grijă afirmațiile. Robert, (Bob) Lazar fusese angajat la Laboratorul Național din Los Alamos, unde participase la construcția unui accelerator liniar și la fabricarea detectoarelor de particule alfa. Se pare de asemenea că a participat și la unele proiecte legate de Inițiativa de Apărare Strategică (numită și „Războiul Stelelor”). În timpul său liber, Lazar a construit un automobil cu reacție, ca și o motocicletă cu reacție, care a depășit viteza de 560 kilometri pe oră, apoi un automobil funcționând cu hidrogen. După afirmațiile sale, unele dintre aceste realizări au stârnit, printr-un concurs de împrejurări, interesul lui Edward Teller, „părintele bombei cu hidrogen” și un presupus membru al grupului Majestic-12. Aparent, grație intervenției acestuia, la sfârșitul anului 1988, Lazar a fost contactat, în vederea angajării, de către direcția de informații a marinei militare, ca specialist în sisteme de propulsie neconvenționale. După verificări drastice și acceptarea unor condiții (de pildă de a i se pune telefonul sub control), el a primit nivelurile de autorizare necesare și a fost angajat.

Activitatea sa nu a fost permanentă. A lucrat în total șase sau șapte zile, între decembrie 1988 și aprilie 1989. De regulă era anunțat telefonic să fie la aeroport, de unde un Boeing 737 îl ducea, împreună cu alți angajați, la baza militară Nellis a Air Force, zona Groom Lake în Nevada, într-o zonă deșertică, la circa 180 de kilometri nord de Las Vegas, numită și Aria 51. După un scurt popas într-o cafenea, era îmbarcat într-un autobuz cu geamurile negre, care îl ducea, pe un drum nepavată, până la o destinație estimată la circa 15 sud de Groom Lake, în zona lacului secat Păpoose din Emigrant Valley. Aici se găsea așa numitul dispozitiv S-4", în niște hangare tăiate în coasta muntelui, foarte bine camuflate, astfel încât din înălțime semănau cu o pantă nisipoasă. Impresia lui Lazar a fost că instalația ocupa o bună parte din munte, dar el însuși n-a apucat să vadă decât o mică parte a ei, fiind însoțit în permanență de un supraveghetor. Erau interzise conversațiile, cu excepția celor cu supraveghetorul.

Menționăm că s-au identificat trei „S-4” în perimetrul militar din Nevada. Unul este un reactor nuclear, un altul o zonă ceva mai la sud de poligonul Tonopah, în sfârșit al treilea, la 10 - 15 mile sud de Groom Lake, lângă așa numitul lac secat Papoose. La acesta al treilea se referă relatarea lui Bob Lazar.

La prima vizită, Lazar a fost dus într-un birou, în care i s-a înmănat o documentație de circa 120 de pagini pe care s-o citească. Documentația, aflată într-o mapă albastră, trata diverse aspecte ale fenomenului OZN. Între altele Bob Lazar a aflat astfel că Statele Unite intraseră în posesia mai multor nave spațiale, în condiții nespecificate. În dosar mai erau și rapoarte de autopsie și fotografii alb-negru ale unor ființe extraterestre din tipul „cenușiu”. Erau fotografii ale bustului, cu cavitatea toracică deschisă, cu unele organe alături, ca și fotografii ale unor organe separat. Se făceau referiri și la diverse proiecte secrete,

cum ar fi Galileo pentru un vehicul cu motor gravitațional, Sidekick asupra unei arme cu fascicol de neutroni. De asemenea erau informații privind civilizațiile extraterestre, navele acestora, alcătuirea lor, sistemul de propulsie ș.a.m.d.

Proiectul Looking Glass se referea la istoria omenirii. Afirmativ civilizația extraterestră, care numea Pământul Sol3> ne monitoriza de mult, inclusiv prin controlul evoluției speciei umane. Extraterestrii ar fi efectuat 63 sau 65 de modificări genetice asupra strămoșilor noștri. Ar fi trimis apoi pe Pământ și conducători religioși, pentru îndrumarea noastră (Iisus nu era menționat în mod expres). Uneori oamenii erau numiți „conținere” (poate de suflete), cu mențiunea că sunt unicate extrem de prețioase...

Aparent, întregul material era unul de informare generală, pe care fiecare viitor angajat la S-4 cu pregătire superioară trebuia să-l citească. Din material rezulta că ar exista a cooperare între extraterestrii și autorități americane. Din material mai rezulta că la un moment dat au fost și conflicte. Un militar înarmat a vrut să intre cu orice preț într-o zonă păzită de extraterestri, în care nu era permisă purtarea armelor. Rezultatul a fost moartea militarului. Alți militari au intervenit. În cele din urmă mai mulți militari pământeni au murit, toți cu răni la cap. Niciun extraterestru nu a fost rănit.

La a doua vizită, Lazar a fost dus într-un hangar, în care a văzut un disc cu diametrul de circa 8 metri, cu grosimea maximă de circa 4, 5 metri. Ca formă, nava semăna foarte mult cu cele din controversatele fotografii făcute de contactatul elvețian Eduard (Billy) Meier. Suprafața era metalică, netedă, cu mici încrețituri. Parcă să fie dintr-un metal asemănător cu aluminiul lustruit. În vâri se afla ceva, ca o cameră de observație, cu hublouri negre.

Cu o altă ocazie Bob Lazar a putut intra în navă. Ușa lipsea complet. Nava era organizată pe trei niveluri. Cel de jos era ocupat de echipamente; al doilea, singurul pe care Bob l-a vizitat pe îndelete, putea fi „puntea de comandă”. Interiorul, de o formă complexă, era din același material, totuși muchiile rotunjite dădeau impresia unei alcătuiți din ceară, dintr-o singură bucată, încălzită și întărită la loc. Scaunele erau ca pentru copii. La baza camerei principale a navei se afla o emisferă, nu mai mare decât o minge de baschet, pe un soi de tavă. Lui Lazar i s-a explicat că instalația este un „reactor cu antimaterie”. Partea esențială a „combustibilului” utilizat de acest reactor ar fi o bucată de circa un sfert de kilogram din elementul chimic cu numărul de ordine 115. Reamintim, pentru cei care eventual nu mai știu, că pe Pământ se găsesc, în stare naturală, elementele de la numărul 1 (hidrogenul) până la cel cu numărul 92 (uraniul). Au mai fost create artificial, în reactoare, elementele „transuraniene”, cu număr de ordine între 93 și 109 (și se pare că recent și altele). Acestea sunt însă instabile, descompunându-se relativ rapid. Fabricarea elementelor transuraniene este tot mai dificilă și tot mai scumpă, pe măsură ce te îndepărtezi de numărul 92. De asemenea cantitățile obținute sunt din ce, în ce mai mici. Bob Lazar afirma că, dincolo de poziția 113 - 114, elementele devin din nou stabile, astfel încât elementul 115 ar fi unul stabil. O atare idee poate fi considerată, în principiu, acceptabilă (deși nu poate fi susținută cu certitudine). De asemenea, dacă un astfel de element nu se găsește în stare naturală pe Pământ și nici nu poate fi fabricat artificial, nu este imposibil ca el să se afle pe alte planete, născute din condensarea materiei rezultate din explozia unor stele gigant. Bob Lazar afirma că a și avut, pentru un timp, o bucată din acest element la el acasă. Elementul avea culoarea portocalie, era relativ moale și extrem de greu. Eșantionul îl obținuse cu altă ocazie,

pentru a face asupra lui anumite teste, în cadrul altui proiect secret Afirmativ anumite agenții guvernamentale dețin cantități considerabile din acest element

După Bob Lazar, elementul 115, bombardat cu protoni, se transformă în cel cu număr de ordine 116, eliberând... antimaterie. Aceasta, reacționând cu materia produce energie și un soi de unde gravitaționale staționare. Una dintre obiectivele cercetărilor de la S-4, spunea Lazar, ar fi fost să reproducă acest tip de reactor, dar deocamdată, cu tehnologiile de care dispunem, operația a fost imposibilă.

Sarcina lui Bob urma să fie studiul mecanismelor de propulsie, a amplificatorilor gravitaționali, a modului în care acestea erau folosite la călătoriile de scurtă și lungă durată prin Cosmos. Pentru început, spune el, af și avut o contribuție esențială la identificarea modului de lucru al reactorului și chiar la identificarea elementului 115 ca principal combustibil (deși, într-o altă discuție, a admis că eventual putea fi și elementul 114). Una dintre ideile interesante emise de Bob Lazar era că reactorul producea unde gravitaționale, dirijate printr-o coloană care se înălța în mijlocul navei. Levitația și zborul OZN-ului nu s-ar datora „iantigravitației ci faptului că gravitația este o undă longitudinală; iar unda gravitațională, generată de reactorul navei, putea fi defazată față de gravitația pământească cu valori de la 0 la 180 de grade. În acest din urmă caz cele două unde, opuse, dau naștere la un fenomen de respingere. Pentru alte valori, nava va fi propulsată în diferite direcții. Acest mod de locomoție poate fi folosit în jurul Pământului sau al altor planete. Pentru călătoriile interstelare se recurge la curbarea sistemului spațiu-timp, astfel încât practic spațiul se „pliază”, iar nava poate ajunge, instantaneu, la distanțe imense. Aceeași proprietate de distorsiune a spațiului permite OZN-urilor să devină invizibile, să fie văzute

numai dintr-un anumit unghi sau să pară că efectuează niște manevre incredibile, să se dedubleze, să-și schimbe mărimea etc., având în vedere că observatorul nu vede adevăratele sale mișcări, ci doar un soi de miraje. De asemenea, pentru cineva aflat imediat sub navă pot apare distorsiuni ale timpului, care ar explica și unele cazuri de „lacună în timp”. Lazar a adăugat că știe și alte detalii de funcționare ale OZN-urilor, dar nu le poate divulga, întrucât ele reprezintă secrete militare.

Cu ocazia celei de a treia vizite, spunea Lazar, imensele uși dintre hangare erau deschise, permițând să se vadă nouă farfurii zburătoare. Una, în formă de pălărie, avea o spărtură, de parcă trecuse prin el un proiectil; altele păreau să fie însă în stare de funcționare. După unele informații, navele ar fi provenit din sistemul solar Zeta Reticuli, des menționat de diverși contactați, ca origine a omuleților cenușii, începând cu faimosul caz de răpire a soților Betty și Barney Hill din 1961.

Într-o seară Lazar a și văzut zburând OZN-ul la care lucra, la vreo 60 de metri de el. Nava fusese adusă în prealabil într-un spațiu deschis. Bill stătea lângă un operator care comunica prin radio cu cineva invizibil din interiorul obiectului. După un timp partea de jos a discului s-a colorat în 7 albastru strălucitor și s-a auzit un sâsâit ca cel produs de un câmp de înaltă tensiune. Apoi discul s-a ridicat de la sol până la înălțimea de 10 metri, s-a oprit, s-a deplasat într-o parte, apoi în cealaltă, după care a coborât din nou pe sol.

Împreună cu Bob Lazar mai erau 22 de oameni de știință, iar personalul destinat pazei lor era de trei ori pe atât. Bob spunea că cei ce lucrau în zona S-4 aveau un nivel profesional precar. De altfel, el însuși ar fi fost angajat pentru a înlocui o altă echipă de specialiști care, pentru a înțelege principiile de funcționare a reactorului, l-au tăiat în două. Întrucât reactorul nu fusese oprit,

rezultatul a fost o explozie care i-a omorât pe toți. Altă dată s-a încercat înlocuirea elementului 115 cu plutoniu, ceea ce a dus la o gravă poluare.

Toți angajații purtau insigne cu mențiunea „MAJ”. Să fi fost oare o aluzie la faimosul grup „Majestic-12”? Regulile erau foarte stricte și atmosfera neprietenoasă. Nu o dată s-a văzut cu pistolul câte unui gardian îndreptat asupra sa, ori s-a urlat în ureche. Se utilizau și alte metode de intimidare, între care, după câte se pare, droguri. După propriile declarații, aceste condiții au fost cele care l-au determinat pe Lazar ca în martie 1989 să apară pe un post de televiziune și să vorbească despre ceea ce văzuse. El a fost filmat contra luminii și cu vocea alterată pentru a nu fi recunoscut, prezentându-se sub numele de „Dennis”. Lazar și-a explicat ulterior opțiunea pentru acest nume spunând că șeful său la baza S-4 se numea Dennis Mariani.

În 29 martie 1989, Lazar s-a deplasat, cu soția și doi prieteni (dintre care unul era John Lear), pe o creastă de munte, de unde se putea vedea zona S-4. Cu ajutorul unui telescop ei au filmat zborul unor lumini strălucitoare stranii deasupra bazei. Una dintre lumini s-a oprit la un moment dat, apoi s-a înălțat, a dispărut, a reapărut peste câteva secunde în altă parte, după care lumina a aterizat făcând același tip de manevre. După o săptămână, în 6 aprilie 1989, aproximativ în aceeași formație, vrând să filmeze din nou, au fost surprinși și reținuți de o patrulă care asigura securitatea bazei. După ce datele lor au fost înregistrate pe calculator, li s-a spus să părăsească locul în cel mai scurt timp, în ciuda faptului că, oficial, zona din care filmaseră era un domeniu public, deschis oricui. A doua zi Bob a fost invitat la o discuție „foarte neplăcută” cu paza din Aria 5 Își cu un agent FBI, dar istoria părea că se termină aici.

Așa cum a declarat chiar Lazar, într-o discuție cu

scriitorul Michael Lindeman, în aceeași perioadă; soția lui avusese o legătură extraconjugală, care a și dus la divorț în anul următor. Întrucât telefonul său era pus sub ascultare (aceasta făcea parte din condițiile contractuale), faptul a devenit cunoscut de șefii lui. Aceștia au tras concluzia că în situația dată, Bob Lazar era „instabil emoțional”, deci era riscant ca angajamentul său să fie prelungit. Drept urmare i s-a transmis că activitatea sa la baza S-4 a încetat. Acesta ar fi fost motivul principal și nu escapadele pentru filmarea bazei.

Cu altă ocazie Bob Lazar a declarat că a fost supus, în incinta bazei, la tratamente sau teste, care implicau hipnoza sau înghițirea unor lichide, conținând probabil droguri. Acestea l-au făcut să se simtă rău și să aibă stări confuzionale. De astfel de manipulări vorbesc, de altfel, și alte surse, independente. De pildă Jean Sider, în cartea „OZN - dosar secret” (1995) amintește de programe ale armatei menite, utilizând droguri și hipnoză, să șteargă din memorie anumite perioade de timp trăite și să condiționeze indivizii pentru a efectua acțiuni la anumite cuvinte-cheie. Tot Sider, întruna dintre cărțile sale, descrie cazul unui pilot englez, care la baza Groom Lake a înregistrat o astfel de „lacună de timp” probabil sub influența aceluiași tip de tratament.

După o vreme, Lazar s-a decis să apară în public sub numele său adevărat. Sprijinit de John Lear, el a povestit întreaga istorie în noiembrie

1989, la o emisiune de televiziune de largă audiență din Las Vegas. Lazar a spus că a primit după aceasta mai multe amenințări cu moartea și că s-a tras asupra mașinii sale, dar declara că își asumă riscul de a fi eliminat de cei care nu doreau ca secretele de la baza S-4 să fie date în vileag, întrucât un „accident”, n-ar fi făcut decât să crească credibilitatea istoriei, deci puterea din umbră n-ar fi avut nimic de câștigat în acest fel. Afirmativ, biroul de

investigații speciale al Air Force (AFOSI) l-ar fi căutat, când să auzit că are de gând să apară la postul de televiziune, pentru „a sta de vorbă cu el”, dar el tocmai se mutase la o altă adresă, astfel că n-a fost găsit, iar emisiunea a avut totuși loc. Unii se întreabă dacă tot acest joc de-a „v-ați ascunselea”, cusut cu ață albă, nu era decât un paravan, și dacă nu cumva „puterea din umbră” era de fapt încântată să-l vadă pe Bob făcând declarațiile pe care le-a făcut.

Din păcate mai există și alte semne de întrebare. Bob Lazar fusese însurat de două ori. Prima nevastă s-a sinucis în 1986. De cea de a doua a divorțat în 1990. Tot în 1990 Lazar a fost implicat într-o poveste tulbure de proxenetism în Las Vegas (unde, de altfel, prostituția este legalizată). A fost condamnat la șase luni de închisoare, cu eliberare condiționată și la 150 de ore de muncă în folosul comunității. S-a spus că el putea fi șantajat, ca să spună întreaga istorie cu OZN-urile și cu extraterestrii, pentru a face jocul unor personaje din umbră. Unii autori, între care, de pildă, Gildas Bourdais, consideră că Bob Lazar este probabil de bună credință, dar manipulat. Și Norio Hayakawa, un activist care, începând din 1991, a încercat să facă lumină în secretomania care înconjură Aria 51, a tras concluzia, în urma studiilor sale, că Bob Lazar a fost, cu voie sau fără voie, participant la o manipulare* guvernamentală, vizând să camufleze, printr-o istorie cu extraterestri, programele de dezvoltare a unor arme secrete, cum ar fi noi generații ale avioanelor B-2, ale celor fără pilot numite Darkstar-Tiori Strikestar sau a celor cu decolare verticală.

Există însă și argumente care-i sunt aparent favorabile. George Knapp, reporterul TV din Las Vegas care l-a prezentat în 1989 pe Bob Lazar la televiziune, afirma că a găsit peste douăsprezece persoane care confirmau spusele lui Lazar. Între aceștia un ofițer care a

condus câteva programe militare la baza Nellis. Într-o declarație înregistrată, acesta declamă că autoritățile dețineau, încă din 1950, resturi ale unor nave extraterestre și chiar flinte din aceste nave. Martorul a pus însă condiția ca înregistrarea să nu fie făcută publică decât după moartea sa. Și alți martori ezitau să-și facă publică identitatea, de teama unor consecințe neplăcute.

Numeroși investigatori, între care Jacques Vallée, Timothy Good, Michael Lindeman, Rudolf Steiner, au ținut să stea de vorbă cu Lazar. Atât față de aceștia, cât și față de alții, în anii care au urmat, până la ora actuală, el a reluat, în linii mari, aceeași istorie, insistând cu fermitate că tot ce spusese era purul adevăr. Lazar a trecut de mai multe ori testul detectorului de minciuni, rezultatul fiind, în general, că spune adevărul.

Într-o discuție, care a avut loc în 1990, Jacques Vallée l-a întrebat pe Bob Lazar dacă a văzut vreun extraterestru, așa cum se pare că i-a spus lui John Lear. Lazar a răspuns ezitant. Da, văzuse într-o zi, printr-un geam, o creatură mică, cu mâini lungi, semănând cu un extraterestru, dar numai din spate. Creatura stătea între două persoane în halate albe. Însă putea fi orice, chiar și o păpușă. Lazar însuși era de acord că o bună parte din ceea ce a fost pus să facă la baza Nellis nu avea sau nu părea să aibă vreun sens.

I s-a cerut să descopere principiile de propulsie ale unor aparate de zbor.

De ce tocmai el? De ce nu au fost chemați niște specialiști de prim rang? Instrumentele care i-au fost puse la dispoziție erau mai degrabă primitive: un voltmetru digital și un osciloscop. Aparent, în acel laborator nu era niciun specialist în fizică teoretică; oricum, nu a văzut nicio preocupare în a aborda teoretic principiile de funcționare ale vehiculelor. Documentația pe care o citise nu avea nicio mențiune cum că ar fi secretă. Din păcate, după

tratamentul la care fusese supus, unele detalii și le amintea doar prin ceață și avea confuzii privind datarea evenimentelor.

După această discuție, Jacques Vallée își dăduse adresa asociaților lui Lazar, în vederea unor eventuale viitoare contacte. La scurt timp, Vallée a început să primească o serie de documente bizare de la un colonel din Las Vegas. Primul document purta pe el însemne naziste și neonaziste, următorul făcea aluzie la o aterizare OZN din 1943. Impresia lui Vallée a fost că o forță din umbră, aceeași care îl discreditase pe Lazar (ca și pe alții), îi întindea acum și lui o nadă.

Ce mai știm despre Aria 51

Aminteam, la un moment dat, că într-un film documentar realizat în 1988, Michael Seligman a obținut declarațiile a doi ofițeri care nu și-au declinat identitatea, prezentându-se sub numele de „Condor” și „Falcon”. Cei doi au fost, după cum se crede, Richard Doty și șeful său, Robert Collins. În acest film, în contextul mai multor declarații senzaționale privind relațiile autorităților americane cu extraterestrii, „Falcon” a spus că extraterestrii controlau o bază subterană din Nevada. „Condor” a completat „între guvernul Statelor Unite și extraterestrii s-a semnat un acord cu următorul conținut: «nor nu vă divulgăm prezența, dacă nu vă amestecați în societatea noastră, și vă permitem să operați într-o unitate indicată din Statele Unite». Această unitate, au spus ei, se află în statul Nevada, în regiunea numită Aria 51 sau Dreamland”. „Condor” și „Falcon” au fost astfel primii care au introdus în mitologia ozenistică modernă ideea că în subteranele acestei baze ar exista extraterestri, idee care va face ulteriori numeroși prozeliti.

Poligonul Nellis al Air Force din Nevada, suprapus parțial cu Aria 51, are o suprafață egală cu două sau trei județe din România. Intrarea în această incintă este

interzisă celor care n-au permis în regulă. Drumurile sale nu sunt trecute pe hărțile rutiere. Zona militară Groom Lake, aflată în interiorul acestui poligon, a fost instituită în 1954, când firma Lockheed a

— Adică partea americană.

primit un contract pentru realizarea unui superavion de spionaj. Pe suprafața netedă a unui lac secat din deșertul Nevada, înconjurat de munți arizi, care constituiau un excelent camuflaj, au fost construite: o pistă, hangare și alte facilități. Zona era marcată pe o veche hartă guvernamentală sub numele de „Aria 51”, de unde îi provine porecla folosită de ufologi.

Aria 51 mai este numită și Dreamland (apro? ymativ „țară de vis”). Se pare că apelativul a fost folosit mai întâi de controlorii traficului aerian de la baza Nellis. Jenny Randles spune că numele se justifică, pentru cei ce muncesc acolo, întrucât aparatura de aici reprezintă echivalentul paradisului pentru un expert în aviație. Există însă și ufologi care încearcă să demonstreze că Dreamland este o altă instalație, aflată în aceeași zonă, dar mult mai secretă.

Zvonurile privind zboruri experimentale ale unor OZN-uri în Aria 51 au deja o istorie. Așa cum relatează Timothy Good în Alien Liaison (tradus în românește cu titlul Ei sunt aici), jurnalistul Robert Door, fost combatant în Air Force, obținuse, din surse de primă mână, informații că, în perioada 1953 - 55, la baza militară Nellis, în așa numita Arie 51, s-au făcut teste cu un OZN avariat, dar încă capabil să zboare. Obiectul era discoidal, cu diametrul de circa 9 metri, iar grosimea la-centru 2, 5 - 3 metri. Părea construit pentru un echipaj de două persoane, mult mai mici decât pământeni. Simplitatea interiorului sugera că vehiculul zbura doar între sol și o navă mamă aflată nu departe de Pământ. La solicitările lui Timothy Good, Door a răspuns repetat că nu putea fi vorba de o dezinformare.

Printre alte argumente, Door aducea și pe cel conform căruia „este aproape imposibil ca CIA, DIA, Air Force etc. să coopereze în vreun fel – necum să inițieze o conspirație comună masivă. Nu există organ în Guvernul Statelor Unite care să posede, nici competența, nici motivația pentru a unelti în acest mod”.

La ora actuală, în bună măsură grație declarațiilor lui Bob Lazar, Aria 51, a obținut-o celebritate pe care puțini o mai pot ignora. Este interesantă și reacția diferențiată pe care istoria lui Lazar a determinat-o. Fanii OZN au invadat zona, în speranța fotografierii unor OZN-uri, ceea ce a avut drept rezultat apariția unor hanuri, a unor ghizi gata să vândă curioșilor cele mai teribile istorii cu extraterestri, ca și hărți, pliante etc. Autoritățile locale chiar au rebotezat drumul care duce către zona cu pricina yJExtraterrestrial Highway”.

În jurul zonei patrulează în permanență mașinile pazei militare, iar prin aer zboară elicoptere urmărind orice mișcare. Pe dealurile înconjurătoare sunt plasate camere video pentru depistarea intrușilor. Șoselele au pe margine indicatoare amenințătoare avertizând că împotriva celor ce vor depăși anumite limite „este autorizată utilizarea armelor mortale”. Nu o dată cei care, ignorând aceste semne, continuau să ruleze pe șosea, s-au văzut reținuți și interogați ca niște infractori, plătind eventual amenzi în jur de 500 de dolari. În 1989, Aria 51 putea fi încă văzută de pe două creste muntoase. În 1995, în ciuda protestelor fermierilor, ecologiștilor și a fanilor OZN, zona de interdicție s-a extins cu alte patru mii de acri de pământ, incluzând și aceste creste, astfel încât amatorii de filmări sau fotografii să nu mai poată vedea baza de nicăieri.

În ciuda evidenței acestor măsuri excepționale, armata a negat, multă vreme, cu vehemență, că ar exista vreo Arie 57, ca să nu mai vorbim de misterioasele

hangare sau farfurii zburătoare. La un moment dat, au avut loc mai multe decese misterioase ale unor salariați de aici, ca urmare a expunerii la substanțe toxice și radioactive, primul fiind un anume Robert Frost. Familiile acestora au declanșat o acțiune în justiție împotriva Pentagonului. Au aflat însă cu surprindere că, atâta timp cât existența „locului de muncă” nu este oficial recunoscută, procesul rămânea fără obiect. Abia în 1994 guvernul a admis că în zonă se desfășoară activități esențiale pentru eficacitate forțelor militare ale SUA. Ca o reacție, în septembrie 1995 o directivă a președintelui american excepta întreaga zonă Groom Lake de prevederile legislației privind protecția mediului. Deci, pentru eventualele îmbolnăviri, statul nu se considera responsabil.

Putem adăuga că au apărut și alte mărturii care par să susțină pe cele ale lui Lazar. Între aceștia menționăm pe Marion Leo Williams, fost agent CIA. Înainte de decesul său, în 1989, el a mărturisit că din anii '70 lucra pentru firma Lockheed. Williams își amintea că firma aproviziona cu aparatură o bază ultrasecretă din Nevada în care erau analizate OZN-uri avariate și ocupanții lor. Și el a povestit că ajunsese în locul respectiv cu un autobuz cu geamurile negre, ca și faptul că majoritatea hălelor sunt camuflate și se află săpate în munte. Un alt martor, care a devenit cunoscut povestind o istorie foarte asemănătoare cu cea a lui Bob Lazar, a fost Bob Oeschler. Nu mai detaliem istoria sa, menționând doar că și el pretinde că a văzut în Aria 51 OZN-uri, documente despre extraterestri etc.

Sean David Morton, tatăl căruia a fost pilot pe mai multe tipuri de avioane spion în Aria 57, a profitat și el de informațiile pe care le avea pentru a realiza câteva filme spectaculoase privind activitățile din zonă. Filmele, difuzate prin televiziune, au contribuit și ele la popularizarea locului.

Treptat, existența facilităților din zonă n-a mai putut fi negată. S-a spus atunci că de fapt la baza Nellis se desfășoară o serie de proiecte secrete militare care justifică măsurile de siguranță. Dar și Bob Lazar a spus, în 1993, că 99% din vehiculele văzute în zonă erau diverse tipuri de avioane, nu farfurii zburătoare. Într-adevăr, aici fuseseră realizate faimoasele avioane U2, supersonicul SR-71 „Blackbird” sau avioanele invizibile F117A „Stealth”. Se pare, de asemenea, că se lucra la un proiect misterios numit Aurora, niște aparate de zbor care semănau foarte mult cu ozn-urile triumphiulare sau de tip bumerang. Tot aici se realizau proiecte în cadrul Inițiativei de Apărare Strategică „Războiul Stelelor”. Jim Goodall, specialist în aviație, susține că la un moment dat se derulau în paralel, în acest perimetru, opt programe guvernamentale ultrasecrete (așa numitele „Black Programs”), care înghițeau anual circa 35 miliarde dolari.

Curiozitatea crescândă și popularitatea supărătoare pe care a câștigăto această bază militară a determinat, se pare, în 1994, mutarea ei, cel puțin în mare măsură, undeva. În altă parte. George Knapp crede că mutarea s-a făcut la baza White Sands lângă Alamogordo (New MexicO). Alții vorbesc de baza Dulce din același stat, de baze din Ohio, din Utah, de Pine Gap din Australia, ori de alte facilități militare.

Majoritatea ufologilor, fără să nege posibilitatea teoretică unor baze extraterestre, au dubii serioase privind exagerările legate de aceste baze, cum ar fi episoadele sângeroase care ar fi avut loc la Dulce. De asemenea se întreabă dacă dimensiunile acestor baze sunt chiar atât de mari pe cât se spune. De pildă, Jacques Vallée se întreba, într-o discuție cu Linda Howe și Bill Moore, cum se face că bazele de la Aria 5Z, presupuse a fi niște orașe subterane de mărimea Manhattan-ului, nu trădează nicio urmă vizibilă din satelit? Unde a dispărut pământul excavat? De

ce nu poate fi sesizat nimic în infraroșu? Există sateliți comerciali accesibili oricui pe baze comerciale; există și sateliți ai rușilor sau ai altor nații; aceștia ar fi putut sesiza dacă era ceva. Cine aprovizionează aceste orașe subterane și pe ce cale (fie și numai cu alimente și apă)? Unde este evacuat gunoiul? De ce nu există urme ale tuturor acestor activități? Putem adăuga și noi – cum de o astfel de bază poate fi mutată peste noapte, fără să se observe?

La începutul anului 2000 a devenit posibilă cumpărarea, de către orice persoană interesată, a unor imagini realizate prin satelitul de înaltă rezoluție Ikonos. Pe imagini se pot distinge, în culori, toate obiectele mai mari de un metru... Federația Oamenilor de Știință Americani a cumpărat de la această sursă fotografiile detaliate ale părții principale din Aria 51, din păcate nu și zona S-4, incriminată de mai multe persoane. Se poate vedea clar pista de 3700 metri, cea mai lungă din lume, numeroase hangare și avioane, dar, evident, nicio urmă a vreunui OZN sau a vreunei activități legate de extraterestri. Au fost totuși analiști, cum ar fi John Greenwald Jr., care au observat că există șosele care par să se concentreze spre porțiuni care n-au mai fost fotografiate sau care par să fi fost șterse intenționat de pe fotografie. Unele construcții par să fie intrări în hangare subterane, în alte locuri apar pete rotunde fără vreun rost cunoscut.

Bob Lazar și ceilalți de care aminteam, nu sunt singurii care au colportat straniile legende despre OZN-uri și omuleți aflați în hangarele subterane din Aria 51. Am mai amintit că Linda Multon Howe a primit oferte de la misterioși informatori, proveniți din armată sau CIA, dispuși să-i ofere informații despre subiecte privind relațiile dintre aceste organisme și ocupanții OZN-urilor. Un astfel de informator a fost și cel cu care a fost pusă în legătură în mai 1998. Documentele pe care le avea asupra

sa dovedeau că fusese „administrator CIA”, cu grad de locotenent major, l-ai o bază militară americană între 1957 și 1960. Considera că jurământul pe care-l făcuse atunci, de a păstra secrete cele văzute, expirase, conform legii, după 30 sau 35 de ani, deci putea vorbi. Totuși a cerut ca identitatea să nu-i fie dezvăluită, utilizând pseudonimul „Kewper”.

Howe au convenit cu Kewper prin telefon să realizeze o emisiune radio pe această temă. La scurt timp Kewper a afirmat că de la o agenție, pe care n-a vrut s-o numească, i s-a cerut, telefonic, ca interviul să fie cenzurat. Cei doi au „dat curs cererii, iar ca urmare au fost suprimate din depoziția sa câteva nume de baze militare și de facilități tehnice. Interviul a fost difuzat în noaptea de 1 - 2 iunie 1998. Transcrierea dialogului a apărut apoi în revista Nexus Magazine.

După cele spuse de Kewper, el a făcut parte dintr-un grup care primea și tria rapoarte OZN. Dacă aceste erau banale, explicabile, rapoartele erau transmise mai departe proiectului Blue Book., de unde puteau deveni publice. Cazurile sensibile erau însă trimise la Fort Belvoir în Virginia. Cu această ocazie el și colegii săi au văzut fotografii cu extraterestri în jurul unor OZN-uri aterizate, ca și mai multe filme, între care și unul cu autopsia unui omuleț extraterestru cu șase degete, găsit în OZN-ul prăbușit la Roswell. Un alt film care l-a impresionat a fost materializarea unui OZN deasupra unei centrale electrice. Aceste fotografii și filme proveneau din mai multe țări ale lumii și erau depozitate la Fort Belvoir, un de reamintim, își avea sediul proiectul Moon Dust.

În 1958 Kewper a avut ocazia să viziteze, într-un grup de șase colegi, ți baza Air Force Nellis din Nevada, în care se află faimoasa Arie 51. Într-o zonă ferită a bazei, în hangare săpate în coasta muntelui, a văzut, cu această ocazie, de aproape, două OZN-uri discoidale cu diametre

de 5 - 6 metri, iar de departe altele, cel puțin șapte, unele cu diametre de peste 15 metri. Cei care-i conduceau în această vizită spuneau că discurile erau căzute în SUA și în alte părți ale globului. Specialiștii bazei încercau să înțeleagă principiile lor de funcționare pentru a construi nave similare. Din acest motiv, una dintre nave era dezmembrată. Ea nu avea propriu-zis un motor, întregul disc fiind un circuit electronic, pilotul **însuși** integrându-se acestui circuit, printr-o bandă în jurul capului și degetele ținute pe bord. În același complex, într-un birou, se afla un extraterestru cenușiu de circa 1, 50 metri. Unii dintre colegii săi au intrat chiar în birou, conversând telepatic cu creatura. Aceasta afirma că ei vin dintr-o altă galaxie și se află aici nu pentru a cucerii, nu pentru a distruge, ci pentru a cerceta și a ajuta **oamenii** să cunoască mai bine lucrurile. Kewper era însă convins că nu trebuie să te încrezi în cuvântul lor.

Kewper spune că ar fi participat și la discuții cu rușii, care voiau să se convingă că OZN-urile, pe care ei înșiși le observau, nu sunt arme americane. Ulterior, după mai multe incidente implicând OZN-uri, s-ar fi **demarat** o cooperare ruso-americană în realizarea unor arme, de tipul fasciculelor cu particule, pentru a apăra, în comun, omenirea împotriva unei invazii extraterestre...

Armata americană, amestecată în răpirile OZN?

Helmut Lammer este doctor în geofizică, lucrează la Institutul de Cercetări Spațiale din Graz (Austria), a participat la mai multe proiecte ale NASA și ESA și este membru în câteva societăți științifice internaționale. El a scris numeroase articole și cărți, dintre care una apărută și în limba română, în care își exprimă convingerea că, cel puțin în parte, în răpirile OZN și fenomenele asociate lor: implante, mutilări de animale, hibridări etc. sunt implicate

direct grupuri secrete din armată sau din serviciile de informații. 4

Lammer este de părere că fenomenul răpirilor OZN beneficiază de prea multe probe pentru putea fi redus doar la halucinații sau înșelătorii. Dar o parte dintre victime își amintesc că au văzut, în ambianța specifică răpirii, personal militar, aparent american, lucrând cot la cât cu extraterestri. Lammer a intrat în legătură cu mai mulți cercetători americani al fenomenului răpirilor OZN (David Jacobs, Karla Turner, Raymond Fowler, Whitley Strieber etc). Fiecare dintre aceștia avea în fișele sale câteva astfel de cazuri; ele constituiau însă o mică fracțiune; din **această cauză** cercetătorii respectivi preferau să le ignore.

Anumiți analiști par să încline chiar spre ipoteza că întregul fenomen al răpirilor OZN este efectul unor experimente secrete de control al minții efectuate de anumite cercuri militare, ceea ce probabil nu este real. Răpiri OZN au fost semnalate din numeroase țări, în timp ce rapoarte despre presupusa colaborare cu militarii provin doar din America de Nord și poate din Anglia (din preajma bazelor militare americane). Aceasta, ca și alte detalii, i-au sugerat lui Lammer că, pe lângă răpiri OZN autentice (a căror cauză rămâne neelucidată), există și răpiri OZN înscenate, în diverse scopuri, de anumite grupuri de militari. Acest tip de răpiri posedă câteva caracteristici comune, cum ar fi: elicoptere negre, fără însemne, autobuze sau microbuze negre, cu geamurile întunecate, văzute uneori lângă casa victimelor, laboratoare subpământene rectangulare, populate cu medici cu înfățișare umană, în locul încăperilor rotunde din OZN-uri, paralizarea victimei cu o injecție sau printr-o băutură pe care aceasta este obligată se bea, și nu printr-o forță mintală misterioasă, ca în cazul presupuselor răpiri extraterestre „autentice” etc.

Melinda Leslie, care afirmă că ea însăși a fost răpită

de extratereștri, crede că militarii unor puteri pământene sunt implicați în răpiri, cel puțin în două sensuri: pe de o parte sunt interesați să știe ce se desfășoară în adevăratele răpiri, prin urmare organizează interogatorii ale victimelor, pentru a înțelege mai bine ce anume s-a petrecut cu ele. Pe de altă parte ar exista și răpiri organizate în comun de extratereștri și de militari.

Concluzia lui **Lammer** este că, de la începutul anilor optzeci, grupuri militare secrete, utilizând fonduri secrete, de pildă din programul Inițiativa de Apărare Strategică, monitorizează victimele unor răpiri. Probabil le plasează implante, încearcă să intercepteze embrioni hibridi extratereștri implantați unor femei etc., dar în mod sigur aplică asupra lor tehnici de control mintal, testate în mod curent (și ilegal) asupra unor oameni care n-au nicio legătură cu răpirile OZN.

Lammer mai presupune că anumite cercuri militare mimează răpirile OZN pentru a-și masca propriile experimente, ilegale, de tipul MKULTRA, asupra oamenilor. În acest scop aproape fiecare agenție federală sau instituție militară dispune de facilități subterane secrete. Poate uneori victimele sunt înșelate chiar de militari purtând măști de cauciuc, care imită înfățișarea, cunoscută din mass media, a extratereștrilor.

12. ȘI RUȘII AU COLABORAT CU EXTRATEREȘTRII?

Istorii, provenite recent din spațiul ex-sovietic, reproduc halucinant pe cele americane: dispariții de avioane, răpiri, paralizarea rachetelor intercontinentale, OZN-uri prăbușite, omuleți recuperați și deținuți la baze militare, tehnologii extraterestre obținute astfel etc.

OZN-uri deasupra Rusiei

Fenomenul OZN, cu toate implicațiile sale, mai ales cele privind colaborări și tratate secrete cu extratereștrii, tehnologii utilizate în scop militar etc. par, după

parcurgerea capitolului precedente, un fenomen tipic american. Și totuși, există semne că și în alte țări, în primul rând în Rusia, s-au petrecut incidente OZN, similare până la un punct cu cele din America. Și aici a existat secretomanie în jurul observațiilor, mai ales a celor militare, probabil din motive asemănătoare. Și aici a existat dezinformare; și aici au apărut rapoarte privind OZN-uri în preajma bazelor militare, ca și texte care seamănă cu cele din „mitologia” OZN americană. Reproducem câteva dintre aceste cazuri, așa cum apar ele în cărți, articole, filme și pe site-urile internet. Cititorul care va fi parcurs capitolele precedente dispune de acum de suficiente informații pentru a putea completa comentariile noastre cu propriul său punct de vedere.

În primăvara anului 1959 OZN-urile au adus într-o stare vecină cu panica personalul radar și de zbor din aviația militară sovietică. Misterioșii intruși au zburat mai mult de 24 de ore neîntrerupt deasupra Comandamentului Tactic al Rachetelor aflat la Sverdlovsk. Piloții trimiși să doboare sau să alunge intrușii, au povestit ulterior că obiectele neidentificate uneori staționau, alteori se roteau ori efectuau zigzaguri. În plus, ele au reușit să evite, fără probleme, focul de mitralieră tras asupra lor.

În vara anului 1961, nu cu mult timp după primul zbor cosmic al lui Iuri Gagarin, un avion poștal care efectua zborul său obișnuit deasupra zonei centrale a Rusiei, având și patru pasageri, a dispărut fără urmă. În conformitate cu cele relatate de scriitorul italian Alberto Fenoglio, avionul a fost găsit peste două zile, aterizat în bună regulă pe un câmp nu departe de Tobolsk (Siberia). La bord toate erau în perfectă ordine, iar rezervoarele conțineau combustibil pentru încă două ore de zbor. Pasagerii și personalul avionului nu au fost însă găsiți niciodată. La 100 de metri de avion se imprimase în sol un cerc cu diametrul de circa 30 de metri în care iarba era

arsă. O urmă tipică a aterizării unui OZN.

În vara aceluiași an, au avut loc alte numeroase semnalări: un obiect cu forma de trabuc, lung de circa 800 de metri, a provocat panică în orașul Voronej; când au fost trimise avioane de vânătoare pentru interceptie, obiectul a devenit, treptat, transparent, după care a dispărut complet.

În aceeași perioadă, la Riabinsk, la nord de Moscova, un OZN imens, având forma unei țigări de foi, înconjurat de altele mai mici, a inspectat, de la o înălțime de circa 20 kilometri, bateriile de rachete sol-aer, parte a centurii defensive a capitalei sovietice. Un comandant de baterie, cuprins de panică, a ordonat, din proprie inițiativă, lansarea unor rachete pentru doborârea intrusului; toate rachetele au explodat însă, la circa 2 kilometri de țintă, într-un spectaculos foc de artificii, OZN-ul rămânând nemișcat. O a doua salvă a dus la același rezultat. A treia salvă ii-a mai putut fi lansată deoarece micile OZN-uri au coborât brusc, înconjurând bateria. Instantaneu, întreaga instalație electrică a bateriei a rămas fără energie! Când, după un timp, OZN-urile au catadicsit să plece „instalațiile electrice și-au revenit ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

După cum relatează autorii americani Brad și Sherry Steiger, în zorii unei zile de la sfârșitul aceluiași an 1961, o explozie de o putere extraordinară a distrus parțial o întreprindere, care fabrica tancuri grele. La început autoritățile sovietice au acuzat un sabotaj pus la cale de agenți americani. Investigațiile efectuate au arătat însă altceva. Mai mulți martori au văzut, cu câteva clipe înaintea exploziei, un glob de foc coborând din cer asupra fabricii. Și mai curios, după ce fumul exploziei s-a mai risipit, martorii au zărit un OZN, staționând în înaltul cerului, ca și cum ar fi vrut să se convingă că treaba a fost îndeplinită cum se cuvine. Când a fost înconjurat de avioane de vânătoare, OZN-ul s-a înălțat cu o viteză

extraordinară și a dispărut. Un întreg sector al fabricii se transformase într-un crater adânc, tapițat cu moloz și dărâmături. Era tocmai sectorul în care se punea la punct un dispozitiv automat special, destinat tunurilor atomice. Dar cel mai mare miracol a fost că în explozie niciun salariat al uzinei nu fusese rănit. Explicația era că sirena de alarmă sunase cu câteva Tmnutii

Înainte de explozie, determinând personalul să se refugieze în adăposturi. Ancheta ulterioară a stabilit că nimeni nu declanșase această alarmă...

La 24 aprilie 1970 un bombardier supersonic, zburând de la Moscova la Vladivostok, s-a pierdut deasupra Siberiei. Peste 200 de avioane au căutat în zadar epava. Avionul a dispărut de parcă nici n-ar fi existat. În schimb în timpul căutării s-au semnalat neobișnuit de multe OZN-uri în zonă. Piloții au declarat ulterior că erau „cele mai mari obiecte” pe care le-au văzut vreodată zburând, dar că erau prea sus pentru a se putea apropia de ele cu avioanele lor.

În 5 octombrie 1982, lângă localitatea Hmelnițki din Ucraina (după alte versiuni Bielorovișce), peste 50 de militari au urmărit un OZN cu diametrul de circa 250 – 300 de metri, plutind deasupra unei baze de rachete nucleare. Pe toate consolele a apărut, pentru 15 secunde, mesajul „pregătiți lansarea”, după care totul a revenit la normal. Ancheta oficială a spus că n-au fost decât luminile unui exercițiu de bombardament nocturn, efectuat la o bază apropiată. Cât despre comportamentul aparaturii, s-a afirmat că a fost o simplă coincidență.

În 26 august 1983 radarele sovietice au prins un obiect care dădea târcoale unei baze militare secrete de submarine din Baltica. Șase avioane de vânătoare ultramoderne, cu senzori în infraroșu, au decolat cu ordinul să atace și să distrugă intrusul. Când se aflau la circa 3.000 de metri altitudine, s-a dat comanda de

tragere. Așa cum afirmă Dr. Eduard Naumov, rachetele destinate să distrugă spionul inamic aii explodat chiar în clipa în care au fost lansate. Drept rezultat, cinci avioane au căzut în mare, iar cel de al șaselea, grav avariat, a reușit să se întoarcă la bază. Versiunea oficială ulterioară vorbea doua» de un singur avion care s-ar fi ciocnit în zbor de ceva. Iar acest ceva s-a considerat că a fost un... fulger globalar.

Jimmy Guieu crede că și explozia unor depozite de rachete convenționale și nucleare, petrecută în 13 mai 1984 în localitățile Poliamâi și Severomorsk, aflate în zona portului Murmansk, a fost provocată de OZN-uri. Cu această ocazie s-au distrus trei sferturi din stocul de rachete al flotei sovietice din nord. Numai în 1984 au avut loc în URSS alte șase catastrofe similare, de mai mici dimensiuni.

Se pare că silozurile cu armele nucleare constituie un obiectiv predilect pentru OZN-uri. Tot Jimmy Guieu ne asigură că obiecte zburătoare neidentificate au inspectat astfel de obiective nu numai în SUA și URSS ci și deasupra silozurilor nucleare franceze din Albion, în Provence. Astfel, dacă un siloz era deschis pentru întreținere tehnică, după 48 de ore, deasupra silozului apărea o navă neidentificată, care elibera niște sfere, aparent niște aparate spion, care coborau la câteva zeci de metri deasupra instalațiilor.

Implicarea KGB

În URSS apărea în 1962 cartea lui Donald Menzel, cel care încerca să i demonstreze. că orice OZN este Ide fapt un fenomen natural încă necunoscut. Interesant că până în acel an în URSS nu se publicase nicio carte despre OZN-uri, iar puținele articole, calificau subiectul ca un produs al propagandei imperialiste. De asemenea, nu există până la ora actuală informații despre ceva similar proiectului „Blue Book” al americanilor. Totuși, la

începutul anului 1967, în revista Smena, apărea un articol al profesorului Felix I. Zieghel, de la o Universitate din Moscova, în care analiza mai multe observații OZN din Rusia și făcea observația că explicațiile lui Donald Menzel nu mai pot fi susținute.

În noiembrie 1967 televiziunea din Moscova a consacrat o emisiune farfuriilor zburătoare, despre care afirma că sunt mai mult decât un simplu rod al fanteziei. În aceeași emisiune se anunța crearea unei „comisii organice” pentru studiul OZN-urilor, comisie care urma să fie condusă de generalul de aviație Anatolii Stoliarov. Din conducere mai urma să facă parte și Prof. Felix I. Zieghel. Peste câteva zile, un corespondent Reuters i-a luat generalului un interviu, care a confirmat că din comisie vor face parte 18 astronomi și ofițeri de aviație, plus 200 de observatori; existau deja cinci cazuri interesante în studiu. După încă o săptămână, când același corespondent a revenit, i s-a transmis că generalul nu mai este disponibil pentru a da vreun alt interviu. În 12 decembrie 1967 Ambasada Marii Britanii la Moscova a primit o directivă să afle mai multe despre acest caz. După mai multe întrevederi politicoase, diplomaților britanici li s-a transmis că, în lipsa unor date solide, comisia a fost dizolvată. Într-o scrisoare trimisă cu acest prilej, la începutul anului 1968, la Londra, se estima că această comisie continuă totuși să lucreze, dar în secret.

Până în 1989, deși au existat excepții, subiectul OZN era practic interzis în mass media oficială sovietică. Un dezgheț s-a produs în acel an, la inițiativa lui Gorbaciov, astfel încât cazuri faimoase, cum ar fi cele de la Kiev sau Voronej din vara și toamna 1989 au căpătat o mediatizare extraordinară. La începutul anului 1990, de pildă, Gorbaciov, încă președintele URSS, răspundea unor întrebări puse de muncitori din Urali, spunând „fenomenul OZN există și trebuie tratat cu seriozitate”.

Descompunerea URSS-ului după 1990, corupția, ca și alte motive, au făcut ca documente secrete din perioada războiului rece (ca și nenumărate contrafaceri) să fie vândute pe valută forte unor amatori. Între acestea și unele referitoare la OZN-uri. Pe de altă parte, serviciile secrete rusești sau arătat în anii nouăzeci mult mai cooperante decât în trecut cu mass media și cu asociațiile pentru studiul OZN-urilor. În felul acesta o serie de informații au ajuns în străinătate, fiind publicate în lucrări de specialitate sau destinate marelui public. Desigur, nu este exclus ca unele dintre acestea să fi servit și manevrelor de intoxicare.

În 1991, generalul N.A. Sciam, vicepreședintele Comitetului de Președinție al KGB, a pus la dispoziția uniunii asociațiilor ufologice din URSS (președinte cosmonautul Pavel R. Popovici), documente, însumând 124 de pagini. Dosarul purta titlul „Cazuri de observații a unor fenomene insolite pe teritoriul URSS, 1982 - 1990”. În scrisoarea însoțitoare se afirmă că KGB nu a fost preocupat în mod expres de studiul OZN-urilor, dar a primit numeroase astfel de rapoarte de la persoane particulare sau diverse agenții. Cititorul român interesat le poate găsi reproduse în cartea lui Roberto Pinotti OZN Super-secret de stat? sau pe internet.

Între incidentele relatate, menționăm, de pildă, pe cel petrecut în noaptea de 28 spre 29 iulie 1989, la baza militară Kapustin Yar, din regiunea Astrahan, în care șapte martori (doi ofițeri, un caporal, patru soldați), au văzut, începând cu ora 22.12, din două puncte, situate la mai mulți kilometri, trei OZN-uri în formă de emisferă, viu luminate, cu diametrul de 4 - 5 metri, plutind la înălțimea de 20 la 60 de metri. În clipa când un avion de vânătoare, trimis să le intercepteze, s-a apropiat de una dintre emisfere, aceasta a făcut o eschivă, depărtându-se aproape instantaneu, oprindu-se apoi brusc, doar cu o mică

legănare. Pilotul a relatat că din avion n-a reușit să vadă OZN-urile. Aparent acestea erau interesate de un siloz subteran de rachete. Unul dintre intruși s-a oprit deasupra silozului, la nici 20 de metri, îndreptând un fascicul de lumină spre sol, de parcă ar fi căutat ceva și îndepărtându-se apoi, ca pentru a inspecta mai multe zone ale bazei, după care a revenit încă o dată asupra silozului și apoi, la ora 1.30, s-a depărtat definitiv.

Un alt dosar este cel făcut public de generalul colonel de aviație Igor Malțev. El a publicat în numărul din 19 aprilie 1990 al ziarului Raboceala Tribuna sinteza a peste o sută de observații, raportate de diferiți comandanți de unități militare. Între aceste observații menționăm cea din noaptea de 21 martie 1990 din regiunea Pereslavl-Zeleskii, în care a fost implicat un disc cu diametrul între 100 și 200 de metri, care făcea manevre aproape imposibile, în formă de „S”, în plan orizontal și vertical, plana la mică înălțime deasupra solului, ca brusc să se depărteze cu o viteză triplă față de cea a supersonicelor.

Tot din documente desecretizate între timp știm că, în ianuarie 1980, Ministerul Apărării al URSS a emis reglementări cerând să i se raporteze neîntârziat „orice fenomen inexplicabil, exotic, extraordinar”. Rapoartele ajungeau la o comisie condusă de Dr. Iurii Platov, de la Academia de Științe, și col. Boris. Sokolov, de la Ministerul Apărării. Au fost de fapt două echipe, una civilă și una militară, care au examinat împreună, între 1980 și 1993, circa 3.000 de rapoarte, asupra a circa 400 de evenimente individuale. S-a spus că multe dintre observații erau probabil experimente militare secrete, inclusiv lansări sau recuperări de sateliți, baloane meteorologice etc. dar au fost și destule observații care nu puteau fi explicate prin nimic cunoscut.

Rapoartele existente provin, în majoritatea lor, de la piloți militari sau personalul aeroporturilor, ori sunt

transcrieri de pe banda de magnetofon a unor conversații. Multe documentele se referă la semnalări de obiecte zburătoare care n-au putut fi explicate nici ca fenomene naturale nici ca rezultate ale activității umane. Formele acestor obiecte (disc, trabuc etc), dimensiunile, luminile însoțitoare, manevrele, viteza, influența asupra motoarelor etc. corespund foarte bine cu raportările primite din alte zone, de pildă cu cele din documentele Blue Book.

Un OZN uriaș eșuat la „Mormântul Diavolului”?

Nici din peisajul sovietic nu lipsesc declarațiile despre prăbușiri OZN, unele de mare spectaculozitate. Din păcate ele nu au nici măcar bruma de credibilitate a cazurilor americane. Reproducem în cele ce urmează, spre edificare, două astfel de cazuri.

...Dacă e să-i credem pe ufologii ruși Nikolai Subotin și Emil Baciurin, în 1991 un OZN uriaș s-a prăbușit în munții Tian Șan, în apropierea graniței dintre Kîrgîzstan și China. La 28 august 1991, la ora locală 4.42, un obiect de mari dimensiuni a apărut pe radarele din peninsula Mangișlak de la Marea Caspică, zburând dinspre vest spre est, cu viteza de 960 km pe oră, la o înălțime de 6600 metri. Crezând că obiectul era o navă lansată în spațiu, radariștii au luat legătura cu cosmodromul Kapustin Yar, aflat nu departe. Aici li s-a confirmat că nu fusese lansată nicio rachetă, dar că și ei urmăresc obiectul pe instalațiile lor.

La apelurile făcute, pe toate frecvențele uzuale, obiectul nu a reacționat în niciun fel. Deoarece zona pe care o survola era cu acces restricționat, două MIG-29, care erau în misiune de patrulare, plus un al treilea care a decolat de pe o bază apropiată, au fost trimise să intercepteze intrusul. L-au ajuns din urmă deasupra lacului Arai la ora 5.12, când piloții l-au putut vedea atât vizual cât și pe radar. Avea forma unui dirijabil, lung de circa 620

de metri și lat de circa 120. În față se vedeau două hublouri enorme, iar în spate litere verzi, dintr-un alfabet necunoscut.

Avioanele au încadrat obiectul, în ideea de a-l obliga să aterizeze la cea mai apropiată bază militară. Dar la distanța de 800 de metri de intrus, instalațiile de tragere au fost scoase din uz. La 600 de metri, reactoarele au început să dea rateuri. Apoi intrusul a început să facă mișcări în zigzag, după care, brusc, viteza să a crescut, de la 960 km pe oră la 6800 km pe oră. La această viteză escortarea devenea imposibilă, deci avioanele s-au întors la bază. Aceste manevre au fost confirmate ulterior de radarele de la Baikonur, Alma Ata și Bișkek. La ora 5.27 obiectul a dispărut de pe radar, în zona lacului **Isîk Kul**, la granița dintre Kazahstan și **Kîrgîzstan**.

După o lună, au început să circule zvonuri că în munții Tian Șan, în trecătoarea Shaitan Mazar (Mormântul Diavolului), la 100 de kilometri est de orașul **Prjevalsk** (numit acum Karakol), în apropiere de vârful Pobeda, a fost văzut un uriaș obiect prăbușit. O echipă de alpiniști și ufologi s-au dus imediat să verifice știrea, dar ninsorile timpurii și pericolul avalanșelor i-au **obligat** să se întoarcă din drum. În iunie 1992 s-a organizat o nouă expediție, condusă de Gherman Sveșkov, directorul secției din Kazahstan a organizației SAKKUFON pentru studiul oznurilor. După rapoartele expediționarilor, aceștia au ajuns la fața locului la 12 iunie 1992, instalând tabăra la o oarecare distanță. Obiectul era acolo, rupt în două, ca de o **explozie**. Aparent alunecase 1700 de metri față de punctul inițial de impact. În jurul său câmpul magnetic era nul. Fotografierea obiectului era imposibilă, deoarece filmele se voalau imediat. Camerele video au fost scurtcircuitate, iar banda magnetică din casete devenea fărâmicioasă. La o distanță mai mică de 800 de metri, oamenii erau cuprinși de o stare de rău, părul li se ridica **a încărcat** de electricitate

statică, busolele și magnetometrele erau scoase din uz. La o distanță mai mică de 600 de metri ceasurile se opreau, se resetau la zero, iar ceasurile mecanice rămâneau sever în urmă. La 500 de metri o radiație necunoscută ardea pielea temerarilor.

Cele de mai sus, în mod bizar, au rămas total necunoscute până în 1998, când vestea a fost difuzată pe internet. Afirmativ, Emil Baciurin a vizitat în aprilie 1998 locul unde încă se mai vedeau resturile catastrofei, închinând un elicopter. El s-a întors cu mâinile arse, spunând că alături de obiect se află și epava unui elicopter militar.

O altă expediție, condusă de Nikolai Subotin, a plecat în 19 august 1998 din Moscova. N-au reușit să-l contacteze pe Gherman Sveșkov pentru detalii. După mai multe peripeții, la 25 august expediția a ajuns la fața locului, cu un elicopter închiriat. Au recunoscut locul după reperele detaliate date de Baciurin, dar enormul obiect dispăruse. Nu mai erau decât o groapă și pietre sparte, plus o pistă rudimentară pentru aterizarea elicopterelor. Nici urmă de anomalie magnetică, ori de efecte asupra casetei video.

Ipotezele au fost diverse. În primul rând a surprins faptul că între 1992 și 1998 nimeni nu s-a gândit să viziteze locul. Alții au întrebat de ce obiectul nu a fost fotografiat de la distanță (de pe un vârful de munte, din avion, din satelit) dacă de aproape nu era posibil. Mulți l-au învinuit pe Baciurin de înșelăciune. Nikolai Subotin înclină totuși spre varianta că între timp cineva a adunat resturile și a curățat locul. Analistul Nikolai Romanov crede că totul se explică prin faptul că în 1991 a avut loc o lansare nereușită a unui modul al stației spațiale sovietice, având la bord un generator nuclear, care s-a prăbușit în munții Tian Șan. Dar s-a verificat că în 1991 nu au existat astfel de lansări...

Un film documentar cu un OZN prăbușit...

Un alt exemplu, la fel de spectaculos și de suspect, îl putem găsi pe filmul documentar The Secret KGB UFO Files, produs de Associated Television Inc. din Hollywood, în 1998. Producătorii declară că nucleul filmului este constituit din extrase de pe patru bobine cinematografice, realizate în primăvara anului 1969, provenind, afirmativ din arhivele secrete KGB. Două episoade sunt semnificative. Într-unul pot fi văzuți militari sosind la liziera unei păduri de mesteceni, nu departe de orașul Sverdlovsk (azi Ekaterinburg). Aici, pe jumătate înfipt în solul nisipos și sprijinit, aproape vertical, de copaci, se găsea un obiect discoidal, alb, cu diametrul de circa 6 metri. Militarii, înarmați cu kalașnikov-uri, păzeau ca să nu se apropie niciun nechemat. Ofițeri și civili cu figuri preocupate trebăluiau în jurul obiectului, examinând aparent niște resturi. Filmările s-au făcut de pe un camion și de pe un trepied, aflate la distanță destul de mare, dar așezate astfel încât cele două puncte se puteau viza reciproc. Alte cadre au fost înregistrate cu un aparat mobil. Niciunul dintre aceste imagini nu arată însă obiectul decât din față (probabil partea superioară).

Un al doilea set de înregistrări arată disecția unei ființe aparent umanoide, de mici dimensiuni. Pe masa de autopsie nu mai era decât un tors, cu un singur umăr vizibil, și un braț detașat. Coșul pieptului nu era mai mare decât al unui câine de talie mijlocie, brațul avea patru degete. Toate aceste resturi aveau culoarea verde... Persoanele care lucrau cu **cadavrul** aveau mănuși, dar nu purtau măști de protecție nici ochelari.

Autorii filmului american (prezentat de binecunoscutul actor Roger Moore) au luat o declarație de la scriitorul Veniamin G. Vereșceaghin, care s-a arătat convins că obiectul găsit căzuse în pădure încă din toamna anului 1968 (când, aparent, mai mulți martori au văzut prăbușirea), publicând și o carte în care argumentează

această ipoteză. Între timp au apărut și documente scrise din arhiva KGB care fac referire la operațiunile de recuperare și a fost găsit și un martor, care afirma în fața camerei de luat vederi, că a participat personal la această operație. Inițial s-a crezut că este vorba de un avion spion american, apoi s-a constatat că nicio putere pământeană nu posedă astfel de aeronave. Uniformele, indicativele militarilor, totul, pleda pentru autenticitatea peliculei. Producătorii afirmă că filmul de pe cele patru bobine fusese examinat cu grijă, fiind găsit autentic, provenind din perioada respectivă și având calitatea folosită pentru acest gen de operații. O doctoriță a recunoscut chiar sala de disecții.

În filmul american apar și două personalități incontestabile ale ufologiei mondiale: Vladimir Ajaja, directorul Comisiei pentru studiul fenomenelor paranormale al Societății de Radioelectronică și Telecomunicații din Moscova, și mai vechea noastră cunoștință, Stanton Friedman. Amândoi sunt de părere că datele aflate la dispoziție nu exclud posibilitatea că în cazul de la Sverdiprsk, să ne găsim confrunțați cu un „Roswell” rusesc. S-a emis chiar ipoteza că și industria militară sovietică ar fi profitat, la rândul, ei, din „reingineria” unor artefacte găsite în OZN-uri.

La început s-au emis ipoteze precum că filmul putea să fie făcut într-adevăr de KGB, în perioada respectivă, dar să fie unul „demonstrativ” ori de „școală”, destinat vizionării și discutării, ca un „studiu de caz”, sau testării psihologice a unor persoane din structurile KGB, ori produs poate chiar cu scop de dezinformare.

Din păcate însă, pentru o istorie atât de frumoasă, s-a descoperit ulterior că nimeni nu auzise în Rusia de scriitorul Veresciaghin, deci nici de cartea arătată în film, și, ceea ce este mult mai grav, a fost găsită o persoană care a declarat că filmul cu obiectul căzut în pădure fusese

turnat recent, în Rusia, de o firmă particulară, chipurile pentru un clip publicitar, în care, conform comenzii, trebuiau să apară soldați în uniforme și cu armament specific KGB-ului în 1969... într-adevăr, pe cutia casetei video exista o mențiune că filmul a fost realizat în scop de amuzament (entertainment). Să fie deci un caz rezolvat?

Au obținut rușii tehnologii de la extraterestri?

Cititorul familiarizat cu peisajul ufologiei americane va simți, fără îndoială, un sentiment de stinghereală descoperind că și în Rusia, sau alte țări din fostul URSS, reapar, sub, o formă mai mult sau mai puțin asemănătoare, toate istoriile bizare cunoscute: prăbușiri de OZN-uri (cazul tipic cel de la Roswell), zvonuri despre utilizarea pentru industria militară a unor echipamente recuperate, înțelegeri secrete cu extraterestrii, entități biologice nepământene în adâncul unor baze subterane, experimente cu OZN-uri ca în Aria 51 etc.

Un exemplu îl constituie scrisorile investigatorului OZN Anton A. Anfalov, din Ucraina, adresate cunoscutului editor Tim Beckley și rezumate de Tim Swartz în Conspiracy Journal!" Toate aceste date le-a făcut cunoscute și pe internet. Anfalov afirmă că informațiile sale provin din surse de mare încredere: cercetători, militari, informatori guvernamentali și sunt dincolo de orice dubiu. Aparent, Anfalov acceptă fără rezerve informațiile primite de la sursele sale. Este oare sincer? Colpoartază, conștient sau nu, materiale destinate „intoxicării”? Dacă da, cine se află în spatele acestor manipulări și în ce scop? Din păcate, în această privință, peisajul rus apare și mai puțin „transparent” decât - cel american.

Primul OZN recuperat de ruși ar fi fost cel căzut la 21 ianuarie 1959 lângă Gdynia, în Polonia. S-a spus că a fost găsit și un cadavru de extraterestru, care a fost

autopsiat la un institut al Academiei Sovietice de Științe. Au urmat alte cazuri de OZN-uri recuperate, în anii șaizeci. În 17 februarie 1979 din nou s-au descoperit doi extraterestri morți într-un OZN* prăbușit lângă Jigansk, nu departe de Iakuțk. Un alt OZN prăbușit a fost găsit, în același an, lângă Lihanovo, în Urali. După autopsie, atât corpurile cât și OZN-urile au fost transportate la centrul militar de cercetări OZN de la Odințovo, lângă Moscova. La unitatea 25840 din Odințovo ar exista echivalentul rusesc al faimosului „Hangar 18”, iar într-un laborator biologic subteran, lângă Dmitrievka, se spune că ar fi studiate „entitățile biologice extraterestre” capturate. Afirmativ, aici s-ar păstra peste o duzină de cadavre și ar fi, în plus, reținute alte câteva „entități” care au supraviețuit și cu care s-a putut stabili un contact.

Anatolii Logunov, vicepreședintele Academiei de Științe a URSS, implicat în „măsurile speciale” luate în acest sens, a confirmat, în 1990, realitatea cazului de la Jigansk. Vsevolod Troițki, membru corespondent al aceleiași academii, a confirmat, înainte de moartea sa, survenită în 1996, că militarii au ascuns cu grijă aceste cazuri față de public, au exercitat presiuni asupra martorilor pentru a nu divulga ceea ce știau și au condus campanii de dezinformare.

Un exemplu în acest sens ar fi cazul Svetlanei Petrova. În aprilie 1997, ea a declarat, prin canalele Agenției de Informații Financiare, că, din informațiile pe care le deține, „de peste douăzeci de ani, treizeci de mesageri din Orion lânchezesc în captivitate, în laboratoare subterane secrete ale Marelui Stat Major, în stepa din Orenburg. Ei au fost arestați în 25 decembrie 1976”. După această declarație, Petrovna a fost concediată din postul pe care-l ocupa și declarată bolnavă psihic. Ea s-a adresat, fără succes, tribunalului din Tver în vederea restabilirii drepturilor sale civile. Se pare chiar că a scăpat ca prin

minune de un atentat la viața ei, ca și de încercările care s-au făcut pentru a fi internată într-un ospiciu. De altfel, în același oraș Tver, cu câțva timp înainte, Dr. A. Zolotov, cercetător și ufolog, a fost ucis de făptași rămași necunoscuți.

Anfalov mai știe că de OZN-uri se ocupă și unitatea militară 73790, aflată lângă satul secret Jitkur, pe cel de al 4-lea poligon central de testare Kapustin Yar. Observațiile făcute, începând cu 1974, de cei ce se aventurează în apropierea acestei zone, seamănă foarte mult cu cele raportate la Aria 51, S-4, Nellis sau White Sands. După investigatorul ucrainean, centrul de cercetări OZN de la Jitkur este probabil cel mai mare de acest fel din Rusia. Aici există vehicule capturate, dintre care unele funcționale, examinate pentru a fi reproduse și supuse periodic testărilor, între acestea și o navă în formă de cilindru și alta în formă „de delfin” care se poate deplasa la fel de bine și sub apă. Unele OZN-uri sunt pilotate, altele automate.

Anfalov mai dă și codul și localizarea altor nouă unități militare implicate. De asemenea, ufologul ucrainean are cunoștința de un complex subteran în munții Ural, asemănător cu cel de la baza Dulce (New Mexico), ca și de un număr de proiecte vizând OZN-urile: Setka AN, Setka MO (între 1978 și 1984), altele cu nume englezești: Galaxy MO, Galaxy AN (1984 - 86), Horizon MO, Horizon (1986 - 1990) și Treadl, Tread2, Tread3 (în anii nouăzeci). Un document existent în cadrul acestui al treilea proiect ar conține, după alți autori, informațiile pe care le aveau rușii privitor la prăbușirea de la Roswell și la MJ-12 (!).

Anfalov are cunoștința și de un film, făcut în mai sau iunie 1964, în interiorul bazei militare de la Odintovo, film care redă o întâlnire dintre ofițeri superiori sovietici și extraterestri. Filmul a fost arătat în 1995 ufologului rus Vadim Cemobrov, inginer la Institutul de Aviație din

Moscova.

Ca și în cazul americanilor, autoritățile rusești ar fi fost corupte prin mici „cadouri”, primite de la vizitatorii din spațiu, pentru a închide ochii la ilegalitățile și abuzurile pe care extraterestrii le comit pe Pământ: exploatarea unor minereuri, experimente genetice pe vite (găsite mutilate) și, mai ales, răpirea unor oameni, marcarea lor prin implantate, utilizarea lor drept cobai. Uneori „cadourile” au servit chiar ca obiect de negoț față de terți. Astfel, tehnologiile de creștere a unor cristale cu proprietăți speciale, procurate de ruși de la extraterestri, ar fi fost vândute puterilor occidentale, la un preț foarte mare. Alte tehnologii obținute de ruși de la extraterestrii ar viza armele psihotronice, utilizate, între altele, pentru a controla grupuri de civili.

În contrapartidă, fenomenul răpirilor ar fi la fel de răspândit în spațiul ex-sovietic ca și în America. Într-unul dintre scrisorile sale, Anfalov scrie: „Am investigat eu însumi persoane, din Rusia și Ucraina, care afirmă că sunt în legătură cu extraterestrii și că sunt monitorizați după ce au fost răpiți de aceștia”. „Cenușii și extraterestrii de tip nordic nu sunt din Zeta Reticuli sau Orion. Am dovezi că ei sunt de pe planetele Zonnery și Tio din sistemul stelar Sirius A”.

Conform unor date oficiale, din partea Ministerului de Interne al Ucrainei, date confirmate lui Anfalov de locotenent colonelul în retragere Serghei M. Paukov, care a lucrat în contrainformațiile armatei, în Ucraina dispar fără urmă, anual trei-patru mii de persoane. Dintre aceștia, se apreciază că circa 5% (deci 150 – 200 de persoane) sunt răpite de extraterestri, fără a se mai întoarce vreodată pe Pământ. Ei ar fi duși într-un soi de „grădini zoologice”, amenajate pe alte planete sau pe stații cosmice, ori ar fi folosiți ca „materie primă” pentru sinistre experimente genetice sau poate ca sclavi.

Anfalov afirmă că toate aceste date în privința OZN-urilor sunt acoperite de o conspirație a tăcerii din partea oficialităților. Această conspirație este una mondială, iar Rusia este o parte importantă a ei.

13. OFICIALITĂȚILE ÎNCEP SĂ RECUNOASCĂ

În anii nouăzeci, pentru prima dată, oficialități guvernamentale ca și ofițeri de rang înalt din țări importante, declară că OZN-urile reprezintă o realitate căreia nu i se cunoaște originea, că ipoteza extraterestră nu trebuie exclusă și că se impune luarea unor măsuri în cazul în care această ipoteză s-ar adeveri. Oamenii de știință, dar și Vaticanul, se pronunță pentru studierea fenomenului.

Invazie de OZN-uri triumphiulare pe cerul Belgiei în anii nouăzeci s-a întâmplat ceva care a marcat, aparent, o ușoară schimbare în atitudinea cercurilor militare, în comparație cu deceniile precedente. În multe țări, între care Anglia, Belgia, Ungaria, Italia, Rusia, Spania etc. ministerele apărării au luat decizia de a face publice, mai direct sau pe căi ocolite, o parte din dosarele privind fenomenul OZN pe care le posedau. Evident, motivele au fost multiple. Pentru a le înțelege, e util să trecem în revistă câteva evenimente.

În seara de 29 noiembrie 1989 pe cerul Belgiei, într-o zonă de mică întindere, în jurul localității Eupen, de lângă granița germană, au apărut, pe neașteptate, una sau mai multe obiecte care nu semănau cu nimic cunoscut. În zilele următoare, oficialitățile au primit cel puțin o sută douăzeci de rapoarte de la martori independenți, între care mulți militari, jandarmi, polițiști. În aceste rapoarte revin aceleași detalii, dar și variațiile firești în astfel de cazuri. Unii spuneau că obiectul văzut era triumphiular, alții au văzut un romb sau o „aripă zburătoare”, cu anvergura de 15 metri, 30 metri, sau chiar mai mare. Obiectul zbura la

joasă înălțime, staționa într-un punct, se întorcea în loc, se înclina, după care se depărta cu o viteză fantastică, toate acestea fără niciun zgomot. Obiectul era împodobit cu lumini multicolore și avea un soi de hublouri. Partea de jos era plată iar în centru avea o lumină roșie, ca a unui girofar. Când trecea deasupra unui automobil, acestuia i se deconecta toată instalația electrică: i se stingeau farurile, se oprea motorul, aparatul de radio etc., toate revenind la normal când obiectul se îndepărta.

La un centru dotat cu detectoare de inducție magnetică s-a înregistrat o variație sinusoidală a câmpului magnetic, cu frecvența de zece cicli pe secundă. Anumite iregularități ale semnalului au sugerat oamenilor de știință posibilitatea ca aceste oscilații să trădeze comunicații radio de foarte joasă frecvență.

Obiectele au reapărut după două zile, apoi în 2 și 11 decembrie, semnalându-se, cu intermitențe, până în primăvara anului 1990. Ele au fost văzute, repetate ori, și pe radarele militare. Unii martori au văzut un astfel de obiect, așezat pe sol și apoi decolând. Poliția, anunțată, a constatat că în locul respectiv iarba a rămas ca tunsă și acoperită cu o substanță gelatinoasă gălbuie. Între martori s-au numărat, între alții, un specialist în meteorologie al forțelor aeriene, un profesor universitar, un locotenent colonel al armatei belgiene, care se afla la volan, alături de soția sa etc.

Era perioada războiului din Golful Persic, în care americanii și-au surprins adversarii prin avioanele F-117A (Stealth) invizibile radar, de formă triunghiulară, deci unor ziaristi le-a fost la îndemână ca să speculeze că de fapt martorii văzuseră o variantă a acestui avion. Din păcate, diferențele sunt însemnate: F-117 este zgomotos, nu poate zbura cu o viteză mai mică de 300 de kilometri pe oră, existând și diferențe în privința dispunerii luminilor, a hublourilor etc. Observațiile rămân valabile și pentru alte

tipuri de avion care au fost aduse în discuție (B-2, RPV, ULM, AWACS etc). Încercările de identificare cu un avion secret au iritat, bineînțeles, partea americană, care s-a văzut astfel acuzată implicit că efectuează zboruri neanunțate, peste zone populate dintr-o țară străină, încălcând convențiile în vigoare. Ca urmare, ambasada americană a dat o dezmințire oficială, negând existența oricărui astfel de zbof. Dar iritate au fost și forțele aeriene belgiene, care se simțeau umilite, fiind incapabile nu numai să alunge dar chiar să identifice misterioșii intruși, în ciuda avioanelor de vânătoare F-16 ridicate, prompt, pentru interceptie. În sfârșit, a fost lezat, evident, și bunul simț, deoarece niciun fabricant de armament nu și-ar testa vehiculul secret de-a lungul unor autostrăzi iluminate a giorno, sau la rasul acoperișurilor, într-o țară străină, îngrozind mii de oameni și putând isca astfel inutile complicații diplomatice. De pildă, dacă era vorba de avioane americane, acestea puteau fi testate în liniște deasupra imenselor teritorii deșertice din Nevada sau din alte state din centrul SUA.

Philip Imbrogno, investigatorul cazurilor de pe valea fluviului Hudson, se întreba ce s-ar fi întâmplat dacă, în cursul acestor „zboruri experimentale” presupusul avion s-ar fi prăbușit, incident de loc rar în cazul unor testări. Cine și-ar fi asumat* un asemenea risc? Chiar și Philip Klassy faimosul „demistificator” al fenomenului OZN, a fost de părere că OZN-urile triumphiulare văzute în Belgia, ca de altfel și cele de pe valea fluviului Hudson, nu puteau fi, în niciun caz, avioane experimentale.

Pentru prima oară în lume, în controversata istorie a fenomenului OZN, un ministru al apărării, în cazul nostru Guy Coeme, a autorizat militarii forțelor aeriene să coopereze fără rezerve cu o organizație civilă, și anume SOBEPS, căruia i s-au pus la dispoziție toate rapoartele primite și chiar un avion echipat cu camere video în

infraroșuși cu senzori electronici sofisticati. Menționăm că SOBEPS avea în componență cercetători de largă recunoaștere, cum ar fi profesorul Leoi Brening, de la Universitatea Liberă Bruxelles, sau profesorul August Meessen, de la Universitatea Catolică din Louvain.

În noaptea de 30 - 31 martie 1990, mai multe puncte de observație, vizuale sau radar, de pe aeroporturi militare, au semnalat din nou apariția obiectelor. Timp de o oră, începând cu ora 0.05, au existat nouă tentative de interceptie, efectuate de-avioane F-16. În trei cazuri obiectivul a fost fixat de radarul avionului, dar numai câteva secunde, după care OZN-ul a reușit să scape. După anumite surse, martorii au expediat 2600 de rapoarte, majoritatea la jandarmerii, privitor la observațiile din noaptea aceasta.

Martorii acestor întâlniri au făcut și numeroase fotografii și înregistrări video. Una dintre cele mai reușite fotografii a fost realizată în provincia Liège, la începutul lunii aprilie 1990. Fotografia înfățișează trei lumini mari, la colțurile obiectului, și o lumină roșie în centru. O echipă de experți de la Școala militară regală din Belgia, sub conducerea profesorului Mark Acheroy, a procedat la o prelucrare digitizată a negativului, scoțând la iveală detalii care nu puteau fi distinse cu ochiul liber: astfel, cele patru lumini păreau fixate pe un obiect triunghiular solid, iar luminile semănau cel mai bine cu jeturi de plasmă. În memoriul final; predat la 13 decembrie 1993, se preciza că „a fost imposibil să se descopere vreun indiciu că documentul ar putea fi un fals, spre deosebire de alte documente care ne-au fost remise de SOBEPS”. Mențiunea din urmă se referea la fotografii fabricate special de societatea belgiană pentru studiul OZN-urilor, pentru a fi contrapuse fotografiei autentice. François Louange, specialist francez în interpretarea imaginilor de satelit, declarase și el, după analizarea fotografiei, că „im este un

trucaj, iar martorul a fotografiat cu adevărat un obiect material pe cer [...] nu rămân decât două ipoteze: o aeronavă secretă, sau un vehicul extraterestru autentic”.

Colonelul Wilfried de Brouwer, șeful operativ al foietelor aeriene belgiene, avansat general în 1991, a convocat la 11 iulie 1990 o conferință de presă, ca o concluzie finală la anchetele care au urmat valului de observații. 1 a precizat că, ori de câte ori era prins de radar, x>biectul își schimba viteza, aproape instantaneu (într-un interval insesizabil chiar și pentru calculatoarele atașate aparatelor de măsură), de pildă, de la circa 200 kilometri pe oră la circa 1800. La fel, la un moment dat, el și-a schimbat altitudinea de la circa 2000 de metri la 250, într-o secundă. Sub plafonul de 200 de metri toate cele cinci radare militare, care urmăreau simultan obiectul, l-au pierdut de pe ecrane. Accelerația pe care o presupun astfel de manevre (minimum 40 g) este imposibil de suportat de orice pilot uman. În plus, depășirea vitezei sunetului trebuia să dea naștere la un imens „bang” cauzând spargerea geamurilor și alte stricăciuni la clădirile aflate în zonă; or mișcările obiectului s-au desfășurat într-o liniște desăvârșită. Manevrelor au fost înregistrate simultan de radarele a doua avioane, aflate la o oarecare distanță între ele, ca și de un al treilea radar, de la sol, ceea ce excludea posibilitatea unui semnal parazit. De Brouwer a recunoscut că „manevrele OZN-urilor dovedeau o anumită logică”. Brouwer a mai spus: „va veni în mod sigur ziua în care fenomenul [OZN] va fi observat cu mijloace tehnologice de detecție și colectare de date care nu vor lăsa nici cel mai mic dubiu (privind originea sa. Aceasta va ridica o parte din vălul care acoperă misterul de mult timp; un mister care continuă și în prezent. Dar el există, este real și acest fapt în sine constituie deja o concluzie importantă”.

În concluziile unui raport oficial, W. De Brouwer

recunoștea că: „Forțele Aeriene Belgiene n-au fost capabile să identifice nici natura nici originea fenomenului. Totuși, ele au avut suficiente elemente pentru a exclude următoarele presupuneri:

a) baloane. Imposibil, datorită vitezelor variind extrem de mult (confirmate vizual și prin radar); - b) vehicule ultraușoare motorizate. Din aceleași motive ca pentru baloane;

c) vehicule pilotate de la distanță. Imposibil, datorită capacității de a rămâne suspendate la punct fix;

d) avion; (inclusiv Stealth). La fel ca pentru punctul c) și datorită lipsei zgomotului;

e) proiecții laser sau miraje. Improbabil, datorită lipsei suprafeței de proiecție (nu existau nori). Luminile au fost observate din locații diferite. Luminile s-au deplasat pe distanțe de peste 15 mile nautice. Mirajele nu pot fi detectate prin radar.

Nicholas Redfem, în cartea sa A Coverî Agenda (1997), estimează că probabil faptul cel mai notabil, referitor la „valul belgian” a fost interesul ieșit din comun al cercurilor guvernamentale belgiene și americane. Între altele stă mărturie un document, desecretizat între timp, elaborat în martie 1990 de Agenția de informații a apărării SUA și difuzat către CIA, Secretarul de Stat pentru apărare, Casa Albă, Statul Major al trupelor Air Force din Europa, NATO și Comandantul forțelor navale americane staționate în Europa. În document se dau detalii despre observațiile efectuate, despre ipoteza că aceste observații se datorează unor avioane americane și despre dezmințirile părții americane.

Nick Pope, expert guvernamental britanic, aprecia că implicațiile cazului belgian sunt înfricoșătoare. „O alcătuire structurată a zburat în spațiul aerian belgian, a fost observată în mod clar de la sol și prin radar și a scăpat de urmărirea celor mai rapide și mai sofisticate avioane de

vânătoare pe care belgienii le posedau... în fapt, ele s-au dovedit neputincioase. Ce s-ar fi întâmplat dacă triumphiul, ce-o fi fost el, s-ar fi dovedit ostil?"

Ministerul Apărării al Marii Britanii urmărește fenomenul în ianuarie 1979, în Camera Lorzilor a avut loc o discuție furtunoasă despre importanța fenomenului OZN. Printre protagonști s-au aflat lordul Peter Hill-Norton, fost amiral comandant al marinei militare britanice, fost șef al Marelui Stat Major între 1971 - 1973 și președinte al Comitetului Militar NATO. și lordul Brinsley Le Poer Trech, Conte de Clancarty. Hill-Norton era convins nu doar de realitatea OZN-urilor ci și de importanța studierii naturii lor, având în vedere potențială amenințare pe care ele ar putea-o reprezenta la adresa securității naționale, iar Lordul Clancarty întreținea bune relații cu principalele asociații pentru studiul OZN-urilor din Mare-Britanie. Cei doi au înființat, la scurt timp după aceea, un Grup de Studiu al OZN-urilor în cadrul Camerei Lorzilor, cu membri aparținând tuturor partidelor, grup care la ora actuală din păcate nu mai funcționează.

Nick Pope, de care aminteam mai sus, în contextul cazurilor belgian și Woodbridge, a publicat în 1996 în Marea Britanie o carte, care a devenit.

— Circa douăzeci și opt de kilometri.

așa cum ne asigură coperta ediției de buzunar din 1997, „No. 1 Bestseller”. Titlul complet al cărții: Open Skies, Closed Minds: For the First Time a Government UFO Expert Speaks Out (Ceruri deschise, minți încuiate: pentru prima oară un expert guvernamental în OZN-uri se pronunță). Autorul cărții a condus, între 1991 și 1994 secretariatul 2 (a) al Statului-Major al aerului (Air StajJ) din Ministerul Apărării al Marii Britanii, secretariat la care se examinau rapoartele privind OZN-urile. La început foarte sceptic, Pope a devenit convins de realitatea acestui fenomen pe măsura cunoașterii cazurilor penare le-a

investigat personal. El afirma că din aceste cazuri putea fi construit ușor un serial de tipul „dosarele X”.

La postul său, Pope a fost surprins să constate că militarii din forțele aeriene britanice erau foarte deschiși privitor la fenomenul OZN. Explicația consta în sensibilitatea lor crescută față de amenințarea unei tehnologii superioare, ca și în faptul că, la un eventual gest ostil al ozn-urilor, avioanele militare ar fi fost primele trimise să încerce să rezolve problema. În plus, mulți văzuseră OZN-uri.

Investigatorul englez Omar Fowler a catalogat, între decembrie 1994 și mai 1995, doar în regiunea Derbyshire din centrul Regatului Unit, cincizeci și două de observații ale unor OZN-uri enoqne, majoritatea având formă triunghiulară. În seara de 23 august 1994 doi martori au avut șansa să filmeze, cu o cameră video, un astfel de QZN. La un moment dat, s-au apropiat două elicoptere; luminile OZN-ului s-au stins imediat și nu s-au reaprins decât în momentul în care elicopterele s-au depărtat. Forțele aeriene britanice au declarat ulterior că niciun aparat al lor nu fusese în zonă la momentul respectiv.

La 6 ianuarie 1995 un Boeing 737 al companiei British Airways, în timp ce se afla la altitudinea de 1300 de metri, pregătindu-se să aterizeze pe aeroportul din Manchester, a trebuit să facă o manevră bruscă pentru a evita coliziunea cu un OZN care s-a apropiat din dreapta. Nava misterioasă, de formă triunghiulară alungită, a trecut razant deasupra carlingei, atât de aproape încât copilotul și-a aplecat, instinctiv, capul. Obiectul nu fusese reperat de radare. Echipajul, foarte impresionat, a făcut un raport, ceea ce a reprezentat mai degrabă o excepție, piloții preferând, de regulă, să treacă sub tăcere astfel de întâlniri. Concluzia autorității aviației civile, adoptată după un an de anchete, a fost „<caz nerezolvat”. Întâlniri similare s-au petrecut mai multe în spahiul aerian britanic.

Nick Pope, estima că există, în toată lumea, circa 13. milioane de oameni care „au văzuț ceva”. El spunea că după experiența, de peste cincizeci de ani, a altora și a sa personal, 90 - 95% din aceste observații pot fi explicate în termeni obișnuiți: sateliți, bolizi, avioane, elicoptere, experimente sau exerciții militare, fenomene meteorologice, farse etc. „Rămân însă cel puțin 650.000 observații, în toată lumea, pentru care nu există explicații. Peste 50% din public este convins că o parte dintre OZN-uri au origine extraterestră. Tot ce poate spune Ministerul Apărării despre aceste observații este că rămâne deschis față de ele. Presupun că aceasta este o modalitate elegantă de a spune că nu avem nicio idee ce ar putea fi obiectele raportate. Poziția ministerului a fost, întotdeauna, că nu s-au găsit încă indicii ale vreunei amenințări din partea acestora la adresa Regatului Unit Ar fi fost mai corect să se spună că nu avem dovezi că pe cerul nostru ar fi avut loc un act ostil pe față - deocamdată [...] dar nu avem nici dovezi că un fenomen foarte real, precum OZN-urile, este inofensiv”. Pope adăuga: „dacă subestimarea inamicului este considerat un păcat în lumea militarilor, incapacitatea de a-i recunoaște existența este un păcat cardinal”.

Pope a mai descoperit că rapoartele privind observațiile de OZN-uri făcute înainte de 1967 au fost sistematic distruse, fiind considerate „lipsite de interes social sau istoric”. Dacă în America au fost desecretizate circa 30.000 de documente privind observațiile OZN, numărul acestora în Marea Britanie era mult mai mic. Și totuși, în ambele locuri, există dovezi că anumite documente continuau să fie ascunse.

Investigatorul Armen Victorian a remarcat că secretariatul 2 (a) din Air Staff a fost condus de regulă de un funcționar civil fără o vechime deosebită, ceea ce nu era în concordanță cu importanța potențială a problemicii OZN. Investigatorul spune că el însuși a

intrat în legătură, la un moment dat, cu alte structuri ale Ministerului Apărării al Marii Britanii, unde erau examinate rapoartele OZN mai sensibile. Tot el a remarcat că niciuna dintre observațiile făcute de marina militară nu a ajuns la secția 2 (a) din Air Staff.

Un alt autor britanic, Nicholas Redfern, în cartea sa *A Covert Agenda*, își exprimă și el, după investigații temeinice, convingerea că secretariatul 2 (a), unde lucrase Pope, era mai mult un paravan, o vitrină, menită să creeze impresia că fenomenul este sub control. În realitate aici soseau doar o parte din rapoarte, în primul rând cele trimise de marele public. Observațiile făcute de piloți, în special de cei militari; aveau un alt drum; ajungând la organisme mult mai secrete. Una dintre acestea pare a fi localizată la baza RAF Farnborough din Hampshire, la baza RAF din Rudloe Manor, din Wiltshire, unde se află sediul central al serviciilor de poliție militară și de securitate ale forțelor aeriene britanice, ca și un centru de instruire în contrainformații. Oricum, se știe în mod sigur că poliția militară a efectuat propriile sale anchete în mai multe cazuri în care s-au raportat OZN-uri, fără ca rezultatele să ajungă la secția 2 (a) sau la marele public. În decembrie 1995, Kerry Philpott, purtătoarea de cuvânt a Ministerului Apărării, recunoștea că la Rudloe Manor se examinează toate reclamațiile privind „zborurile la joasă înălțime” ca și cele „neexplicate”, deci, evident, și multe dintre rapoartele OZN. Interesant este și faptul că Philpott i-a urmat lui Nick Pope la conducerea secției 2 (a). Un alt punct de concentrare a datelor este, se pare, secția de spionaj militar (DIS), la care sunt trimise, între altele, „semnalele” de orice fel, captate de militari și care nu aveau explicație. DIS lucrează în strânsă colaborare cu faimosul NSA din Statele Unite, având un rol similar.

Redfern mai observă că de regulă documentele secrete devin accesibile marelui public după treizeci de

ani. O parte din rapoartele OZN mai vechi, făcute de militari, au putut fi cunoscute astfel. Alte documente au rămas totuși inaccesibile, chiar și după o perioadă mai lungă de treizeci de ani. Căutând să afle de ce, Redfem a descoperit un fapt interesant. Cele mai intrigante rapoarte OZN au fost ani de zile studiate de grupuri oculte de cercetători militari, care au introdus apoi, în dosarele respective, concluziile lor. Or, regula celor treizeci de ani pentru desecretizarea unui dosar ia drept bază cel mai recent document din acel dosar. Dacă deci cineva adaugă, o dată la câțiva ani, noi observații și concluzii la un dosar, dosarul respectiv ar putea rămâne inaccesibil la nesfârșit...”

Alte triumphiuri zburătoare

Aparițiile de triumphiuri zburătoare au continuat și continuă și azi, cu intermitențe, dar netulburat, atât în Belgia, cât și în Franța, Marea Britanie ca și în numeroase alte țări.

Nick Pope menționează că, la exact trei ani după valul de observații din Belgia, deci pe data de 31 martie 1993, după ce a sosit la birou, ca de obicei, a fost înștiințat că în noaptea precedentă pe teritoriul Marii Britanii avusese loc un mare număr de observații OZN. Cele mai multe rapoarte vorbeau de o formație de trei lumini, două mai puternice și una mai slabă, aparent legate rigid între ele. Formația ba plutea nemișcată, ba se deplasa cu o viteză incredibilă. Cei mai mulți martori erau din rândurile militarilor și ale poliției. Pe măsură ce Pope lua legătura, telefonic, cu unii martori, pentru a afla amănunte, alte și alte apeluri telefonice anunțau că misterioase obiecte luminoase fuseseră văzute și în alte zone. Cele mai multe observații, au avut loc între orele 1 și 1.30, în regiunile Devon, Cornwall, Somerset și Wales, dar și din Midlands și chiar Yorkshire, ca și cum obiectul ar fi efectuat un zbor în zigzag, cu o viteză inimaginabilă. La prânz devenise clar că

„valul” de observații era cel mai mare din istoria Marii Britanii. Între timp începuseră să apară și rapoarte din Irlanda, Franța și... Belgia.

Au fost și observații care ridicau probleme speciale. O patrulă militară, însărcinată cu paza bazei militare de aviație Cosford, a raportat că obiectul a survolat zone de înaltă securitate ale bazei. Cinci persoane din Rugeley, Staffordshire, au văzut, la circa 300 de metri deasupra solului, un obiect luminos în formă de diamant. Diametrul său a fost estimat la 200 de metri. Ofițerul meteorolog de la baza aeriană Shawbury din Shropshire a văzât și el obiectul, plutind nemișcat, la distanță, apoi venind spre el cu mișcări nesigure, cu o viteză de câteva sute de kilometri pe oră. Oprit într-un punct, a măturat câmpia, înapoi și înapoi, cu un fascicul luminos, timp de cinci minute, ca și cum ar căuta ceva. În acest timp martorul a putut estima că dimensiunile obiectului erau egale cu cele ale unui avion Jumbo Jet.

Pope a verificat imediat. Nu fusese nicio activitate aviatică în acea noapte care să poată explica măcar de departe cele observate. N-au existat baloane meteorologice. Nu putea fi un fulger globular. E drept, în acea noapte au reîntrat în atmosferă resturile rachetei purtătoare a satelitul rus Cosmos 2238. Fenomenul putea fi văzut din Marea Britanie, dar în niciun caz nu putea constitui o explicație pentru cele văzute. Un astfel de obiect lasă doar o dâră de lumină pe cer, pentru câteva secunde, după care dispare. Pope a cerut ca benzile unor radare militare, care de regulă sunt șterse și reutilizate după un timp, să-i fie remise spre verificare. Spre neplăcuta sa surpriză, în afara unor semnale disperate, care puteau fi interpretate în mai multe feluri, benzile nu înregistraseră nimic. Totuși, martorii oculari erau prea mulți, prea demni de încredere și mărturiile lor erau prea concordante pentru a nu le da crezare. Singura concluzie

logică a fost că, indiferent ce a fost obiectul zburător, radarele nu erau capabile să-l localizeze, ceea ce explica și faptul că nu fuseseră ridicate de la sol avioane pentru alungarea intrusului sau intrușilor.

Pope lucra în cadrul aviației militare, deci a aflat repede că nu fusese vorba de un aparat secret britanic. În consecință, Pope a contactat ambasada SUA întrebând dacă partea americană a testat cumva, în noaptea respectivă, vreun prototip secret, Răspunsul a fost negativ. Ce proveniență putea avea atunci obiectul văzut? Nick Pope recunoaște că acest val de observații l-a făcut pentru prima dată să se îndoiască de adevărul răspunsului pe care oficialitățile îl dădeau, sistematic, marelui public, cum că „OZN-urile nu sunt semnificative din punctul de vedere al apărării naționale”. Pentru prima dată a devenit conștient că, dimpotrivă, faptul că „triumghiurile” erau capabile de toate câte s-au raportat, dovedea că problema lor era „de o importanță extremă pentru apărare” (subl. aut.).

Culmea ironiei, știrile privind aceste cazuri urmau să vadă lumina presei în ziarele din ziua de 1 aprilie 1994. Ceea ce era însă de-a dreptul sinistru, valul s-a produs exact la a treia aniversare a valului de OZN-uri triumghiulare semnalate deasupra Belgiei, în 30 - 31 martie 1991, observații care au pierdut, de asemenea, mult din credibilitate, dat fiind că relatările au fost difuzate în ziarele de 1 aprilie, zi în care ziarele se întrec în a publica păcăleli la adresa cititorilor. Noaptea de 30 - 31 martie era deci cel mai bun moment în care o paradă desfășurată de misterioasele obiecte zburătoare putea să devină „eluzivă” pentru marele public.

Recent, cineva din conducerea BBC, responsabil cu emisiunile de știință, a dezvăluit că, la vremea respectivă, BBC a primit, în mai multe rânduri, așa numite „Notificări D” cerând să nu se difuzeze știri sau emisiuni despre observațiile de OZN-uri triumghiulare. Notificările s-au

referit atât la observațiile de pe valea fluviului Hudson (la mijlocul anilor '80), ca și la cele din Belgia (1989 - 90) și din Marea Britanie. „Notificările D” sunt emise de Ministerul Apărării al Marii Britanii; în cazul în care este necesar ca presa să nu facă publice anumite observații sau informații implicând domenii considerate secrete din rațiuni de securitate națională. Din acest motiv BBC s-a abținut să comenteze știrile privind acest tip de vehicule.

În cazul OZN-urilor triumphiulare s-a spus că ar fi vorba de vehicule experimentale secrete, cum ar fi ipoteticul avion britanic HALO, care ar fi fost planificat să fie operațional abia în 2013... Totuși, lucrurile sunt departe de a fi limpezi. Un redactor de la revista britanică UFO Magazine se întreba - „Dacă așa numitele triumphiuri negre sunt, într-adevăr, avioane militare secrete, care sunt rațiunile pentru care acestea plutesc deasupra zonelor rezidențiale, îngrozind de moarte populația? Undeva, ceva, pur și simplu nu se potrivește”. Într-un articol recent, Nick Pope își exprima, și el, opinia că este foarte puțin probabil ca „triumphiurile negre” să fie proiecte militare secrete, „Capacitățile și comportamentul în zbor al acestora sugerează că obiectele nu aparțin nici unui guvern pământean și nu intră în cadrele tehnologiilor pământene cunoscute”. Un alt analist spunea că, dacă există un avion britanic capabil de astfel de performanțe, el ar trebui să constituie prilej de fală și nu de tănuire. Redactorul revistei

UF O Magazine trage concluzia că interdicția se datorează, pur și simplu, faptului că oficialităților nu le place ca marele public să știe că alcătuirii zburătoare „străine” pot pătrunde, nepedepsite, în spațiul aerian britanic.

Mărturia bombă a lui Philip Corso în cartea The Day After Roswell, apărută în 1997 și publicată prompt și în românește cu titlul După Roswell, colonelul Philip J. Corso,

afirmă, negru pe alb, că în perioada 1961 - 63, când a condus divizia de Tehnologii Străine a departamentului Cercetare-Dezvoltare al Armatei Terestre SUA, la Pentagon, a avut în responsabilitatea sa un fișet plin cu obiecte extraterestre, recuperate de la presupusa prăbușire a unui OZN la Roswell în 1947, și că a valorificat aceste obiecte în folosul dezvoltării tehnicii militare a SUA. După afirmațiile sale, în seara de 6 iulie 1947, a avut chiar șansa să vadă întâmplător, la Școala Militară de Informații de la Fort Riley (Kansas), într-un container, cadavrul unuia dintre umanoizii aduși de la Roswell, plutind într-un gel roșcat...

Philip J. Corso nu era un fitecine. Cariera sa este binecunoscută. În 1942, lupta în Africa de Nord, ca tânăr ofițer, contra armatelor lui Rommel. La începutul lui 1944 era căpitan de contrainformații în Roma ocupată de Aliați, unde a rămas până în 1947. În timpul războiului din Coreea, el a făcut parte din Statul-Major al generalului MacArthur, iar ulterior, pe timpul mandatului președintelui Eisenhower, a fost membru al Consiliului Securității Naționale (NSC), ceea ce l-a dus adesea în biroul oval al Casei Albe. Între 1961 și 1963 Philip Corso a fost șef al Diviziei de Tehnologii Străine a departamentului de Cercetare-Dezvoltare al Armatei Terestre SUA, cu sediul în clădirea Pentagonului. Colonel în retragere, el a ocupat ulterior numeroase funcții importante în companii civile. În 1997, profitând de relativa deschidere față de problematica OZN, ca și de faptul că unele documente secrete au devenit accesibile, în virtutea Legii Libertății Informației, Philip Corso, a publicat, cu contribuția lui William Bimes, cartea menționată mai sus. Motivul nu a fost financiar; de altfel, pentru lucrarea sa, el nu a primit o sumă deosebită. Philip Corso a murit, de un atac de cord, la 16 iulie 1998, la vârsta de 83 de ani, după ce efectuase un turneu prin mai multe țări ale lumii, promovându-și

cartea.

Corso afirmă că, în 1961, șeful lui, generalul Arthur Trudeau, de care era legat printr-o colaborare mai veche și o profundă încredere reciprocă, i-a încredințat, în cel mai mare secret, un fișet conținând obiecte recuperate de la Roswell. Corso trebuia să afle la ce puteau folosi aceste obiecte și să propună o utilizare a lor de către industria militară americană.

În fișet, căruia i s-a adăugat apoi și o ladă, erau rapoarte cu autopsiile omuleților de la Roswell, descrierile obiectelor găsite la locul prăbușirii, plus o mulțime de artefacte, între care: fibre optice (necunoscute la vremea respectivă), capabile să conducă lumina, pe care o și descompuneau în diferite culori, apoi plăcuțe subțiri, dintr-un material asemănător plasticului, pe suprafața căruia exista un păienjenis de firisoare aducând cu o insectă strivită. Mai era o țesătură gri-argintie care nu putea fi ruptă, mototolită ori tăiată cu foarfeca, apoi un obiect ca o lanternă scurtă și groasă care s-a dovedit un bisturiu cu laser, o diademă a cărei utilitate n-a putut fi stabilită etc. În scurt timp pentru Corso devenise clar că imediat după accidentul de la Roswell forțele aeriene, marina etc. și-a însușit, fiecare, o cantitate cât mai mare din resturile recuperate ale OZN-ului prăbușit, iar acum încercau, într-un secret desăvârșit, să valorifice aceste produse, pe care, pentru necunoscători, le camuflau sub eticheta de „tehnologii străine”, presupuse roade ale spionajului.

Corso spune că a luat legătura pe rând cu un număr de mari companii ca: IBM, Hughes Aircraft, Bell Labs etc., care aveau în mod tradițional contracte cu armata. El înmâna unor persoane de încredere, în deplin secret, un astfel de obiect, prezentat ca procurat de la o armată adversă. Ulterior se încheia oficial un contract pentru a produce ceva asemănător spre folosul armatei americane. În felul acesta industria SUA ar fi realizat, începând cu anii

șaizeci, cipurile cu circuite integrate, baza calculatoarelor actuale, armele cu laser de mare energie, antisatelit și antirachetă, fibrele optice, kevlarul, acel material superrezistent care se folosește la vestele antiglonț, binoclurile în infraroșu, pentru noapte etc. Unele cercetări sunt încă în curs, cum ar fi proiectilele din materiale ceramice invizibile pentru radar. Philip Corso pare a ști că, încă la sfârșitul anilor patruzeci, Stalin a fost extrem de iritat aflând că americanii, capturând un OZN la Roswell, pusese ră mâna astfel pe o potențială sursă de tehnologii militare prin care puteau răsturna echilibrul dintre „cele două lagăre”. După spusele lui Corso, informațiile primite astfel au permis ca SUA să câștige războiul rece.

Dar Corso mai spune și că, după un timp, unele dintre aceste realizări, de pildă arma cu fascicul de particule (preconizată, după cum spuneam, încă de Nikola Tesla), realizată în cadrul Inițiativei de Apărare Strategică „Războiul Stelelor” ar fi fost îndreptate, în secret, nu atât contra rachetelor intercontinentale sovietice cât pentru... a apăra Pământul de o invazie a unor PZN-uri. Armata americană și, implicit, omenirea ar fi posedat astfel, încă din 1974, o armă eficientă pentru doborârea unor obiective sare zboară în spațiul extraatmosferic, ca un sistem de telescoape prin care aceasta armă poate fi dirijată către obiectivul dorit, aceste arme fiind PpțecțiiQEtate de atunci în permanență.

Interesant că nici armata, nici CIA, deși solicitate intens în acest sens, nu s-au grăbit nici să confirme nici să dezmință dezvăluirile din cartea colonelului Corso. De pildă, la cererile lui Larry W. Bryant, de la organizația Right io Know (dreptul de a ști), răspunsurile primite conțineau, invariabil, fraze politicoase dar evazive, care se puteau traduce prin „nu ne veți face să mușcăm din capcana aceasta a credibilității pretențiilor lui Corso”. Datele medicale ale lui Corso, ca și calificativele primite în

armată au fost declarate secrete de oficialitățile armatei. Informațiile asupra nivelurilor de secret la care colonelul a avut acces pur și simplu s-au pierdut. Pentru a rupe acest lanț, în 1999, Larry Bryant a dat în judecată: armata terestră, Air Force, FBI și CIA, în numele legii dreptului la informare, pentru refuzul accesului la anumite documente sau tergiversarea răspunsului la întrebarea dacă cele scrise de Corso reprezintă realitatea sau o mistificare! De pildă, CIA îi ceruse lui Bryant să plătească o taxă piperată pentru găsirea documentelor solicitate, deși legea prevedea scutirea de taxe pentru cazurile de importanță majoră. Dacă nici limpezirea acuzației că guvernul american acoperă o colaborare secretă cu extraterestrii, cu efect asupra tehnologiilor militare, nu prezintă o importanță majoră, atunci ce anume ar putea prezenta? – se întreba retoric Bryant.

Cartea lui Corso a fost în general bine primită și în mediile specialiștilor OZN. De pildă, Timothy Good o considera, în 1998, o lucrare remarcabilă care pare să ridice în sfârșit vălul de pe secretele ascunse atâta vreme de serviciile de informații. De asemenea Jean Sider, tot în 198, spunea că este o carte fundamentală și o recomanda călduros spre lectură.

Stanțon Friedman, în cartea sa „Top Secret/Majic”, se arată și el convins că resturile unor obiecte extraterestre au fost folosite pentru avansul științific al multor ramuri industriale americane.

— Dar aceasta nu înseamnă că americanii au și intrat în posesia principiilor care stau la baza construcției și propulsiei OZN-urilor. El se întreabă ce ar fi făcut patronii lui Cristofor Colimb cladar fi găsit, prin absurd, \m submarin atomic, sau chiar savanții anilor patfuzeci dacă li s-ar fi dat un ceas de mână electronic cu afișaj prin cristale lichide*. Fără îndoială puteau copia câte ceva, dar în niciun caz n-ar fi putut produce ceva asemănător. Dacă armata

americană deține la ora actuală resturi ale unor OZN-uri, ori poate chiar are unele contacte cu stăpânii acestora, ea n-ar fi în stare să fabrice în viitorul apropiat vehicule asemănătoare. Aceasta nu înseamnă desigur căntț va face eforturi pentru a fructifica cunoștințele căpătate astfel. Evident, totbî în cel mai strict secret, fie și pentru a-și menține avantajul fața de rivali.

Raportul Cometa către conducerea Franței

Un alt document, oarecum surprinzător, ținând cont de nivelul persoanelor implicate, a fost publicat la 16 iulie 1999 în Franța: Documentul, de nouăzeci de pagini, poartă titlul „OZN-urile și Apărarea. Pentru ce trebuie să ne pregătim” (Las OVNI et la Defence: A quoi doit-on se preparer). Înainte de a fi dat publicității, el a fost expediat președintelui Jacques Chirac și primului ministru. Lionel Jospin. Studiul a fost rezultatul a patru ani de cercetări efectuate de un grup independent de foști „auditori” ai Institutului de Studii au & nsate pentru Apărarea Națională (IHEDN) din Franța, ca și de experți din diiatkt domenii, formând o Comisie pentru Studii Aprofundate, prescurtat COMETA. Din acest motiv, documentul este mai bine cunoscut sub numele de „Raportul Cometa”.

Raportul este prefațat de generalul de aviație Berrtard Norlain, fost director al IHEDN și începe cu un preambul de André Lebeau, fost președinte al Centrului Național pentru Studii Spațiale. Grupul de lucru COMETA a fost prezidat de generalul de aviație. Denis Letty, printre membrii ei numărându-se generalul de aviație Bruno Lemoine, amiralul Marc Merlo, Michel Algrin, doctor în științe politice, generalul Pierre Bescond, inginer de armamente, toți foști „auditori” IHEDN, iar și Denis Blancher, superintendent șef al poliției naționale din cadrul Ministerului de Interne, Christian Marchal, director de cercetare la Oficiul Național al Cercetării Aeronautice și generalul Alain Orszag, doctor în fizică. La lucrările

grupului au mai contribuit și alți specialiști, între care Jean-Jacques Vilasco, cercetător și ufolog, François Louange» specialist în analize foto și generalul Joseph Domange de la IHEDN. Raportul este însoțit de șapte anexe deosebit de interesante, privind: observații radar în Franța, observații OZN făcute de astronomi, viața în Univers, colonizarea Spațiului Cosmic, Cazul Roswld și posibila dezinformare, vechimea fenomenului OZN și elemente de cronologie, reflecții privind aspecte diverse: psihologice, sociologice și politice ale fenomenului OZN.

În răpelt se arată că oficialitățile din Franța au luat în serios existența OZN-urilor încă de acum 25 de ani, începând cu instrucțiunile date în

*

acest sens jandarmeriei, în 1974, și cu înființarea organizației GEPAN (Grupul de Studii al Fenomenelor Aerospațiale Neidentificate) în 1977 și apoi a SE PRA (Serviciul de Expertiză a Fenomenelor de Intrare Atmosferică). Ambele au utilizat metode extrem de riguroase pentru cazurile analizate și au avut sprijinul necesar din partea autorităților. SE PRA nu este un club de lunatici sau de visători. În fruntea consiliului său științific se află Hubert Curien, fost ministru și cercetător binecunoscut. Astfel, pentru supravegherea eventualilor intruși, SE PRA poate să facă apel la jandarmerie, la aviația civilă sau militară, la meteorologia națională sau la alte instituții. Are la dispoziție radare, sisteme optice – de observare, inclusiv telescopul Solstice, cu oglinda de 4 metri.

Proiectul COMETA a examinat în detaliu o sută de incidente OZN, alese din 3.000 semnalate în Franța în ultimele două decenii. O bună parte din ele n-au putut fi explicate prin niciun fenomen natural sau creație omenească. Rezultatul acestor cercetări a făcut ca autorii studiului să scrie, negru pe alb, că calitatea fizică a OZN-

urilor, cu performanțe de zbor neatinse pe Pământ, controlate de ființe inteligente este «cvasi-certă». Ca argumente, sunt prezentate atât cazuri remarcabile din Franța, cât și alte țări, inclusiv întâlniri ale unor aviatori militari, rapoarte privind ozn-uri în preajma silozurilor de rachete în Rusia, întâlniri apropiate etc.

Studiul COMETA analizează ipotezele privind principiile de propulsie ale OZN-urilor observate (de pildă principiul magnetohidrodinamic, antigravitația etc.), ca și cele privind efectele produse (de pildă oprirea motoarelor vehiculelor din apropiere). Unele dintre aceste ipoteze pot duce la dezvoltarea unor arme, de pildă cu microunde sau cu protoni. Emisia de protoni ar putea explica, de pildă, fasciculele trunchiate de lumină „solidă” semnalate frecvent în asociere cu OZN-urile.

Sunt examinate și numeroase ipoteze privind originea OZN-urilor. Cele datorate unor farse și contrafaceri constituie rare excepții. Conspirația și manipulările datorate unor mici grupuri ultrasecrete nu sunt de luat în considerare în mod serios, ca de altfel nici variantele cu fenomene naturale, parapsihologice ori halucinații colective. Ipoteza unor arme secrete este de asemenea improbabilă. În schimb, așa cum subliniază și Concluzia generalului Letty, faptele acumulate de-a lungul anilor ne obligă să luăm în considerare ipoteza extraterestră cu diversele sale variante. Ipoteza extraterestră, chiar dacă nu poate fi încă dovedită, este singura care poate explica toate datele disponibile la ora actuală și extrem de serioasă prin posibilele consecințe.

Sunt menționate ca relevante, cel puțin în bună parte, informațiile puse în circulație de Philip Corso, interesante fiind și datele declarate de Nick Pope în Marea Britanie, sau cele făcute publice de KGB în Rusia» începând din 1991. Secretomania americanilor, de la incidentul Roswell încoace, este considerată „foarte

stranie" și, explicabilă doar prin protecția cu orice preț a superiorității militare pe care Statele Unite au obținut-o din studierea OZN-urilor.

Deși nu există până în prezent probe privind acțiuni ostile din partea OZN-urilor, există cel puțin câteva cazuri în care se poate vorbi de încercări de intimidare. Materialul își pune întrebarea: Ce atitudine trebuie să luăm dacă totuși OZN-urile au origine extraterestră? Ce strategie ar trebui să adoptăm? Care sunt situațiile pentru care ar trebui să ne pregătim? Sunt luate în discuție mai multe scenarii: în care extraterestrii ar lua o inițiativă în vederea unui contact oficial, în care s-ar descoperi o bază OZN extraterestră, undeva pe Pământ, în cazul (considerat improbabil) al unei invazii, ori alte situații de urgență. Se sygerează să se evite gesturile care ar putea fi interpretate drept o provocare, de pildă un atac armat asupra OZN-urilor.

Raportul COMETA se întreabă și ce intenții au misterioșii vizitatori, ce i-a făcut să vină la noi, vor să ne transforme în sclavi sau sunt binevoitori? Autorii raportului cred că vizitatorii se arată rar și treptat pentru a nu ne face să intrăm în panică; dar atitudinea lor ulterioară nu poate fi prezisă, prin urmare trebuie să fim pregătiți și pentru eventuale surprize neplăcute.

Raportul subliniază și necesitatea de a studia consecințele tuturor acestor ipoteze și scenarii la nivel politic, religios și al informării marelui public. Între altele, el recomandă măsurile care ar trebui luate la nivel oficial. Oricare ar fi natura OZN-urilor, ar trebui instituită o „vigilență cosmică” împreună cu evitarea riscului unor „manipulări destabilizatoare”. Ar trebui creat un comitet special, la cel mai înalt nivel guvernamental, însărcinat cu dezvoltarea unor ipoteze, strategii și pregătirea unor acțiuni de cooperare cu alte țări. Raportul spune că trebuie învinse prejudecățile de până acum, teama de

ridicol, mergând în acest sens până la conferințe de informare în marile școli militare.

Pasul următor ar fi ca țările Uniunii Europene să încheie acorduri în acest sens cu Statele Unite. Se mai iau în calcul și „implicațiile aeronautice” derivând din studiul fenomenului OZN, ori cele privind industria apărării.

Administrația Clinton contra secretomaniei

Semne încurajatoare privind un anumit „dezgheț” vin și din America. Samh McClendon, decana corpului de presă de la Casa Albă, a difuzat, la 30 martie 1998, un comunicat în care afirma, între altele, că „o comunitate de cercetători și tehnicieni aflați în slujba guvernului sunt convinși că Obiectele Zburătoare Neidentificate, termen folosit de mulți ani pentru observațiile inexplicabile văzute pe cer în toate statele Uniunii, sunt de fapt vizitatori din alte lumi. Marele pericol la adresa Statelor Unite și poate a întregii planete este că guvernul a plasat vălul greu al secretului asupra acestui subiect”. Ea explică în continuare că cei ce cunosc ceva se tem să discute despre originea extraterestră a OZN-urilor, de teama unor consecințe neplăcute, fie pe linie administrativă fie deoarece nu doresc să fie luați drept nebuni. În particular, aceasta se aplică și la ziariști și la editori. În felul acesta se pierde șansa de a cerceta și de afla mai multe despre acest subiect neliniștitor.

McClendon adaugă că, deși nu s-a făcut public acest fapt, administrația Clinton a cerut, la scurt timp de la instalare, în mai multe rânduri, rapoarte despre acest subiect. Laurance Rockefeller l-a informat personal pe Președinte și pe Doamna Clinton. Alții au prezentat rapoarte verbale sau scrise consilierilor prezidențiali Jack Gibbons (știință), Bruce Lindsay (personal), Anthony Lake (securitate națională), ca și vicepreședintelui Albert Gore. În aceeași perioadă Dr. Steven Greer, directorul Centrului pentru Studiul Inteligenței Extraterestre (CSETI), a făcut o

informare, timp de trei ore, directorului CIA, amiralul James Woolsey. De. Steven Greer a inițiat o campanie de strângere de semnături pentru a declanșa audierea în Congresul SUA a martorilor care ar putea dezvălui ce dovezi deține guvernul despre navele pilotate de entități nepământene.

La scurt timp după aceasta, atunci când președintele Clinton l-a numit pe Webster Hubbell procuror general asociat, în cadrul Departamentului de Justiție, i-a trasat două sarcini exprese: să afle adevărul despre asasinarea președintelui John F.* Kennedy și cel despre existența oznurilor. Așa cum recunoștea Hubbell în memoriile sale, în ciuda poziției sale și a sprijinului prezidențial primit, el nu a fost în stare să rezolve aceste probleme.

McClendon amintește și de cartea *The Day After Roswell*, publicată în 1997 de Philip Corso, în care se spune că resturi ale navei extraterestre prăbușite la Roswell în 1947 și obiectele recuperate cu acest prilej au contribuit la avansul pe care americanii l-au câștigat în competiția cu sovieticii. Sarah McClendon arată că, pe lângă Philip Corso, există sute de persoane care lucrează sau au lucrat în sectoare secrete din apărare sau de cercetare, și care ar fi dispuși să depună mărturie sub jurământ că au dovezi că nave zburătoare nepământene pătrund în mod repetat spațiul nostru aerian. În ciuda tuturor acestor evidențe și a faptului că perdeaua de secrete începe să se dea la o parte încet-încet, Air Force neagă în continuare caracterul nepământean al incidentului Roswell, iar agențiile de informații militare susțin că problematica OZN nu intră în sfera lor de activitate.

Mai merită o mențiune și faptul că, în timpul campaniei din 2000, George Bush jr. a promis, și el, că, dacă va ajunge președintele SUA, va încerca să facă lumină în problematica OZN.

Se pronunță și Vaticanul în auguât 1996, Michael Hesemann, editor șef al revistei Magazin 2000 i-a luat un interviu lui monsignor Corrado Balducci, membru al Curiei Bisericii Romanp-Catolice, reputat teolog și exorcist. Distinsa personalitate a spus că existența extraterestrilor nu poate fi negată, existând de acuma prea multe mărturii în privința lor, ca și a legăturii acestora cu fenomenul OZN. Să nu subestimăm valoarea mărturiilor omenești, religia însăși bazându-se, în bună măsură, pe mărturia oamenilor care au primit revelația divină. Evident, trebuie acordată o atenție maximă autenticității acestor mărturii. Există un pasaj în Noul Testament, în care apostolul Pavel se referă la Iisus ca la „Regele al Universului” nu doar al lumii pământești. Deci „totul în Univers, inclusiv extraterestrii, OZN-urile etc. sunt reconciliabile cu Dumnezeu”. Monsignor Balducci aprecia că probabil Dumnezeu nu ne-a spus nimic despre alte lumi locuite din Univers, pentru că a socotit că nu este necesar.

Natura oamenilor este mai mult materială, spiritualitatea lor fiind legată ea însăși de materie. Îngerii sunt spirite pure, care trăiesc în afara timpului și spațiului, spunea Balducci. Judecând după rapoartele martorilor, extraterestrii par să fie mai avansați decât noi pe partea spirituală, par să aibă spiritul mai independent de materie decât noi, dar n-ar fi exclus, tot atât de bine, să fie mai avansați doar pe plan științific, nu și pe cel spiritual.

Răspunzând la întrebarea dacă unii dintre îngeri ar putea fi de fapt extraterestrii locuind mai aproape de Dumnezeu, Balducci a spus că îngerii au avut în permanență vocația ajutorării pământenilor. Este foarte posibil ca fiecare om să-și aibă îngerul păzitor. În mod excepțional, îngerii se pot și întrupa. Balducci a adăugat: „Nu cred că îngerii utilizează farfurii zburătoare. Dar, desigur, ei ar putea să se folosească de ele pentru a ne demonstra ceva”. Ceva mai târziu, tot el spune: „Să lăsăm

știința să dovedească faptul că îngerii călătoresc cu farfurii zburătoare! Eu nici nu voi nega, nici nu voi afirma aceasta”.

Unii cred - a continuat Balducci - că „multe istorii cu OZN-uri își au originea în psihic, în complexe și disfuncțiile oamenilor, că sunt halucinații ș.a.m.d. Această explicație ar putea fi valabilă în anumite cazuri, dar în niciun caz în toate. Un lucru e cert: fenomenul OZN există; bogăția de dovezi în acest sens este evidentă și nu poate fi negată”. Răspunzând la o altă întrebare, Balducci a afirmat că „Extraterestrii [...] sunt ființe de o mare bunătate, care doresc să ne aducă mai aproape de Dumnezeu”. Un eveniment OZN „trebuie examinat cu maximă atenție, nu ca un miracol, ci ca ceva aflat deasupra obșnuitului; nu ca un incident divin sau demonic ci ca o realitate fizică, parte a naturii. În timp, progresul științific va veni atât în ajutorul parapsihologiei cât și a cercetării OZN”.

14. RĂZBOIUL STELELOR

I

Cât este de credibilă ipoteza extraterestră? Ce ar putea fi o supercivilizație? Asistăm la pregătirea unei invazii extraterestre? Industria militară este gata să profite de conjunctură. Marile puteri s-au înțeles în acest sens? Nu cumva invazia a și fost înfăptuită?

Ipoteza extraterestră

„Mințile sunt ca parașutele; lucrează cum trebuie doar atunci când sunt deschise” scrie Nick Pope în cartea sa. În problema fenomenului OZN, dorind să ne menținem mintea deschisă nu vom neglija, desigur, nicio aplicație posibilă, dar, înainte de toate vom apela la cea mai plauzibilă, înălțându-ne ochii spre cerul înstelat. Și ne vom întreba în ce măsură este acceptabilă ipoteza ca de acolo să vină vehicule și vizitatori, cu frecvența și cu straniețea pe care ne-o sugerează rapoartele existente.

În vecinătatea de 54 ani lumină în jurul Pământului

există circa 1.000 de stele dintre care 46 foarte asemănătoare cu Soarele. Multe dintre acestea posedă planete, majoritatea lor improprii vieții. În Galaxia noastră, faimoasa „Calea Lactee” se găsesc circa 400 miliarde de stele. După câte se poate estima, din ceea ce cunoaștem la ora actuală, între acestea circa 1 miliard posedă planete pe care se poate instala o bază locuibilă. Pe 20 de milioane de planete se putea dezvolta viața în mod spontan, iar pe circa un milion ea ar putea ajunge la exuberanța biosferei pământene. Dintre acestea, pe circa 10.000 de planete ar putea să apară o ființă inteligentă, capabilă să creeze o „civilizație tehnologică”, în particular să construiască nave cosmice. Sper că nu sunt exagerat de optimist, afirmând că măcar câteva sute dintre aceste civilizații au și apărut și au fost suficient de înțelepte să supraviețuiască pericolelor copilăriei (arme de distrugere în masă, dezastru ecologic total etc.) și să rămână în viață milioane de ani, devenind supercivilizații...

Estimările de mai sus sunt rezonabile. În literatură se întâlnesc unele mai optimiste, altele mai pesimiste. Cei care fac astfel de calcule mai evaluează, de regulă, și distanța medie care desparte două supercivilizații. În cazul nostru această distanță este, din păcate, de câteva mii de ani lumină. Dar, în mod straniu, aceiași cercetători, omit, aproape sistematic, să calculeze și distanțele în timp. Or, în aceasta constă cheia tuturor problemelor legate de destinul nostru cosmic.

După tot ce știm la ora actuală, Universul accesibil instrumentelor noastre s-a născut acum circa 17 miliarde de ani, prin faimosul Big Bang. Acest Univers conține cam o sută de miliarde de galaxii, multe asemănătoare Căii Lactee. Spre norocul nostru, Universul a fost favorabil vieții (după cum ne învață principiul antropic”). La început a fost doar hidrogen și heliu. Apoi, în gigantice explozii, s-au născut stele de generația a doua, apoi de generația a

treia, precum Soarele nostru. În miezul acestor stele s-au făurit elemente chimice din ce în ce mai grele, care, la un moment dat au dat naștere și unor planete mijlocii, din metale și piatră, precum Pământul. Pe suprafața acestuia, acum peste 4 miliarde de ani, s-au născut germenii vieții. Au trecut apoi mai mult de două miliarde de ani până a apărut prima celulă, eucariotă, un alt miliard până la primul vierme, în sfârșit, încă un miliard până ce evoluția a străbătut distanța de la acest vierme până la omul capabil de călătorii cosmice.

Rămânând doar la cele câteva sute de civilizații născute în Galaxia noastră, vom observa că, în acest gigantic maraton al vieții și inteligenței, ele au avut șanse diferite. Există zone în Galaxie în care stelele de generația a treia au apărut mai repede, altele în care au apărut mai târziu. Viața însăși putea evolua mai alert sau mai lent, în funcție de condițiile externe favorabile sau potrivnice. Ca în orice cursă, o diferență de 5% între primul și ultimul sosit poate fi socotită rezonabilă. Dar la scara Universului, aceasta înseamnă sute de milioane de ani, poate chiar un miliard... De pildă, la 37 ani lumină de noi se află Zetal și Zeta2 Reticul U două stele de tipul Soarelui, dar mai bătrâne cu un miliard de ani decât Soarele. Deci, cu o mare probabilitate, în Galaxia noastră ar trebui să existe civilizații cu sute de milioane de ani mai bătrâne decât cea pământeană, iar ritmul în care apar aceste civilizații este de una la câteva milioane de ani...

La ora actuală stăpânim tehnologii prin oare am putea ajunge, în circa 50 - 100 de ani până la cea mai apropiată stea. Ceea ce ne lipsește sunt banii pentru a construi fie și 6 singură astfel de navă interstelară, dar lipsește și motivația, având multe priorități rhai importante. Dacă acestea ar exista, chiar dacă nu am mai desebera niciun noii principiu de lotomoție, doar „sărind” de pe o planetă pe alta și multiplicând pe acestea navele

stelare, peste un milion de ani am putea fi stăpânii Galaxiei. Am cunoaște toate planetele sale și vom fi colonizat majoritatea lor, vom fi cartat chiar traiectoria tuturor asteroizilor mai acătării. Însă este practic de neconceput ca în acest răstimp să nu descoperim modalități de a călători (mult) mai repede decât viteza luminii. Chiar în vara anului 2000 s-a anunțat că s-au făcut pași în această direcție. Aceasta, evident, va scurta mult timpul colonizării Galaxiei.

Dar dacă în Galaxia noastră există civilizații cu sute de milioane de ani mai bătrâne decât noi, este firesc să presupunem că și ele au cucerit, în același mod, Galaxia, încă de acum câteva sute de milioane de ani și deci că, încă de pe atunci, au ajuns și pe Pământ, deci știu foarte bine despre existența noastră. Și, deoarece în Galaxie o civilizație apare o dată la câteva milioane de ani, ar fi îndreptățită curiozitatea cu care aceste supercivilizații urmăresc evoluția omenirii.

Iar dacă cineva consideră că am fost prea optimiști, că ființele inteligente apar mult mai rar decât am socotit noi, reamintim că mai sus, am vorbit doar de Galaxia noastră, or, așa cum spuneam, în Universul accesibil simțurilor noastre există, estimativ, 100 de miliarde de galaxii. Dar ar putea să existe și alte universuri, deocamdată inaccesibile, lun-i „paralele”, aflate dincolo de cele trei dimensiuni spațiale, sau construite din alte stări de agregare ale materiei (de pildă „eterice” sau „subcuantice”), ori poate lumi atât de diferite încât mintea noastră nici nu le-ar putea concepe deocamdată.

Este deci practic imposibil să fim singuri. Tot așa cum este practic imposibil ca o superepilizație să nu descopere, timp de milioane de ani, modalități de deplasare prin care să poată ajunge, într-un timp rezonabil, în orice colț al Universului. Și trebuie să ne resemnăm că nu putem avea nicio idee despre principiile

de fizică ori de tehnologie pe care o astfel de supercivilizație le-ar putea cunoaște și stăpâni. Așa cum s-a spus, de mai multe ori, acțiunile unei civilizații care ne-a depășit cu milioane de ani, mintea noastră nu le-ar putea deosebi de magie.

Ar trebui să ne temem?

Dar dacă o supercivilizație ne-a vizitat în urmă cu milioane de ani și, probabil, ne vizitează și acum, bunul simț ne spune că ea ar trebui să fie aici? să o putem vedea, să dăm mâna cu reprezentanții ei. Se spune că fi-ianul-Eopca Fermi ar fi ridicat prima dată această problemă, în urmă cu mai bine de cincizeci de ani, întrebându-tșe retoric „unde sunt eiv\ Iar dacă nu-i vedem aici (și nici măcar nu-i recepționăm cu radiotelescoapele), nu cumva nu există? Nu cumva suntem, totuși, singuri în Univers? Cei ce raționează astfel, este firesc să nege orice legătură între fenomenul OZN și civilizațiile extraterestre.

Alții, care acceptă realitatea fenomenului OZN, ca și faptul că s-ar putea ca el să fie tocmai semnul vizitelor discrete ale reprezentanților unor supercivilizații, se întreabă, la rândul lor: de ce aceste vizite se fac pe furiș. De ce nu există, de atâta timp, niciun semn că vizitatorii ar dori să ia legătura cu noi într-un mod oficial, într-un mod în care să respecte ierarhiile instituite între oameni. Ce semnificație ar putea oare avea acest refuz al comunicării pe față? Nu cumva el ar trebui să ne îngrijoreze?

Ambele atitudini sunt marcate de importanțe prejudecăți. De pildă, ideea că o civilizație care ne-a depășit cu sute de milioane de ani, poate un miliard, va folosi pentru comunicații interstelare unde radio (utilizate de noi abia de un secol) este ridicolă. Dar și mai ridicol este să ne imaginăm că o astfel de civilizație ar dori să stea de vorbă cu noi, de la egal la egal... Nu uităm că strămoșul nostru era* acum un miliard de ani, un viermișor, iar cel de acum o sută de milioane de ani un soi

de șobolan. Ce va aduce speciei umane evoluția pe următorul miliard de ani? Mințile noastre nu pot concepe un răspuns; dar evoluția va fi probabil mult mai spectaculoasă decât cea din trecut... Este deci egal de imposibil de ghicit cum ar arăta ființele ajunse în acest stadiu pe alte planete. Dar s-au făcut speculații că ele n-ar veni aici „în came și oase” (dacă au așa ceva) ci s-ar manifesta, pe Pământ, prin intermediul unor bioroboți asemănători nouă, eventual fabricați chiar din material genetic pământean. %

Totuși, acceptând realitatea unor astfel de vizite, rămâne întrebarea: ce ar putea ele urmări?

Cele mai răspândite ipotezele analiștilor asupra posibilelor obiective ale unor lumi străine față de Pământ și de pământeni, așa cum ele au fost dezbătute în literatură, sunt probabil următoarele:

ne paște o invazie, la ale cărei preparative asistăm; suntem o grădină zoologică sau o rezervație naturală a extraterestrilor; oamenii reprezintă niște cobai pentru experimente genetice, medicale sau sociologice.

sunt binevoitori; suntem înconjurați de dragostea unor veghetori sau grădinari ai Pământului; eventual asistăm la o manifestare a bunăvoinței divine).

sunt și buni și răi și se luptă între Ei; această ipoteză este sugerată și de cărțile sfinte.

Desigur, ipotezele de mai sus se pot nuanța ori suprapune parțial; de asemenea, ele nu epuizează toate explicațiile posibile.

Suntem pe cale să fim invadați?

Ipoteza invaziei a fost foarte la modă pe la începutul anilor '50, când mulți interpretau amplificarea fenomenului OZN drept pregătirea debarcării iminente ar unei civilizații agresive, care, într-o primă fază, și-a propus testarea capacității de apărare pe care ar putea-o opune armatele pământene. Mai târziu însă, pe măsură ce

fenomenul continua netulburat, un deceniu după altul, ipoteza invaziei și-a pierdut treptat din credibilitate, rămânând un subiect fecund doar pentru autorii de povestiri și filme SF sau horror. Totuși se pare că la ora actuală a revenit din nou în actualitate. Oare de ce?

Jăstfel, de pildă, Ellen Crystall în *Silent Invasion* (1991), este convinsă că ocupanții OZN-urilor sunt pe cale de a înfăptui o invazie tăcută a Pământului; deghizarea navelor lor în avioane, elicoptere etc. este doar unul dintre semnele intențiilor lor necurate. Am amintit în capitolele precedente de mai multe incidente de acest tip. Faptul că, aparent, vizitatorii înșiși se pot deghiza în oameni care nu pot fi deosebiți de cei obișnuiți, e un alt exemplu dovedind cât ar putea fi de periculoși.

De ce ar râvni presupușii extraterestri Pământul? După Ellen Crystall principalul lor obiectiv ar fi zăcămintele noastre de beriliu", zirconiu și titan. O altă ipoteză a aceleiași autoare este că vizitatorii folosesc materiale biologice pământene pentru a-și revitaliza rasa, de pildă în stadiul creșterii embrionilor. Aceasta ar fi, de pildă, explicația mutilărilor de animale semnalate în numeroase zone ale Statelor Unite dar și în alte țări. George Andrews merge mai departe, spunând că, s-ar putea ca ei să ne caute deoarece se hrănesc cu energia noastră psihică; iată-ne, cu această ipoteză, din nou în plin științifico-fantastic.

Evident, dacă suntem în pericol de a fi invadați, trebuie să ne apărăm. Ideea nici măcar nu este nouă. Generalul Douglas MacArthur, unul dintre cei mai distinși militari din istoria SUA, comandantul forțelor aliate din Pacific în al doilea război mondial, învingătorul Japoniei, comandantul forțelor ONU în războiul din Coreea, a declarat în 1955, după trecerea sa în rezervă, ziarului New York Times: „Națiunile lumii vor trebui să se unească, pentru că următorul război va fi unul interplanetar.

Națiunile Pământului vor trebui într-o bună zi să facă front comun împotriva atacurilor ființelor de pe alte planete". Tot el, în 1962, într-o cuvântare ținută în fața absolvenților academiei militare West Point afirmase că „suntem martorii conflictului final dintre rasa umană și forțele sinistre venite dintr-o altă galaxie”.

Atât colonelul Philip Corso din cartea *The Day After Roswell* (1997) cât și Timothy Good în *Alien Base* (1998), subliniază faptul că Hermann Oberth și. Wernher von Braun au fost consultați în privința naturii materialelor recuperate la Roswell, fiind probabil ambii convinși de realitatea originii lor nepământene. Corso preciza că, la începutul anilor '60, într-un raport secret, „Dr Hermann Oberth sugerează să considerăm nava de la Roswell, din deșertul New Mexico, nu ca o navă cosmică, ci ca o mașină a timpului...”

De altfel, Hermann Oberth spunea, în 1974: „Am ajuns la concluzia că OZN-urile există, sunt foarte reale și sunt aeronave dintr-un alt sistem sau din alte sisteme solare. Sunt, posibil, manevrate de observatori inteligenți, care aparțin unei rase care investighează științific Pământul de sute de ani”. Cât despre von Braun, așa cum scrie Good, acesta declara în 1959, referitor la abaterea inexplicabilă de pe orbită a unei rachete: „ne aflăm în fața unor forțe mult mai puternice decât am crezut până acum, a căror bază ne este în prezent necunoscută. Nu pot spune mai mult acum. Suntem angajați într-un proces de contactare a acestor forțe, iar în 6 sau 9 luni ar fi posibil să vorbim cu mai multă precizie despre această problemă”. Din păcate, până la moartea sa, el nu a mai revenit asupra acestei probleme.

Philip Corso mai menționează că după alegerea lui Ronald Reagan, în 1980, cercetările privind armele cu fascicul de particule accelerate sau cu energie cinetică, au primit un impuls important, fiind incluse în mult discutatul

program SDI „Inițiativa de Apărare Strategică” numit (oare fără nicio aluzie?) și „Războiul Stelelor”. Corso afirmă chiar că „Programul SDI a schimbat războiul rece și i-a silit pe extratereștri să-și modifice strategia. Omenirea a câștigat prima victorie împotriva unui inamic mai puternic și superior din punct de vedere tehnologic”.

Și John Lear, în documentul scris în 1987 și difuzat în 1989 de Bill Cooper, spunea că la ora actuală MJ-12 nu mai are altă alegere decât să promoveze realizarea unor arme care să poată fi utilizate contra extratereștrilor, sub acoperirea Inițiativei de Apărare Strategică „Războiul Stelelor”, „care n-are nimic de-a face cu apărarea contra rachetelor nucleare rusești”.

Ceea ce este realmente interesant în acest sens este un fapt, remarcat și de alți autori, și anume că la începutul anilor nouăzeci, când Uniunea Sovietică se dezintegra și amenințarea rachetelor sale nucleare scăzuse în mod dramatic, Inițiativei de Apărare Strategică i s-au alocat fonduri care au crescut cu câte 33% în fiecare an...

În ultimul timp s-au intensificat și alte cercetări cum ar fi, de pildă, cele pentru proiectul EXCALIBUR, care ar servi realizării unei rachete capabilă să penetreze la o adâncime de 1.000 de metri într-un sol mai moale (cum este cel din New Mexico). Să fie oare aceste arme destinate distrugerii bazelor subterane ale extratereștrilor? Bill Cooper mai crede că o organizație mondială ocultă ar putea organiza lupta comună împotriva invaziei. Dar tot el afirmă că această organizație este deja supusă unui mic număr de „Iluminați” (de exemplu francmasoni) care, ei înșiși, sunt de mult sclavii unor extratereștrii răi, cenușii, reptilienii. Așadar, de fapt, le vor face jocul?

În căutarea unuia inamic?

Tim Swartz, remarcând, în Conspiracy Journal, similaritatea istoriilor rusești cu cele americane, crede că

se pot face trei ipoteze alternative:

1. atât relatările rusești cât și cele americane, privind OZN-uri prăbușite și extraterestri capturați, ca și conjurația tăcerii care înconjoară aceste incidente, sunt adevărate;

2. nici istoriile rusești nici cele americane nu sunt adevărate, ci doar rezultatul unor acțiuni deliberate de dezinformare, pentru a acredita credința în vizitele extraterestre;

3. atât istoriile rusești, cât și cele americane, au un sâmbure de adevăr în ele, deși nimeni nu poate spune ce anume este adevărat și ce anume este dezinformare.

Swartz subliniază că fenomenul OZN există, dincolo de orice dubiu, deși nimeni nu cunoaște originea și sensul lui. Totodată, grupuri de interese aflate la putere, nu numai în America ci în multe țări, lucrează laolaltă pentru a dezinforma publicul larg în această privință. Nu este vorba de un scenariu ocult, la nivel planetar, ci de o „conspirație a ignoranței privind OZN-urile”. Nici unui guvern și nici unei armate nu-i convine să admită că nu știe ce anume tot zboară în spațiul aerian național. Dar, în loc să-și recunoască ignoranța, guvernele încearcă să profite de rumorile care însoțesc fenomenul, pentru a induce o psihoză a pericolului invaziei extraterestre, psihoză care poate fi folosită spre realizarea unor obiective proprii.

Și Jacques Vallée, era de părere că ne aflăm confrunțați cu o inteligentă mișcare de dezinformare. Orice astfel de acțiune este structurată pe mai multe niveluri, ca foile de ceapă. Un prim strat este că „fenomenul OZN nu există”. În jurul acestuia, vine al doilea strat, exemplificat prin MJ-12, care zice că prima aserțiune nu este adevărată, că, de fapt, guvernul și Casa Albă cunoaște adevărul dar îl ascunde, probabil pentru a nu ne îngrozi. A treia „foaie de ceapă”, este cea servită de

Lear, Cooper etc. Și care susține că extraterestrii simt aici și ei sunt cei ce conduc de fapt lumea. Oricât de ridicol sună afirmațiile acestea, ele au efect asupra marelui public, destabilizând întreaga cercetare OZN.

Jacques Vallbe ajunge la concluzia că, prin construirea acestor „foi de ceapă”, „cineva depune o muncă imensă pentru ca să ne convingă de realitatea existenței extraterestrilor, excluzând alte ipoteze, poate mai importante, asupra naturii OZN-urilor”.

Dar cine să fie îndărățul tuturor acestor înscenări? Cine este interesat în ele? Extraterestrii înșiși, sau poate o societate secretă aflată în legătură cu civilizații extraterestre, care tocmai în virtutea „neintervenției” vor să-și facă pierdută urma, discreditând de pildă cercetarea OZN prin lansarea unor „șopârle” absurde? Sau mult mai pământeștile agenții guvernamentale de profil (CIA, KGB etc.), având în spatele lor marii fabricanți de armament?

Un simptom, interesant și foarte instructiv în acest sens, este schimbarea, survenită după 1990, privind optica realizatorilor de filme despre extraterestri, producții cu mare impact asupra publicului. Dacă, în urmă cu două-trei decenii, filme ca E.T. sau Întâlnire de gradul III, încercau să promoveze imaginea unor extraterestri buni, sensibili, cooperanți, mai recent, filmul Independence Day, lansat în august 1996, argumentează explicit că invazia extraterestră este iminentă și singura opțiune față de această invazie este cea militară. Filmul ia în derâdere pe cei ce-și imaginează o posibilă colaborare cu supercivilizațiile extraterestre, Acest film a și dus la vii discuții în mediile guvernamentale – mai ales după întrebări în acest sens puse de presă – dacă conducerea țării știe într-adevăr ce trebuie să se facă dacă o astfel de eventualitate sar adevări.

Punând alături toate piesele acestui mozaic, declarațiile unora ca Lear, Cooper sau Lazar, cartea lui

Corso, recunoașteri surprinzătoare venite din partea unor oficialități sau militari, ca și anunțuri disperate destinate manipulării opiniei publice, ne putem întreba, cu îndreptățire, dacă nu cumva toată această zvonistică este finanțată de mai marii unei industrii de armament rămasă, după 1990, fără un inamic credibil. Așa cum scria, de pildă, Jean Sider: „Amăgeala cu războiul rece convenea de minune industriașilor americani... După îngroparea războiului rece a fost nevoie să se creeze un alt suport pentru a justifica comenzile enorme de armament care fac să funcționeze multe uzine din SUA”.

O înțelegere americano-sovietică împotriva extraterestrilor?

Philip Corso părea și el convins că rușii erau foarte bine informați că adevărata țintă a programului SDI sunt extraterestrii. El scrie astfel: „Ambele superputeri știau cine era adevărata țintă a SDI; în niciun caz rachetele balistice intercontinentale, ci OZN-urile, vehiculele extraterestre care se considerau invulnerabile și invizibile, în vreme ce roiau la limita atmosferei noastre [...] mutilând vitele în teribile experimente biologice, ba chiar răpind oameni pentru teste medicale și hibridarea speciilor [...] Negociasem un fel de capitulare în fața EBE* atâta vreme cât nu am putut lupta. Ele dictaseră termenii, deoarece știuseră că cel mai mult ne temeam de dezvăluirea publică”. „Războiul rece și-a jucat rolul magic pentru ambele superputeri, permițându-le să pregătească apărarea împotriva extraterestrilor”.

Probabil opinia lui Corso este partizană. Rușii aveau, motive mult mai pământești să fie supărați pe programul american antirachetă. Totuși, unele momente ale relațiilor sovieto-americane par să sprijine punctul de vedere al lui Corso. La 30 septembrie 1971 miniștrii de externe americani și sovietici: William Rogers și Andrei Gromîko, semnav la Moscova un document intitulat „Acord despre

măsurile în vederea reducerii riscurilor unui război nuclear între URSS și SUA”. Articolul 3 suna astfel: „Părțile se angajează să se informeze imediat una pe alta, îndată ce vor repera un OZN [...] dacă astfel de fenomene pot provoca un pericol de dezlănțuire a războiului nuclear între cele două țări”.

Timp de aproape cinci ani de la instalarea sa, Ronald Reagan, președintele SUA, a refuzat să se întâlnească cu conducerea Uniunii Sovietice. Cu atât mai mult a surprins opinia publică mondială declarația, pe care Reagan a făcut-o îți noiembrie 1985, după primele discuții avute cu Mihșil Gorbaciov, la Geneva, declarație în care vorbea de începutul unei noi ere a cooperării, încrederii și înțelegerii între cele două superputeri. Cum se explica această întoarcere cu 1800? – a fost întrebat Președintele. Răspunsul a fost și mai deconcertant; între altele el a spus: „Gândiți-vă cât ar fi fost de simplă sarcina sa [a lui Gorbaciov n.n.] și a mea în întâlnirile noastre dacă brusc ar fi apărut o amenințare asupra

Pământului, din partea unei specii venite dintr-o altă planetă a fyjuversului. Am fi uitat atunci toate micile diferende locale dintre țările nepăstre și ne-am fi dat seama, o dată și pentru totdeauna, că suntem cu toții ființe omenesti, trăind împreună, aici, pe Pământ”. A fost oare o simplă metaforă, sau o piesă dintr-un angrenaj al dezinformării, ori poate dezvăluirea unei amenințări reale de care ei aveau cunoștință?

Întrebarea e cu atât mai pertinentă cu cât, în 1985, la puțin timp după istorica întâlnire Reagan-Gorbaciov, s-a constituit, în mod discret, o comisie de lucru, incluzând reprezentanți din SUA, URSS și alte câteva țări, având o sarcină precisă și neobișnuită: Ce este de făcut în cazul în care s-ar descoperi o civilizație extraterestră. Comisia și-a propus să răspundă la probleme cum ar fi următoarele: cum va putea fi prevenită difuzarea neautorizată a știrii

privind această descoperire, cât timp va trebui menținut secretul descoperirii, cum va fi informată, în cele din urmă, opinia publică, cum va fi ținută sub control răspândirea zvonurilor și a panicii, cine va trebui să răspundă la potopul de întrebări care vor fi puseete...

În cuvântarea din 16 februarie 1987, rostită de Mihail Gorbaciov la Kremlin, a spus și el, între altele: „La întâlnirea noastră de la Geneva, Președintele SUA a spus că dacă Pământul ar trebui să facă față unei invazii a extraterestrilor, Statele Unite și Uniunea Sovietică își vor uni forțele s-o respingă. Nu discut acum această ipoteză și cred că este prea devreme să ne îngrijoreze o atare amenințare”...

În aprilie 1987 Statele Unite și Uniunea Sovietică au semnat un nou acord de cooperare în spațiu. Răspunzând unor critici Venite din partea conaționalilor săi, Reagan a spus, între altele, cu ocazia cuvântării pe care a ținut-o la 21 septembrie 1987 la cea de a 42-a Adunare Generală a Națiunilor Unite - „în obsesia noastră legată de antagonismele momentului, uităm adesea cât de multe unesc membrii omenirii. Poate că avem nevoie de o amenințare externă, universală, ca să recunoaștem aceste legături comune. Uneori mă gândesc ce repede ar dispărea diferendele noastre în cazul în care am fi confrunțați cu o amenințare străină, venită din afara lumii noastre. Și încă, vă întreb, nu este. deja o forță străină printre noi?”

Așa cum relatează un redactor în Ttțe New Republic, cu ocazia dejunului oferit în 5 septembrie 1987, la Casa Albă, Președintele Reagan l-a întrebat pe Ministrul de Externe sovietic Eduard Șevamadze dacă poate și el confirma că în cazul unei amenințări extraterestre Uniunea Sovietică va fi alături de Statele Unite. Șevamadze a răspuns - „Da, crtegoric”.

Totuși în următoarele luni progresele pe calea unei înțelegeri rusoamericane nu au fost la înălțimea,

așteptărilor. Drept pentru, care, în mai 1988, Președintele Reagan, la întâlnirea de la Chicago cu membrii Forului Național Strategic, se întreba din nou „Ce s-ar întâmpla dacă noi, toți cei din lume, am descoperi că suntem amenințați de o putere extraterestră, din spațiul extraterestru, de pe o altă planetă”? Problema invaziei extraterestre a mai fost menționată de Reagan și cu alte ocazii, mai puțin oficiale. Ceea ce a uimit cel mai mult în toate aceste intervenții a fost că, prin reluarea repetată subiectului, acesta părea să devină, dintr-o figură de stil, o aluzie la o realitate îngrijorătoare.

Invazia este deja împlinită?

Nenumărate victime ale unor întâlniri de gradul IV afirmă că răpitorii lor le-ar fi spus că civilizațiile care ne vizitează sunt organizate în federații, rețele, imperii etc. Uneori li se sugerează că Pământul ar fi, încă din negura milioanelor de ani, un obiect de dispută între aceste alianțe. Investigatorii OZN primesc din când în când scrisori, telefoane sau chiar comunicări personale, de la persoane care se dau drept extraterestri aflați aici, pe Pământ, amestecați printre oameni, fără a fi recunoscuți.

Una dintre componentele pitorești și bine conturate ale noii mitologii privind implicarea structurilor oficiale galactice în treburile pământenilor este Comandoul Ashtar, o ipotetică armată de 10 sau 20 de milioane (!) de ființe dispunând de o uriașă flotă de nave extraterestre, care staționează nevăzute în preajma Pământului. Rolul acestei armate ar fi ca, în cazul unei situații catastrofale pe Terra să evacueze rapid partea considerată mai valoroasă a omenirii, urmând să repopuleze cu ei Pământul, după ce lucrurile se vor fi liniștit. Alte grupuri, mai mici, de extraterestri ar sta și ele pe aproape.

Și clarvăzătorii armatei americane, utilizând metoda SIV, au purces, la un moment dat, la căutarea ipoteticei „Federații Galactice” a supercivilizațiilor. Courtney Brown

a ajuns la concluzia că această Federație este mai degrabă o organizație a unei lumi invizibile, eterice, transcendente, paralelă cu lumea fizică în care trăim. La un moment dat i s-a spus chiar: „Ființe fizice nu ar fi în stare să coordoneze Galaxia”... Alți clarvăzători ca Mei Riley, Ray Bordon, chiar dacă n-au fost pe deplin de acord cu concluziile insolite ale lui Courtney Brown, n-au rezistat nici ei tentației. Căutând ipotetica Federație, prin metoda SIV, au ajuns, în mod straniu, să descrie și ei, în mod independent, cu detalii aproape identice, o aceeași imagine, a „sediului” acestei Federații, undeva în afara galaxiei noastre, într-un loc de întâlnire a nenumărate rase.

Foarte probabil există un mare număr de civilizații interesate de noi. Poate unele sunt aici mai de mult, în timp ce altele ar vrea să ne cunoască abia acum. Poate unele ne vor binele în mod aproape dezinteresat, altele vor mai mult să tragă un profit de pe seama noastră. S-ar putea chiar să fim în anticameră acelei Federații Galactice de care aminteam mai sus, federație care așteaptă să ajungem la maturitatea necesară. Astronomul Carl Sagan, de loc un fan OZN, spunea că, la ora actuală, pretenția pământenilor de a deveni membrii unei Federații Galactice ar fi echivalentă cu pretenția unei gaițe albastre sau a unui armadillo* de a fi primit ca stat membru în ONU.

Unii analiști, cum; ar fi autorul francez Jean Sider, în mai multe lucrări, de pildă în OVNJS: Le Secret des Aliens (1998), se întreabă cum de emisarii unor civilizații capabile de zboruri interstelare puteau eșua pe Pământ atât de lamentabil cum sugerează cazul de la Roswell și poate și altele. El crede că întregul accident a fost doar un scenariu al extraterestrilor, care și-au sacrificat una sau poate două nave (în ipoteza unei ciocniri), ca și niște entități biologice artificiale (bioroboți), fără o valoare deosebită. Scopul ar fi fost să dea un avertisment autorităților americane, ca acestea să știe că Pământul nu

este singura planetă locuită și că o civilizație superioară veghează și e gata să intervină la nevoie. Locul și momentul ar fi fost special alese pentru a preîntâmpina declanșarea unui al treilea război mondial, opunând lumea comunistă și cea capitalistă. Și Stanton Friedman afirma: „nu cred că prima prăbușire a avut loc întâmplător în New Mexico”, unde ei puteau urmări trei tehnologii: rachetele, armele nucleare și dispozitive electromagnetice puternice cum ar fi cele radar, „cred că extraterestrii se află aici în primul rând în scopuri proprii”.

Jean-Gabriel Gresie este și el de acord cu ideile de mai sus, adăugând că locul (complexul militar nuclear american) și momentul (4 iulie, ziua națională a SUA) nu au fost alese întâmplător. Mesajul trebuia să sublinieze că există cineva, dispunând de o știință și o tehnologie mult superioare, cineva care ne supraveghează și care ar putea interveni, însă deocamdată nu vrea să ni se arate „oficial”. Dar a existat cumva și o intenție de a implanta tocmai aici anumite inovații tehnologice? Au existat acțiuni similare și în altă parte, de exemplu în URSS?

Animal solzos, caracteristic continentul american.

În niciun caz incidentul nu putea fi semnul pregătirii unei invazii. Chiar dacă am ignora argumentele aduse până aici, logica ne îndeamnă să admitem că o supercivilizație trebuie să fi atins și un stadiu de supermorală; iar alfa și omega unei morale superioare este respectul pentru viață și pentru diversitate. Deci, o astfel de civilizație nu doar că nu și-ar pune problema să ne extermine ori să ne transforme în sclavi, dar nici măcar să ne asimileze în cultura și civilizația lor (admițând că așa ceva ar fi posibil, ținând cont de marile diferențe dintre noi). Deci o supercivilizație nu va încerca să interfereze cu existența noastră altfel decât cu maximă discreție. Dacă au existat, totuși, în lunga istorie a Universului, civilizații incurabil agresive, ele s-au autodistrus, mai mult ca sigur,

înainte de a ajunge în stadiul de supercivilizație.

Chiar Philip Corso, care pare să promoveze ideea necesității de a ne apăra de o invazie, a declarat, într-o discuție particulară cu Whitley Strieber, reproducă în cartea acestuia *Confirmation* (1998), că extraterestrii le-ar fi spus, unor militari pământeni, că scopul prezenței lor aici este să ofere umanității „o nouă lume, dacă sunteți în stare să v-o însușiți.

OZN-urile par să fie emisarii acelor supercivilizații pe care le bănuim în străfundurile Cosmosului, sau poate pe alte tărâmurî, deocamdată inaccesibile simțurilor noastre. Călătoriile interstelare ale reprezentanților acestor lumi trebuie să ne fi devansat cu milioane de ani, dacă nu cumva cu zeci sau sute de milioane. Prin aceste călătorii, nu se tratează să nu fi descoperit și să nu fi vizitat, încă în urmă cu milioane de ani, Pământul. Cu alte cuvinte, dacă reprezentanții supercivilizațiilor ar fi vrut cu adevărat să ne invadeze planeta, exterminând specia umană și instalându-se ei în locul nostru, puteau s-o facă mult mai ușor acum cincizeci de mii sau poate chiar acum un milion de ani. Dacă n-au făcut-o, înseamnă că nu au vrut și, în consecință, foarte probabil nu vor nici acum. De ce? Poate din același motiv pentru care noi declarăm anumite oaze de viață rezervații naturale, ori poate deoarece așteaptă ceva de la noi, ceva ce nu s-ar mai produce dacă ne-ar „invada”. Sau poate pentru alte motive, care ne depășesc putereade înțelegere...

Neîncetatele și mai mult sau mai puțin discretele apariții inexplicabile, ba aici ba în altă parte a globului, mărturiile din vechile scrieri, misterioasele rapoarte din zilele noastre despre răpiri și experimente genetice, ca și toate celelalte bizarerii consemnate în această carte, converg, toate, spre a ne face să înțelegem, treptat, că nu trebuie să ne așteptăm la nicio invazie nimicitoare, deoarece se pare că, într-un fel, noi suntem deja de mult

invadați, probabil de zeci de mii de ani, poate de milioane, chiar dacă nu ne face nicio plăcere să recunoaștem...

CUPRINS

INTRODUCERE 5

1. ROSWELL, EPAVE ȘI OMULEȚI NEPĂMÂNTĂNI 7

O epavă cu omuleți cenușii 7

Rămășițele găsite de „Mac” Brazel 13

Mass media și cenzura: 15

Resturile părăsesc baza Roswell 17

Investigații 19

2. SEMNELE DE ÎNTREBARE SE ÎNMULȚESC 27

Luminile necunoscutului în al doilea război mondial

27

Nave fantomă pe cerul Suediei 33

Primele victime 36

Fotografii și filme: 39

OZN-urile - o armă secretă a naziștilor? 40

OZN-uri construite în Canada? 44

Au făcut și rușii OZN-uri? 45

3-OFICIALITĂȚILE ÎNCEP SĂ SE ÎNGRIJOREZE 47

Armata se întreabă ce sunt OZN-urile 47

Proiectele „Sign”, „Grudge” și „Blue Book” 51

Stalin s-a interesat de fenomenul OZN 55

Churchill a întreabă și el 56

4. MAI PRESUS DE STRICT SECRET 59

Vânătoare de OZN-uri pe cerul capitalei americane

59

Grupul Robertson scoate castana din foc 64

Motivele secretomaniei 68

Animalul acesta nu există 71

Un secret mai presus de oricare altul 74

Reglementări oficiale 77

Alte agenții interesate: NSA, NORAD, NASA, NRO 79

Protocolul SETI și reacția NSA 85

5. RAPORTUL CONDON 89

	Alte semne neliniştitoare	89
	OZN-urile paralizează rachetele intercontinentale americane...	90
	Proiectul Colorado şi raportul Condon	94
	Sfârşitul proiectului „Blue Book”	98
	J. Allen Hynek şi James E. McDonald	101
	Legea libertăţii de informare	104
	6. FENOMENUL DEVINE TOT MAI COMPLEX	106
	Invazie OZN pe valea fluviului Hudson	106
108	OZN-urile sunt interesate de reactoarele nucleare	
	Răpiri, implante, experimente genetice	111
	OZN-urile responsabile de mutilări de animale?	114
	Cazul Cash-Landrum *	118
	7.OZN-URI ÎN DIFICULTATE?	123
	*	
	Tot mai multe OZN-uri prăbuşite	123
	Cazul Woodbridge-Bentwaters	124
	O catastrofă OZN în Brazilia	132
	8. BAZE EXTRATERESTRE ÎN COSMOS	138
	Observaţii care nu pot fi explicate	138
	Astronomii văd şi ei OZN-uri	139
	Declaraţiile astronautului Gordon Cooper	141
	OZN-uri văzute din navete spaţiale...	144
	Luna o bază a extraterestrilor? -	147
	De ce n-au continuat misiunile Apollo?	150
	Mistere pe planeta Marte...	155
	Sateţi Phobosşi Deimos	157
	Strania dispariţie a sondei Phobos 2	158
APĂ	9. BAZE EXTRATERESTRE SUR PĂMÂNT ŞI SUB	
162	Porţi către adâncuri	162
	Baze subterane extraterestre la Pine Bush?	164.
	Obiecte subacvatice neidentificate	166
	Cazul Shag Harbour,	169

	Baze extraterestre în adâncul apelor?... 170
	Programul SCANATE și OZN-urile 172
	Baze ale extraterestrilor detectate de clarvăzători?
176	10. MAJESTIC 12 - 180
	Nu putem nici confirma nici infirma 180
	Biroul de investigații speciale se pune pe treabă 182
	Proiectul „Aquacrus...”). V 183
	Paul Bennewitz a fost mult prea curios 185
	Apar primele documente Majestic-12 188
	Timothy Good publică documentele 192
	Falcon și Condor 193
	Noi documente MJ-12... 193
	Discuții privind autenticitatea documentelor MJ-12
197	U. MITOLOGIA OZN SE AMPLIFICĂ v 201
	Hangarul 18 și camera albastră 201
	Președintele Eisenhower s-a întâlnit cu extraterestrii în 1954? 203
	Încă o înțelegere cu extraterestrii în 1964?... 205
	Bill Cooper și teoria conspirației universale 206
	„Raportul 13” al proiectului „Grudge/Blue Book” 210
	Proiectul „Redlight”, pentru construirea de OZN-uri americane...212
	Președintele Kennedy și Marilyn Monroe au vrut să vorbească... 214
	Certitudinile lui John Lear. 218
	Bob Lazar demontează un OZN la o bază militară 221
	Ce mai știm despre Aria 51 228
	Armata americană, amestecată în răpirile 0234? 234
	Ilț ȘI RUȘII AU COLABORAT CU EXTRATERESTRII?
236	OZN-uri deasupra Rusiei 236
	Implicarea KGB 239
	Un OZN uriaș eșuat la „Mormântul Diavolului”? 241
	Unfilm documentar cu un OZN prăbușit 243

Au obținut rușii tehnologii de la extraterestrii? 245
13-OFICIALITĂȚILE ÎNCEP SĂ RECUNOASCĂ 248

*

Invazie de OZN-uri triumphiulare pe cerul Belgiei 248
Ministerul apărării al Marii Britanii urmărește
fenomenul 252

Alte triumphiuri zburătoare 255

Mărturia bombă a lui Philip Corso...; 258

Raportul Cometa către conducerea Franței 261

Administrația Clinton contra secretomaniei 264

Se pronunță și Vaticanul 265

14. RĂZBOIUL STELELOR 267

Ipoteza extraterestră. a... 267

Ar trebui să ne temem? 269

Suntem pe cale să fim invadați?: 271

În căutarea unui inamic? 273

O înțelegere americano-sovietică împotriva
extraterestrilor?... 275 Invazia este deja împlinită? 277

CLUBUL DE CARTE AL EDITURII Z

ȘI EDITURII BOGDANA